

ARTHUR HAILEY_GECE TERÖRÜ

BRNC KISIM

New York'ta CBA Televizyon Haberleri Merkezi'ne yanmakta olan bir A300 Airbus uçağının Dallas-Forth Worth Havalimanına yaklaşmakta olduğu haberi, Milli Akşam Haberlerinin yayına girmesinden birkaç dakika önce geldi.

CBA'nın Dallas Büro şefi New York'taki At Nalında bir yapımcıyı saat 18.21'de aradı: "DFW Havalimanı'nda her an büyük bir uçak kazası bekliyoruz. Havada bir çarpışma oldu - küçük bir uçakla tam yolcu yüklü bir Airbus çarpıştı. Airbus yanıyor ve alana inmeye çalışıyor. Polis ve cankurtaran telsizleri çıldırdı."

"Aman Tanrım!", dedi hoparlörden konuşmayı dinleyen bir başka At Nalı, yapımcısı. "Görüntü alabilme olasılığı var mı?"

At Nalı on iki kişinin oturduğu büyük bir masaydı. TV şirketinin ana haber bülteni her gün sabahtan akşama dek son programın son saniyesine kadar burada planlanır ve izlenirdi. Rakip CBS'de buna Akvaryum, ABC'de Kenar, NBC'de Masa denirdi. Ne ad verilirse verilsin anlamı aynıydı.

Haberler konusunda bir karar verecek olan en iyi beyinlerin burada olduğu söylenirdi: yönetici yapımcı, üst düzey yapımcılar, yönetmenler, editörler, metin yazarları, grafik şefi ve bunların yardımcıları. Bir orkestranın çalgıları gibi

beş altı bilgisayar terminali, haber ajanslarının yazıcıları, son sistem bir dizi telefon ve daha kontrolden geçmemiş bantlardan yayına hazır parçalara ve hatta rakiplerin yayınlarına kadar her şeyin her an bir düğmeye basmakla ekrana getirileceği TV monitörleri vardı.

At Nah CBA Haberleri binasının dördüncü katının ortasında açık bir alandaydı. Bir kenarda Milli Akşam Haberle-ri'nin yüksek düzey yöneticilerinin günün çeşitli saatlerinde, NaPın koşuşturmalı havasından daha sakın çalışma yerlerine çekildikleri bir dizi oda bulunuyordu.

Çoğunlukla olduğu gibi bugün de Nal'ın başında yapımcı yönetmen Chuck İnsen vardı. Zayıf ve sert tabiatlı İnsen yazılı basın geçmişinden gelme eski bir gazeteciydi ve şimdi bile iç haberleri dış haberlerden üstün tutardı. Elli iki yaşında olduğu için TV standartlarına göre yaşlı sayılırsa da, çoğu insanı iki yılda tüketen bir görevde dört yıl kalmasına karşın enerjisinden hiçbir şey yitirmiş değildi. Chuck İnsen sert olabilirdi ve çoğunlukla da öyleydi; boş konuşmaya ve budalalara tahammülü yoktu. Bunun bir nedeni de görevinin ağır baskısı altında buna zaman olmayıştıydı.

Eylül ayının o çarşambasında çalışanların üstündeki baskı artık doruk yoğunluğuna erişmişti. Sabahtan beri Milli Akşam Haberleri'ne konu seçilmesi, bunların vurgulanma dereceleri pek çok kere görüşülmüş, tartışılmış, yeniden yazılmış ve karara bağlanmıştı. Dünyanın çeşitli yerlerindeki muhabirler ve yapımcılar fikir katkısında bulunmuşlar, talimatlarını almışlar ve bunlara karşılık vermişlerdi. Bütün bu süreç içinde günün haberleri her biri birbuçuk ile iki dakikalık duruma indirilmişti. Ayrıca iki görüntü ardı konuşma ile dört 'hikaye' vardı. Görüntü ardı, spikerin görüntülerin ardında konuşmasıydı, 'hikaye' ise spikerin görüntüsüz konuşması; ve bunların her ikisi de ortalama yirmi saniye sürüyordu.

10

Şimdi Dallas'tan gelen haber ve programın başlamasına sekiz dakikadan az kalmış olması yüzünden haberlerin tüm dizilişini değiştirmek gerekecekti. Dallas'tan daha ne kadar haber geleceği ya da görüntü alınıp alınmayacağı belli olmadığı halde, Dallas hikayesini haberlere alabilmek için bir haberin çıkartılması, diğerlerinin de kısaltılması gerekiyordu. Denge ve zamanlama nedeniyle hikayelerin sıraları değişecekti. Yayın bu değişiklikler yapılırken başlamış olacaktı. Genellikle de hep böyle olurdu.

"Herkes yeni düzenlemeye hazırlansın," dedi İnsen. "Dallas başa geçecek. Crawford bir hikaye anlatacak. Haber elimize geldi mi?"

"AP haberi geçti, bende." dedi spiker Crawford Sloane. Birkaç dakika önce eline tutuşturulan Associated Press bültenini okuyordu.

Sert hatlı yüzü, kır saçları, çıkık çenesi, otoriter ama güven verici tavırları her gece on yedi milyon insan tarafından seyredilen Sloane, Nal'da yapımcı yönetmenin yanındaki ayrıcalıklı koltuğundaydı. Crawford Sloane da eski bir haberciydi ve özellikle CBA Vietnam muhabirliğinden sonra terfi basamaklarında düzenli bir şekilde yükselmekteydi. Bir süre Beyaz Saray muhabirliği yaptıktan sonra üç yıldır akşam haberleri spikerliği ile artık milli bir kurum sayılırdı.

Sloane birkaç dakikaya kadar yayın stüdyosuna gidecekti. Bu arada hikayesi Dallas'tan telefonla geçilen habere ve AP bültenindeki ilave bir kaç noktaya dayanacaktı. Haberi kendisi hazırlayacaktı. Her spiker okuduğu haberi kendisi yazmazsa da, Sloane olanak buldukça kendi haberini kendisi yazmak isterdi. Ancak bunu çok çabuk yapmak zorundaydı.

İnsen'in sesi yine duyuldu. Yapımcı yönetmen özgün haber akışına bakıp üç kıdemli yapımcıdan birine, "Suudi Arabistan'ı kaldır, Nikaragua'dan on beş saniye kes...", dedi.

11

Sloane Suudi haberinin kaldırılacağını duyunca yüzünü buruşturdu. Haber önemliydi ve CBA'nın Ortadoğu muhabiri Suudilerin gelecekteki petrol pazarlama planları hakkında çok iyi iki buçuk dakikalık bir metin hazırlamıştı. Ancak haberi diğer televizyon şirketleri de almış ve o gece yayınlayacakları için, ertesi güne hiçbir değeri kalmayacaktı. Sio-ane Dallas haberini ön sıraya alma kararını kınamıyordu, ancak ona göre çıkartılacak olan, bir A.B.D. senatörünün yolsuzluğu hakkındaki haberi. Senatör büyük bir bütçe tasarısı için sessizce sekiz milyon dolarlık bir ödenek sokuşturmuştu; para adamın kampanyasına katkıda bulunan özel dostu içindi. Olayın açığa çıkması yalnızca çalışkan bir muhabirin çabası sonunda olmuştu. Washington haberi daha renkliyse de fazla önemli değildi. Bir Kongre üyesinin yolsuzluk yapmasında olağanüstü bir şey yoktu. Ancak karar tipik bir Chuck İnsan kararıydı: Sloane'm önemine inandığı bir dış haber daha çöpe atılmıştı.

Yapımcı ile spiker arasındaki ilişki hiçbir zaman iyi olmamıştı ve son günlerde de, bu tür anlaşmazlıkların sonunda daha da bozulmuştu. Görünüşe göre temel fikirleri birbirinden giderek uzaklaşmaktaydı; ve bu sadece her akşam önceliğin hangi haberde olmasıyla kalmayıp bunun nasıl ele alınacağı konusunu da kapsıyordu. Örneğin Sloane, birkaç büyük konunun derinliğine ele alınmasını isterken, İnsan de o günün haberlerinin mümkün olduğu kadar çoğunun işlenmesi düşüncesindeydi. Bunu şöyle dile getiriyordu: haberlerin bazısını steno olarak versek bile.

Başka bir durumda olsa Sloane, Suudi haberinin atılmasına karşı çıkardı - spiker aynı zamanda yapımcı olduğundan ve bazı hakları bulunduğu bundan olumlu bir sonuç da elde edebilirdi belki- ancak şimdi bunun için zaman yoktu.

12

Sloane topuklarını yere dayadı, döner koltuğunu ustalıklı geriye ve sola kaydırıp bir bilgisayar ekranı başına geldi. Bir an kafasını çevresindeki gürültüye kapatarak düşündü ve o geceki yayının açılış sözcüklerini klavyede yazmaya başladı.

Dallas-Forth Worth'tan şu anda aldığımız bir habere göre bir felaket olmak üzeredir. Birkaç dakika önce biri Mus-kegon Havayolları'nın Airbus'u olmak üzere iki uçağın çarpıştığını haber aldık. Kaza Dallas'ın kuzeyinde, Texas'm Gainesville kasabası üzerinde olmuştur. Associated Press küçük olan diğer uçağın düştüğünü bildirmiştir. Şu anda küçük uçak ve kazaya uğrayanlar konusunda henüz bir haber alınmış değildir. Airbus hâlâ havadadır fakat yanmaktadır. Pilotları Dallas-Forth Worth'a 'inebilmek için uğraşmaktadırlar. Yerde yangın söndürme ve cankurtaran ekipleri yerlerini almışlardır....

Parmakları klavye üzerinde uçarken Sloane aklının bir köşesinden o gece izleyicilerin haberlerin sonuna kadar televizyonlarını kapatmayacaklarını düşünüyordu. Gelişen haberleri vermeye devam edeceklerini bildiren bir satır daha yazdıktan sonra yazıcının düğmesine battı. Teleprompter aracında da bir çıktı alacakları için bir kat aşağıdaki yayın stüdyosuna indiğinde yazı Teleprompter'in ekranından okuması için hazır olacaktı.

Sloane elinde bir tomar kağıtla üçüncü kata inerken İnsan bir yapımcıya, "Lanet olsun, DWF'den görüntüler ne olacak?" diye sormaktaydı.

"Durum iyi görünmüyor, Chuck." Yapımcı omzu ile başı arasına sıkıştırdığı telefonundan büyük haber salonundaki iç haberler editörüyle konuşuyordu. "Yanan uçak havalimanına yaklaşıyor ama kamera ekibimiz henüz yirmi mil uzakta. Zamanında yetişmeyecekler.

13

İnsan çaresizlikle bir küfür savurdu.

Televizyon alanında tehlikeli hizmet karşılığı madalya verilecek olsaydı, iç haberler müdürü Ernie LaSalle'in göğsünde madalya dizisinden geçilmez olurdu. Henüz yirmi dokuz yaşında olmasına karşın CBA yapımcısı olarak Lübnan, İran, Angola, Falkland Adaları, Nikaragua ve çirkin olayların patlak verdiği diğer pis yerlerde bulunmuştu. Aynı tip olaylar o anda da yer alıyorsa da, LaSalle şimdi, büyük haber salonuna tepeden bakan cam duvarlı odasındaki rahat koltuğundan aynı derecede pis olabilen Amerikan sahnesine bakmaktaydı.

LaSalle narin yapılı, ince kemikli, temiz sakallı ve iyi giyinen bir gençti. İç haberler müdürü olarak sorumluluk alanları çok genişti ve kendisi haber odasındaki iki üst düzey görevlinin birisiydi. Diğer dış haberler müdürüydü. Her ikisinin de salonda belirli bir haberi yakından izlemeleri gerektiğinde kullandıkları birer masası vardı. DFW Havalimanı haberi de çok sıcak olduğu için LaSalle haber salonundaki masasına koşmuştu.

Haber salonu NaPin bir kat altındaydı. Hep hareketli olan salonun görüntüsünü programında kullanan haber yayın stüdyosu da aynı kattaydı. Haber Binasının bodrumunda da bir direktörün her yayının teknik parçalarını bir araya getirdiği kontrol odası bulunuyordu.

Dallas büro şefinin olayı haber vermesinden bu yana yedi dakika geçmişti. LaSalle telefonlardan birini kapatıp diğerini açarken, yeni AP bülteninin belirlediği televizyon ekranına baktı. Haberi izlemek için elinden gelen her şeyi yaparken bir de gelişmeleri NaPa bildiriyordu.

CBS'in kamera ekibinin tüm hız kurallarını çiğnediği halde DFW'den yirmi mil uzakta olduğunu bildiren de oydu. O gün Dallas bürosu epey yoğun bir çalışma içindeydi ve tüm kamera ekipleri, muhabirleri çeşitli görevlerdeydiler

14

ve kovaladıkları haberlerin de havaalanından uzak olması bir talihsizlikti.

Kuşkusuz bir süre sonra görüntüler gelecekti; ancak bunlar olay sonrasının görüntüleri olacaktı. Oysa Airbus'un yere inmesi çok görkemli ve belki de dramatik gelecekti. Uydu aracılığıyla doğu kıyılarına ve Ortabatının bazı bölgelerine yapılan Milli Akşam Haberlerinin ilk yayınında görüntü olmayacağı kesindi. Tek avantajı Dallas büro şefinin diğer televizyon şirketlerinin de havaalanında kamera ekipleri olmadığını bildir-mesiydi. CBA ekibi gibi onlar da henüz yoldaydılar.

Haber salonundaki masasında oturan Ernie LaSalle telefonda konuşurken Crawford Sloane'un girmesiyle parlak ışıklarla aydınlatılmış haber stüdyosundaki yayın öncesi hazırlığını görüyordu. Bir yayın sırasında Sloane'ı gören televizyon izleyicileri spikerin haber salonunda ve salonun bir parçası olduğunu sanırlardı. Oysa ikisi arasında ses geçirmeyen camdan kalın bir duvar olduğu için salonun gürültüsü spikerin sesine karışmazdı.

Saat 18:28'di, ilJc haber yayınına iki dakika kalmıştı.

Sloane sırtı haber odasına, yüzü önündeki üç kameranın ortada olanına dönük olarak spiker koltuğuna oturunca makyajcı kız yanına geldi. Sloane on dakika önce bürosunun yanındaki küçük odada makyajını yaptırmışsa da ondan sonra terlemişti. Kız alnını kuruladı, biraz pudraladı, saçını tarayıp bir sprey sıktı. Sloane sabırsızlığını belirten bir sesle, "Teşekkür ederim, Nina," dedi ve kağıtlarına baktı. En üst sayfadaki yazının hemen önündeki Teleprompter ek-ranındakine uyum gösterdiğini kontrol etti. Yayına geçtiklerinde haberi ekrandan okuyacaktı. İzleyiciler bir haber bitince başka bir sayfanın ele alındığını görürlerdi, ancak bu te-leprompter'deki ani bir arızaya karşı bir önlemdi.

Stüdyo sahne amiri yüksek sesle, "Bir dakika!" diye bağırdı.

15

Haber odasındaki Ernie LaSalle birden şaşkın bir halde doğruldu oturduğu yerde.

Dallas büro şefi kendisiyle telefonda konuşurken bir dakika önce izin isteyip başka bir telefonu açmıştı.

LaSalle onun sesini duyuyor ama konuşulanları duyamıyordu. Büro şefi tekrar telefona çıkıp konuştuğunda iç haberler müdürü' gülümsedi.

LaSalle kendisini hoparlörler aracılığıyla haber operasyonun her bölümüne bağlayan kırmızı telefonu açtı. "İç Haberler masası. LaSalle. İyi haberler var. DFW hava limanında ekibimiz hazır. Terminal binasında Partridge, Abrams ve Van Cahn. Abrams az önce Dallas bürosuyla konuşmuş, olayı izlemeye başlamışlar. Mobil bir uydu kamyonu başka bir işi bırakmış DFW'ye doğru hareket etmiş. Dallas'tan New York'a uydu zamanı alınmış. İlk haberlere yetiştirilmek üzere görüntü bekliyoruz."

LaSalle sakin görünmeye çalışıyorsa da sesindeki gururu sezmemek olanaksızdı. Sanki buna karşışkmış gibi yukarı-daki Nal'dan aşağı bir alkış sesi uzandı. Stüdyodaki Crawford Sloane da dönüp LaSalle'ı parmağını kaldırarak kutladı.

Bir yardımcısı LaSalle'in önüne bir kağıt bıraktı. LaSalle kağıda baktıktan sonra telefona konuşmasını sürdürdü: "Abrams'dan da şu raporu aldık: Tehlikede olan Airbus'ta 286 yolcu ve on bir mürettebat bulunmaktadır. Uçakla çarpışan özel bir Piper Cheyenne uçağı olup Gainesville'de düşmüştür. Uçaktan kurtulan olmamıştır. Uçağın düştüğü yerde can kaybı olup olmadığı bilinmemektedir. Airbus'un bir motoru kopmuş olup diğeriyle inmeye çalışmaktadır. Hava Trafik Kontrolü düşen motorun yuvasında yangın çıktığını bildirmiştir.

LaSalle düşünüyordu: Son birkaç dakikadır Dallas'tan gelen her şey tam profesyonelceydi. Ama bunda şaşacak bir şey yoktu. Abrams, Partridge ve Van Canh ekibi CBA Haberlerin en usta ekiplerinden biriydi. Bir zamanlar muhabir

16

olan ve şimdi kıdemli gezici yapımcı olan Rita Abrams olayları çabuk değerlendirmesi ve en güç koşullar altında bile haber bulmadaki yeteneğiyle ün salmıştı. Harry Partridge bu işteki en iyi muhabirlerden biriydi. Genellikle savaş haberleriyle ilgilenirdi ve Sloane gibi o da Vietnam'da muhabirlik yapmıştı. Ancak herhangi bir durumda olağanüstü bir görev yapacağına güvenilirirdi. Bir zamanlar Vietnamlı, şimdi de Amerikan yurttaşları olan kameraman Minh Van Canh ise zaman zaman kendi güvenliğini hiçe sayarak tehlikeli durumlardaki çekimleriyle tanınmıştı.

Saat artık altı buçuğu bir buçuk dakika geçmiş ve Milli Akşam Haberleri başlamıştı. LaSalle masasının yanındaki kontrol tablosuna uzanıp başı üstündeki monitörün sesini açtı. Sloane DFW hakkındaki özel haberi veriyordu. Ekranda bir el önüne bir kağıt uzattı. Bunun LaSalle'in az önce bildirdiği haber olduğu belliydi.

Sloane konuşmasını sürdürürken kağıda şöyle bir baktı ve o haberi de hazırlamış olduğu metne kattı. Spikerin mükemmel yaptığı şeylerden biri de buydu.

LaSalle'in bildirisinden sonra NaPdaki hava iyice değişmişti. Baskı ve acillik devam ediyorsa da artık Dallas durumunun ele alındığını ve çok geçmeden ek bilgi ve görüntü geleceğini bildikleri için artık neşeli bir iyimserlik vardı. Chuck İnsen ve diğerleri monitörlerine bakıyorlar, tartışıyorlar, karar veriyorlar, saniyelerden kâr etmeye çalışıyorlar, gerekli yeri açmak için yeni kesintiler yapıyorlardı. Yolsuzluk yapan senatör hakkındaki haberin tümüyle çıkarılacağı anlaşılıyordu. Herkesin elinden gelenin en iyisini yaptığı duygusu vardı havada.

Televizyon yayıncılığının özel diliyle kısa kısa konuşulmaktaydı.

"Bu görüntü zayıf."

"O yorumu biraz daha kes."

"Band odası: 16:Yolsuzluk öldü. Ama Dallas'tan bekle-

Gece Terörü - F. 2

17

nilen gelmezse yine yayma girebilir."

"Onun son on beş saniyesi öldürücü. İnsanlara zaten bildikleri şeyi söylüyor olacağız."

"Omaha'daki yaşlı kadın bilmiyor ama." "O zaman hiç öğrenemeyecek. Atın gitsin." "Birinci kısım bitti. Reklamlar başladı. Kırk saniye fazlamız var."

"Rakipler Dallas'tan ne elde ettiler?" "Bizim gibi, görüntülü hikaye."

"Benim 'Uyuşturucu Ele Geçti' için son bir söze ihtiyacım var."

"Tümüyle çıkart onu. Bir işe yaramıyor zaten." "Biz burada on kiloluk bir çuvala on iki kilo bok sığdırmaya çalışmaktan başka bir iş yapmıyoruz."

Bu sahneye alışkın olmayan biri şaşabilir: Bunlar insan mı? Hiç duyguları yok mudur? Haberini verdikleri şeylerden hiç üzüntü duymazlar mı? Bunların biri bile DFW'ye yaklaşan o uçaktaki üç yüze yakın korku içindeki insanın kısa bir süre sonra öleceklerini bir an düşünmüşler midir? Bunun kendisi için önemli olduğu bir kişi bile yok mu aralarında?

Haberler konusunu bilen biri de şu yanıtı verebilir: Evet, içlerinde bunun önemli olduğu kişiler vardır ve bunlar yayından hemen sonra buna üzüleceklerdir. Ya da eve vardıklarında olayın bütün dehşetini duyacaklardır ve içlerinden birkaçı ağlayabilirler de. Ama şu anda kimsenin üzülecek zamanı yoktur. Bunlar habercilikle uğraşan insanlardır. Görevleri iyisiyle kötüsüyle olanları kaydetmek ve bunu çok çabuk ve becerikli bir şekilde yapmaktır.

Bu yüzden saat 18:40'da, Milli Akşam Haberleri başlayalı on dakika geçmişti ve gerek Nal çevresindekiler, gerekse haber bürosunda, stüdyoda ve kontrol odasındakilerin akıllarında bir tek şey vardı. DFW'den görüntülü bir haber yetişecek miydi?

18

DALLAS-Forth Worth Havalimanındaki beş muhabir için olaylar zinciri birkaç saat önce başlamış ve yerel saatle 17.10'da doruk noktasına erişmişti.

Bu beş kişilik ekip Harry Partridge, Rita Abrams, Minh Van Canh, CBA'nın ses teknisyeni Ken O'Hara ve New York Times gazetesi dış haberler muhabiri Graham Brode-rick'ten oluşuyordu. O sabah daha şafak sökmeden El Salvador'dan uçakla Mexico City'ye gelmişler, bir süre bekledikten sonra aktarma yapıp DFW'ye doğru yollarına devam etmişlerdi. Şimdi de değişik yönlere uçmak üzere uçaklarının kalkmasını bekliyorlardı.

Hepsi de sadece o günün uzun yolculuğundan başka iki aydır Latin Amerika'nın hiç de hoş olmayan bölgelerindeki pis savaşları izlemek üzere yaşadıkları tehlikeli hayattan yorgun düşmüşlerdi.

Uçaklarını havalimanının yirmi dört kalabalık barından 2E kapısında beklemekteydiler. Barın çevresinde üzerinde bitkiler olan taklit bir bahçe duvarı vardı, tavandan açık mavi kumaşla kaplı panolar sarkıyor, içersi gizli pembe ışıklarla aydınlanıyordu. Times muhabiri bunun kendisine Mandalay'da bir zamanlar gittiği bir genelevi hatırlattığını söyledi.

Uzun boylu olan Partridge'in kendisine çocuksu bir görünüm veren dağınık ve sık saçları vardı. Kırk yaşını aşmış ve saçlarının kırışmaya başlamış olmasına karşın hâlâ o ço-

19

cuksu görünümünü koruyordu. O anda keyifliydi ve ne geciken uçağı ne de başka bir şey kendisini fazla ilgilendirmemekteydi. Önünde üç haftalık izni vardı ve en çok ihtiyacı olan şey de dinlenme ve huzurdu.

Rita Abrams Minneapolis- St. Paul aktarma uçağını bekliyordu, oradan Minnesota'da bir dostunun çiftliğinde bir hafta tatil yapmaya gidecekti. Ayrıca orada CBA'dan evli bir üst düzey yetkilisiyle haftasonu için randevusu vardı. Minh Van Cahn, Ken O'Hara ve Graham Broderick New York'a, evlerine dönüyorlardı.

Partridge, Rita ve Minh üçlüsü sık sık birlikte çalışırlardı. Son yolculuklarında O'Hara ses teknisyeni olarak ilk kez aralarına katılmıştı. O'Hara genç, solgun tenli ve kalem gibi incecik bir insandı ve boş zamanlarında hep elektronik dergilerini okurdu; şimdi bile elinde açık bir dergi vardı.

Broderick çoğunlukla televizyoncularla aynı görevi paylaşırdı ve hepsiyle gayet iyi geçinirdi. Ancak onlardan biri değildi. Times muhabiri o anda biraz saldırgandı. İçlerinde üç kişi içkiyi biraz fazla kaçırmışlardı. Van Cahn yalnızca soda içerdi ve ses teknisyeni ise sadece bir bira içmiş, daha fazlasını geri çevirmişti.

"Beni dinle, seni zengin orospu çocuğu," dedi Broderick cebinden cüzdanını çıkarmakta olan Partridge'e. "Bu kere paralar benden dedim sana." Broderick garsonun üç duble viskiyle bir sodayı getirdiği tepsisine biri yirmilik, diğeri beşlik iki banknot bıraktı. "Benim yarım kadar çalışıp iki katım para kazanıyorsun diye basına yardım etmen gerekmez."

"Tanrı aşkına, yeter artık!" dedi Rita. "Brod, şu kırık plağı at artık!"

Rita kimi zaman yaptığı gibi yüksek sesle konuşmuştu. DFW güvenliğini sağlayan Kamu Güvenliği Bölümünün üniformalı iki memuru bardan geçmekteydiler; iki adam başlarını dikkatle çevirip baktılar. Rita onları görünce gülüp el salladı. Memurlar gruba, çevrelerinde üzerlerinde CBA yazısı olan kameralarına ve diğer araç gereçlerine baktılar. Son-

20
ra her ikisi de kadını selamlayarak yollarına devam ettiler.

Arkadaşlarını seyretmekte olan Harry Partridge, Rita bugün yaşını gösteriyor, diye düşündü. Kadında pek çok erkeği kendisine çeken güçlü bir cinsellik varsa da yüzündeki çizgiler durumunu açıklıyordu. Ayrıca çalışırken İçendi gösterdiği dayanıklılığı çevresindekilerden de beklemesinin yarattığı buyurucu tavırları hiç de hoş değildi. Ancak bunun pek yakın geçmişle ilgisi de vardı. Kadının Harry ve diğer ikisiyle son iki aydır paylaştığı ağır çalışma ve gerilim az şey değildi.

Rita kırk üç yaşındaydı ve altı yıl öncesine kadar ekranda haber muhabiri olarak görünüyordu - tabii bu daha genç ve daha gözcü olduğu zamanlarda görüldüğü kadar olmuyordu. Erkeklerin kamera karşısında daha uzun yıllar kalmaları, yüzlerinden yaşlanmış oldukları belli olsa bile muhabirliğe devam edebilmeleri büyük haksızlıktı aslında. Oysa kadınlar yaşlanma yolundayken kamera karşısına çıkamazlar ve terk edilmiş odalıklar gibi bir kenara itiliverirlerdi. Birkaç kadın bu düzene karşı çıkmaya çalışmıştı - bir muhabir ve spiker olan Christine Craft olayı mahkemelere götür-müşse de bir sonuç elde edememişti.

Ancak Rita kazanamayacağı bir savaşı başlatmak yerine yapımcılığa başlamış, kameranın önü yerine arkasına geçerek müthiş başardı olmuştu. Bütün bu yol boyunca hep erkeklere verilen güç dış görevleri elde etmeye çalışmıştı. Erkek patronları bir süre direnmişler, ama sonra pes etmişlerdi. Çok geçmeden Rita -Harry ile birlikte- yaşamın en güç ve çarpışmaların en şiddetli olduğu yerlere otomatik olarak gönderilir olmuştu. Rita'nın son sözünü düşünmekte olan Broderick, "Sanki sizler bir şey yapıyormuşsunuz gibi," dedi. "Her akşam o küçücük haber deliğinizde dünyada olup bitenin ancak kırıntıları vardır. Kaç dakika sürüyordu, on dokuz mu?"

Partridge dostça bir sesle karşılık verdi. "Eğer bizi nişangah yerine kullanacaksa, yazılı basın bari gerçekleri bilsin.

21

Yirmi bir buçuk dakikadır."

"Yedi dakika da reklamları unutmayalım," diye Rita atıldı. "Ki onlar da Harry'nin seni kıskançlıktan yemyeşil yapan aşırı aylığını ödemektedir."

Partridge, Rita her zamanki dobra dobra konuşmasıyla kıskançlık hakkında haklı, diye düşündü. Yazılı basından olanlar kendileriyle TV habercileri arasındaki kazanç farkını bir türlü hazmedemezlerdi. Partridge'in yılda 250.000 dolarına karşılık gayet becerikli birinci sınıf muhabir olan Bro-derick herhalde 85.000 dolardan fazla almazdı.

Sanki düşündükleri kesilmemiş gibi Times muhabiri devam etti. "Sizin tüm haber bölümünüzün bir günde ortaya çıkardığı bizim gazetenin bir sayfasını bile doldurmaz."

"Budalaca bir kıyaslama," dedi Rita. "Herkes bilir bir resmin bin söze bedel olduğunu. Bizim yüzlerce resmimiz vardır ve insanları alır kendi gözleriyle görmeleri için haberin olduğu yere götürürüz. Tarihte hiçbir gazete bunu yapamamıştır."

Bir eünde yudumladığı viski kadehi olan Broderick elini önemli değil dercesine salladı. "Bu hiç de gerekli değildir."

Genellikle fazla konuşmayan Minn Van Canh söze karıştı. "Neden?"

"Çünkü sizler kafadan kontaklısınız. TV haberciliği ölmek üzere. Zaten hiçbir zaman bir manşet servisinden başka bir şey olmamıştınız, şimdi de yerel istasyonlar teknolojidten yararlanarak haberlerini kendileri elde edip bunu büe elinizden almak üzereler. Leş kemiren akbabalar gibi üşüşmüşler üstünüze."

Hâlâ çok rahat olan Partridge, "Bunu yıllardır söylerler," dedi. "Ama bir de bize bak. Hâlâ çalışıyoruz ve güçlüyüz. İnsanlar nitelikli haber aradıkları zaman bizi izledikleri için."

"Yerden göğe haklısın," dedi Rita. "Brod, yanıldığın bir nokta da yerel TV istasyonu haberlerinin daha iyiye gittiği.

22

İyiye falan gittiği yok. Giderek de beterleşiyor. Büyük şirketleri terk edip büyük umutlarla yerel şirketlere gidenler büyük bir tiksintiyle büyük şirketlere döndüler yine."

"Neden?" diye sordu Broderick.

"Çünkü yerel istasyon yöneticileri haberleri bir reklam getirici, gelir arttırıcı bir şey olarak görüyorlar. Sözüünü ettiğin o yeni teknolojiden izleyicilerin en bayağı zevklerini tatmin için yararlanıyorlar. Dışardaki büyük bir haber için kendi haber bölümlerinden birini gönderdiklerinde, bu genellikle büyük bir şirket muhabirinin bilgisinden yoksun olan acemi bir genç oluyor."

Harry Partridge esnedi. Bu konuşma üzerinden çok geçilmiş, boş zamanı dolduran ama entelektüel bir çaba getirmeyen bir oyundu ve bunu pek çok kere oynamışlardı.

Birden yakınlarda bir hareketlilik fark etti.

İki Kamu Güvenliği (KG) memuru henüz bardan çıkma-mışlarsa da birden telsizlerini dikkatle dinlemeye başlamışlardı. Hoparlörlerden bir anons yapılmaktaydı. Partridge, "... Alarm Durumu 2... havada çarpışma... onyedinci pist... bütün KG personeli..." sözcüklerini duydu. İki memur koşar adımlarla çıktılar bardan.

Anonsu diğerleri de duymuşlardı. "Hey," dedi Van Cahn. "Belki de..."

Rita ayağa fırladı. "Ben gidip bir bakayım." O da koşarak çıktı dışarı.

Van Cahn ile O'Hara kamera ve ses aygıtlarını toplamaya başladılar. Partridge ile Broderick de eşyalarını topladılar.

Rita, KG memurlarından birini Amerikan Havayolları tezgahında yakaladığında adamın bir futbol oyuncusunun cüssesiyle çok yakışıldı olduğunu gördü.

"CBA Haberlerdenim," dedi. Basın kartını gösterdi.

Adamın bakışlarında açıkça bir takdir görünüyordu. "E-vet, biliyorum."

Rita başka bir durumda olsalardı ona kendisinden yaşlı

23

bir kadının zevklerini tattırabileceğini düşündü. Ama ne yazık ki, buna zamanı yoktu. "Neler oluyor?" diye sordu.

Memur duraksadı. "Danışmayı arayıp..."

"Onu sonra yaparım," diye sabırsızlandı Rita. "Acil bir durum var, değil mi? Söyleyin."

"Muskegon Havayollarının bir Airbus'ı havada çarpıştı. Yandığı halde inmeye çalışıyor. İki numaralı alarm geçtik. Tüm kurtarıcı ekipler 17 numaralı piste gidiyorlar." Adamın sesi ciddiydi. "Durumun çok kötü olduğu anlaşılıyor."

"Kamera ekibimi hemen oraya götürmeliyim. Nereden gideceğiz?"

Memur başını salladı. "Yanınıza kimse almadan gitmeye kalkışırsanız fazla ileri gidemez, tutuklanırsınız. '^

Rita bir zamanlar DFW havalimanının basınla iyi geçinmekle gurur duyduğunun söylendiğini hatırladı.

Memurun telsizini göstererek, "Sununla Danışmayı arayabilir misiniz?"

"Elbette."

"Arayın öyleyse. Lütfen."

Memur telsizle konuştu, Rita'nın basın kartındaki bilgileri aktardıktan sonra kadının isteğini ilettili.

"Onlara önce kamu güvenliğinin bir numaralı istasyona gelip kağıtları doldurmalarını ve basın armalarını almalarını söyle."

Rita derin bir göğüs geçirerek telsizi gösterdi yine. "Onlarla bir de ben konuşayım."

KG memuru düğmeye basıp telsizi uzattı. .

"Hiç vakit yok," dedi Rita telsiz mikrofona. "Bunu biliyorsunuz. Bir CBA Haberlerindenis. İsteddiğiniz formüllerleri sonra doldururuz. Ama şimdi lütfen olay yerine gitmemize izin verin."

"Bir dakika." Bir süre sonra daha otoriter bir ses duyuldu. "Tamam, hemen on dokuz numaralı çıkış kapısına gidin. Orada birine size rampanın yolunu göstermesini söyleyin. Işıklan yanıp sönen bir steysin vagon arayın. Ben sizi almaya geliyorum."

24

Rita memurun kolunu okşadı. "Teşekkürler, dostum."

Rita geri dönerken Partridge ile diğerleri de bardan çıkmışlardı. New York Times muhabiri Broderick en arkadan çıkarken parasını ödediği ama el sürülmemiş içkilere esefle baktı.

Rita öğrendiklerini anlattı. "Bu çok büyük bir şey olabilir. Hiç zaman kaybetmeden piste çıkın. Ben bir iki telefon edip sizi bulurum." Saatine baktı. 17:20. New York'ta 18:20'ydi. "Acele edersek ilk haberlere yetişiriz.

Ancak bundan pek umutlu da değildi.

Partridge Rita'nın emirlerine başını salladı. Bir muhabirle yapımcının arasındaki ilişki hiçbir zaman kesin değildi. Rita Abrams gibi bir yapımcı tüm ekibin başıydı ve görevde bir aksilik olursa sorumluluğu o

yüklenirdi, işler iyi gittiğinde muhabirin yüzü ve adı yayında çıkar ve takdir alırdı, habere biçim veren ve senaryoya katkıda bulunan yapımcı olduğu halde.

Ancak Harry Partridge gibi kıdemli bir muhabirin olması durumunda silsile tersine dönebilir, yönetimi muhabir alır ve yapımcı onun emrine girebilirdi. Rita ile Partridge birlikte çalışırlarken, ikisi de bütün bunlara boş verirdi. Onlar ancak ikisinin elele verip hazırlayacakları en iyi haberi göndermekten başka şey düşünmezlerdi.

Rita bir paralı telefona koşarken Partridge, Minh ve O'Hara hemer; 19 numaralı kapıya doğru gidip aşağı inmek için bir yol arandılar. Olaylar karşısında hemen ayüan Graham Broderick de onların hemen ardındaydı. Kapının yanında bir tabela vardı:

RAMPA - YASAK BÖLGE ACİL ÇIKIŞI ALARM ZİLİ ÇALAR

Ortalıkta resmi kimseyi göremeyen Partridge bir an bi-
25

le düşünmeden kapıyı açtı. Madeni bir merdivenden aşağı inerlerken arkalarında bir alarm zili çalmaya başladı. Duymazlıktan gelip dışarı çıktılar.

Günün epey yoğun bir saati olduğundan pistin üzeri uçaklar ve uçaklara servis veren araçlarla doluydu. Birden tepesindeki ışıklar yanıp sönen bir steysin vagon hızla üzerlerine geldi, acı bir fren yaparak 19 numaralı kapı önünde durdu.

Arabaya en yakın olan Minh kapıyı açıp içeri atladı. Diğerleri de onun ardından içeri doldular. Kahverengi takım elbise giymiş olan genç zenci sürücü arkasına bakmadan, "Selam çocuklar, ben Danışma'dan Vernon," dedi. Partridge kendini ve arkadaşlarını tanıştırdı.

Vernon yanındaki koltuktan üç tane yeşil gazeteci arması alıp arkaya uzattı. "Bunları göğsünüze taksanız iyi olur. Birkaç kural çiğnedim ama, hanım arkadaşınızın dediği gibi şu anda fazla zamanımız yok."

Araba iki pisti geçtikten sonra paralel bir hizmet yolunda ilerlemeye başladı. İlerdeki pistin çevresinde acil araçları sıralanmaya başlamışlardı.

Rita Abrams terminalde CBA'nın Dallas bürosuyla konuşuyordu. Büro şefi havalimanındaki acil durumu haber almış, olay yerine yerel bir CBA ekibi göndermeye çalışıyordu. Rita ile diğerlerinin orada olduğunu duyunca çok memnun olmuştu.

Rita adama New York'a haber vermesini söyledikten sonra, "Uydu durumumuz nedir?" diye sordu.

"İyi. Arlington'dan bir mobil uydu kamyonu oraya varmak üzere."

Rita Arlington'un on üç mil uzakta olduğunu öğrendi. CBA'nın kardeş istasyonu KDLS-TV'ye ait olan kamyonet Arlington Stadyumundan bir spor yayını yapmaya hazırlanırken olay duyulunca bu işi terk edip yola çıkmıştı. Sürücü ve

26

teknisyene Rita, Partridge ve diğerleriyle buluşmaları telefonla bildirilecekti.

Rita hem çok heyecanlanmış, hem çok sevinmişti. Şimdi Milli Akşam Haberlerine, New York'a haber ve görüntü geçebilme olanağı doğmak üzereydi.

CBA üçlüsünü ve Times muhabiri taşıyan steysin vagon araba 17L pistine yaklaşıyordu. Bütün havaalanlarında olduğu gibi 17L çok büyük rakamlarla yerde yazılıydı.

Vernon arabanın hızını kesmeden, "Tehlike durumunda olan bir pilot istediği pisti seçer," diye anlattı.

"Burada bu genellikle IVL'dir. O pist yetmiş metre enindedir ve acil yardımına en yakın pisttir."

Araba 17L'yi kesen bir araba yolu üzerinde durdu. Buradan uçağın yaklaşmasını ve inişini görebileceklerdi.

"Burası yönetim yeri olacaktır," dedi Vernon.

Acil araçları hâlâ gelmekte ve çevrelerinde yerlerini almaktaydılar. Havalimanının yangın mücadele ekibinin yedi sarı arabası gelmişti - dört dev Oshkosh M15 köpük aracı, bir merdiven kamyonu ve iki Hızlı Müdahale Aracı. Bunlar yaklaşık bir metre seksen santim yüksekliğinde lastikleri, önde ve arkada iki motoru ve yüksek basınçlı püskürtücüleriy-le başlı başına birer itfaiye ekibiydi.

Beş altı mavi beyaz polis devriye aracından çıkan polisler arabaların bagajlarından çıkardıkları yanmaz tulumlarını giydiler. Vernon havaalanı polislerinin yangınla mücadele eğitimi görmüş olduklarını söyledi.

Başlarında sarı arabada bir teğmen olan itfaiye arabaları pist boyunca belirli aralıklarla yerlerini almaktaydılar. En yakın yerleşim birimlerinden çağırılan cankurtaranlar da havalimanına geliyorlar, pistin biraz uzağında yerlerini alıyorlardı.

27

Steysin vagondan ilk atlayan Partridge not almaya başlamıştı. Onun kadar acele değilse bile Broderick de not almaktaydı. Minh Van Canh steysin vagonun üstüne çıkmış, kamerasını hazırlayıp göğü taramaya başlamıştı. Onun arkasında Ken O'Hara ses düzenini hazırlamaktaydı.

Yarak uçak beş mil kadar ilerde arkasından kara dumanlar salıvererek görüldü. Minh kamerasını kaldırdı, gözünü vizöre dayadı.

Minh'in boyu bir elliyi fazla aşmıyorsa da geniş omuzları, uzun ve adaleli kollarıyla sağlam bir yapısı vardı. Çocukluğunda çektiği çiçek hastalığının izlerini taşıyan bir yüzü, çevresine ilgisizce bakan ve ardındaki düşünceleri asla açığa vurmeyen kahverengi gözleri vardı. Minh'e yakın olanlar onu tanımanın çok uzun zaman alacağını söylerlerdi.

Ancak bazı şeyler konusunda bir fikir birliği vardı: Minh çalışkandı, güvenilir, namuslu ve piyasanın en iyi TV kameramanlarından biriydi. Görüntüleri iyiden de öteydi, insanın ilgisini uyandırır ve çoğunlukla da birer sanat eseri. CBA için ilk olarak Vietnam'da çalışmaya başlamıştı. Mesleğini savaş şurasında teçhizatını taşıdığı bir Amerikalı kameramandan öğrenmişti. Amerikalı bir mayına basıp öldüğünde, Minh kimseden yardım görmeden gömülmesi için cesedini geri taşımış, sonra adamın yaptığı işi sürdürmek için kamerayı aldığı gibi ormana koşmuştu. CBA'da onun işe alındığını hatırlayan yoktu. Bu sadece bir oldu bitti olmuştu.

1975'te Saygon'un düşeceği anlaşılınca, Minh karısı ve iki çocuğuyla Büyükelçiliğin bahçesinden helikopterle kurtarılıp denizdeki Amerikan Yedinci Filosuna taşınan pek az talihliden biriydi. Minh o anları bile görüntülemiş ve filmi Milli Akşam Haberlerinde gösterilmişti.

Şimdi de değişik, ama aynı derecede dramatik ve sonu henüz kestirilemeyen başka bir havacılık haberini görüntülemeye çalışıyordu.

28

Kameranın vizöründe yaklaşan Airbus daha net olarak görünmeye başlamıştı. Uçağın sağ tarafındaki parlak alev ve hemen ardındaki duman daha netti şimdi. Yangının motorun düştüğü yerde olduğu açıkça görünüyordu. Seyredenler nasıl olup da alevlerin tüm uçağı sarmamış olduğunu anlamamışlardı.

Steysin vagonun içinde Vernon, havacılık bandı radyosunu açmıştı. Hava Trafik Kontrolünün Airbus pilotlarıyla konuşmaları duyuluyordu. Uçağı radarla izleyen kontrolörün sesi sakindi. "Hafifçe sağa... orta çizginin solundasın... Tam merkezdesin şimdi..."

Airbus pilotlarının yüksekliği ve rotayı tutturamadıkları anlaşılıyordu. Uçağın hasarlı sağ kanadı sol kanattan daha alçaktı. Zaman zaman burnu dönüyor, ama sonra sanki kok-pitte zorlu çalışmalar sonundaymış gibi yine piste dönüyordu. Yükseklik bir kaybedilip bir kazanılırken uçağın aşağı yukarı hareketi de çok fazlaydı. Yerdekilerin hepsinin aklında bir tek şey vardı: Airbus buraya kadar geldikten sonra kurtulabilecek miydi. Doğrusu pek kuşkuluydu.

Telsizde pilotlardan birinin sesi duyuldu. "Kule, iniş takımı sorunu... hidrolik çalışmıyor." Bir duraklama. "Serbest düşme ile kusuru gidermeye çalışacağız... Şimdi."

Yanlarında durmuş radyoyu izleyen bir itfaiye amirine, "Bu ne demek?" diye sordu Partridge.

"Büyük yolcu uçaklarında hidrolik güç olmadığı zaman iniş takımını indirecek yedek bir düzen vardır. Pilotlar tüm hidrolik gücü kesip ağır olan iniş takımının kendi ağırlıyla düşüp kilitlenmesine çakşırlar. Ancak bu durumda iniş takımı indikten sonra, bir daha isteseler de kaldıramazlar."

İtfaiyecinin sözü bitmeden Airbus'un iniş takımının ağır ağır indiğı görüldü.

Az sonra hava trafik kontrolörünün sakin sesi işitildi. "Muskegon, iniş takımınızı gördük. Alevlerin takımın ön sağına yakın olduğunu bildiririz."

29

Uçağın ön sağ lastikleri yandığı takdirde uçak yere indiğinde o tarafa yatabilir ve uçağın çok büyük bir hızla sağa savrulmasına neden olurdu.

Minh kamerasını sürekli çalıştırıyordu. Lastiklere erişen alevleri o da görmüştü. Airbus havalimanı sınırlarının hemen dışındaydı... Sonra biraz daha yaklaştı, piste çeyrek mil kaldı... yere inebilecekti ama yakıtla beslendiğı anlaşılan yangın da giderek yayılıyordu... sağ tarafın dört lastiğinin ikisi yanmaya başlamıştı... Lastiklerden biri ani bir parlamayla patladı.

Yanan uçak artık pistin üstündeydi ve hızı saatte 150 mile inmişti. Uçak acil araçların üzerinden geçtikçe araçlar birer birer piste çıkıp son hızla ardından gitmeye başladılar.

Uçağın iniş takımı yere dokunduğı anda sağ lastiklerden biri, sonra da bir diğeri patladı. Birden bütün lastikler patladı ve uçak jantlar üzerinde gitmeye devam etti. Bir anda bir madeni sürtüşme sesi duyuldu, ardından havaya çimento ve toprak bulutları kalktı... Airbus pilotları her nasılsa uçağı pist üzerinde tutmayı başarmışlardı... Yol sanki hiç bitmeyecek gibiydi.... Uçak sonunda durdu. Ve o anda da alevler birden parlayarak yükseldi.

İtfaiye araçları birkaç saniye sonra köpük sıkmaya başlamışlardı. Dev köpük balonları inanılmaz bir hızla, bir traş köpüğü dağı gibi uçağı sardı.

Uçağın kapılarından bir kısmı açılmış, acil çıkış kaydırakları aşağı sahnmişti. Ön sağ kapı açılmışsa da o yandaki yangın orta kapıların açılmasını önlüyordu. Sol tarafta ön kapıyla orta kapı açılmış, yolcular kayarak dışarı çıkmaya başlamışlardı.

Ancak her iki yanda ikişer kapının olduğu arka tarafta hiçbir hareket yoktu.

Açılan üç kapıdan dışarı duman çıkıyordu. Bazı yolcular yere inmişlerdi bile. Son çıkanlar öksürüyorlar, bazıları da kusuyorlardı. Hepsi de soluk almakta güçlük çekmekteydiler.

30

Uçağın dışındaki alevler köpükler altında sönmek üzereydi.

Koruyucu gümüş rengi tulumlar giymiş itfaiyeciler hemen açılmayan arka kapılara merdivenler sürmüşlerdi. Kapılar dışardan elle açılınca oradan da duman fıskırmaya başladı. İtfaiyeciler içerdeki yangını söndürmek için içeri daldılar. Diğerleri de ön kapılardan girip çoğu şaşkın ve bitkin olan yolcuların inmelerine yardım ettiler.

Yolcu çıkışının azaldığı görülüyordu. Harry içerden kaba bir tahminle iki yüz kişinin çıktığını hesapladı. Ancak uçakta mürettebatla birlikte 297 kişi olduğu söylenmişti. İtfaiyeciler ağır yanmış yolcuları da dışarı çıkarmaya başlamışlardı o sırada. Bunlardan ikisi de hostesti. Eskisinden biraz daha az olmasına karşın duman gelmeye devam ediyordu.

Minh Van Canh bütün diğer düşünceleri kafasından uzaklaştırıp sadece mesleğini düşünerek olayı çekmekteydi. Ancak olay yerindeki tek kameramanın kendisi olduğunu biliyordu. Hindenburg balon gemisinin geçirdiği kazanın kaydedildiğinden bu yana bir uçak kazasının bu kadar ayrıntılı olarak ilk kez çekilmekte olduğunu biliyordu.

Olay yerinde şimdiden sekiz on cankurtaran vardı, diğerleri de hızla geliyorlardı. Sağlık personeli yaralıları sedyelere yatırıyorlardı. Yaralılar bir iki dakika içinde daha önce hazırlanmaları bildirilmiş olan bölge hastanelerine taşınacaklardı. Bir helikopterle doktor ve hemşireler gelince Air-bus'un yakınındaki merkez tam bir sahra hastanesine dönüşmüş oldu.

Partridge olayların böylesine hızla gelişmesinin havalimanının acil durum planlamasının iyi olduğunu gösterdiğini düşündü. Bir itfaiye amirinin uçaktan canlı olarak yaklaşık yüz doksan kişi çıkarıldığını söylediğini duydu. Ama geride ne olduğu bilinmeyen yüz kişi daha vardı.

Maskesini çıkartıp yüzünün terini silen bir itfaiyecinin, "Tanrım! Arka koltuklar ceset dolu! Dumanın en yoğun ol-

31

düğü yer orasıydı herhalde," dediği duyulmuştu. Dört arka acü kapısının neden içerden açılmadığı da böylece anlaşılmiş oluyordu.

Bütün uçak kazalarında olduğu gibi Milli Ulaştırma Güvenlik Dairesi'nden bir yetkili gelip de teşhis çalışmalarını tamamlayana kadar cesetlere el sürülmezdi.

Airbus'un uçuş ekibi uçaktan çıktılar ve kendilerine uzatılan yardım ellerini geri çevirdiler. Çevresindeki yaralılara bakan ve kaç kişinin öldüğünü tahmin eden deneyimli kaptan pilot açıkça ağlıyordu. Kayıplara karşın uçağı indirdikleri için pilotların takdir edileceğini bilen Mûih kaptanın yüzünü yakın çekime aldı. Kaydettiği son görüntü olmuştu bu. Rita Abrams, "Harry! Minh! Ken! Tamam!" diye bağırdı. "E-linizdekileri çabuk getirin. New York'a uyduyla göndereceğiz."

Rita bir Danışma minibüsüyle gelmişti. Mobil uydu kamyoneti de az ilerde duruyordu. Yoldayken yelpaze gibi katlanan çanak anten açılmış, göğe çevriliyordu.

Minh kamerasını indirdi. Rita'yla iki TV ekibiyle yazık basın muhabirleri ve fotoğrafçıları da gelmişlerdi. Minh onların haberin devamını getireceklerini biliyordu. Ancak en esaslı görüntüler kendisindeydi ve Minh onların tüm dünyada görüleceğini ve tarihin bir parçası olarak kalacaklarını biliyordu.

*

Vernon'la Danışma minibüsüne atlayıp uydu arabasına gittiler. Partridge az sonra konuşacaklarını hazırlamaya başladı. Rita, "Konuşman bir dakika kırk beş saniyelik olsun," dedi. "Hazır olunca hemen ses bandını hazırlar sonunu bağlarsın. Bu arada ben de olayı New York'a iletirim."

Partridge anladığını göstermek için başını sallayınca Rita saatine baktı: 17:43. New York'ta 14:43. Milli Akşam Haberler için on beş dakikalık bir yayın süresi kalmıştı.

Parker yazmaya devam ediyor, yazdıklarım sessizce

32

okuyor, gerekli değişiklikleri yapıyordu. Minh çok değerli iki kasetini Rita'ya verip kameraya bir yenisini taktı. Par-tridge'in sesini ve yakından görüntüsünü almaya hazırlandı.

Arabadan uydu kamyonetinin yanında indiler. Onlarla gelmiş olan Broderick kendi haberini New York'a geçmek için telefon etmek üzere terminale gitti. "Teşekkür ederim, çocuklar," dedi ayrılırken. "Geniş kapsamlı haber isterseniz yarın bir Times alın."

Yüksek teknoloji delisi O'Hara içi araç gereç dolu olan uydu kamyonetine hayran hayran bakıyordu. "Tanrım, bunları ne kadar da seviyorum!" diye söylendi.

Kamyonetin kasası üzerine yerleştirilmiş olan beş metre çapındaki çanak 20 kilovatlık bir motorla şimdi tam olarak açılmış ve yönlendirilmişti. Kurgu ve verici araçlarının tikiş tikiş dolu olduğu küçük kontrol odasında iki kişilik ekipten bir teknisyen 22,300 mil tepelerinde olan Ku-band uydusuna göndericiyi ayarlamaktaydı. Yapacakları yayını New York uydudan alacak ve yeniden kaydedecekti.

Kamyonetin içindeki teknisyenin yanında oturan Rita Minh'in kasetlerini kurgu makinesine takmış, bir TV monitöründe izlemeye başlamıştı. Görüntünün mükemmel olmasına şaşmamak gerek, diye düşündü. Normal durumlarda yapımcı ve kurgucu banttan birlikte seçim yaparlar, sonra muhabirin ses bandını bunun üstüne alıp tümünü tam kurgulu bir parça olarak çıkarırlardı. Ancak bu en az kırk beş dakika sürerdi ve o gün buna zaman yoktu. O yüzden Rita en dramatik sahneleri seçiyor ve teknisyen de bunları olduğu gibi televizyon dilinde 'çabuk ve kirÜ'- gönderiyordu.

Uydu yayın kamyonetinin dışındaki madeni bir merdiven basamağına oturmuş olan Partridge yazısını tamamladı, Minh ve ses teknisyeniyle kısaca konuştuktan sonra ses bandını hazırladı.

New York'ta spikerin yapacağı girişe yer bıraktıktan

Gece Terörü - F. 3

33

sonra Partridge konuşmaya başladı:

"Uzun yıllar önceki bir savaşta pilotlar buna tek kanat ve duayla gelmek derlerdi. Öyle bir de şarkı vardı... Ancak bugünkü olay hakkında bir şarkı yazılacağını hiç sanmıyorum.

"Muskegon Havayolları Airbus'u Dallas-Forth Worth'-tan ancak ... altmış mil kadar uzaktayken... havada başka bir uçakla çarpışmıştır..."

Partridge deneyimli bir TV haber muhabirinin yaptığı gibi konuşmasını görüntü üstünden 'hafifçe kaydirmıştı'. Bu öğrenmesi güç olan ve televizyon dünyasında bazılarının ise hiç öğrenemedikleri uzmanlaşmış bir sanat biçimiydi. Sözlerin görüntüye eşlik etmek üzere yazıldığı ve görüntüsüz olarak okunduğunda pek de hoş olmayan bu ustalık profesyonel yazarlar arasında bile hak ettiği yeri almış değildi.

Partridge ile onun gibilerin bildikleri gibi işin püf tarafı görüntüyü tarif etmeye kalkışmamaktı. Televizyon izleyicisi olanları ekranda görüyordu ve bunun bir de sözlü olarak anlatılmasına ihtiyacı yoktu. Ancak konuşulan sözcükler de izleyicinin bilincini ikiye bölecek kadar görüntüden uzak olmamalıydı. Bu edebi bir dengeleme oyunuydu ve çoğu da güdüseldi.

TV habercilerinin bildikleri bir şey daha vardı: En iyi haber metni, düzgün cümle ve paragraflar kurmak değildi. Cümle parçalan çok daha iyi sonuç verirdi. Gerçekler gergin, fiiller sert ve canh olmalı, bir metin cıtır cıtır ses vermeliydi. Son olarak da davranış ve vurgulamayla da bir muhabir bazı anlamlar iletmeliydi. Evet, bu işi yapan erkek ya da kadının mükemmel bir muhabir ve aynı zamanda da bir oyuncu olması gerekirdi. Partridge bütün bunlarda uzmansa da o gün bir dezavantajı vardı: Resimleri görmüş değildi, oysa muhabir olarak bunları önceden genellikle görürdü. Ancak aşağı yukarı ne olduğunu tahmin edebilirdi.

Partridge ayağa kalkıp kameraya doğru konuşarak söz-

34

lerini bağıladı. Arkasında Airbus çevresindeki koşuşturma devam etmekteydi.

"Bu hikayenin devamı... trajik ayrıntılar, ölü ve yarak sayısı... arkadan gelecektir. Ancak şu anda kesin olan şey... kalabalık göklerimizde... çarpışma tehlikelerinin aşırı artmış olmasıdır... Harry Partridge, CBA Haberleri, Dallas-Forth Worth."

Kaset hemen kamyonetin içindeki Rita'ya verildi. Rita Partridge'e güvenmeye devam ederek, çok kısıtlı olan saniyelerini kaybetmeyecek kadar kendisini tanıdığı için, görüntüyü kontrol etmeden New York'a gönderilmesini söyledi. Birkaç dakika sonra teknisyenin gönderdiği görüntüleri izleyip dinlerken adama hayran kalmıştı. Yarım saat önce barda konuştuklarını hatırladı. Partridge işte bu çeşitli yetenekleri nedeniyle aylığının New York Times muhabirinden o kadar yüksek olduğunu kanıtlıyordu.

Partridge dışarda bir muhabirin başka bir görevini yerine getirmekteydi - Notlarına bakarak CBA Radyo Haberleri için sesli bir rapor hazırlıyordu. TV yayını sona erince bu da uydu aracılığıyla New York'a gidecekti.

35

"VTEW YORK'taki CBA Haberleri merkezi üst Manhat-1 I tan'ın doğusunda sekiz katlı gösterişsiz bir binaydı. Eskiden bir mobilya fabrikası olan binanın yalnız dışı kalmış, içiyse çeşitli zamanlarda çeşitli mal sahipleri tarafından pek çok kere yeniden yapıp döşenmişti. Bunun sonunda binada tek başına dolaşmaya kalkan ziyaretçilerin kaybolduğu bir sürü kesişen koridordan bir labirent oluşmuştu.

. CBA Haberlerinin bu iç kapayıcı dışı altında akla gelebilecek en kusursuz elektronik araçlar vardı. Kimi zaman ka-takomb diye adlandırılan iki bodrum katı tam bir teknisyenler ülkesiydi. Buradaki çeşitli bölümler arasında Bir-inçlik--band odası diye bilinen çok önemli bir yer vardı.

CBA'nın dünyanın dört köşesine dağılmış ekiplerinin raporları uydu ve kimi zaman da kara hatlarıyla buraya gelirdi. Montajı yapılmış haberler bir yayın stüdyosu ve uydu aracılığıyla buradan izleyicilere gönderilirdi.

Böylece, özellikle de Milli Akşam Haberleri'nin yayımından hemen önce ve yayını sırasında müthiş baskılar, gergin sınırlar, gerilim, ani kararlar ve acil emirler Bir-inçlik band odasının ayrılmaz parçalarıydı. Olup biteni anlamayan biri bu anlarda feci bir karışıklık, teknolojik bir karabasanla karşı karşıya olduğunu düşünebilirdi. Hele TV ekranlarından oluşmuş bir ormanı seyretme gerekliliği nedeniyle ortalığın yan karanlığı bu izlenimi daha da güçlendirirdi.

36

Ancak olay aksamadan, hızla ve ustalıklarla yürütülüyor olurdu. Burada yanlış yapmanın sonuçları felaket olacağı için pek yanlış da yapılmazdı.

Üzerlerinde TV monitörleri olan büyük konsollara yerleştirilmiş yarım düzine kadar makaralı büyük teyp aygıtları tüm bu koşuşturmanın odak noktasıydı. Bunlarda en iyi kaliteden ve en çok güvenilen bir inçlik manyetik band kullanılırdı. Her kayıt makinesiyle konsolun önünde usta bir operatör aldığı emirlere göre montajını yapıp yayına geçerdi. Binada çalışanların çoğundan daha yaşlı olan bu operatörler kötü giyimleri ve neşeli tavırlarıyla gurur duyan karışık bir gruptu. Bu özellikleri nedeniyle bir yorumcu bir kere onları TV Yayıncılığının 'Savaş Pilotları'olarak tanımlamıştı.

Haftanın her günü Milli Akşam Haberlerinin yayına girmesinden bir saat önce kıdemli bir haber yapımcısı NaPdaki koltuğundan beş kat aşağı iner, Bir-inçlik-band Odasının ve operatörlerin başına geçerdi. Orada bir orkestra şefi gibi kollarıyla işaretler verip talimatlarını yağdırırken, o geceki haberler için gelen materyeli izler, gerekirse yeni bir montaj yapılmasını emreder ve Nal'daki meslektaşlarına hangi haberlerin geldiğini ve ilk bakışta nasıl göründüklerini bildirirdi.

Bir-inçlik-band Odasına her şey çok aceleyle ve gecikmiş olarak gelmiş görünürdü. Yapımcıların, muhabirlerin ve kurgucuların ellerindeki malzemeyi mümkün olan en son dakikaya kadar tutup üzerinden geçmeleri bir gelenek olduğundan malzemenin çoğu yayın başlamadan yarım saat önce ve bir kısmı da yayın başladıktan sonra gelirdi. Bir haberin baş tarafı bantlardan biriyle gönderilirken devamının diğer banda yüklendiği anlar bile olurdu. Bu durumlarda kan-ter içinde kalmış sınırları gergin operatörler ustalıklarının son sınırına kadar zorlardı kendilerini.

Çoğunlukla baştaki kıdemli yapımcı bir Yunanlı ailenin Brooklyn doğumlu çocuğu olan Wül Kazaziz olurdu. Ailesin-

37

den geçen heyecanlılığı işine çok uygundu ve buna karşın kontrolü bir an bile yitirmezdi. Rita Abrams'ın DFW'den gönderdiği uydu yayını alan o oldu. Önce Minh Van Cahn'ın görüntüleri, ardından Harry Partridge'in ses bandı geldi.

Saat 18:48'di... haberlerin bitmesine on dakika kalmıştı.

O anda bir reklam kuşağı araya girdi.

Kazaziz malzemeyi uydudan alan operatöre, "Hemen birleştir," dedi. "Partridge'in sesini tam olarak kullan. En iyi görüntüleri üstüne yerleştir. Haydi, çok çabuk!"

Kazaziz bir yardımcı aracılığıyla Nal'a Dallas bandının gelmekte olduğunu bildirmişti. Şimdi de yayın kontrol odasındaki Chuck İnsan telefonla, "Nasıl?" diye sordu.

Kazaziz yapımcıya, "Mükemmel!" dedi. "Çok güzel! Harry ile Minh'den beklenen şeyler!"

Malzemeyi kendisinin görmesine zaman olmadığını bilen ve Kazaziz'e güvenen İnsan, "Şimdiki reklamdan hemen sonra ona geçelim," dedi.

Hava tertibatlı çalışma yerinde ter içinde kalmış olan operatör yayına bir dakikadan az bir zaman kalmış olmasına karşın aceleyle montaj yapıyor, görüntüyü, sesi ve doğal gürültüleri bir araya getiriyordu.

#

İnsan'ın talimatı spikerle yanında oturan bir metin yazarına bildirildi. Bir giriş hazırlanmıştı, yazar Crawford Slo-ane'a bir sayfa uzattı. Sloane yazıyı hemen okudu, bir iki sözcüğünü düzeltilti, başını sallayarak adama teşekkür etti. Bir an sonra spikerin Teleprompter ekranında yazı belirdi. Yayın stüdyosunda reklam sonuna yaklaşırken sahne amiri saymaya başladı: "On saniye... beş... dört... iki..."

Adamın el işaretleriyle Sloane ciddi bir ifadeyle konuşmaya başladı. "Bültenimizin başında Dallas yakınlarında Mus-kegon Havayollarının bir Airbus'u ile özel bir uçağın çarpış-

38

tiğini bildirmiştik. Özel uçak düşmüş olup kazadan kurtulan olmamıştır. Yanmakta olan Airbus birkaç dakika önce Dal-las-Forth Worth Havalimanı'na inmiştir. Uçakta can kaybı çok fazladır. CBA Haberleri muhabiri Harry Partridge olay yerinden izlenimlerini bildiriyor."

Bir-inçlik-bant Odasında montaj ancak birkaç saniye önce tamamlanmıştı. Şimdi Doğu ve Ortabatı Amerika ile Kanada sınırı boyunca milyonlarca TV ekranında yanan Air-bus'un görüntüsü belirmiş ve Partridge'in sesi duyulmuştu. "Uzun yıllar önceki bir savaşta buna tek kanat ve dua ile..."

Özel haber ve görüntü Milli Akşam Haberleri yayınına yetişmişti.

*

Milli Akşam Haberlerinin bu birinci yayınına hemen ikincisi izlerdi. Bu her zaman böyle olagelmmişti. Doğuda birinci yayını almayan küçük kardeş istasyonlar ve Batı istasyonlarının çoğu daha sonra yayınlamak üzere bu ikinci yayını kaydederlerdi.

İkinci yayının baş haberi Partridge'in DWF'den raporu oluşturacaktı. Rakip şirketler kendi ikinci yayınları için olayın görüntülerini artık elde etmiş olsalardı da CBA'nın olay anındaki görüntüleri dünya çapında bir tekeldi ve gelecek birkaç gün içinde yaygın olarak kullanılacaktı.

Birinci ve ikinci bülten arasında iki dakika ara olduğu için Crawford Sloane bundan yararlanıp Chuck İnsan'e telefon etti.

"Bak," dedi Sloane. "Bence Suudi haberini koysak iyi olur."

• İnsan, alayla, "Senin epey sözü geçen biri olduğuna biliyorum," dedi. "Beş dakikalık bir ek süre sağlayabilir misin?" "Benimle dalga geçme. O haber önemlidir." "Ama petrol kadar da sıkıcı. Hayır, olmaz." "Benim olur dememin bir önemi yok mu?" "Var, elbette. Onun için bu konuyu yarm görüşeceğiz za-

39

ten. Bu arada benim de burada bazı sorumluluklarla oturduğumu unutma."

"Bunların içinde dış haberler konusunda sağlam kararlar vermek de vardır - ya da olmalıdır."

"Hepimizin bir görevi var," dedi İnsan. "Ve dakikalar hızla ilerliyor senin için. Bu arada unutmadan söyleyeyim Dallas işini - her iki uçta da- gayet iyi idare ettin."

Sloane karşılık vermeden kapattı telefonu. Birden aklına bir şey geldi, yanındaki yazara, "Söyle de telefonla Dallas'tan Harry Partridge'i arasinlar," dedi. "Bir dahaki arada onunla konuşacağım. Onu ve diğerlerini kutlamak istiyorum."

Sahne amiri seslendi. "On beş saniye!"

Evet, diye düşündü Sloane, yarın İnsan'le aralarında bir tartışma olacaktı ve bunun kesin sonuçlu olması gerekiyordu. Belki de İnsan artık yararlı olma çağını aşmıştı ve gitme zamanı gelmişti.

*

İkinci yayından sonra Chuck İnsan eve gitmeden önce odasına uğrayıp dergilerini alırken epey asık yüzlüydü. Haber yapımcı yönetmeninin taşıdığı yüklerden biri de bir sürü cepheden haberli olabilmek için okumak, durmadan okumaktı. Nerede ve saat kaçta olursa olsun İnsan bir gazeteye, dergiye, broşüre uzanmak zorunda hissederdi kendini. Tıpkı başkalarının bir fincan kahveye, bir sigaraya ya da bir mendile uzandıkları gibi. Geceleri uyandığında ya okur, ya da kısa dalga radyosunda deniz aşırı haberleri dinlerdi. Evindeki bilgisayarından bütün belli başlı haber ajanslarına bağlıydı ve her sabah saat beşte hepsinin bültenlerini alırdı. Arabayla işe giderken radyo haberlerini dinlerdi. Özellikle de, pek çok profesyonel gibi kendisinin de en iyi olduğunu kabul ettiği CBS haberlerini. İnsan haberleri böylesine izlemesinin ve sıradan insanları ilgilendiren konularla

40

ilgilenmesinin kendisinin haber konusundaki fikirlerini, çoğunlukla züppece terimlerle düşünen Crawford Sloane'nun-kilerden daha değerli olduğuna inanırdı.

İnsan'ın Milli Akşam Haberlerini izleyen o milyonlar hakkında bir görüşü vardı. Ona göre izleyicilerin çoğu üç soruya yanıt ararlardı: Dünya güvenli mi? Evim ve ailem gü-. vencede mi? Bugün ilginç bir şey oldu mu?

İnsan de her akşam haberlerin bu yanıtları'Vermesine çalışırdı.

Spikerin haber seçme konusundaki o bilmiş davranışından bıkmıştı artık. Onun için ertesi günü sert bir tartışma yapacaklar ve İnsan şu anda düşünmekte olduklarını söyleyecekti. Sonu nasıl gelirse gelsin!

Sonu nasıl gelebilirdi? Geçmişte bir haber spikeri ile yönetici yapımcı arasındaki tartışmaları hep spiker kazanmıştı ve yapımcı başka bir iş aramak zorunda kalmıştı. Ancak bu alanda çok şeyler değişmekteydi.

Şimdi ortada bambaşka bir iklim vardı ve spikerin gidip yapımcının kaldığının bir ilki de olabilirdi.

İnsan bunları düşünerek birkaç gün önce Harry Partridge ile aralarında kalmasını söyleyerek telefonda görüşmüştü. Yönetici yapımcı şunu bilmek istiyordu: Partridge bu göçebe yaşamı terk edip New York'a yerleşmek ve Milli Akşam Haberlerinin spikeri olmak ister miydi? Harry istediği zaman otoriter olabilir ve bu role uyardı. Zaten Sloane'un izne çıktığı zamanlarda onun yerini alarak bunu kanıtlamıştı.

Partridge'in yanıtı şaşkınlık ve kararsızlıkla doluydu ama hiç olmazsa hayır dememişti. Crawford Sloane'un bu konuşmadan haberi yoktu kuşkusuz.

Her ne olursa olsun İnsan, Sloane'la bu çatışmasının bir sonuca varılmadan sonsuza kadar devam edemeyeceğine inanıyordu.

41

CRAWFORD Sloane Buick Somerset arabasıyla CBA Haberlerinin garajından çıktığında saat 19:40'tı. Her zaman olduğu gibi altındaki CBA'mın arabasıydı. Kontratına göre bir arabaya ve istediği zaman da bir sürücüyü hakkı varsa da çoğunlukla arabayı kendisi sürmeyi yeğlerdi. Birkaç dakika sonra Üçüncü Cadde'den Ellidokuzuncu Sokağa saparken az önce sona ermiş olan yayım düşünüyordu.

İlk başta İnsan'ı düşündüyse de sonra yönetici yapımçı ertesi güne kadar düşünmemeye karar verdi. Sloane'in İnsan'le başa çıkabileceğinden hiç kuşkusu yoktu. Hatta belki de CBA'dan istifa edip başka bir şirketin başkan yardımcılığına bile getirilebilirdi. Ancak kulağa hoş gelen unvana karşın aslında Milli Akşam Haberlerinden sonra bu bir yükselme değil, inme sayılırdı ya. Bu işin tam tersinin de olabileceği Sloane'un bir an bile aklına gelmemişti. Böyle bir şey söylenmiş olsaydı kahkahalarla güleceğinden hiç kuşku yoktu. Onu bırakıp Harry Partridge'i düşünmeye başladı.

Partridge'in Dallas'tan geçtiği haberin acele olmasına karşın kusursuzluğu, çok başarılı bir meslek yaşamının yeni bir somut gösterisi olmuştu. Sloane DFW havalimanının çağrı sisteminden yararlanıp Partridge'i bulup kutlayabilmiş-ti. Kutlamalarını Rita, Minh ve O'Hara'ya da iletmesini söylemişti. Bir spikerden beklenen bir tavidir bu. Ancak Sloane'un Partridge'i kutlamasında pek fazla bir heyecan oldu-

42

ğu da söylenemezdi. Şimdi de konuşmalarında bir tutukluk olduğunu düşünmekteydi. Partridge'le konuşmalar hep öyle olurdu zaten. Partridge'in sesinden yorgun olduğu belliyse de bir rahatlık sezmemek olası değildi.

Sloane tek başına olduğu arabanın içinde kendi kendine karşı dürüst olmaya karar verdi: Harry Partridge için gerçekte neler hissediyorum? Yanıt da aynı derecede dürüsttü: Benim kendimi güvensiz hissetmeme yol açıyor.

Hem sorunun hem de yanıtın kökleri yakın geçmişte yatmaktaydı.

İki adam birbirlerini yirmi yıldır tanırlardı. Ve yirmi yıldır çalıştıkları CBA'ya aşağı yukarı aynı zaman girmişlerdi. Başlangıçtan beri mesleki açıdan başarılı olmuşlarsa da kişilik bakımından birbirlerinin tam zıddıydılar.

Sloane titizdi, giyimine ve konuşmasına çok dikkat ederdi, otorite sahibi olmaktan hoşlanır ve bunu doğallıkla kullanırdı. Astları kendisine 'efendim' diye hitap ederler ve kapılarda önden geçmesi için yana çekilirlerdi.

Sloane pek iyi tanımadığı insanlara karşı ve uzak olursa da insani ilişkilerde ister sözle, ister imayla belirtilmiş olsun, gözünden kaçan hiçbir şey olamazdı.

Buna karşılık Partridge'in buruşuk bir görünüşü vardı; eskimiş tüvit ceketleri sever, pek seyrek olarak takım elbise giyerdi. Tanıştığı insanları rahat ettiren sakin bir tavır vardı ve kimi zaman da hiçbir şeyi fazla umursamadığı izlenimini verirse de bu dikkatle planlanan bir aldatmacadan başka bir şey değildi. Partridge, bir gazeteci olarak yetki sahibi olmadığını gösterip zekasını gizleyerek daha fazla şey öğrenebileceğini çok önceden öğrenmişti.

İki adamın geçmişleri de farklıydı.

Cleveland'lı bir orta sınıf ailesinin çocuğu olan Crawford Sloane ilk televizyon eğitimini o kentte almıştı. Harry

43

Partridge ise televizyonda çıraklığını Kanada Yayın Şirketi CBC'de yapmış, ondan önce de Batı Kanada'da küçük radyo ve TV istasyonlarında sunuculuk ve spikerlik yapmıştı. Partridge Alberta'da De Winton adında bir köyde bir çiftçinin oğlu olarak doğmuştu.

Sloane Columbia Üniversitesi'nden mezun olmuştu. Partridge liseyi bile bitirmiş olmamasına karşın habercilik dünyasında meslek eğitimi çok kapsamlı olmuştu.

CBA'daki meslekleri uzun bir süre paralellik göstermiş, sonunda herkesin gözünde birbirlerine rakip olarak görülmüşlerdi. Sloane Partridge'i bir rakip, kendi ilerlemesine karşı bir tehdit olarak görürdü. Ancak Partridge'in de kendisini aynı gözle gördüğünden pek emin değildi.

İkisi arasındaki rekabetin en çok göze çarpması Vietnam savaşında muhabirlik yaptıkları zaman olmuştu.

Şirket kendilerini 1967 sonlarında bir ekip olarak göndermişti. Sloane ise savaşı mesleğinde ilerlemek için altın bir fırsat olarak kabul etmişti; daha o zamandan Milli Akşam Haberlerinin baş spikerliğine gözünü dikmiş bulunuyordu.

Sloane ilerleme için gerekli bir koşulun akşam haberlerinde mümkün olduğu kadar çok görünmek olduğunu biliyordu. Bu nedenle, Saygon'a varır varmaz 'Doğu Pentago-nu'ndan (Saygon'un beş mil dışındaki Tan Son Nhut Hava Üssündeki Birleşik Devletler Vietnam Yardım Komutanlığı) fazla uzaklaşmamanın önemli olduğuna karar vermişti.

Aradan bu kadar yıl geçmesine karşın Partridge ile bir konuşmasını hâlâ hatırlıyordu. "Crawf, Saygon Çılgınlıklarına katılmakla ya da Caravelle'den ayrılmamakla bu savaşı asla anlamayacaksın," demişti Partridge. Saygon Çılgınlıkları basının askeri brifinglere verdiği addı; ikincisi de uluslararası basın, yüksek rütbeli subaylar ve Amerikan Büyükelçiliği sivillerinin pek gözdesi olan bir oteldi.

"Eğer riskten söz ediyorsan, ben de senin kadar riske girmeye hazırım," demişti Sloane.

"Riskleri falan unut. Hepimiz riske gireceğiz. Ben bu ülkenin derinliklerine inmek ve onu tanımak istiyorum. Zaman zaman askerlerden uzaklaşmak istiyorum, onların bizden bekledikleri şeyleri yapmak istemiyorum. Çarpışmaları izlemek çok kolay. Ayrıca askeri şeyler yapacaksam en ön saflarda olup Askeri Bilgi Merkezi'nin bize söylediklerinin ne derece doğru olduğunu gözlerimle görmek istiyorum."

Sloane, "Bunu yapabilmek için günlerce, hatta haftalarca buradan uzaklaşman gerek," demişti. Partridge gülümsemişti. "Bunu hemen anlayacağını biliyordum. Benim bu çalışma biçimimin senin de hemen hemen her gece suratını haberlerde göstermenin bir yolu olduğunu düşündüğünden de hiç kuşum yok."

Sloane aklından geçenlerin bu kadar çabuk okunmasından huzursuzlanmıssa da sonunda öyle olmuştu.

Sloane'un Vietnam'da bulunduğu süre içinde çok çalışmadığını kimse söyleyemezdi. Çok çalışmış ve risklere de atılmıştı. Zaman zaman Vietkongların olduğu yerlere gitmiş, kendini savaşın ortasında bulmuş, tehlikeli anlarda gayet normal bir korkuyla sağ dönüp dönemeyeceğini merak etmişti.

Ancak gittiği yerlerde yirmi dört saatten fazla kalmıyordu. Ayrıca, döndüğünde hep dramatik savaş resimleri ve savaşan genç Amerikalılar hakkında New York'un istediği insani haberlerle dönerdi.

Sloane planını kurnazca izleyerek aşın tehlikeli olaylara girmiyordu ve genellikle askeri ve diplomatik brifinglere katılmak üzere Saygon'da oluyordu. Sloane tipi muhabirliğin ne kadar yüzeysel olduğu ve televizyon için dramatik görüntülerin önceliğe sahip olduğu ve yorum ile gerçeğin kimi zaman çok arkadan geldiği ortaya çıkmıştı. Ancak o zaman da Crawford Sloane'un bunu önemsemesine gerek kalmamıştı artık. Sloane'un oyunu başardı oldu. Kamera karşısında zaten

etkileyiciydi, Vietnam'da bu özelliği daha da artmıştı. New York Nal yapımcıları kendisini el üstünde tutmaya başlamışlardı ve kimi zaman haftada üç dört kere akşam haberlerine çıkmaya başlamıştı. Bir muhabirin yükselişi sadece izleyicilere değil, CBA merkezindeki yüksek düzey karar adamlarına bağlıydı.

Diğer yandan Harry Partridge kendi planı içinde kalmış ve ondan çok daha değişik bir tutumu benimsemişti. Daha uzun araştırmalar ve kameramamıyla birlikte Vietnam'ın daha uzak yerlerine gitmeyi gerektiren hikayeler arıyordu. Askeri taktikler hakkında bilgi sahibi olmuş, kimi zaman her iki tarafın taktiklerinin neden işe yaramadığını anlamaya başlamıştı. Güçler dengesini incelemeye başlamış, cepheye yakın yerlerde bulunup kara ve hava saldırılarının etkinliği, kayıplar ve lojistik konularında bilgi toplamıştı. Bazı haberleri Saygon'da yayınlanan resmi askeri bültenlerle ters düşüyor, bazıları da onları doğruluyordu. İşte bu ikinci tür haberler -ABD askeri gücüne adil davranılması- Partridge ile bir avuç muhabiri Vietnam'da üslenmiş olan muhabirlerin çoğunluğundan ayırıyordu.

O sıralarda Vietnam savaşı hakkındaki haberlerin çoğu olumsuz ve aleyhteydi. Genç muhabirlerden bir kuşak yurtlarındaki savaş aleyhtarı protestoculara sempati duyanlar da bunların arasındaydı- kimi zaman Amerikan askeriyesinden nefret ediyorlardı ve bu inanç haberlerine de yansımaktaydı. Bunun bir örneği, düşmanın Tet saldırıydı. Medya Tet'in komünistlerin büyük zaferleri olduğunu iddia etmişti, ancak yirmi yıl sonra daha serinkanlı yapılan araştırmalar sonunda bunun böyle olmadığı ortaya çıkmıştı.

Amerikan güçlerinin Teftte söylenildiğinden daha başardı olduğunu söyleyenler arasında Harry Partridge de vardı. Bunlar düşmanın genelde bildirildiğinden daha başarısız olduğunu ve hedeflerinden bazılarını ele geçiremediklerini bildirmişlerdi. Kıdemli Nal yapımcıları önce bu raporları kuş-

kuyla karşılayıp yayını ertelemek istemişlerdi. Ancak yapılan tartışmalardan sonra Partridge'in haberlerinin doğruluğu anlaşılmış ve çoğu da yayına alınmıştı.

Yayınlanmayan bir Partridge haberi, o sıralarda CBS spikeri olan ünlü Walter Cronkite'in kişisel olumsuz fikrinin eleştirisine ilişkindi.

Vietnam'dan haber gönderen Cronkite bir 'CBS Tet sonrası özel programı'nda 'Kanlı Vietnam deneyinin berabere sonuçlanacağını' yazmış ve 'bizim savaşı genişletmek için yapacağımız her şeye düşmanın da aynı şeyi yapacağını' ilave etmişti.

'Bugün zafere yakın olduğumuzu söyleyemek... geçmişte yanılan iyimserlere inanmaktır,' diye devam etmişti Cronkite. Ve 'Amerika'nın galipler olarak değil de demokrasiyi savunma sözlerini yerine getirmiş ve ellerinden gelenin en iyisini yapmış şerefli insanlar olarak anlaşma masasına oturması' gerektiğini belirtmişti.

Dürüst haberlerle sunulan bu yorum, kaynağı nedeniyle müthiş etkili olmuş ve 'savaş aleyhtarı harekete güç ve meşruluk kazandırmıştı.' Başkan Lyndon Johnson'un Walter Cronkite'ı yitirmiş olmanın ülkeyi yitirmiş olmak demek olduğunu söylediği bildirilmişti.

Partridge olay yerinde bir dizi insanla röportaj yapmış ve Cronkite'in yanılmış olacağını, gücünün ve etkisinin bilincinde olan CBS spikerinin, röportaj yaptığı birinin sözleriyle 'ülkenin seçimle işbaşına gelmemiş Başkanı gibi davranıp, kendisinin değer verdiği tarafsız gazeteciliğe aykırı düştüğünü' belirtmişti.

Partridge'in haberi New York'ta saatlerce tartışılmış ve CBA'nın en yüksek düzeylerine kadar çıkarılmıştı. Sonunda Walter Cronkite'in ulusun babası figürüne saldırmanın sonu kazanla bitmeyecek bir açılış olduğunda karar verilmişti. Ancak Partridge raporu da çoğaltılıp TV haberci çevreleri arasında dağıtılmıştı.

47

Partridge'in çarpışma bölgelerinde bulunması kendisini Saygon'dan bir hafta, hatta daha da uzun uzak tutmaktaydı. Bir keresinde Kamboçya'da yeraltına karışmış ve bir ay ortalıkta görünmemişti. Ancak her seferinde sağlam bir hikaye ile dönmüştü ve bunlardan bazıları uzak görüşleri nedeniyle savaştan sonra bile hatırlanmıştı. Crawford Sloane da içlerinde olmak üzere hiç kimsenin Partridge'in çok üstün bir muhabir olduğundan kuşkusu yoktu.

Ancak ne yazık ki, haberleri Sloane'unkilerden daha az olduğu için Partridge onun kadar dikkati çekmemişti. Vietnam dışında Partridge ile Sloane'un geleceğini etkileyen bir şey daha vardı. Jessica Castillo.

Her iş günü aynı yoldan geçen Sloane bu arada Ellido-kuzuncu Sokak'tan York Caddesi'ne sapmıştı. Birkaç dakika sonra da Doğu Nehri boyunca uzanan yola girdi ve kavşaklardan ve trafik ışıklarından kurtularak hızlandı. Long Island Sound'daki Larchmont'taki evine yarım saatlik yol kalmıştı.

Arkasında mavi bir Ford Tempo da hızını artırdı.

Sloane günün o saatinde hep olduğu gibi sakin ve huzurluydu. Jessica'yı düşünmeye başladı... Saygon'da Harry Partridge'in sevgilisi olan... ama sonunda Crawford Sloane ile evlenen Jessica.

Vietnam'daki o günlerde Jessica ince vücutlu, uzun kumral saçlı, zeki ve gereğinde sözünü sakınmayan yirmi altı yaşında bir kadındı. Birleşik Devletler Enformasyon Ajansının alt düzeyde bir yetkilisiydi ve karşısına çıkan gazetecilerden hiç yılmazdı.

48 •

Ajansın Le Qui Don Sokağı'nda bir merkezi vardı. Basın mensupları kimi zaman Jessica ile bir arada bulunabilmek için çeşitli bahanelerle sık sık oraya uğrarlardı.

Jessica kendisine gösterilen bu ilgiyi gülümseyerek karşılardı. Ancak Crawford Sloane onu ilk tanıdığı anda Harry Partridge kızın kesinlikle bir numaralı gözağrısıydı.

Sloane'nun, şimdi bile Partridge ile Jessica'nın o eski ilişkilerinde bilmediği şeyler vardı. Bazı şeyleri hiç sormamıştı ve artık bir daha hiç sorup öğrenemeyecekti. Ancak yirmi yıl önce bazı kapıların kapanmış olması ve o zamandan beri kapalı kalması belki bir daha hiç açılmayacak olması... onu o zamanların ayrıntıları hakkında merak etmekten alıkoyamıyordu.

Gece Terörü - F. 4

49

JESSICA Castillo ile Harry Partridge Vietnam'da ilk karşılaştıkları anda - ve bunun düşmanca bir karşılaşma olmasına karşın- güdüsel olarak birbirlerine yaklaşmışlardı. Partridge, Haber Ajansına var olduğunu bildiği ama askeri makamların kendisine vermedikleri bazı bilgileri elde etmeye gitmişti. Konu Vietnam'daki Amerikan askerleri arasında çok yaygın olan uyuşturucu alışkanlığıydı.

Partridge cephelerde dolaştığı sıralarda bu alışkanlığın izlerini fazlasıyla görmüştü. Kullanılan uyuşturucu eroindi ve çok miktarlarda bulunabiliyordu. İsteği üzerine CBA Ha-berleri'nin Amerika'da yaptırdığı araştırmada askeri hasta-nelerin Vietnam'dan gönderilen uyuşturucu bağımlılarıyla dolup taşıdığı öğrenmişti. Bu, askeri bir sorun olmayı aşmış, mini bir sorun haline gelmişti.

New York Nal'ı olayın araştırılması için yeşil ışık yak-mışsa da, resmi makamlar sınıksız kapanmışlardı ve bilgi sızdırmıyorlardı.

Partridge Jessica'nın çalıştığı bölme girip de konuyu açtığı anda kızın tutumu da farklı olmamıştı. "Özür dilerim, bu konuda konuşamam."

Partridge kızın bu tavrına kızmıştı, suçlayan bir sesle, "Yani birilerini koruman söylendiği için konuşmayacaksın, değil mi?" dedi. "Bu gerçeğin ortaya çıkmasından rahatsız olacak kişi büyükelçi mi?"

50

Kız başını salladı. "Bunu da yanıtlayamam."

Partridge öfkeyle devam etti. "Yani bana söylemek istediğin şu, değil mi? Ben bu rahat görevde halimden memnunum ve ormanlarda ıstırap çeken, korkudan ödü patlayan ve bir çıkış yolu olarak -daha iyisini bilmediklerinden- kendilerini uyuşturucuyla mahveden askerlere aldırıldığım bile yok."

Kız da öfkelenmişti. "Ben öyle bir şey söylemedim."

"Hayır, tam olarak söylediğin oydu." Partridge'in sesi horgörülüydü. "Kamuoyuna açıklanması gereken pis bir şey hakkında, insanların bir şeyler yapabilmek için varlığını bilmeleri gereken bir şey hakkında konuşmayacağını söyledin. Buraya gelen genç ve deneyimsiz çocukların uyarılıp belki • de kurtulabilmeleri için varlığının bilinmesi gereken bir şeyi. Sen kimi koruduğunu sanıyorsun, hanım? Savaşan askerleri değil kesinlikle. Oysa önemli olan sadece onlardır. Kendine enformasyon subayı diyorsun bir de. Bence sen gizleme subayından başka bir şey değilsin."

Jessica kıpkırmızı oldu. Böyle hitap edilmeye alışkın olmadığı için gözleri öfkeyle parlıyordu. Parmakları masanın üstündeki kristal bir kağıt ağırlığının çevresine dolandı. Partridge bir an cam topu kafasına yiyeceğini sanarak eğilmeye hazırlandı. Ancak kızın öfkesi geldiği gibi bir anda gitti ve "Ne öğrenmek istiyorsun?" diye sordu.

Partridge de sesini onunkine uyararak hafifletti. "İstatistikler. Kayıtların tutulduğunu, araştırmalar yapıldığını ve bütün bu bilginin birinin elinde olduğunu biliyorum."

Kız kumral saçlarını Partridge'in daha sonra alacağı ve seveceği bir jestle arkaya attı. "Rex Talbot'u tanır mısın?"

"Evet." Talbot bir kaç sokak ötedeki elçiliğin başkonsolosuydu.

"Ondan sana MACV Projesinin Nostradamus raporundan söz etmesini iste."

51

Durumun ciddiliğine karşın Partridge bu adı kimin akıl ettiğini merak ederek gülümsedi.

"Rex'in seni benim gönderdiğimi bilmesine gerek yok," diye devam etti. "Ona bildiğinden..."

Sözünü Partridge tamamladı, "...daha fazlasını biliyor-muşum gibi davranayım, değil mi? Eski bir gazeteci hilesi-
dir bu."

"Benim üzerimde denediğin gibi."

"Eh, aşağı yukarı," diye gülümsedi Partridge.

"Biliyordum. Ama yutmuş gibi davrandım."

"Sandığım kadar ruhsuz değilmişsin. Konuyu bu gece yemekte biraz daha araştırmaya ne dersin?"

Jessica teklifi kabul edince kendisi de şaşırmıştı.

Daha sonraları birbirleriyle birlikte olmaktan ne kadar hoşlandıklarını anladılar ve buluşmaları devam etti. Ancak şaşılacak kadar uzun bir süre bu buluşmaları Jessica'nın o açık sözlülüğüyle ilk seferinde çizdiği sınır içinde kaldı.

"Şunu bilmeni isterim: buralarda neler oluyorsa olsun, ben kolay elde edilecek bir kadın değilim. Biriyle yatacak-sam, bunun benim için özel ve önemli olmasını isterim. Karşımdaki için de. Onun için ilerde uyarılmadığımı söylemeye kalkma." Partridge'in Vietnam'ın diğer bölgelerini dolaşma-sıyla ilişkilerinde uzun ayrılıklar da oluyordu.

Ancak arzusunun her ikisini de aştığı kaçınılmaz olarak gelip çattı sonunda.

Partridge'in kaldığı Caravelle'de yemek yedikten sonra o Saygon karmaşasının ortasında bir huzur vahası olan otel bahçesindeyken Partridge'in kendisine doğru uzanmasına Jessica istekle karşılık verdi. Kadın öpüşürken kendisine öyle bir sarılmıştı ki, Partridge onun ince elbisesinin altındaki bedeninin heyecanını hissetti. Partridge yıllar sonra o anın tüm sorunların ve sıkıntıların -Vietnam, savaşın çirkinliği, geleceğin belirsizliği- çok uzak görüldüğü ve önemli olanın sadece kendileri olduğunu hatırlayacaktı.

52

"Odama çıkalım mı?" diye sordu.

Jessica konuşmadan başını salladı.

Yukarı odaya çıkınca sadece dışardan gelen ışıktaki birbirlerinden ayrılmadan Partridge kadını soydu, beceremediği yerlerde de Jessica kendisine yardımcı oldu.

Partridge kadına girerken, "Seni çok seviyorum," dedi Jessica,

Partridge çok sonraları bile kadına kendisini sevdiğini söyleyip söylemediğini hatırlamadıysa da onu sevdiğini ve hep seveceğini biliyordu.

Jessica'nın bakire olduğunu anlamak Partridge'i çok etkilemişti. Zaman ilerledikçe sevişmeye devam ettiler ve her seferinde birbirlerinden aynı zevki aldılar.

Başka bir zaman ve yerde olsalardı hemen evlenirlerdi. Jessica evlenmek, çocuk sahibi olmak istiyordu. Ama Partridge, daha sonra pişmanlık duyacağı nedenlerle buna yanaşmadı. Kanada'da başarısız bir evlilik yapmıştı ve TV muhabirlerinin evliliklerinin genellikle felaketle sonuçlandığını biliyordu. TV muhabirleri durmadan dolaşırlardı, kimi zaman bir yıla yakın süreler evlerinden uzakta kalırlar, aile sorumluluklarına alışmazlar ve yolda çok azının direnebildiği cinsel ayartmalarla karşılaşılırlardı. Bunun sonucunda eşler hem entelektüel hem de cinsel açıdan birbirlerinden uzaklaşırlardı. Uzun süreli ayrılıklardan sonra birleştiklerinde birbirlerine yabancı iki insan olurlardı.

Bütün bunlara bir de Vietnam'ı katmak gerekirdi. Partridge Saygon'dan her ayrıkında yaşamını tehlikeye attığını biliyordu, o güne kadar talihli olmuşsa da bu talihin uzun süreli olamayacağı açıktı. O yüzden birini - ki şimdi bu Jessi-ca'ydı- sürekli kaygıya düşürmek ve sonra da olası bir büyük üzüntüye boğmak haksızlık olurdu.

Beraber geçirdikleri bir gecenin sabahında bütün bunları Jessica'ya anlattı. Ancak bundan daha kötü bir an seçemezdi. Jessica kalbini ve bedenini verdiği bir erkeğin böyle

53

çocukça bir bahaneyle sıyrılmaya çalışması karşısında dehşete düşmüştü: Partridge'e buz gibi bir sesle ilişkilerinin son bulunduğunu bildirdi.

Jessica, aslında bir sevgi belirtisi olan şeyi yanlış anladığını ancak çok sonraları fark etti. Partridge birkaç saat sonra Saygon'u terk ederek Kamboçya'ya gitti ve orada bir ay kaldı.

Jessica Harry Partridge ile birlikteyken Crawford Sloane birkaç kere kendisiyle karşılaşmıştı. Ayrıca Enformasyon Merkezine gittiğinde de kadın görüyordu. Sloane kadından çok hoşlanmıştı ve onu daha iyi tanımak istiyordu. Ancak Jessica Partridge'in sevgilisi olduğundan ve kendisi bu konularda titiz davrandığından, diğer pek çok muhabirin yaptığı gibi ondan randevu istememişti.

Ama Sloane, Jessica'nın kendisinden Partridge ile bozduklarını öğrenince kadını hemen yemeğe davet etti. Jessica daveti kabul etti ve sık sık görüşmeye başladılar. Sloane iki hafta sonra kadına uzun zamandır kendisine aşık olduğunu, daha yakından tanıyınca kendisine tapmaya başladığını söyleyerek evlenme teklif etti.

Şaşırarak Jessica düşünecek zaman istedi.

Kafası karmakarışık olmuştu. Harry'yi tüm ruhuyla sevmişti. Hiçbir erkek kendisinde öyle duygular uyandırmamıştı ve bundan sonra uyandıracığını da sanmıyordu. Güdülerini kendisine Harry ile paylaştıkları şeyin insanın yaşamında ancak bir kere olacak bir şey olduğunu söylüyordu. Onu hâlâ sevdiğine emindi. O anda bile onu çok özlemiyordu; Harry dönüp kendisine evlenme teklif etse, evet diyeceğini biliyordu. Ama Harry'nin bu teklifi yapmayacağı da kesindi. Harry kendisini reddetmişti. Jessica'nın duyduğu acı ve öfke henüz geçmiş değildi. Bir yanı sıra ondan intikam almak istiyordu.

Diğer tarafta Crawford vardı. Jessica, Crawford Sloane'-dan hoşlanıyordu... hayır, daha da ötesi, ona karşı bir sevgi

54

besliyordu. Crawford sevecen, sevgi dolu, akıllı ve ilginç bir insandı. Ve sağlamdı. Heyecanlı olmasına karşın Harry'nin sahip olamadığı bir dengeye sahipti. Jessica evliliğin yaşambo-yu sürmesi gerektiğine inandığı için, hangisinin daha önemli olduğunda kararsızdı: heyecan veren bir aşk mı? Yoksa huzur sağlayan aşk mı? Bunun yanıtını doğru olarak verebilmeyi isterdi.

Jessica'nın kendi kendine sormadığı bir soru daha vardı: Neden karar verecekmişim ki? Neden beklemeyeyim? Henüz gençti...

Dile getirmiş olmasa da düşüncelerini etkileyen şey hep birlikte Vietnam'da olmalarıydı. Çevreleri savaş ateşiyle sarılıydı; sanki soludukları havada savaş vardı. Tüm saatler ve takvimler daha hızlanmışlar gibi zamanın sıkıştırılmış olduğu ve daha hızlı akıp gittiğini hissediyorlardı sanki. Yaşamın her günü, bir barajın açılan kapaklarından coşkuyla akan bir seldi. Kaç günleri kaldığım aralarında kim bilebilirdi? İçlerinden hangisi yaşamın normal temposuna dönebilecekti?

İnsan deneyimi açısından tüm savaşlarda hep böyle olmuştu.

Jessica her şeyi elinden geldiğince tarttıktan sonra ertesi gün Crawford Sloane'un teklifini kabul etti.

Amerikan büyükelçiliğinde bir askeri rahip tarafından hemen nikahları kıyıldı. Törene büyükelçi de katıldı ve daha sonra özel dairesinde bir davet verdi.

Sloane çıldırması mutluuydu. Jessica kendini de mutlu olduğuna inandırdı.

Partridge evliliği ancak Saygon'a döndükten sonra duydu ve o zaman kaybının ne kadar büyük olduğunu anladı. Jessica ve Sloane'u kutlarken duygularını saklamaya çalıştı. Ama kendisini çok iyi tanıyan Jessica'nın gözünde bunda pek başarı olduğu söylenemezdi.

Ancak Jessica da onun bu duygularından bir kısmını

55

paylaşıyorsa bile, bunu göstermedi. Seçimini kendisinin yaptığına ve Sloane'a iyi bir eş olacağına karar verdi. Bunu yıllarca da uyguladı. Normal her evlilikte olduğu gibi araya bazı çatışmalar ve kırgınlıklar oluyorsa da bunlar çok geçmeden onarılıyordu. Ve şimdi, Jessica ile Crawford'un gümüş yıldönümlerine ancak beş yıl kalmış olması herkesi şaşırtmaktaydı.

56

CRAWFORD Sloane evinin yolunu yarılamıştı. Triboro Köprüsü geride kalmıştı, şimdi Bruckner otoyolundaydı ve Larchmont'da otoyoldan çıkacaktı.

CBA Haberleri merkezinden beri kendisini izlemekte olan Ford Tempo hâlâ arkasındaydı.

Sloane'un arkasındaki arabayı ne o gece, ne de haftalar boyunca zaman zaman izlediğinde fark etmemesi şaşılacak bir şey değildi. Nedenlerden biri genç, ince dudaklı, soğuk bakışlı ve o sıralarda Carlos kod adını kullanan Kolombiyalı izleme işinde usta olmasıydı.

Carlos Amerika'ya iki ay önce sahte bir pasaportla girmişti. Kolombiyalı diğer beş erkek ve bir kadın gibi hemen hemen dört haftadır bu gizli izlemeyi sürdürüyordu. Carlos gibi diğerleri de sadece kod adlarıyla

bilinmekteydiler. Bu göreve başlayana kadar birbirlerini tanımıyorlardı. Şimdi bile sadece, o akşam uzaklarda olan liderleri Miguel gerçek kimliklerini biliyordu.

Bu kısa kullanım süresince Ford Tempo iki kere renk değiştirmişti. Ayrıca fark edilebilir bir durum yaratılmaması için arabalar da sık sık değiştirilmekteydi.

Bu izleme sonunda Crawford Sloane ile ailesinin alışkanlıklarının kesin ve ayrıntılı bir saptanması yapılmıştı. Carlos otoyolda Sloane ile arabası arasına üç başka arabanın girmesine izin vermişse de Buick'i bir an bile gözden

57

kaçılmıyordu. Carlos'un yanında oturan arkadaşı saate bakarak defterine bir not düştü. Esmer, aksi huylu, kavgacı ve yüzünün sol yanında çirkin bir bıçak izi bulunan Julio'ydu bu. Grubun haberleşme uzmanıydı. Arka koltukta ise arabalarla gizli geçici karargahlarını birbirine bağlayan bir araç telefonu vardı.

Carlos da, Julio da keskin nişancıydılar, silahlıydılar ve acımasızdılar.

Sloane otoyolun sol tarafında birbirine giren arabaların yarattığı sıkışıklığı geçerken yavaşladı, sonra yine hızlanarak Vietnam, Jessica, Partridge ve kendisi hakkında düşünmeye devam etti.

Vietnam ve Vietnam sonrasındaki büyük başarılarına karşın Crawford Sloane Partridge konusunda az da olsa kaygılanmaya devam etmişti. O yüzden onun yanındayken hafif bir huzursuzluk hissederdi. Ve zaman zaman da bir şeyi merak ederdi: Jessica Harry'yi düşünür müydü? Aralarında geçmiş olması gereken o özel anları hatırlar mıydı?

Sloane karısına Harry ile o eski ilişkisi hakkında gerçekten mahrem sorular sormuş değildi. Evliliklerinin ilk günlerinden başlayarak bunu pek çok kere sorabilirdi ve Jessica da Jessica olduğu için, herhalde dürüst bir yanıt verirdi. Ancak böyle bir şeyi sormak Sloane'un tabiatına uymazdı. Ayrıca yanıtları da gerçekten biliyor olmak istemezdi. Ama yine de aradan bunca yılın geçmesine karşın, o eski düşünceler zaman zaman yepyeni sorularla aklına gelmekteydi: Jessica Harry'yi seviyor muydu? Yazışıyor ya da konuşuyorlar mıydı? Jessica'da bir pişmanlık var mıydı?

Ve mesleki olarak... Sloane kendisine ilişkin olarak suçluluk sözcüğünü pek kullanmazdı, ancak ruhunun bir köşesinde Partridge'in Vietnam'da kendisinden daha iyi muhabir olduğunu da bilirdi. Kendisi daha çok ün kazanmış ve

58

hepsinin de üstüne onun sevgiliyle evlenmiş olsa bile... Bunların hepsinin mantıksız olduğunu biliyordu... olmaması gereken bir güvensizlik duygusu... ancak o bedensel huzursuzluk da devam ediyordu işte.

Ford Tempo şimdi yer değiştirmiş, Sloane'un birkaç araba önüne geçmişti. Larchmont çıkışına birkaç dakika kalmıştı ve Sloane'un alışkanlıklarını artık öğrenmiş olan Carlos ve Julio, onun oradan çıkacağını biliyorlardı. İzlediğinin zaman zaman önüne geçmek eski bir numaraydı. Şimdi Ford, Larchmont çıkışından sapacak ve arkadan gelen Slo-an'u bekledikten sonra yine arkasına geçecekti.

CBA spikeri on dakika kadar sonra Larchmont sokaklarına girince Ford Tempo da onu izledi ve Sloane'un Park Caddesi'ndeki evinin epey gerisinde durdu.

Ev Sloane'un gelirine uygun olarak büyük ve etkileyiciydi. Beyaz binanın önünde, daire biçiminde bir araba yolunun bulunduğu çok bakımlı bir bahçe vardı. Girişi iki çam ağacı arasındandı. Çifte kapının üstünde oyma demirden bir fener sallanıyordu.

Sloane arabadaki uzaktan kumandayla üç arabalık garajın kapısını açtı, içeri girince kapılar yine otomatik olarak kapandı.

Ford biraz daha ilerledi ve gözetleme devam etti.

59

SLOANE garaj ile ev arasındaki kısa ve kapalı koridordan geçerken konuşma ve kahkahalar duydu. Kapıyı açıp da alt kat odalarının açıldığı halı kaplı, hole girince sesler kesildi. Jessica'nın oturma odasından sesi duyuldu. "Sen misin, Crawford?"

Crawford beklenen yanıtı verdi. "Eğе, değilse, başın dertte demektir."

Kadının kahkahası duyuldu. "Her kimsen, hoşgeldin öyleyse. Hemen geliyorum."

Crawford bardak şangırtısı ve buz tıkırtıları duyunca Jessica'nın martini hazırlamakta olduğunu anladı. Karısı günün yorgunluğunu üzerinden atabilmesi için kendisini her gün böyle karşıladı.

Sloane'ların onbir yaşındaki oğulları Nicholas merdivenden, "Hoşgeldin, baba!" diye seslendi. Oğlan yaşına göre uzun boyluydu. Babasını kucaklamak için koşarken zeki gözleri parlıyordu.

Sloane da oğlunu kucaklayıp parmaklarını kıvrık saçları arasına soktu. Çocuğunun hoşuna giden bu karşılama biçimini Jessica'ya borçluydu. Nicky'nin doğumundan hemen sonra Jessica sevgi duygusunun dokunmayla gösterilmesine inandığını söylemişti.

Evliliklerinin başında Sloan için duygularını ortaya vuran bir biçimde davranma kolay olmamıştı. Duygularını

60

açıklamaya çalışmaz, bazı şeyleri sözle ifade etmez, bunların karşısındaki tarafından anlaşılmasını beklerdi. Ama Jessica bunu kabul edemezdi, onun önce kendisine, sonra da Nick'ye karşı bu çekingenliğini yıkmak için çok uğraşmış ve bunu da başarmıştı.

"Evlendiğin zaman tüm barikatlar yerle bir olur," demişti Jessica. "O yüzden 'birleştirildi', bu sözcüğü hatırladın mı? Bu nedenle yaşamımızın sonuna kadar sen ve ben birbirimize olan duygularımızı dile getireceğiz ve hatta bazı zaman da göstereceğiz."

Bu sonuncusu sekse ilişkindi; seks, evliliklerinden sonra bile uzun bir süre Sloane için sürprizlerle dolu bir serüven olmuştu. Jessica doğuda pek bol olan resimli ve açıklayıcı seks kitaplarından almıştı. Yeni yeni pozisyonlar denemeye baydırdı. Sloane ilk başta dehşete uğramışsa da sonunda o da zevk almaya^ başlamıştı. Ancak bu konuda girişim hep Jessica'dan gelirdi.

(Kimi zaman düşünmekten kendini alamazdı: Partridge ile birlikteyken de Jessica'da o kitaplar var mıydı? Onlar da denemeler yapmışlar mıydı? Ancak bunu soracak cesareti yoktu; belki de her iki sorusuna da olumlu bir yanıt alacağı

.. Öteki yandan diğer insanlara karşı çekingenliği devam

ediyordu. Sloane babasını en son ne zaman öptüğünü hatırlamıyordu bile. Son zamanlarda birkaç kere bunu yapmayı düşünmüş, ancak kişisel davranışlarında bile katı olan adamın ne tepki göstereceğini bilemeyerek gerilemişti.

"Hoşgeldin, sevgilim!" Jessica'nın üzerinde Sloane'un sevdiği yeşil bir elbise vardı. Birbirlerini kucakladıktan sonra oturma odasına geçtiler. Oğlu her zaman olduğu gibi yanlarına geldi; çocuk yemeğini erkenden yemişti ve az sonra yatmaya gidecekti.

Sloane oğluna, "Müzik dünyasında neler var bakalım?" diye sordu.

61

"Çok esaslı şeyler, baba. Gershwin'in İki Numaralı Pre-lüdü'nü çalışıyorum."

"Onu hatırlıyorum," dedi babası. "Gershwin onu gençliğinde yazmamış mıydı?"

"Evet, yirmi sekiz yaşında."

"Başlarında da şöyle bir şey vardı sanırım: la-lay-la-la..." Nicky ile Jessica güldüler.

"Söylemek istediğin yeri anladım. Sanırım neden hatırladığını da." Nicky odadaki kuyruklu piyanonun başına geçti, çalarken şarkıyı genç tenor sesiyle okudu.

Gökyüzünde parlak yıldızlar Kıyıda soluk bir ay Dinah Teyzeden dönüşte Nellie'yi evine götürüyorum Sloane hatırlamaya çalışırken alını kırıştı. "Bunu daha önce de duydum, İç Savaş günlerinden kalma bir şarkı değil mi bu?"

Nicky sırtıttı. "Tam üstüne bastın, baba!"

"Ne demek istediğini anlıyorum. Bunun melodisi İki Numaralı Prelüd'de de var, değil mi?"

Nicky başını salladı. "Hayır, tam tersi. Önce şarkı vardı. Ama Gershwin'in bunu şarkıdan mı aldığı, yoksa bir rastlantı mı olduğunu bilen yok."

"Ve biz de bunu asla öğrenemeyeceğiz." Oğlunun bilgisiyle gurur duyuyordu Sloane.

Ne o, ne de Jessica Nicky'nin müziğe ilgi duymaya tam olarak ne zaman başladığını hatırlamıyorlardı, ancak bunun çok küçüklüğünde olduğu kesindi ve müzik şimdi Nicky'nin yaşamının en önemli şeyi olmuştu.

Nicky kısa zamanda piyanoya yönelmiş ve yakınlardaki New Rochelle'de yaşayan eski bir Avusturyalı piyanistten ders almaya başlamıştı. Öğretmen birkaç hafta önce Jessi-

62

ca'ya, "Oğlunuzun yaşına göre çok ilerlemiş bir müzik kavrayışı var," demişti. "İlerde piyanist ya da kompozitör olabilir. Ancak bundan da önemlisi, Nicholas için müzik, meleklerin dili sanki ve b r neşe kaynağı. Ruhunun bir parçası." Jessica saatine baktı. "Nicky, yatma vakti geldi." "Anne, biraz daha kalayım. Yarın okul tatil nasıl olsa." "Ama senin günün dolu olacak. Hayır." Jessica ailenin otoriteriydi, Nicky ikisine de iyi geceler dileyip odasına çekildi. Az sonra odasından, elektrikli organın sesi geliyordu.

Jessica yine az önce hazırladığı martinilere döndü. Sloane onu seyrederken, insan ne kadar da talihi olabilir, diye düşünüyordu. Yirmi yıllık evlilikten sonra bile sık sık bu duyguya kapılırdı. Jessica'nın saçları artık uzun değildi ve aralarındaki beyazları saklamaya gerek duymuyordu. Gözlerinin çevresinde de çizgiler vardı. Ancak vücudu düzgün ve incedi, bacakları erkekleri hâlâ bir kere daha dönüp baktırıyordu. Genelde fazla bir değişikliğe uğramamıştı ve Sloane hâlâ kolunda karısıyla bir odaya girmekten gurur duyardı.

Jessica içkisini verirken, "Epey güç bir gün geçirdin galiba?" dedi.

"Öyleydi. Haberleri izledin mi?"

"Evet. Zavallı yolcular! Ne korkunç bir ölüm! Uzun bir süre kurtulmaları için hiçbir umut olmadığını bilerek öylece oturup ölmeyi beklemiş olmaklar."

Sloane bu noktanın aklına hiç gelmemiş olduğunu düşünürken vicdanında bir kıpırtı hissetti. Kimi zaman bir profesyonel olarak haberi toplamak için o kadar uğraşırın ki, o haberi oluşturan insanları unutturdu.

Haberlerle bu kadar uzun içice yaşamadan mı, yoksa doktorlarıyla gibi gerekli bir uzaklaşma mı? diye düşündü. Sonra birincinin değil de ikincinin olduğunu umut etti.

"O haberi izlediysen Harry'yi de görmüşsündür," dedi.

"Ne diyorsun?"

63

"İyiymi." "

Jessica'nın yanıtı ilgisizdi. Sloane, acaba kafasının içinde geçmiş tümüyle öldü mü, diye merak ederek baktı yüzüne, daha fazla bir şeyler söylemesini bekledi.

"Harry iyiden de ötedeydi." Sloane parmaklarını şaklattı. "Aniden hazırladı haberi. Önceden uyarılmadan. Neredeyse düşünecek zamanı bile yoktu." Sonra CBA'nın havalimanında bir ekibi olmasının nasıl bir talih olduğunu anlattı. "Diğer TV şirketlerini fena atlattık," dedi.

"Harry ile Rita hep birlikte çalışıyorlar gibi. Yoksa aralarında bir şey mi var?"

"Hayır. Sadece iyi bir ekip oluşturuyorlar."

"Nereden biliyorsun?"

"Rita'nın Leş Chippingham'la bir ilişkisi var. Bunu kimsenin bilmediğini sanıyorlar. Oysa bilmeyen yok."

Jessica güldü. "Ne kadar da seviyorsunuz zina yapmayı."

Leslie Chippingham CBA Haberleri'nin başkanıydı. Sloane Chuck İnsen'in yönetici yapımclıktan alınması için ertesi gün onunla konuşacaktı.

"Beni onların arasına katma," dedi. "Ben evimdekenden memnunum."

Martini her zamanki gibi rahatlatmıştı kendisini. Ne o, ne de Jessica içkiye fazla düşkün insanlar değillerdi. Bir martini ve yemekte bir kadeh şarap kendisi için yeterliydi ve gündüzleri de hiç içmezdi.

"Bu akşam keyiflisin," dedi Jessica. "Ve bunun için bir nedenin daha var." Jessica kalkıp odanın öteki ucundaki küçük yazı masasından bir zarf getirdi. Özel işlerinin çoğu Jessica'nın elinden geçtiği için zarf açılmıştı. "Yayımcından bir telif raporu."

Crawford Sloane'un Kamera ve Gerçek adlı kitabı üç beş ay önce yayınlanmıştı. Başka biriyle birlikte yazdığı üçüncü kitabıydı bu.

Kitabın başlarda satışı çok ağır gitmişti. New York eleş-

64

tirmenleri Crawford Sloane ününde birini küçümsemek fırsatını kaçırmamışlardı. Ancak Chicago, Cleveland, San Francisco ve Miami'de eleştirmenler kitabı sevmişlerdi. Daha da önemlisi, haftalar geçtikçe, gazetelerin haberler sütunlarında arasına kitaba atıflar çıkmıştı ve bu herhangi bir kitabın elde edebileceği en büyük reklamdı.

Sloane terörizm ve rehinelere konusunda 'şöyle yazmıştı: "Amerikan Hükümetinin Ortadoğu'daki bir avuç rehinenin binlerce Iraklı'nın ölümü ve sakat kalmasına razı olarak kurtarılmasını 1986-87'de açıklamasından sonra Amerikan halkının büyük bir kısmının duyduğu utanç..."

Sloane savaş kayıplarına neden olarak Amerika'nın rehinelere karşılığında İran'a verdiği silahları göstermişti. Bu ödemeyi "Çağdaş bir otuz gümüş parçası" diye nitelmiş ve Kipüng'in Dane-geld adlı şiirinden birkaç satır almıştı:

Kimseye asla kurtarmalık ödemeyiz Bedeli ne kadar küçük olsa da Çünkü bu oyunun sonu zorbalık ve utançtır Ve bunu oynayan ülke kaybeder!

Sloane'un alkışlanan diğer bazı sözleri de şunlardı:

-Dünyanın hiçbir yerinde hiçbir politikacının açıkça söylemeye cesareti yoksa da Amerikalılar da içinde olmak üzere bütün rehinelere harcanabilir gözüyle bakmak gerekir.

-Teröristlerle başa çıkmanın yolu karşı-terörizmdir. Yani onları her fırsatta arayıp gizlice ortadan kaldırmak. Onların anladığı tek dil budur. Ve teröristlerle asla pazarlığa otu-rulmamalı, asla kurtarmalık ödenmemelidir.

-Uygar yasaları kabul etmeyen teröristler de suçüstü yakalandıklarında, nefret ettikleri yasalara ve ilkelere sığına-mamahdırlar. Hukuka saygının içlerinde kök şahniş olduğu İngilizler bile kendilerini acımasız IRA'dan savunmak için

Gece Terörü - R 5

65

bu inançlarını zaman zaman görmezden gelebilmektedirler. -Teröristleri destekleyen hükümet ve örgütler gerçekte bir anlaşma istemedikleri için, ne yaparsak yapalım, terörizmden kurtulamayız. Bunlar başka bağnazları silah olarak kullanan bağnazlardır.

-Birleşik Devletler'de yaşayan bizler daha uzun bir süre kendi ülkemizde terörizmden uzak yaşayamayacağız. Ancak bu acımasız savaş biçimine karşı ne zihnen ne de başka bir yolla hazırlıklı değiliz.

Kitap piyasaya çıktığı zaman CBA büyükleri "rehinelerin harcanabilir oldukları" ve "gizlice ortadan kaldırmak" sözlerinden hoşlanmamışlar, televizyon şirketine karşı bir kamuoyu oluşacağından korkmuşlardı. Ancak bu korkuya gerek olmadığı kısa zamanda anlaşılınca müdürler de alkışlayanlara katılmışlardı.

Sloane telif hesabı dökümünü bir kenara koyarken gülümsedi.

"Olanları hak ettin ve ben seninle gurur duyuyorum," dedi Jessica. "Hele böyle çekişmeli bir duruma düşmekten hoşlanmadığın için." Jessica durakladı. "Az daha unuttuyordum, baban telefon etti. Yarın sabah erkenden geliyor, bir hafta kalmak istiyormuş."

Sloane yüzünü ekşitti. "Geçen gelişinden bu yana o kadar zaman da geçmedi hani."

"Adam yalnız ve yaşlandığını hissediyor. Günün birinde sen de öyle olursan, hep yanında olmak isteyeceğin bir sevdiğin gelinin olacak."

Angus Sloane'un Jessica'ya, Jessica'nın da kayınbabası-na ne kadar düşkün olduklarını ikisi de bilirdi. Bazı bakımlardan ikisi baba oğuldan bile daha yakındılar birbirlerine.

Crawford'un annesinin birkaç yıl önce ölümünden beri Angus Florida'da tek başına yaşıyordu.

"Onun evde olması hoşuma gidiyor," dedi Jessica. "Nicky'nin de."

66

"Tamam öyleyse. Ama babam geldiğinde o büyük etkinliğini göster de onur, yurtseverlik ve bilmemne konularında fazla kafa şişirmesini önle."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Elimden geleni yapacağım."

Yaşlı adam İkinci Dünya Savaşı kahramanı rolünü unu-tamıyordu. Hava kuvvetlerinde bombardıman pilotu olarak bir Gümüş Yıldızla bir Üstün Uçuş Haçı kazanmıştı. Savaşın sonra da yeminli muhasebeci olmuştu. Pek parlak bir meslek yaşantısı var denemezse de emekliye ayrıldığında iyi bir emekli aylığına ve bağımsızlığa sahip olmuştu. Ancak askerlik yularını bir an bile olsun unutamazdı.

Crawford babasının savaş siciline saygı duyarsa da yaşlı adamın pek sevdiği konularından birine ("Günümüzde dürüstlük ve ahlaki değerlerin yok olması") dalınca çok sıkıcı olduğunu da bilirdi. Oysa Jessica kayınbabasının vaazlarını hoşgörüyü dinlerdi.

Sloane ile Jessica yemek sırasında da konuşmaya devam ettiler. Eve gündelikçi bir kadın gelirse de Jessica yemeği kendi hazırlar ve işlerini kocasının akşam gelmesinden sonra mutfakta en az zaman geçirecek biçimde düzenlerdi.

Sloane düşünceli bir tavırla, "Ne demek istediğini anladım," dedi. "Sanırım yaşamım boyunca pek fazla riske atılmadım. Ama kitaptaki bazı şeyler konusunda ciddiydim. Hâlâ da öyleyim ya."

"Terörizm konusunda mı?"

Sloane başını salladı. "Onu yazdıktan sonra uzun uzun terörizm seni ve beni nasıl etkileyebilir diye düşündüm. Bazı özel önlemler almamın nedeni de budur. Şimdiye kadar sana bundan söz etmemiştim, ama şimdi artık bunu bilmen gerektiğini düşünüyorum."

Karısının meraklı bakışları altında sözüne devam etti. "Benim gibi birisinin kaçırılıp rehine olarak tutulabileceğini hiç düşünmüş muydun?"

67

"Yurt dışına çıktığın zamanlar düşündüğüm olmuştu." Sloane başını salladı. "Aynı şey burada da olabilir. Her şeyin bir ilki vardır ve ben, televizyondaki bazı insanlar gibi, bir akvaryumda çalışıyorum. Teröristler Amerika Birleşik Devletleri'nde eyleme başlarsa -ki, ben bunun çok kısa bir zaman sonra başlayacağına inanıyorum- yaptığımız ya da bize yapılan her şeyin büyük yankı uyandırması nedeniyle bizim gibi insanların çok çekici birer yem olacağımıza inanıyorum."

"Ya aüeler? Onlar da hedef olabilirler mi?" "Bu pek olası değil. Teröristler bir ad peşindedirler. Herkesin tanıdığı birini seçerler."

Jessica huzursuzlanmıştı. "Önlemler demiştin. Ne gibi?" "Ben rehine alındıktan sonra yürürlüğe girecek bazı şeyler. Bunları Sy Dreeland adında tanıdığını bir avukatla ayarladım. O bütün ayrıntıları biliyor ve gerektiği zaman onları açıklayacak yetkisi var."

"Bu konuşmadan pek hoşlanmadım," dedi Jessica. "Beni heyecanlandırıyorsun. Kötü bir şey olduktan sonra önlemin ne yararı olabilir?"

"Böyle bir şeyin olmasından önce şirketin bir tür koruma sağladığına güvenmek zorundayım. Bunu da şimdi yapıyorlar denebilir. Ama olduktan sonra, kitapta da belirttiğim gibi, kimsenin benim için kurtarmalık ödemesini istemiyorum. Hatta bizim kendi paramızı bile."

"Yani bütün paramızın dondurulacağını mı söylemek istiyorsun?"

Sloane başını salladı. "Hayır. Bunu istesem de yapamam zaten. Hemen hemen her şeyimiz -bu ev, banka hesapları, tahvillerimiz, altın ve dövizimiz- ortaktır ve sen bunlardan şimdi olduğu gibi yararlanabilirsin. Ama bu ciddi beyan kamuoyuna açıklandıktan ve herkesin benim neler hissettiğimi bilmesinden sonra, senin başka bir yola başvurmayacağını bilmek isterim."

68

Jessica buna itiraz etti. "Benim karar verme hakkımı elimden alıyorsun ama!"

"Hayır, sevgilim. Seni korkunç bir sorumluluktan ve bir ikilemden kurtarıyorum."

"Ama ya şirket kurtarmalık ödemeyi kabul ederse?"

"Bunu yapacaklarını hiç sanmıyorum, hele benim bu konudaki düşüncelerimi kitapta okuduktan ve avukat aracılığıyla yapacağım deklarasyonu duyduktan sonra."

"Şirketin sana bir tür koruma sağladığını söyledin. Bunu ilk kez duyuyorum. Ne tür bir koruma bu?"

"Tehdit telefonları ya da mektupları gelir, ya da bir saldırı dedikodusu çıkınca -ki, bunlar her şirkette olur ve özellikle spikerlere yöneliktir- o zaman özel güvenlik memurlarını çağırırlar. Bu insanlar da CBA Haberleri binasında ya da o sırada nerede çalışıyorsam orada kendilerine göre önlemler alırlar. Bu benim başıma da birkaç kere geldi."

"Bana hiç söylememiştin."

"Doğru, söylememiştim."

"Bana söylemediğin başka neler var?" Jessica bundan dolayı kızsın mı, yoksa kaygılısın mı bilemiyor gibiydi.

"Şirkette bu kadar, ama Dreeland ile ayarladığım başka şeyler de var."

"Acaba bunları da bana söyleyebilir miydin? Yoksa çok mu fazla şey istiyorum?"

"Bilmen önemli bence." Sloane karısının uygulandığı kimi zaman başvurduğu alayı duymazlıktan geldi.

"Dünyanın neresinde olursa olsun, biri kaçırıldı mı, günümüzde artık kaçırılanın video kaydını yapmak moda oldu. Sonra bu kayıtlar gönderilir ve kimi zaman da televizyonda gösterilir. Ancak bunların gönüllü mü, yoksa mı yaptırıldığı ve eğer zorlama varsa, bunun derecesinin ne olduğu bilinmez. Ancak önceden bir işaretle anlaşılmalı o zaman kaçırılan insan anlaşılabilir bir mesaj iletebilir. Şunu da belirteyim, günün birinde rehine olarak alınabilecek pek çok insan benim

69

gibi avukatlarıyla anlaşarak bir işaretle anlaşmaktadırlar."

"Konu bu kadar ciddi olmasaydı tam bir casus romanı gibi derdim," dedi Jessica. "Peki, nas4 bir haberleşmede anlaştınız?"

"Dilimle dudaklarımı yalamam -ki, bu pek farkedilme-den yapılacak bir şeydir- 'Bunu istemeyerek yapıyorum. Söylediklerime inanmayın' demek olacak. Sağ kulak mememi kaşımam ya da dokunmam, 'Beni yakalayanlar çok örgütlü ve silahlı,' demek. Aynı şeyi sol kulağıma yapıyorsam, 'Burada güvenlik zayıf. Dışardan bir saldırı başardı olabilir,' demek olacak. Daha başka şeyler de var ama şimdilik bunu bırakalım. Seni korkutmak istemiyorum."

"Korkutuyorsun ama." Böyle bir şey olabilir mi, diye düşündü sonra. Crawford kaçırılabilir miydi? İnanılmaz gibi gelmesine karşın her gün inanılmayacak o kadar çok şey oluyordu ki.

"Korku bir yana, senin bugüne kadar görmediğim bir yanını ortaya çıkardığı için biraz da şaşırdım," dedi.

"Ama neden seninle konuştuğumuz o güvenlik kursuna gitmedin anlamış değilim doğrusu."

Paladin Güvenlik adında bir İngiliz firmasının açtığı an-ti terörizm kursu birkaç Amerikan haber programında ele alınmıştı. Kurs bir hafta sürüyordu ve bir bölümü Sloane'ın sözünü ettiği bu durumlara insanı hazırlamaktı. CBS spikeri Dan Rather'in 1986'da bir New York caddesinde vahşi bir saldırıya uğramasından sonra Jessica kocasına böyle bir şeye katılması için yalvarmıştı.

"Kurs için zaman bulmak bir sorun," dedi Sloane. "Aklıma gelmişken, sen hâlâ YDS derslerine devam ediyor musun?"

YDS yakın dövüş sanatının stenoyla yazılıydı. Şimdi New York'ta yaşayan emekli bir İngiliz generali İngiliz ordusunun seçkin birliği SAS'ın silahsız dövüş tekniğini öğretiyordu. Jessica kocasının ona da katılmasını istemiş, ama o

70

zaman ayıramayınca derslere kendisi gitmeye başlamıştı.

"Artık düzenli olarak gitmiyorum. Öğrendiklerimi unutmamak için ayda bir saat kadar gidiyorum. Sonra General Wade in bazı derslerine de katılıyorum "

"Çok iyi."

Aralarında geçen bu konuşmanın sıkıntısıyla Jessica o gece pek rahat uyuyamadı.

Dışardaki Ford Tempo'da oturanlar evin ışıklarının birer birer söndüğünü gördüler. Bunun üzerine telefonla günün raporunu vererek görevlerini tamamlamış olarak oradan uzaklaştılar.

71

8

SABAH saat altı buçuktan az sonra Sloane'ların evi yeniden gözetlenmeye başlandı. Bu sabah bir Chevrolet Celebrity kullanılıyordu ve içinde yanlarından geçen arabalardan görünmemek için ön koltukta kaykılarak oturmuş olan Kolombiyalılar, Carlos ve Julio vardı. Araba Sloane'ları evinin berisinde uygun bir yan sokakta park edilmişti ve gözetleme yan ve dikiz aynalarıyla yapılmaktaydı.

O günün eylem günü olacağını, uzun ve dikkatli bir planlamanın sonucunu alacaklarını bildiklerinden iki adam gergin bir bekleyiş içindeydiler.

Saat 7:30'da beklenmeyen bir şey oldu. Sloane'ların evinin önünde duran bir taksiden elinde bir bavul olan yaşlıca bir adam inip eve girdi ve orada kaldı. Bu yeni gelenin beklenmedik varlığı bir karışıklık doğuracağından telefonla yirmi kilometre uzaktaki geçici merkeze bildirildi.

Kullanılan üstün haberleşme araçlarından ve araba bolluğundan bunun masraftan kaçınılmamış bir operasyon olduğu belliydi. Bu gözetlemeyi öneren ve örgütleyen ve daha sonraki adımları planlayan insanlar işlerinde uzmandılar ve istedikleri an büyük paralar bulabilirdiler.

Bunlar Kolombiya'nın suç örgütü Medellin kartelinin adamlarıydı. Newsweek 1988'de uyuşturucu satıcıları koalisyonu olan karteli, "General Motors kadar zengin ve İdi Amin kadar acımasız" diye nitelemişti. Kartelin üyeleri, "sı-

72

nır tanımazlar, ahlak diye bir şey bilmezlerdi."

Medellin karteli Kolombiya'da sayısız cinayet işlemişti; kurbanları arasında polis, yargıç ve gazeteciler vardı. Kartel liderleri zaman zaman, 1986'da bir defada Kolombiya Yüksek Mahkeme üyelerinin yarısı da içlerinde olmak üzere doksan kişiyi öldüren Kolombiya sosyalist gerilla fraksiyonu M-19'la da işbirliği yapmışlardı.

Medellin karteli, bu kötü geçmişine karşın Katolik Kilisesiyle iyi ilişkiler içindeydi. Bir kardinal Medellin üyelerinin lehinde konuşmuş, bir piskopos uyuşturucu kaçakçılarında para aldığını itiraf etmişti.

Ancak bu işte Medellin kendisi için değil, Sendero Lu-minoso (Işıltılı Yol) adındaki Perulu Maocu terörist örgütü hesabına çalışmaktaydı. Son zamanlarda Peru'da hükümet giderek zayıfladıkça Sendero Luminoso güçlenmişti. Sende-ro'nun kontrol bölgesi bir zamanlar And Dağlarına ve Aya-cucho ve Cuzco gibi merkezlere kadar yayılırken şimdi bomba ekipleri ve infaz grupları başkent Lima sokaklarında serbestçe dolaşıyorlardı. Ayrıca hareketin Lima'da hükümet ve ordu içinde gizli destekçileri de vardı.

Sendero Luminoso ile Medellin karteli arasındaki ilişki yeni bir şey değildi. Sendero özellikle yabancıları kaçırmak için örgütün adamlarını kiralardı. Amerikan kamuoyuna pek yansımazsa da bu tür kaçırmalar Peru'da sık sık olan olaylardı.

Sendero'nun mali desteğinin büyük bir bölümü uyuşturucudan gelirdi. Sendero kontrolündeki And bölgelerinde koka bitkisi ekilirdi. Bunlardan koka hamuru yapılır, sonra uçakla Kolombiya'ya gönderilerek orada işlenir ve kokaine dönüştürülürdü.

Uyuşturucu işiyle hiçbir ilişkisi olmadığı ısrarla savunan Sendero Luminoso gerçekte Medellin karteli de aralarında olmak üzere bütün uyuşturucu işindekilerden haraç alırdı.

73

Chevrolet araba içindeki iki Kolombiyalı usta bir fotoğrafçı olan Carlos'un son dört haftadır Sloane'un evine girenlerin Polaroid makineyle çektiği resimlerini karıştırıyorlardı. Az önce gelen yaşlıca adam bunların arasında yoktu.

Julio telefonda şifreli konuşuyordu.

"Mavi bir paket geldi. İkinci parti teslimatı. Paket depoda. Siparişi vereni bulamıyoruz. Mesajın ash şuydu: Bir adam geldi. Taksiyle. Eve girdi. Kim olduğunu bilmiyoruz, Polaroid fotoğraflar arasında yok.

Proje lideri Miguel'in sert sesi telefonda çınladı. "İrsaliye numarası nedir?"

Şifreleri iyi bilmeyen Julio bir küfür savurup kucağındaki not defterini karıştırmaya başladı. Julio, "Bu adam kaç yaşında?" diye sormuştu.

Yardım istercesine Carlos'a baktı. "Un vieio. Kaç yaşın-da?"

Carlos defteri aldı, soruyu okudu. "Ona irsaliye numarası yetmiş beş de," dedi.

Julio yanıtı verince yeni bir soru geldi. "Mavi paketin bir özelliği var mı?"

Julio şifreyi falan bırakıp, "Elinde bir bavul vardı. Kalmaya gelmiş gibi görünüyor."

New Jersey'de Hackensack'ın güneyinde kiralık köhne bir evde bulunan Miguel kod adlı adam Julio'nun bu dikkatsizliği karşısında bir küfür salladı. Ne sefil insanlarla çalışmak zorunda kalıyordu! Şifre defterinde sorusunun yanıtı vardı ve onlara telsiz telefonlarda konuşmaların herkes tarafından dinlenebileceğini tekrar tekrar söylemişti. Hücresel telefon konuşmaları dinleyebilen tarayıcılar mağazalarda serbestçe satılmaktaydı. Miguel bir radyo istasyonunun böyle bir araç sayesinde pek çok planlanmış suçu ortaya çıkardığını duymuştu.

74

Sersemler! Emrine verilen bu beyinsizlere -görevlerinin başarısı ve aynı zamanda hepsinin geçimi ve özgürlükleri sözkonusu iken- dikkatli, tedbirli ve her an tetikte olmanın ne kadar önemli olduğunu anlatamamıştı.

Miguel kendini bildi bileli hep aşırı dikkatliydi. Kuzey ve Güney Amerika ile bazı Avrupa devletlerinin ve İnter-pol'ün "en çok aranan" Üstelerinde olmasına karşın hiç tutuklanmış olmamasını buna borçluydu. Atlantığın öte yanında terörde kardeşi Abu Nidal kadar o da Batı Yarımküresinde aranmaktaydı. Miguel bunun için gurur duyuyorsa da gururun aşırı güven yaratacağını ve buna karşı da çok dikkatli olmasını aklından çıkarmazdı.

Başından geçen bütün karmaşık olaylara karşın henüz kırkına varmadığından genç sayılırdı. Yakışıklıydı ama dikkat çekici bir yanı yoktu; kendisini görenler bir bankada memur ya da en fazlasından küçük bir mağazanın yöneticisi sanabilirlerdi. Önemsiz görünmeye çalışmasının sonucuydu bu. Yabancılara karşı kibar davranır, ama hatırlanacak bir izlenim bırakmamaya da gayret gösterirdi. Kim olduğunu bilmeden kendisiyle tanışanların belleklerinde fazla bir yer etmeden unutulurdu.

Bu sıradan görünüm ve otoriter bir tavır sergilememesi geçmişte en büyük talihiydi. Otoriterliği ancak göstermek istediği zamanlar belli olurdu ve o zaman da anlaşılması olanaksızdı.

Miguel'in diğer bir avantajı da, Kolombiyalı olmasına karşın Amerikalı sanılmasıydı. 1960 sonlarında ve 1970 başlarında Berkeley'deki California Üniversitesi'ne devam etmiş, İngiliz edebiyatından mezun olmuş ve büyük bir sabırla İngilizceyi aksansız konuşmayı öğrenmişti.

O günlerde gerçek adını kullanırdı: Ulises Rodriguez.

Berkeley'de varlıklı ailesinin parasıyla okumuştur. Miguel'in Bogota'da beyin cerrahisi olan babası tek oğlunun doktor olmasını istemişse de Miguel'in o zamanlarda bile dok-

75

torluk mesleğiyle uzaktan yakından bir ilgisi olmamıştı. Miguel 1970'ler yaklaştıkça Kolombiya'da yakın gelecekte yer alacak olan temel değişiklikleri önceden görebiliyordu. Ülke, dürüst bir hukuk temeline oturtulmuş varlıklı bir demokrasiden inanılmayacak kadar zengin çete reislerinin cenneti olan korkuyla yönetilen bir diktatörlüğe kaymaktaydı. Yeni Kolombiya'nın serveti marihuanaydı; ve bu daha sonra kokaine dönüşecekti.

Miguel bu yaklaşan değişim karşısında apışıp kalacak insanlardan değildi. O da bu işin bir parçasına sahip olmayı arzuluyordu.

Bu arada kendisi de Berkeley'de bir takım eylemlere girince vicdan diye bir şeyi olmadığını, herhangi bir sıkıntı ya da sonra hoş olmayan duygular duymadan insan öldürebildiğini fark etmişti.

İlk kere bir otobüsten inerken tanıştığı genç bir kadını cinsel ilişkiden sonra öldürmesi olmuştu. Otobüsten birlikte inerken konuşmaya başlamışlardı. İkisinin de üniversitede ilk yıllarıydı. Kız kendisinden hoşlanmış, evine davet etmişti. O sıralarda bu tür işler normaldi, AIDS korkusundan çok önceydi.

Miguel seviştikten sonra uyuya kalmış, uyandığında kızın cüzdanını karıştırdığını görmüştü. Cüzdanında sahte adlara çıkartılmış çeşitli kimlikler vardı. Miguel daha o zamandan uluslararası yasadışı geleceğine hazırlanmaktaydı. Kız ise bunlara karşı aşırı bir ilgi göstermişti; belki de bir muhbirdi, ancak Miguel bunu öğrenecek zaman bulamamıştı.

Yataktan fırlamış, kızı yakalayıp boğazını sıkıyordu. Onun kurtulmak için çırpırırken yüzüne gelen o inanmazlık ifadesini hâlâ hatırlıyordu. Kız kendini kaybetmeden hemen önce sessiz bir yalvarmayla bakmıştı yüzüne.

Miguel onu öldürmenin kendisini hiç rahatsız etmediğini fark etmişti.

Aksine, buz gibi bir sakinlikle yakalanma şansını hesaplamış ve bunun sıfır olduğunu görmüştü. Otobüste birlikte

76

oturmuşlardı; hatta o zaman birbirlerini tanımıyorlardı bile. Otobüs durağından birlikte yürüdüklerine dikkat eden biri olmadığına emindi. Binaya girerken ve asansörle dördüncü kata çıkarken de kimseye rastlamamışlardı.

Miguel bir bez alıp parmakızı bıraktığını tahmin ettiği her yeri dikkatle sildi. Sonra mendilini eline dolayıp dairenin tüm ışıklarını söndürdü ve dışarı çıktı.

Aşağıya asansörle değil, merdivenden indi, holde kimsenin olmadığına emin olduktan sonra sokağa çıktı. Bundan sonra birkaç gün gazetelerde ölü kız hakkında bir haber aradı. Kızın çürümeye yüz tutmuş cesedi ancak bir hafta sonra bulunmuştu. Ne var ki, hiçbir iz bulunamadığı için gazeteler üç dört gün sonra olaya duydukları ilgiyi kaybettiler ve olaydan söz edilmez oldu.

Yapılan soruşturmada da kendisini kızı bağlayacak bir şey çıkmamıştı.

Miguel Berkeley'deki yılları boyunca iki kişiyi daha öldürmüştü. Bunlar "zevk cinayetleriydi. Körfezin karşısında San Francisco'da hiç tanımadığı iki insan. Ama bunun ustalığını geliştirmek için gerekli olduğuna inanıyordu. Her ikisinde de gerçekten çok profesyonelce davranmış olmalıydı ki, kendisinden hiç kuşulanılmış değildi.

Berkeley'den Kolombiya'ya dönen Miguel kudurmuş uyuşturucu lordlarının gelişmekte olan ittifakına girme yolları aramaya başladı. Pilot ehliyeti olduğu için birkaç kere koka hamurunu işlenmek üzere Kolombiya'dan Peru'ya taşıdı. Kötü ünlü ama etkili Ochoa ailesiyle kurduğu dostluk kendisine daha büyük şeylerin önünü açmıştı. Ardından tüm çılgınca cinayetleriyle M-19 geldi; Miguel bütün büyük cinayetlerde yer aldı. Ardında bıraktığı ceset sayısını artık çoktan unutmuştu. Adı kaçınılmaz olarak uluslararası alana yayılmıştı artık; ancak çok titiz önlemleri nedeniyle sicilinde hiçbir şey yoktu.

Miguel'in - ya da, Ulises Rodriguez'in- Medellin karte-

77

li, M19 ve daha yakın zamanlarda Sendero Luminoso ile ilişkileri yıllar geçtikçe artmıştı. Ancak bütün bu yıllar boyunca bağımsızlığını korumuş, uluslararası bir kaçak olmuş, becerileri yüzünden sürekli aranan kiralık bir teröriste dönüşmüştü.

Kuşkusuz bütün bunlar sözde politika adına yapılıyordu. Miguel güdüssel olarak sosyalistti, kapitalizmden şiddetle nefret ediyor, çürümüş ve ikiye bölünmüş olarak gördüğü Birleşik Devletlerden öğreniyordu. Ancak her türlü politikayı da kuşkuyla karşılamaktaydı; başkasının şehvet arttırıcı şeylerden hoşlandığı gibi o da sürdürdüğü yaşamın tehlikesini, riskleri ve hareketliliğini seviyordu.

Kendisini bir buçuk ay önce Amerika'ya getiren de bu tür yaşantıydı. Bu süre içinde, bütün dünyanın pek yakında duyacağı bugünkü işi için hazırlanmıştı.

Amerika'ya geliş yolu dolambaçlı ama güvenliydi: Bogota'dan Rio de Janeiro yoluyla Miami'ye gelecekti. Rio'da pasaportunu ve kimliğini değiştirecek, Miami'ya New York'ta-ki bir kitap fuarına gitmek üzere olan Brezilyalı bir yayımcı olarak inecekti. Ancak Amerikan Dışişleri Bakanlığı'ndaki bir muhbir Medellin'e Miami'deki Göçmen Dairesinin Miguel hakkında toplanmış olan bütün bilgilerle bilinen kimliklerinin bildirilmesini istediğini bildirmişti.

Miguel Brezilyalı yayıncı kimliğini sadece bir kere kullanmıştı ve onun güvenli olduğundan emindi. Ancak bu haberler ışığında Miami'den uzak durmak daha doğru olacaktı. Bu yüzden, her ne kadar gecikme olacaksa da Rio'dan Londra'ya uçmuş, oradan yeni bir kimlikle resmi bir İngiliz pasaportu almıştı.

Bu hiç de güç bir iş değildi.

Ah, masum demokrasiler! Ne kadar aptal ve saftılar! Onların o kadar önem verdikleri özgürlüklerini ve açık düzenlerini Miguel gibi bunların hiçbirine inanmayan bir insanın amaçları için kullanması ne kadar da kolaydı!

78

Londra'ya ayak basmadan önce bunun nasıl yapılacağını öğrenmişti.

Önce İngiltere ve Galler'in tüm doğum, evlenme ve ölüm kayıtlarının tutulduğu St. Catherine House'a gidip üç doğum kağıdı için başvurdu.

Kimin doğum kağıdı? Doğum tarihi kendisinininkine yalan olan herhangi üç kişinin.

Kimse kendisine bir şey sormadan beş boş doğum kağıdı alıp yıllara göre kalın kalın ciltlerin bulunduğu köşeye gidip 1951 yılını seçti. Ciltler üçer aylıktı. Miguel Ekim-Aralık döneminin M'den R'ye kadar olanını raftan indirdi.

Kendisi o yılın 14 Kasımında doğmuştu. Sayfaları karıştırırken Yorkshire'ın Keighley kasabasında 13 Kasım'da doğmuş olan Dudley Martin'e rastladı. Ne çok aşın ne de Smith kadar çok kullanılan bir ad olmayan Martin Dudley uygun görünüyordu. Miguel doğum kağıdının ayrıntılarını elindeki başvuru formlarından birine kopya etti. Şimdi iki ad daha gerekiyordu. Üç pasaport başvurusunda bulunmaya karar vermişti; ikinci ve üçüncüsü yedek olacaktı. Dudley Martin'e bir pasaport verilmiş ve hâlâ geçerli olabilirdi. O zaman pasaport istemi reddedilirdi.

Miguel diğer adlara göre formları doldurdu. Soyadları'nın başka başka harflerden olmasına dikkat etmişti. Pasaport Bürosunda değişik harf gruplarına değişik memurlar baktığı için tetkik anında her biri başka memurda olacağından doğum tarihlerindeki benzerlik hiç dikkat çekmeyecekti.

Miguel doldurduğu başvuru formlarından hiçbirine do-kunmamaya titizlik göstermişti. O yüzden beş form istemişti: en üstteki ve en alttaki diğerlerine parmakizi geçmesini önleyecekti, onları da sonra kendisi yırtıp atacaktı. Berke-ley'deki günlerinden hiçbir şeyin parmakizini tam olarak yok edemediğini biliyordu. Yüksek teknoloji kullanılan test-

79

ler, Ninhydrin ve iyon-argon laseri tüm silinmiş izleri ortaya çıkarabilirdi.

Bundan sonra oraya bırakacaklarına yine el sürmeden kasaya gitti, her bir başvuru formu için beş sterlin ödedi. Doğum kağıtlarının iki gün sonra hazır olacağını söylediler.

Miguel bu iki gün içinde üç adres buldu.

Londra İş Rehberi'nden, adreslerine gönderilecek mektupların sonradan alınabileceği birkaç sekreterlik bürosu adresi aldı. Bunlardan birine gidip yine nakit olarak elli sterlin ödedi. Hikayesi hazır: küçük bir iş açmak üzereydi ama şimdilik bir büro ve sekreter tutacak parası yoktu. Hiçbir soru sorulmadığını görünce aynı işlemi iki başka büroda da yaptı. Bunlarda da kimse merak edip bir şey sormamıştı. Şimdi pasaport başvurusu için üç adresi vardı ve bunların hiçbirinden kendisine ulaşılması olası değildi.

Sonra otomatik fotoğraf makinelerinden yararlanıp görünüşünü her seferinde değiştirerek üç ayrı poz resmini çekti. Birinde bıyık ve sakal taktı, diğerinde traşlıydı ve saçını ortadan ayırmıştı, üçüncüsünde de kalın camlı gözlük taktı.

Ertesi gün St. Catherine's House'tan üç doğum kağıdını aldı. İlk başvurusunda olduğu gibi kimse kağıtları neden istediğini sormamıştı.

Miguel bir postaneden üç pasaport başvuru formu almıştı. Parmakizi konusunda dilckatli olmayı unutmuyordu. Bu kere eldiven giyerek formları doldurdu. Adres yerine de üç sekreterlik bürosunun adreslerini yazdı.

Her pasaport formuna iki fotoğraf ilişitirilecekti. Bunlardan biri üzerinde bir doktor, mühendis ya da avukat gibi 'mesleki ehliyetli' biri fotoğraf sahibini en az iki yıldır tanıdığını yazacaktı. Miguel bunu önceden bildiği için hazırlıklıydı. Bunları yazısını değiştirerek kendisi yazdı. Ad ve adresleri telefon rehberinden almıştı. Ad ve adresleri daha inandırıcı yapmak için bir lastik mühür takımı da almıştı.

Başvuru formunda bu kişiler hakkında araştırma yapıla-
80

cağı belirtiliyorsa da Miguel yaptığı sahtekarlığın fark edilmişinin çok uzak bir olasılık olduğunu biliyordu. Çok fazla başvuru ve çok küçük bir kadro vardı.

Miguel son olarak üzerleri yazılı olan ve Pasaport Dairesindeki dosyalarda kalacak olan fotoğraflara yumuşak bir süngerle hafif bir Domestos karışımı sürdü. Dosyalardaki fotoğraflar artık iki üç ay sonra soluklaşıp kaybolacak ve hiçbir dosyada MiguePin resmi bulunmayacaktı.

Miguel başvuru formların her birini on beşer sterlinle Pasaport Bürosuna gönderdi. Pasaportların ancak dört haftada gönderileceğini biliyordu. Sıkıntılı bir bekleş olacaksa da güvenlik açısından değeri.

Miguel bu süre içinde sekreterlik bürolarına kendi adında birkaç mektup gönderdi. Sonra aradan iki gün geçmesini bekleyip telefon ederek adına gelmiş bir şey olup olmadığını sordu. Olumlu yanıt alınca birini gönderip aldıracağını bildirdi. Ondan sonra sokaktan bulduğu çocukların eline birkaç sterlin sıkıştırıp mektuplarını aldırdı. Pasaportlar gelince de aynı yöntemi kullanacaktı.

Beşinci hafta içinde pasaportların üçü de bir iki gün arayla geldiler ve sorunsuz olarak alındılar. Miguel, Dudley Martin adına olanı kullanıp diğer ikisini ilerde kullanmak üzere saklamaya karar verdi.

Son bir şey daha kalmıştı. Birleşik Devletlere bir gidiş dönüş bileti. Miguel son pasaportun eline geçtiği gün o işi de bitirdi.

1988'den önce İngilizlere ABD'ye girmek için vize gerekirdi; ancak şimdi ülkede kalış doksan günü geçmiyorsa ve yolcunun elinde dönüş bileti varsa, vizeye gerek yoktu. Miguel biletin dönüş kısmını kullanmayacaksa da bürokrasiyle tekrar karşılaşmamak için bu bedel çok ucuz sayılırdı. Doksan gün kuralına da pek aldıriş etmiyordu; hem orada o kadar uzun kalmayacaktı, hem de zaten ya gizlice ya da başka bir kimlik altında çıkacaktı.

Gece Terörü - F. 6

81

Miguel vizeyi kaldıran bu kurala bayılmıştı. O açık düzenler yine kendisine yardımcı oluyordu.

Ertesi sabah New York'a hareket etti ve John F.Kennedy havalimanında hiçbir pürüzle karşılaşmadan ülkeye ayak bastı.

Miguel New York'ta hemen Queens ilçesinde çok sayıda Kolombiyalının yaşadığı yere gidip Medellin karteli ajanının hazırladığı güvenli eve yerleşti.

Jackson Heights'taki bu 'Küçük Kolombiya' Altmışdo-kuz ve Seksendokuzuncu Sokaklar arasındaydı. Çok gelişmiş bir uyuşturucu merkezi olarak New York'un suç oranı en büyük bu bölgesinde cinayet günlük olaylardan sayılırdı. Üniformalı polisler bile oraya pek girmezler, iki kişilik devriyeler de geceleri oradan uzak durmaya özen gösterirlerdi.

Miguel mahallenin bu kötü ününü umursamadığı gibi planlarını yaparken kendi güvenliği için lehte bir şey olarak da görüyordu. Bir yandan da kendisine sağlanan parayı kullanıyor, kullanacağı üç beş kişiyi bir araya getiriyordu. Ekibin yedi kişisi Bogota'da seçilmişti.

Şu anda gözetleme işindeki Julio ile grubun tek kadını olan Socorro, Medellin'in 'uyuyan ajanları' olan Kolombiyalılardı. İkisi de yıllar önce göçmen olarak Amerika'ya gönderilmişlerdi. Aldıkları tek talimat buldukları yere yerleşmek ve kendilerine ihtiyaç duyulana kadar beklemektir. İşte bunun zamanı şimdi gelmişti.

Julio haberleşme uzmanıydı. Socorra bekleme döneminde hastabakıcı yardımcısı olmuştu.

Socorro'nun ek bir bağlantısı daha vardı. Peru'daki arkadaşları aracılığıyla Sendero Luminoso'nun part time Amerikan ajanı olmuştu. Latin Amerikanlar arasında böyle politik ve parasal amaçlı geçişler doğal bir şeydi ve çifte bağlantısı nedeniyle Socorro şimdi Sendero adına da bir gözetleme işi almıştı.

82

Kalan dördünün üçü Rafael, Luis ve Carlos kod adlı Kolombiyalılardı. Rafael teknisyendi. Luis sürücülükteki ustalığı nedeniyle seçilmişti; suç yerinden kaçmakta uzmandı. Carlos gençti, zeki ve son dört haftalık gözetleme işini düzenlemişti. Her üçü de çok iyi İngilizce konuşurlardı ve daha önce de Amerika'da bulunmuşlardı. Bu kere sahte ad ve pasaportlarla birbirlerinden habersiz olarak gelmişlerdi. Aldıkları talimata göre kendilerini Miguel'in güvenli evini sağlayan Medellin ajanına tanıtacaklar, ondan sonra de Miguel'den emir alacaklardı.

Grubun sonuncu üyesi bir Amerikalıydı ve bu operasyonda Baudelio adını almıştı. Miguel, Baudelio'ya kesinlikle güvenmiyordu, ancak görevlerinin başarısı onun bilgisine ve ustalığına bağlıydı.

Kolombiyalı grubun geçici operasyon merkezinde Miguel şimdi Amerikalı Baudelio'yu düşünmekteydi. Julio'nun telefonda açık konuşmasına daha da kızmıştı bu nedenle. Telefonu elinde sıkarak kişisel duygularının üste çıkmamasını sağlarken ne yanıt vereceğini düşündü.

Telefonla bildirdikleri yetmiş beş yaşlarında bir adamın elinde bavuluyla Sloane'un evine girmiş olduğuydu. Julio'nun dikkatsiz deyişleriyle "kalmaya niyetliymiş gibi."

Miguel Bogota'dan ayrılmadan aldığı bilgilerin tümünü adamlarına açıklamış değildi. Okuduğu dosyada Crawford'un bu yeni gelenin tanımına uyan bir babası vardı. Eh, moruk oğluna ziyarete gelmişse bu biraz sıkıntı yaratır, ama fazla önemli değil, diye düşündü. Babanın o gün akşama kadar öldürülmesi gerekirse de, bu da bir sorun değildi.

Miguel telsiz telefonun düşmesine basarak, "Mavi paket için hiçbir şey yapılmayacak," dedi. "Sadece yeni faturayı bildirin." 'Yeni fatura' durum değiştiği takdirde demekti. "Anlaşıldı," dedi Julio.

83

Miguel telefonu kapatıp saatine baktı. Sekize çeyrek vardı. İki saate kadar grubun yedi kişisi de yerlerini almış, eyleme hazır olacaktı. Yapılacak her şey dikkatle planlanmış, sorun çıkacak noktalar tahmin edilip önlemler alınmıştı. Eylem başlayınca duruma göre bir şeyler yapmak gerekecekse de bunlar pek fazla değildi.

Olayın ertelenmesi olası değildi. Amerika Birleşik Devletleri dışında kendilerinki ile ilişkili olan başka eylemler şimdiden başlatılmıştı bile.

84

A NGUS Sloane mutlu bir şekilde içini çektikten sonra .flkkahve fincanını bırakıp bir peçeteyle ağızını ve kır bıyıklarını sildi. "Tüm New York eyaletinde bundan daha iyi bir kahvaltı sunulmadığına tanıklık ederim," dedi. "Karşısında New York Times'ı okuyan oğlu, "Bundan daha yüksek kolesterollüsü de sunulmamıştır," diye atıldı. "O yağda kızarmış yumurtaların kalbin için zararlı olduğunu bilmiyor musun? Kaç tane yedin? Üç mü?" "Sayan kim," dedi Jessica. "Ayrıca yumurta alacak paran var, Crawford. Angus, bir tane daha ister miydin?" "Teşekkür ederim, istemem, yavrum." Birkaç hafta önce yetmiş üç yaşına girmiş olan adam gülümseyerek baktı gelinine.

"Üç yumurta bir şey değil," dedi Nicky. "Ben bir kere Güneyde bir cezaevinde geçen bir film görmüştüm. Biri bir oturuşta elli yumurta yemişti."

Crawford Sloane gazetesini indirdi. "Sözünü ettiğin film Cool Hand Luke'du. 1967'deydi ve başrolü Paul Newman oynuyordu. Ama Newman'in o yumurtaları gerçekten yemediğine eminim. Usta bir oyuncu olduğu için seni hepsini yediğine inandırdı."

"Bir ara bize Britannica Ansiklopedisi satmak isteyen biri gelmişti," diye Jessica atıldı. "Ona evde ayaklı bir tane olduğunu söylemişim."

85

"Bütün gün birlikte yaşadığım haberlerden bir şeyler bulaşmışsa suç benim değil," dedi kocası. "Ama çok garip aslında, insan neyin aklında kalıp neyin uçup gideceğini bilemiyor."

Mutfağın yanındaki aydınlık ve neşeli kahvaltı odasının daydılar. Angus yarım saat önce gelmiş, gelini ve torununu kucaklamış, oğluyla daha resmi bir şekilde el sıkışmıştı.

Baba üe oğul arasındaki gerginlik uzun bir süreden beri devam etmekteydi. Bunun nedeni genelde değişik fikir ve değerlere sahip olmalarıydı. Angus 1960'lardan sonra Amerikalıların çoğunun kabul ettiği millî ve kişisel moral standartların indirilmesini asla benimsememişti. Angus "onur, görev ve bayrağa" kuvvetle inanırdı; ayrıca yurttaşlarının ikinci Dünya Savaşı sırasında var olan ödünsüz yurtseverliği göstermelerini isterdi. Angus'un yaşamının doruk noktasıydı o yıllar ve bu konuda insanı bıktırıcaya kadar konuşabilirdi. Haber toplama çalışmalarında kendi oğlunun da o günlerde normal ve ilerici kabul edilen ölçütlerin çoğunu eleştirirdi.

Diğer yandan Crawford babasının fikirlerine tahammül edemezdi; ona göre babasının fikirlerinin kökleri eskilere dayanıyordu ve Savaş'tan bu yana geçen kırk yılda bütün cephelerde -özellikle de bilim ve felsefe- elde edilen yeni bilgileri asla hesaba katmıyordu. Bir unsur daha vardı: Crawford kendi mesleğinin doruğuna erişmiş olarak, dünya olayları ve insani durumlar hakkındaki yargılarının pek çok kimseden üstün olduğuna inanırdı.

Şimdi sabahın bu erken saatinde bile baba ile oğulun arasındaki bu uçurumun kapanmadığı görülebiliyordu. Angus daha önce sayısız kere yinelemiş olduğu gibi bir kere daha yaşamda varmış olduğu yere sabah yola erken çıkmakla vardığı söyliyordu. O yüzden Florida'dan La Guardia'ya dün gece geç saatte varmış, geceyi havaalanı yakınında oturan eski bir askerlik arkadaşının evinde geçirmiş ve sabah ilk otobüsle Larchmont'a gelmişti.

86

Artık herkesin bildiği ezber tekrarlanırken Crawford bakışlarını tavana çevirdi. Jessica sanki bütün bunları ilk kez duyuyormuş gibi başını sallayıp gülümsüyor, Angus'a çok sevdiği sucuklu yumurtayı hazırlıyordu.

"Kalbime ve yumurtalara gelince," dedi Angus -kimi zaman söylenen bir şeyi anlayıp tekrar ona dönmesi için aradan birkaç dakika geçmesi gerekirdi- "Kalbim bu kadar uzun süre çalıştıktan sonra kolesterola falan kaygılanmama gerek yok diye düşünürüm. Ayrıca kalbimle ben çok sıkışık durumlardan hiç de yara almadan kurtulmuşuzdur. Bunlardan birkaçını size anlatmak isterim."

Crawford Sloane gazetesini karısıyla göz göze gelecek kadar indirdi. Çabuk, anılarına başlamadan konuyu değiştir. Jessica da hafifçe omuz silkerek vücut diliyle yanıtladı: Sen kendin yapsana.

Sloane gazeteyi katlayarak, "Dallas'taki kazanın kayıplarını vermişler," dedi. "Çok korkunç bir tablo. Gelecek hafta sürekli bu haberi işleyeceğiz sanırım."

"Olayı, dün gece senin haberlerinde duydum," dedi Angus. "O Partridge denilen adamın haberini. Ondan çok hoşlanıyorum. Denizaşırı yerlerden, özellikle de askeri kuvvetlerimizden yaptığı o röportajları duyduğum Amerikalı olduğuma gurur duyuyorum. Crawford, onun yaptıklarını yapan çok kişi yok aranızda."

"İşin komik yanı Harry Partridge Amerikalı değil, Kanadalıdır," dedi oğlu. "Ve bir süre ondan uzak kalacaksın. Bugün uzun bir tatile başlıyor." Sonra merakla sordu. "Bizimkiler arasında sana bu gurur duygusunu hissettirmeyen var mı?"

"Hemen hemen hepsi. Siz TV habercileri her şeyi, özellikle de hükümetimizi küçümsersiniz, otoriteyle kavga eder, Başkan'ı küçük düşürmeye çalışırsınız. Artık kimse hiçbir şeyle gurur duymaz oldu. Bu senin canını hiç sıkıyor mu?"

Sloane karşılık vermeyince Jessica, alçak sesle, "Baban senin sorunu yanıtladı, şimdi sıra sende," dedi.

87

"Baba," dedi Sloane. "Seninle bunu daha önce de konuşmuştuk, bir fikir birliğine asla varamayız bence. Senin küçültme dediğin şey bizim meslekte yasal sorgulama, halkın bilme hakkı olarak anılır. Haber muhabirlerinin görevi olmuştur politikacılara ve bürokratlara karşı çıkmak, bize anlatılanları kuşkuyla karşılamak. Bu iyi de olmuştur. Gerçek şudur ki, hükümetler yalan söyler ve sahtekarlık yapar. Han^ gisi olursa olsun: Demokrat, cumhuriyetçi, liberal, sosyalist ve muhafazakâr. İktidara gelince hepsi bunu yaparlar.

"Evet, biz haber peşinde koşanlar zaman zaman sertleşiriz ve kimi zaman da itiraf edeyim, aşırıya gideriz. Ama bizim bu yaptıklarımız sonunda pek çok yolsuzluk ve ikiyüzlülük ortaya çıkar. TV'nin başlattığı bu daha keskin haber izle-yicili program nedeniyle toplumumuz az da olsa iyileşmiş, temizlenmiş ve ülkenin ilkeleri olması gereken düzeye biraz olsun yaklaşmıştır.

"Baba, başkanlara gelince, eğer içlerinden bazıları küçük görünüyorsa, ki çoğu öyledir, bunu kendileri başarmışlardır. Evet, biz haberciler bu sürece arasıra katkıda bulunuruz. Ama bu bizim kuşkucu olmamızdan, başkanların dağıttığı o yatıştırıcı şuruba inanmadığımızdandır. Ancak yüksek yerlerdeki karışık işler bize böyle olmamız için yeterli neden de sağlamıştır."

"Başkanların bir partiye değil, herkese ait olmasını isterdim," diye Nicky söze karıştı. "Kurucu Babalar Washing-ton'u kral ve Franklin ya da Jefferson'u Başkan yapsalardı daha iyi olmaz mıydı? O zaman Washington'un çocukları ve torunları kral ve kraliçeler olurdu. Böylece gurur duyacağımız bir devlet başkanımız ve bütün suçları yükleyeceğimiz bir Başkanımız olurdu. Tıpkı İngilizlerin başbakanlarına yaptıkları gibi."

"Anayasa Meclisinde bulunup da bu teklifi yapmaman Amerika için büyük bir kayıp olmuş, Nicky," dedi babası. "Washington'un çocuklarının evlat edinilmiş olmasını bir ya-

88

na bırakırsak o günlerden sonra olup biten çok şeyden daha mantıklı senin bu fikrin."

Hepsi güldüler. Angus daha sonra ciddileşerek, "Benim savaşım da habercilik -İkinci Dünya Savaşı yani, Nicky- bugün olduğundan çok değişti. O zayıf haber yazarının ya da radyoda konuşanın hep bizim taraftan olduğunu hissederdik. Artık böyle bir şey kalmadı."

"O başka bir savaştı," dedi Crawford. "Ve başka bir zaman. Nasıl haber toplamanın yeni yolları varsa, haber konusundaki kavramlar da değişti artık. Çoğumuz 'Haklı ya da haksız, benim yurdum orası'na pek inanmıyoruz."

"Benim oğlumun ağzından bunları duyacağım hiç aklıma gelmezdi," dedi Angus.

Sloane omuzlarını silkti. "Eh, şimdi duyuyorsun işte. Haberlerde gerçeği amaçlayan bizler yurdumuzun haklı olduğundan, baştakiler tarafından uyutulmadığımızdan emin olmak istiyoruz. Bunu da ancak araştırmacı ve sert sorular sorarak yapabilirsin."

"Benim savaşım da sert sorular sorulmadığım mı sanıyorsun?"

"Yeteri kadar sert değildi." Sloane sustu, daha ileri gidip gitmemeyi düşündü, gitmeye karar verdi. "Sen Schwein-furt'un 617'ler tarafından ilk bombalanmasına katılmıştın, değil mi?"

"Evet." Yaşlı adam Nicholas'a döndü. "Almanya'nın içlerinde bir kent, Nicky. O zamanlar pek hoş bir yer değildi."

Crawford hafif bir acımasızlıkla devam etti. "Bana Sch-weinfurt'taki hedefin bilyalı rulman fabrikalarını yok etmek olduğunu, bombardımanı planlayanların bilyalı rulmanı olmadığı takdirde Alman savaş makinesini durduracaklarına inandıklarını söylemiştin."

Arkadan ne geleceğini bilen Angus başını salladı. "Bize öyle söylemişlerdi."

"Ama savaştan sonra bunun böyle olmadığını da öğren-

89

mişsindir herhalde. O ve diğer baskınlarda pek çok Ameri-kah öldüğü halde Almanya hiç bilyalı rulman sıkıntısı çekmedi. Güdülen politika da planlar da yanlıştı. Basının o günlerde bu korkunç kaybı önleyebileceğini söylemiyorum. Ama bugün böyle bir konuda sorular sorulacaktır - hem de olduktan sonra değil de olması sırasında; böylece sorular ve kamunun bilgilenmesi can kaybını herhalde azaltacaktır."

Oğlu konuşurken yaşlı adamın anılar ve acılarla kırışmış yüzü titriyordu. Herkesin gözü kendi üzerindeyken birden küçülmüş, içine çekilmiş ve sanki daha da yaşlanmıştı. Titrek bir sesle, "Schweinfurt'ta elli B-17 kaybettik," dedi. "Her birinde on kişi vardı. Bir günde beş yüz havacı kaybetmek demektir bu. Ve 1943 Ekiminin aynı haftasında seksen sekiz B-17 daha kaybettik yaklaşık dokuz yüz kişi yani." Sesi bir fısıltıydı artık. "Ben de o akınlara katıldım. En kötü şey geceleri çevrenin boş yataklarla sarılmış olmasıydı - dönmeyenlerin yatakları. Gece uyanıp çevreme bakar ve neden ben, o kadar insan öldü ama neden ben geri döndüm, diye sorardım kendi kendime."

Sloane konuşmamış olmayı, tartışmada babasına karşı bir puan daha almamış olmayı istedi. "Özür dilerim, baba," dedi. "Eski bir yarayı deştigimi bilemedim."

Babası duymamış gibi sözünü sürdürdü. "Hepsi de iyi insanlardı. Bazıları arkadaştı."

Sloane başını salladı. "Bırakalım bu konuyu. Özür diledim işte."

Konuşulanları büyük bir dikkatle dinleyen Nicky, "Büyükbaba, savaşta çok korkar mıydın?"

"Korkmak mı? Çevrende bombalar patlayıp seni paramparça edebilecek keskin çelik parçaları fırlarken, Almanlar topla tüfikle üzerine geldiklerinde hep sana nişan aldıklarını sanırken, öteki B-17'ler alevler içinde döne döne düşerken içindekiler paraşütlerini kullanacak zaman bulamamışken... ve bütün bunlar terini donduran dokuz bin metre yükseklikte olurken insan korkardı elbette."

90

Angus durakladı. Odaya sessizlik çöktü; bu kere eski anıları tazelemekten başka bir şey vardı sanki. Sonra tek kelimesini bile kaçırmadan dinleyen Nicky'ye anlatmaya devam ederken yaşlı adamla çocuk arasında bir bağ olduğu görülüyordu.

"Sana daha önce kimseye söylemediğim bir şeyi söyleyeceğim, Nicky. Bir keresinde o kadar korktum ki..." Adam anlayış beklermiş gibi çevresine baktı. "...O kadar korktum ki, donumu kirlettim."

"Ö zaman ne yaptın?" diye sordu Nicky."

Angus için kaygılanan Jessica araya girecekken kocasının el hareketiyle konuşmadı.

Yaşlı adamın sesi bir güç kazanmıştı, eski gururuna kavuşmakta olduğu görülüyordu. "Ne yapabiliirdim ki? Hiç hoşuma gitmemişti ama elden bir şey gelmezdi, oradaydım ve oraya bir görevle gönderilmiştim. Grubun bombacısı bendim. Grup komutanımız -ki, aynı zamanda pilotumuzdu- dahili hattan bana, hedefe geldik, bundan sonrası senin, Angus, dedi. O birkaç dakika içinde uçağı yönelten bombacıdır, Nicky. Ben de hedefi nişangahta görünce bombaları salladım. Bu tüm grubun bombalarını bırakması için işaretli aynı zamanda."

"Bak sana ne diyeceğim, Nicky," diye Angus devam etti. "Ödü patlayacak kadar korkmak yanlış, bir şey değildir. En iyilerinin başına gelen bir şeydir bu. Önemli olan korkuna karşın kontrolünü kaybetmemek ve görevini yapmaktır."

"Anladım, Büyükbaba." Nicky'nin sesinde heyecandan eser olmadığından Crawford onun ne kadarını anladığını merak etti. Çoğunu anlamıştı herhalde. Nicky zeki ve duyguluydu. Crawford geçmişte kendisinin de babasını yeteri kadar anlamak için çaba harcıyıp harcamadığını merak etti.

Saatine baktı. Gitme zamanı gelmişti. Genellikle CBA Haberleri'ne saat on buçukta varırdı; ancak bugün daha

er-

91

ken gitmek istiyordu. Bölüm başkanını görüp Chuck İnsen'i Milli Akşam Haberleri yönetici yapımıcılığından atmasını isteyecekti. İnsen'le dün geceki çatışmayı bir an bile unutmuş değildi, haber seçme sürecinde bir değişiklik yapılmasında kararlıydı yine.

Kahvaltıdan kalkıp yukarı giyinmeye çıktı.

O gece haberleri okurken takacağı kravatı seçip bağlarken babasını, yaşlı adamın anlattığı sahneleri düşündü. Angus o zamanlar yirmi beş yaşlarında falan olmalıydı, kendisinin şimdiki yaşının yarısı yani; pek bir geçmiş yaşantısı olmayan ve öleceğinden korkan bir çocuk yani. Crawford Vietnam'daki muhabirliğinde bile onunla kıyaslanacak bir durumla karşılaşmış değildi.

Babasını daha erken ve daha yakından tanımadığı için birden bir vicdan azabı duydu.

Bütün sorun kendisinin günün haberleri içinde boğulup kalması sonunda daha eski çağların haberlerim tarih olarak görmesi ve gayet yoğun olan gününe ilgisiz kalmasıydı. Bu kararlılık mesleki bir tehlikeydi ve bunu başkalarında görmüştü. Ancak eski haberler babası için asla gereksiz değildi ve asla da olmayacaktı. Crawford bilgiliydi. Schweinfurt bombardımanım Kara Perşembe kitabında okumuştum. Yazarı Martin Caidin bu akını "ölümsüz Gettysburg, St. Michiel ve Argonne, Midway ve Bulge ve Pork Chop Hill çarpışmalarıyla" kıyaslıyordu.

Babam o uzun efsanenin bir parçasıydı, diye düşündü Crawford. Bu gerçeği o sabahtan önce bu açıdan görmüş değildi.

Ceketini de giydikten sonra aynada kendisine baktı, görüntüsünden memnun olarak aşağı indi.

"Jessica ile Nicky'ye veda ettikten sonra babasının yanına gidip, "Ayağa kalk," dedi.

Angus şaşırmişti. Crawford bir kere daha, "Ayağa kalk," dedi.

92

Angus iskemlesini arkaya iterek ağır ağır kalktı. Çoğu zaman yaptığı gibi güdüsel olarak hazıroldaymış gibi durdu.

Crawford babasını kucakladı, iki yanağından öptü.

Yaşlı adam şaşırmış, ne yapacağını bilemiyor gibiydi. "Hey, ne oluyor!"

Crawford babasının gözleri içine baktı. "Seni seviyorum, moruk!" dedi.

Kapıdan çıkarken dönüp arkasına baktı. Angus'un yüzünde küçük bir melek gülümsemesi vardı. Jessica'nın gözleri nemlenmişti. Nicky ise sırtıyordu.

Carlos ve Julio, Crawford Sloane'un evinden arabayla bu kadar erken çıkmasına şaştılar. Durumu hemen şefleri Miguel'e bildirdiler.

Miguel o sırada Hackensack'taki operasyon merkezinden ayrılmış, yanında diğerleri olduğu halde bir Nissan minibüsüyle New Jersey ile New York'u ayıran George Washington Köprüsü'nü geçmekteydi.

Miguel şaşırmadı. O da şifreli olarak planlarının artık yürürlüğe girdiğini, gerekirse zamanların ileri alınacağını söyledi. Hiç beklenmedik bir şey yapacaklardı. Mantık altüst olacak, hemen ardından da, Neden? sorusu sorulacaktı.

93

10

CRAWFORD Larchmont'dan CBA Haberleri merkezine gitmek için evinden çıkarken Harry Partridge de Kanada'da, Toronto yakınlarındaki Port Credit'te uyanmıştı. Çok derin uyuduğu için yeni günün ilk dakikalarını nerede olduğunu düşünerek geçirdi. Çok değişik yerlerde uyanmaya alışkın olduğu için başına sık sık gelen bir şeydi bu.

Kafasını toplarken bir apartman dairesinin yatak odasında bulunduğunu ve yatakta doğrulduğu takdirde -ki, bunu yapmaya hiç niyeti yoktu- karşısındaki pencereden geniş Ontario Gölü'nü göreceğini anladı.

Partridge bu daireyi merkezi olarak, bir üs olarak kullanırdı. İşinin göçebeliği gereği ancak yılda birkaç kere, o da çok kısa olarak kalırdı evinde. Birkaç kat elbisesi, kitapları, çerçeveli fotoğrafları ve bir avuç anı eşyasını orada bulun-darmasına karşın daire kendi adına değildi. Altı kat aşağıdaki sokak kapısının ziline yanında yazdığı gibi dairenin resmi kiracısı, orada sürekli olarak kalan Vivien Williams'di.

Partridge her hafta, o sırada dünyanın hangi köşesinde olursa olsun, Vivien'e kira bedelini postalar, kadın da orada oturup eve gözkulak olurdu. Bu düzen, arasıra sevişme de içinde olmak üzere başka kolaylıklar da sağladığından, her ikisine de uygun geliyordu.

Vivien yakınlardaki Queensway Hastanesi'nde çalışan bir hemşireydi. Onun şimdi mutfaktan gelen ayak seslerini

94

duyuyordu. Herhalde çay hazırlıyordu ve az sonra da getirecekti. Partridge bir gün öncesinin olaylarını, gece uçağıyla Dallas'tan gelişini düşündü...

DFW havalimanında mesleki bir deneyim yaşamıştı. Partridge, CBA Haberleri tarafından karşılığı gayet iyi ödenen görevini yapmıştı sadece. Ancak dün gece ve o sabah düşündüğünde olayın ardındaki faciayı fark ediyordu. Aldığı son raporlardan Muskegon Havayolları uçağında yetmiş kişinin öldüğünü, pek çok ağır yaralı olduğunu öğrenmişti. Airbus'la çarpışan küçük uçaktaki altı kişi de ölmüştü. O gün pek çok aile kendilerini içinde buluverdikleri acı içinde çırpıyor olacaktı.

Partridge zaman zaman kendisinin de ağlamak istediğini, meslek yaşamında karşılaştığı şeyler karşısında başkalarıyla birlikte gözyaşı dökmek istediğini düşündü. Ama bu bir kere dışında hiç olmamıştı. Ancak onu da hatırlayınca hemen kafasından uzaklaştırırdı. Hatırladığı şey kendisini ve ağlayamamasını ilk kez düşündüğü zamandı.

Harry Partridge muhabirliğinin ilk yıllarında Galler'de bir facia olduğunda İngiltere'deydi. Bir kömür madeni köyü olan Aberfan'da büyük bir cüruf tepesi bir yamaçtan aşağı kaymış ve bir ilkokulun üstüne düşmüştü. Kazada yüz on iki çocuk ölmüştü.

Partridge olaydan kısa süre oraya vardığında cesetler çıkarılıyordu. Kömürden kapkara kesilmiş küçük cesetler teşhis edilebilmek için hortumla yıkanıyordu.

Olayı seyreden diğer muhabirler, fotoğrafçılar, halk ve polis memurları hıçkırıklarla ağlıyorlardı. Partridge de ağlamak istememiş, ama ağlayamamıştı. İçi acı ile dolu, ama gözleri kuru olarak görevini yapıp gitmişti.

O zamandan beri ağlamayı haklı kılacak pek çok sahneye tanık olmuş, ama hiçbirinde ağlayamamıştı. Acaba kendisinde bir sakatlık, bir iç soğukluğu mu var-

95

di? Bu soruyu bir kere birlikte içtikten sonra yattığı kadın bir psikiyatr arkadaşına sormuştu.

"Hiçbir sakatlığın yok," demişti kadın. "Yoksa bu soruyu sormazdın. Sende hissettiklerini kişilikten uzaklaştıran bir savunma mekanizması var. Bütün duygularını içinde bir yerde biriktiriyorsun. Bir gün hepsi taşacak ve ağlayacaksın. Hem de nasıl ağlayacaksın ama!"

Bilmiş yatak arkadaşı haklı çıkmıştı, bir gün gelmişti ve... Ama onu da düşünmek istemiyordu. Vivien elinde tepsiyle içeri girerken gözlerinin önünde beliren hayali kovaladı.

Vivien kırk beş yaşında, kır düşmüş düz siyah saçlı, güçlü hatları olan köşeli yüzlü bir kadındı. Ne güzel, hatta ne de alımlı sayılmazsa da iyi huylu, rahat ve cömert bir insandı. Partridge'le tanışmadan önce kocası ölmüştü. Partridge, kadın pek konuşmasa da evliliğinin iyi geçmemiş olduğunu anlıyordu. Vancouver'de oturan bir kızı vardı. Kız zaman zaman o evde kalırsa da, Partridge'in beklendiği zamanlar gelmezdi.

Partridge Vivien'e aşık değilse dekadın ondan hoşlanırdı. Vivien'in kendisine aşık olduğunu ve eğer cesaret verirse, daha da çok seveceğini tahmin ederdi. Ancak kadın, ilişkilerini olduğu gibi kabul ediyordu.

Partridge çayını yudumlarırken Vivien erkeğe bakıyor ve onun zayıflamış olduğunu görüyordu; o hâlâ koruduğu çocuksu haline karşın yüzünde gerginlik ve yorgunluk izleri vardı. Artık epey kırılmış olan saçlarının kesilme zamanı gelmiş geçmişti bile.

Süzülmekte olduğunu fark eden Partridge, "Eh, kararın ne bakalım?" dedi.

Vivien şakacı bir umutsuzlukla başını salladı. "Şu haline bak! Seni sapasağlam göndermişim. İki buçuk ay sonra yorgun, solgun ve beslenmemiş olarak geri dönüyorsun."

96

"Biliyorum, Viv. Yaşantım böyle. Aşırı basınç, belirsiz çalışma saatleri, kötü beslenme ve içki." Gülümsedi sonra. "Sefil bir halde döndüm işte. Bana ne yapacaksın şimdi?"

"Önce esaslı bir kahvaltı vereceğim. Kalkmana gerek yok, yatağında edersin. Diğer yemeklerinde de balık, taze sebze, taze meyve gibi besleyici şeyler yemeni sağladım. Kahvaltıdan hemen sonra saçlarını keseceğim. Sonra da seni sauna ile masaja götüreceğim. Randevu aldım bile."

Partridge arkasına yaslanıp ellerini havaya kaldırdı. "Bayılıyorum bu yaşama!"

"Sen yarın CBC'deki eski dostlarını görmek istersin diye düşündüm. Ama akşama Toronto'daki Mozart konserine bilet aldım. Müzik sana iyi gelir. Bundan hoşlandığını bilirim. Bunun dışında istersen dinlenirsin, ya da canın ne isterse onu yaparsın." Kadın omuzlarını silkti. "Belki bütün bunların arasında sevişmek de istersin. Dün gece denedin ama çok yorgundun, hemen sızıp kaldın."

Partridge kadına her zaman olduğundan daha fazla minnet duydu o anda. Kaya gibi sağlamdı, tam bir sığınaktı. Bir gece önce geç saatte Toronto havaalanına ayakbastığında kadın sabırla kendisini bekliyordu, sonra alıp eve getirmişti.

"Senin için yok mu?" diye sordu.

"Birkaç gün izin hakkım vardı. Bugün başladım."

"Viv, senin bir eşin yoktur."

Vivien daha sonra kahvaltı hazırlarken Partridge yine bir gün öncesini düşünmeye koyuldu.

DFW terminalindeyken Crawford Sloane'un kutlama telefonu gelmişti.

Hep konuşurken olduğu gibi Crawford huzursuzdu. Partridge ona zaman zaman, "Bak Crawford, sana Jessica ya da işin ya da başka bir şey için kin duyduğumu sanıyor-

Gece Terörü - F. 7

97

san, unut bunu!" demek isterdi. "Hiç duymadım ve bundan sonra da duymayacağım." Ama böyle bir sözün ilişkilerini daha da gerginleştireceğinden emindi. Ayrıca Crawford da buna herhalde inanmayacaktı.

Partridge Vietnam'dayken Sloane'un hep kısa yolculuklara çıkıp mümkün olduğu kadar Saygon'da kalmaya ve CBA haberlerine çıkmaya çalıştığını bilmez değildi. Ancak bu Partridge'in o zaman da umurunda değildi, şimdi de. Onun kendi öncelikleri vardı. Bunlardan birine düşkünlük bile denebilirdi -savaş görüntülerine ve seslerine düşkünlük.

Savaş... savaşın lanet çığlığı... topların gürültüleri ve alevler, düşen bombaların ıslık sesleri... kimin ne taraftan ateş ettiğini bilmediği makineli tüfek çatırtısı...korkudan titriyor olmana karşılık saldırıya uğramış olmanın verdiği o şehvete yakın duygu... bütün bunlar Partridge'i büyüler, kanının dolaşımını hızlandırır. Bu duyguyu ilk savaş deneyimi olan Vietnam'da hissetmiş ve o günden sonra hep bununla yaşamıştı. Kendi kendine, açık olalım, bundan hoşlanıyorsun, diye düşünmüş. Evet, hoşlanıyorum ve ben budalanan biriyim, diye karşılık vermişti.

Budala olsun ya da olmasın CBA'nın kendisini savaşa göndermesine hiç itiraz etmiş değildi. Partridge meslektaşları arasında kendisinden 'bang bang' diye söz edildiğini bilirdi. Bu terim, savaş düşkünü TV muhabirleri için kullanılan hafif horgörülü bir terimdi. Kimileri bunun eroin ya da kokain bağımlılığından kötü olduğunu, sonunun da uyuşturucu düşkünlerinki kadar kolay tahmin edilebileceğini söylerlerdi. Ama CBA Haberleri merkezinde bu tür muhabirlikler için Harry Partridge'den iyisinin bulunmadığını bilirlerdi ve asıl önemli olan da buydu.

İşte bu nedenle Sloane Milli Akşam Haberleri'nin baş spikerliğini kazandığında fazla üzülmüş değildi. Bütün ha-

98

ber muhabirleri gibi Partridge'in de o en büyük yere geçme özlemi vardı, ancak Sloane oraya geçtiği zaman Partridge yaşamından o kadar memnundu ki, bunun hiç önemi kalmamıştı.

Garip bir şeydir ki, spikerlik konusu yakınlarda ve beklenmedik bılı anda yine ortaya çıkmıştı, iki hafta önce Chuck İnsen'le, adamın 'çok hassas ve özel bir konuşma' olarak nitelediği konuşmasında yapımcı yönetmen Milli Akşam Haberleri'nde yakında büyük değişiklikler olacağını söylemişti. "Böyle bir şey olursa, artık merkeze dönüp spikerlik yapar mıydın? Bu işi çok iyi becerirsin," demişti İnsen.

Partridge o kadar şaşırılmıştı ki, ne yanıt vereceğini bilememişti. İnsen, "Şu anda bir yanıt vermen gerekmez. Tekrar aynı konuyu açtığım takdirde bunu düşünmüş olmanı istiyorum," demişti.

Partridge bundan sonra tanıdıkları aracılığında Chuck İnsen'le Crawford Sloane arasında bir iktidar savaşı olduğunu öğrenmişti. Pek olası değilse de İnsen'in kazanması durumunda Partridge sürekli spikerliğin isteyebileceği ve devam ettirebileceği bir şey olduğundan pek emin değildi. Özellikle de dünyanın pek çok yerinde işitilip izlenecek top tüfek sesleri varken diye kendi kendisiyle alay etmişti.

Crawford Sloane'u böyle kişisel olarak düşündüğünde kaçınılmaz olarak Jessica gelirdi aklına. Şimdi aralarında hiçbir şey olmamasına, hatta yılda bir iki kere davetler dışında birbirlerini görmemelerine karşın bu hiçbir zaman bir anıdan öteye gitmezdi. Partridge Jessica'yı kaybetmesinin suçunu Sloane'a da yüklemeydi, bunun kendi budalaca kararlarından olduğunu kabul etmişti. Onunla evlenebileceği zaman bunu istememişti ve Sloane onun boşalttığı yere girmiş, böylece kendisinin daha akıllı olduğunu, o dönemde daha iyi bir değer duygusuna sahip olduğunu ortaya koymuştu...

Vivien kahvaltayı getirdi. Söylediği gibi besleyici gıdalar-
99

la doluydu tepsi: taze sıkılmış portakal suyu, koyu bir çorba, yumurta, taze çekilmiş kahve ve bal.

Balı hatırlamış olması Partridge'i duygulandırmıştı. Yerel radyo istasyonunda muhabirliğe başladığı günleri hatırlamıştı ve zaten balın getirilmesindeki amaç da buydu. Vivi-en'e 20/20 diye anılan bir radyo istasyonunda çalıştığını anlatmıştı; bu rock and roll çalınması ve her yirmi dakikada bir müziğin kesilip AP teleksinden gelen haberlerin bağırarak okunması demektir. Bağırarak okuma işi de genç Harry Partridge'e düşerdi. Partridge bunu hatırlayınca gülümsedi; her şey o kadar geçmişte kalmış gibiydi ki.

Kahvaltıdan sonra üzerinde pijaması olduğu halde evin içinde dolaşırken, "Burası iyice eskidi," dedi. "Yeniden boya badana ve yeni mobilya gerek."

"Biliyorujn. Boya badana için apartman sahipleriyle konuştum, ama bu daire için daha fazla para harcayamazlar-raış."

"Lanet herifler! Sen de kendin yap. Bir boyacı bul. Gitmeden önce bunun için para bırakırım."

"Doğrusu para konusunda çok eliaçıksın. Kuzum, sen hâlâ gelir vergisi ödemiyor musun?"

Partridge sırttı. "Hayır."

"Hiçbir yerde ödemiyorsun, ha?"

"Hayır, gayet yasal ve namuslu bir şey bu. Vergi beyanında bulunmuyorum, bulunmam gerekmiyor. Bu da bana büyük zaman ve para tasarrufu sağlıyor." "

"Bu işi nasıl becerdiğini hiç anlayamadım."

"Genellikle bu konuda kimseyle konuşmam ama sana anlatabilirim."

İşin püf noktasını Kanada pasaportlu Kanada yurttaşı olarak yabancı ülkelerde çalışması oluşturuyordu.

"ABD'nin yurttaşlarını, her nerede yaşıyor olurlarsa olsunlar, vergilendiren tek büyük ülke olduğunu çok kimse bilmez. Amerikalılar'ın ikametgahları Amerika dışında olsa bi-

100

le Sam Amca kendilerinden vergi alır. Kanada ise öyle değildir. Ülke dışında yaşayan yurttaşları Kanada vergilerini ödemezler. Vergi dairesi bir kere ülke dışında yaşadığını saptadıktan sonra bir daha seni rahatsız etmez. İngilizler de öyledir."

Partridge, "CBA Haberleri her ay paramı New York'ta Chase Manhattan bankasındaki hesabıma yatırıyorlar," diye devam etti. "Parayı oradan faizin vergisiz ve daha yüksek olduğu Bahama Adalarına, Singapur'a ve Manş Adalarına aktarırım."

"Peki, çalıştığın ülkelerde de vergi ödemez misin?"

"TV muhabiri olarak hiçbir yerde vergilendirilecek kadar uzun süreler kalmam. Yılda 120 günü aşmadığım takdirde ABD'de de böyledir. Ben de bu süreyi aşmamaya dikkat ederim elbette. Kanada'ya gelince, burada ikametgahım bile yoktur. Çok iyi biliyoruz ki, burası senindir. Burada önemli olan hile yapmamaktır - vergi kaçakçılığı yasadışı olmanın yanında budalaca bir şeydir ve riskine değmez. Vergiden kaçınmak ise bambaşka bir şeydir... Bak, burada bir şey..."

Partridge cüzdanından katlanmış ve epey eskimiş bir gazete kupürü çıkardı. "Yargıç Learned Hand'ın 1934 yılındaki bir karar. Kendisi Amerika'nın en büyük hukukçularından biriydi. Bu kararını diğer yargıçlar çok kereler kullanmışlardır."

Partridge yüksek sesle okudu: "Herhangi bir insan işlerini mümkün olduğu kadar az vergi verecek bir şekilde düzenleyebilir; insan Maliye için en iyi olacak şekli seçmek zorunda değildir. Fazla vergi vermek bir yurttaşlık görevi de değildir."

"Şimdi herkesin sana neden gıpta ettiğini anladım," dedi Vivien. "TV'de bunu yapan çok mudur?"

"Sayısını bilsen şaşardın. Kanadalıların yabancı ülkelerde Amerikan şirketlerinde çalışmalarının bir nedeni de budur."

Amerikan ücretlerinin yüksekliğinin ve bir Amerikan

101

şirketinde çalışmanın dünya olaylarının o heyecanlı merkezinde olmak demek olduğunu ilave etmedi.

Amerikan şirketleri de çoğu CBS ve CTV televizyonlarında eğitim gördükten sonra gelen Kanadalı muhabirleri işe almaktan pek memnundular. Amerikan izleyicilerinin Kanadalı aksanından da hoşlandıkları anlaşılıyordu.

Peter Jennings, Robert MacNeil, Morley Safer, Allen Pizzey, Bar-rie Dunsmore, Peter Kent, John Blackstone, Hilary Bow-ker, Harry Partridge ve daha pek çok muhabir ve spiker bunun kanıtıydı.

Partridge evin içinde dolanırken ertesi günkü Mozart konserinin biletlerini gördü. Konserden zevk alacağını biliyordu ve zevklerini hatırladığı için bir kere daha şükran duydu Vivien'e.

Önündeki üç haftalık tatilden, kendi deyimiyse keyifli tembellikten de mutluydu.

102

11

A NGUS Jessica'nın her Perşembe alışverişe çıktığını öğ-jTmrenince onunla gelmeyi teklif etti. Tatil olduğu için o gün evde olan Nicky de onlarla birlikte gitmek istedi.

Jessica, "Senin bugün müzik çalışman yok muydu?" diye sordu.

"Var, anne. Ama sonra çalışırım, vakit var nasıl olsa."

Nicky'nin çalışma konusunda ciddi olduğunu, kimi gün altı saat çalıştığını bilen Jessica fazla üstelemedi.

Üçü birden saat onbirden hemen önce, Crawford'un gidişinden bir buçuk saat sonra Jessica'nın Volvo steysin arabasıyla yola çıktılar.

O sırada evde olan gündelikçi kadın Florence pencereden onların gidişini seyrederken sokağın karşısında park etmiş bir arabanın da onların ardından hareket ettiğini görmüştü. Ancak o sırada bunun üstünde durması için hiçbir neden yoktu.

Jessica önce Chatsworth Caddesi'nde Grand Union sü-permarkete uğrayacaktı. Volvo'yu marketin park yerine bıraktı, ardında Angus ile Nicky olduğu halde içeri girdi.

Onları belirli bir mesafeden izleyen Julio ile Carlos üçünün de yaptıklarını gözden kaçırmıyorlardı. Evden çıkışlarını bildirmiş olan Carlos, şimdi yine telefonu açıp, "üç paketin birinci ambarda olduğunu" bildirdi.

Bu kere direksiyonda olan Julio arabayı park yerine sokmamış, mağazanın karşısına çekmişti. Miguel'den aldığı tali-

103

matla Carlos arabadan çıkıp mağazanın yakınında bir yere kadar yürüdü. Bu kere üstünde kahverengi bir takım elbise, boynunda kravatı vardı.

Carlos yerine yerleşince Julio arabayı, görülmüş olabileceğini düşünerek, Hackensack operasyon merkezine geri götürdü.

*

Miguel ilk telefon geldiğinde Larchmont tren istasyonunun önünde park ettiği Nissan arabasındaydı. Çevresi sahipleri New York'a gidenlerin arabalarıyla sarılmış olan minibüs hiç göze batmıyordu. MiguePin yanında

Luis, Rafael ve Baudelio vardı. Yan ve arka camlara gerdikleri ince naylon örtüler yüzünden içerisi görülmüyordu. Usta sürücü olan Luis direksiyondaydı.

Evden üç kişinin çıktığı öğrenilince, "Eyvah!" dedi Rafael. "Moruk işimizi bozacak şimdi."

"O zaman hesabını görürüz," diyen Luis süet ceketinde-ki şişkinliği okşadı. "Bir kurşun işini bitirir."

Miguel, "Aldığın emri uygulayacaksın," dedi. "Ben söylemeden hiçbir şey yapmak yok." Rafael ile Luis'in hep saldırgan olduklarının farkındaydı, her an alevlerin yükseleceği üstü örtülü ateş gibiydiler. İriyarı olan Rafael bir zamanlar profesyonel boksörlük yapmıştı ve bunun izlerini taşıyordu. Luis Kolombiya ordusunda bulunmuştu. Her iki adamın bu saldırganlıklarının işe yarayacağı zaman gelecekti, ancak o zamana kadar frenlenmeleri gerekecekti.

Miguel üçüncü kişi sorununu düşünmeye başlamıştı. Planlarında şimdiye kadar sadece kadınla oğlu vardı. Sende-ro Luminoso-Medellin'in hedefi daha baştan beri Crawford değil, kadınla çocuktu. Bunlar henüz belirli olmayan bir isteğin yerine getirilmesi için rehine olarak alınacaklardı.

Ama şimdi yaşlı adamın ne olacağı sorunu ortaya çıkmıştı. Luis'in dediği gibi öldürmek kolaydı, ancak bu başka sorunlar doğurabilirdi. Miguel herhalde kararını giderek yaklaşan en kritik ana kadar verecekti.

104

Bir noktada talihliyidiler. Kadınla çocuk birlikteydiler. Haftalarca süren izleme sonunda kadının her Perşembe sabahı alışverişe çıktığı saptanmıştı. Miguel çocuğunun okulunun da o gün tatil olduğunu biliyordu. Bir çocuk velisi gibi davranan Carlos okula telefon edip bunu öğrenmişti. Geriye kalan tek güçlük kadınla oğlanı aynı anda ele geçirmektir. Şimdi de bu sorunları kendiliğinden çözülmüş oluyordu.

Carlos'dan Sloane'lann üçünün de süpermarkette olduğu haberi gelince Miguel, Luis'e, "Tamam, başlıyoruz!" dedi.

Luis arabayı hareket ettirdi. İlk olarak mağazanın otoparkında duracaklardı.

Araba giderken Miguel dönüp Medellin grubundaki Amerikalıya baktı. Baudelio kendisi için hâlâ kaygı kaynağıydı.

Takma adı Baudelio olan bu adam elli yaşlarında olmasına karşın yirmi yıl daha genç gösteriyordu. Zayıf, dört köşe çeneli, solgun teni ve kır düşmüş sarkık bıyıklarıyla canlı bir hayaleti andırıyordu. Bir zamanlar Boston'da anestezi olarak çalışmış olan bir doktor ve bir ayyaştı. Şu anda başıboş bırakıldığında yine içiyorsa da artık resmen doktor değildi. On yıl kadar önce ameliyat edilen bir hastaya içkinin etkisiyle aşırı doz vermiş olmasından sonra diploması geri alınmıştı. Daha önce de bu tür yanlışlıklar yapmış ama meslektaşları kendisini korumuşlardı. Ancak bu kere hatası yüzünden hasta ölünce artık korunacak durumu kalmamıştı.

ABD'de kendisine bir gelecek kalmamıştı; aile bağı ve çocukları da yoktu. Karısı bile yıllar önce terketmişti kendisini. Baudelio sonunda daha önce birkaç kere ziyaret ettiği Kolombiya'da yerleşmeye karar verdi. Bir süre sonra tıbbi bilgisini karanlık çevrelerde, hatta kimi zaman suç işleme amacıyla kullanabileceğini görmüştü orada. Zaten bu konuda fazla hassas olamayacağı için önüne gelen fırsatı değerlendiriyordu. Bu arada tıbbi dergileri izleyerek mesleğinde-ki son gelişmelerden haberdar olmaktaydı. Daha önce de

105

hesaplarına çalıştığı Medellin karteli kendisini bu sonuncu nedenle bu göreve seçmişti.

Miguel'e adamın geçmişi anlatılmış ve bu iş sona ermeden Baudelio'nun içkiden uzak tutulması konusunda uyarılmıştı. Bunun için her gün bir Antabuse hapı içirilecekti. Haptan sonra içki içildiği takdirde çok şiddetli kusmalar başlardı ki, sabık doktor bunun çok iyi farkındaydı.

Alkollükler hapı gizlice tükürdükleri için Miguel'e Antabuse verildiği zaman buna dikkat etmesi söylenmişti.

Miguel bu talimatı dikkatle uyguluyorsa da bu durumdan hiç hoşnut değildi. Kısa sürede yüklendiği o kadar sorumluluk arasında 'dadılık' etmek zorunda kalması hiç de hoş olmuyordu.

Baudelio'nun bu zayıflığını gözönünde bulundurarak adama silah vermemişti. Böylece grupta silahsız olan bir tek

o vardı.

Miguel Baudelio'ya dikkatle bakarak, "Hazır mısın?" diye sordu. "Yapılacak şeyleri tam olarak anladın mı?"

Sabık doktor başını salladı. Mesleki gururu bir anlık geri gelmiş gibiydi. Miguel'in gözlerinin içine bakarak, "Neyin gerektiğini çok iyi biliyorum," dedi. "Zamanı geldiğinde bana güvenebilirsin."

Miguel yine tam tatmin olmadan öne döndü. Grand Union süpermarketi tam karşılarındaydı şimdi.

Carlos Nissan minibüsünün geldiğini görmüştü. Otopark dolu olmadığından Nissan Jessica'nın Volvo steysin vagonunun yanında park etti. Carlos bunu görünce markete girdi.

Jessica yarısı dolu olan alışveriş sepetini göstererek An-gus'a, "Canının çektiği bir şey görürsen içine at," dedi.

Nicky, "Büyükbabam havyar sever," diye atıldı.

"Bak bunu hatırlamam gerekirdi," dedi annesi. "Haydi onu da alalım."

106

Angus havyar çeşitlerine baktı. "Çok pahahymış."

Jessica, "Senin oğlunun kaç para kazandığı hakkında bir fikrin var mı?" dedi adama.

Angus gülümsedi, sesini alçaltarak, "Bir yerde yılda üç milyona yakın olduğunu okumuştum," dedi.

"Yakın demek doğru olur," diye güldü Jessica. Angus'un yanında kendini çok rahat hissedirdi. "Gel, birazını harcayalım öyleyse." 199 dolar 95 sent etiketli bir beluga havyarı kutusunu işaret etti. "Bu gece yemekten önce içkiyle bu iyi gider."

Jessica tam o sırada ufak tefek, iyi giyimli genç bir adamın az ötedeki bir kadın müşteriye yaklaştığını gördü. Bir soru soruyor gibiydi. Kadın başını salladı. Genç adam başka bir kadına yaklaştı. Ondan da olumsuz bir yanıt almıştı. Jessica merakla adamın kendisine doğru yürüdüğünü gördü.

"Özür dilerim, hanımefendi," dedi Carlos. "Birini arıyordum." Carlos ilk anda Jessica'yı görmüştü ama doğrudan doğruya ona yaklaşmamış, ancak başka kadınlara bir şey sorduğunu görmesini de sağlamıştı.

Jessica adamın İspanyol aksanına dikkat etti. Ancak New York'ta hiç de garip değildi bu. Ayrıca sert ve soğuk bakışları olduğunu gördüyse de bunun kendisini ilgilendirmediğini düşündü. "Yaa!" dedi.

"Bayan Crawford Sloane adında bir hanımı arıyorum."

Jessica şaşırmıştı. "Bayan Sloane benim."

"Size kötü haberlerim var, hanımefendi." Carlos'un yüzü çok ciddiye, rolünü iyi oynuyordu. "Kocanız bir kaza geçirdi. Ağır yaralı. Cankurtaran kendisini Doktorlar Hastanesine kaldırdı. Beni sizi alıp oraya götürmem için gönderdiler. Evinizdeki hizmetçiniz sizi burada bulabileceğimi söyledi."

Jessica bembeyaz kesilmişti. Elini boğazına götürdü. Yanına gelen Nicky konuşmanın sonuna yetişmişti.

Aynı derece şaşırın Angus kendini hemen toparlayıp, durumu ele aldı. Sepeti göstererek, "Jessie, bunu bırak ve

107

hemen gidelim," dedi.

"Babam, değil mi?" dedi Nicky.

"Ne yazık ki, öyle," dedi Carlos.

Jessica kolunu Nicky'nin omzuna attı. "Evet, yavrum. Şimdi onu görmeye gidiyoruz."

"Lütfen benimle gelin, Bayan Sloane," dedi Carlos. Bu korkunç haberden şaşkına dönmüş olan kadınla oğlu kahverengi elbiseli gencin arkasından kapıya yürüdüler. Angus da onları izledi. Ne olduğunu bilmiyordu, ama bir huzursuzluk hissetmekteydi.

Otoparka gelince Carlos Nissan'a doğru yürüdü. Minibüsün Volvo'nun yanındaki iki kapısı da açıktı. Carlos motorun çalıştığını ve Luis'in direksiyonda olduğunu gördü. Arkadaki gölge Baudelio olmalıydı. Rafael ile Migel görünmüyorlardı.

Carlos, Nissan'm yanına gelince, "Şu arabayla gideceğiz, hanımefendi," dedi. "Bu..."

"Hayır!" Jessica çantasında arabasının anahtarını arıyordu. "Kendi arabamla giderim. Doktorlar Hastanesi'nin nerede olduğunu biliyorum..."

Carlos Volvo ile kadının arasına girdi. Kadının kolunu tuttu. "Hanımefendi, böylesi daha iyi..."

Jessica kolunu geri çekmeye çalışırken Carlos kadını daha sıkı tutup ileri doğru itti. "Çek elini!" diye Jessica öfkeyle bağırdı. "Ne oluyoruz? Bu ne demek oluyor?" Korkunç haberin dışında bir şeyi ilk kez düşünüyordu. Onun bir iki adım gerisindeki Angus kendisini rahatsız eden şeyin ne olduğunu buldu. Marketteyken genç adam, "Ağır yaralı. Cankurtaran Doktorlar Hastanesine götürdü," demişti.

Ama Doktorlar Hastanesi acil vakaları kabul etmezdi ki. Angus bir yıl önce orada yatan eski bir arkadaşını birkaç kere ziyarete gittiği için hastaneyi yalandan bilirdi. Doktorlar Hastanesi büyük ve ünlüydü; valilik konutuna yakındı ve Crawford işe giderken her sabah önünden geçirdi. Ancak

108

acil vakalar birkaç blok güneyde olan New York Hastanesine gönderilirdi... Bütün cankurtaran sürücüleri bilirdi bunu.

Şu halde adam yalan söylüyordu! Marketteki karşılaşma düzenlenmiş bir olaydı! Burada da çok berbat şeyler oluyordu. Minibüsün arkasından Angus'un yüzlerinden hiç hoşlanmadığı iki adarn çıkmıştı. İriyan olanı birincisinin yanına gitmiş, Jessica'yı arabaya sokmasına yardım ediyordu! Biraz geride olan Nicholas'a henüz el süren yoktu.

Angus, "Jessica, arabaya girme!" diye bağırdı. "Nicky, çabuk kaç! Hemen...."

Ama sözünü tamamlayamadı. Kafasına inen tabanca kabzasıyla birden ortalık karardı, çevresindeki her şey dönmeye başladı ve baygın olarak yere düştü. Kendisine saldıran Luis'di. Luis hemen hemen hareketini tamamlamadan Nicholas'ı da kavramıştı.

Jessica bağırılmaya başladı. "İmdat! Kurtarın bizi! İmdat!"

Carlos'un Jessica'yı yakalamasına yardım için gelen Rafael iri elini kadının ağzına kapattı, öteki eliyle de arkasından kavrayıp arabanın içine fırlattı. Sonra kendisi de içeri girip çırpınan kadını tuttu. Jessica'nın gözlerinde çılgın bir bakış vardı. Rafael Baudelio'ya, "Apurate!" dedi.

Sabık doktor yanında açık duran çantasından az önce etere bandığı bezi alıp Jessica'nın burnunu ve ağzını kapatacak şekilde yüzüne bastırdı. Kadının gözleri bir anda kapandı, vücudu gevşedi ve bayıldı. Baudeüo eterin etkisinin yalnızca beş dakikalık olduğunu bilmesine karşın memnunlukla homurdandı.

Bu arada Nicholas da arabaya alınmış, çırpınmaktaydı. Carlos oğlanı tutarken aynı şey ona da uygulandı.

Baudelio Jessica'nın elbisesinin kolunu makasıyla kesti, koluna bir şırınga iğnesi soktu. Şırıngadaki midazolam sakinleştiricisi en az bir saatlik bir baygınlık sağladı. Ardından oğlana da bir iğne yaptı.

Bu arada Miguel de baygın yatan Angus'u çeke çeke

109

arabanın yanına getirmişti. Artık Jessica'dan kurtulmuş olan Rafael hemen yere atlayıp tabancasını çekti. Emniyet mandalını açarken Miguel'e, "Kenara çekil de işini bitireyim!" dedi.

"Burada olmaz!" Kadını ve çocuğu yakalama işi hiçbir falso olmadan bir dakika içinde bitmişti. Miguel çevresine bakınca kendilerini kimsenin görmediğini şaşkınlıkla fark etti. Bunun bir nedeni iki araba

tarafından gözlerden saklanıyor olmalarıydı. İkinci de, bir talih eseri olarak o an ortalıkta kimseler yoktu.

Miguel, Carlos, Rafael ve Luis silahlı-, dılar ve otoparktan çıkarken gerektiğinde kullanacakları bir de Beretta hafif makineli tüfekleri vardı. Ancak şimdi çarpışmak gerekmeyeceği gibi, kendilerini izleyebilecek olanlardan çok daha önce davranmış olacaktı. Ama kafasından kanlar akan yaşlı adamı orada bırakacak olurlarsa hemen bir alarm verilecekti. Miguel kararını verdi. "Bana yardım edin, onu da içeri taşıyalım."

Bu da bir iki saniye içinde tamamlandı. Miguel minibüse binip de yan kapıyı kapatırken görgü tanıkları konusunda yanılmış olduğunu fark etti. Beyaz saçlı, bastonlu yaşlıca bir kadın yirmi metre ilerde iki araba arasından kendilerini seyrediyordu. Kadının şaşkın ve kararsız bir hali vardı.

Luis minibüsü hareket ettirdiği anda Rafael de kadını görmüş ve hemen tabancasını kaldırıp arka camdan kadına nişan almıştı. Miguel, "Hayır!" diye bağırdı. Kadına aldıracağı yoktu; ancak talihterinin yaver gittiğine emindi, ortalığı yaygaraya vermeden hâlâ kaçabileceklerine inanıyordu. Rafa-el'i bir kenara çekip neşeli bir sesle, "Merak etmeyin. Film çeviriyoruz," diye seslendi.

Kadının yüzünde bir gülümsemenin belirmediğini gördü. Park yerinden ve az sonra da Larchmont'dan çıktılar.

Luis tek saniye bile kaybetmeden ustaca sürüyordu arabayı. Beş dakika sonra Eyaletlerarası 95 yolundaydılar ve hızla güneye doğru yol alıyorlardı.

110

12

PRİSCİLLA Rhea bir zamanlar Larchmont'un en zeki insanları arasında sayılırdı. Kadın birkaç kuşak çocuğa kare kökünü, denklemleri, x ile y'nin cebirsel değerlerinin nasıl bulunacağını öğretmiş olan bir öğretmendi. Priscilla öğrencilerine yurttaşlık sorumluluğuna sahip olmanlarını ve görevlerini yapmaktan asla kaçınmamalarını da öğretirdi.

Ancak bütün bunlar Priscilla'nın onbeş yıl önce emekliye ayrılmasından ve yaşlılık ile hastalığın ağır ağır vücudunu, sonra da zihnini yemesinden önceydi. Beyaz saçlı ve zayıf kadın şimdi ancak bastonu yardımıyla yürüyebiliyordu ve daha henüz yakınlarda kafasının çalışmasını 'yokuş yukarı çıkan üç ayaklı bir eşeğin hızıyla' diye tanımlamıştı.

Her ne olursa olsun Priscilla o anda elinden geldiğince hızlı düşünmeye çalışıyordu.

Biri kadın biri çocuk iki kişinin zorla küçük bir otobüse bindirildiklerini görmüştü, ikisi de çırpınıyorlardı ve Priscilla kadının haykırdığını duyduğuna emindi; ancak duyma duyusu da harap olduğu için ne dediğini seçememişti. Sonra baygın ve yaralı görünen bir adam da aynı küçük otobüse sokulmuş ve sonra da otobüs uzaklaşmıştı.

Bu olayın kendisinde yarattığı heyecan birinin bunun bir film çekimi olduğunu seslenmesiyle hemen yatışmıştı. Evet, anlaşılır bir şeydi bu. Bugünlerde film ve televizyon

111

ekipleri hep gerçek sahnelerde çekim yapıyorlar, hatta TV haberleri için insanlarla sokağın ortasında konuşuyorlardı.

Ancak küçük otobüs gidince Priscilla seyrettiği sahneyi çeken kameraları aramış ama ortalıkta öyle bir şey görememişti. Bir film ekibi varsa bile, o kadar hızlı gözden kaybolmayacağından emindi.

İşin kısası Priscilla başına böyle bir şeyin gelmesini istemezdi; kafasında çoğu zaman olduğu gibi her şeyi birbirine karıştırdığından emindi. En iyisi Grand Union'a girip alışverişini yapmak ve beni ilgilendirmeyen işlere burnunu sokmamak, diye düşündü. Ama yine de yaşamboyu taşıdığı o sorumluluktan kaçmama ilkesi vardı. Fikir danışacak biri olsaydı bari. Tam o anda eski öğrencilerinden Erica McLe-an'in süpermarkete girmekte olduğunu gördü.

Artık çocuk sahibi olan Erica acelesi olmasına karşın bir an durup, "Nasılınsınız, Bayan Rhea?" diye sordu.

"Biraz şaşkınım, evladım."

"Neden, Bayan Rhea?"

"Az önce bir şey gördüm... Ama ne gördüğümde pek emin de değilim. Bir de senin fikrini almak isterdim." Priscilla gözlerinin önünde henüz tüm tazeliğiyle duran sahneyi anlattı.

"Film ekibi olmadığından emin misiniz?"

"Öyle bir şey görmedim. Sen park yerine girerken gördün mü?"

"Hayır." Erica McLean sessizce içini çekti. Zavallı Pris-cilla'nın hayal gördüğünden kuşku yoktu ve o anda orada bulunmak da Erica'nın talihsizliği idi. Eh, şimdi aslında sevdiği kadından öyle kolay kolay da ayrılamazdı, en iyisi acelesini unutup kadına elinden geldiğince yardımcı olmalıydı.

"Bütün bunlar nerede oldu?" diye sordu.

"Şurada." Priscilla Jessica'nın Volvo arabasının yanındaki boşluğu gösterdi. "İşte," dedi Priscilla. "Tam şurada."

Erica çevresine bakındı. Önemli bir şey görmeyi bekle-

112

miyordu, görmedi de. Tam dönecekken dikkatini yerdeki küçük sıvı birikintileri çekti. Asfaltın üstünde koyu kahverengi bir sıvı. Herhalde yağ. Acaba? Erice eğilip sıvıya dokundu. Parmaklarına baktığında birden dehşetle ürperdi sonra. Parmakları hâlâ ılık olan kanla lekelenmişti.

Küçük ama gayet etkili Larchmont emniyet müdürlüğünde sabah gayet sakin geçiyordu. Üniformalı bir memur cam bölmesi içinde kahvesini yudumlayıp gazetesine göz gezdirirken telefon çaldı. Telefon süpermarketin yarım blok ötesindeki Boston Post Caddesi'n deki kulübeden ediliyordu.

Önce Erica Mclean konuştu. Kendini tanıttıktan sonra, "Burada bir hanım var," dedi. "Bayan Priscilla Rhea..."

"Bayan Rhea'yi tanırım," dedi memur.

"Bir suç işlenmesine tanık olduğumu sanıyor, belki de bir kaçırılma. Onunla konuşmanızı istiyorum."

"Ben şimdi size bir devriye arabası göndereyim, o memura anlattırsanız daha iyi olur," dedi polis. "Şu anda neredesiniz?"

"Grand Union'un önünde olacağız."

"Lütfen orada kalın. Bir iki dakika sonra biri gelip sizi bulacak."

Nöbetçi memur telsizin mikrofona eğildi. "Merkezden 423 numaralı arabaya. Grand Union mağazasının önüne git. Kapı önünde bekleyen Bayan McLean ve Bayan Rhea ile görüş. Kod bir."

"Dört yüz yirmi üçten merkeze. Anlaşıldı tamam."

Jessica, Nicholas ve Angus'un içinde bulunduğu minibüs süpermarket parkından çıkak on bir dakika olmuştu. Gece Terörü - F. 8

113

Jensen adındaki genç memur Priscilla Rhea'yı dikkatle dinlemiş, Priscilla da gördüğü sahneyi bir kere daha anlatınca bir parça güvene kavuşmuştu. İki ayrıntıyı da hatırlıyordu. 'Küçük otobüs' demekte ısrar ettiği aracın rengi açık bejdi ve camları koyu renkliydi. Hayır, plakasına dikkat etmemişti.

Memurun ilk tepkisi kuşku olduysa da bunu dile getirmede. Polis sonunda zararsız çıkan olaylar için kendilerine başvurulmasına alışkındı. Larchmont gibi küçük bir yerde bile her gün böyle şeyler olurdu. Ancak memur görev bilincine sahip olduğundan kadını dikkatle dinleyip not almıştı.

Aklı başında ve sorumluluklarını bilen bir izlenim veren Erica McLean yerde kan lekesine benzeyen izlerden söz edince memurun merakı uyanmaya başladı. Oraya gidip baktılar. Sıvının çoğu kurumuşsa da dokununca insanın eli kırmızıya boyanıyordu. Ancak bunun insan kanı olduğu kesin değildi. Ancak memur Jensen bu ayrıntının olaya bir acelelik kazandırdığını düşündü.

Priscilla'yı bıraktıkları yere dönünce kadının neler olup bittiğini merak eden üç beş kişinin yanında gördüler. Bir adam, "Memur bey, ben içerdeydim, dört kişinin aceleyle dışarı çıktıklarını gördüm," dedi. "İki erkek, bir kadın, bir de çocuk. Öylesine acele çıktılar ki, kadın yaptığı alışverişleri de olduğu gibi bıraktı."

"Onları ben de gördüm," dedi bir kadın. "Televizyon spikerinin karısı Bayan Sloane'du o. Sık sık buradan alışveriş yapar. Kapıdan çıkarken yüzünde çok kötü bir şey olmuş gibi bir ifade vardı."

Başka bir kadın atıldı. "Çok garip. Bir adam bana gelip Bayan Sloane olup olmadığını sormuştu. Başkalarına da aynı şeyi sordu."

Şimdi birKaç kişi bir ağızdan konuşmaya başlamıştı. Memur sesini yükseltti. Priscilla'yı göstererek, "Bu bayanın 'küçük otobüs' dediği açık bej rengi arabayı gören var mı?"

114

"Ben gördüm," dedi ilk konuşan adam. "Ben mağazaya girerken parka girdi. Nissan marka bir minibüstü."

"Plakasına dikkat ettiniz mi?"

"New Jersey plakasıydı, daha fazlasını görmedim. Ha, bir şey daha var, camlan koyu renkliydi. İçerden dışarıya görüldüğü ama dışardan içersinin görülmediği o camlardan."

"Bir dakika!" dedi polis memuru. Kalabalık giderek artmıştı. "Bana verecek bir bilgisi olanlarla şimdiye kadar bilgi verenler, lütfen ben dönene kadar buradan ayrılmayın."

Memur süpermarketin önüne park ettiği devriye arabasına atlayıp telsiz mikrofonunu aldı.

"423 numaralı arabadan merkeze. Grand Union otoparkında bir adam kaçırma vakası olmuş olabilir. Yardım istiyorum. Kuşku arabayı bildiriyorum: Nissan minibüs, açık bej rengi. New Jersey plakalı. Numarası bilinmiyor. Tek yönlü cam olduğu sanılan koyu renk camlar. Nissan minibüsünde-ki bilinmeyen kişiler üç kişiyi kaçırmış olabilirler."

Memurun konuşması bütün Larchmont devriye arabalarıyla komşu Mamaroneck Kasabası ve Mamaroneck Köyündekiler tarafından duyulacaktı. Merkezdeki memur da otomatik olarak Westchester İlçesi ve New York Eyalet polisini alarma geçirecekti Bu noktada New Jersey Eyalet Polisine bilgi verilmeyecekti.

Süpermarketten yardım çağrısına gelmekte olan iki devriye arabasının sirenleri duyuluyordu.

Nissan marka minibüsün olay yerinden ayrılmasından bu yana yaklaşık yirmi dakika geçmişti.

Nissan sekiz mil kadar ilerde 1-95 otoyolundan çıkıp Bronx'ta bir sokaklar labirentine girmek üzereydi.

Luis çoğu araba kullananlar gibi hız sınırının beş mil

115

üzerinde gittiğinden devriye dolaşan trafik arabalarının dikkatini çekmişti. Luis otoyoldan çıkarken arkaya kendilerini izleyen olup olmadığına baktı. Kimseler yoktu.

Yine de Miguel, "Acele et! Gaza bas!" diye söylendi. Larchmont'tan çıktıklarından bu yana Miguel Rafael'in yaşlı kadını öldürmesine izin vermemekle bir hata yapıp yapmadığını düşünüyordu. Kadın gördüklerinin bir film sahnesi olduğuna inanmayabilirdi. Şu anda durumu anlatıyor olurdu o zaman. Eşkalleri elde ele dolaşacaktı belki de.

Luis kaldırım taşı döşeli Bronx yollarında elinden geldiğince hızlı gitmeye çalışıyordu.

Bâudelio bu arada sakinleştirdiği iki tutsağını sık sık kontrol ediyordu; ikisi de iyi görünüyordular. Verdiği mida-zolam'ın ikisini de daha birer saat uyutacağını hesap etti. Olmazsa bir şırınga daha yapardı. Ancak bu yolculuğun sonunda yapması gereken tıbbi müdahaleleri erteleyeceğinden bunu yapmak istemiyordu.

Yaşlı adamın kanamasını da durdurmuş, başına bir sargı sarmıştı. Adam şimdi kendine gelmeye çalışırken inliyor ve kıpırdanıyordu. Bâudelio ondan bir sorun çıkacağını tahmin ettiğinden bir midazolam iğnesi daha yaptı. Kıpırtı ve inlemeler birden kesildi. Baudelio'nun yaşlı adamın ne olacağı konusunda bir fikri yoktu.

Miguel onu herhalde öldürüp cesedini kolay kolay bulunamayacağı bir yere atardı. Medellin karteli ile olan ilişkilerinde Baudelio böyle şeylere epey tanık olmuştu. Aslında buna aldırış da etmiyordu. İnsanları umursamak duygusunu çoktan içinden çıkartıp atmıştı.

Rafael kadını, çocuğu ve yaşlı adamı çıkardığı kahverengi battaniyelere yalnız başları dışarda kalacak şekilde sardı. Arabadan çıkarken yüzlerini örtmek üzere bir uçlarını yeter derecede dışarı sarkıtmıştı. Carlos bundan sonra herbirini ortalarından ipe sararak tam bir birer denge benzetti.

Bronx'taki Conner Sokağı karanlık ve iç kapayıcı bir

116

yerdi. Luis gittiği yeri biliyordu; hazırlıkları sırasında iki kere aynı yoldan geçmişti. Texaco benzin istasyonunun köşesinden sağa dönünce epey boş olan bir sanayi bölgesine girdiler. Orada burada kamyonlar sanki uzun zamandır hiç yerlerinden kıpırdamamış gibiydi. Ortalıkta üç beş kişiden fazla insan yoktu.

Luis minibüsü boş bir deponun uzun duvarı dibinde durdurdu. O anda sokağın karşısında park etmiş duran bir kamyon hareket edip Nissan'm az ilersinde durdu. Kapalı beyaz kasalı kamyonun iki tarafında "Süpereknek" yazıyordu.

Kısa süre sonra yapılacak soruşturmada bu adda bir ürün olmadığı ortaya çıkacaktı. Miguel sahte bir araba kiralama şirketi adıyla altı tane araç satın almıştı. Bu da onlardan biriydi. GMC kamyonu Sloane'larm gözetleme işi dışında çeşitli amaçlar için kullanılmıştı. Onun da diğer küçük arabalar gibi birkaç kere rengi ve yanında yazılı ürün adı değiştirilmişti. Kamyonun direksiyonunda bugün grubun tç-k kadını olan Socorro vaf di. Kadın hemen yerinden atladı, koşup arka kapakları açtı.

Miguel ile Luis Nissan'm içinde çalışmaya koyulmuşlardı. Miguel camlardaki ince plastik örtülerini çıkardı; şimdiye kadar kendilerini gözlerden saklamak için bunlar yararlı olmuşsa da bundan sonra ancak bir tanınma nedeni olabilirdi. Luis sürücü koltuğu altına sakladığı New York eyalet plakalarını aldı.

Luis kendisini gören olmadığına kanaat getirince Nissan'm New Jersey plakalarını çıkartıp New York plakalarını taktı. Plaka takacak yere bir tarafı menteşeli özel çerçeve koyduğu için bu iş sadece iki saniye sürmüştü.

Miguel New York'a gelişinden hemen sonra yeraltı dünyasının aracılığından yararlanıp bir dizi New York ve New Jersey plakası satın almıştı. Bu plakaların arabaları çoktan çöplüğü boylamışlarsa da plakaların vergileri ödendiği için hepsi de gerçektir.

117

New York, New Jersey ve diğer pek çok eyaletin yasalarına göre bir araba hurdaya çıktıktan çok sonra bile onun için plaka alınabilirdi. Eyalet kayıt dairesi sadece plaka vergisinin ödenmesine ve arabanın sigorta kağıdına - ki bunun sahtesini yapmak işten bile değildi- bakardı. Ne eyalet bürosu ne de -eski sigortayı süresi dolunca parasını alıp yenileyen- sigorta şirketi arabanın gösterilmesini istemezdi.

Bunun sonucunda, yasadışı olmakla birlikte bu tip plakaların gayet canlı bir pazarı vardı. Bunlar polisin elindeki 'çalıntı' listelerinde olmadıkları için değerlerinin kat kat fazlasına satılırlardı.

Miguel plastik örtüleri ve Luis de eski plakaları yakınlardaki bir çöp tenekesine attılar.

Hepsi GMC kamyonun arkasına girdikten sonra Luis direksiyona geçti. Otoyoldan ayrılmalarından on dakika sonra bu kere yeni bir araçla güneye doğru yollarına devam ettiler.

Boş Nissan minibüsü süren Carlos da bir U dönüşü yaparak otoyola çıktı ama ötekilerin aksine kuzeye doğru gitmeye başladı. Minibüs plaka değiştirdikten ve kara camlardan kurtulduktan sonra Larchmont polisine dağıtılan tanımından kurtulmuş, normal olarak kullanılan binlercesinden biri olmuştu.

Carlos'un görevi olan Nissan'dan kurtulmak da önceden dikkatle planlanmıştı. Carlos üç mil sonra otoyolda çıktı, ikinci derece yollardan on iki mil kadar gidip White Pla-ins'e girdi. Orada büyük bir alışveriş merkezi olan Center City Mall'un yanındaki dört katlı garağa girdi.

Carlos arabayı üçüncü katta park edip indiğinde alışverişe gidip gelenler arasında yaptıklarına dikkat eden bile yoktu.

Önce parmakizi bulunmasını güçleştirmek için arabayı bir güzelce sildi. Bu, arabanın polis eline geçmesi durumuna karşı alınmış bir önlemdi. Bundan sonraki adım da polisin eline geçmemesini sağlamaktı.

118

Carlos arabanın içinde plastik köpüğünden bir kutu çıkardı. Kutuda epey bir miktar plastik patlayıcı, küçük bir füyne tertibatı, tel ve yapışkan bant vardı. Carlos dinamiti bandla ön koltukların altına tutturdu, füynenin pimini kapılara telle bağladıktan sonra kapıları kilitledi. Şimdi herhangi birinin açılması halinde füyneyden pim çıkacak ve bomba patlayacaktı.

Carlos patlayıcının ve tellerin görünmediğinden emin olmak için arabanın çevresini dolanıp camlardan içeri baktı.

Miguel minibüsün ancak birkaç gün sonra dikkati çekeceğini hesaplamıştı, o zamana kadar onlar ve kurbanları çok uzakta olacaklardı. Ancak araba bulunduğu tipik bir terörist sürprizi yetkilileri kaçırmaya işine karışanları ciddiye almaları gerektiği konusunda uyarılmış olacaktı.

Carlos otoparktan mağaza yoluyla çıktı, sokakta bir otobüse binip diğerleriyle buluşacağı Hackensack'a gitti. GMC kamyonu beş mil kadar gittikten sonra batıya döndü. On dakika sonra Harlem Nehri'ni ve az sonra da Hudson Nehri'ni geçti.

George Washington Köprüsü üzerinin tam ortasında New York eyaletinden çıkıp New Jersey'e girmiş oldular. Miguel ile Medellin çetesinden diğerleri için Hackensack merkezleri artık çok yakındı.

119

13

A LTMIŞ sekiz yaşında olan ve karsının on yıl önce ölü-/Vmünden beri yalnız yaşayan Bert Fisher Larchmont'da küçük bir dairede otururdu. Kartvizitlerinde haber muhabiri yazarsa da aslında gazetecilik dilinde serbest muhabirlik denilen işi yapardı.

Diğer serbest çalışanlar gibi o da daha büyük merkezlerde bulunan pek çok haber ajansının yerel temsilcisiydi ve bu şirketlerden küçük bir ücret ahrdı. Bilgi ve haber verir ve bunlar gazetede kullanıldığı takdirde parasını ahrdı. Küçük yerlerin ulusal ya da geniş çaplı önemi pek olmadığından büyük gazetelerden birinde, ya da radyo ve televizyonda yayınlanacak bir haber pek seyrek olarak çıkardı. O yüzden serbest çahşıp da zengin olan olmadığı gibi Bert Fisher de geçimini ancak sağlamaktaydı.

Ancak Bert yine de işinden zevk alıyordu. İkinci Dünya Savaşı'nda Amerikan ordusunun bir eri olarak silahlı kuvvetler gazetesi Stars and Stripes'da çalışmıştı. Gazetecilik kanına o zaman bulaşmıştı ve şimdi de bir ucundan yakalamış olmaktan mutluluk duyuyordu. Yaşlılığın biraz hızını azaltmış olmasına karşın yine de her gün yerel kaynaklara birkaç telefon eder ve birkaç radyosunu hep açık tutardı. Böylece polisin, itfaiyenin, cankurtaranların ve diğer kamu hizmeti araçlarının aralarındaki konuşmaları dinlerdi. Önemli bir şeyin çıkacağı ve bunu büyük bir gazeteye kendisinin bildireceği umudunu hiç kaybetmiş değildi.

120

İşte Larchmont polis radyosundan 423 numaralı devriye arabasının Grand Union süpermarketine gitmesi çağrısını da böyle duymuştu. Az sonra da giden memurun merkeze bir kaçırılma olayının yer almış olacağını söylemesini de dinledi. 'Kaçırma' sözcüğünü duyan Bert birden canlandı¹, radyosunu polis frekansına getirip not almak üzere kağıtlarını önüne çekti.

Konuşma bittiğinde hemen olay yerine gitmesi gerektiğini anlamıştı. Ancak önce New York City televizyon şirketlerinden WCBA'yi arayacaktı.

WCBA-TV'de telefonu haber müdür yardımcılarında biri açtı.

WCBA, CBA şirketinin bir kolu olup New York bölgesinde saygın bir yerel istasyondur. Ana şirketin bir iki mil uzağındaki bir Manhattan binasının üç katını işgal etmekteydi. Yerel olmasına karşın izleyicisi çok fazlaydı. New York'ta haber miktarı çok fazla olduğundan WCBA'mın haber bölümü de büyük şirketinkinin küçük bir kopyası sayılırdı.

Otuz kişinin birbirlerine çok yakın masalarda çalıştıkları gürültülü salonda müdür yardımcısı bir listeden Bert Fis-her'in adını kontrol ettikten sonra, "Peki, anlat bakalım," dedi.

Serbest muhabirin anlattıklarını dinledi. "Bir kaçırma 'o-lasılığı, öyle mi?"

"Evet, efendim. Ben şimdi olay yerine gidiyorum."

Haber müdür yardımcısı telefonu kapatırken bunun bir yanıma da olabileceğini düşünüyordu. Diğer yandan kimi zaman büyük haberler hiç beklenmedik yerlerden çıkabilirdi. Bir an Larchmont'a bir kamera ekibi göndermeyi düşün-düyse de sonra bundan vazgeçti. Serbest muhabirin haberi şu anda kesin değildi. Ayrıca tüm ekipler işe çıktıklarından,

121

birine haber olan bir olayı bırakıp kesin olmayan bir şeyi kovalamasını emredecekti. Üstelik daha fazla bir bilgi olmadan olayı duyurma olanağı da yoktu.

Ancak müdür yardımcısı haber müdürü kadının oturduğu yüksekçe platforma gidip durumu anlattı.

Kadın olayı dinledikten sonra kararında haklı olduğunu söyledi. Ancak sonradan aklına gelen bir şey üzerine CBA Haberlerin direkt hattını açıp kimi zamanlar bilgi alışverişinde bulunduğu iç haberler müdürü Ernie LaSalle'ı istedi.

"Bak, bu önemli olmayabilir de," diyerek az önce duyduklarını tekrarladı. "Ancak olay Larchmont'da geçiyor ve Crawford Sloane'un orada oturduğunu biliyorum. Küçük bir yer olduğu için tanıdığı biri olabilir, o yüzden istersen ona bir haber verirsin."

"Teşekkür ederim," dedi LaSalle. "Başka bir bilgi alırsan haber ver."

Ernie LaSalle telefonu kapattıktan sonra haberin olası değerini hesapladı. Büyük bir olasılıkla hiçbir şey çıkmayacaktı. Ama yine de..

Bir içgüdüyle kırmızı telefonu kaldırdı.

"İç haberler masası. LaSalle. New York, Larchmont'da yerel polis telsizinden olası bir adam kaçırma haberi duyulmuş. Başka bir ayrıntı yok. WCBA'daki dostlarımız olayı izliyorlar, durumu bildirecekler."

Her zaman olduğu gibi iç haberler müdürünün sesi CBA Haberler merkezinin tüm hoparlörlerinden duyulmuştu. Bazıları LaSalle'in bu önemsiz haberi hoparlör sisteminden vermesini anlayamadılar. Diğerleri hemen önlerindeki işlerine döndüler. Haber salonunun üstündeki katta Nal çevresinde oturan yüksek düzey yöneticiler de haberi duymuşlardı. Biri cam bölmek' özel odasında oturan Crawford Slo-ane'u gösterdi. "Eğer gerçekten bir adam kaçırma varsa bu-

122

nun Crawf olmadığına şükretmeliyiz," dedi. "Tabii içerdeki onun benzeri değilse." Diğerleri gülüştüler.

Crawford Sloane da haberi masası üstündeki hoparlörden duymuştu. Sloane CBA İç Haberler Müdürü Leslie Chippingham'la özel bir konuşma için kapısını kapatmış bulunuyordu. Görüşmeyi isteyen Sloane, kendisinin Chipping-ham'ın odasına gitmesini önerdiyse de adam onun yanına gelmeyi yeğlemişti.

Her ikisi de anons bitene kadar beklediler. Larch-mont'u duyan Sloane ilgilenmişti. Başka bir zaman olsaydı daha fazla bilgi edinmek için haber salonuna giderdi. Ancak o anda, hiç de istemediği bir yöne dökülmüş olan konuşmayı yarıda kesmek istemiyordu.

123

14

CBA Haberler başkanı konuşmayı, "İçgüdüüm bana bir sorunun olduğunu söylüyor, Crawf," dedi.

"İçgüdüün yanılıyor. Sorunu olan sensin. Kolay çözülebilir bir sorun aslında, ama yapısal bazı değişiklikler yapman gerek, hem de en kısa zamanda."

Leslie Chippingham içini çekti. Televizyon haberciliğine on dokuz yaşında NBC'nin günün en bellibaşlı haber programı olan Huntley-Brinkley Raporunda ulaklıkla başlamış ve aradan tam otuz yıl geçmişti. Daha o zamandan bir haber spikerinin antika bir Ming vazosu gibi çok ihtimamla el üstünde tutulmasının ve devlet başkanları gibi saygı görmesinin gerekliliğini öğrenmişti. Chippingham, diğer yetenekleri arasında bunu da başarıyla uygulayarak idareci yönetmenliğe yükselmiş, aralarında bir sürü haber müdürünün de olduğu pek çok insan erken emekliye ayrılıp unutuldukları halde o yerinde kalabilmişti.

Chippingham herkesin önünde çok rahat olurdu ve herkesi de kendi önünde rahat ettirirdi. Bir keresinde insanın onun tarafından kovulmaktan bile hoşlanacağı söylenmişti.

"Anlat bakalım, ne gibi değişiklikler," dedi.

"Chuck İnsan'le birlikte çalışamayacağım. Onun gitmesi gerek. Yeni bir yönetici yapımca seçtiğimiz zaman benim oyumun geçerli olmasını istiyorum."

"Oh oh! Sorun var derken haklıymışsın." Chippingham

sözcüklerini dikkatle seçerek devam etti. "Ama senin sandığından farklı bir sorun sanırım."

Crawford karşısındaki amirine baktı. Chippingham otururken bile bir kuleyi andırıyordu - bir doksan boyunda, yüz on kilo ağırlığındaydı. Yüzü yakışıklıdan çok sertti, gözleri parlak mavi, kırılmış saçları kıvrıktı. Yıllar boyunca kadınlar parmaklarını onun kıvrık saçları arasında dolaştırmaktan zevk almışlardı. Leş Chippingham'ın yaşamboyu zayıf yanı kadınlardı ve en büyük hobisi onları elde etmektir. Bu nedenle şu anda bile o nedenlerle evliliği ve mali durumu berbat bir haldeydi. Sloane herkes gibi onun kadın düşkün olduğunu bilirdi ama diğer durumlarından haberi yoktu.

Ancak Chippingham Crawford Sloane yatıştırmak için kendi dertlerini bir yana bırakması gerektiğini bilirdi. Bir spikerle konuşmanın her zaman olduğu gibi bu konuşma da ip üstünde yürümekten farksız olacaktı. Sloane, "Dolambaçlı lafları bırakalım da sadede gelelim," dedi.

"Haklısın. Ben de bunu yapacaktım zaten. İkimiz de televizyon haberlerinin değiştiğini biliyoruz..."

"Ama elbette, Leş. O yüzden İnsan'le sorunlarım var. Haberlerimizin biçimini değiştirmeliyiz - daha az başlıklar ve daha ayrıntılı haberler gerek artık."

"Duygularını anlıyorum. Bunu daha önce de konuşmuştuk. Chuck'm fikirlerini de biliyorum. Hem zaten bu sabah erkenden gelip seni şikayet etti."

Sloane'un gözleri irileşti. Bu anlaşmazlıkta yapımcının girişimi ele alacağını hiç tahmin etmemişti. Bu işler böyle ol--mazdı ki. "Senin ne yapabileceğini sanıyor?"

Chippingham duraksadı. "Eh, sana söylememenin bir anlamı yok sanırım. İkinizin asla uyuşamayacağını kadar birbirinizden uzak olduğunuzu düşünüyor. Chuck sana işten el çektilmesini istiyor."

Baş spiker .başını arkaya atarak güldü. "Ve o kalacak, ha? Komik."

Haber müdürü gözlerinin içine baktı. "Acaba?"

"Elbette. Bunu sen de biliyorsun."

"Bir zamanlar bilirdim, ama artık emin değilim." Her ikisinin de önünde ayak basılmamış topraklar uzanıyordu. Chippingham dikkatle ilk adımı attı.

"Crawf, sana hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını anlatmaya çalışıyorum. Televizyon şirketleri el değiştirmeye başladıktan sonra her şey iyice karıştı. Yeni patronlarımızın gerek bu şirkette gerekse diğerlerinde akşam spikerlerinin gücü konusunda neler düşündüklerini sen de bilirsin. Büyük şirketleri yöneten o insanlar bu gücün azaltılmasını istiyorlar. Ayrıca verilen bazı büyük aylıkların karşılığını alamadıklarına inanıyorlar. Son zamanlarda özel ve açığa çıkmamış anlaşmalardan söz edilmeye başlandı."

"Ne tür anlaşmalar?"

"Bu, büyük girişimcilerin evlerinde ve özel kulüplerinde birtakım anlaşmalar yaptıkları söyleniyor: Sen bizim şirketlerden haberci çalmazsan biz de seninkileri ayartmayız. Böylece de aylıklar sürekli yükselmeyeceği gibi, yüksek olanları da indirmeye başlayabiliriz."

"Bu ticareti önlemektir. Yasadışı bir tutumdur."

"Eğer kanıtlayabilirsen. Ancak bu anlaşma Links ya da Metropolitan Kulüplerinde içki içerken sözlü olarak yapılmış ve hiçbir şey tutanağa geçirilmemişken ne kanıtlayabilirsin ki?"

Sloane susunca Chippingham biraz daha yüklenmeye karar verdi. "Kısacası Crawf, bu işi çomaklamanın zamanı değil şimdi."

"İnsan'ın benim yerime başkasını düşündüğünü söyledin. Kimi?"

"Harry Partridge'den söz etti."

Partridge! Bir kere daha rakip olarak çıkıyordu işte. Bu

fikri onun kafasına Partridge sokmuş olabilir miydi? Chippingham, aklından geçenleri okumuş gibi, "Chuck bundan Harry'ye söz etmiş, Harry şaşırılmış, ama İlgileneceğini sanmadığım söylemiş."

"Bir şey daha var," diye devam etti Chippingham. "C-huck İnsan bana bir şey daha söyledi: Eğer seninle onun arasında bir seçim yapılması söz konusuysa savaşmadan meydandan çekilmeyecekmiş. Bu işi ta yukarıya kadar götürmeye kararlı."

"Yani?"

"Yani Margot Lloyd-Mason'la konuşacakmış."

Crawford Sloane birden patlayıverdi. "O orospuya gidecek, ha! Buna cesaret edemez."

"Bence eder. Margot orospu olabilir, ama iktidar onun elindedir."

Leslie Chippingham da bunu çok iyi bilirdi.

CBA büyük televizyon şirketlerin meslekte özel olarak 'istila' denilen şeye uğramış olanların

sonuncularındandı. Sürekli gelişen kârlarının kamu hizmeti ayrıcalık duygularına karşı ağır bastığı sanayi devlerinin televizyon şirketlerini devir almalarına böyle denirdi. Geçmişte CBS'in Paley, NBC'nin Sarnoff ve

ABC'nin Goldenson gibi liderlerinin, kapitalist olmalarına karşın kamuya karşı yükümlülüklerinin bilincini bir an bile kaybetmemelerinin tam zıddı olan bir şeydi bu.

Dokuz ay önce CBA'yı bağımsız tutma çabalarının boşa çıkması üzerine televizyon şirketi dünya çapında bir dev olan Globanic Industries tarafından yutulmuştu. Daha önce NBC'yi alan General Electric gibi Globanic de büyük bir savunma sanayii müteahhididiydi. GE gibi, Globanic'in sicilinde de şirket suçları vardı. Bir keresinde bir soruştur-

127

ma sonunda şirket para cezasına çarptırılmış, üst düzey yöneticileri yolsuzluk ve rüşvetten hapse mahkum olmuşlardı. Bir başka soruşturma sonunda da şirket yine bir savunma işinde hesaplarda sahtekarlık yapmaktan bir milyon dolar para cezasına çarptırılmıştı - bu para verilebilen cezanın en üst sınırı olmakla birlikte şirketin bir tek işinin yanında bile çok küçük kalırdı. Globanic'in CBA'yı yutmasında bir yorumcu şöyle yazmıştı: "Globanic'in CBA'nın bir kısım yapımcı bağımsızlığını kaybetmesine neden olacak kadar çok özel çıkarları vardır. CBA'nın bir daha ana şirketinin karıştığı duyarlı bir işe şöyle derinlemesine el atacağını tahmin edebilir misiniz?"

CBA'nın el değiştirmesinden sonra yeni sahipleri CBA'nın geleneksel bağımsızlığına saygı gösterileceği konusunda kamuoyuna açıklamalar yapmışlardı. Ancak içerden bakıldığında bu tür sözlerin boş olduğu görülmüyordu.

CBA'nın değişimi Margot Lloyd-Mason'un TV şirketinin yeni başkanı olmasıyla başlamıştı. Çok becerikli, acımasız ve aşırı hırslı olarak tanınan kadın aynı zamanda Globa-nic Sanayi'nin başkan yardımcılarında biriydi. Onun CBA'ya nakledilmesinin zamanı geldiğinde Globanic'in genel başkanlığını yapacak gerekli sertliği gösterip gösteremeyeceğinin bir sınavı olarak görüldüğü yolunda söylentiler vardı.

Leslie Chippingham yeni patronuyla ilk kez, kadının gelişinden birkaç gün sonra kendisini çağırttığı zaman tanışmıştı. Bayan Mason'un selefi bölüm başkanlarına bir saygı olarak böyle bir daveti kendisi telefonla yapardı. Oysa Bayan Mason bir sekreterle hemen yanına gelmesini emretmişti. Chippingham şirketin Üçüncü Caddesi'ndeki merkezine sürücülü bir limuzin arabayla gitti.

Margot Lloyd-Mason uzun boylu, çıkık elmacık kemikli, yüzü hafifçe bronzlaşmış ve sarı saçlarını başının üstünde toplamış bir kadındı. Üzerinde çok şık köstebek rengi bir

128

Chanel tayyörü ve daha soluk bir ipekli bluz vardı. Chippingham kadını daha sonraları, 'çekici ama güçlü' diye tanımlayacaktı.

Başkanın tavrı hem mesafeli, hem de dostçaydı. Haber dairesi müdürüne, "Bana ilk adımla hitap edebilirsin," derken bir emir veriyor gibiydi. Sonra hiç vakit kaybetmeden konuya girdi.

"Bugün Theo Elliott'un bir sorunu hakkında bir duyuru yapılacak."

Theodore Elliott Globanic Sanayi'nin başkanıydı.

"Duyuru yapıldı," dedi Chippingham. "Bu sabah Was-hington'da Gelirler Müdürlüğü tarafından. Bizim krallar kralı kişisel vergisini dört milyon dolar eksik ödemiş."

Chippingham haberi bir şans eseri olarak AP teleksinde görmüştü. Söylendiğine göre Elliott vergiden muaf olmayan bir yere yatırım yapmıştı. Bu vergi bağışıklığı durumunu yaratan kimse ceza mahkemesinde yargılanacaktı. Elliott yargılanmayacaktı, ancak hem vergiyi hem de cezasını ödeyecekti.

"Theo bana telefon edip yaptığı bu şeyin yasal olmadığını bilmediğini söyledi," dedi kadın.

"Buna inananlar çıkabilir sanırım." Chippingham Globa-nic başkanı gibi birinin yanında bir avukatlar, muhasebeciler ve vergi danışmanları taşıdığından emindi.

Margot buz gibi bir sesle, "Bu konuda şaka etmeye gerek yok," dedi. "Theo ve vergiler konusunda haberlerde söz edilmemesini söylemek için çağırttım seni. Ayrıca diğer şirketlerden de bunu haber yapmamalarını istemeni rica ediyorum." Kulaklarına inanamayan Chippingham güçlükle kendine hakim olabildi. "Margot, diğer şirketlerden bunu istersem beni reddetmekle kalmayıp CBA'nın haberin saklanması istediğini hemen akşam haberlerinde duyurlar. Doğrusunu istersen durum bunun aksi olsaydı, CBA'da bizler de onlar gibi davranırdık."

Gece Terörü - F. 9

129

Chippingham daha konuşurken bile yeni başkanın bir tek anda hem televizyon yayımcılık işinden bir şey anlamadığını, hem de haber toplama ahlâkına karşı tam bir duygusuzluğu olduğunu anlamıştı. Ancak yine o anda kadını oraya getiren şeyin bu konular hakkındaki bilgisi değil, mali yeteneği ve kâr üretme becerisi olduğunu hatırladı.

Kadın istemeyerek, "Peki," dedi. "Öteki şirketler hakkında söylediklerini kabul zorundayım sanırım. Ama bizim haberlerde çıkmasını istemiyorum."

Chippingham içini çekti; o andan sonra haberler müdürü olarak görevi akıl almayacak kadar güç olacaktı.

"Mar-got, diğer şirketlerin Bay Elliott ve vergileri haberini bu gece mutlaka kullanacaklarını söylediğimde

lütfen inan bana. Biz de aynı şeyi yapmazsak bu haberi yayınlamamızdan daha çok dikkat çeker. Herkes bizim ne kadar tarafsız olduğumuzu görmek için sabırsızlanacaktır, özellikle de Globanic Sanayi'nin Haber Dairesinin özgürlüğüne karışmayacağını açıkça söylemesinden sonra."

TV şirketi başkanının yüzü asılmış, dudakları incelmışti, ancak sessizliği Chippingham'ın sözlerini anladığını gösteriyordu. Sonunda, "Ama haberi kısa tutarsın, değil mi?" diye sordu.

"Bu kendiliğinden öyledir zaten. Uzun bir haber değeri olan bir konu değildir."

"Theo durumun yasal olmadığını bilmediğini söylerken ukala bir muhabirin bunun aksini iddia etmesini istemiyorum."

"Her ne yaparsak yapalım, adil olacağımıza söz veririm," dedi Chippingham. "Bunu bizzat sağlayacağım." Margot başka bir şey söylemeden masanın üstünde duran bir kağıda baktı. "Buraya sürücülü bir limuzinle gelmişsin."

Chippingham şaşırıldı. "Evet." Araba ve sürücüsü bulunduğu mevkinin yararlı yanlarından biriydi; ancak gözetlen-

130

mis olmak duygusu hem yeniydi hem de huzur kaçırcı.

"Gelecekte taksi kullanalım. Ben öyle yaparım. Sen de yaparsın. Bir şey daha var." Kadın çelik gibi bakışla gözlerini adamın yüzüne dikti. "Haber Dairesinin bütçesi hemen yüzde yirmi kısılacaktır. Bu konuda yarın benden yazılı bir talimat gelecek, ancak 'hemen' de şu andan başlayarak demektir. Bir hafta sonra yapılan tasarrufu bir rapor halinde görmek istiyorum."

Chippingham resmi bir vedadan başkasını düşünemeyecek kadar apışık kalmıştı.

Theodore Elliott ve gelir vergisi konusu CBA Milli Akşam Haberlerinde yayınlandı ve Globanic başkanının masumluğu iddiasına karşı bir yorumda bulunulmadı.

Bütçe kesintisi ise bambaşka bir dertti. Tüm yayın şirketlerinin kendilerini fethedenlere karşı zayıf oldukları bir noktaydı bu ve bunu herkes gibi Leslie Chippingham da bilirdi. Haber Dairesi gerçekten çok şişirilmiş kadroyla çalışmaktaydı ve bir budama yapma zamanı gelmişti.

CBA Haberler'de yapıldığında kesinti iki yüz kişinin işini kaybetmesi sonucunu doğurduğundan çok acı oldu.

İşlerini kaybedenler ve arkadaşlarının yakınmaları göklere çıkmıştı. Yazdı basın esaslı bir malzeme ele geçirmiş oldu; ekonomi dalgasının kurbanlarına sempatiyle bakan insani haberler yayınlanmaya başladı.

Oysa yazdı basın bile sık sık kendi içinde aynı tasarruflara giderdi.

CBA Haberleri'nde, hepsi de uzun süreli sözleşmeli bir grup New York Times gazetesine bir protesto mektubu gönderdiler. Mektubu imzalayanlar arasında Crawford Sloane, dört kıdemli muhabir ve pek çok yapımcı vardı. Mektupta işlerine aniden son verilenlerin içinde tüm çalışma yaşamlarını CBA Haberler'de geçirmiş olan muhabirler bulunduğu dile getiriliyordu. Aynı zamanda CBA'nın mali sıkıntı içinde olmadığı ve şirketin kârının büyük sanayi işletmeleriyle kıyaslanabilir olduğu belirtiliyordu. Gazetede yayımlanan

131

mektup ülke çapında konuşulur olmuştu.

Mektup ve gördüğü bu tepki Margot Lloyd-Mason'u çileden çıkartmıştı. Leslie Chippingham'ı bir kere daha çağırttı.

Önünde duran Times gazetesini göstererek, "Bu ukala,

kibirli ve aşırı aylık alan herifler yönetimin parçasıdır," diye bağırdı. "Yönetim kararlarım desteklemeleri gerekir, kamuoyu önünde sızlanmaları değil."

Haber Dairesi başkanı, "Onların kendilerini yönetimden saydıklarım sanmam," dedi. "Onlar her şeyden önce haber dünyasının insanlarıdır ve meslektaşları için üzülmüşlerdir. Ve sana şunu da söyleyeyim Margot, ben de onlar kadar üzüldüm."

Şirket başkanının bakışı delip geçti adamı. "Sana gelinceye kadar zaten başım dertte, lütfen bu palavrayı unut, tamam mı? O mektubu imzalayanlara git ve bir daha sadakatsizlik istemediğimi söyle. Sözleşmelerinin yenilenme zamanı geldiğinde bu tutumlarının hatırlanacağını da bildir. Bu arada aklıma gelmişken söyleyeyim, haber dairesinde akıl almaz derecede yüksek ücretler ödeniyor, özellikle de o küstah orospu çocuğu Crawford Sloane'a."

Leslie Chippingham Margot'un sözlerini yumuşatarak meslektaşlarına bildirirken Haber Dairesini bir arada tutmanın kendisine düştüğünü ve bunun da giderek güçleştiğini düşünüyordu.

Birkaç hafta Bayan Lloyd-Mason'un bir iç talimatla gönderdiği yeni teklif bu güçlüğü daha da arttırdı. CBA şirketi adına Washington'da lobicilikte kullanılmak üzere bir politik eylem fonu kurulacaktı. Bu fonun parasının büyük bir bölümü şirket yöneticilerinin 'gönüllü' bağışlarından oluşacak ve bu paralar aylıklarından kesilecekti. Haber Dairesinin yüksek düzey personeli de bağışta bulunacaklar arasındaydı-lar. Bildiride ana şirket olan Globanic Sanayi'de de aynı tür bir düzenlemeye gidildiği belirtiliyordu.

Bildirinin geldiği gün Chippingham Nal'm yakınların-dayken bir yapımcı, "Leş, o politik eylem palavrasına hepimiz adına karşı çıkacaksın, değil mi?" diye sordu.

Crawford birkaç metre ilerde oturduğu yerden atıldı. "Elbette çıkacak. Leş, Haber Dairesinin haberi vermek yerine politik bir lütf istemeyi gerektiren bir şeye razı olamaz. Bu konuda ona hepimiz güvenebiliriz."

Haber Dairesi müdürü spikerin sesinde alay olup olmadığını anlayamamıştı. Her ne olursa olsun, Chippingham Margot'un haber doğruluğu konusundaki bilgisizliğinden -yoksa umursamamasından mı?- kaynaklanan ciddi bir sorunla karşı karşıya olduğunu anlamakta gecikmedi. Kadına gidip bu politik eylem fonuna karşı itirazda mı bulunmalıydı? Ancak Margot'un gerçek amacının Globanic'teki patronları memnun etmek ve kendi geleceğini garantiye almak olduğunu bildiği için bunun bir yarar sağlamayacağından emindi. Sonunda sorununu CBA'da bir iç bülten yayınlayıp bu haberi Washington Post gazetesine sızdırarak çözdü. Gazetede daha önce kullandığı ye haber kaynağını açıklamayacağına güvendiği biri vardı. Önce Post'ta çıkıp sonra diğer gazetelerde yer alan haberde politik lobcilik yapacak bir haber kuruluşu ile alay edilmeye başlandı. Aradan birkaç gün geçince plan resmen terk edildi. Söylentilere göre bunu Glo-banic'in başkanı Theodore Elliott istemişti.

CBA şirket başkanı Chippingham'ı bir daha çağırdı.

Kadın herhangi bir selama falan gerek duymadan buz gibi bir sesle, "Haber Dairesinde Post'a bülteni kim verdi?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye yalan söyledi Chippingham.

"Palavra! Kesin olarak bilmiyorsun da kesine epey yakın bir tahminin vardır."

Chippingham kadının aklına sızıntıdan kendisinin sorumlu olabileceği gelmediği için rahatlayarak susmaya karar verdi.

133

132

Sessizliği bozan Margot oldu. "Ben buraya geldiğimden bu yana benimle işbirliği yapmıyorsun."

"Bunun doğru olduğuna inanmadığım için eğer gerçekten böyle düşünüyorsan üzuldüm doğrusu. Ben sana karşı dürüst olmaya gayret ettim."

Margot bunu duymazlıktan gelip sözüne devam etti. "İ-natçı tutumun yüzünden senin hakkında bir soruşturma yaptırırım ve pek çok şey öğrendim. Bunlardan biri işinin senin için şu anda çok önemli olduğuydu; parasal durumun yüzünden işini kaybetmeyi göze alamazsın."

"İşim benim için her zaman önemli olmuştur. Parasal açıdan önemine gelince, bu pek çok kişi için böyle değil midir? Hatta belki senin için bile." Chippingham bunun arkasından ne geleceğini huzursuzlukla bekledi.

Şirket başkanı üstünlük taslayan ince bir gülümsemeye, "Ben berbat bir boşanma davasının ortasında değilim," dedi. "Ama sen aynen bu durumdasın. Karın epey büyük bir para istiyor, hatta ortak emlakinin çoğunu ve bunu almadığı takdirde mahkemeye senin saklamaya fazla zahmet etmediğin beş altı tane zina ilişkisi kanıtı sunmaya hazır. Bunun dışında borçların ve bankaya büyük bir kredi borcun var. Bu nedenle gelirin sürekliliğine ihtiyacın var. Aksi halde iflas edecek ve hemen hemen beş parasız kalacaksın."

Chippingham sesini yükselterek buna itiraz etti. "Bu hakaret oluyor ama! Özel mahremiyetime girmek bu!"

"Olabilir, ama gerçek."

Chippingham itiraz etmişti ama kadının da edindiği bilgiye şaşmıştı. Gerçekten parasal durumu felaketti; bunun bir nedeni de kendi özel parasını idare etmeyi becerememesiy-di. Aylığının tümünü harcamakla kalmayıp büyük paralar da borçlanmıştı. Başka kadınlara karşı hiç direnci olamamasını yirmi yıllık karısı Stasia kabul etmiş görünüyordu - ama üç ay öncesine kadar. Stasia'nın içinde birikmiş öfkesi birden patlayıvermiş, elinde tuttuğu kanıtları ortaya saçıp bir

134

boşanma davası açmıştı. Sanki bu kadarı yetmezmiş gibi Chippingham aptalca bir ilişkiye daha girmişti. Bu kere CBA Haberleri yapımcılarından Rita Abrams ile. Bunu isteyerek yapmış degudi, ama sonuçta olan olmuştu. Şimdi de ilişkiyi heyecan verici buluyor ve devam ettirmek istiyordu. Ancak işini kaybetmekten de çok korkuyordu.

"Beni iyi dinle," dedi Margot. "Bir Haber Dairesi Müdürü bulmak pek güç bir iş değildir ve gerekirse bunu yaparım da. Ne olduğunu anlamadan kendini kapı dışında buluverirsin. Senin işin için hem burada hem başka şirketlerde epey aday var. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedi Chippingham.

"Ama benimle işbirliğine yanaşırsan yerinde kalırsın. Haber dairesi politikası benim istediğim doğrultuda olacak. Bunu sakın aklından çıkarma. Bir şey daha var: Ben senin hoşuna gitmeyen bir şeyin yapılmasını istiyorsam, iş ahlâkı ve dürüstlük gibi şeylerle beni oyalamaya kalkışma. Hepsini bu kadar. Şimdi gidebilirsin." Bu konuşma Chuck İnsen'in ve ardından Crawford Slo-ane'un kendi özel sorunlarıyla gelmesinden iki gün önce olmuştu. Chippingham onların anlaşmazlıklarının Haber Dairesinde bir an önce ortadan kaldırılması gerektiğini biliyordu. Bir daha mümkün olduğunca Margot'u ziyaret etmeyi hiç istemiyordu.

"Crawf, aynı şeyi Chuck'a da söyledim," dedi. "Şu anda bu kavganız duyulacak olursa haber dairesinde hepimiz bundan zarar göreceğiz. Merkezde Haber Dairesine iyi gözle bakılmıyor. Chuck'ın Margot Lloyd-Mason'a gitme fikri için şunu söyleyebilirim: kadın ne seni ne de onu tutacaktır. Büyük bir olasılıkla iç çatışmalarla vakit harcadığımızı göre haber dairesinin fazla personeli olduğunu düşünerek yeni kısıtlamalara gidecektir."

135

"Buna karşı mücadele edebilirim," dedi Sloane.

"Ve senin hiç umursanmayacağını sana garanti ederim." Chippingham adeti olmadığı halde kızmaya başlamıştı. Bir haber dairesi müdürü zaman zaman personelini ve hatta baş spikerini şirket üst kademelerinden korurdu. Ama bunun da bir sınırı vardı. "Bir şeyi bildiğinde yarar var: yeni patronumuz sana zaman ayıramayacaktır. Senin ve diğer sersemelerin Times'a yazdığınız o mektup yüzünden seni haddinden fazla maaş alan bir küstah olarak niteledi."

"O mektup çok yerindeydi. Özgür düşünce hakkımdır ve ben de bunu belirttim."

"Palavra! Adını o mektubun altına koymaya hakkın yoktu. Bu noktada Margot'a hak veriyorum. Büyü artık, Crawf! Şirketten bu parayı alıp da aklına geleni söyleyemezsin."

Chippingham, bütün ateşi kendi üstüne çekmeye hiç niyetim yok, diye düşünüyordu. Sloane ve İnsan gibi diğer üst düzey memurlar da paylarına düşene razı olmalıydı. Haber dairesi başkanının sinirlenmek için özel bir nedeni de vardı. Bugün Perşembeydi. Bu akşam Rita Abrams'la Min-nesota'da uzun ve aşk dolu bir haftasonu geçirmeye gidecekti. Rita bir gece önce oraya varmıştı. Ama kendisinin yokluğunda bu saçma kavganın da uzamasını istemiyordu.

"Ben yine baştaki konuya dönüyorum/" dedi Sloane. "Haber düzenimizde bir değişiklik yapılmak."

"Olabilir. Benim de bazı fikirlerim var. Bunu burada görüşürüz."

"Nasıl?"

"Gelecek hafta seninle ve Chuck İnsan'le toplantıya başlarım - anlaşmaya vardana kadar. Kafalarınızı tokuşturmam gerekse bile kabul edilebilir bir uzlaşmaya varırız."

"Bir deneriz," dedi Sloane kuşkuyla bir sesle. "Ama bu tam olarak tatmin edici bir çözüm değil."

Chippingham omuzlarını silkti. "Bana tatmin edici bir şey gösterebilir misin ki?"

136

Haber dairesi müdürü gidince Sloane odasında oturup kara kara düşünürken hoparlördeki Larchmont anonsunu hatırladı. Konuda yeni bir haber olup olmadığını öğrenmek için kalkıp haber salonuna gitti.

137

15

T ARCHMONT'daki serbest muhabir Bert Fisher polis .•-^radyosundan duyduğu anonsun peşinde bir haberciler çıkacağını umarak koştu. WCBA-TV'ye telefon ettikten sonra yirmi yıllık Volkswagen kaplumbağasının çalışacağını umarak sokağa fırladı. Araba bir dakikalık bir tıkkırdama ve homurdanmadan sonra çalıştı. Bert arabadaki radyoyu polis frekansına ayarladı ve Grand Union süpermarketine doğru yola çıktı.

Yolda duyduğu telsiz konuşmaları kendisine yön değiştirtti.

"423 numaralı arabadan merkeze. Şimdi olası kurbanların evine gidiyorum. Park Caddesi 66 numara. Bir detektif beni orada beklesin."

"Merkezden 423'e. Anlaşıldı."

Kısa bir duraklama. Sonra, "Merkezden 423'e. Derhal Park Caddesi 66'ya git."

Yerel polis dilinde 'derhal' ışık yakıp siren çalarak git demektir. Bert olaylarda bir gelişme olduğunu anladı, kendisi de yaşlı arabanın izin verdiği hızlandı. Park Caddesi'ne doğru giderken heyecanla 66 numarayı düşünüyordu. Emin değildi ama ev sandığı kişiye aitse gerçekten ortada çok büyük bir habercilik olayı vardı.

138

Grand Union süpermarketinden gelen ilk çağrıya giden ve yaşlı Priscilla Rhea'yı dinleyen Memur Jensen artık çok ciddi bir iş içinde bulunduğunu hissediyordu. O ana kadar olan durumu şöyle bir gözden geçirdi.

Süpermarketteki diğer kişileri sorguya çekerken müşterilerden büyük bir kısmının Bayan Crawford Sloane'un-kadını iki kişi teşhis etmişti- telaşlı bir halde mağazadan dışarı çıkarken görmüşlerdi. Yanında küçük oğlu ve biri otuz yaşlarında, diğeri daha yaşlı iki erkek vardı. Otuz yaşındaki markete tek başına gelmişti. Önce başka kadınlara Bayan Sloane olup olmadıklarını sormuştu. Gerçek Bayan Sloane ile karşılaşınca da kadınla birlikte telaşla, koşar adımlarla dışarı çıkmışlardı.

O andan sonra olanları da yalnızca Bayan Rhea görmüştü. Kadının bir saldırı ve ardından kurbanların "küçük bir otobüsle" götürülmüş olmaları hikayesi giderek önem kazanıyordu. Memur Jensen'e birinin tanıyarak gösterdiği Bayan Sloane'un Volvo steysinın da henüz otoparkta olması olayın inanılabilirliğini artırıyordu. Bir de yerde kan olabilecek o koyu lekeler vardı. Jensen olay yerine gelmiş olan diğer polislerden birine lekelerin bozulmaması için başında durmasını söyledi.

Sloane'lann yakınında oturan bir başkası ev adreslerini vermişti. Jensen'in süpermarkette yapacağı başka bir şey kalmadığından merkeze adrese bir detektif gönderilmesini isteyip oraya doğru yola çıktı. Başka bir durum olsaydı, Larchmont polisi telsiz konuşmalarında gizliliğe fazla önem vermeyip adresle birlikte Sloane'un adını da verirdi. Ancak Larchmont'un en önemli sakininin adını, konuşmalar başkaları da duyabildiğinden, şimdilik gizli tutmuştu.

Zaten ev birkaç dakikalık yoldaydı.

Jensen 66 numaranın önünde durmak üzereyken arkasında sirenleri çalan bir polis arabası da durdu.

Arabadan Jensen'in eskilerden tanıdığı Detektif Ed York çıktı. York

139

ile Jensen bir an durup konuştuktan sonra birlikte eve doğru yürüdüler. Polisler siren sesini duyup kapıya çıkan Sloane'lann gündelikçi kadını Florence'e kendilerini tanıttılar. Kadın şaşkınlık ve korku içinde memurları içeri aldı.

Detektif York, "Bayan Sloane'un başına bir şey gelmiş olması olasılığı var," diyerek kadına sorular sormaya başladı.

Evet, Bayan Sloane oğlu ve kayınbabasıyla alışverişe çıktığında kendisi evdeydi. Saat on bir sularında çıkmışlardı. Florence geldikten hemen sonra Bay Sloane işe gitmişti. Hayır, Bayan Sloane'dan ondan sonra bir haber almamıştı, almayı da beklemiyordu zaten. Hiç telefon çalmamıştı. Hayır, Bayan Sloane giderken olağandışı bir şey yoktu. Ancak...

Florence birden sustu, heyecanla, "Bütün bunlar ne demek oluyor? Bayan Sloane'a ne oldu?" diye sordu.

"Şu anda açıklama yapacak zamanımız yok," dedi detektif. "Ne söylüyordun?"

"Bayan Sloane'lar çıkarken ben şuradaydım." Florence evin ön tarafındaki odayı gösterdi. "Onların gidişlerini gördüm."

"Ee?"

"Yan sokakta park etmiş bir araba vardı; sokak oradan görülür. Bayan Sloane hareket edince araba da birden hareket etti ve arkasından gitti. O anda bunun ne demek olduğunu anlamadım."

"Bunun için neden de yoktu zaten," dedi Jensen. "Bize arabayı tarif edebilir misin?"

"Koyu kahveydi sanırım. Orta boy."

"Plakasını gördün mü?"

"Hayır."

"Ya markasını söyleyebilir misin?"

"Benim için hepsi birbirine benzer." Florence başını salladı.

"Şimdi bunu bırak," dedi detektif York Jensen'e. Sonra

140

Florence'e döndü. "Arabayı gözlerinin önüne getirmeye çalış. Başka şeyleri hatırlamaya çalış, biz az sonra geliriz."

Detektif ile Jensen dışarı çıktıklarında iki devriye arabası daha gelmişti. Birinden üniformalı bir çavuş, diğerinden Larchmont emniyet müdürü çıktı. Emniyet amiri de üniformalıydı. Dört polis hemen orada bir toplantı yaptılar.

Detektif York olayı anlattıktan sonra emniyet müdürü, "Sence bu gerçek mi? Bir adam kaçırma olayı mı yani?" diye sordu.

"Şu anda her şey bunu gösteriyor," dedi York.

"Sen ne diyorsun, Jensen?"

"Evet, efendim. Gerçeğe benziyor."

"New Jersey plakalı bir Nissan minibüs görülmüştü, de* ğil mi?"

"Bir tanık öyle ifade verdi, efendim."

Müdür düşündü. "Eğer bir adam kaçırmasa ve eyalet sınırını geçerse olay FBI alanına girer. Lindbergh yasası böyle der ..Hoş, FBI böyle ayrıntılara pek önem vermez ya."

Bunu acı bir sesle söylemişti; pek çok yerel emniyet örgütü FBI'ın istedikleri göze batıcı olaylara el koymasından ve istemediklerini reddetmek için de binbir bahane bulmalarından yakınırdı. "Ben FBI'ı arıyorum," dedi müdür.

Arabasına dönüp mikrofonu eline aldı.

Birkaç dakika sonra diğerlerinin yanına döndüğünde detektif York'a eve dönüp içerde beklemesini söyledi.

"İlk iş olarak hizmetçiye Bay Sloane'u arat ve onunla sen kendin konuş. Bildiğin her şeyi anlat ve elimizden geleni yapmakta olduğumuzu söyle. Bundan sonra eve gelen telefonları sen aç. Her şeyi not al. Az sonra sana yardımcı gönderirim."

Çavuş ve Jensen'e de dışarda koruma görevini almalarını söyledi. "Çok geçmeden insanlar kenefe üşüşen sinekler gibi dolacaklardır buraya. Bahçe kapısından içeri FBI'dan başka kimseyi sokmayın. Basın gelince merkeze gönderirsiniz."

141

O anda bir araba gürültüsü duyuldu. Dönüp baktılar. Beyaz bir hurda Volkswagen. Müdür, "İşte birincisi geldi bile," diye söylendi.

Bert Fisher'in Park Caddesinde 66 numaranın nerede olduğunu kimseye sormasına gerek yoktu. Kapı önündeki polis arabaları yeterliydi.

VW'sini kaldırıma yanaştırıp çıktığında emniyet müdürü arabasına binmiş gitmek üzereydi. Bert hemen koştu. "Müdür bey, durum nedir?"

"Sen miydin?" Müdür camını indirdi; yaşlı serbest muhabiri eskiden beri tanırdı. "Ne durumu?"

"Haydi, haydi, müdür bey! Telsiz konuşmalarınızın hepsini, hatta az önce FBI'yı çağırdığınızı duydum." Bert çevresine bakınca tahmininde yanılmamış olduğunu anladı. "Burası Crawford Sloane'un evi, değil mi?" "Evet."

"Ve kaçırılan Bayan Sloane, öyle mi?"

Müdür duraksarken Bert, "Bakı, buraya ilk gelen ben oldum," diye yalvardı. "Neden yörenin insanına bir fırsat tanımıyorsunuz?"

Mantıklı bir insan olan müdür, neden olmasın? diye düşündü. Kimi zaman ısrarlı bir sivrisinek gibi rahatsız edici olmasına karşın çoğu basın mensubu gibi kötü olmayan Fis-her'den hoşlanırdı bile.

"Bütün konuşmaları duymuşsan henüz hiçbir şeyden emin olmadığınızı biliyorsunuzdur. Evet, Bayan Sloane'un oğlu ve kayınbabasıyla birlikte kaçırılmış olduğunu tahmin ediyoruz."

Müdürün sözlerini not alan Bert bunun yaşamının en büyük haberi olduğunu ve dikkatli olması gerektiğini biliyordu. "Yani Larchmont polisinin üç kişinin kaçırılmış olduğunu tahmin ettiğini ve bunun üzerinde çalıştığınızı söylüyorsunuz."

142

Müdür başını salladı. "Evet."

"Bunu kimin yaptığı hakkında bir fikriniz var mı?"

"Yok. Bir şey daha var. Bay Sloane'a durum henüz iletilmedi. Kendisini bulmaya çalışıyoruz. O nedenle gürültü koparmaya başlamadan bunu yapmamıza zaman tanı bize."

Emniyet müdürü gidince Bert de köhne arabasına koştu. Müdürün ricasına karşın beklemeye hiç niyeti yoktu. Aklında bir tek şey vardı şimdi: İlk telefon kulübesi neredeydi?

Bert birkaç dakika sonra Park Caddesi'nden çıkarken karşıdan gelen bir arabanın içindeki adamı tanıdı - WNBC-TV yerel serbest muhabiri. Rakipleri de haberi duymuş olmalıydı. Bert önde kalmak istiyorsa artık çok acele hareket etmeliydi.

Boston Post Caddesi'nde bir kulübe buldu. WC-BA-TV'nin numarasını çevirirken elleri titriyordu.

143

16

T7EREL New York WCBA-TV'nin Öğle Haberlerinden j[hemen önce her zaman olduğu gibi saat 11:20'de haber salonunda çalışmalar yoğunlaşmıştı. Özellikle bugün baş haber olarak kullanılabilir pek çok haber yarış halindeydiler.

New York'a dini bir ödül almak üzere giden ünlü bir evangelist Waldorf taki dairesinde ölü bulunmuştu.

Adamın aşın kokain dozundan öldüğü sanılıyordu ve geceyi kendisiyle geçiren bir fahişe polis tarafından sorguya alınmıştı. Man-hattan'da bir iş hanı yanmaktaydı; üst katlarda kısırlanmış insanlar helikopterle kurtarılıyordu. Kansere tutulmuş olup yakında ölecek bir Wall Street milyarderi Bronx mahallesinde tekerlekli koltuğuyla dolaştırılıyor ve avuç avuç yüzer dolarlık dağıtıyordu. Arkasından gelen zırlı bir araçtan adama sürekli para verilmekteydi.

Neredeyse tımarhaneyi andıracak bu durumda Bert Fis-her'in telefonu kendisiyle daha önce konuşan haber yardımcısına bağlandı. "İşimiz başımızdan aşkın burada, ne söyleyeceksen acele et," dedi adam.

Bert hikayesini bir solukta anlattı. Genç haber yardımcısı kulaklarına inanamamıştı. "Emin misin? Kesin mi? Doğrulandı mı?"

"Emniyet müdürü olayı doğruladı," diyen Bert gururla,

144

"Sadece bana özel olarak bildirdi ve ben kendimi emniyete almak için bunu bir kere de ona tekrarlattım," diye ilave etti.

Haber şef yardımcısı ayağa fırlamış haber şefine eliyle işaret ederek, "Dördüncü hat! Dördüncü hat!" diye bağırdı. Yanındaki masada oturan görev dağıtım editörüne, "Larchmont'a hemen bir kamera ekibi göndermeliyiz," dedi. "Nereden bulacağını bana sorma, bir ekibi hemen oraya kaydır."

Kadın haber şefi, Bert Fisher'i dinleyip not aldıktan sonra, "Haberi başka kim duydu?" diye sordu.

"İlk ben öğrendim. Hâlâ da öyle. Ama ben ayrılırken WNBC'nin adamı oraya doğru gidiyordu."

"Kamera ekibi var mıydı?"

"Hayır."

Yardımcısı kadının yanına gelmişti. "Bir ekip gönderdim. Bronx'tan geri çektik."

Haber şefi telefonda Bert Fisher'e, "Sen bekle," dedi. Yakınlarda bir masada oturan metin yazarına, "Dördüncü hattı al," dedi. "Larchmont'dan Fisher. Gerekli tüm bilgiyi yaz ve bize öğle için bir baş haber hazırla."

Kadın aynı anda doğrudan ana şirkete bağlı olan telefonu açtı. Telefona CBA'nin İç Haberler Müdürü La Salle çıktı. "Larchmont'daki kaçırılma doğrulandı. Yarım saat önce bilinmeyen kişiler Crawford Sloane'un karısını, oğlunu ve babasını kaçırmışlar."

"Aman Tanrım!" La Salle'in şaşkınlık ve dehşeti gözle görülür gibiydi. "Crawf a söylendi mi?"

"Sanmıyorum."

"Polis işe el koymuş mu?"

"Evet, FBI'ya da haber vermişler." Haber şefi önündeki notlara bakıp Bert Fisher'in sorusunu ve emniyet müdürünün yanıtını okudu.

"Bir daha söyle." LaSalle bir yandan yazıyordu.

Gece Terörü - F. 10 .

145

WCBA haber şefi isteneni yaptıktan sonra, "WNBC de olayı haber almış, ama bizden bir adım geride," dedi.

"Bak, bunu öğlene vereceğiz, şu anda programı kesmeyi de düşündüm. Ama aileden biri olduğuna göre..."

La Salle kadının sözünü kesti. "Orada sakın bir şey yapmayın. Haber duyurulacaksa bunu biz yapacağız."

Ernie LaSalle birkaç saniyede elindeki seçenekleri gözden geçirdi.

Birkaç seçeneği vardı.

Binada olup olmadığını bilmediği Crawford Sloane'la konuşmak ve bu korkunç haberi mümkün olduğu kadar yumuşatmaya çalışarak vermektir bunlardan birincisi. İkinci bir seçenek önündeki kırmızı telefonu açıp Sloane ailesinin kaçırıldığını tüm Haber Dairesine bildirmektir. Bunun ardından haberi hemen yayına yetiştirmek için hummalı bir çalışma başlayacaktı. Üçüncüsü de yayın kontrolörlüğüne CBA Haberleri'nin üç dakika sonra o anda yayınlanan programı keserek yayına gireceğini bildirmektir. LaSalle bu tür bir müdahaleye yetkili beş altı kişiden biriydi ve kendi kanısına göre az önce aldığı bu haber kamuoyunu müthiş ilgilendirirdi.

LaSalle ikinci seçeneği seçti. Başka bir New York istasyonunun Larchmont'ta olması bu kararı etkilemişti.

NBC Haberler hiç kuşkusuz bu yan kuruluşundan haberi alacaktı. Tıpkı kendileri gibi. Şu halde insancıl yaklaşıma zaman yoktu. Hemen yayına girme konusu da önemli değildi, çevresinde bu kararı verecek bir kaç kişi içinde Haber Dairesi Müdürü Leş Chippingham da vardı.

Crawf, sana bunu yaptığını için çok üzgünüm, diye düşünen LaSalle kırmızı telefonu kaldırdı.

"İç Haberler Masası. LaSalle konuşuyor. Larchmont'da-

146

ki adam kaçırma olayı, durumu FBI'ya haber veren Larchmont polisi tarafından doğrulanmıştır. Polisten alınan bilgiye göre kaçırılan kişiler Bayan Crawford Sloane, küçük Nicholas Sloane ve...." Kararlılığına ve profesyonelliğine karşın LaSalle sesinin titrediğini fark etti."... ve Crawford'un baba-sıymış. Üçü de bilinmeyen kişilerce zorla yakalanıp kaçırılmışlar. WCBA durumu olay yerinde izlemektedir. NBC'nin de aynı haberin ardında bulunduğu bildirilmişse de biz şu anda ondan ilerdeyiz. İç Haberler masası hemen yayına girilmesini önermektedir."

Haber Dairesini bir anda bir dehşet ve şaşkınlık dalgası kaplamıştı. Herkes elindeki işi bıraktı. Çoğu birbirlerine dönüp, yanlış mı duydum? der gibi baktılar. Sonra dudaklarında yanıtı olmayan sorular belirdi: Bu nasıl olabilir? Böyle bir şeyi kim yapar? Kurtarmalık almak için mi kaçırıldılar? Kaçıranlar ne istiyorlar? Polisin onları kısa zamanda yakalama olasılığı nedir? Tanrım, Crawford şu anda neler hissediyordu?

Haber salonunun üstündeki katta Nal çevresinde oturanlar da aynı şaşkınlık içindeyseler de bu durumları fazla uzun sürmedi. Alışkanlık ve disiplinleri sonucu hemen harekete geçtiler.

Binadaki en kıdemli yapımcı olan Chuck İnsan odasından koşa koşa çıktı. Habercilik güdüsü kendisine iç haberler masasına hemen yayına geçürmesi uyarısının geleceğini söylüyordu. O zaman da İnsan'ın yeri dört kat aşağıdaki yayın kontrol odasıydı. Asansörlere gidip çağırma düğmesine bastı.

İnsan asansörün gelmesini beklerken, bir an önceki duygulan tümüyle silinmiş olarak Sloane'a acıyordu.

Crawf nerede acaba? diye düşündü. Bir süre önce onu uzaktan gör-

147

muştu Leş Chippingham'la odasında neler konuştuklarını da biliyordu. Crawf herhalde binada bir yerdedi ve hoparlörlerden verilen haberi duymuştu. Bu da şimdi ortaya önemli bir sorun çıkarmıştı.

Acil bir haberle program kesilecekse kamera karşısına çıkan başspiker -ki, CBA'da bu Sloane'du- olurdu. O yoksa, başka bir spiker o gelene kadar olan süreyi doldururdu. Ancak Sloane'un kendi ailesi hakkındaki bu korkunç haberi okuması beklenemezdi.

Tam o anda aşağı inen asansörün kapıları açıldı ve GBA Haberleri'nin ekonomi muhabiri Don Kettering dışarı çıkmaya hazırlandı. İnce bıyıklı, orta yaşlı ve kendisi bir işadamına benzeyen Kettering bir şey söylemek için

ağzını açıtsa da buna fırsat bulamadı. İnsan adamı yeniden asansöre sokmuş ve bodruma inmek için IB düğmesine basmıştı. Asansör kapıları kapandı.

"Neoluy..."

"Sus," dedi İnsan. "Hoparlördeki anonsu duydun mu?"

"Evet, çok üzüldüm. Crawford a gidiyor..."

"Sen şimdi programa çıkacaksın. Hemen acil stüdyosuna geç. Bu haberi Crawford veremez. El altında sen varsın. Ben kontrol odasından seninle konuşurum."

Ekonomi muhabiri olmadan epey deneyimli bir genel muhabir olan Kettering başını salladı. Bu durumdan hoşlanmış gibiydi. "Bana durum anlatılacak mı?"

"Şimdiye kadar öğrendiklerimizin hepsi anlatılacak. Bir dakika kadar inceleme zamanın var, sonra gerisini kendin getireceksin. O sırada haber geldikçe sana bildirilecek."

"Tamam."

İnsan asansörden inince Kettering yayın katına çıkmak için düğmeye bastı.

Bütün katlarda hummalı bir koşuşturma başlamıştı.

Haber salonunda kuzeybatı görev dağıtıcısı iki kamera ekibi ve muhabire iş vermekteydi. Bunlar hemen Larch-

148

mont'a gidecekler, olay yerinin filmini çekip polisle ve bulabildikleri görgü tanıklarıyla konuşacaklardı. Hemen arkalarından gezici yayın arabası gönderilecekti.

Başka bir binada olan büyük kütüphanenin Nal'a bitişik olan küçük bir araştırma bölümünde beş altı kişi Crawford Sloane ile ailesi hakkında bilinen bir iki bilgiyi bilgisayarlardan taramaktaydılar. Jessica Sloane kendisinin ve Nicho-las'ın mahremiyetlerinin korunmasını istediği için pek az bilgi vardı.

Ana araştırma bölümü bir yerden Jessica'nın bir fotoğrafını bulmuş faksla gönderiyordu. Bir grafik editörü resmi alıp hemen slayda geçirebilmek için makinanın başında beklemekteydi. Başka bir bilgisayardan Crawford'un babası Angus Sloane'un savaş sicili alınmaktaydı. Onun da bir fotoğrafı olacaktı, ancak o ana kadar Nicky'nin fotoğrafını bulamamışlardı.

Bir araştırma yardımcısı eldeki bütün malzemeyi kapıp acil stüdyosuna koştuğunda Kettering de içeri girmek üzereydi. Hemen arkadan iç haberler masasından gelen bir ulak Bert Fisher'in I^archmont raporunu WCBA-TV'den getirdi. Kettering stüdyonun ortadaki masasına oturup gelen malzemeyi okumaya başladı. Çevresinde teknisyenler işlerini tamamlıyorlar, spotlar yakılıyordu. Biri Kettering'in ceketine bir mikrofon ilişti. Bir kameraman spikeri karenin tam ortasına aldı.

Acil stüdyosu binanın en küçük stüdyosu olup orta boy bir odadan daha büyük değildi. Tek kamerah olan oda bu tür zamanlar için hazır tutulur ve bir iki dakika içinde yayına girebilirdi.

Bu arada şimdi Chuck İnsan'in yerini aldığı loş kontrol odasında bir kadın yönetmen kimi ışıklı kimi karanlık olan TV monitörlerinin önündeki konsolun başına geçti. Sağında elinde not defteriyle yardımcısı vardı.

Operatörler ye teknisyenler yerlerini ahrken emirler yağıyordu.

149

"Birinci kamera beklemede kal. Mikrofon kontrolü." , "Bili, bu anons cardı olacak. 'Bu programı kesiyoruz' ve 'programa devam ediyoruz'. Tamam mı?"

"Tamam."

"Bir metin var mı?"

"Yok. Don irticalen konuşabilir."

"Video görüntüyü yükselt."

"Birinci kamera, Kettering'i görelim."

Monitörler aydınlanıyordu. Birinde Don Kettering'in yüzü ekranı doldurdu.

Yönetmenin yardımcısı ana kontrolla konuşuyordu. "Burası haberler. Programa bir anonsla girmeye hazırlanıyoruz. Lütfen beklemede kalın."

Yönetmen, "Özel slayd hazır mı?" diye sordu.

Bir ses, "Burada," dedi.

Başka bir monitörde ekranda parlak kırmızı harfler belirdi.

CBA HABERLER

ÖZEL

BÜLTEN

"Öyle kalsın." Yönetmen İnsan'e döndü. "Chuck, hazırız. Yayını kesecek miyiz?"

Yönetici yapımcı, omzu ile başı arasında duran telefonu dinliyordu. "Şimdi öğreneceğiz," dedi.

Ana haber odasındaki Haberler Bölümü Müdürü ile konuşuyordu. Crawford Sloane müdüre haberin ertelenmesi için yalvanyordu.

Saat 11:52'ydi.

Haber hoparlörden verildiğinde Crawford Sloane haber

150

salonuna inmek üzere dördüncü kat merdivenin başındaydı. Larchmont'dan daha önce verilen haber konusunda yeni bir bilgi olup olmadığını öğrenmeye gidiyordu.

Hoparlörlerden anons başlayınca dinlemek için durdu, kulaklarına inanamadı, şoka girmiş gibi bir an olduğu yerde kaldı. Onun çıktığını gören ve arkasından koşan Nal sekreterlerinden birinin sesiyle hemen kendine geldi.

"Bay Sloane! Larchmont polisi telefonda. Hemen sizinle konuşmak istiyorlar."

Sloane kızın ardından kendi odasına girdi. "Bay Sloane, ben Detektif York. Şu anda evinizdeyim ve kötü bir haberim var..."

"Şimdi duyduğum bana bildiklerinizi anlatın." "Aslında bilinen pek az, efendim. Karınız, oğlunuz ve babanızın elli dakika önce Grand Union süpermarketine gitmek üzere evden çıktıklarını biliyoruz. Markette görgü tanıklarına göre yanına bir..."

Detektif bilinenleri ve üçünün Nissan minibüsüne bindi-rildiğini anlattı. "FBI ajanlarının buraya gelmekte olduklarını duyduk," dedi. "Yine FBI'dan biri size gelecekti. Sizin kendi güvenliğinizin tehlikede olabileceğini de söylememi istediler. Korunma altına alınmazsanız da, şimdilik bulunduğunuz binadan dışarı çıkmayın." Sloane'un akü karmakarışıklığı. Heyecandan kendi kendini yiyerek, "Bunu kimin yapmış olacağı hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu.

"Ne yazık ki, hayır, efendim. Her şey bir anda oldu. Hiçbir şey bilmiyoruz."

"Bu... olanları bilen çok mu?"

"Bildiğim kadarıyla pek az kişi duymuş. Bunu ne kadar uzun süre böyle tutarsak daha iyi olur."

"Neden?"

"Adam kaçırma olaylarında reklam zararlı olabilir, Bay Sloane. Kaçıranlardan bir haber bekleyebiliriz - herhalde ön-

151

ce sizi arayacaklardır. Ondan sonra biz, ya da daha doğrusu FBI, onlarla bir diyalog kurmak, pazarlık yapmak isteyecektir. Bunu bütün dünyanın bilmesini istemeyiz. Bunu onlar da istemezler..."

Sloane adamın sözünü kesti. "Detektif York, ben sizinle daha sonra konuşurum. Şu anda yapmam gereken şeyler var."

Sloane, Nal'ın çevresindeki koşuşturmanın ne anlama geldiğini bildiği için ani bir oldubittiye getirilmek istemiyordu. Odasından çıkıp, "Leş Chippingham nerede?" diye sordu.

"Haber odasında," dedi yöneticilerden biri. "Crawf, hepimiz çok üzüldük, ama sanırım flaş haber olarak duyurmaya hazırlanıyorlar."

Sloane adamın sözünü bitirmesini beklemeden merdivene koşup aşağı inmeye başladı. İlersinde haber müdürünün iç haberler masasında bir toplantı yaptığını gördü. Chippingham, "O Larchmontlu serbest muhabire ne kadar güvenilebilir?" diye soruyordu.

Ernie LaSalle, "WCBA adamın yıllardır kullandıktan güvenilir biri olduğunu söyledi," dedi.

"O zaman elimizdekiyle yetinip yayına geçebiliriz."

Sloane aralarına girdi. "Hayır, hayır! Hiçbir şey yapmayalım. Zamana ihtiyacımız var. Polis az önce kaçıranlardan bir haber alacağımızı söyledi. Şimdi olayı duyurmak ailem için zararlı olabilir."

LaSalle, "Crawf, çektiğin ıstırapı biliyoruz," dedi. "Ama bu flaş bir haber ve başka istasyonlar da işin içinde. Biz dur-dursak bile onlar durdurmayacaklardır. WNBC..."

Sloane başını salladı. "Hayır!" Haber müdürünün yüzüne baktı. "Leş, yalvarıyorum sana - ertele!"

Odada huzursuz bir sessizlik oldu. Başka bir durumda Sloane'un yayının yapılmasını isteyenlerin başını çekeceğini herkes biliyordu. Ama kimse, Crawf, sen mantıklı düşünemiyorsun, diyemedi.

152

Chippingham haber odasının saatine baktı. 11:54. LaSalle Insen'le telefonda konuşuyordu. Diğerlerine dönüp, "Chuck hazır olduklarını söylüyor," dedi. "Programın arasına girip girmeyeceğimizi bilmek istiyor."

"Ona karar vermek üzere olduğumu söyle," dedi Chippingham. Acaba öğleye kadar bekleseler miydi?

Monitörlerde tüm şirketlerin programları görülmüyordu. CBA'da popüler bir dizi devam etmekteydi, o bitince reklamlar başlayacaktı. Şu anda programı kesmek pahalı bir olaydı: Altı dakikanın bu kadar önemi var mıydı? Aynı anda haber odasının bilgisayarlarında bir 'bip' sesi duyuldu. Ekranlarda parlak bir 'B' harfi belirdi - acele bir basın bülteni geliyordu. Ekranda beliren yazıyı okuyan biri, "AP Sloane'lann kaçırılma olayını veriyor," dedi.

İç haberler masasında çalan telefonu LaSalle açtı, dinledi, "Bize bildirdiğiniz için teşekkür ederiz," dedi.

Telefonu kapatıp müdüre döndü. "NBC'den anyorlardı. Haberi aldıklarını ve saat başında yayınlayacaklarını bildirdiler." Saat 11:55'e on beş saniye vardı. Chippingham kararını verdi. "Yayınlıyoruz!" LaSalle'a döndü.

"Chuck'a programı kesmesini söyle."

CBA Haberler Merkez binasının sokaktan iki kat aşağıda küçük bir odasında iki erkek operatör karmaşık bir bilgisayar terminalleri, televizyon monitörleri, renkli ışıklar ve düğmeler arasında oturmaktaydılar. Odanın iki yanındaki camlardan dışardaki koridorlar görünüyordu. Buradan gelip geçenler içersini görebilirlerdi. Burası tüm CBA ulusal sisteminin teknik yönetim merkeziydi.

Eğlence, haberler, spor, belgeseller, Başkanların konuşmaları, canlı yayınlar ve reklamlar, kısacası tüm programlar buradan geçirdi ve şirketin elektronik nabızı olmasına karşın ana kontrolün yeri ve görünüşü hiç de içaçıcı değildi.

Bu ana kontrol merkezinde günün yirmi dört saatlik yayını dakikalarına, hatta saniyelerine kadar düzenlenirdi. Aslında işi bilgisayar yapar ve iki teknisyen de başında dururlardı. Kimi zaman beklenmedik bir olay nedeniyle bir program kesilecekse bu teknisyenler devreye girerlerdi.

Şimdi de bir kesilme oluyordu.

Chuck İnsan birkaç dakika önce Haber Dairesine bağlı direkt hattın , "Özel bir haberimiz var, tüm yayınlar için," demişti. "Yayına biz geçiyoruz - şimdi!"

İnsan'ın sözü bitmeden haber kontrol odasından verilen 'CBA Haberler Özel Bülteni' yazısı ana kontrol monitöründe belirdi.

Telefonda konuşan teknisyen 'şimdi'nin ne anlama gel-

diğini bilirdi. O sözcük söylenmeseydi ve yayınlanmakta olan programın bitmesine bir buçuk dakika kalmışsa, önce programın bitmesini bekler, sonra yukarının haberini devreye alırdı.

Ancak 'şimdi' gecikme yok demektir. Bir dakikalık bir reklam yayınlanmaktaydı ve yarım dakikası daha vardı. Ancak teknisyen bir şalteri çekerek reklamı kesti ve böylece CBA 25.000 dolarlık bir gelir kaybına uğramış oldu. Teknisyen bir başka şalteri çekip "Özel Bülten" yazısını genel yayın sistemine soktu. On iki milyondan fazla televizyon alıcısında o parlak kırmızı renkli harfler belirdi.

Teknisyen önündeki saate bakarak beş saniye kadar sesi kapalı tuttu. Böylece kendilerine bağlı olan ve aynı programı yayınlamayan istasyonlar kendi programlarını keserek özel bülteni ahp gösterecek zaman bulacaklardı.

Beş saniye sonra ses düzeni açıldı ve spikerin sesi duyuldu.

"Programımızı keserek size CBA Haberleri'nin özel bir bültenini sunuyoruz. Şimdi New York'a bağlanıyoruz ve Don Kettering karşınızda." *

Haber kontrol odasında müdür, "Don!" diye seslendi.

CBA'nın ekonomi muhabirinin yüzü televizyon ekranlarını doldurdu.

Kettering ciddi bir ifade ve sesle bülteni sunmaya başladı. "New York Larchmont'da polis CBA Haberleri baş spikeri Crawford Sloane'un karısının, küçük oğlunun ve babasının kaçırıldığını bildirmiştir."

Sloane'un yüzü ekranda belirdi, Kettering konuşmaya devam etti: "Henüz bilinmeyen kişiler olayı kırk dakika kadar önce gerçekleştirmişlerdir...."

Saatli:56'ydı.

CBA Haberleri haberi rakiplerinden önce vermişti.

KNCİ KISIM

CBA'nın özel haberinin etkileri çok ani ve yaygın oldu. Bir saygı gösterisi olarak haberi vereceğini CBA'ya bildirmiş olan NBC, haberleri CBA'dan bir dakika sonra verdi.

AP ve Reuters'in teleks raporlarını alan CBS, ABC ve CNN birkaç dakika sonra yayına girdiler. Ülkenin herhangi bir ajansa bağlı olmayıp da kendi ajansları olan televizyonları da haberi vermekte gecikmediler. Kanada televizyonu da kaçırılma haberini öğle haberlerine yetiştirmişti.

Yıldırım hızına sahip radyo istasyonları haberi yaymakta televizyondan bile öndeydiler.

Amerika'nın bir ucundan öteki ucuna öğleden sonra gazeteleri ön sayfalarının başlıklarını değiştirmeye başlamışlardı. Başka eyaletlerin belli başlı gazeteleri ise New York muhabirlerine haber üzerinde çalışma talimatı verdiler.

Haber fotoğraf ajansları Jessica, Nicholas ve Angus Sloane'un resimlerini bulmak için hummalı bir çalışmaya girdiler. Crawford Sloane'un resmi konusunda herhangi bir sorun yoktu.

CBA'nın santralı Crawford Sloane'u arayanlar tarafından tıkanmıştı. Bay Sloane'un telefona gelemeyeceği söylenince çoğu geçmiş olsun mesajları bıraktılar.

Basın ve diğer medya muhabirleri santral yerine CBA

Haberleri'nin direkt hatlarından aramışlardı. Sonuçta bunlardan bazıları da kilitlemiş, binadan dışarı telefon etmek güçleşmişti. Her nasılsa açılan telefonlarda Sloane ile görüşmek isteyen muhabirlere Sloane'un kimseyle konuşamayacak kadar kederli olduğu ve zaten bildirilenden başka bir bilgi olmadığı söyleniyordu. Sloane ile konuşmayı başaranlardan biri de Birleşik Devletler Başkanıydı.

"Crawf, korkunç haberi az önce duydum," dedi Başkan. "Şu anda konuşamayacak durumda olduğumu biliyorum, ancak Barbara ile aileni ve seni düşündüğümüzü bilmeni istedim. Yakında iyi bir haber alacağımızı umuyorum. Senin gibi, biz de bu korkunç şeyin bir an önce son bulmasını istiyoruz."

"Teşekkür ederim, Sayın Başkan."

"Adalet Bakanlığına emir verdim, FBI'ın aileni aramasına öncelik verilecek ve devletin gereken bütün kaynakları kullanılacak."

Sloane teşekkürünü yineledi.

Başkanın telefonu Beyaz Saray sözcüsü tarafından az sonra açıklanınca tüm TV şirketlerinin akşam haberlerinin ana konusu belli olmuştu.

New York istasyon ve şirketlerinin TV kamera ekipleri ilk haberlerin hemen ardından Larchmont'a gelmişler ve -bir gözlemcinin dediği gibi- "gördükleri her canlıyla" konuşmuşlardı. Emekli öğretmen Priscilla Rhea herkesin en çok konuşmak istediği kişi olmuştu. Onun -ardından da Larchmont emniyet müdürü geliyordu. Sloane'lara yakın oturan birkaç kişi evin birkaç hafta, hatta bir aydır gözetlenmekte olduğunu söyledikleri zaman yeni bir gelişme başladı. Birbiri ardından çeşitli marka arabalarla birkaç kere de bir kamyon görülmüştü. Arabalar evin yakınında uzun süreler park etmişler, içlerindeki görünmemeye çalışarak dışarı çıkmamışlardı. Ayrıntılı bir bil-

160

gi yoksa da arabalardan bazılarının markası da belli olmuştu. Komşular New York, kimi zaman da New Jersey plakaları görmüşlerse de numaralarını hatırlayan yoktu.

Bir komşunun tarif ettiği araba Sloanelann gündelikçisi Florence'm hanımını izlediğini söylediği arabaydı. Basın ve TV muhabirleri akla ilk gelen soruyu sordular: Neden kimse bu gözetlenme durumunu polise bildirmemişti?

Yanıt her seferinde aynıydı. Ünlü Bay Crawford Sloane'un korunduğu tahmin edilmişti ve komşuların buna mü-dahale etmeleri düşünülemezdi.

Şimdi polis bu çeşitli arabalar hakkında bilgi toplamaya başlamıştı.

Yabancı ülkeler de kaçırılma olayına ilgi duyuyorlardı. Crawford Sloane'un sesi ve yüzü yabancılara Kuzey Amerikalılara olduğu kadar tanınmış olmasa bile, önemli bir TV insanının işe karışmış olması başlıbaşına uluslararası bir sorun olarak görülüyordu.

*

Crawford Sloane'un kafasında bir duygu karmaşası vardı.

Birkaç saatini yan baygın bir halde, her an olayın bir yanlış anlaşılma olduğu haberini duymayı bekleyerek geçirdi. Ama saatler ilerleyip de Jessica'nın Volvo'su süper marketin parkında durmaya devam ettikçe bu olasılık giderek uzaklaşmaktaydı.

Sloane'u en rahatsız eden şey bir gece önce Jessica'yla olan konuşmasıydı. Kaçırılma olayını konu eden kendisiydi. Ve şimdi kendisini bu kadar üzen şey rastlantı değildi -deneyimlerinden gerçek yaşam ile gerçek haberciliğin kimi zaman inanılmaz rastlantılarla dolu olduğunu bilirdi. Ancak bencilliği ve kendini önemsemesi nedeniyle sadece kendisi-'nin bir kaçırılma olayının kurbanı olacağını düşünmüştü. Oy-

Gece Terörü - F. 11

161

sa Jessica, "Ya aileler? Onlar da hedef alınmazlar mı?" diye sormuştu. Ama o böyle bir şeyin olabileceğine ya da Jessica ile Nicky'nin korunmaları gerekliliğine inanmamıştı. Şimdi kendisini kayıtsızlık ve ihmalle de suçlayınca suçluluğu taşınmaz boyutlara varmıştı.

Babası için de çok kaygılıysa da onun bu olaya karışmasının sadece bir rastlantı olduğuna emindi.

Beklenmedik bir zamanda gelmiş ve büyük bir talihsizlikle adam kaçırınların ağına düşmüştü.

Sloane gün boyunca sabırsızlıktan yerinde duramıyor, ne olursa olsun bir şeyler yapmak istiyor, ama yapacağı bir şey olmadığını biliyordu. Larchmont'a gitmeyi düşündüyse de bundan bir şey elde edemeyeceği gibi, yeni bir haber geldiğinde uzakta olacaktı. Orada kalmasının bir nedeni de gelen üç FBI ajanının kendi çevresinde bir koşturmaya başlamaları oldu.

Üç ajanın en kıdemlisi olan Özel Ajan Otis Havelock kendisinin, Nal'daki birinin deyimleriyle 'işe el koyan insan' olduğunu hemen göstermişti. Doğruca Sloane'un odasına götürülmesini istemiş, kendisini tanıttıktan sonra şirketin güvenlik biriminin başını çağırtmıştı. Ondan sonra da telefonu açıp New York Polis Müdürlüğü'nden yardım istemişti.

Ufak tefek, seyrek saçlı, yeşil gözlü olan Havelock'un bakışları konuştuğu kimseden bir an bile ayrılmıyordu. O sürekli kuşkucu bakışı bütün bunları daha önceden duydum ve gördüm, der gibiydi. Sloane ile diğerleri

daha sonra bunun doğru olduğunu öğreneceklerdi. Yirmi yıllık FBI emektarı olan Otis Havelock yaşamının büyük bir bölümünü insanlık rezaletleriyle uğraşarak geçirmişti.

CBA'nın güvenlik şefi olan emekli New York polis detektifi koşa koşa geldi. "Bu katın hemen güvenceye alınmasını istiyorum," dedi Havelock. "Bay Sloane'un ailesini kaçıranlar Bay Sloane'u da kaçırmak isteyebilirler. Güvenlik memurlarından ikisini asansörlerin başına, diğerlerini de mer-

162

divenlere yerleştir. Bu kata giren ve çıkan herkesin kimliğini kontrol edecekler, çok dikkatle kontrol edecekler. Bundan sonra da şu anda bu katta bulunan herkesin kimliğini kontrol edeceksin."

Yaşlı adam, "Burada herkes temizdir, biz hepimiz Bay Sloane için endişeleniyoruz," diye itiraz etti. "Ama elimde sayısız adam yok ve bu istediğiniz de gereksiz. İhmal edemeyeceğim başka güvenlik sorumluluklarım da var benim."

"Onları çoktan ihmal etmişsin," diye Havelock adamı susturdu. Cebinden plastik bir kimlik kartı çıkardı. "Şuna bak! Bu binaya girmek için bunu kullandım. Kapıdaki memura gösterdim, eliyle geçmemi işaret etti."

Güvenlik şefi kartın üstündeki üniformalı adamın resmine baktı. "Kimin resmi bu?"

"Bay Sloane'a sor." Havelock kartı Crawford Sloane'a uzattı. Sloane karta bakınca, tüm sıkıntısına rağmen kahkahalarla güldü. "Albay Kaddafi bu."

"Bu kartı özel yaptırttım," dedi FBI ajanı. "Kimi zaman böyle şirketlerin güvenliklerinin ne kadar berbat olduğunu kanıtlamak için kullanırım. Şimdi git de dediklerimi yap. Bu katı güvenceye al ve adamlarına kimlik kartlarındaki fotoğraflara da bakmalarını söyle."

Adam gidince Sloane'a döndü. "Büyük şirketlerin çoğunda güvenliğin berbat olmasının bir tek nedeni vardır: gelir getiren bir bölüm değildir. Bu yüzden bütçeyi yapanlar en az masrafla yetinmeye çalışırlar. Sizin burada güvenliğiniz tam olarak korunsaydı, bu sizin ve ailenizin evinizde de korunmasını gerektirirdi."

"Keşke bunu söylemek için burada olsaydınız." Havelock az önce Polis Müdürlüğüne telefon ettiğinde detektiflerin şefiyle konuşmuş, bir adam kaçırmaya olayının meydana geldiğini ve Crawford Sloane'un korunmasını istediğini söylemişti. Şimdi dışarda siren sesleri duyuluyordu. Birkaç dakika sonra bir polis teğmeniyle çavuşu içeri girdiler.

163

Havelock adamla tanıştırdıktan sonra, "Polisin varlığını göstermek için dışarda iki devriye arabasının bulunmasını istiyorum," dedi. "Ayrıca bütün dış kapılara birer memurla antreye bir memur yerleştirin. Adamlarınıza kuşkuyla görünen herkesi durdurup sorguya çekmelerini söyleyin."

"Hemen," dedi poHs teğmeni. Crawford'a dönüp saygılı bir sesle, "Sizi çok iyi koruyacağız, efendim," dedi.

"Evde olduğum zamanlar karımla hep haberlerde sizi izleriz. Haberleri verişiniz çok hoşumuza gidiyor."

"Teşekkür ederim."

Çevrelerine bakınan polislerin orada oyalanacaklarını anlayan Havelock, "Birini çatıya gönderin çevreyi kontrol etsin," dedi. "Binaya bir de yukardan bakın. Bütün çıkışların tutulmuş olduğundan emin olun."

Teğmen ile çavuş yapılabilecek her şeyin yapılacağı konusunda güvence vererek çekildiler.

Yalnız kaldıklarında özel ajan, "Korkarım beni biraz fazlaca göreceksiniz, bay Sloane," dedi. "Sizin yanınızdan ayrılmama emri aldım. Sizin de kaçırabileceğinizi düşünüyoruz."

"Zaman zaman bunu ben de düşünmüştüm," dedi Sloane. Sonra içinde giderek büyüyen suçluluğu dile getirerek, "Ama ailemin tehlikede olacağı bir an bile aklıma gelmemişti," diye ilave etti.

"Mantıklı düşünüydünüz da onun için. Ancak akıllı canilerin ne yapacakları önceden bilinemez."

"Acaba karşımızdakiler öyle insanlar mı sizce?"

FBI ajanının yüz ifadesi değişmedi; zaten rahatlatıcı sözlerle zaman harcayan bir insan değildi. "Ne tür olduklarını henüz bilmiyoruz. Ama ben düşmanımı küçük görmemenin yararını çok gördüm. İlerde onu gözümde fazla büyüttüğüm ortaya çıkarsa, bu benim lehime bir durumdur."

"Bizimkilerden buraya ve evinize gelecek olanlar var," diye devam etti. "Elektronik araçlarla. Telefonlarınızı dinleyeceğiz, o yüzden bu binadayken hep kendi hatlınızı kulla-

164

|

nın." Sloane'un masası üstündeki telefonu gösterdi. "Kaçıranlardan telefon gelirse sizden beklenen yapıp, mümkün olduğu kadar uzun konuşun."

"Evdeki telefonlarımızın rehberde kayıtlı olmadığını biliyor musunuz?"

"Evet. Ama adamların o numaraları bildiklerini tahmin ediyorum. O numaraları bilen epey insan vardır."

Havelock cebinden not defterini çıkardı. "Bay Sloane, şimdi sizden bazı sorularımı yanıtlamanızı isteyeceğim."

"Buyrun."

"Siz ya da ailenizden biri hiç tehdit edildi mi? Lütfen iyi düşünün."

"Böyle bir şeye rastlamadım."

"Haberlerde birinin ya da bir grubun özel düşmanlığına neden olacak bir şey söylemiş miydiniz?"

Sloane ellerini havaya kaldırdı. "Günde en az bir kere."

FBI ajanı başını salladı. "Bunu tahmin etmiştim, onun için iki arkadaşım konuşmalarınızın bantlarını alıp iki yıl gerisine kadar izleyecekler.- Peki, ya düşmanca mektuplar? Herhalde böyleleri de vardır."

"Ben mektupları hiç görmem. Şirket haber dalında çalışanlar mektuplardan korunmuşlardır. Yönetimin karandır bu."

Sloane sözüne devam ederken Havelock kaşlarını kaldırdı. "Her yayınıımız karşılığında çok fazla mektup alırız. Bunlan okumak çok zaman alıcıdır. O zaman bunlara yanıt vermek isteyeceğiz ki, bu da zaman gerektirir. Yönetim ayn-ca bizim haberlere kişisel tepkilerden korunduğumuz takdirde görüş ve adalet duygumuza daha çok sahip olacağımıza inanır." Sloane omuzlarını silktilti. "Bazı kimseler bunu kabul etmeyebilir ama böyledir işte."

"Peki, mektuplar ne olur?"

"Dinleyici Servisi adında bir bölüm bakar bunlara. Bütün mektuplar yanıtlanıyor ve önemli bir şey görüldüğü tak-

165

dirde o da Haber Dairesi başkanına gönderilir."

"Gelen mektupların hepsi saklanıyor herhalde."

"Öyle sanıyorum."

Havelock not aldı. "Onları da inceleyeceğiz."

Chuck İnsan kapıyı vurup içeri girdi.

"Bir an rahatsız edebilir miyim..." İki adam başlarını sallarken İnsan, "Crawf, hepimizin elimizden geleni yapmak istediğimizi bilirsin - senin için, Jessica ve Nicky için..."

"Evet, biliyorum."

"Bu akşam haberleri senin okumamanın daha doğru olacağına inanıyoruz. Bir kere haberlerde ağırlık zaten senin hakkında olacak. Sadece bunun dışındaki haberleri bile okusan, sanki hiçbir şey olmamış gibi görünecek, sanki şirket başına gelenleri umursamıyormuş gibi... ki, bu doğru değil elbette."

Sloane bir an düşündü. "Haklısın sanırım."

"Acaba canlı olarak seninle bir röportaj yapılabilir mi diye düşünüyorduk."

"Bunu yapmalı mıyım sence?"

"Olay duyuldu nasıl olsa," dedi İnsan. "Artık ne kadar çok ilgi uyandırsa o kadar iyi olur. İzleyenler arasında bilgisi olan biri her zaman çıkabilir."

"Kabul öyleyse."

İnsan başını sallayarak devam etti. "Diğer TV istasyon-larıyla basın seninle röportaj yapmak istiyor. Bu öğleden sonra bir basın toplantısı yapabilecek durumda mısınız?"

Sloane çaresizlikle ellerini iki yana açtı. "Tamam, onu da yaparım."

"Crawf, burada işin bitince benim odamda Les'le bir toplantı yapacağız. Bazı konularda senin de fikrini almak istiyoruz."

Havelock, "Bay Sloane'un mümkün olduğu kadar bu odada ve bu telefonun yanında bulunmasını istiyorum," dedi.

166

"Fazla uzaklaşmayacağım," diye adama güvence verdi Sloane.

Özel Ajan Havelock Crawford Sloane'un yanından ayrılmayacağını söylediğinde gerçeği söylemiş olmalıydı ki, İnsan'ın odasındaki toplantıya da girmek istedi. Ancak İnsan adamı durdurdu.

"Burada şirketin bazı özel işlerini konuşacağız. İşimiz biter bitmez Bay Sloane'u yine size teslim edeceğiz. Bu arada acil bir şey olursa toplantımızı yarıda kesebilirsiniz."

"Sizce bir sakıncası yoksa ben önce bir içeri girip bay Sloane'un nerede olacağını bir göreyim." Havelock İnsan'ın yanından sıyrılıp içeri girdi, çevresine bakındı.

İnsan'ın masası ardında iki kapı vardı. Havelock ikisini de açtı. Biri bir malzeme deposuydu. Diğeri de bir tuvalete açılyordu. FBI ajanı içeri girdi, sağına soluna bakındı, sonra odaya döndü.

"Bir giriş ya da çıkış olmadığından emin olmak istedim," dedi İnsan'e.

"Bunu size ben de söyleyebilirdim."

Havelock hafifçe gülümsedi. "Bazı şeyleri ben kendi gözümle görmeyi yeğlerim." Odadan çıktı, bir iskemle bulup kapının önüne oturdu.

FBI ajanı kontrolünü yaparken daha önce gelmiş olan Leslie Chippingham içerde oturuyordu. Sloan ile İnsan yanına gelince, "Chuck, durumu Crawf a sen anlat," dedi.

İnsan, Sloane'un yüzüne bakarak, "Gerçek şu ki, biz bu durumu çözümlmek için devlet kuruluşlarına ve onların becerikliliklerine güvenmiyoruz," dedi İnsan. "Leş ile seni üzmem istemiyoruz, ama FBI'ın Patricia Hearst'i bulmasının ne kadar sürdüğünü biliyorsun - tam bir buçuk yıl. Sonra başka bir şey daha var."

İnsan masası üzerindeki kağıtları arasından Sloane'un

Kamera ve Gerçek adlı kitabını çıkartıp işaretli sayfasını açtı.

"Bunu sen kendin yazdın, Crawford. "Birleşik Devletler'de yaşayan bizler arka bahçemizde yer alacak terörist eylemlerden daha uzun bir süre uzak kalamayız. Ancak ne zihnen ne de başka bir yolla bu acımasız savaş biçimine hazırlıklı da değiliz." İnsan kitabı kapattı. "Leş ile ben de bu fikrine kesinlikle katılıyoruz."

Odada ani bir sessizlik oldu. Kendi sözlerinin hatırlatılması Sloane'u şaşırtmış ve dehşete düşürmüştü.

Jessica, Nicky ve babasının kaçırılmasının bir terörist eylemi olabileceği aklına gelmişti? Yoksa bu düşünülmecek kadar mantıksız bir şey miydi? Ancak diğer deneyimli TV insanları da aynı doğrultuda düşündüklerine göre belki de hiç mantıksız değildi.

Sonunda, "Sizce gerçekten teröristler..." dedi.

İnsan, "Bu bir olasılık, değil mi?" diye karşılık verdi.

"Evet." Sloane bunu doğrularcasına başını salladı. "Ben de bunu düşünmeye başlamıştım."

Chippingham atıldı. "Unutma, şu anda aileni kaçıranların kimler olduklarını ve ne istediklerini bilmiyoruz.-Bu, para için yapılmış sıradan bir kaçırma da olabilir. Hoş, bu da kötü ya. Ama biz senin kimliğin ve düşüncelerin yüzünden diğer uzak olasılıkları da düşünüyoruz."

İnsan daha önce konuştukları konuya döndü. "FBFdan söz ettik. Seni üzmemek istemeyiz ama, Jessica ile diğerleri ülkeden şu ya da bu yolla dışarı kaçınırsa, o zaman hükümet CIA'ye başvurmak zorunda kalacak.

Birleşik Devletler yurttaşların Lübnan'da rehine olarak kaldıkları onca yıl boyunca CIA, bütün gücüne, kaynaklarına, casus uydularına, habe-ralmasına karşın yan cahil insanlardan oluşmuş derme çatma bir grubun onları nerede tuttuğunu öğrenemedi. Ve bu da bizim Delaware'den fazla büyük olmayan bir ülkedeydi. O yüzden CIA'nin başka ülkelerde daha başarılı olacağını kim iddia edebilir ki?"

Bir çözümü dile getiren haber dairesi müdürü oldu.

Chippingham, "Devlet kurumlarına güvenimiz olmadığını söylerken bunu kastettik, Crawford," dedi. "Ancak biz, araştırmacı habercilik alanında uzmanlaşmış bir haber örgütü olarak bizim ailenin nereye götürüldüğünü bulma olasılığımızın daha çok olduğunu düşünüyoruz."

Sloane o gün ilk kez biraz umutlandı.

"Bunun için kendi CBA Haberleri araştırmacı ekibimizi kurmaya karar verdik," diye Chippingham devam etti.

"Önce ülke çapında, gerekirse de sonra dünya çapında bir girişimde bulunacağız. Tüm kaynaklarımızla birlikte geçmişte başarılı olan araştırma tekniklerini kullanacağız. İnsan konusuna gelince, hemen şu andan başlayarak elimizdeki en yetenekli kişileri bu işe ayıracağız."

Sloane içinde bir rahatlama ve minnet dalgasının yükseldiğini hissetti.

Chippingham elini kaldırarak konuşmasını önledi. "Söyleme. Buna gerek yok. Bu işin birazı senin içinse de, bunun aynı zamanda bizim işimiz olduğunu unutma."

İnsan öne eğildi. "Bu noktada sana bir şey sormak istiyoruz. Bu ekibe bir baş gerek. Senin güvendiğin deneyimli bir muhabir ya da yapımcı. Aklında böyle biri var mı?"

Crawford ancak bir an duraksadı, kişisel duygularıyla kaybedebileceği insanları düşündü. Sonra, "Harry Partrid-ge'i istiyorum," dedi.

MEDELLİN grubu adam kaçıranları gizli inlerine dönen tilkiler gibi New Jersey'de Hackensack'ta kiraladıkları geçici merkezlerine girip gözden uzaklaşmışlardı.

Burası harap bir bina ve üç depodan oluşan, yıllardır kullanılmamış olan bir yerdi. Miguel çeşitli yerleri ve gayrimenkul ilanlarını inceledikten sonra burasını bir yıllık kirasını peşin ödeyerek tutmuştu. Emlakçı en kısa kıra döneminin bir yıl olduğunu söylemiş, yeri bir aydan fazla kullanmayacağını bilen Miguel de herhangi bir itirazda bulunmadan koşulları kabul etmişti.

Binanın yoksul ve az kalabalık bir mahallede bulunması pek çok bakımdan idealdi. Ev büyüktü ve Kolombiyalı çetenin yedi üyesini de rahatça alırdı ve bakımsızlığı hiç önemli değildi. Diğer binalar altı arabayı rahatça gözlerden saklıyordu. Evin yakınındaki evler boştu, ayrıca çevredeki ağaçlar ve çalılıklar mahremiyeti daha da artırıyordu. Bir başka avantaj da genellikle özel uçaklar tarafından kullanıldığı için kendi planlarına çok uygun olan Teterboro Havaalanı'nın bir mil kadar yakında olmasıydı.

Miguel plan yaparken kaçırılmanın hemen ardından kıyamet kopacağını, polisin yolları tutup yoğun aramalar yapacağını biliyordu. Bu nedenle hemen uzun yola çıkmanın güvenli olmayacağı kesindi. Diğer yandan Larchmont bölgesinden uzak ve geçici bir saklanacak yerleri olmalıydı.

Hackensack'taki bina kaçırılma yerinden yaklaşık yirmi beş mil uzaktı. Oraya rahatça dönmeleri ve kendilerini izleyen olmaması Miguel'in planlarının o ana kadar doğru olduğunu gösteriyordu.

Jessica, Nicholas ve Angus Sloane büyük evdeydiler. Verilen ilaçtan baygın bir halde ikinci katta büyükçe bir odaya taşınmışlardı. Yıkılmaya yüz tutmuş evin diğer harap odalarının aksine bu oda temizlenmiş ve beyaza

boyanmış, ilave prizler ve tavana fluoresan lambalar takılmıştı. Yerde yeni bir soluk yeşil muşamba vardı. Sabık doktor Baudelio bu değişiklikleri önermiş ve grubun teknisyeni Rafael'e isteklerini yaptırmıştı. Odanın ortasında kenarları kalkan iki hastane yatağı vardı. Bunlardan birinde Jessica, diğerinde Nicholas yatmaktaydı. Kol ve bacakları, daha bir süre baygın kalmalarının planlanmış olmasına karşın, kayışlarla bağlıydı.

Anesteziolojinin pek kesin bir bilim olmamasına karşın Baudelio 'hastalarının' daha yarını saat, hatta belki de biraz daha fazla baygın kalacaklarına emindi.

İki yatağın yanında daracık madeni bir yatak ve şilte vardı. Burada da varlığı beklenmeyen Angus yatıyordu. Onun da kollar ve bacakları kayışlarla değil de iplerle bağlıydı. Miguel oturduğu yerde adama bakıyor ve onu ne yapacağını bilemiyordu. Öldürüp cesedini karanlık basınca göm-seler miydi? Yoksa o da bir yolu bulunup özgün plana mı alınsaydı? Kısa zamanda bir karar vermesi gerekecekti.

Baudelio yatanların yanına serum şişelerini ve şişe askıları hazırlıyordu. Yeşil bez kaplı bir masa üzerine aletlerini ve uyuşturucu ilaçlarını dizmişti. Kendisine sadece damar iğneleri gerekeceği halde çok eskiden beri benimsediği bir alışkanlıkla güçlük çıktığında ya da acil durumlarda kullanılmak üzere diğer araç gerecini de hazır bulundururdu. Kendisine hem Medellin grubu hem de Sendero Luminoso ile ilgisi bulunan ve ABD'de geçirdiği yıllarda hemşire yardımcı-

171

lığı yapan Socorro yardım ediyordu.

Kuzguni saçları arkasında topuz halinde toplanmış Socorro ince vücutlu, zeytin tenli bir kadındı. İfadesi hep ekşi olmasaydı güzel denilecek yüz hatlarına sahipti. Kendinden beklenileni yapardı ve cinsiyeti yüzünden herhangi bir ayrıcalık beklemezdi, pek az konuşur ve aklından geçenleri asla açıklamazdı. Erkeklerden bazılarının cinsel yaklaşımlarını küfürlü bir ağızbozuklukla reddetmişti.

Miguel bu nedenle onu "esrarlı" diye adlandırmıştı. Onun ikili bağlılığını ve Sendero Luminoso'nun onun da gruba katılmasında ısrar ettiğini bilirse de kadına güvenmemek için bir nedeni yoktu. Ancak Socorro'nun uzun süre Amerika'da kalmış olmasının onun Kolombiya'ya ve Peru'ya sadakatini etkileyip etkilemediğini arasına merak ederdi.

Bu Socorro'nun da yanıtlamakta güçlük çekeceği bir soruydu.

Bir yandan, oldum olası devrimciydi, ilk başlarda ateşli tabiatının çıkışını Kolombiyalı M-19 gerillaları, daha sonraları -ve daha kâ/lı olarak- Medellin karteli ve Sendero Lumi-noso arasında bulmuştu. Kolombiya ve Peru'da hain yönetici sınıfın öldürülmesini isterdi ve bu kıyımaya seve seve katılmaya hazırdı. Aynı zamanda ABD iktidar yapısını da aynı derecede kötü görecektir biçimde eğitilmişti. Ancak Birleşik Devletler'de üç yıl yaşadıkdan ve düşmanlık ve baskı yerine dostça bir yakınlık gördüğünden Amerika ile Amerikalıları düşman olarak görüp nefret etmesi de kolay olmuyordu.

Şu anda bu üç tutsaktan nefret etmeye çalışıyor -kendi kendine burjuva pislikleri diyordu- ama bunu tam olarak ba-şaramıyordu. Bir devrimcide acıma duygusu iğrenç bir duyguydu!

Ancak kısa bir süre sonra bu ülkeden ayrılınca nefretlerinde daha güçlü ve daha tutarlı olacağına inanıyordu. Odanın öteki ucunda iskemlesini duvara dayamış olan

172

Miguel Baudelio'ya, "Bana ne yaptığını anlat," dedi. Sesinden bunun bir emir olduğu açıkça anlaşılıyordu. "Verdiğim midazolamın etkisi yakında geçecek. O zaman daha uzun etkili ve ilerde yapacağımız işe daha uygun olan propofol uyuşturucusunu damardan vereceğim."

Baudelio konuşup hareket ederken o normal hayalet biçiminden bir zamanların anesteziistine dönmüş gibiydi. Tutsaklarını kaçırmadan az önce de bu çoktandır üstünden çıkartıp attığı onurluluğuna kavuştuğunu hissetmişti. Ancak becerilerinin suç işlemek için kullanılarak aşağılanmasına ve içinde bulunduğu durumun iğrençliğine hiç de aldırıyor değildi.

"Propofol çok dikkat isteyen bir ilaçtır," dedi. "İnsana göre doz değişik kullanılır ve ilaç kanda fazlaca birikecek olursa ölüme yol açar. O yüzden başta çok dikkatle izlenerek deneysel dozlar verilir."

"Bu işi yapabileceğinden emin misin?" diye sordu Miguel.

"Kuşkun varsa bir başkasını bulmakta özgürsün."

Miguel bir şey söylemeyince doktor devam etti. "Kendilerini naklettiğimizde bu insanlar baygın olacakları için ciğerlerine kusmuk gitmeyeceğinden emin olmalıyız. O yüzden beklediğimiz sürede aç olmaları gerekir.

Ancak su kaybına uğramamaları için de damardan serum vereceğim. Sonra iki günün sonunda, ki sen bu kadar zamanım olduğunu söylüyorsun, onlara sokmaya hazır olacağız." Baudelio başıyla arkasındaki duvarı işaret etti.

Duvarda sağlam yapılı ve içleri ipekli kumaşla kaplı iki açık tabut vardı. Biri diğerinden küçüktü. Mentşeli oyma kapakları çıkartılıp duvara dayanmıştı.

Tabutlar Baudelio'ya bir şey hatırlatmıştı. Angus Slo-ane'u göstererek, "Onun da hazırlanmasını istiyor musun?" diye sordu.

"Onu da alırsak bunun için yeterli tıbbi malzemen var mı?"

"Evet. Bir aksaklık olmasına karşılık her şeyin yedeği var nasıl olsa. Ama bir tane daha..." Bakışları tabutlara çevrildi.

Miguel sinirli bir sesle, "Bunu söylemene gerek yok," dedi.

Yine de kaygılıydı. Medellin ve Sendero Luminoso'nun emirlerine göre kadın ve çocuğu kaçırarak ve ondan sonra en erken bir fırsatta Peru'ya götürecekti. İki tabut nakil işinde kullanılacaktı. ABD Gümrük makamlarının tabutları aramasını önleyecek bir hikaye de uydurulmuştu. Tutsaklar Peru'da önemli rehinelere olacaktı. Sendero Luminoso'nun henüz açıklanmamış isteklerine karşı koz olarak kullanılacaklardı. Ama Crawford Sloane'un babasının bu beklenmedik şekilde aralarına katılmış olması fazladan bir değer miydi, yoksa, şu aşamada, gereksiz bir yük ve riziko muydu?

Bir yolu olsa Miguel bunu amirlerine sorup bir yanıt almak isterdi. Ancak güvenli olan tek kanal kendisine o anda açık değildi ve hücrel teliz telefonlarla konuşmak da bir iz bırakırdı. Miguel Hackensack'taki herkese telefonların araçlar arasında ya da araç ile merkez arasında kullanılacağını söylemişti. Bu telefonlardan kesinlikle başka numara aranmayacaktı. Gerekli birkaç telefon konuşması sokak telefonlarından yapılmıştı. Bu yüzden karar vermek kendisine kalmıştı. Fazladan bir tabut almanın fazladan risk almak demek olduğunu biliyordu. Buna değer miydi?

Miguel, değer diye düşünüyordu. Deneyimlerinden biliyordu ki, Sendero Luminoso'nun istekleri açıklanınca, ciddi olduklarını göstermek için rehinelere biri öldürülüp cesedi bulunabileceği bir yere atılacaktı. Angus Sloane bu nedenle bu iş için fazladan bir insandı ve aynı noktayı ikinci kere belirtmek gerektiğinde kadının ya da çocuğun öldürülmek

üzere sonraya bırakılması demekti. Bu yüzden fazladan bir rehine bir ikramiyeye sayılırdı.

Baudelio'ya, "Evet, moruk da gelecek," dedi.

Baudelio başını salladı. Dış görünüşün tersine o gün Miguel'in yanında çok huzursuzdu. Bir gece önce büyük bir hata işlemiş, hepsinin güvenliğini tehlikeye düşürmüştü. Tek başına büyük bir itilmişlik ve yalnızlık hissettiği bir anda teliz telefonlardan biriyle Peru'yu aramıştı. Konuştuğu, birlikte yaşadığı ve aynı zamanda tek arkadaşı olan ve sarhoş dostluğunu çok özlediği bir kadındı.

İşte Baudelio bu telefon konuşması yüzünden çok huzursuzdu ve ağır hareket ediyordu. Aniden hiç de beklemediği bir krizle karşılaşmıştı.

Larchmont süpermarketi dışındaki mücadele sırasında Jessica'nın neler olup bittiğini anlayıp önce şoka, sonra dehşete uğraması için ancak bir iki dakikası olmuştu. O zaman bile çılgınlıklarını bastırmak için ağzına bir tıkaç sokulduysa da umutsuzca çırpınmaya devam etmişti. Nicky'nin de ele geçtiğinin ve Angus'un yere savrulduğunun farkındaydı. Ancak az sonra damardan yapılan uyuşturucu bedenine yayıldıkça gözleri kararmış ve derin bir baygınlığa girivermişti.

Ancak şimdi ne kadar baygın kaldığını bilmeden uyanıyor, belleğine kavuşuyordu. Önce bulanık olarak, sonra daha açık bir şekilde çevresindeki seslerin farkındaydı. Kıpırdamaya, konuşmaya çalıştı ama ikisini de beceremediğini fark etti. Çabasını gözlerine iletmediğinde gözleri açılmadı.

Sanki karardık bir kuyunun dibinde bir şey yapmaya çalışıyor, ama hiçbir şey yapamıyordu.

Dakikalar geçtikçe sesler biraz daha netleşti, Larchmont'daki olayların korkunç anısı hayalinde canlandı.

Jessica'nın gözleri sonunda açıldı.

Baudelio, Socorro ve Miguel başka bir yana baktıkları-

dan kadının gözlerinin açıldığını görmediler.

Jessica duyularına kavuştuğunu hissediyor, ama kol ve bacaklarının neden hareket etmediğini anlamıyordu.

Birden sol kolunun kayışla bağlı olduğunu gördü ve hastane yatağına benzer bir yerde yattığını ve öteki koluyla bacağının da bağlı olduğunu fark etti.

Başını çevirince birden dehşetle dondu kaldı.

Nicky de bir yatakta kendisi gibi bağlı yatıyordu. Angus da iperle bağlıydı onun ötesinde. Ve... Hayır! Tanrım, olamaz! Biri küçük biri büyük iki açık tabut görmüştü. Kendisi ve Nicky için.

Jessica o anda çılgınlarla haykırmaya ve çılgınlar gibi çırpınmaya başladı. O çılgın korkusuyla her nasılsa sol kolunu kurtarabilmişti.

Çığılı duyan üç kişi hemen o yana döndüler. Hemen harekete geçmesi gereken Baudelio bir an şaşkınlıktan hareketsiz kaldı. Ancak o arada Jessica hepsini görmüştü.

Kadın çılgınca çırpınmaya devam ederek sol elini uzatıp kendini ve Nicky'yi korumak için bir şeyler arandı.

Malzeme masası hemen yanbaşıdaydı. Jessica mutfak bıçağın andıran bir şeyi kavradı. Neşteri bulmuştu.

Aklını başına toplayan Baudelio kadına doğru koştu. Kolunun serbest olduğunu görünce Socorro'nun yardımıyla kayışı yeniden bağlamak istiyordu.

Ancak Jessica ondan hızlıydı. Umutsuzluğu içinde elindeki madeni şeyi çılgınca sallamaya başladı. Önce Baude-lio'nun yüzünü, sonra Socorro'nun elini yaralamıştı. Her ikisinde de ince kızıl çizgiler belirdi. Bir an sonra da kan fişkırmaya başladı.

Baudelio kolunun acımasına aldırmandan kadının sallanan kolunu yakalayıp bağlamaya çalıştı. Miguel koştu, kadına sert bir yumruk indirdikten sonra Baudelio'ya yardım et- • ti. Baudelio'nun yarısından Jessica'ya kan damlıyordu. İki adam kadının kolunu yeniden bağladılar.

176

Miguel neşteri kadının elinden aldı. Jessica hâlâ çırpınmaya çalışıyorsa da boşunaydı. Yenik ve çaresiz, ağlamaya başladı.

Tam o anda bir karışıklık daha çıktı. Nicky'nin baygınlığı da geçiyordu. Bağırımları duyup annesinin yakınında olduğunu hissedince bilinci daha çabuk yerine geldi. Çabalmasına karşın kollarını kurtaramadıysa da o da bağırıma başladı.

Diğerlerinden daha sonra bayıltılan Angus kıpırdamıyordu.

Gürültü ve karışıldığın giderek artmasına karşın Baude-Ho ve Socorro her şeyden önce kendi yaralarının tımar edilmesi gerektiğini biliyorlardı. Yarası daha hafif olan Socorro kendi kesik eline geçici bir sargı sardıktan sonra Baudelio'ya yardım etti. Adamın yüzüne gazlı bezler yerleştirdi.

Baudelio içine düştüğü şoktan kurtularak kadına başıyla teşekkür edip hazırladığı tepsiyi gösterip, "Bana yardım et," dedi.

Socorro Jessica'nın sol kol dirseği üstündeki kayışı sıktı. Baudelio damara bir şırınga sokup daha önce hazırladığı propofolu verdi. Bağırarak kendisini gözetleyen Jessica ilacın etkisine karşı koymaya çalıştıysa da çok geçmeden gözleri kapandı ve yeniden kendini kaybetti.

Baudelio ile Socorro Nicky'ye de aynı şeyi yaptılar. O da susup arkasına yaslandı, kısacık bilinçlilik anı sona erdi.

Yaşlı adamın da kendine gelip başlarına dert olmasını önlemek için ona da bir iğne yaptılar.

Yapılanlara müdahale etmeyen Miguel'in gözleri öfkeyle parlıyordu. Baudelio'ya, "Ulan beceriksiz herif!" diye bağırırdı, "İşi berbat edecektin! Ne yaptığının farkında mısın sen?"

"Biliyorum," dedi Baudelio. Gazlı bezlere karşın yüzünden kanlar akıyordu. "Bir değerlendirme hatası yaptım. Bunun bir daha olmayacağına söz veririm."

Gece Terörü - F. 12

177

Miguel öfkeyle odadan çıktı gitti. O gidince küçük aynasına bakan Baudelio yarasını inceledi. İlk anda iki şeyin farkına vardı. Yaşamının sonuna kadar yüzünde yukardan aşağıya kadar bir yara izi taşıyacaktı. Daha da önemlisi, açık yaranın derhal kapatılıp dikilmesi gerekiyordu. İçinde buldukları durum nedeniyle bir hastaneye ya da bir doktora gidemezdi. Bu işi, her ne kadar güç ve acı verici olsa da kendisi yapmak zorundaydı. Socorro'-nuri da elinden geldiğince yardım etmesi gerekecekti.

Baudelio tıp öğreniminin başında küçük yaraları dikmesini öğrenmişti. Daha sonra anestezi olarak yüzlerce kesiğin dikilmesini seyretmişti. Medellin karteli için çalışırken bazı yaralara da müdahale ettiği için neler yapılması gerektiğini biliyordu.

Kendini bitkin hissederek aynanın karşısına oturdu, So-corro'ya çantasını getirmesini söyledi. Çantadan cerrahi iğne, ipek ipliği, lokal anestezi yapacağı lidocaine'i çıkardı.

Socorro'ya birlikte neler yapacaklarını anlattı sonra. Kadın her zamanki gibi "Tamam," ya da "İyi"den başka bir şey söylemedi. Baudelio daha fazla konuşmadan yarasının kenarlarına lidocain enjekte etmeye başladı.

İşlem tam iki saat sürmüş ve lokal anesteziye karşın müthiş bir acı çekmişti. Elleri titrediğinden dikişleri düzgün yapamıyordu. Bu yetmezmiş gibi ayna önünde çalıştığından her şeyi ters görme durumu vardı.

Socorro adamın istediklerini kendisine veriyordu; bir iki kere de bayılmak üzere olduğunda düşmemesi için tutmuştu. Baudeho sonuna kadar dayandı, dikişlerin pek iyi olmaması yüzündeki izin çok daha çirkin olacağı demekse de yara kapanmıştı ve iyileşeceğini biliyordu.

Medellin/Sendero görevinin en güç bölümünün önünde olduğunu bildiği için ve dinlenmeye ihtiyacı olduğundan Baudelio iki yüz miligram Seconal aldı ve uyudu.

178

HARRY Partridge saat on ikiye on kala Port Credit'de-ki dairesinde oturma odasındaki televizyonda CBA yan kuruluşu olan bir Buffalo TV istasyonunu izliyordu.

Vivien sokağa çıkmıştı ve ancak akşama doğru dönecekti-

Partridge öğle haberlerinde bir gün önceki Muskegon Havayolları kazasındaki gelişmeleri bekliyordu. Böylece saat 11:55'te program CBA Özel Haber Bülteni ile kesildiğinde televizyonu izlemekteydi.

Partridge de herkes kadar şaşırılmış ve dehşete düşmüştü. Bu gerçek olabilir miydi? Yoksa bir balon mu uçurulmuştu? Ancak deneyimleri kendisine CBA Haberleri'nin haberin gerçekliğine inanmadan böyle bir şeyi yayınlamayacağını söylüyordu.

Ekranında Don Kettering'in yüzünü görüp de haberin devamını izlerken en çok Jessica için kaygılandığını fark etti. Bu duygulan arasında Crawford Sloane'a karşı bir arkadaşlık ve acıma duygusu da vardı. Partridge henüz başlamakta olan tatilinin de sona erdiğini daha düşünmeye gerek kalmadan biliyordu. O nedenle kırk beş dakika sonra telefon çalıp da New York'a CBA Haberleri merkezine gelmesi istenince hiç şaşırmadı. Onu şaşırtan Crawford Sloane'un bizzat rica etmesi oldu.

179

Sloane'un sesini güçlükle kontrol altında tutabildiğini fark etmişti. Selamlaşmadan sonra Sloane, "Harry sana ihtiyacım var," dedi. "Leş ve Chuck özel bir birim oluşturuyorlar; iki düzeyde çalışma yapılacak: günlük haberler yayını ve derinliğine bir araştırma. Başa kimin geçmesini istediğimi sordular. Onlara bir tek kişiyi, seni istediğimi söyledim."

Sloane ile tanıştıkları bunca yıl içinde birbirlerine bu kadar yakın olmamışlardı. "Dayan, Crawf," dedi. "İlk uçakla geliyorum."

"Teşekkür ederim, Harry. Özellikle birlikte çalışmak istediği biri var mı?"

"Evet. Rita Abrams'ı bul. Minnesota'da bir yerde olacak. Sonra Minh Van Canh'ı da istiyorum."

"Buraya geldiğinde gelmemişlerse hemen arkandan geleceklerdir. Başka?"

"Londra'dan Teddy Cooper'i istiyorum." "Cooper mi?" Sloane şaşırmıştı, ama sonra birden hatırladı. "Büro araştırmacımızdı, değil mi?" "Evet."

Teddy Cooper yirmi beş yaşında bir İngilizdi ve Partridge'e göre sıradan bir araştırmayı bir detektif çalışmasına döndürmekte ve sonra da bunu çok ustaca varsayımlarla izlemekte üstüne bir başkası yoktu. Partridge Avrupa'da çakışırken BBC'de küçük bir kütüphane görevinde bulunan Cooper'i keşfetmişti. Cooper'in kendisi için yaptığı çok ustaca bir araştırma Partridge'i çok etkilemiş, daha sonra da onun daha iyi bir para ve gelecekle CBA'nın Londra Bürosuna alınmasını sağlamıştı.

"Oldu bil," dedi Sloane. "İngiltere'den ilk kalkan Concorde uçağıyla burada olacaktır."

"Eğer yanıt verebileceksen birkaç şey sormak isterim," dedi Partridge. "Yolda gelirken biraz düşünebilirim böyle-

ce."

"Elbette. Sor bakalım."

180

FBI ajanı Havelock'un sorularının benzerleri sıralanmaya başladı. Tehdit edilmiş miydi?... Özel bir düşmanlığı olan var mıydı?... Kimin olabileceği hakkında en ufak bir kuşku....? Yayınlanmamış ama bilinen bir şey var mıydı?

Bunların sorulması gerekliydi, ancak yanıtların hepsi olumsuzdu.

Partridge, "Zamanında önemsemediğin, hatta dikkat bile etmediğin, ama olanlarla ilgili olabilecek herhangi bir küçük şey, bir olay düşünemiyor musun?" diye ısrar etti.

"Şu anda hayırdan başka yanıtlım yok. Ama bunu düşüneneğim."

Partridge telefonu kapattıktan sonra hazırlığa başladı. Sloane telefon etmeden bile daha bir saat önce açtığı çantasını doldurmaya başlamıştı zaten.

Partridge Kanada Havayolları'na telefon edip saat 14:45 uçağında yer ayırttı. Uçak New York'un La Guardia Havalimanı'na saat 16'da inecekti. Onun ardından yirmi dakika sonra kendisini alması için bir taksi çağırdı.

Toplanması bitince Vivien'e bir not karaladı. Kadının bu ani gidişinden düş kırıklığına düşeceğini biliyordu.

Tıpkı kendisine olduğu gibi. Notun yanına konuştukları tadilatı yapması için bir de çek bıraktı.

Not ile çeki bırakacak bir yer aranırken kapı çaldı. Çağırdığı taksi aşağıya gelmişti. Partridge'in kapıdan çıkarken gördüğü son şey büfenin üstündeki ertesi günün Mozart konseri biletleri oldu. Biletlerin -ve geçmişin bütün diğer kullanılmamış bilet ve davetiyelerinin- bir TV haber muhabirinin yaşamının düzensizliğini her şeyden çok simgelediğini esfle düşündü.

Kanada Havayollarının uçağı pek kalabalık olmayan bir 727'ydi. Partridge üç kişilik bir koltuk grubunda tek başına oturuyordu. New York'a gelirken yolda kaçırılmayı dü-

181

şünmeye ve ekibiyle nasıl bir yol tutacağını planlamaya çalışacağına Sloane'a söz vermişti. Ancak elindeki bilgi fazla bir şey değildi ve işe başlamak için kuşkusuz daha çoğuna ihtiyacı vardı. O yüzden az sonra votkasını yudumlarken düşünceleri başka alanlara kayıverdi.

Jessica ile kendisini düşünüyordu.

Vietnam sonrası yıllarda Jessica'nın geçmişe ait olduğunu, onu bir zamanlar sevdiğini ama artık kendisine gerekli olmadığını, hem zaten kadının artık erişeceğinden uzakta olduğu fikrine kendisini alıştırmıştı.

Partridge bu düşüncesinin bir dereceye kadar, en nefret ettiği şey olan kendine acımayı önlemek için bir savunma olduğunun farkındaydı.

Ancak Jessica'nın tehlikede olduğu şu anda onu eskiden olduğu kadar sevdiğini ve hep sevmekte devam ettiğini kendi kendine kabul ediyordu. Açık konuş, ona hâlâ aşkınsın. Evet, aşığım. Ve aşık olduğu, gölgeler arasında bir anı değil, kanlı canlı gerçek bir insandı.

Bu nedenle Jessica'nın aranmasında rolü ne olursa olsun -ve Crawford bunun büyük bir rol olmasını istemişti- Harry Partridge Jessica'ya olan aşkının, bunu gizli tutsa bile, kendisine güç vereceğini biliyordu.

Birden kendine özgü o garip mizah duygusuyla, sadakatsizlik mi ediyorum, diye düşündü.

Kime sadakatsizlik? Elbette ölmüş olan Gemma'ya.

Ah, sevgili Gemma! O gün ağlayamama huyunun tek istisnasını hatırlarken az daha onun anılarının beynine üşüşmesine izin verecekti. Oysa bunu kaldıramayacağını düşünerek hemen hepsini kafasından kovalamıştı. Ama şimdi Gemma'nın anılan yeniden sarmıştı çevresini. O hep gelecek, diye düşündü.

Vietnam ve diğer bazı güç görevlerinden sonra CBA Haberleri Partridge'i yaklaşık beş yıl kaldığı Roma muhabirliği-

182

ne atamıştı. Televizyon şirketleri arasında Roma bürosunda bir görev çok tutulan bir şeydi. Kentte yaşam standardı yüksekti, geçim diğer büyük kentlere göre daha ucuzdu ve New York'tan gelen sürekli baskı ile gerilimlere karşın yaşam temposu rahat ve keyifliydi.

Partridge bu arada Vatikan muhabirliği de yapmış, pek çok kere de papalık uçağında Papa II. John Paul'a eşlik etmişti.

Gemma ile bu seferlerden birinde tanışmıştı.

Partridge dışardan bakanların papayla hava yolculuğunun bir ciddilik ve kendini tutma deneyimi olduğunu sanmalarına hep gülerdi. Böyle bir şey sözkonusu değildi. Uçağın arka tarafındaki basın bölümü için bu, özellikle geçerliydi. İçki bedava ve sınırsızdı ve uzun gece yolculuklarında seks ilişkisi de görülmemiş bir şey değildi.

Her uçağın ön kısmında Papa için geniş bir kabin ayrılırdı. Burada bir yatak ve iki, bazen de üç büyük ve rahat koltuk vardı.

Onun ardındaki bölüm Papa'nın maiyetine -dışişleri bakanı, kardinaller, Papanın doktoru, sekreteri ve uşağı- ayrılmıştı. Onun ardındaki bölmede piskoposlar daha alt düzey papazları bulunurdu.

Ön kabinlerden ikisinin arasında -ki, burası uçağına göre değişirdi- Papa'nın yolculuğunda aldığı armağanlar bulunurdu. Bu her zaman epey büyük ve zengin bir yığın olurdu.

Uçağın en arkasında da muhabirlerin bölmesi vardı. Burada turist mevki koltukları olmasına rağmen servis birinci sınıftı, hostesler boldu, şaraplar ve yemekler birinci kaliteydi. Genellikle Alitalia olan havayolu da muhabirlere armağanlar verirdi. Halkla ilişkiler konusunda ciddi olan havayolları reklam fırsatını değerlendirmeyi hiç kaçırmazlardı.

Muhabirlere gelince, bunlar uluslararası gazete, televiz-

183

yon ve radyo muhabirleriydi. Televizyoncuların teknik ekipleri vardı.

Hiçbir TV şirketi açıkça kabul etmese de bir papalık yolculuğu gibi dini konuları izleyen muhabirlerinin herhangi bir dine fazla bağlı olmamalarını isterlerdi. Fanatik birinin yanlış haber göndermesinden korkular, sağlıklı bir kuşkuculuk yeğ tutulurdu.

Harry Partridge bu bakımdan tam aranan insandı.

Kendisinin bu yolculuklara katılmasının yedinci yılında Partridge 1987'de, Papa'nın Los Angeles'e ziyaretini anlatan ABC'den Judd Rose'un haberine hayran kalmıştı. Ross gerçek haberle kuşkuculuk arasındaki o saç teli inceliğinde çizginin üstünde durmayı çok iyi başarmıştı.

Medya başkenti olan Hollywood için bu gökten inme bir medya olayıdır. Bir kraliyet ailesi düğünü debdebesi, bir Super Bowl maçı heyecanı -ve bütün bunlar binlerce kişilik bir figüran grubu ile bir yıldız eşliğindedir- uzay çağı teknolojisi ve dramatik etkisiyle John Paul'un tuttuğu ve kameranın sevdiği bir olay.

Papa çok iyi hazırlanmış ve denetim altında tutulmaktadır. Kendisi sık sık konuşur ama ona pek az şey söylenir. Muhabirlerin ancak uçakta soru sormalarına izin vardır... Medyanın olayı izlemesi müthiş yorgunluk vericidir. Papa yolculukları Live Aid ya da Liberty Weekend gibi elektronik bir fantezi olmuştur ve kimi katolikler bunların birbirinden ayırt edilemeyeceğinden korkmaktadırlar.

Teoloji ve teknoloji - bu çok güçlü bir birleşimdir ve John Paul bunu kendisinden önce hiçbir Papanın yapmadığı gibi mesajını iletme için kullanmaktadır. Dünya bunu izlemektedir, ancak aynı zamanda dinliyor muyuz...?

184

Papaya uçakta soru soracak o kısacık zaman konusunda Rose haklıydı, diye düşündü Partridge. Gerçekten de o kısa soru yanıt anı olmasaydı Gemma ile aralarında asla...

Papa'nın bir Alitalia DC-10 ile yaptığı uzun yolculuklarından biriydi -Orta Amerika ve Karayiplerde on ülkeye uğranacaktı. Gece ve sabah hep uçmuşlardı. Uçağın inmesine iki saat kala Papa aniden arkadaki basın bölmesine gelmişti. Üzerinde günlük kıyafeti vardı.

Papa düşünceli bir tavırla Harry Partridge'in yanında durdu. Basın kabini TV kameralarının ışıkları yanmaya başlamıştı; bir kısım muhabirler ses alma makinelerini çalıştırmışlardı bile.

Partridge ayağa kalktı ve haber olabilecek bir konuşma yapmayı umarak, "İyi uyudunuz mu Kutsal Peder?" diye sordu.

Papa gülümsedi. "Çok az değil."

Partridge şaşırmişti. "Yani çok mu uyudunuz?"

Papa buna yanıt vermedi, sadece .başını salladı. John Paul pek çok dilde iyi konuşursa da İngilizcesi zaman zaman bozulurdu. Partridge onunla İtalyanca konuşabilirse de, Papa'nın CBA izleyicilerinin dilinde konuşmasını istiyordu.

Partridge daha haber değeri olan bir soru sormaya karar verdi. Birkaç haftadır Papa'nın Sovyetler Birliğini ziyaret etmesi konusunda tartışmalar sürüp gidiyordu. "Kutsal Peder, Rusya'ya gitmek istiyor musunuz?"

"Evet. Polonyalılar, Ruslar hep köledirler. Ama benim halkımdır hepsi."

Kimse başka bir şey sormadan Papa dönüp özel dairesine yürüdü.

Muhabirler arasında çeşitli dillerde bir konuşma ve tahminler başlamıştı. Kahvaltı hazırlamakta olan Alitalia hostesleri işlerini bırakmışlar dinliyorlardı. Basından biri, "Ne dediğini duydunuz, değil mi?" diye sordu.

"Köleler dedi."

185

Partridge kendi kameramanına ve ses teknisyenine döndü. Her ikisi de başlarını salladılar. Ses teknisyeni, "Kaydettik," dedi. Birisi kendi ses kaydını çıkardı. "Slave-köle" sözcüğü açık seçikti.

ingiliz basınından biri kuşkuyla, "Slav demek istedi," dedi. "Kendisi de Slav'dır."

"Ama 'Slave' daha iyi haber olur," diye biri atıldı.

Bunun öyle olduğunu Partridge de bilirdi. 'Slave-köle'-sözcüğü dünya çapında bir ilgi uyandırdı tartışma açacak, belki de uluslararası bir tartışmaya yol açacak, Kremlin, Varşova ve Vatikan arasında suçlamalar başlayacaktı. Pa-pa'nın bu başarılı yolculuğuna leke bile düşebilirdi.

Partridge uçtakilerin en yaşlı ve deneyimlilerinden biriydi. Tüm meslektaşlarından saygı görürdü. Şimdi de bazıları onun fikrini öğrenmek istiyorlardı.

Partridge düşündü. Bir papalık yolculuğunda pek rastlanılmayan epey ilginç bir haberdi bu. Bir daha böyle bir fırsat bulamayabilirlerdi. Kendisi haberi kullanmaktan yanaydı. Ancak bu meslekte olan bazıları arasında gazetecilik ahlâkı kavramı hâlâ geçerliydi.

Partridge kararını verdi. Herkesin duyması için sesini yükselterek, "Slav demek istedi," dedi. "Açık seçik belli bu. Ben bu haberi kullanmayacağım."

Ondan sonra bir tartışma falan olmadıysa da daha sonraları olaydan kimsenin söz etmediği görüldü.

Muhabirler ve teknik personel yerlerine döndüler, hostesler işlerine devam ettiler.

Partridge'in kahvaltı tepsisinde diğerlerinde olmayan bir şey vardı: küçük cam bir vazoda bir tek gül.

Partridge başını kaldırınca tepsiyi getiren yeşil beyazlı üniformalı hostesle gözgöze geldi. Kadın gülümsüyordu. Partridge onu daha önce görmüş ve diğer hosteslerin kendisini Gemma diğer çağırıldıklarını duymuştu. Ancak o anda kadının o yakınlığıyla birden soluksuz kalmış, dili tutulmuştu.

186

Ondan sonraki yaşamında, özellikle müthiş yalnızlık çektiği zamanlar Gemma'yı o tılsımlı anda olduğu gibi hatırlardı: yirmi üç yaşında, güzel, uzun ve ışıltılı siyah saçlı, parlıtlı kahverengi gözlü ve yemyeşil güneşli bir yamaçta mis gibi kokan bir sabah çiçeği kadar taze ve hayat dolu.

Partridge ne yapacağını şaşırması gibi gülü gösterdi. Daha sonraları kadının gülü gidip Papa'nın kabininden aşırıldığını öğrenecekti. "Neden bana?" diye sordu.

Kadın gülümseyerek baktı ve yumuşacık İtalyan aksanıyla, "Sen iyi ve tatlı bir adam olduğun için," dedi. "Senden hoşlandım."

"Ben de senden hoşlandım," dedi Partridge, ancak yanıtı kendisine bile yetersiz ve sıradan geldi.

Ancak yetersiz ve sıradan olsa da Gemma'ya karşı büyük ve sonsuz aşkı o an başlamıştı.

Uçak New York havalimanına inmek üzereyken Partridge yeniden düşüncelerini topladı. Uçaktan inip terminalden ilk çıkan o oldu. Elinde sadece bir el çantası olduğundan gümrükten hemen geçti ve bir taksile CBA Haberleri merkezine gitti.

İlk olarak Chuck İnsan'in odasına gitmiş, ama odanın boş olduğunu görmüştü. Nal'daki yönetmenlerden biri, "Selam, Harry! Chuck, Crawford için düzenlenen basın toplantısında," dedi. "Banda alıyorlar toplantıyı, sonra izleyebilirsiniz."

Partridge Nal'a doğru yürürken adam, "Belki daha haberin yok ama bu akşam haberleri sen okuyacaksın," diye ilave etti.

MİGUEL o akşam Havensack'ta radyoda yalnızca haber veren bir istasyon buldu. Bir yandan da portatif bir televizyonda haberleri izliyor, haberler bitince kapatıyordu.

Uyanan büyük ilgiye ve yapılan tüm tahminlere karşın o ana kadar kaçırılanların kimlikleri ve kaçırma nedenleri hakkında bir şey öğrenemedikleri belli oluyordu. Polis kaçış yollarını ya da nereye gitmiş olduklarını da bilmiyordu. Kimi haberde New York'tan çok uzaklaşmış olabilecekleri bildiriliyordu. Diğerlerinde Ohio, Virginia ve Kanada sınırı gibi çok uzak yerlerde yol kavşaklarında kuşku arabaların durdurulduklarından söz edilmekteydi. Polisin bu çalışması sonunda pek çok suçlu yakalanmışsa da hiçbiri Sloane olayına bağlı değildi. Kaçırılanların kullandıkları sandan bir Nissan minibüsünün özellikleri hâlâ verilmekteydi. Bu da Carlos'un White Plains'de terk ettiği minibüsün henüz bulunmamış olduğunu gösteriyordu. Carlos saatler önce dönmüştü Hackensack'a.

Miguel ile diğerleri arasında bir rahatlama duygusu varsa da Kuzey Amerika'nın her yerinde polisin kendilerini aramakta olduğunu ve güvenliklerinin geçici olduğunu biliyorlardı. Önlerinde kendilerini bekleyen tehlike nedeniyle Miguel bir nöbet çizelgesi hazırlamıştı. Luis ile Julio Beretyte hafif makineli tüfekleriyle o anda binanın çevresini dolaşmaktaydılar.

Miguel saklanma yerlerinin bulunup da polisin büyük bir güçle üzerlerine gelmesi durumunda hiçbirinin kurtulma şansı olmadığını biliyordu. Böyle bir durumda aldığı emir kesindi: Kaçırılanların ikisi de canlı olarak ele geçirilemeyecekti. Şimdi bunda değişen tek şey rehinelerin iki yerine üç kişi olmalarıydı. Miguel izlediği bütün TV haberlerinde en çok CBA'nin Milli Akşam Haberleriyle ilgileniyordu. Crawford Sloane'un spiker koltuğunda oturuyor olmaması kendisini keyiflendirmişti. Yerine gelen Partridge adlı birini Miguel şöyle böyle tanıyor gibiydi. Haber sırasında Sloane ile röportaj da yapılmıştı ve daha önce yapılan bir basın toplantısı ekrana getirilmişti.

Basın konferansına televizyon ve radyo muhabirleriyle teknik ekipleri katılmıştı. Toplantı haber merkezinden bir blok ötedeki başka bir binada yapılmıştı. Salona acele getirilen portatif iskemlelerin hepsi dolduğu gibi, ayakta olan pek çok kişi vardı.

Herhangi bir giriş ya da tanıtma olmadan Crawford Sloane kısa bir bildiri okudu. İçinde bulunduğu şok ve kaygıyı dile getirdikten sonra haber medyasından ve kamuoyundan karısı, oğlu ve babasının kimler tarafından nereye götürüldüklerini ortaya çıkartacak bilgi istedi. Bu iş için CBA'da özel telefon hatlı bir merkez kurulduğunu söyledi.

Biri, "Gereksiz telefonlarla tıkanacaksınız," dedi.

"Bunu göze alacağız," dedi Sloane. "Bize sadece bir tek somut bilgi yeter. Bunu da bir yerde biri biliyordur." Sloane konuşması sırasında duygularını kontrol altına almak için iki kere susmak zorunda kaldı. Her seferinde anlayışlı bir sessizlik oldu salonda. Ertesi gün Los Angeles Ti-mes'da çıkan haberde Sloan 'içinde bulunduğu ıstırap verici koşullar altında onurlu ve etkileyici' olarak tanımlanıyordu.

Sloane sorulan yanıtlayacağını söyledi.

Sorular ilk başlarda anlayışlıydı. Ancak çok geçmeden basından daha sert sorular gelmeye başladı.

Associated Press'ten bir kadın muhabir, "Ailenizin yabancı teröristler tarafından kaçırılmış olacağı söyleniyor, sizce de bu olası mı?"

Sloane başım salladı. "Bunu düşünmek için henüz çok erken."

AP muhabiri ısrar etti. "Sorudan kaçılıyorsunuz. Olası mı diye sordum."

"Olabilir herhalde."

Yerel bir TV istasyonundan biri beklenen soruyu sordu. "Bunu nasıl karşılıyorsunuz?"

Biri homurdandı; Sloane sen olsaydın nasıl karşılırdın? diye sormak isterdi. Ancak, "Doğru olmadığını umarım," dedi.

Eskiden CBA'da olup da sonradan CNN'e geçen biri Sloane'un kitabını gösterdi. "Burada yazdığınız gibi 'rehinelerin harcanabilir olduğuna' hâlâ inanıyor musunuz ve hâlâ kurtarmalık ödenmesine karşı mısınız?"

Sloane böyle bir soru bekliyordu. "Şu anda benim gibi duygularına kapılmış bir insanın bu konuda tarafsız olacağına inanmıyorum."

"Haydi, haydi, Crawford," dedi CNN muhabiri. "Benim yerimde burada sen olsaydın böyle bir yanıtı asla kabul etmezdin. Soruyu başka bir biçimde sorayım: O sözcükleri kullandığına pişman mısınız?"

"Şu anda benim aleyhimde kullanılıyor olmasını istemezdim."

Başka biri, "Senin aleyhinde kullanılıyor diye bir şey yok ve hâlâ yanıtlamadın," diye seslendi.

ABC'nin magazin programından bir kadın muhabir sesini yükseltti. "Amerikan rehinelerinin harcanabilir olduğu hakkındaki yazınızın Ortadoğu'da rehine olarak bulunanla-

nn ailelerini çok üzdüğünü biliyor olmalısınız. Şu anda o ailelere karşı sempati duyuyor musunuz?"

"Sempatiyi her zaman duyardım," dedi Sloane. "Ama şu anda o insanların ıstırabını daha iyi anladığımı söyleyebilirim."

"Yani bize yazdıklarınızın yanlış olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Hayır, bunu söylüyor değilim."

"Şu halde kurtarmalık istenirse bunu ısrarla reddedeceksiniz?"

Sloan çaresizlikle ellerini kaldırdı. "Benden henüz olmamış bir şey hakkında fikir ileri sürmemi istiyorsunuz. Bunu yapmam."

Sloan durumundan huzursuzluk duyuyorsa da geçmişteki pek çok basın toplantısında kendisinin de soru soran kişi olarak epey sert olduğunu hatırlıyordu.

News Day'den beklenmedik bir soru geldi. "Oğlunuz Nicholas hakkında fazla bir şey bilinmiyor, Bay Sloane."

"Aile yaşamımızı özel olarak kabul ettiğimiz için. Karım bu konuda çok ısrarlıdır."

"Ama artık özel değil," dedi muhabir. "Nicholas'ın yetenekli bir müzisyen olduğunu ve bir gün konser piyanisti bile olabileceğini duymuştum. Doğru mu bu?"

Sloane başka koşullar altında olsaydı Jessica'nın bu soruya özel yaşamlarına müdahale olarak itiraz edeceğini biliyordu. Ancak o anda bunu yanıtlamaktan kaçınmanın bir yolu yoktu.

"Oğlumuz müziği sever, hep de sevmiştir, öğretmenleri yaşına göre çok ileri olduğunu söylüyorlar. Konser piyanisti olmasına gerince bunu ancak zaman yanıtlayabilir."

Sorular azalmaya başlayınca Leslie Chippingham kalkıp basın toplantısının sona erdiğini bildirdi.

Sloane'un çevresi bir anda elini sıkıp kendisine geçmiş

191

olsun diyenlerle sarıldı. O da elinden geldiğince çabuk ayrıldı odadan.

*

Haberleri yeterince izleyen Miguel televizyonu kapatıp öğrendiklerini düşünmeye koyuldu.

Ne Medellin kartelinin, ne de Sendero Luminosa'nın kaçırılma ile ilgilerinden kuşkulanılmıyordu. İkincisi de ne kendisinin ne de altı arkadaşının herhangi bir tanımları yoktu ellerinde. Yetkililer eşkallerini öğrenmiş olsalarda şimdiye kadar mutlaka açıklarlardı.

Bütün bunlar Miguel'in bundan sonra yapacağı şeyin tehlikesini pek az da olsa azaltıyordu.

Miguel'in paraya ihtiyacı vardı ve bunu sağlamak için o gece telefon edip ertesi gün Birleşmiş Milletler'de ya da civarında bir randevu ayarlamalıydı.

Birleşik Devletlere yeterü parayı sokmak daha ilk baştan beri bir sorun olmuştu. Bu operasyonu finanse eden Sendero Luminoso'nun Peru'da çok parası vardı. Peru'nun döviz yasalarından bir kurtuluş yolu bulup döviz New York'a Amerikan doları olarak getirmek ve aynı zamanda para hareketinin kaynağını, yolunu ve hedefim- gizli tutmaktaydı bütün zorluk.

Peru'nun başkenti Lima'da bankacılık düzeni içinde yüksek bir mevkii olan bir devrim sempatizanından yardım görerek bunu çözümlemişlerdi. Adamın New York'taki yordakçısı Peru'nun Birleşmiş Milletler'deki büyükelçisinin yardımcısı olan Peru'lu bir diplomattı.

Sendero ile Medellin planlama aşamasında bu operasyona 750.000 dolar ayırmışlardı. Bunun içinde personel harcamaları, ulaşım ve yaşam masrafları, gizli bir merkez kiralamak, altı araç, tıbbi malzeme, tabutlar, Queens'in Küçük Kolombiya mahallesinden gizlice satın alınan silahlar, para transeferi için Peru ve New York'ta ödenen komisyonlar, bir Amerikan bankacı kadınına ödenen rüşvet vardı. Ayrıca

192

rehineleri Amerika'dan Peru'ya kaçırmak için bir de uçak kiralanacaktı.

New York'ta harcanan paranın tümüne yakını Miguel tarafından Birleşmiş Milletler'deki adam aracılığıyla nakit olarak çekilmişti.

Lima'daki bankacı kendisine Sendero Luminoso tarafından verilen paraları ellışer bin dolarlık partiler halinde Amerikan parasına çeviriyordu. Sonra bunları New York'ta Birleşmiş Milletler merkezinin yakınındaki bir bankaya havale ediyordu. Paralar BM Peru heyetinin özel bir hesabına aktarılıyordu. Paranın varlığını bilen tek kişi BM Büyükelçisinin güvenilir yardımcısı Jose Antonio Salaverry ve bankanın müdür yardımcısı Helga Efferen'di. Salaverry'nin çek yazma yetkisi vardı. Özel hesabın bütün işlemlerini de kadın yapıyordu.

Jose Antonio Salaverry, Sendero'nun gizli bir destekleyicisi ise de havalelerden komisyon almayı hiç ihmal etmezdi. Helga adamın sevgilisiydi; ikisi kendi standartlarının çok üstünde bir yaşam sürüyorlar, bol para harcayan BM diplomatları arasından ayrılmıyorlardı. Bu yüzden havalelerden aldıkları komisyon bu yaşamlarını sürdürmek için kendilerine bir ek gelir sağlıyordu.

Miguel paraya ihtiyacı olduğunda Salaverry'ye telefon edip istediği miktarı söylerdi. Bir iki gün sonrasına, genellikle BM merkezinde, zaman zaman da başka bir yerde randevu verirlerdi. Bu arada Salaverry para dolu çantayı alıp getirirdi.

Miguel'in canını sıkın bir şey vardı. Salaverry paranın amacını ya da Miguel ile diğerlerinin nerede saklandıklarını bilmediği halde bir kere konuşmaları sırasında ağzından öyle sözler kaçırmıştı ki, hedeflerinin

ne olduğunu bildiği anlaşılıyordu. Miguel bunun ancak Peru'da bir sızıntı olması demek olduğunu düşünüyordu. Şu anda hiçbir şey yapamazdı; ancak Jose Antonio Salaverry ile ilişkilerinde çok dikkatli olmak zorundaydı.

Gece Terörü - F. 13

193

Miguel yanındaki hücresel telsiz telefona baktı. Bir an kullanmak istediysen de bunu yapmaması gerektiğini, dışardan konuşmak zorunda olduğunu düşündü. Sekiz blok ötede bir kahvede daha önce kullandığı bir genel telefon vardı. Saat 19:10'du. Talihi varsa Salaverry'yi Manhattan'daki dairesinde yakalayabilirdi.

Miguel pardesüsünü giyip dışarı çıktı. Hızlı adımlarla yürürken olağandışı bir hareketlilik var mı diye çevresine bakmıyordu. Ancak ortalık sessizdi.

Yürürken Crawford Sloane'un televizyondaki basın toplantısını düşünüyordu. Miguel bir kitaptan söz edildiğini duyunca meraklanmıştı. Anlaşıldığına göre Sloane yazdığı bir kitapta kurtarmalığın ödenmemesini ve 'rehinelerin harcanabilir olduğunu' savunmuştu. Miguel bu kitaptan haberi yoktu, Medellin kartelinde ya da Sendero Luminoso'dakilerle de haberleri olmadığından emindi. Bu bilginin Sloane'un ailesinin kaçırılması kararını etkileyip etkilemeyeceğini bilmiyordu; bir insanın yayınlamak için yazdıklarıyla özel yaşamında yapıp hissettikleri genellikle çok başka şeylerdi. Ancak ne olursa olsun, bunun artık bir önemi yoktu.

Basın toplantısından edindiği ilginç bir bilgi de çocuğun ilerde konser piyanisti olabileceğiydi. Miguel bu bilgiyi nasıl kullanabileceğini bilemeden aklının bir köşesine yerleştirdi.

Kahveye girdiğinde içerde birkaç kişinin olduğunu gördü. Hemen arka taraftaki telefona gitti ve ezberlediği numarayı çevirdi. Zil üç kere çaldıktan sonra Salaverry, epey ağır bir İspanyol aksanıyla, "Alo," dedi.

Miguel telefonun ağızlığına üç kere parmağıyla vurarak kendini tanıttı. Sonra alçak sesle, "Yarın sabah. Elli kutu," dedi. Bir 'kutu' bin dolardı.

Öteki uçtaki adamın soluğu kesilmişti. Sesi korku içindeydi. "Deli misin sen? Bu gece buraya telefon edilir mi hiç? Neredesin? Bu konuşma izlenebilir mi?"

Miguel horgörüyle, "Ben manyak mıyım?" dedi. Ama ay-

194

nı anda Salaverry'nin kendisini o günün olaylarıyla ilişkili gördüğünü anlamıştı. Şu halde onunla buluşmak tehlikeli olabilirdi. Bir sürü şeyin yanısıra Angus Sloane için bir tabuta ihtiyacı vardı. Miguel New York hesabında daha epey bir miktar bulunduğunu biliyordu ve ülkeden ayrılmadan önce kendisi için de fazladan bir paraya ihtiyacı vardı. Jose Antonio Salaverry'nin pis parmaklarına komisyonundan fazlasının bulaştığından emindi.

"Yarın buluşamayız," dedi Salaverry. "Çok erken ve parayı bulmak için hiç zaman bırakmıyorsun..."

"Beni oyalama, hıyar herif!" Miguel öfkesine hakim olmak için telefonu sınıksız kavramıştı. Kahvedekilerin duymamaları için yine hafif sesle konuşuyordu. "Sana bir emir veriyorum. Elli kutuyu sabah erkenden hazırla. Sana her zamanki gibi, öğleden az önce geleceğim. Dediklerimi yapmazsan ortak dostlarımızın ne kadar kızacaklarını ve kollarının çok uzun olduğunu unutma."

"Hayır, hayır! Onları rahatsız etmene gerek yok." Salaverry'nin sesi hemen uzlaşmacı bir ifadeye bürünmüştü. Medellin kartelinin intikam tehdidi hafife alınamazdı. "Elimden geleni yapacağım," dedi.

"Yarın görüşürüz." Miguel telefonu kapatıp kahveden çıktı.

*

Hackensack'da üç tutsak Socorro'nun dikkatli bakışları altında baygın yatıyorlardı. Kadın gece boyunca üçüne de Baudelio'nun gösterdiği miktarlarda propofol dozları verdi. Bir yandan yaşam belirtilerini izliyor ve not alıyordu. Baudelio kendi derin uykusundan gün doğmadan az önce uyandı. Socorro'nun notlarını bakıp başını salladı ve nöbeti kadından devraldı.

Miguel sabah erkenden TV haberlerini izledi. Sloane'ın kaçırılması birinci haberse de yeni bir ipucundan falan söz edilmemişti.

195

Miguel Luis'e ikisinin saat on birde cenaze arabasıyla Manhattan'a gideceklerini söyledi.

Cenaze arabası grubun altıncı aracıydı: elden düşme, iyi durumda bir Cadillac. Şimdiye kadar sadece iki kere kullanmışlardı. Araba hep Hackensack'ta gözden uzak dururdu ve aralarında ona el angel negro, kara melek derlerdi. Aracın tabutun durduğu kızıağı gül ağacındandı, lastik tekerlekler tabutun sallanmadan yerine yerleştirilmesini sağlıyordu. Arabanın içi ve tavanı siyah kadifeyle kaplıydı.

Miguel başta cenaze arabasını ancak Peru'ya giderken kullanmayı düşünmüşse de o anda onun en güvenli araçları olduğu belliydi. Arabalar ve GMC kamyonu özellikle Larch-mont'da evi gözetlerken çok görülmüşlerdi. Birinin bunların tanımını poüse vermiş olması mümkündü.

Hava değişmişti, şimdi şiddetli bir rüzgar çıkmış, sağanak halinde yağmur başlamıştı.

Direksiyonda Luis olduğu halde Hackensack'tan yola çıktılar. Sürekli olarak dolambaçk yollara giriyorlardı, izlenmediklerinden emin olmak için iki kere de durdular. Yolların kaygan olması ve ilersinin pek net

görülememesi nedeniyle Luis arabayı çok dikkatli sürüyordu. Hudson Nehrinin New Jersey yanında Weehawken'e kadar güneye gittikten sonra Lincoln Tüneline girdiler ve saat 11:45'te Manhattan'a vardılar. Miguel de Luis de cenaze arabasında olmalarına uygun düşecek şekilde siyah elbise giymişler, siyah kravat takmışlardı.

Tünelden çıktuktan sonra Kırkıncı Sokak'tan doğuya döndüler. Şiddetli yağmur trafiği arap saçına çevirmişti. New York City'den bir cenaze arabası içinde geçmekte olmaları MigueFin pek hoşuna gitmişti. Araba amaçları için

196

çok göze batan bir araç olmasına karşın saygı da sağlıyordu. Bir kavşakta polis diğer arabaları durdurup kendilerine yol vermişti.

Miguel cenaze arabasına bakanların bakışlarını hemen başka yöne çevirdiklerine de dikkat etmişti. Aynı şeyi daha önce de görmüştü; insanları rahatsız eden ölümü hatırlamak mıydı? Kendisi ölmekten hiç korkmuş değildi, ancak başkalarının ölüm zamanını yaklaştırmasına izin vermeye de hiç niyeti yoktu.

Ama nedeni ne olursa olsun, bu önemli değildi. Önemli olan, cenaze arabasına dokunacak kadar yakından geçenlerin arabada ülkenin en çok aranan iki suçlusunun bulunduğunu akıllarına bile getirmeyecekleriydi. Güven verici buseydi bunu düşünmek.

Üçüncü caddeye girdikten sonra Luis arabayı Kırkdör-düncü Sokağa yakın bir yerde durdurdu. Miguel inip yakasını kaldırdı ve yağmur altında iki blok ilerdeki Birleşmiş Milletler binasına doğru yürüdü. Cenaze arabasını her ne kadar güvenli buluyorsa da BM'in önünde durması hiç de azımsanmayacak bir dikkat çekti. Bu arada Luis'e yoluna devam etmesini ve bir saat sonra yine aynı yerde olmasını söylemişti. Miguel orada olmadığı takdirde Luis yarımşar saat aralıklarla bir tur atıp yeniden dönecekti.

Miguel Kırkdördüncü Sokak köşesinde bir sokak satıcısından bir şemsiye aldıysa da rüzgardan açamadı.

Birkaç dakika sonra BM binasına doğru yürüyordu. Yağmur yüzünden gönderlerin çoğu çıplaktı. Miguel delege girişini geçip ziyaretçi kapısına geldi. Elleri boş olduğu için çantaları ve paketleri açılıp kontrol edilen insanların arasından hemen sıyrılıp içeri girdi.

Büyük holdeki sıralar, bekleyen ziyaretçilerle doluydu. Ziyaretçilerin yüzleri ve giyimleri BM'nin kendisi kadar çeşitliydi. Melon şapkalı bir Bolivyalı kadın sabırla oturuyordu. Yanında küçük bir karaderifi çocuk beyaz bir kuzu olan

197

oyuncağıyla oynamaktaydı. Az ilerde başına Afgan sarığı sardı yaşlı bir adam oturmaktaydı. Sakallı iki İsraili ellerindeki kağıtlara bakarak tartışıyorlardı. Kalabalığın arasında Amerikalılar ve İngiliz turistler göze çarpıyordu.

Miguel holün ucundaki 'Rehberli Turlar' yazısına doğru yürüdü. Jose Antonio Salaverry elinde evrak çantasıyla yazının altında bekliyordu.

Salaverry'nin dar ve zayıf yüzünü, dökülen saçlarıyla ince bıyığını gören Miguel bir sansar gibi diye düşündü. Genellikle çevresine kendine güvenim yayan Perulu diplomat bugün huzursuz görünüyordu.

Birbirlerini hafifçe başlarını eğerek selamladılar. Salaverry öne geçip danışma masasına yürüdü, yetkisini kullanarak Miguel'e başka bir ad altında bir ziyaretçi kartı aldı.

İki adam yürüyen merdivenle yalnız diplomatlarla ziyaretçilerinin girdiği Endonezya Salonu'na çıktılar. Devlet başkanlarının kabul edildiği büyük salonun bir duvarım Suudilerin armağanı olan siyah kumaş üstüne altın ve gümüş ipliklerle işlenmiş Kabe Örtüsü kaplıyordu. Beyaz deriden koltuk ve kanapeler koyu yeşil bir hah üzerinde o biçimde yerleştirilmişti ki, salonda birbirlerini rahatsız etmeden çeşitli gruplar toplanıp konuşabilirlerdi. Miguel ile Sala-very küçük bir özel bölme geçtiler.

Birbirlerine bakarken Jose Antonio Salaverry'nin ince dudakları hoşnutsuzlukla kıvrıldı. "Sana buraya gelmenin tehlikeli olduğunu söylemişim! Yenisini gerektirmeyecek kadar yeterli riziko var zaten."

"Buraya gelmek neden riskli olsun?" diye Miguel sakin bir sesle sordu. Bu korkak herifin neler bildiğini öğrenmesi gerekirdi.

"Aptal herif! Bunun nedenini biliyorsun. Televizyon, gazeteler hep yaptığın şeyle, kaçırдың o insanlarla dolu. FBI ve polis seni aramak için vargüçleriyle çalışıyorlar." Salaverry yutkundu. "Ne zaman gideceksin - hepiniz birden ne

198

zaman ülke dışına çıkacaksınız?"

"Dediğinin gerçek olduğunu kabul etsek bile, bunu neden bilmek istiyorsun? Senin için ne fark eder ki?"

"Helga çok korkuyor. Ben de."

Demek çenesi düşük herif bildiklerini o bankacı orospuyla da paylaşmıştı. Şu halde güvenliğin başta aldığı yara giderek büyümüşü ve şimdi bir an önce temizlenmesi gereken büyük bir tehlikeye dönüşmüşü.

Salaverry farkında değildi ama, bu aptalca sözleriyle kendisinin ve kadının kaderlerini çizmiş oluyordu.

"Bunu yanıtlamadan önce paramı ver," dedi.

Salaverry çantanın şifreli kilidini açtı, içinden üzerine bant geçirilmiş şişkin bir cüzdan alıp uzattı.

Miguel cüzdanı açtı, içine baktı, sonra yine bandı üstüne geçirdi.

Salaverry, "Saymayacak mısınız?" diye sordu.

Miguel omuzlarını silkti. "Beni kazıklamaya cesaret edemezsin. Demek benimle diğerlerinin ne zaman gideceğimizi merak ediyorsun, ha?"

"Evet."

"Sen ve kadın bu akşam nerede olacaksınız?"

"Benim evimde. Dışarı çıkamayacak kadar huzurumuz kaçtı."

Miguel adamın evine gitmişti, adresi biliyordu. "Orada bekleyin," dedi. "Bilinen nedenlerle telefon edemem. O yüzden size istediğiniz bilgiyi bir adamım getirecek. Kod adı Plato'dur. Bunu duyunca kendisini içeri alabilirsiniz."

Salaverry heyecanla başını salladı. Rahatlamış gibiydi.

"Parayı çabuk getirdiğin için sana bu iyiliği yapıyorum," dedi Miguel.

"Teşekkür ederim. Bir aksilik etmeye çalışmadığımı bilirsin..."

"Bunu anlıyorum. Ama bu gece evden çıkma." "Olur."

199

Miguel BM binasından çıktıktan sonra karşıdaki Birleşmiş Milletler Plaza Oteli'ne girdi. Doğruca holdeki telefonlara yürüdü.

Queens'te bir numara çevirdi. Karşısına biri çıkınca Jackson Heights mahallesindeki Küçük Kolombiya'da kale gibi bir eve bağlandığını anladı. Ad vermeden konuşarak kullandığı paralı telefonun numarasını söyledi ve telefonu kapattı.

Sonra sabırla beklemeye başladı. Bir iki İçere yanına yaklaşan birini görünce telefonda konuşuyormuş gibi yapıyordu. Yedi dakika sonra telefon çaldı. Karşı taraftaki kendisinin de paralı telefonda aradığını söyledi. Konuşmaları artık dinlenmeyecek!!

Miguel hafif bir sesle konuşarak isteklerini sıraladı. Kendisine hepsinin yapılacağı garantisini verildi. Bir adam öldürme anlaşması yapılmış, altı bin dolar fiyatta anlaşılmıştı. Miguel, Salaverry'nin adresini verdi içeri girmek için 'Plato' adının söylenmesini belirtti. "İş bu gece yapılmak ve cinayete intihar süsü verilmeli," dedi. İstekleri tam olarak yerine getirilecekti.

Miguel Üçüncü Caddede'deki randevu yerine oradan ayrılmasından bir saat dolmadan varmıştı. Birkaç dakika sonra Luis cenaze arabasını kaldırma yavaştırdı.

Miguel içeri girince, "Şimdi o geçen seferki cenaze evine gidelim," dedi. "Hangisi olduğunu hatırladın mı?" Luis başını salladı ve az sonra da arabayı Queensboro Köprüsü'ne doğru sürdü.

200

FAZLA bir haber olmadığı zaman bir televizyon istasyonu uyuklayan bir devi andırır.

O zaman yüzde yüz kullanımdan daha aزیyla işletilir ve yetenekli insanların büyük bir bölümü çalışmalarını keserler.

Bu yüzden haber değeri büyük bir olay çıktığında hemen işe koyulacak deneyimli insanlar her zaman vardır. Sloane ailesinin kaçırılışından bir gün sonra Cuma sabahı Harry Partridge'in başkanlığındaki özel görev ekibi işe başlamıştı.

Gece geç saatte Minnesota'dan dönen Rita sabah saat sekizde işe geldi. Geceyi şirket hesabına İnter-Continental Oteli'nin lüks bir dairesinde geçiren Harry Partridge de onun hemen arkasından geldi.

Partridge hiç zaman kaybetmeden, "Yeni bir gelişme var mı?" diye sordu.

"Kaçırılma konusunda yok. Ama Crawf in evi önünde kıyamet kopuyor."

"Ne kıyameti?"

Partridge ile Rita grubun toplantı odasında, Rita döner koltuğunun arkasına yaslanmıştı. Tatilinin kısalığına karşın tazelenmiş gibi görünüyordu, her zamanki canlılığına

201

kavuşmuştu. Birlikte çalıştığı insanların hoşlarına giden o alaycılığını da kaybetmiş değildi.

"Bu sıralarda herkes bir spikerin eteğine yüz sürmek istiyor. Şimdi adresini öğrendikleri için Crawf hayranlarından yüzlerce Larchmont'a doluyorlarmış. Polis başa çıkamadığı için yollara barikatlar kurmuş."

"Orada bir kamera ekibimiz var mı?"

"Elbette. Bütün gece orada yatmışlar. Onlara Crawf işe gitmek üzere evden çıkana kadar beklemelerini söyledim. O arada onların yerine başka bir ekip göndereceğim."

Partridge bu karardan memnun olmuşça sına başını salladı.

"Kaçırılanlarla birlikte hareketlilik de Larchmont'dan uzaklaşmıştır," dedi Rita. "Ama yeni bir şey olmasına karşılık iki gün daha orada kalıp kendimizi güvenceye almak iyi olur diye düşündüm. Eğer senin başka bir fikrin yoksa."

"Şimdilik yok. Bize yanımıza alacağımız yetenekler konusunda açık çek verdiklerini biliyor muydun?"

"Dün gece söylediler. Ben de başlangıç olarak üç yapımcı istedim - Norman Jaeger, İris Everly ve Karl Owens. Çok geçmeden burada olurlar."

"İyi seçim." Partridge üçünü de tanırdı. CBA Haberle-ri'nin en yetenekli insanları arasındaydılar.

"Büroları da paylaştırdım. Seninkini görmek ister misin?"

Rita grubun üs olarak kullanacağı beş odayı gösterdi. TV haber bölümleri sürekli bir hareketlilik içinde olduğundan geçici projeler sık sık yürürlüğe konulup kaldırılırdı, bu yüzden gerekli yer genellikle bulunurdu. Rita ile Partridge'in birer odaları olacaktı. Masalarla doldurulmuş diğer iki oda yedek yapımcılar, kamera ekipleri tarafından doldurulacaktı. Bunlardan bir kısmı taşınmaya başlamışlardı bile. Partridge ile Rita gelenlerle selamlaştık-tan sonra planlamalarına devam etmek için beş odanın en büyüğü olan toplantı odasına girdiler.

202

"Bizimle çalışacak herkesle mümkün olan en kısa zamanda bir araya gelelim," dedi Partridge. "Sorumlulukları dağıtır, sonra da bu akşam haberlerine bir şey yetiştirmeye başlarız."

Rita saatine baktı. 8:45.

"Saat ona bir toplantı hazırlarım," dedi. "Şu anda Larch-mont'da neler olduğunu öğrenmek istiyorum."

Larchmont'ta polis çavuşu, "Burada onca yü yaşadım böyle bir şey görmüş değilim," dedi.

Birkaç dakika önce Sloane'un evinden çıkıp dışardaki kalabalığa bakan FBI Özel Ajanı Havelock ile konuşuyordu. Şafakla birlikte başlayan kalabalık şimdi kaldırımlardan yola taşmıştı, polisler arabaların geçmesi için onları yeniden kaldırıma itmeye çalışıyorlardı: Otis Havelock gece evde kalmıştı. O anda içerde olan Sloane'un işe gitmek için çıktığında kalabalığın arasında kaybolacağından korkuyordu.

Sokak kapısının önünde televizyon kameraları ile diğer muhabirler beklemekteydi. Havelock görününce kameralar ona çevrildi, sorular yağmaya başladı.

"Kaçıranlardan bir haber var mı?"

"Sloane'un durumu nasıl?"

"Crawford'la konuşabilir miyiz?"

"Sen kimsin?"

Havelock sadece başını ve ellerini sallamakta yetindi.

FBI ajanı polis çavuşuna, "Bu sokağı boşaltamaz mısınız?" diye sordu.

"Buna çalışıyoruz. Şef barikat konulmasını emretti. Bu sokakta oturmayanların girmesine izin vermeyeceğiz, sonra da bunları temizlemeye çalışacağız. En az bir saat sürer. Şef ortalıkta bu kadar kamera varken kimseye kötü davranılma-sını istemiyor."

"Bu insanların nereden geldikleri hakkında bir fikrin var mı peki?"

203

"Bir ikisine sordum. Çoğunlukla Larchmont dışından gelmişler. Televizyonda o heyecanı görüp Bay Sloane'u da görmek istemiş olmalılar. Çevredeki sokaklar hep bunların arabalarıyla dolu."

Yağmaya başlayan yağmur bile bekleyenleri yıldırma-mıştı. Paltolarının yakalarını kaldırıp şemsiyelerini açarak beklemeyi sürdürdüler.

Havelock eve dönünce bitkin görünen Gaunt'a, "İki işa-retsiz FBI arabasıyla çıkacağız," dedi. "Siz ikinci arabada olacaksınız. Arkada çömelirsiniz, hızla geçeriz aralarından."

"Olmaz," dedi Sloane. "Bunlar medya insanlarıdır. Ben de onlardan biriyim ve sanki Başkanmışım gibi aralarından geçip gidemem."

"Ama orada karınızı ve ailenizi kaçıranlardan biri de olabilir." Havelock'un sesi sertleşti. "Ne yapacaklarını kim bilebilir? Sizi öldürmeye bile kalkışabilirler. O yüzden aptallığı bırakın lütfen, Bay Sloane. Ve sizin güvenliğinizden benim sorumlu olduğumu unutmayın."

Sonunda kamera ekiplerini hole davet edip acele bir basın toplantısı yapılmasına karar verdiler. Muhabirler içeri girince lüks eve merakla ve bazıları saklamaya gerek duymadıkları bir gıptayla bakıyorlardı. Sorular ve yanıtlar bir gün öncekilerden farksızdı. Tek yeni bilgi gece boyunca kaçıranlardan hiçbir haber alınmamış olmasıydı.

"Daha fazla bir şey söyleyemiyorum," dedi Sloane. "Söyleyecek bir şey yok. Keşke olsaydı."

Bu arada Havelock konuşmalara hiç karışmamıştı, sonunda haber olmaması nedeniyle bazıları kırgın ayrılan muhabirlerin sonucusu da evden çıktı.

Havelock, "Bay Sloane, şimdi benim dediğim şekilde çıkacağız," dedi. "Siz ikinci arabanın arkasında dışardan görülmeyecek şekilde çömeleceksiniz."

Ancak planın uygulanmasında beklenmedik bir talihsizlik oldu.

204

Crawford FBI arabasına o kadar çabuk girmişti ki, kalabalıktan kendisini ancak birkaç kişi görebilmişti. Ama bunlar haberi hemen diğerlerine ilettiler ve 'Sloane arka arabada' mesajı ağızdan ağıza bir anda yayıldı. Aynı

arabada arka koltukta Havelock ve başka bir ajan oturuyordu, Sloane onların arasında dört ayak üstünde çömelmişti. Üçüncü bir ajan da direksiyondaydı.

Birinci arabada da iki ajan vardı. Her iki araba da aynı anda hareket etti.

Kalabalık Sloane'un gitmekte olduğunu duyduğu için ar-kadakilerin itmesiyle kaldırım kenarındakiler yola çıkmak zorunda kaldılar. İşte o anda birkaç şey birden oluverdi.

Öndeki araba bir polisin el sallamasına uyararak yola çıktı, ikinci araba hemen peşinde olduğu için hızlı gidiyordu. Tam o anda yolun karşısındaki kalabalık arkadan itilince biraz daha yola döküldü, birinci arabanın önü kapandı. Sürücüsü aniden karşısında insanları görünce frene bastı.

Başka koşullar altında olsaydı araba hemen dururdu. Ancak asfalt yağmurdan ıslaktı, araba yana savruldu. Fren sesine insan çığlıkları karıştı, araba kalabalığın ön sıralarının arasına daldı.

Eğilmiş olduğu için hiçbir şey görmeyen Sloane dışında ikinci arabadakilerin dehşetten solukları kesildi ve kendileri de çarpmaya hazırlandılar. Ancak karşı kaldırımdaki insanlar aceleyle kaçışırken kalabalık açıldığı için Havelock, "Durma! Devam et!" diye bağırdı. Havelock daha sonraları bu duygusuz davranışını, "Her şey çok çabuk oldu, ne olduğunu anlamamıştım, bir pusu olduğunu tahmin ettim," diyerek açıklayacaktı.

Beklenmeyen bir şey olduğunu anlayan Crawford Sloane bakmak için başını kaldırdı. Tam o anda arabaya çevrilmiş olan bir kamera Sloane'un yüzünü yakın cepheden aldı ve araba kaza yerinden uzaklaşana kadar da bir daha kaçır-madı. Sonraları filmi televizyonda izleyecek olanlar Slo-

205

ane'un geri dönmeleri için yalvardığını bilemeyeceklerdi. Havelock ise, "Orada polis var, onlar gerekeni yaparlar," demişti onun bu yalvarışlarına.

Larchmont polisi durumu kontrol altına aldı, olay yerine cankurtaranlar gelmeye başladı. İki ağır sekiz yaralı vardı. Ağır yaralılardan bir adamın kolu ve kaburgaları kırılmış, bir kadının da parçalanmış bacağı kesilmek zorunda kalınmıştı.

Bir facia ise de, kaza başka koşullar altında fazla bir ilgi uyandırmazdı. Ancak Sloane ailesinin kaçırılmasıyla birleşince tüm medyanın ilgisini çekmişti ve kimileri de suçun bir kısmının Crawford Sloane'a ait olduğunu ima ediyorlardı.

CBA'nın Londra bürosundaki araştırmacı Teddy Cooper o sabahın Concorde uçağıyla geldi. Cooper doğruca grubun çalıştığı yere gelip ye saat onda önce Harry Partridge, sonra Rita ile görüştü. Üçü birden grup toplantısının yapılacağı salona gittiler.

Cooper salona girerken birkaç dakika önce gelen ve sabahki olaydan çok sarsılmış olan Crawford Sloane ile de tanıştı.

Çevresine enerji ve güven saçan Cooper'in saçları moda olandan uzundu ve ergenlik sivilceleri izi taşıyan solgun yüzünü çevreliyordu. Bu haliyle gerçek yaşı olan yirmi beşinden de daha genç gösteriyordu.

Londra'da doğup büyümüş olmasına karşın daha önce birkaç kere Amerika'ya gelmişti ve New York'u tanırdı. Crawford Sloane'a, "Karınız ve ailenize çok üzüldüm, Bay S," dedi. "Ama neşelenin artık! Ben geldim işte! O haydutların izini bulacağım size! Bu işte çok ustayım."

Sloane, Partridge'e bakıp kaşlarını kaldırdı. Bu kuşu istediğimizden emin misin? der gibiydi.

206

Partridge kupkuru bir sesle, "Teddy'nin asla alçakgönüllülük diye bir sorunu olmamıştır," dedi. "Ona biraz zaman tanıyalım da görelim bakalım ne yapacak." Bu konuşma Co-oper'i hiç de etkilemiş görünmedi.

Cooper Partridge'e, "Harry, ilk olarak olayın bütün ayrıntılarını okuyup öğrenmeliyim," dedi. "Sonra olay yerini görmek ve tanıklarla konuşmak istiyorum. Ama hepsiyle. Dersimi iyi çalışmazsam bulmacanın parçaları yerli yerine asla oturmaz. Bunu yapabilecek tek kişi de benim."

Cooper'in daha önceki çalışmasını görmüş olan Partridge, "Nasıl istersen öyle yap," dedi. "Burada araştırmacının başı sensin, yanında iki de yardımcın olacak."

Başka bir CBA projesinden ödünç alınan genç bir kadınla erkek toplantı odasına gelmişlerdi. Toplantının başlamasını beklerken Partridge, Cooper'le yardımcılarını tanıştırdı.

Cooper ellerini sıkarken, "Benimle çalışmak sizler için büyük bir deneyim olacak, çocuklar," dedi. "Sakın heyecanlanmayın ama, burada resmiyet olmayacak. Bana 'Haşmet-meap' deyip her sabah önümde secdeye varın yeter."

Araştırmacılar Cooper'den hoşlanmışlardı, üçü birden toplantı odasının bir duvarını kaplayan 'Olaylar Dizisi' tablosunun başına gittiler. Sloane'ların kaçırılması konusunda bilinen ve öğrenilecek her şey buraya işlenecekti. Başka bir duvara asılan bir tablonun başlığı 'Çeşitli Bilgiler'di. Buraya da sırası gereksiz olan ya da bilinmeyen ve bir kısmı söylenti olan rastlantısal bilgiler bulunacaktı. Bunlar zaman zaman geliştikçe öteki tabloya işleneceklerdi - bütün bunlar araştırmacıların sorumluluğundaydı.

Tabloların çifte işlevi vardı: önce görev grubunun bütün elde edinilen bilgilere ve yeni gelişmelere sahip olması, ikinci olarak da, genellikle yeni fikirler üretilmesiyle sonuçlanan beyin jimnastiği odağı olması.

207

Saat tam onda Rita'nın sesi odadaki konuşmaları bastırdı. "Tamam, çocuklar! Haydi işe başlayalım." Rita yanında Harry Partridge olduğu halde uzun bir masanın başında oturuyordu. Leslie Chippingham da gelip yerini aldı. Rita ile göz göze geldiklerinde hafifçe gülümsediler. Crawford Sloane masanın öteki ucunda oturuyordu. Tartışmaya şu noktada katkıda bulunacak bir şeyi yoktu. Partridge'e de, "Şu anda kendimi çaresiz hissediyorum," demişti. "Gevşemiş bir vida gibiyim sanki." Rita'nın getirdiği üç yapımcı da oradaydı. Üçünün en büyüğü olan Norman Jaeger haberlerin her evresinde çalışmış olan bir CBA emektarıydı. Şirketin en çok beğenilen magazin programı 'Başlıklar Arkasında'yı o hazırlardı. Onun aniden bu geçici göreve getirilmesi görev grubunun zengin kaynaklarının bir kanıtıydı. Jaeger'in yanında yirmi beş yaşında olan ve haber yapımcılığı sahnesinde parlayan bir yıldız olarak kabul edilen Iris Everley vardı. Columbia Gazetecilik Okulu'ndan mezun olan ufak tefek kızın yıldırım hızıyla çalışan bir beyni vardı. Pek sisli bir haberin peşinden koşarken sertlik ve kurnazlığı Rasputin'le kıyaslanırdı. Üçüncü yapımcı olan Karl Owens ününü ısrarlı ve yorulmak nedir bilmeyen çalışmasıyla kazanmıştı. Zaman zaman onun muhabirlerle birleşip yaptığı araştırmalar rakiplerin işi terk etmelerinden çok sonra bile meyvesini verirdi. Yaş olarak Jaeger ile Iris Everley'nin arasında olan Owens'in mesleğini gerçekten bilmesine ve tutarlılığına güvenilebilirdi. Masanın diğer iskemlelerinde ve Teddy Cooper'in arkasında iki yardımcı araştırmacı, Milli Akşam Haberleri'nden ödünç alınan bir metin yazarı, kıdemli kameraman olarak Minh Van Canh ve bir kadın sekreter vardı.

Rita toplantıyı açarak, "Hepimiz burada neden bulunduğumuzu biliyoruz," dedi. "Şimdi işimizi nasıl yapacağımızı

208

tartışacağız. Önce örgütten söz edeceğim. Harry bundan sonra bize yolunuzu gösterecek."

Rita susup masanın öteki ucundaki Crawford Sloane'a baktı. "Crawf, burada nutuk verecek değiliz. Zaten duygusallığa kapılmadan bunu yapamayız ve senin buna katlanama-yacak kadar fazla yük var sırtında. Ancak hepimiz adına sana şunu söylemek istiyorum: senin için, ailen için ve kendimiz için elimizden gelen her şeyi yapacağız!"

Diğerleri de onu onayladıklarını gösterircesine başlarını sallayıp mırıldandılar.

Sloane iki kere başını salladı, sonra güçlükle, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Rita, "Burada iki düzeyde çalışacağız," diye devam etti. "Uzun vadeli proje ve günlük haberler. Norm, uzun vadelinin başında sen olacaksın." "Tamam."

"İris sen de günlük haberlerin basındasın. Bu akşamki haberlerde bir yer almakla başlayacaksın, ki bunu az sonra konuşacağız."

İris Everley, "Anlaşıldı," dedi. "İlk olarak bu sabah Crawf'un evi önündeki olayların video kaydını isteyeceğim." Sloane olayı hatırlayınca irkildi, İris'e yalvarır gibi baktı. Ama kadın onu görmezlikten geldi.

"Tamam," dedi Rita. "Band şimdi yolda zaten." Rita üçüncü yapımcı Owens'e, "Karl sen ihtiyaca göre ikisinden birine el vereceksin, ben de üçünüzle birlikte yakın bir işbirliği içinde olacağım."

Rita sonra Cooper'e döndü. "Teddy, sen Larchmont'a gitmek istemişsin galiba?"

Cooper sırttı. "Evet, hanımefendi. Şöyle bir çevreye bakıp Ünlü Şerlok H.'cih oynamak için." Başını çevirip diğerlerine, "Bu işte çok iyiyim," dedi.

Partridge ilk kez ağızını açarak, "Teddy, bu odadaki herkes çok iyidir," dedi. "O yüzden buradalar zaten."

Gece Terörü - F. 14

209

Cooper hiç aldırmadan gülümsedi. "O zaman hiç yabancılık çekmeyeceğim desene."

Rita, "Bu toplantıdan sonra Minh iki yeni kamera ekibiyle Larchmont'a gidecek," dedi. "Sen de onunla gidersin, Teddy. Bizim yerel istasyonlarımızdan biri hesabına serbest çalışan Bert Fisher'le tanışırsın. Ben durumu ayarladım. Fisher haberi dün ilk kez veren kişiydi. Seni çevrede dolaştırıp istediğinle tanıştırrır."

"Çok güzel. Hemen bir not alayım: Fisher'le bir gezinti."

Norm Jaeger Karl Owens'e, alçak sesle, "Bu görevin sonu gelmeden şu İngilizci boğabilirim," dedi.

İris Everley kameramana döndü. "Minh, Larchmont'a gidişinden önce seninle biraz konuşalım, olur mu?"

Dört köşe esmer yüzü her zamanki gibi ifadesiz olan Minh Van Canh başını salladı.

"Şimdilik bu kadar," dedi Rita. "Harry, sıra sende."

"Gördüğüm kadarıyla ilk işimiz kaçırınlar hakkında daha fazla bilgi edinmek olacak," diye Partridge söze başladı. "Kimdir bunlar? Nerelidirler? Amaçları nedir? Kuşkusuz, bunu kısa bir süre sonra kendileri de söyleyebilirler, ancak biz bunu beklemeyeceğiz. Şu anda bu soruların yanıtlarını nasıl öğrenebileceğimizi söyleyemem; yapacağımız tek şey kafamızda bu ana kadar olanları ve bundan sonra elde edilecek her bir bilgi kırıntısını depo etmek olacak. Buradaki herkesin bilinen her şeyi iyice inceleyip ezberlemesini istiyorum. Bu tablolar bize yardımcı olacaktır. Her ikisine de öğleye kadar yeni bilgiler işlenecektir."

"Herkes durumu öğrendikten sonra gerek ayrı ayrı, gerekse hep beraber hepsinin üstünde duracağız. Bunu yaptığımız takdirde, geçmiş deneylerimize dayanarak mutlaka bir şey buluruz."

Herkes dikkatle dinliyordu.

"Kesin olan bir şey var," diye Partridge devam etti. "Bu

210

insanlar mutlaka iz bırakmışlardır. İnsan ne kadar özenle saklamaya çalışsa da kesinlikle bir iz bırakır. Bütün iş bunlardan bir kısmını saptayabilmektir." Jaeger'e bakıp başını salladı. "Bunun üzerinde kafa yormak senin işin olacak, Nor-man."

"Tamam," dedi Jaeger.

"Kısa vadeye gelince. İris, bu akşam haberlerindeki yerimiz için. Düşünmekte olduğumu biliyorum. Durum nasıl sence? Bir çerçeve çizebildin mi?"

"Kaçıranlardan bir haber gibi taze bir şey yoksa, olmadığını söyler ve Crawford'un evinin bu sabahki haline dönebiliriz. Olaydan tam bir gün geçtiği için dünkü bilgileri tekrarlayabiliriz sonra da. Dün gece kayıtları gözden geçirdim: çok karmaşıktı. Bu akşam bunu daha düzenli ve daha iyi sunabiliriz. Ayrıca görgü tanıklarıyla görüşmek isteyeceğim." Kadın önündeki notlara baktı. "Özellikle de Priscilla Rhea ile. O ve diğerleri yeni bir şey hatırlamış olabilirler."

"Ya tepkiler?" diye sordu Jaeger. "Washington'un tepkisi örneğin."

Bunu Partridge yanıtladı. "Başkan'dan kısa bir konuşma sadece. Zamanımız varsa, sokaktaki adamın görüşleri."

"Senato'dan bir şey yok mu?"

"Belki yarın," dedi Partridge. "Belki de hiç. Senatodaki herkes haberlerde görünmek isteyecektir." İris'e devam etmesini işaret etti.

"Sonunda da bir analiz," dedi kadın. "Kaçırma konusunda uzman biriyle kısa bir röportaj."

"Aklında biri var mı?" diye sordu Partridge.

"Henüz yok."

Karl Owens atıldı. "Ben birini tanıyorum. Ralph Saler-ne, emekli bir New York polisi, Florida'da Naples'ta oturuyor. Ülkenin her yanındaki emniyet güçlerine konferans verir ve kitaplar yazmıştır. Kaçınma hakkında çok bilgili. Onu televizyonda gördüm. Bayağı iyiydi."

211

"Onu da alalım," dedi İris. Partridge başını sallayarak onayını belirtti.

"Karl, Naples bölgesinde bir yan kurulumumuz var," dedi Leş Chippingham. "Onlar aracılığıyla temas kurmaya çalış; olmazsa Salerno'yu Miami'ye götürürsün."

"Her iki durumda da Harry'nin röportajı yapabilmesi için uyduda saat ayırt," dedi İris.

"Tamam." Owens yapacağı işi not aldı.

On beş dakika daha konuştuktan sonra Rita masaya vurdu. "Şimdilik bu kadar. Bundan sonra gerçek çalışma başlıyor."

Harry Partridge araştırmaya başlamadan önce Crawford Sloane'la bir görüşme yapmaya karar vermişti. Bütün karmaşık olaylara karışan insanlar gibi onun da farkında olduğundan daha fazlasını bildiğine, ustaca ve ısrarlı bir sorgulama sonunda yeni gerçeklerin ortaya çıkacağına inanıyordu. Sloane daha önce buna razı olduğunu söylemişti.

Toplantıdan sonra Partridge Sloane'a sözünü hatırlatırken arkalarından bir ses, "Sizce bir sakıncası yoksa ben de burada bulunup dinlemek istiyorum," dedi. "Ben de bir şeyler öğrenebilirim."

Şaşkınlıkla arkalarına döndüler. Özel Ajan toplantı dağılırken içeri girmişti.

"Madem sordun söyleyeyim," dedi Partridge. "Evet, bence sakıncası var."

Rita Abrams, "Siz FBI mısınız?" diye sordu.

"Yani 'Miss America' gibi mi? Meslektaşlarımla öyle düşünmediklerinden eminim."

"Ben sizin burada hiç bulunmamanızı söylemek istiyorum," diye devam etti Rita. "Burası çalışanlar dışında herkese yasaktır."

Havelock şaşırılmış görünüyordu. "Benim görevimin bir

212

kısmı da Bay Sloane'u korumaktır. Ayrıca siz de kaçırılmayı araştırıyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

"O zaman ikimizin hedefi de aynı: Bay Sloane'un ailesini bulmak. Bunun için sizlerin bulduğunuz ve ..."

Tabloları gösterdi. "bunlara yazılacak her şeyi FBI'nın da bilmesi gerekir."

Odakilerin çoğu, bu arada Leslie Chippingham susmuşlardı.

"Öyleyse iki yönlü bir anlaşma yapalım," dedi Rita. "Ben de şu anda sizin büronuza, gelen bütün raporları incelemek üzere birini gönderebilir miyim?"

Havelock başını salladı. "Korkarım bu olası değil. O bilgilerden bazıları gizlidir."

"Tam üstüne bastınız şimdi!"

"Bakın." Havelock odadaki gerilimi fark etmişti ve kendine hakim olmaya çalışıyordu. "Bir suç karşısında bulunduğumuzu tam olarak anladığınızı sanmıyorum. İşlenen bir suç hakkında bilgisi olan herkes bunu gerekli makamlara, bu olayda da FBI'ya, iletmekle yükümlüdür. Bunu yapmamak suç olabilir."

Fazla sabırlı olmayan Rita, "Biz bebek değiliz!" diye karşı çıktı. "Biz sürekli olarak araştırma yaparız ve neyin ne olduğunu çok iyi biliriz."

"Bay Havelock, ben FBI ile pek çok haberde birlikte çalıştım," diye Partridge atıldı. "Sizinkiler bilgi alıp bilgi vermemekle ün salmışlardır."

"FBI hiçbir bilgi vermek zorunda değildir," dedi Havelock. O daha önceki kendine hakimiyeti yoktu artık. "Biz arkamızda Başkanın ve Kongrenin gücü olan bir devlet kuruluşuyuz. Sizin burada yapmak istediğiniz bize rekabetten başka bir şey değil. Eğer bilgi saklayarak resmi araştırmayı içinizde engelleyen olursa çok ağır suçlamalarla karşı karşıya kalacağınızı bildiririm."

213

Chippingham araya girme zamanının geldiğini anlamıştı.

"Bay Havelock," dedi Haber Dairesi Başkanı. "Bizim yasaları çiğneyen insanlar olmadığımızı size temin ederim. Ancak istediğimiz araştırmayı yapmakta özgürüz ve kimi zaman da sizin 'resmi araştırma' dediğiniz şeyden daha başarılıyız."

"Burada 'muhabir ayrıcalığı' denilen bir durum var," diye devam etti. "Önemli olan muhabirlerin araştırma yapabilmeleri ve sonra mahkeme aleyhine karar vermedikçe haber kaynaklarını açıklamak zorunda olmamalarıdır. Eğer bize gelen bilgilerin tümünü size verirsek bu özgürlüğümüzün kısıtlanması olacaktır. O yüzden sizi burada görmekten memnun olduğumuzu size bir kere daha bildirirken, bizim için de sizin haklarınızın bir sınırı olduğunu ve geçmemeniz gereken bir çizginin bulunduğunu belirtmek isterim."

Chippingham toplantı salonunun kapısını işaret etti.

"Tüm bunlara tam olarak inanmış değilim, bayım," dedi Havelock. "Bu konuyu bir de Büro ile konuşmamın sizce bir sakıncası yoktur umarım."

"Kesinlikle yok. Size bizim haklarımızın içinde kaldığımızı söyleyeceklerinden eminim."

Havelock telefon etmek için çıkınca Chippingham Ri-ta'ya, "Bina amirini çağır, bu odaların anahtarlarını iste ve hep kilitli tut," dedi.

Partridge'in odasında Partridge ile Sloane ses makinesini çalıştırıp konuşmaya başlamışlardı. Partridge artık bilinen konularda eski sorulan daha ayrıntılı bir biçimde soruyorsa da ortaya yeni bir şey çıkmıyordu. Sonunda, "Crawf, aklında, hatta bilinç altında olaylarla çok uzaktan ilgili olabilecek bir şey yok mu?" diye sordu. "Üzerinde düşündüğün sonra kafandan çıkartıp attığın küçücük bir olay da mı yok?"

214

"Bunu bana dün de sormuştun." Sloane'un Partridge'e karşı tutumu son yirmi dört saatte belli bir şekilde değişmişti. Bir bakıma şimdi daha dostçaydı. Diğer bir bakımdan artık Partridge karşısında kendini kollama gereği duymuyordu ki, bu geçmişte asla olmuş değildi. Jessica'yı, oğlunu ve babasını geri almak İÇİP tek umudu olarak onu görüyordu sanki.

"Sorduğumu biliyorum ve sen de düşüneneğine söz vermiştin."

"Dün gece düşündüm ve bir şey olabilir galiba, ama emin olamıyorum. Çok belli belirsiz bir duygu." Sloane duraklayarak konuşuyordu. Belirgin olmayan fikirlerle, bulanık düşüncelere arası iyi değildi.

"Devam et."

"Bu iş olmadan bir ara izlendiğim duygusuna kapıldım. Kuşkusuz evi gözetleyenler olduğunu öğrendikten sonra böyle düşünmeye başlamış da olabilirim..."

"Unut onu. Demek izlendiğini sandın. Ne zaman ve nerede?"

"Bütün iş de burada işte. O kadar bulanık ki, ben uydurmuş bile olabilirim, belki de bir şey yaratmak ihtiyacını duyuyorum da ondan..."

"Bunu sence sen mi uydurdun?"

Sloane duraksadı. "Hayır."

"Bana ayrıntıları anlat."

"Eve dönerken izlendiğim izlenimine kapıldığımı hissetmiştim. Bir şey daha var ve aslında bu ötekenden daha bulanık: burada olmaması gereken birinin burada - CBA binasında- beni gözetlediğini sanıyorum."

"Bunlar ne kadar bir süre içinde oldu?"

"Belki bir ay." Sloane ellerini havaya kaldırdı. "Bunları uydurmadığımdan hiç emin değilim. Zaten ne fark eder ki?"

"Bilemiyorum. Ama bunu diğerleriyle konuşmak istemiyorum."

215

Konuşma bittikten sonra Partridge bir özetini yazıp toplantı odasındaki 'Çeşitli Bilgiler' tahtasına iğneledi. Sonra odasına dönüp telefonun başına geçti.

Önündeki özel 'mavi defterinde' dünyanın her yerinde tanıdığı, kendisine daha önce yararlı olmuş ve yine olabilecek insanların adları vardı. Ayrıca kendisinin bilgi verdiği insanlar da kayıtlıydı. Habercilik dünyası bir alacaklar ve borçlar dünyasıydı ve böyle zamanlarda alacaklar istenirdi. Bunun dışında bir televizyon şirketi tarafından aranmak insanlara hoş gelirdi.

Bir gece önce mavi defterine bakıp bugün arayacağı insanların bir listesini çıkarmıştı. Şimdi önündeki listede Adalet Bakanlığı'nda, Beyaz Saray'da, Dışişleri Bakanhğı'nda, CIA'de, Göçmen Dairesi'nde, Kongre'de, bazı yabancı büyükelçiliklerde, New York Emniyet Müdürlüğü'nde, Otta-wa'da Krallık Atlı Polisinde, Meksika'nın adli polisinde tanıdıkları yanında bir gerçek yaşamdan alman cinayet kitapları yazarı üe suç örgütlerinden müvekkilleri olan bir de avukat vardı.

Konuşmalar hemen hemen aynı şekilde başlıyordu: "Merhaba, ben Harry Partridge. Uzun süredir görüşemedik. Neler yapıyorsun bakalım?" Konuşma koca ya da karıların, sevgililerin ve çocukların nasıl olduklarını sorarak devam ederdi. Harry bunlar için de bir liste tutardı. "Ben Sloane, kaçırılma olayı üzerinde çalışıyorum. Acaba bir şeyler duydun mu diye merak ettim; ya da bu konuda bir fikrin falan var mıydı?" Sorular kimi zaman daha açık olurdu. Kimin sorumlu olduğu hakkında herhangi bir söylenti duydun mu? Terörist olmaları olası mı? Nereden olabilir? Dedikodu var mı? Eşine dostuna sorup bir şey öğrenirsen beni arar mısın?"

Bu sıkıcı ve her zaman sabır isteyen bir işti. Kimi zaman bir sonuç alınır, zaman zaman geç olur, çoğunlukla da hiç bir yere varılmazdı. Bugünün telefonlarından da bir şey

216

î

4

çıkamamıştı. Ancak Partridge sonra düşününce en ilginç konuşmayı suç örgütlerinin avukatıyla yaptığına inandı.

Bir yd kadar önce Partridge adama bir iyilik yapmıştı, ya da avukat öyle sanmıştı. Adamın kızı kolejin Venezüella'ya düzenlediği bir gezide Amerikan iç haberlerine kadar yansıyan bir uyuşturucu aleminde bulunmuştu. Sekiz öğrenciden ikisi ölmüştü. CBA Haberleri Caracas ajansından fotoğrafları almıştı. Polisin tutuklama resimlerinde avukatın kızı açık seçik görünüyordu. Arjantin'de olan Partridge haberi vermek üzere kuzeye gitmişti.

Kızın New York'taki babası haberi ve resimleri her nasılsa duymuş ve Partridge'i telefonla aramıştı. Kızının adının ve resminin kullanılmamasını rica etmiş, kızın grubun en küçüğü olduğunu, daha önce polisle başının belaya girdiğini ve ülke çapında bir haberin geleceğini mahvedeceğini söylemişti.

Bu arada Partridge resimleri görmüştü. Kız konusunda bilgisi olduğu için haberinde onun adını kullanmamaya karar vermişti. Ancak babasına sadece elinden geleni yapacağını söylemekle yetindi.

Daha sonraları CBA'da kıza doğrudan doğruya bir atıf yapılmadığını gören avukat Partridge'e bin dolarlık bir çek göndermişti. Partridge çeki nazik bir notla geri göndermişti ve iki adam bir daha mektuplaşmamışlardı. Partridge'in telefonuna çıkan avukat, "Sana borçluyum," dedi. "Şimdi sen bir şey istiyorsun. Ne istediğini söyle."

Partridge durumu anlattı.

"TV dışında bir şey duymadım," dedi avukat. "Benim müvekkillerimin bu işe karışmadıklarından eminim. Bu tür işlere asla bulaşmazlar. Ama kimi zaman başkalarının duymadıkları şeylerin kulaklarına geldiği olur. Bir iki gün fincancı katırlarını ürkütmeden birkaç kişiye sorarım. Bir şey bulursam seni ararım."

Partridge'in içinden bir ses avukatın kendisini arayaca-

217

ğını söylüyordu.

Partridge bir saat sonra listesindeki adların yarısına varınca kendine bir ara verip bir kahve içmek için toplantı odasına gitti. Geri dönünce hemen hemen TV haberlerindeki herkesin her gün yaptıkları şeyi yaptı - New York Times ve Washington Post gazetelerini gözden geçirdi. TV haber dairesini ziyaret edenler ortalıkta bu iki gazeteden çok fazla görünce şaşarlardı. Oysa gerçek basitti: TV şirketinin kendi başarılarına karşın bir şey Times ya da Post'ta basılmadıkça gerçekten haber sayılmazdı.

Chuck İnsel, Partridge'in okumasını yarıda kesti. "Bu akşam tamam, Harry. Haberleri birlikte okuyacağız. Atın yansı sen olacaksın."

"Ön yarısı mı, arka yarısı mı?"

İnsen hafifçe gülümsedi. "Kim bilir? Her neyse, bundan sonra Sloane ailesi hakkındaki haberleri hep sen okuyacaksın. Ki, eğer Başkan suikasta uğramazsa, bu birinci haber demektir. Haberin geri kalanını her zamanki gibi Cravvf okuyacak. Böylece CBA'da yaşamın nasıl süreceğini birkaç serserinin dikte edemeyeceğini göstermiş olacağız."

"Bence bir sakıncası yok," dedi Partridge. "Crawf kabul ettikten sonra."

"Aslında fikir Crawf tan geldi. Bütün krallar gibi tahtından uzaklaşınca kendini boşlukta hissediyor. Ayrıca ortalıkta görünmemesiyle bir şey elde edilecek değil ya. Bir şey daha var: haberlerin sonunda Crawf ailesi hakkında mesaj gönderenlere gönlünden geldiğince bir iki sözcük söyleyecek."

"Gönlünden geldiğince mi?"

"Elbette. Şu anda üç metin yazarı bunun üstünde çahşıyor."

Partridge, "İkiniz bu ara iyi anlaşıyorsunuz," diye gülümsedi.

"Bir ateşkes yaptık bu iş sona erece kadar."

"Ya sonra?"

"Sonrasını da bekleyelim, görürüz."

218

YAKLAŞIK bir ay önce, kaçak olarak ABD'ye girmesinden hemen sonra Miguel kaçıracağı iki kişiyi içinde Peru'ya götürmeyi planladığı tabutları almaya çalışmıştı. Plan kendisinin sahneye çıkmasından önce çok iyi geliştirildiği için bunların alınmasının bir güçlük çıkartacağını tahmin etmemişti. Ancak evdeki hesap çarşıya uymadı.

O sıralarda operasyon merkezi olarak kullandığı Que-ens'in Kolombiya mahallesiyle bağlı kalmamak için tabutları almak üzere Brooklyn'de bir cenaze levazımâtçısına gitti. Prospect Parkı yanında, geniş bir otoparkı olan ve üzerinde 'Fields' yazan zarif beyaz bir binayı seçmişti.

Miguel'in arasından geçtiği masif meşe kapılar bej rengi halılı, saksılar içinde yüksek boylu bitkiler olan ve sakin manzara tabloları asılı büyükçe bir hole açılıyordu, içerde kendisini siyah ceketinin yakasında beyaz bir karanfil olan orta yaşlı bir adam karşıladı. Adamın pantolonu siyah gri çizgili, gömleği beyaz, kravatı koyu renkliydi.

"İyi günler, efendim," dedi adam. "Ben Bay Field'im. Ne arzu etmiştiniz?"

Miguel söyleyeceklerini ezberlemişti. "Yaşlı anne ve babam ölümlerinden sonrasını şimdiden planlamak istiyorlardı."

Field başını yana eğerek bu davranışı onayladığını ve anlayışla karşıladığını belirtti. "Çok iyi anlıyorum, efendim."

219

\nYaşlılar, ömürlerinin günbatımında gelecekleri konusunda içlerinin rahat olmasını isterler."

"Çok iyi söylediniz. Şimdi onların istediği..."

"Özür dilerim, efendim. Büroma geçerse daha uygun olur sanırım."

"Peki."

Field öne geçti. Belki de bilerek bir dizi salon büyüklüğünde odanın önünden geçtiler. Odaların her birinde açık bir tabut içinde kadife ve saten örtüler arasında bir ölü yatıyordu. Bazılarında ziyaretçi varsa da bir kısmında kimse yoktu.

Büro bir koridorun sonundaydı. Duvarlarda bir doktor muayenehanesi gibi çerçeveli diplomalar asılıydı. Bunlardan biri tahnit etmek, diğeri cesetlerin 'güzelleştirilmesi' konularında verilmişti. Miguel, Field'in gösterdiği koltuğa oturdu.

"Adınızı başışlar mısınız?"

"Novack," dedi Miguel.

"Bay Novack, önce genel düzenlemeyi görüşmemiz gerek. Sizin ya da anababamzın seçip aldığı bir mezar yeriniz var mı?"

"Hayır, yok."

"O zaman önce onu düşünmeliyiz, iyi yerlerde mezar yeri almak güçleştiği için bunu hemen sağlamak yararlı olur. Kuşkusuz, yakmayı düşünmüyorsunuz."

Miguel sabırsızlığını frenlemeye çalışarak, "Hayır," dedi. "Ama ben aslında..."

"Sonra anababamzın dini konusu var. Nasıl bir ayin gerekecek? Ayrıca başka kararlar alınması da gerekiyor. Şunu bir incelerseniz..."

Field süslü bir lokanta mönüsünü andıran bir kart uzattı. Kartta uzun bir liste ve yanlarında fiyatları vardı: 'Yıkama, dezenfekte etme, ölünün kozmetik işleminden geçirilmesi 250 dolar ve 'Otopsi yapılmış cesetlere özel bakım 125 dolar', 'Geleneksel ayin, 5900 dolar.' Tabut her seferinde

220

ayrıydı ve tanesi 20.600 dolara kadar çıkıyordu.

"Ben tabutları konuşmaya gelmiştim," dedi Miguel.

"Elbette." Field ayağa kalktı. "Lütfen benimle gelin."

Bu kere bir merdivenden bodruma indiler. Girdikleri sergi odasının halısı kırmızıydı ve Field önce 20.600 dolarlık tabuta gitti. "En iyisi budur. Çeliktendir ve üç kattır, cam, bronz ve işlemeli bronz - çok dayanıklıdır." Tabutun di- • sı oymalarla kaplıydı, içinde lavanta rengi kadifeden astarı vardı.

"Daha basit bir şey belki," dedi Miguel.

Sonunda iki tabutta anlaştılar: biri diğerinden küçüktü ve fiyatları 2300 üe 1900 dolardı. "Annem çok ufak tefektir," dedi Miguel. On bir yaşında bir oğlan kadar, diye düşündü.

Büroya dönünce Field, "Şimdi diğer konulara geçelim," dedi. "Önce mezar yeri."

"Buna gerek yok," dedi Miguel. "Ben tabutların parasını verip götürmek istiyorum."

Field şaşırıp kalmıştı. "Bu olanaksızdır."

"Neden?"

"Böyle bir şey yapılmaz."

"Anlatmam gerekirdi," dedi Miguel. Bu işin sandığı kadar kolay olmayacağını anlamaya başlamıştı. "Annemle babam tabutları evde görmek ve alışmak istiyorlar."

"Böyle bir şey yapamayız. Burada, eğer tabiri caizse kullanmama izin verirseniz- bir 'Paket' anlaşma yaparız. Annenizle babanız bir gün içinde yatacakları tabutları buraya gelip görebilirler. Ama ondan sonra ihtiyaç duyulana kadar onları burada saklarız."

"Acaba.."

"Kesinlikle hayır."

Miguel karşıdaki adamın ilgisinin azaldığını, belki de kuşkulananmaya başladığını anlamıştı.

221

di.

"Peki, ben bir düşünüyüm, sizi yine rahatsız ederim," de-

Field, Miguel'i kapıya kadar uğurladı. Miguel geri dönmeye niyeti yoktu. Zaten adam üstünde şimdiden çok güçlü bir izlenim bırakmıştı.

Ertesi gün iki cenaze levazımatçısına daha uğradı. Ancak aldığı yanıt farksızdı. Tabutları 'Paket' dışında satmaya yanaşan yoktu.

Miguel bunun üzerine operasyon merkezinden uzaklaşmasının yanlış olduğunu anlayıp Queens'e ve Küçük Kolom-biya'daki tanıdıkları arasına döndü. Birkaç gün sonra kendisini Jackson Heights'tan fazla uzak olmayan Astoria'da küçük bir cenaze levazımatçısına gönderdiler. Miguel orada Alberto Godoy'la karşılaştı.

Godoy'un yeri yoksul müşterilere uygun bir yerdi. Go-doy ise şişman, çıplak kafalı, nikotinden sararmış parmaklı ve bir ayağın şişkin yüzüne sahip bir adamdı. Siyah ceket ve çizgili gri pantolondan oluşan cenaze levazımatçısı üniformasının önünde yemek lekeleri vardı. Sesi kısık ve sık sık öksürüyordu. Küçük ve kalabalık odasında Miguel'le konuşurken zincirleme üç sigara yakmıştı.

"Adım Novack, bir bilgi rica ediyordum," diye söze başladı Miguel.

Godoy başını salladı. "Evet, biliyorum."

"Yaşlı bir ana babam var..."

"Şimdiki hikaye bu demek?"

Miguel ısrarla hikayesini anlatırken Godoy iç sıkıntısı ve inanmazlık karışımı bir ifadeyle dinliyordu. Sonunda bir tek şey sordu. "Parayı nasıl ödeyeceksin?"

"Nakit."

Godoy biraz yumuşadı. "Gel."

Burada da tabutlar bodrumdaydı, ancak yerdeki hah kahverengiydi ve yıpranmıştı. Ortada seçecek daha az mal vardı. Miguel hemen biri orta boy, diğeri daha küçük iki tabut buldu.

222

"Orta boy olan üç bin dolar, çocuğunki iki bin beş yüz," dedi Godoy.

'Çocuk' terimi anlattığı hikayeye uygun düşmemiş ve gerçeğe çok yaklaşmış olmasına karşın Miguel duymazlıktan geldi. Toplam beş bin beş yüz doların asıl fiyatın iki katı olduğunu bile bile pazarlık etmedi.

Yanında para getirdiği için hemen çıkartıp ödedi. Godoy New York City katma değer vergisi olarak da 454 dolar istedi. Miguel belediye kasasının parayı göremeyeceğini bile bile onu da çıkartıp verdi.

Miguel yeni aldığı GMC kamyonuna yüklettiği tabutları o sırada buldukları güvenli eve götürdü. Daha sonra da Hackensack'a taşıyacaklardı.

Ve işte şimdi, yaklaşık bir ay sonra bir tabut daha almak için Alberto Godoy'a gidiyordu.

Miguel içerdiği riskler yüzünden aynı yere gitmekten huzursuzluk duyuyordu. Godoy'un ikinci tabutun bir çocuk için olduğunu söylediğini hatırlıyordu. Acaba dünkü kadın ve çocuğun kaçırılmasını daha önce aldığı tabutlarla ilişki-lendirir miydi? Bu pek olası değildi, ancak Miguel'in bu işte bu kadar uzun yaşamasının nedeni her olasılığı inceden inceye ölçüp biçme huyuydu. Ancak üçüncü tutsağı da Peru'ya götürmeye karar verdiğine göre, şu anda Godoy'dan başka bir seçeneği yoktu. Bu riski göze almak zorundaydı.

Miguel Birleşmiş Milletler'den ayrılmasından bir saat sonra Luis'e cenaze arabasını Godoy Cenaze Evi'nden bir blok geride park etmesini söyledi, sonra şemsiyesini açıp yağmur altında yola koyuldu. Cenaze levazımatçısında kadın bir memur dahili telefonda Godoy'la konuştuğundan sonra Miguel'i patronun odasına gönderdi.

Şişman adam sigara dumanından bir bulut ardından,
223

"Demek yine geldin," dedi. "Arkadaşların bu kere geleceğini bildirmedi." "

"Geleceğimi bilmiyorlardı."

"Ne istiyorsun bakalım?" Godoy'un Miguele ilk iş yapmasının nedeni her neyse bilinmezdi ama şimdi biraz durak-sadığı görülüyordu.

"Yaşlı bir dostum bir iyilik yapmamı istedi. Annemle babama aldığım tabutları çok beğendi, acaba onun için de.."

"Kes artık! Palavraya karnım tok!" Godoy sigarasını çıkartıp yerdeki eski biçim tükürük hokkasına bir tükürük savurdu. "Bayım, ikimizin de palavra olduğunu bildiğimiz bir şeyle zaman kaybetmenin gereği yok. Sana ne istediğini sordum."

"Bir tabut. Parası nakit ödenecek."

Godoy kaypak bakışlarını Miguel'in yüzüne çevirdi. "Ben burada ticaret yapıyorum. Doğru, kimi zaman arkadaşlara yardım ederim, onlar da beni kırmazlar. Ben senden şunu öğrenmek istiyorum: başıma bir bok sarmak üzere miyim acaba?"

"Hiçbir tehlikesi yok. Eğer işbirliği yaparsan." Miguel sesini sertleştirmişti; bunun yararı da görülmedi değil.

"Tamam, anladık. Ama son seferden bu yana fiyatlar arttı. Aynı büyük boy için dört bin dolar."

Miguel hiç konuşmadan Jose Antonio Salaverry'nin verdiği cüzdanı açtı, yüzer dolarlık banknotları saymaya başladı. Kırkını adama uzattı. Godoy, "İki yüz elli dolar da New York katma değeri," dedi.

Cüzdanın çevresine lastik bandı geçiren Miguel, "Sen de, New York da cehennem dibine," dedi. Sonra, "Dışar-da arabam var, tabutu yükleme yerine çıkart," dedi.

Godoy yükleme yerine yanaşan cenaze arabasını görünce şaşırılmıştı. Bundan önceki iki tabut kamyonla götürülmüştü. Müşterisinden hâlâ kuşkulanan adam cenaze arabasının plaka numarasını aklında tutup içeri girince hemen bir yana

224

kaydetti. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Kağıt parçasını çekmecelerden birine attı ve hemen o anda unuttu.

Hakkında daha fazla bir şey bilmenin güvenli olmayacağına inandığı bir işe karıştığından kuşkulanan Godoy parayı kasasına koyarken gülümsüyordu. Müşterinin bir ay önce ödediği paranın bir kısmı hâlâ kasadaydı ve Godoy'un katma değer vergisi falan ödemeye niyeti yoktu. Satışı defterlerine de işleyecek değildi.

Defterlerden üç tabutu eksiltmek işten bile değildi. Godoy o kadar keyiflendi ki, sık sık yaptığı bir şeyi yine yapmaya karar verip yakınlardaki bir bara gitti.

Godoy'un dostları kendisini neşeyle karşıladılar. Üç viskiyle epey gevşeyen Godoy bir müşterisinin sözde anne ve babası için birer tabut aldığını, sonra gelip bir tane de komşusu için aldığını anlattı. Sanki iskemle ya da tencere alır gibi, dedi.

Arkadaşları kahkahayı basınca Godoy herifi kazıkladığını, tabutların her birinden fiyatının üç katını aldığını söyledi. Arkadaşlarından biri kahkahalar arasında kendisini alkışlayınca, artık derdi tasası kalmamış olan Godoy hepsine birer içki daha ısmarladı.

Bardakiler; arasında Queens'de basılan İspanyolca bir haftalık gazete yazan eski bir Kolombiyalı vardı.

Adam bir zarfın ardına Godoy'un hikayesini İspanyolca olarak yazdı. Gelecek haftanın yazısı çıktı diye düşünüyordu.

Gece Terörü - F. 15

225

CBA Haberleri'nde, özellikle Sloane ekibi için epey koşuşturmalı bir gün geçmişti.

Dünyanın çeşitli köşelerinde kimi önemli olan bazı olaylar yer almaktaysa da Milli Akşam Haberleri için birinci derecede önemli olan kaçırılma konusunda kapsamlı bir rapor hazırlamaktı.

Kaçırılma olayına beş buçuk dakika verilmişti. On beş saniyelik sürelerin şiddetli kavgalara neden olduğu bir işte bu inanılmaz bir zamandı. Sonuç olarak araştırma ekibinin o gün bütün yaptığı o günün haberine sızdırılacaktı ve uzun vadeli planlamaya ya da düşünmeye vakitleri kalmayacaktı.

Haberlerin açılışını Harry Partridge yaptı:

"Otuz altı saatlik ıstıraplı bir bekleme sonunda CBA başspikeri Crawford Sloane'un dün sabah kaçırılan eşi, oğlu ve babasından hiçbir haber alınamamıştır. Kaçırılan kişilerin nerede oldukları konusunda da hiçbir bilgi yoktur."

Her adın söylenmesiyle birlikte Partridge'in omzu üzerinde bir fotoğraf beliriyordu.

"Kaçırılanların kimlikleri, amaçları ya da herhangi bir örgüte bağlı olup olmadıkları hakkında da bir bilgi edinilememiştir."

226

Ekranda birden Crawford Sloane'un kederli yüzü belirdi. "Kimseniz, neredesiniz, Tanrı aşkına tanıtın kendinizi! Bize bir haber iletin!" diye yalvardı Sloane üzgün bir sesle.

Washington'da FBI Merkez Binası ekranda belirirken Partridge devam etti. "Soruşturmanın başında olan FBI herhangi bir yorumda bulunmamaktadır..."

Ekranda FBI basın odası belirdi ve bir sözcü, "Şu anda bir beyanda bulunmak yararlı olmayacaktır," dedi.

Yine Partridge: "...FBI yetkililerinden aldığımız özel haberlere göre herhangi bir ilerleme kaydedilmemiştir.

"Dünden beri en yüksek makamlar bile kaygılarını ve kızgınlıklarını dile getirmişlerdir..."

Bu kere ekranda Beyaz Saray basın odası belirdi ve Başkan konuştu: "Böyle bir kötülüğün Amerika'da yeri yoktur. Suçlular yakalanacak ve hak ettikleri cezaya çarptırılacaklardır."

Partridge: "... ve daha alt kademelerde..."

Pittsburgh'ta başı kasklı zenci bir çelik işçisi, fırınından gelen ışıktaki yüzü parlayarak: "Benim ülkemde böyle bir şey olduğu için utanıyorum."

Topeka'da aydınlık bir mutfakta beyaz bir evkadını: "Kimsenin bu olanları neden önceden hesaplayıp önlem almadığım anlamıyorum. Kalbim Crawford için çarpıyor." Bir köşedeki televizyon akasını gösteriyor: "Bu evde o, aileden biri sayılır."

Kaliforniya'da bir'sınıfta' Avrasyalı bir öğrenci kız: "Nicholas Sloane için çok üzülüyorum. Onu kaçırmaları büyük bir haksızlık."

CBA ve ona bağlı istasyonların kameraları gün boyunca halkın arasında dolaşıp tepkilerini almışlardı. Şirket incelediği elli röportajdan bu üçünü seçmişti.

Ekranda o sabah yağmur altındaki Sloane'un evi belir-

227

di. Önce sokakta bekleyen kalabalık, sonra kameranın yaklaşarak yüzlerin üzerinde dolaşması. Arkada Partridge'in sesi: "Halkın yoğun ilgisi nedeniyle bugün yeni bir facia yaşandı."

Ses devam ederken ekranda yeni resimler belirdi: iki FBI arabasının hareket edişi... seyircilerin öndeki arabaya doğru dalgalanmaları... öndeki arabanın freni, kontrolü kaybedip kayması... acı bir fren sesine karışan çığlıklar... ikinci arabanın önünden kaçmaya çalışanlar... Sloane Crawford'un şaşkın yüzü... ikinci arabanın uzaklaşması...

Montaj sırasında Sloane'un yüzü ve ikinci arabanın uzaklaşması konusunda itirazlar yükselmişti. Sloane bile, "Yanlış bir izlenim veriyor," demişti.

Ancak montajın çoğunu yapan İris Everly sahnenin habere girmesini savunmuş ve kazanmıştı. "Crawford hoşlansa da hoşlanmasa da bu bir haberdur ve tarafsız olmalıyız," demişti. "Ayrıca dünden bu yana tek hareketli şey de bu." Rita ile Partridge de İris'i desteklemişlerdi.

Ondan sonra dünkü olay tekrarlanmıştı. Haber Priscilla Rhea'nın Jessica, Nicky ve Angus'un zorla kaçırılmasını yeniden anlatmasıyla devam etti.

Minh Van Canh kamerasını yaratıcılıkla kullanmış, Bayan Rhea'nın yüzünü çok yalandan çekmişti. Kadının yüzündeki kırışıklar tek tek seçülebiliyorsa da sert karakteri ve zekası da meydana çıkmıştı. Ortalıkta muhabir yoksa kimi zaman kameramanlar da fotoğrafını çektikleri kişilere sorular sorarlardı. Daha sonra ses montajı yapılırken sorular silinir, yanıtlar kullanılmak üzere bırakılırdı.

Bayan Rhea otoparktaki olayı ve Nissan'ın uzaklaşmasını anlatırken, sesini yükselterek, "Zorba insanlardı, hayvanlar, vahşiler!" demişti.

228

Larchmont emniyet müdürü olayda yeni bir ipucu ele geçirilmediğini ve kaçırılardan haber alınmadığını doğruladı.

Haber bundan sonra kriminolog Ralph Salerno ile bir röportajla devam etti.

Miami'deki stüdyoda olan Salerno ile Harry Partridge New York'tan konuşmuş, konuşma uydu aracılığıyla gerçekleşmişti. Karl Owens'in önerisi çok yararlı olmuştu. Salerno iyi konuşan, bilgili ve otoriter tavırlı bir insandı. Rita Abrams'ı öylesine etkilemişti ki, kadın bu kriz boyunca onun CBA'ya bağlanmasını istemişti. Haberlerde her görünüşünde 1000 dolar alacaktı ve en az dört kere görünecekti.

TV şirketleri haberlerdeki röportajlara para ödemediklerini iddia ederlerse de danışmanlık ücreti başka ve kabul edilebilir bir şeydi.

"Başarılı bir kaçırılma olayından sonra soruşturmanın ilerlemesi kaçırılardan haber almaya bağlıdır," diyordu Ralph Salerno. "Bu haber gelene kadar genellikle bir durgunluk ve bekleme dönemi vardır."

Sonra Partridge'in bir sorusunu yanıtlıyordu: "FBI'nin kaçırılma olaylarında yüksek bir başarı oranı vardır.

Ancak kimin nasıl kaçırıldığına dikkatle bakarsanız, pek çok çözümün kaçırılardan haber almaya bağlı

olduğunu görürsünüz. Ve kaçırılanlar ancak ondan sonra ya pazarlık ya da kur-tarmalık ödemesi sırasında yakalanmışlardır."

"Şu halde kaçırılmalardan bir haber gelmedikçe fazla bir şey olmayacak," dedi Partridge.

"Evet, öyle."

Özel haber bölümünde son olarak da CBA'nın başkam Margot Lloyd-Mason konuştu.

Margot'u da araya katmak Leslie Chippingham'ın fikriydi. Bir gün önce özel kaçırılma haberini verdikten sonra kadına durumu telefonla bildirmiş, sonra o sabah yine ara-

229

mişti. Kadının genelde tepkisi anlayışlı olmuş, ilk konuşmalarından sonra Sloane'u aramış, ailesine kısa bir süre sonra kavuşacağını umduğunu söylemişti. Ancak haber dairesi başkanıyla konuşurken ortaya iki şey atmıştı.

"Böyle bir şeyin olmasının bir nedeni de televizyon şirketlerinin baş spikerlerinin çok büyümelerine izin vermeleridir. Kamuoyu onları özel kişiler, hatta yarı tanrılar olarak görmeye başlar." Kadın bir şirketin kamuoyunun kavramlarını nasıl değiştireceği konusunda bir şey söylememiş, Chip-pingham da bilinen bir şeyi tartışmakta bir yarar görmemişti.

Diğer söylediği de kaçırılma araştırma ekibi hakkındaydı.

"Kimsenin ve özellikle de senin, kendisini kaybedercesine-ne para harcamaya başlamasını istemiyorum. Gerekli olanları elindeki bütçeden karşılayarak yapacaksın."

"Buna pek olanak yok sanırım," demişti Chippingham.

"O zaman bir kural koyuyorum. Bütçeyi geçen bir harcama önceden benim iznim almamadan yapılamaz.

Anlaşıldı

mı?"

Chippingham kadının damarlarında kan mı yoksa buz

mu doluştuğunu merak etti.

"Anlaşıldı, Margot," dedi. "Ancak sana dün akşam kamuoyu araştırmalarında puanımızın çok yükseldiğini ve bunalım sürdükçe daha da yükseleceğini hatırlatmak isterim."

"Bu da talihsiz olayların kârlı olabileceğinin bir kanıtıdır."

Chippingham kadının bu akşam haberlerde görülmesiyle harcamalar konusunda biraz daha hoşgörülü olacağını umuyordu.

Margot otoriter bir sesle konuşuyor, hazırlanmış ama kendisi tarafından düzeltilmiş bir metni okuyordu.

"Sloane ailesinin kaçırılan üyelerinin araştırılması için tüm kaynaklarımızın kullanılacağı söylerken, ben bu şir-

230

kette ve ana şirketimiz olan Globanic Sanayi'de çalışanlar adına konuşuyorum. Bu bizim için bir aile sorunudur.

Olanları şiddetle kınıyoruz. Suçluların adalet önüne çıkarılması için yasal güçlerin olanca çabalarıyla çalışmalarını istiyoruz. Dostumuz ve meslektaşımız Crawford Sloane 'un en kısa sürede eşine, oğluna ve babasına kavuşacağını umuyoruz."

İlk metinde Globanic Sanayi'den söz edilmemişti. Margot metni gözden geçirirken bu düzeltmeyi yapınca Chippingham, "Bunu salık vermem," demişti. "Kamuoyunda CBA'nın başlı başına bir varlık olarak bir görüntüsü vardır. Amerika'yı Amerika yapan şeylerden biri. Globanic'i katmak bu görüntüyü bulandırır, ki bu da kimsenin yararına değildir."

"Sen CBA'nın bir taç elması olarak kalmasını ve bağımsız olarak görülmesini istiyorsun. Ama ikisi de doğru değildir. Globanic'te CBA'yı kıçlarında bir çoban olarak görüyor-lardır. Düzeltmem olduğu gibi kalacak. Ama istersen 'dostumuz ve meslektaşımız' sözcüklerini çıkarabilirsin. Her ne olursa olsun, onları söylerken sıkıntıdan boğulabilirim."

"Öyleyse bir anlaşma yapalım," demişti Chippingham. "Bir tek yayın süresinde Crawford'un arkadaşı olursan Globanic'i seveceğime söz veririm sana."

Margot ilk kez kahkahalarla gölmüştü. "Oldu."

Ekibin hummalı çalışması sonunda bir yere varmamış olmaları Harry Partridge'i şaşırtmamıştı. Geçmişte de böyle projelerde çalışmıştı ve yeni ekip üyelerinin birbirlerine ancak bir günde alışabildiklerini bilirdi. Yine de planların geliştirilmesinde daha fazla gecikme olmamalıydı.

Öğleden sonra Rita'ya, "Bu akşam bir çalışma yemeği yiyelim," dedi.

231

Rita Milli Akşam Haberlerinin hemen ardından ekipteki altı kişinin -Partridge, Rita, İris, Jaeger, Owens ve Cooper- Çin yemeği ile tanıştırılmalarını ayarladı. Batı Altmış-beşinci Sokak'ta TV habercilerinin pek sevdikleri Shun Lee West'i seçti ve masa ayırtırken şef Andy Yeung'a, "Mönü filan getirme," dedi. "Bize kalabalıktan uzakta konuşabileceğimiz bir masa ver ve ne istersen getir."

Milli Akşam Haberlerinin başındaki beş dakikalık kaçırılma raporu bitince Partridge spiker koltuğundan kalktı, yerine Crawford Sloane oturdu. Sloane Partridge'in kolunu tutup, "Her şey için çok teşekkür ederim, Harry," diye mırıldandı.

"Bu gece birkaçımız bir araya gelip fikir üretmeye çalışacağız."

"Duydum. Size minnettarım." Sloane bir yardımcının önüne yerleştirdiği kağıtlara bakarken Partridge onun görünüşü karşısında dehşete uğramıştı. Bir buçuk günün yüzünde yarattığını makyaj bile örtmüyordu.

Sloane'un yanaldan çökmüş, gözlerinin altı şişmişti. Belki de yalnız kalınca ağlıyor, diye düşündü Partridge.

"İyi misin?" diye fısıldadı. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Sloane başını salladı. "O eşşoğlu eşekler beni sahneden silemezler."

Stüdyo amiri seslendi. "On beş saniye."

Partridge kamera menziline çıktı, sonra da stüdyoyu terk etti. Dışarda bir monitörden Sloane'un haberlerin sonunu getireceğinden emin olana kadar izledi. Sonra bir taksiye atlayıp lokantaya gitti.

232

Masaları lokantanın arka ve nisbeten sakin bir köşesin-deydi.

İlk yemeklerinin sonunda Partridge Cooper'e döndü. Genç İngiliz günün büyük bir kısmını Larchmont'da geçirmiş, polis de içinde olmak üzere, kaçırılmayı bilen herkesle konuşmuştu. Ekibe ancak öğleden sonra geç bir saatte dönmüştü.

"Teddy, önce senin izlenimlerini dinleyelim. Ayrıca bundan sonra ne yapacağımız hakkında bir fikrin var mı?"

Cooper boş çorba kasesini itip ağzını sildi. Cebinden not defterini çıkardı. "Peki, önce izlenimler."

"Bir: İş tam bir profesyonel işiydi. Bunu yapanlar işlerini iyi biliyorlardı ve tren tarifesi hazırlamış gibi dikkatle planlamışlar ve hiçbir yanlışlık yapmamışlardır. Çalışma yöntemlerinin bir kısmı da geride iz bırakmamak olmuş, iki: Çok paraları var."

"Bunu nasıl anladın?" diye sordu Norman Jaeger.

"Bu soruyu bekliyordum." Cooper masadakilere bakıp gülümsedi. "Bir kere harekete geçmeden önce uzun bir süre gözetleme yaptıkları anlaşılıyor. Komşuların Sloane'ların evinin önünde arabalar ve bir iki kere de kamyonlar gördüklerini, kendisinin korunduğunu sandıklarını biliyorsunuz. Dünden beri beş kişi bunu bildirdi. Ben bugün dört kişiyle konuştum. Hepsi de arabaları üç ya da dört haftadır gördüklerini bildirdiler. Sonra Bay S artık izlendiğine inandığını da söyledi.

Cooper Partridge'e baktı. "Harry, tahtadaki notlarını okudum ve Bay S'nin haklı olduğuna inanıyorum. Evet, izleniyordu. Bu konuda bir de kuramım var."

Onlar konuşurken biberli karides, midye kızartması, bezelye ve pirinç gelmişti. Bir süre konuşmayı kesip yemeğe daldılar. Sonra Rita, "Kuramını anlat, Teddy?" dedi.

"Peki. Bay S büyük bir TV yıldızı; kamuoyunun tanıdığı bir kişi olmaya alışkın, gittiği her yerde gözler kendisine çev-

233

riliyor ve bu da bilinçli bir duyguya dönüşüyor. Bundan kurtulmak ve yabancıların kendisine bakmalarından ya da parmakla göstermelerinden rahatsız olmamak için bilinçaltında bunları umursamayan bir duygu geliştiriyor. O yüzden izlendiğini fark etmemiştir."

"Bu doğru olsa bile, bununla nereye varabiliriz?" diye sordu Karl Owens.

"Kaçıranların bir tablosunu çizmemizde yardımcı olur," dedi Partridge. "Devam et, Teddy."

"O kadar uzun süre gözetleme yapabilmek için kaçırınların çok paraları olması gerekir. Aynı şey gözetlemekte kullandıkları arabaları da açıklar. Bir ya da iki kamyon, çünkü Nissan minibüsü. Başlı başına bir donanma sanki. Ve arabaların bir özelliği vardı."

Cooper defterinin sayfasını çevirdi. "Larchmontlu polisler araba raporlarını görmeme izin verdiler. Ortaya ilginç şeyler çıktı. "Bir insan bir arabayı görünce fazla bir şey hatırlamayabilir, ama hepimizin en çok hatırladığımız şey arabanın rengidir. Arabaları gördüklerini bildirenler sekiz ayrı renk bildirdiler. Bunun üzerine kendi kendime, kaçırınların sekiz ayrı arabası mı vardı? diye sordum."

"Olabilir," dedi İris Everly. "Eğer kiralık arabalar ise."

Cooper başını salladı. "Karşımızdaki profesyonellere göre değil. Araba kiralamanın kimlik demek olduğunu bilirler. Ayrıca kiralık arabaların plaka numaralarının izlenmesi de kolaydır."

"Şu halde bir kuramın daha var, öyle mi?" dedi İris.

"Evet. Bence adamların üç arabası vardı ve bunları haftada bir boyatarak görülme risklerini azaltıyorlardı. Ancak bu boyama işinde budalaca bir yanlışlık yaptılar."

Sofraya bu kere iki tabak dolusu Pekin ördeği gelmişti. Hepsi çubuklarıyla uzanırken Cooper sözüne devam etti.

"Bir an geriye dönelim. Larchmont'daki komşulardan biri araba konusunda daha çok şey görmüştü. Çünkü adam

234

araba sigortacısıydı ve marka ile modelleri tanıyordu. Her neyse, bu adam arabaların marka ve modellerine de dikkat etmiş ve sadece üç araba gördüğünü söylüyor: bir Ford Tempo, bir Chevy Celebrity ve bir Plymouth Reliant. Hepsi de bu yılın modelleriymiş. Adam renklerini de hatırlıyor."

"Peki, renk için ne buldun?" diye sordu Partridge.

"Bu öğleden sonra sizin serbest muhabiriniz Bert Fisher benim için birkaç araba satıcısına telefon etti. Satıcılar bu modellerin bazı renklere hiç boyanmamış olduğunu söylüyorlar. Örneğin sigortacı sarı bir Ford Tempo gördüğünü söyledi, ancak fabrikadan böyle bir renkte araba çıkmamış. Mavi Plymouth Reliant da öyle. Başka biri yeşil bir arabadan söz etti, ancak o üç marka da yeşil araba çıkarmamışlar."

"Bir iz üstünde olabilirsin," dedi Owen. "Bir arabanın kaza geçirip boyanmış olması mümkün, am'a üçü için aynı şey söylenemez."

"Bir şey daha var," dedi Jaeger. "Oto boyacıları genellikle yapımcının renklerini kullanırlar. Biri özellikle kullanılmayan bir renk istemediği sürece."

"Teddy'nin adamların profesyonel olduklarını söylediğini hatırlarsak bu geçerli olamaz," dedi İris. "Göze batmak istemeyeceklerdir."

"Sizlerle aynı fikirdeyim," dedi Cooper. "Bundan da bir sonuç çıkıyor: çete arabaları kendisi boyadı ve renk konusunu düşünmedi bile."

"Bu iyice varsayım oluyor," dedi Partridge.

"Acaba?" dedi Rita. "Sana Teddy'nin az önce söylediklerini hatırlatırım. Adamların bir araba filosu olduğunu söylüyordu -en az üç araba, bir ya da iki kamyon, kaçırılma kullandıkları Nissan minibüsü. Bunların hepsini aynı yerde saklamak isteyecekleri için, büyük bir yerleri olması gerekir. O zaman içinde araba boyama atelyesi olacak kadar büyük buyer düşünebilir miyiz?"

235

"Yani bir operasyon merkezi," diye Jaeger atıldı. Teddy'ye döndü; sabahki kuşkuculuğunun yerini saygı almıştı. "Sözü oraya götürüyorsun, değil mi?"

"Evet," diye sırttı Cooper.

Yemekleri devam ediyordu. Lokmalarını alırken hepsi az önce konuşulanları düşündüler.

"Bir operasyon merkezi," dedi Rita. "Belki de hem arabalar, hem de insanlar için. Yaşlı kadının ifadesinden kaçırılma yerinde dört beş kişi vardı. Görünmeyen birkaç kişi de olabilir. Hepsinin orada olması daha akla yakın değil mi?"

"Rehineler de," dedi Partridge.

"Eğer bunu doğru kabul edersek, bundan sonraki sorumluluk da bunun nerede olduğu olacaktır," dedi Partridge.

"Bunu bilemeyiz," dedi Cooper. "Ancak kafa yorarak bunun nasıl bir yer olduğunu bulabiliriz sanırım. Ayrıca Larch-mont'dan ne kadar uzak olduğunu."

"İris kafa yorulması yapılmış bile," dedi.

"Eh, madem ki sordun..."

Partridge, sert bir sesle, "Gösterişi bırak, Teddy," dedi. "Sadede gel."

Cooper umursamadan devam etti. "Adam kaçırılan birinin nasıl bir plan yapacağını düşündüm. Kendime şu soruyu sordum: kaçırılmadan sonra ne isterdim?"

"Yanıtı ben vereyim," diye Rita atıldı. "Kovalanmamak; onun için de hızla oradan uzaklaşıp bir yere saklanmak."

Cooper ellerini çırpı. "Aferin! Operasyon merkezinden başka neresi daha güvenli olabilir ki?"

"Yani merkezlerinin uzakta olmadığını mı söylemek istiyorsun?" diye Owens sordu.

"Bence durum şöyle," dedi Cooper. "Bir, Larchmont'un dışında olacak. İki, ama çok uzak olmayacak. Adamlar belki de birkaç dakika sonra polisin kendilerini aramaya başlayacağını düşünmek zorunda kalacaklardı. Bu yüzden kaçıp sak'

236

lanmak için ne kadar süreleri olduğunu hesaplamışlardır."

"Sen onların yerinde olsaydın bu süreyi ne kadar hesap ederdin?"

"Yarım saat. Bu zaman bile tehlikelidir, ancak uzaklaşmak için bunu göze almaları gerekirdi."

"Bunu mile çevirirsek... bölgeyi de biliyorum... yirmi beş mil yani," dedi Owens.

"Ben de öyle hesaplamıştım." Cooper cebinden katlanmış bir New York yol planı çıkartıp açtı. Larchmont'u merkez alıp kalemle bir daire çizmişti. Parmağının dairenin içine koydu. "Yirmibeş mü yan çapında bir daire. Bence merkezleri bunun içinde bir yerdedir."

237

8

CBA Haberleri ekibi Cuma akşamı Çin lokantasında yemeklerini yemekten saat sekizi kırk gece Perulu diplomat Jose Antonio Salaverry'nin Manhattan'daki dairesinin kapısı çaldı.

Park Caddesi yakınlarında Kırksekizinci Sokak'taki daire yirmi katlık bir apartmandaydı. Holde bir kapıcı olmasına karşın ziyaretçiler dışardaki dahili telefonun mikrofondan geldiklerini bildirirler ve daire sahibinin kapı otomatığını açmasıyla içeri girerlerdi.

Salaverry o sabah Miguel'le buluşmasından bu yana çok kaygılıydı ve Medellin/Sendero Luminoso grubunun ülkeden bir an önce çıktığının haberini heyecanla bekliyordu. Onların gitmesiyle dünden beri içinde bulunduğu sıkıntıdan kurtulacaktı.

Salaverry ve bankacı dostu Helda Efferen bir saattir şöminenin karşısında votka içiyorlardı ve ikisi de mutfağa girip yemek hazırlamaya ya da telefon edip getirtmeye üşeniyorlardı. İçkiyle biraz rahatlamışlarsa da heyecanlan yatışmış değildi.

Birbirlerine hiç uymayan tiplerdi -Salaverry ufak tefek, Helga ise iri kemikli, bol etli, dolgun göğüslü doğal bir şansındı. Ancak doğa kadını güzel yapmamıştı; yüzünde bir sertlik ve pek çok erkeği iten bir eksiklik vardı. Ancak Salaverry bankada kadını ilk gördüğü anda vurulmuştu. Belki de ka-

238

dında kendisinin bir yansımasını görmüş ve onun da güçlü ama saklı cinselliğini fark etmişti.

Her iki noktada da haklıydı. Genellikle kuşkuya, bencilliğe ve cimriliğe dayanan aynı görüşleri paylaşıyorlardı. Sekse gelince, sık sık sevişmelerinde Helga adeta çıldırıyor ve erkeği sanp sarmalayıp yutuyordu sanki.

Salaverry buna bayılıyordu. Helga zevkin doruğuna vardığı anda bağırıyor ve kimi zaman da haykırıyordu ki, bu da onun kendisini olduğundan daha büyük ve erkek hissetmesini sağlıyordu.

O gece de kaygılarını gidermek umuduyla sevişmeye başlamışlardı. Ama kaygıları olduğu gibi kalmış ve bir süre sonra ikisi de bu işi isteyerek yapmadıklarını anlayıp yarıda bırakmışlardı.

Her ikisi de tüm haberlere egemen olan sansasyonel bir olay hakkında önemli bilgiye sahip olduklarını biliyordu. Daha da kötüsü Sloane ailesini kaçıranlara yardım ve yataklık etmişlerdi.

Ancak Jose Antonio ile Helga'yı r. ahatsız eden kaçırılanların güvenliği değildi. Onlar kendi güvenliklerini düşünüyorlardı. Salaverry bu işe karıştığı duyulursa diplomatik bağışıklığın bile kendisini kurtaramayacağını biliyordu; BM'-den ve ABD'den atılacak ve büyük bir olasılıkla Peru'da Sendero Luminosa tarafından öldürtülecekti. Diplomatik korunması olmayan Helga polise bilgi vermemek ve belki de çalıştığı bankada gizlice para virmanları yapmak için rüşvet aldığından yakalanıp hapse tıkalıacaktı.

Jose Antonio bunları düşünürken kapı çalınca hemen koşup holdeki dahili telefonun düğmesine bastı. "Evet. Kim o?"

Sistemin metalleştirdiği bir ses, "Plato," dedi.

Salaverry rahatlayarak Helga'ya, "O geldi," dedi. Sonra mikrofona, "Lütfen yukarı buyrun," dedi ve aşağıdaki kilidi açacak olan otomatik düğmesine bastı.

On yedi kat aşağıda Salaverry ile konuşan adam içeri

239

girdi. Orta boylu, zayıf yüzlü, esmer ve kara saçlı adam otuz sekiz ila elli beş arasında herhangi bir yaşta olabiliirdi. Üzerinde önü açık bir pardesü vardı. Eldivenli olarak içeri girmiş, binanın sıcaklığına karşın eldivenlerini çıkarmamıştı.

Adamın kapıda dahili telefondan konuştuğunu gören kapıcı geçmesi için el salladı. Adam asansörle yukarı çıktı, aradığı kapının önünde durup zile bastı. Kapı aynı anda açıldı.

Adam hafif bir Latin aksanı olan yumuşak bir sesle, "Bay Salaverry siz misiniz?" diye sordu. "Evet. Buyrun. Pardesünüzü alayım." "Hayır, fazla kalmayacağım." Ziyaretçi çevresine bakındı. Helga'yı görünce, "Bankacı bu mu?" diye sordu. "Evet. Bayan Efferen. Sizin adınız ne?" "Plato demek yeter." Adam başıyla şöminenin önünü işaret etti. "Şuraya gidebilir miyiz?"

"Elbette." Salaverry adamın eldivenlerini çıkarmadığına dikkat etmişti. Belki de elinde bir sakatlık vardır, diye düşündü.

Şimdi şöminenin önündeydiler. Adam Helga'yı çok hafif bir baş eğmesiyle selamladıktan sonra, "Evde başka kimse var mı?" diye sordu.

Salaverry başını salladı. "Evde yalnızız. Çekinmeden konuşabilirsiniz."

Adam elini pardesüsünün cebine sokarken, "Bir mesaj getirdim," dedi. Elini çıkardığında namlusuna susturucu takılmış dokuz milimetrelik bir Browning tabanca tutuyordu.

İçki Salaverry'nin tepkilerini yavaşlatmıştı; zaten içmemiş olsaydı bile olanları önleyecek gücü olamazdı.

Adam, Peru'lu donup kalmışken tabancayı alnına dayadı ve tetiği çekti. Kurbanının son anında ağzı şaşkınlık ve inanmazlıkla açılmıştı.

Helga da şaşkınlıktan donmuştu. Ancak şaşkınlığı bu arada dehşete dönüşmüştü. Bağırmaya başladı ve aynı anda kaçmaya çalıştı.

Helga da kaçmaya çalıştı.

Helga da kaçmaya çalıştı.

240

Ancak çok geç kalmıştı. Usta bir nişancı olan adam kadını kalbinden vurmuştu bile, Helga da kanlar içinde yere yuvarlandı.

Miguel'in Küçük Kolombiya'dan kiralık katili bir an durup çevreye kulak verdi. Susturucu görevini görmüşse de dışardan bir müdahale olmayacağından emin olmak istiyordu. Komşulardan bir ses çıkmış olsaydı hemen duyulacaktı. Ancak sessizlik devam edince kendisinden istenen şeyleri yapmaya başladı.

Önce susturucuyu çıkartıp cebine soktu. Tabancayı Salaverry'nin yanına bırakıp cebinden küçük bir kutu spreyli boya çıkardı. Bununla duvara iri harflerle CORNUDO diye yazdı. Sonra ölü adamın sağ eline bir kaç damla boya sıktıktan sonra kutuyu Salaverry'nin parmaklarına bastırarak parmak izlerini çıkarttı. Ardından aynı şeyi tabancaya da yaparak Salaverry'nin parmak izlerini onun da kabzasına geçirdi. Tabancayı sanki Salaverry kendini vurduktan sonra yere düşmüş gibi yanına bıraktı.

Kadının cesedine dokunmamıştı bile.

Bundan sonra cebinden üzerinde daktiloyla bir şeyler yazılı olan katlanmış bir kağıt çıkardı. Kağıtta şunlar yazıyordu:

"Sana onun seni hak etmeyen bir seks delisi bir orospu olduğunu söylediğimde bana inanmamıştın. Seni sevdiğini sanıyorsun ama o senden nefret ediyor. Sen güvenip ona evinin anahtarını verdin. Oysa o iğrenç cinsel birleşmeleri için başka erkekleri taşıdı evine. İşte bunu kanıtlayan fotoğraflar. Adamla fotoğrafçı arkadaşını evine aldı ve fotoğraflarının çekilmesine izin verdi. Bu resimleri kendisi için topluyordu. Evinin bu şekilde kullanılması senin gibi bir erkek için en büyük hakarettir.

Eski (ve Gerçek) Dostun

Katil kağıdı buruşturup yatak odasındaki çöp sepetine

Gece Terörü - F. 16

241

attı. Polis evi arayınca kağıt bulunacaktı. Yazarının da Sala-verry'nin tanıdığı biri olduğu sanıyacaktı.

Katil son olarak da siyah beyaz resim parçalarıyla dolu bir zarf çıkardı. Parçaların her birinin kenarında yanıklar vardı. Bunları da tuvalete attı ve sifonu çekmedi.

Resim parçaları bir şey anlaşılmayacak kadar küçüktü. Salaverry'nin mektubu aldığı, resimleri yakıp tuvalete attığı anlaşılacaktı. Sonra da kıskançlıktan çılgına dönmüş ve kadını öldürmüş olacaktı.

Ondan sonra duvara o yazıyı yazmış olurdu. Gelen polisler ispanyolca biliniyorlarsa bile nasıl olsa biri bunun Boynuzlu demek olduğunu söyleyecekti.

Salaverry son olarak yaptığı bu şeyin sonuçlarına katlanmak istemeyerek kendini öldürmüş olacaktı.

Alnındaki barut izleri bu işi kendisinin yaptığının kanıtıydı.

Katil odaya son bir kere daha baktıktan sonra daireden çıktı. Sokağa indiğinde aradan yalnızca on beş dakika geçmişti. Bir iki blok yürüdükten sonra eldivenlerini çıkartıp sokaktaki çöp tenekelerinden birine attı.

242

NORMAN Jaeger, "Sence Teddy Cooper bir şeyler bulacak mı?" diye sordu.

"Hiç şaşmam," dedi Partridge. "Bunu daha önce de yapmıştı."

Saat gecenin on buçuğuydu, lokantada yenen yemekten sonra Central Parkı yakınlarında yürüyorlardı.

Cooper çetenin merkezinin Larchmont'un yirmi beş millik çevresinde olduğunu söyledikten sonra ikinci bir varsayımını daha dile getirmişti.

Çete ile kaçırılanların o anda operasyon merkezinde bulduklarına inanıyordu. Polis araştırması gevşeyene ve yollarda barikatlar kalkana kadar orada kalacaklardı. Ki, bu da çok uzun sürmeyecekti. Ondan sonra da daha uzak bir yere gideceklerdi. Gidecekleri yer Amerika'nın uzak bir köşesi de olabilirdi, başka bir ülke de. Cooper'in varsayımları diğerleri tarafından ciddiyetle ele alınmıştı. Rita Abrams, "Şu ana kadar karşımıza çıkan en mantıklı şey," demişti.

Ancak Karl Owens, "Yoğun nüfuslu ve çok büyük bir alandan söz ediyorsun," demişti. "Burasını elinde bir ordu olsa bile etkin bir biçimde arayamazsın. Tabii senin bunun için de parlak bir fikrin yoksa."

"Şu anda bu kadar," demişti Cooper. "Benim şimdi derin bir uykuya ihtiyacım var. Belki de sabaha senin deyimimle 'parlak' bir fikir daha geliverir."

243

m

Toplantıyı orada kapatmışlardı. Ertesi günün Cumartesi olmasına karşın Partridge grubun sabah onda toplanmasını istemişti. Çoğu taksiye binip gitmişlerse de Partridge ile Jaeger otellerine yürüyerek gidiyorlardı.

"Londra'da bizim için yaptığı ilk iş 1984'deydi," diye Partridge devam etti. "Kızıl Deniz'in mayınlandığı sıralar.

İrili ufaklı bir sürü gemi havaya uçup batıyordu ve mayınları kimin döşediği bilinmiyordu. Hatırladın mı?"

"Elbette. İran ile Irak'tan kuşkulandı. Pis işi yapan bir gemi olduğu belliydi ve bunun hangisi ya da kimin gemisi olduğu bilinmiyordu."

Partridge başını salladı. "Teddy araştırmaya Londra'da-ki Lloyds şirketinden başlayıp günlerce gemilerin sefer kayıtlarını izledi. Mayınları döşeyen geminin Süveyş Kanah'ndan girdiğini tahmin ediyordu. Gemilerin batmaya başlamasından önce Kanala giren gemilerin kayıtlarını çıkarttı. Tabii çok büyük bir liste çıktı karşısına.

Sonra başka kayıtlara dalıp listesindeki her geminin bundan sonraki hareketlerini, uğradığı limanları saptamaya başladı. Sonunda uzun, ama çok uzun bir süre sonunda bir gemi adı saptadı. Ghat. Başka gemilerin mayına çarptıkları çeşitli yerlerde, batışlarından iki gün önce Ghat geçmişti. Şimdi artık geminin Libya bandıralı olduğunu biliyoruz. Geminin adı da saptandıktan sonra bu işin Kaddafi'den çıktığı kanıtlarını bulmak güç olmadı."

"Bu haberde herkesten önde olduğumuzu biliyordum ama bu ayrıntılarını bilmiyordum," dedi Jaeger. Partridge gülümsedi. "Genellikle de böyle olur, değil mi? Teddy ve senin gibi insanların yaptıkları şeylerin aferini-ni biz muhabirler alırız."

"Ben yakınmıyorum," dedi Jaeger. "Ve sana bir şey söyleyeyim, Harry, seninle, hele bu yaşımda yer değiştirmek istemem. Cooper bir çocuk daha. Hepsi de öyle. Bu iş çocukların işi oldu artık. Senin de benim gibi kendini yaşlı hissetti-

244

ğün günler olur mu?"

Partridge yüzünü buruşturdu. "Son zamanlarda çok sık hem de."

Columbus Meydanı'na gelmişlerdi. Sollarında pek az New Yorklunun geceleri girmeye cesaret ettiği karanlık Central Park vardı. Az ileride de Manhattan'ın parlak ışıkları. Partridge ile Jaeger hızla akan trafiğin arasından geçtiler.

"Sen de, ben de bu işte çok şeyin değiştiğini gördük," dedi Jaeger. "Talihimiz varsa, bundan sonra da görürüz."

"Sence gelecekte neler var?" diye sordu Partridge.

Jaeger bir an düşündü. "Önce olmayan şeyi söyleyeyim," dedi. "Yapılan kötü kehanetlere karşın televizyon haberciliği ortadan kaybolmayacak ve fazla bir değişikliğe de uğramayacak. CNN belki de en üst sıraya yerleşecek. Ancak önemli olan her ülkede, tarihte hiç olmadığı kadar haber açıklığının olması."

"Bunu da televizyon yaptı."

"Hem de nasıl! Televizyon yirminci yüzyılın Guten-berg'i ve Caxton'udur. Daha da ötesi, televizyon haberleri bütün eksikliklerine karşın insanları daha çok şey öğrenmeye itmiştir. Gazeteler bu yüzden daha güçlenmişlerdir ve güçlenmeye de devam edeceklerdir."

"Bizim hakkımızı vereceklerini hiç sanmam," dedi Partridge.

"Bize hak vermeyebilirler, ama dikkatlerini de üzerimizden eksik etmeyeceklerdir. CBS'de Don Hewitt New York Times gazetesinin Birleşmiş Milletler'deki muhabirlerinin dört katı insanı televizyona ayırdıklarını söylemişti. Ve onlar da en çok bizim hakkımızda, televizyon haberleri, habercileri ve neler yaptığımız hakkında yazı yazıyorlar."

"Ancak buna bir de tersinden bak," diye Jaeger devam etti. "Times'da televizyonda gösterilecek kadar önemli bir şey hiç olmuş mudur? Ve bu bütün yazılı basın için de geçer-

245

lidir. İnsan o yüzden hangisinin daha önemli bir araç olduğunu ister istemez kendi kendine soruyor."

Partridge güldü. "Renk."

"Renk!" diye Jaeger sözcüğü tekrarlardı. "Televizyonun değiştirdiği bir şey daha işte. Gazeteler her gün biraz daha televizyon ekranına benziyorlar. USA Today gazetesinin başlattığı bir şey bu. Harry, sen ve ben, New York Times'ın birinci sayfasını dört renkli olarak da göreceğiz. Kamuoyu bunu isteyecek ve Times da buna boyun eğecek."

"Daha başka neler öngörüyorsun bakalım?"

"Haftalık dergilerin ortadan kalktığını. Şimdiden dina-zorlaştılar bile. Time ile Newsweek abonelerin eline vardığında yazılarının çoğu bir hafta on gün eskimiş oluyor. Günümüzde bayat haberleri kim okumak ister ki? Reklam verenlerin de aynı soruyu sorduklarını duyuyorum sağda solda."

Jaeger'in kaldığı Parker-Meridien Oteli'nin önüne gelmişlerdi. Partridge Doğu Kırksekizinci Sokak'taki Inter Continental'i daha rahat bulurdu.

"Biz iki emektar savaş atıyoruz," dedi Jaeger. "Sabaha görüşürüz." El sıkışıp ayrıldılar.

Partridge yarım saat sonra yatağında yolda aldığı gazeteleri okuyordu. Ancak çok geçmeden gözleri kararmaya başlayınca hepsini bir yana itti. Sabah kahvaltısını ederken yeni günün gazeteleriyle birlikte hepsini gözden geçirirdi artık.

Uyku hemen gelmedi. Son otuz altı saat içinde çok şey olmuştu. Kafası olaylar, fikirler, sorumluluklarla karma karışık.

Jessica şimdi neredeydi acaba? Teddy'nin yirmi beş mil yançaph dairesi doğru muydu? Kendisinin, Deneyimli Savaşçı Harry'nin parlak zırhlar içinde bir orta çağ şövalyesi gi-

246

bi ordusunun başına geçip eski sevgilisini kurtarması olası mıydı?

Birak şimdi bunları! Jessica ve diğerleri hakkındaki düşüncelerini yarına bırak. Partridge kafasını boşaltmaya, en azından başka bir şey düşünmeye çalıştı.

Bu başka bir şey kaçınılmaz olarak Gemma'ya, yaşamının o diğer büyük aşkına yöneldi.

Dün Toronto'dan gelirken o papanın yolculuğunu yine yaşamıştı: Alitalia DC-10... basın bölmesi ve Papa... Papa'-nın 'köleler' deyimini kullanmamaya karar vermesi, ödül olarak Gemma'nın gülü... karşılıklı tutku ve ilişkilerinin başlaması...

Partridge anılarına bir gün önce bıraktığı yerden devam etti.

Orta Amerika ve Karayiplere yapılan o yolculuk uzun ve zahmetliydi. Papa'nın çıktığı bu en uzun yolculukta sekiz ülkeye gidilecek, kimi zaman geceleri uçulacaktı.

Partridge o ilk karşılaşma anından sonra Gemma'yı daha yakından tanımak istemişse de CBA muhabiri olarak görevi kadını yere indiklerinde görmesine pek zaman tanımıyordu. Ancak birbirlerinin giderek daha farkında olmaktaydılar ve Gemma havadayken işi olmadığı zamanlar gelip yanına oturuyordu. Çok geçmeden elele tutuşmaya başladılar ve kadın bir kere yanından kalkarken Partridge'e doğru uzandı ve öpüştüler.

Partridge'in zaten güçlü tutkusu daha da artmıştı.

Her fırsatta konuştukları için kadının geçmişini de öğrenmeye başlamıştı.

Gemma Toskanya bölgesinde, Floransa'ya yakın küçük bir dağ kasabası olan Vallombrosa'da doğmuştu. Üç kızkardeşin en küçüğüydü. "Zenginlerin gittikleri moda yerlerden biri değildir, Harry sevgilim, ama çok güzeldir."

Vallambrosa yazlan tatile gelen İtalyan orta sınıfının

247

bir cennetiydi kadının söylediğine göre. Bir mil ötede John Milton'un bir zamanlar oturduğu ve söylentiye göre Kayıp Cennet'i için esin kaynağı olan fl Paradisine vardı.

Gemma'nın babası tablo ve freskleri restore ederek iyi bir geçim sağlayan yetenekli bir ressamdı. Annesi müzik öğretmeni idi. Sanat ve müzik ailenin ayrılmaz bir parçasıydı ve Gemma için hâlâ öyle olmaya devam ediyordu.

Alitalia'ya üç yıl önce girmişti. "Dünyayı görmek istedim, bundan başka bir yola da param yoktu," diyordu. "Bari görebildin mi?" diye sordu Partridge. "Pek az. Görmek istediğim kadar değil ve artık camari-ero del cielo olmaktan bıkmaya başladım."

Partridge güldü. "Sen gökyüzünde bir garsondan çok daha başka bir şeysin. Ama pek çok insanla da karşılaşmış olmalısın. Pek çok erkekle..."

Gemma omuzlarını silkti. "Çoğunu uçak dışında görmek istemem bile."

"Ama başkaları da vardı, öyle mi?" Kadın kendisinin bir parçası olan o tatlı gülümsemesiy-le baktı erkeğin yüzüne, "içlerinde senin kadar hoşlandığım tek kişi bile yoktu."

Kadın basitçe söylediği bu sözler karşısında doğuştan kuşkucu olan Partridge ona inanmakla safdillik mi ettiğini düşündü. Ama neden ben de onun gibi hissettiğim zaman, Jessica'dan beri hiçbir kadının beni böyle etkilemediğini bildiğim halde neden inanmayacakmışım ki?

Her ikisi de yolculuğun hızla devam ettiğini, zamanlarının azaldığını hissediyorlardı. Yolun sonunda herhalde ayrılacaklar ye bir daha birbirlerini hiç görmeyeceklerdi.

Belki de bu zamanın akıp gittiği duygusuyla, bir gece kabin ışıkları loş ve diğerlerinin çoğu uykudayken Gemma erkeğin yanına kıvrıldı ve battaniyenin altında seviştiler. Üç koltukta rahatsız olmaları gerekirken her nasılsa hiçbir rahatsızlık duymadılar ve Partridge bu olayı yaşamının en gü-

248

zel deneyimlerinden biri olarak bir daha hiç unutamadı.

Sevişmelerinin hemen ardından -içinden gelen bir sese kapılarak ve Jessica'yı kararsızlığının sonunda kaybettiğinin bilincinde olarak- "Gemma, benimle evlenir misin?" diye fısıldadı.

"Elbette, sevgilim, elbette," diye kadın da fısıltıyla yanıtladı kendisini.

İlk durakları Panama'ydı. Partridge alçak sesle sorular sorup planlar yapıyor ve Gemma yan karanlıkta hafifçe gülümseyerek her dediğini kabul ediyordu.

Sabah olunca Panama'nın Tocumen Havalimam'na indiler. Papa uçaktan inince kameraların önünde yere yatıp toprağı öptü. Bundan sonra da standart formaliteler başladı.

Partridge inmeden önce yapımcısı ve kamera ekibiyle konuşmuş Papa'yı birkaç saat kendisi olmadan izlemelerini rica etmişti. Daha sonra montajda kendilerine yardımcı olacaktı. Panama ile New York arasında saat farkı sadece bir saat olduğu için nasıl olsa bunun için yeterli zamanlan olacaktı.

Çok merak etmelerine karşın hiçbiri bir şey sormamıştı. Partridge Gemma ile giderek artan bağlarının onların gözünden kaçmadığına da emindi.

Partridge New York Times muhabiri Graham Brode-rick'e de o günlük notlarını kendisiyle paylaşıp paylaşmayacağını sordu. Kaşlarını merakla kaldıran Broderick de bir şey sormadan kabul etti isteğini.

Muhabirler herhangi bir anda kendilerinin de böyle bir yardıma ihtiyaçları olacağını bildikleri için sık sık böyle değıştokuş yaparlardı.

Partridge uçaktan ötekilerle birlikte inemedi. Gemma'nın baş hostese ne dediğini bilmiyordu, ancak kadın da yanına geldi ve uçaktan birlikte indiler. Üzerinde Alitalia üniforması olan Gemma başka bir şey giyecek zamanı olmadığını söyledi. Partridge, "Ben seni böyle seviyorum," diye susturdu kadını.

249

"Beni gerçekten seviyor musun, Harry?"

"Evet."

Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar ve gördükleri şeyden ikisi de memnun kaldılar.

Terminal binasında Partridge Gemma'yı yalnız bırakıp gidip danışmadaki sivilceli oğlana bir şeyler sordu.

Sırtan genç, hanımefendi ile birlikte Plaza de Francia'daki Eski Kent duvarının bir bölümü olan Las Bodedas'a gitmesini söyledi. Juzgado Municipal'i orada bulacaktı.

Yirmi dakika sonra eski surun içinde, bir zamanlar bir hapisane hücresi olan süslü bir odadaki belediye memurunun önünde Harry Partridge ile Gemma Baccelli kan koca ilan ediliyorlardı. Beş dakikalık törenin sonunda üstünde pamuklu bir günlük elbise olan memur yirmi beş dolar karşılığında bir Açta Matrimonial imzaladı. Partridge tanıklık yapan iki stenonun her birine de yirmişer dolar verdi.

Damat ve geline evliliklerini resmen kaydettirmenin zorunlu olmadığı söylendi. Bu ancak bir daha boşanmak için dönerlerse gerekecekti.

"Kayıt yaptıracağız ve bir daha dönmeyeceğiz," dedi Partridge.

Partridge hem o sırada, hem de daha sonra hiç duraksamadan belediye nikahını kabul eden Gemma'nın bunu diniyle nasıl bağdaştırdığını merak etmişti. Gemma Katolikti ve ilk okulu Rahibeler okulu Sacre Coeur'de okuduğunu söylemişti. Ama kendisi bunu her soruşunda Gemma omuzlarını silkmış ve, "Tanrı anlar," demişti. İtalyanların pek çoğunun din konusundaki umursamazlığının tipik bir örneği diye düşünmüştü. Bir kere birinin İtalyanların Tanrısı da İtalyan olarak kabul ettiklerini söylediğini duymuştu.

Uçakta evlilik haberi hemen duyulmuştu. Panama'dan kalkar kalkmaz basın bölümünde şampanya ve havyarh bir kutlama partisi başladı. Diğer hostesler de fırsat buldukça eğlenceye katılıyorlardı. Gemma'ya o gün izinli olduğunu

250

söylemişti. Alitalia kaptan pilotu bile bir ara arkaya geüp yeni evlileri kutlamıştı.

Partridge bütün bu kutlamalar arasında bazılarının bu evliliğin uzun süreli olacağından kuşku duyduklarını ve erkekler arasında kendisini kıskananların da olduğunu biliyordu.

Din adamları arasından kutlamaya katılan olmaması şaşırtıcı değildi. Partridge yol boyunca onların soğukluğunu ve bu davranışını onaylamadıklarını hissetti. Gazetecilerin hiçbiri Papa'nın bu konuyu duyup duymadığını öğrenemediler. Ancak o yolculuk boyunca Papa basın bölümünü bir kere dahi ziyaret etmedi. Birlikte oldukları kısacık süre içinde Partridge ve Gemma geleceklerini planlamaya başladılar.

Gemma'nın hayali New York otel odasında yavaş yavaş solup uzaklaştı. Gün geçmişin yerini aldı. Sonunda bitkin düşen Partridge uyudu.

251

10

HACKENSACK'taki evde Miguel pazar sabahı saat yedi buçukta telefonla bir mesaj aldı. Telefonla kendi çalışma ve yatak odası olarak kullandığı birinci kattaki odadan konuşmuştu.

Grubun kullandığı altı telsiz telefondan biri özel mesajları almak için kullanılacaktı ve o numarayı sadece o telefondan konuşma yetkisi olanlar bilecekti. Miguel de bu yüzden o telefonu yanından ayırmıyordu.

Telefon eden kişi de bir sokak telefonundan aramaktaydı.

Miguel telefonu yarım saattir bekliyordu. Daha ilk çalışında açtı. "Alo?"

Karşısındaki önceden kararlaştırılmış bir şifreyi kullanarak, "Tiempo?" dedi. Miguel, "Telampago," diye karşılık vermişti. Miguel'in bir başka yanıt verme seçeneği daha vardı. "Hava?" sorusuna verdiği yanıt, "yıldırımli" yerine "gökgürül-tülü" olsaydı, her ne nedenle olursa olsun, grubunun yirmi dört saatlik bir erteleme istediğini belirtecekti. "Relampa-go" demekle "Gitmeye hazırız, yerini ve zamanını bildirin," demiş oluyordu.

Önemli mesaj bundan sonra geldi. "Sombrero profun-do sur iki bin."

Sombrero bir mil ötedeki Teterboro Havaalanı'ydı. Pro-fundo sur ise alanın güney kapısı. "İki yüz" saati gösteriyor-

252

du. Sabah ya da akşam sekiz. Kaçırılanlarla onlara eşlik edecekler orada beklemekte olan Kolombiya'da kayıtlı Lear 55LR jetine o saatte bineceklerdi. Miguel 55'in daha çok bilinen 20 ve 30 serilerinden daha geniş bir iç alana sahip olan model olduğunu biliyordu. LR da Uzun Mesafe demektir.

Miguel, "Lo comprendo, anladım," diyerek telefonu kapattı.

Telefon eden New York'taki Kolombiya Konsoloslu-đu'ndan başka bir diplomattı. Miguel'in ABD'ye geldiği bir ay öncesinden beri mesajlara o aracılık ediyordu. Hem Peru hem de Kolombiya diplomatları arasında gerek Sendero Lu-minoso taraftarı, gerekse Medellin karteli bordrosunda olan insanlar vardı ve bunlar Latin Amerikalı uyuşturucu krallarının verdiği büyük paralar karşısında ihanet etmeye her zaman hazırdılar. Miguel mesajı aldıktan sonra gidip arkadaşlarına haber verdi. Gidiş hazırlıkları zaten başlamıştı ve her biri kendisine düşen görevi biliyordu. Tabutlarla birlikte Lear jetine binecek olanlar Miguel, Baudelio, Socorro ve RafaePdı. Julio yine Medellin kartelinin eski uyuyan ajanı rolüne bürünüp Birleşik Devletler'de kalacaktı. Carlos ile Luis ise birkaç gün sonra ülkeyi sessizce terkedip uçakla ayrı ayrı yollardan Kolombiya'ya döneceklerdi.

Ancak Learjet'in kalkışından sonra Julio, Carlos ve Lu-is'in görevleri vardı: ellerinde kalan arabaları değişik yerlere dağıtıp terk edeceklerdi.

Miguel Hackensack'taki evi ne yapabileceğini uzun uzun düşünmüştü. Binayı ve araçları yakmayı da düşünmüştü. Binalar çok eski olduğundan biraz de benzin dökünce alev alev yanardı.

Ancak bir yangın dikkati çekmek demektir ve küller ka-rıştırsa, her zaman bir iz bulunabilirdi. Herkes gitmiş olacağına göre bunun önemi olmayacaktı, ama Amerikan poli-

253

sinin de işini kolaylaştırmaya hiç gerek yoktu. Bu yüzden kundaklama fikrinden vaz geçti.

Binayı olduğu gibi terk edip giderlerse orayı bir ara istasyon olarak kullandıkları belki aylarca, belki de hiç bulunamazdı. Ancak bu da araçların ayrı ayrı uzaklara götürülüp bırakılmaları demektir. Doğru, bu üç aracı, GMC kamyonunu ve cenaze arabasını sürenler için bazı rizikolar vardı, ama Miguel bunların fazla büyük olduğuna inanmıyordu. Her neyse, zaten kendisinin istediği yapılacaktı.

İlk önce karşılaştığı Rafael'e, "Bu akşam 19:40'da buradan gidiyoruz," dedi.

Boyahane olarak kullandıkları müstemilatta duran iri yarı teknisyen bir homurtuyla karşılık verdi. Bir gün önce boyadığı GMC kamyonuna bakıyordu. İki yanında "Süperek-mek" yazan beyaz kamyon gitmiş, yerine altın yıldız harflerle "Huzur Cenaze Evi" yazdı siyah bir kamyon gelmişti.

Değişikliği Miguel istemişti. Memnun olmuş bir tavırla, "Çok güzel olmuş," dedi. "Ne yazık ki, sadece bir kere kullanılacak."

İri yarı adam dönünce yara izi dolu vahşî yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Eylem sırasında o kadar acımasız olan, insanları yaralamak veya öldürmekten o kadar zevk alan bir insan başka zamanlarda nasıl da böyle onay bekleyen bir çocuk gibi olabiliyor, diye düşündü Miguel.

Kamyonun New Jersey plakalarını gösterdi. "Bunlar yeni mi?"

Rafael başını salladı. "Son seriden kalan. Daha hiç kullanılmadı. Diğerlerinin plakalarını da değiştirdim."

Şu anda kalan beş arabada Larchmont'ta görülmüş olabilecek plakalardan eser yoktu, şimdi bunları götürüp bir yerde bırakmak daha kolay olacaktı.

Miguel bundan sonra Juüo ile Luis'in derin bir çukur kazmakta oldukları ağaçların altına gitti. Çünkü yağmurdan toprak ıslanmış olduğundan iş çok ağır gidiyordu. Bir ağaç

254

kökünü çıkarmaya çalışan Julip Miguel'i görünce durdu, terli yüzünü gömleğinin koluyla silip bir küfür savurdu.

"Pinche arbol! Bu işe öküz gerekli, insan değil."

Miguel adama bir küfürle karşılık verecekken kendini tuttu. Julio'nun yüzündeki çirkin yara izinin morarmaya başlaması adamın bir kavgaya hazır olduğunu gösteriyordu.

"Dinlen biraz," dedi Miguel. "Zamanımız var. Saat 19:40'ta hep birlikte gidiyoruz."

Bu son birkaç saat içinde kavga etmek aptallıktı. Üstelik Miguel'in telsiz telefonlarla Baudelio'nun bırakacağı bazı tıbbi malzemeyi saklamak için çukura ihtiyacı vardı.

Aslında telefonları gömmek ideal bir çözüm değildi ve Miguel onları denize atmak isterdi. Ancak New Jersey-New York bölgesinde yeteri kadar derin sular varsa da önlerindeki kısa zaman içinde böyle bir şeyi yaparken görülmeleri olasılığı çok fazlaydı.

Çukur kapandıktan sonra Julio ile Luis toprağın üstünü yaprakla örterek tüm izleri sileceklerdi.

Carlos da dış binalardan birinde demir bir sobada bazı belgeleri yakıyordu. İyi bir öğrenim görmüş olan genç Carlos Sloane'ların evinin bir aylık gözlenmesi sırasında verilen raporlarla çekilen fotoğrafları yakmaktaydı.

Miguel o akşam gideceklerini söyleyince Carlos rahatlamış göründü. İnce dudakları titreyerek, "Çok iyi," dedi. Sonra gözlerine yine o sert bakış yerleştirdi.

Miguel son kırk sekiz saattir hepsinin üzerindeki gerginliğin farkındaydı. Özellikle de genç olduğu için Carlos. Ancak delikanlı kendine hakim olabilmişti ve Miguel onun yakın bir gelecekte bir terörist grubu komutasını ele alacağından hiç kuşkusuz yoktu.

Sobanın yanında Carlos'un elbiseleri duruyordu. Miguel, Carlos ve Baudelio koyu renk elbiseler giyeceklerdi. Herhangi bir anda yetkililer tarafından bir kontrol yapılacak olursa yas tutmakta oldukları anlaşılacaktı. Hepsinin dikkat-
255

le hazırlanmış birer hikayeleri de olacaktı. Diğer bütün eşyaları geride bırakılacaktı.

Miguel elbiseleri gösterdi. "Onları yakma - fazla duman çıkar. Ceplerini iyice arayıp her şeyi boşalt, tüm etiketlerini sök. Sonra da gömersin." Dışarda çukur kazanları işaret etti. "Onlara da böyle yapmalarını söyle." "Tamam." Carlos yeniden ateşin başına döndüğünde, "Çiçek de olmalı," dedi. "Çiçek mi?"

"Arabanın içindeki tabutun üstüne koymak için; belki diğerlerine de."

Miguel duraksadı. Carlos'un haklı olduğunu biliyordu; Teterboro'dan kalkan jet ile Florida'da Opa Locka Havaalanı'na ve oradan yine uçakla Peru'ya kaçışlarını planlarken bunu da kendisinin düşünmesi gerekirdi. Miguel sadece iki baygın rehine için plan yaparken Hac-kensack'taki evle Teterboro Havaalanı-arasında cenaze arabasıyla iki sefer yapmayı düşünmüştü. Ancak üç defa aynı yolu yapmak çok büyük bir risk olduğundan yeni bir plan geliştirmişti.

Tabutlardan biri - bunun hangisi olacağına Baudelio karar verecekti- Teterboro'ya cenaze arabası ile götürülecekti. "Huzur Cenaze Evi"nin yeni boyanmış kamyonu da diğer ikisini taşıyacaktı.

Learjet'in kargo kapısından iki tabut rahatça girerdi, üçüncüsünü sıkıştırmak biraz güç olacaktı, ama onu da nasıl olsa başaracaklardı.

Carlos'un önerisini düşündü: Evet, ortada çelenk olması hikayelerini daha da inanılır yapacaktı. Teterboro'da havaalanı güvenliğinden geçmek zorundaydılar. Kaçırılma olayından dolayı orada fazladan polisler de olacaktı ve tabutlar hakkında soru sorulması kesindi. Önlerinde epey gergin anlar vardı ve Miguel, Teterboro'nun ülkeden rahatça çıkmala-tının anahtarı olduğunu biliyordu. ABD'yi terkedecekleri

256

nokta olan Opa Locka'da bir sorunla karşılaşacaklarını sanmıyordu.

Miguel ilerdeki daha büyük rizikoyu azaltmak için küçük bir taneyi göze almaya karar verdi. "Evet, çelenk," dedi. "Arabalardan birini alırım," dedi Carlos. "Hacken-sack'ta bir yer biliyorum.. Çok dikkatli olacağım." "Plymouth'u al." Plymouth laciverde boyanmıştı ve plakaları hiç kullanılmamıştı.

Miguel Carlos'dan sonra Baudelio'yu büyük evin artık bir hastane koşuşunu andıran ikinci katında buldu. Socorro da yanındaydı. Baudelio'nun yüzünün sağ tarafı sargılar içindeydi. Genellikle soluk yüzlü ve süzgün olan adam yaşından daha fazlasını gösterirdi. Ancak bugün bu daha da vurgulanmış "gibi"ydi. Yüzü bembeyazdı ve hareket etmek için gerçek bir çaba harcadığı açıkça görülüyordu. Ancak gidiş hazırlıklarına devam etmekteydi ve Carlos gidiş saatini söyleyince, "Hazır olacağız," dedi.

Baudelio Miguel'in sorması üzerine propofol ile bir buçuk günlük deneyleri sonunda her bir tutsağa belirli bir baygınlık süresi için ne kadar vermesi gerekeceğini saptadığını söyledi. Her 'hasta'nın mühürlü tabutlar içinde tek başına kalacağı zaman için bu çok önemliydi.

Her üçü de gidiş saatine kadar elli altı saat aç kalacaklardı. Ciğerlere kusmuk dolmaması boğularak ölmemeleri için çok önemliydi. Baudelio ayrı bir önlem olarak boğazlarına bir tüp takacaktı ve tabut kapakları kapanmadan rehinelere yan yatıracaktı. Bu arada damardan serum verilmesi susuzluğu önleyecekti.

Miguel durup üç rehineye baktı. Sakin ve rahat görünüyorlardı. Kadın güzelmış, diye düşündü. Daha sonra bir fırsat çıkarsa onu kullanabilirdi. Adam ise dinlenme halinde yaşlı bir askere benziyordu ki, gazete haberlerine bakılırsa zaten öyleydi de. Oğlan zayıf ve süzgün görünüyordu; belki de zorunlu aşıktan böyle olmuştu. Ancak Sendero Lumino-

°ece Terörü - F. 17

257

so'ya söz verdiği gibi Peru'ya vardığında sağ olması yeterliydi kendisi için. Üçü de solgundular ama düzenli soluk alıp veriyorlardı. Miguel tatmin olmuştu.

Angus, Jessica ve Nicky'nin Teterboro'ya yola çıkarken konulacakları tabutlar bir kenarda duruyordu. Rafael Baudelio'nun kontrolünde her birine matkapla küçük hava delikleri açmıştı. Gözle görülmeyecek kadar küçük delikler hava akımını sağlayacaktı.

Miguel tabutların yanında içinde kristaller olan bir kavanozu gösterdi. "Bu nedir?"

"Sodyum granülleri," dedi Baudelio. "İnsan soluğuyla çıkan karbon dioksidi yok etmek için. Ayrıca dışardan kontrol edilebilen bir de oksijen tüpü olacak."

Önlerindeki güç saatler boyunca Baudelio'nun tıbbi becerisinin kendileri için yaşamsal önemi olduğunu bilen Miguel, "Başka?" diye sordu.

Sabık doktor Socorro'ya, "Sen anlat, nasıl olsa benimle birlikte sen de yapacaksın," dedi.

Socorro yüzünde hiçbir ifade olmadan konuşulanları dinliyordu. Miguel kadının kendini bu davaya adanmış olduğunu hâlâ kuşku besliyor da bu gün vücudunun kıskırtıcılığı, hareketlerinin şehvetliliği, apaçık sergilediği cinselliğine dalmıştı. Kadının sesi, sanki aklından geçenleri okumuş gibi, meydan okuyucuydu. "İçlerinden biri, baygın olsa bile, çışı gelince hareket edip ses çıkaracaktır. Bu yüzden tabutları kapamadan önce kateter yerleştireceğiz, erkeklerin penislerine, kadının da..."

"Kateter nedir bilirim," dedi Miguel. "Tam babasının doktor olduğunu söyleyecekken kendini tuttu. Bir anlık bir zayıflık, bir kadının etkisi, kendisini az daha geçmişinin bir ayrıntısını açıklamaya itiyordu.

Socorro'ya, "Gerektiği zaman ağlayabilecek misin?" diye sordu.

Planlanan tabloya göre kadın da yaslı aileden biri olacaktı.

258

"Elbette."

Baudelio, arasıra başgösteren mesleki bir gururla, "Göz-kapaklarına bir biber zerresi yerleştireceğim," dedi.

"Bana da. O zaman gözyaşları çok bol akar ve biber tanesi çıkarılmadıkça da kesilmez." Miguel'e baktı.

"İstersen sana da aynı şeyi yapabilirim."

"Zamanı gelince düşünürüz."

Baudelio hazırlık üstesini tamamladı: "Son olarak her üç tabutta da soluk alıp vermeyi ve baygınlık derecesini ölçmek için küçük EKG monitörleri olacak. Bunları dışardan okuyabileceğim. Propofol zerki de dışardan ayarlanabilecek."

Miguel Baudeüo'nun ne yaptığını bildiğini görerek rahatlamıştı.

Şimdi sadece günün sonunu beklemek kalmıştı. Önlerindeki saatler bitmek tükenmek bilmeyecekti.

259

11

CUMARTESİ sabahı saat onda CBA Haberleri merkezindeki özel grup toplantısı daha yeni başladığı sırada kesilmişti.

Toplantı masasının başında oturan Harry Partridge tartışmayı açmak üzereyken ana haber odasına bağlı hoparlör birden çalışmaya başlayınca yedi kişi susup dinlediler.

"Görev dağıtım masası. Richardson konuşuyor. UPF-den az önce şu bülten geldi..."

"White Plains, New York - Crawford Sloane'un ailesinin kaçırıldığına inanılan bir minibüs birkaç dakika önce şiddetli bir patlamayla havaya uçmuştur. En az üç ölü ve çok sayıda yaralı vardır. Patlama, polislin Center City alışveriş merkezinin yanındaki otoparkta bulunan minibüsü incelemeye gittiği sırada meydana gelmiştir. Haftasonu müşterilerinin arabalarıyla alışverişe geldikleri bir anda havaya uçan minibüs binaya da büyük zarar vermiştir. İtfaiye, kurtarma ekipleri ve cankurtaranların bulunduğu olay yerini bir görgü tanığı 'tam bir Beyrut karabasanı' olarak nitelemiştir."

Bülten daha devam ederken toplantı odasında iskemleler geriye itilmiş, grup üyeleri ayağa kalkmışlardı.

Hoparlör sustuğu anda dışarı ilk fırlayan Partridge oldu. Rita Abrams ardında olduğu halde doğruca bir alt kattaki haber salonuna gidiyordu.

260

Herhangi bir televizyon şirketinin haber bölümü Cumartesi sabahlan epey sakin olurdu. Pazartesi Cumaya kadar çalışan ekibin çoğu evlerinde kalırlardı. Haftasonu nöbetinde olan pek az kişi de üst derece yetkililerin baskısında bir azalma hissederdiler. Bu nedenle giyim kuşama pek dikkat edilmez, genellikle blucinle işe gelinir ve erkekler kravat takmazlardı.

CBA'nın ana haber salonunda masaların sadece üçte biri doluydu ve o günün görev dağıtım yetkilisi Orv Richardson iç haberler masasına da bakıyordu. Genç ve hevesli Richardson şirkete bir bölge bürosundan gelmişti. Başta bulunmaktan memnun olmasına karşın White Plains'den gelen önemli haber karşısında heyecanlanmıştı. Doğru olanı yaptı* ğından emin olmak istiyordu.

Bu nedenle Harry Partridge ile kıdemli yönetmen Ab-rams'ın odaya dalıp kendisine doğru geldiklerini görünce içi rahatladı.

Partridge United Press ajansından gelen bülteni gözden geçirirken Rita da bilgisayar monitöründe haberin devamını okudu. Rita Richardson'a, "Hemen yayına geçmeliyiz," dedi. "Yetkili kim?"

"Elimde bir telefon numarası var." Görev dağıtım yetkilisi CBA Haberleri'nin evinde olan başkan yardımcısının numarasını çevirdi. Adam karşısına çıkınca durumu anlattı ve hemen yayına girmek için yetki istedi. Başkan yardımcısı, "Yetkilisin! Hemen gerekeni yap," dedi.

Bundan sonra olanlar Perşembe günü kaçırılma haberinin geldiği anda olduğundan farksızdı. Tek fark bugünkü haberin değişik olmasıyla işe el atanlardı. Partridge acil stüdyosuna girmiş, muhabir koltuğuna oturmuştu. Rita ise yönetmenlik görevini üstlenmişti. Kontrol odasında ise, bülteni binanın başka yerindeyken duyup koşarak gelmiş olan başka bir yapımcı bulunuyordu.

CBA, UPI bültenini aldıktan dört dakika sonra progra-

261

mı kesip yayına geçmişti. Kontrol odasında izledikleri monitörlerden diğer şirketlerin de kendi programlarını hemen hemen aynı anda kestiklerini gördüler.

Harry Partridge her zamanki gibi kendine hakim ve tutarlıydı. Bir metin yazmaya ya da Teleprompteri kullanmaya zaman yoktu. Partridge bültenleri ezberlemiş ve sonra konuşmaya başlamıştı.

Özel haber yayım iki dakika sürdü. Sadece birkaç gerçek ve pek az ayrıntı vardı, olay yerinin görüntüleri olmadığı için Partridge'in omzu arkasında aceleyle toplanmış eski görüntüler yer alıyordu. Partridge izleyicilere görüntülü ve ayrıntılı haberlerin daha sonra CBA'nin Cumartesi Akşam Haberlerinde verileceğini söyledi.

Acil stüdyosunda kırmızı kamera ışıklar söner sönmez Partridge kontrol odasındaki Rita'yı telefonla aradı.

"Ben White Plains'e gideceğim," dedi. "Lütfen hazırlık yapar mısın?"

"Yaptım bile. İris, Minh ve ben de geliyoruz. Orada senin görüntünü aldıktan sonra ses bandını sonra ekleriz. Sü-rücülü bir araba kapıda bekliyor."

Patlamadan bir gece önce otopark güvenlik bekçisi gece parkta bırakılmış arabaların plaka ve modellerini listesine yazmıştı. Otopark makbuzlarını kaybettiğini ve arabalarını sadece bir geceliğine bıraktıklarını iddia eden sürücülere karşı alınmış bir önlemdi bu.

New York plakalı Nissan minibüsü de bir gece önce kayda geçirilmişti. Bu kendi başına olağan üstü bir şey değildi. Kimi zaman araçlar çeşitli nedenlerle bir hafta bile bırakılırdı. Ancak ikinci gece daha uyanık bir bekçi görevi devralmıştı. Bu adam Nissan minibüsünün Sloane ailesinin kaçırılmasından dolayı aranan Nissan olup olmayacağını düşünmüştü.

262

Bekçi bunu raporuna yazmış, ertesi sabah raporu okuyan bakım şefi de hemen White Plains polisini aramıştı. Polis hemen bir devriye arabasının göndereceğini bildirmiş ve bu konuşmanın saatini kayıtlarına 9:50 olarak geçirmişti.

Ancak bakım şefi poh'si beklemeden yıllardır biriktirdiği kocaman bir anahtar destesini alıp arabanın başına gitmişti. Elindeki bu anahtar koleksiyonuyla açamayacağı hiçbir arabanın olmadığını söyleyerek ovunurdu adam.

Bu arada Cumartesi müşterileri arabalarıyla otoparkı doldurmaya başlamıştı.

Bakım şefi uygun bir anahtar bulup Nissan'ın sürücü kapısını açtı. Yaşamının geri kalan bir iki saniyesinde yaptığı son şey bu olmuştu.

Sonradan birisinin "elli gökgürültüsü gibi" diye tanımladığı bir patlamayla Nissan bir alev topu halinde havaya uçmuştu. Binanın bir kısmı ile çevredeki boş birkaç araba aynı anda patlayıp yanmaya başlamışlardı. Patlama Nissan'ın park ettiği yerin üst ve alt katlarında büyük delikler açmış ve yanan arabalar buralardan alt katlara yuvarlanmaya başlamışlardı.

Zarar sadece otoparkta değildi. Center City Alışveriş Merkezi'nde yapısal hasarlar meydana gelmiş, pencereler ve cam kapılar kırılmış, yan sokaklara ve insanların üzerine molozlar yağmıştı. Ortada tam bir şok etkisi vardı. İlk patlama gürültüsü kesildiğinde ateşin gürlemesinden ve düşen molozlardan başka kesin bir sessizlik olmuştu. Ondan sonra çığlıklar, anlaşılmayan boğuk haykırmalar, küfürler, sağa sola yağdırılan emirler ve her yandan gelen siren sesleri başlamıştı.

Sonunda insan kaybının bu kadar az olması büyük bir şanstı. Bakım şefi dışında ağır yaralananlardan ikisi hastaneye kaldırılmadan orada ölmüşlerdi ve dört ağır yaralı da ölümle yaşam arasında bir savaş veriyorlardı.

Beş altısı çocuk olan yirmi iki yaralı hastanelere kaldırılmıştı.

263

UPİ bültenindeki Beyrut benzetmesi pek de aşın sayılmazdı.

Bundan sonra bir soru çok tartışılacaktı: Bakım şefi polisi beklemiş olsaydı patlama yine olacak mıydı? Polis hayır diyordu. Onlar durumu görünce FBFA haber verecekler, gelen uzmanlar da minibüsü inceleyip patlatıcıyı bulacaklar ve zararsız hale getireceklerdi. Ama bir kısım insan da polisin araba kapısını açacağından emindi. Bu tartışma anlamsız olduğundan bir süre sonra terk edilmişti.

Bir şey belliydi. Havaya uçurulan araba iki gün önce Slo-ane ailesinin kaçırıldığı Nissan'dı. Larchmont'a yakınlığı, minibüsün Perşembe gecesinden beri otoparkta olması ve pat-latıcı yerleştirilmiş olması bunu gösteriyordu. Plaka numarası araştırılınca bunun 1983 model bir Oldsmobile'e ait olduğu görüldü. Ancak resmi dosyalardaki sahibinin adı ve adresinin sahte olduğu da hemen görülmüştü. Adam kayıt ve sigorta masrafını nakit ödediği için gerçek kimliğini saptamak olası değildi.

Bundan çıkan sonuç Oldsmobile'in büyük bir olasılıkla hurdaya verildiği ve plakalarıyla kaydının yasadışı işlerde kullanılmak üzere saklandığıydı. Ancak plaka numarası polisin arananlar listesinde değildi.

White Plains polis müdürü olay yerinde bir gerçeği daha dile getirmişti: Adam basına, "Bu kesinlikle profesyonel terörist işidir," demişti.

Harry Partridge Rita ile İris Everly'ye, "Bu akşam haberlerinde bu yabancı terörist konusu üzerinde duralım," dedi.

CBA ekibi az önce iki arabayla olay yerine gelmişlerdi. Ortalıkta epey kalabalık bir muhabir grubuyla giderek artan bir seyirci topluluğu vardı. Polis seyircileri barikatların arkasına çekmeye çalışıyordu. Minh Van Cahn ile ses teknisyeni

264

Ken O'Hara dumanlan tüten arabaların, bir kısmı yıkılmış binanın ve taşınan yaralıların görüntü ve seslerini hemen almaya başladılar.

Partridge durumu genel olarak kavradıktan sonra Minh ile O'Hara'yı çağırıp kurtarma işlerinde çalışanlar ve patlamayı görmüş olan insanlarla röportaja başladı. Bu işi kamera ekibi de yapabilirse de Partridge bunu yapmakla olayın içine girdiğini, olaya 'dokunduğunu' hissediyordu.

Yeni bir haber olayında 'dokunmanın', olayı ve geçmişini çok iyi bilse de, bir muhabir için psikolojik yararı vardı. Partridge kırk iki saattir Sloane ailesinin kaçırılması üzerinde çalışıyorsa da o ana kadar olayın unsurlarıyla doğrudan doğruya bir bağlantı kurmuş değildi. Kimi zaman kendini dış dünyaya bağlayan bir masa, bir telefon ve bir bilgisayar monitörü karşısında kapana kısıtlanmış gibi olurdu. White Plains'e gitmek bu nedenle bir ihtiyacı karşılamaktaydı. Rita için de durumun böyle olduğunu biliyordu.

Rita aklına gelince, "Crawfla konuşan oldu mu?" diye sordu. "Az önce evine telefon ettim, buraya gelmek istedi ama gelmemesi içi yalvardım. Bir kere burada bir anda kalabalığın içinde kalacaktı; sonra namussuzların neler yapabildiklerini görmek kendisini çok huzursuz kılardı."

"Fotoğrafları görecektir ama."

"Bunu istedi bile. Bizi şirkette bekleyecek, ben de gerekenin çoğunu aldım bile." Rita'nın elinde birkaç tane kaset vardı. "Bana kalırsa biz ikimiz gidelim, İris ile Minh daha bir süre kalabilirler."

"Tamam, ama bir dakika izin ver bana."

Katlı otoparkın üçüncü kalındaydılar. Partridge Rita'yı bırakıp zarar görmemiş bir köşeye yürüdü. Buradan günlük yaşamına devam eden White Plains görülüyordu. Uzakta New England'a giden asfalt ve daha ilerde Westhester'in yeşil tepeleri vardı. Yanıbaşındaki felaketle tam tamına zıt bir manzara.

265

Partridge o felaketten uzaklaşıp kendisine işkence eden soruya yanıt aramak istemişti: Jessica'yı, oğlunu ve Craw-ford'un babasını bulmayı kabul etmişti, ancak bu işte başarılı olması için en küçük bir umut var mıydı acaba? O anda bunun yanıtının olumsuz olduğuna inanıyordu.

Bu açık bir savaş değildi, isterse sapıkçasına olsun, kendisini heyecanlandıran ve diriltiren savaşlardan değildi. Bu kaçamak ve pis bir savaştı, kurbanları masum, düşmanı bilinmeyen bu çatışma mide bulandırıcıydı...

Arkasında bir kıpırtı duyunca Rita'nın yanına geldiğini gördü. "Yardım edebilir miyim?" diye sordu kadın.

"Daha önce böyle bir şeyle karşılaşmamıştık," dedi Partridge. "Pek çok şey bizim vereceğimiz habere değil de neler yaptığımızı bağlı burada."

"Biliyorum," dedi Rita. "Bu yükü iade etmeyi mi düşünüyordun?"

Rita'nın bu algılama yeteneği Partridge'i şaşırtmıştı. Başını sallayarak, "Evet," dedi.

"Bunu sakın yapma, Harry. Sakın pes etme! Bunu yapacak olursan yerine geçecek insan senin yann kadar büe iyi olmayacaktır çünkü."

266

12

PARTRIDGE, Rita ve Teddy Cooper Manhattan'a birlikte döndüler. Partridge önde, şirket sürücüsünün yanında, Teddy ile Rita arkada oturuyorlardı.

White Plains'e gitmeye son dakikada karar veren Cooper orada arka planda kalarak olup bitenleri gözetlemişti. Şimdi de sanki kafasını meşgul eden bir şey varmış gibi düşünceliydi. Partridge ile Rita da ilk başta konuşmaya hevesli görünmüyorlardı. Ülke dışında pek çok terörist saldırısına tanık olmuşlarsa da terörizmin Amerika'nın içine gelmiş olmasını görmek çok huzursuzluk vericiydi. Sanki vahşi bir çılgınlık sonunda oraya da gelmiş, şimdiye kadar sakin olmasa bile, bir mantık temelinde sahip olan bir çevreyi zehirlemiş gibiydi. Bu temelde bugün başlayan bu çözülmenin çok yaygın ve belki de karşı konulmaz olduğunu düşünüyorlardı.

Partridge bir süre arkasına dönüp, "İngilizler ithal terörizmin kendi ülkelerinde olamayacağını savunuyorlardı, ama oldu. Burada da aynı şeye inanan çok insan vardır."

"Baştan beri yanıhyorlardı," dedi Rita. "Bu kaçınılmaz bir şeydi, sorun eğer olursa değil, ne zaman olacaktı?"

Her ikisi de White Plains polis şefi gibi Sloane'ların kaçırılmasının yabancı bir terörist eylemi olduğuna inanıyorlardı.

Partridge yumruğunu avucu içine vurarak, "Peki ama, kim bunlar?" diye söylendi. "Bunun üzerinde yoğunlaştırmalıyız çalışmamızı. Kim?"

267

Rita, Harry'nin CBA ekibinin liderliğini terk etme düşüncesinden vaz geçtiğini anlamıştı. "Doğal olarak akla önce Ortadoğu geliyor," dedi. "İran, Lübnan, Libya... dini örgütler: Hizbullah, Emel, Şiiler, İslami Cihad, FARL, FKÖ..."

"Bunu ben de düşündüm," dedi Partridge. "Ama sonra kendi kendime Neden? diye soruyorum. Neden buraya kadar uzanıp burada bir eylem yapma riskini alsınlar? Kendilerine yakın o kadar hedef varken?" "Bir izlenim bırakmak için belki de. 'Büyük Şeytan'a hiçbir yerde güvenlik diye bir şey olamayacağını anlatmak için."

Partridge başını salladı. "Haklı olabilirsiniz." Cooper'e baktı. "IRA'yı da düşünmeli miyiz, Teddy?" Cooper dalgınlığından kurtuldu. "Sanmıyorum. 'IRA her şeyi yapabilecek insanlardan oluşmuştur, ancak hâlâ kendilerine para veren İrlanda kökenli Amerikalılar olduğu için Amerika'da eylem yapmazlar. Burada eyleme kalkıştıkları zaman aldıkları bağışlar hemen kesilir."

"Peki, başka bir fikrin var mı?"

"Ortadoğu çeteleri konusunda ben de senin gibi düşünüyorum, Harry. Belki de güneye bakmak gerekecek." "Latin Amerika," dedi Rita. "Mantıklı. En büyük olasılıkla da Nikaragua. Sonra Honduras ve Meksika, hatta Kolombiya."

Bir süre konuştuktan sonra Partridge Teddy'ye, "O kafanın içinde bir şeyler olduğunun farkındayım," dedi.

"Onu bizimle paylaşmaya hazır mısınız?"

"Olabilir," dedi Cooper. "Bu ülkeyi terk ettiler.1'1

"Sloane'ları kaçıranlar mı?"

Araştırmacı başını salladı. "Ve Bay S'nin ailesini de birlikte götürdüler. Bu sabah White Plains'de olanlar bir imza gibiydi. Bize nasıl insanlar olduklarını ve neler yapabileceklerini bildirmek istediler. Bundan sonra onlarla uğraşacaklara bir uyandı o."

268

"Dur bakalım, dediğini anlamış mıyım," dedi Partridge. "Sen onların minibüsün ne kadar zaman sonra bulunacağım hesapladıklarını ve bunun onlar gittikten sonra olması için planlandığını söylüyorsun."

"Aşağı yukarı öyle."

"Bir varsayımdan başka bir şey değil bu," diye Partridge itiraz etti. "Yanılıyor olabilirsiniz."

Cooper başını salladı. "Varsayımdan ileri -zekice bir değerlendirme diyebilirsiniz. Ve haklı olduğuma da eminim."

"Diyelim ki haklısın," dedi Rita. "O zaman ne yapmamız gerekir?"

"Onların gizlendikleri yeri bulmak için -ki, oraya vardığımızda bunun boşaltılmış olacağını göreceğiz- çok pahalıya patlayacak bir çaba göstermeye karar vermek zorunda kalırız."

"Eğer kuş kafesten kaçmışsa, bu neden önemli olsun ki?"

"Harry'nin dün söylediği şey yüzünden: Herkes iz bırakır, dedi. Bu insanlar da ne kadar dikkatli olurlarsa olsunlar bir iz bırakmışlardır."

Araba Manhattan'a yaklaşıyordu. Üçüncü Cadde Köprüsü ilerideydi ve sürücü artan trafik nedeniyle yavaşlamıştı. Partridge dışarı baktıktan sonra yine arkaya döndü.

Cooper'e, "Dün gece bize çetenin merkezinin nerede olduğunu bulmaya çalışacağınızı söylemiştin," dedi.

"Pahalı caba bunun bir parçası mı?"

"Olabilir. Bir kumar da olabilir ama."

"Dinleyelim hele," dedi Rita.

Cooper not defterine baktıktan sonra söze başladı. "Dün gece konuştuğumuz o şeyleri yapmak için çetenin nasıl bir yere ihtiyaç duyacağını düşündüm. En az beş araba için, büyük bir olasılıkla kapah park yeri, en az dört ve belki de altı kişinin yaşayacağı kadar yeterli büyüklükte bir yer. Bir depoları olmalıydı, Sloane'ları saklayabilecek bir yer ve

269

bu çapta bir operasyon için bir idare yeri. Şu halde komşuların gidiş gelişlerini görecekle küçük ve sıradan bir ev olamazdı."

"Tamam, bunu kabul ederim," dedi Partridge.

"Böyle bir yer nasıl olurdu?" diye Cooper devam etti. "Bence üç şeyden biri olabilir: kullanılmayan küçük bir fabrika veya boş bir depo, ya da müşterilatları olan büyük bir ev. Ancak hangisi olursa olsun çevresinde pek hareket olmayan bir yer olmalıydı ve daha önce de kabul ettiğimiz gibi, Larchmont'dan yirmi beş milden fazla uzak olmamalıydı."

"Bunu sen kabul ettin," dedi Rita. "Bizler daha iyi bir şey düşünemediğimizden sana uyduk."

"Yirmi beş mil yarıçapında bir dairede bile senin bu tanımına uyan yirmi bin yer çıkar," dedi Partridge.

Cooper başını salladı. "O kadar çok yoktur. Dün akşamki yemekten sonra bir ikimiz bir araya gelip hesapladık, ıssız yerleri de düşünürseniz üç binden fazla çıkmaz sanırım."

"Öyle olsa bile aradığımızı nasıl buluruz?"

"Bunun bir kumar olduğunu söylemiştim, ama bir yolu bulunabilir."

Cooper planını anlatmaya başladı.

"Şunu düşünerek başlayın hele: O adamlar nereden gelmiş olurlarsa olsunlar, Larchmont'a yakın bir yer bulmalıydı. Bunu nasıl bulurlardı? Önce geride bir bölgeyi seçerler. Bundan sonra herkes -hele zamanı da kısıtlaya- ne yapar? Gazetede ki emlak ilanlarına bakar. Onların aradıkları tipten bir yer de küçük ilanlarda bulunacaktır. Elbette bundan emin olamayız, ama büyük bir olasılıkla kullandıkları yeri böyle bulmuşlardır." "Bu bir olasılık," dedi Partridge. "Ancak buraya gelmeden önce kurdukları üs nedeniyle yerel bazı yardımlar elde etmiş olabilirler."

Cooper içini çekti. "Çok doğru. Ama olasılıklarla çalışı-

270 yorsan elinle tutabildiklerini yakalamaya çalışırsın."

"Ben şeytanın avukatlığını yapıyorum, Teddy. Sen devam et."

"Pekâlâ, devam ediyorum. Bizim şu anda yapmamız gereken şey son üç ayda Larchmont merkez olmak üzere yirmi beş yıllık yarı çaplı daire içinde kalan bölgeye ait tüm emlak ilanlarını gözden geçirmektir. Bu gazetelerde az önce konuştuğumuz büyüklükte bir bina arayacağız -özellikle de bir süre yayınlandıktan sonra birden kesilen ilanları."

Rita'nın soluğu kesilmişti. "Senin bunun kaç gazete, kaç günlük ve haftalık...."

"Ben de seninleyim," dedi Partridge. "Ama bırak sözünü bitirsin."

Cooper omuzlarını silkti. "Kaç gazete olduğunu biliyor muyum? Hayır, sadece pek çok olduğunu tahmin ediyorum. Ama yapmamız gereken şey insan tutup -zeki gençler olabilir- bütün gazeteleri incelettirmektir. Bir kitap varmış..." Cooper durup not defterine baktı. "Editörler ve Yayıncılar Yıllığı. Küçük olsun büyük olsun bütün gazeteler orada yazılıymış. İşe onunla başlarız. Oradan gazete koleksiyonları olan kütüphanelere gideriz. Bazılarını ancak gazete idarehanelerinde buluruz. Bunun için çok insanın hızla çalışması gerek, aksi takdirde izler soğuyacaktır."

"Sence üç aylık ilan..."

"Bak, bu insanların Sloane'lan bir aydır gözlediklerini biliyoruz. Gözetlemeye başladıklarında operasyon merkezlerini kurmuş olmalardır. O yüzden üç ay mantıklı bir yaklaşımdır."

"Ya aradığımız yere uyan bir ilan bulursak ne olacak?"

"Olası yerlerin sayısı fazla olacaktır. Onları önceliklerine göre sıralarız, sonra da ilanları araştırmak için tuttuğumuz insanları buralara yollarız. Önce ilan vereni bulup soru (sorular. Onlardan alacakları yanıtlara göre bu yerlerin hangisine bakacağımızı kararlaştırırız." Cooper omuzlarını silk-

271

ti. "Bakılan yerlerin çoğu işe yaramaz çıkacaktır, ama işe yarayanları da çıkabilir. Bu gidip görme işinin bir kısmını da ben kendim yaparım."

Partridge üe Rita duyduklarını değerlendirirken arabaya bir sessizlik çöktü.

Önce Partridge fikrini söyledi. "Özgün fikrin için seni kutlarım, Teddy, ama bunun bir kumar olduğunu söylemiştin, gerçekten de öyleymiş. Şu anda bunu işe yarar bir şey olarak göremiyorum."

"Bence senin yapmak istediğin şey olanaksız," dedi Rita. "Bir kere gazete sayısından, ikincisi de bunun için tutulan insanlar bir servete mal olur."

"Bay S'nin ailesini geri almak buna değmez mi?" diye sordu Cooper.

"Değer elbette. Ama senin bu söylediğin onları geri getirecek değil ki. En fazlasından bu konuda bir bilgi sağlayabilir, ki o da çok kuşku."

"Her ne olursa olsun, burada karar verecek değiliz," dedi Partridge. "Para sözkonusu olduğundan bu kararı verecek Leş Chippingham'dır. Teddy bugün bu fikrini ona da açıklarsın."

İris Everley'in Cumartesi Milli Akşam Haberleri için hazırladığı iki buçuk dakikalık spot çok dramatik, sarsıcı ve meslek diliyle- görüntü zenginydi. Minh Van Cahn White Plains'de kamerasını her zamanki gibi yaratıcı olarak kullanmıştı. CBA Haberleri merkezinde İris montaj editörü Bob Watson'la çalışarak ortaya küçük bir baş eser çıkartmıştı.

İris ile Partridge küçük montaj odasında Watson'la birlikte bütün kasetlerin görüntülerini incelemişler, İris her birinde neler olduğunu not almıştı. Mutlaka gösterilecek olan bir sahne FBI ajanlarının White Plains'deki olay yerine gelmeleriydi. Adam kaçırılardan bir haber gelip gelmediği so-

272

rusuna üst düzey bir FBI ajanı çevreyi göstererek, "Sadece bu," diyordu.

Öteki kasetlerde patlamanın yaptığı zararlarla Partrid-ge'in olay yeri röportajları vardı.

Kasetleri seyrettikten sonra İris, "Bence yanan arabalar ve çöken katlarla başlayalım, sonra ölü ve yaralıların dışarı taşınmalarını gösterelim." Partridge kadının dediğini kabul etti, bir süre daha tartıştıktan sonra genel bir plan benimsediler.

Partridge bundan sonra yine montaj odasında görüntülerin arkasından duyulacak olan yorumlarını banda aldı. Acele hazırlanan bir metin şöyle başlıyordu: "Crawford Slo-ane'un ailesini kaçıranların terörist oldukları hakkında bir kuşku kalmışsa, bu bugün..."

Partridge'in o akşam haberlere katkısı önceki iki gün gibi olmayacaktı. Perşembe akşamı haberleri yalnız, Cuma akşamıysa Crawford Sloane ile birlikte okumuştular. Bu gece normal muhabir kimliğindeydi. Haberleri CBA'nın Çin asıllı spikeri Teresa Toy okuyacaktı. Teresa, Partridge ve İrisle haberlerinin genel çizgisini konuşmuştu. Ancak şirketin en üst düzey profesyonelleri ile çalıştığını bilerek akıllık edip . onları çalışmalarını ile başbaşa bırakmıştı.

Partridge ses kaydını yaptıktan sonra kendi işine gitti. İris ile Watson çok zahmetli olan montaj işini tamamlamak için üç saat daha çalıştılar. Ancak bitmiş sonucu izleyen TV seyircilerinin TV haberlerinin hiç bilip anlamadıkları yönlerinden biri de buydu.

Bob Watson dış görünüşüyle montaj işinin gerektirdiği titiz ve sabırlı çalışmayı yapabilecek biri değildi. İri yarıydı, küt parmakları vardı. Her sabah traş olmasına karşın öğleden sonra sanki sakalını üç gündür kesmemişe benzerdi. Ve kötü kokulu tumbul puroları birbiri ardından yakardı. Onunla birlikte küçücük odada çalışanların en çok yakındıkları şey buydu. Ancak o, "Zincirleme içmezsem iyi düşünemem,

273

Gece Terörü - F. 18

o zaman da iyi bir ürün alamazsınız," derdi. İris Everl/gibi yapımcılar adamın ustalığı nedeniyle dumana katlanırlardı.

TV haberlerinin görüntü ve ses montajı şirket merkezinde, dünyanın çeşitli yerlerindeki bürolarda, ya da olay yerinde yapılabilirdi. Büyük şirketlerin her gün sundukları haberler bu üç yerde de yapılmış montajları kullanırlardı.

Bir TV montajcısı, her biri çok hassas düğmelere ve ölçü aletlerine sahip iki video kayıt aracı kullanır. Bunlara bağlı olan monitörler de hemen üzerlerindedir. Montajcının yanındaki ve arkasındaki raflarda kameramanlardan gelen ya da şirketin band kütüphanesinden veya kardeş istasyonlardan gelen kasetler bulunurdu.

Amaç bunları birleştirip sol taraftaki kayıt cihazına geçirmekti. İncelenen diğer bantlardan ses ve görüntü parçacıkları da arka arkaya sağ yandakinden geçirilirdi. Çoğunlukla üç saniyeden fazla olmayan bir sahneyi sağdan sola geçirmek haber değerlendirmeyi, sanatı, sabrı ve bir saat ustası titizliğini gerektirirdi. Sonunda ana kasetin içeriği haberlerde yayınlanırdı.

Watson karalaştırılan arabaların yanması sahnesiyle işe başladı. Bir postanede zarflan ayıran memurun hızıyla bir kaseti alıp sağdaki videoya yerleştiriyor, bandı öne ve geriye sararak aradığı sahneyi buluyordu. Sonra bulduğundan memnun olmayarak biraz daha ileri gidip geliyor, başka bir görüntü buluyor, yeniden baştakine dönüyordu. "Hayır, bir yerlerde karşıdan alınmış geniş açılı bir sahne daha olacaktı," dedi. Kasetleri değiştirdi, ikincisinde de aradığını bulamayıp makineye üçüncüsünü taktı ve aradığını buldu. "Bununla başlayıp sonra yakın çekim için baştakine gideriz," dedi.

İris'in kabul etmesiyle de görüntü ve sesi ana kasete aktardı. Birinci ve ikinci montajıyla memnun olmayıp hepsini sildi, üçüncüsü denemesinden memnun kaldı.

İris bir süre sonra, "Bir de Nissan'a bakalım," dedi. Sah-

274

neyi ikinci kere izlediler: ekranda yeni ve pırl pırl bir Nissan minibüs ağaçlar arasında bir yolda gitmekteydi. "Çok güzel," dedi İris. "Bunu kullanmaya ne dersin? Sonra da hemen patlamadan sonra parçalanmış arabaya geçeriz."

"Fena değil." Watson birkaç denemeden sonra iki sahneyi en yüksek derecede şok etkisi yapacak biçimde birleştirdi.

"Şahane!" diye mırıldandı İris.

"Sen de fena değilmişsin, çocuk." Montaj editörü purosunu alıp odaya bir duman bulutu üfledi.

Fikirler karşılıklı gidip geliyordu. Bir yapımcı ile montajcının birlikte çalışması düet olarak nitelenirdi. Kimi zaman gerçekten de öyleydi.

Bu süreç içinde önyargı ve çarpıtma olasılıkları sonsuzdu. İnsanların davranışları sırasından çıkarılabilirdi.

Örneğin bir politikacı adayının evsiz barksız insanlara güldüğü gösterilebilirdi. Oysa adam o sahne karşısında ağlamış olabilirdi ve daha önce bambaşka bir şeye gülmüş olabilirdi. "Kayan ses" tekniğiyle bir ses ya da konuşma bir sahneden ötekine aktarılabilirdi. Ve bu değişikliği sadece yapımcı ile montajcı bilirdi. Böyle bir şey yapılacağı zaman odada bulunan muhabirden dışarı çıkması istenirdi. Muhabir ne yapılacağını tahmin edebilirse de bilmemeyi yeğlerdi.

her şirkette yapılan şeylerdi.

£& Bu tür uygulamalara pek hoşgörüle bakmazsa ila, bunlar

İris bir keresinde Bob Watson'a -sosyalist olduğu bilinen politik görüşünün montaj işini etkilemesine izin vermediğini sormuştu. "Elbette," demişti Watson. "Seçim dönemlerinde bunu yapabilirim sanıyorum. Yapımcı da benimle aynı görüşte olursa bir adayın iyi, kötü, ya da gülünç gösterilmesi işten bile değildir." "Sakin bunu benim yanımda deneyeyim deme, yoksa başın derde girer," demişti İris.

Watson da elini alnına götürüp şakadan bir selam vermişti.

275

Bir noktada ana kasetteki görüntü ses kasetine uymadı. "Harry'nin burasını değiştirmesi gerek," dedi Watson. "Olur. Önce biz işimizi bitirelim de." Watson görüntülerin üç saniye ile sınırlı olmasına da kızılıyordu. "İngilizler görüntüyü beş saniye tutarlar, böylece olayın havası daha iyi verilir," dedi. "Sesi de yardımcı olarak kullanabilirsin. İngilizlerin bizden daha uzun dikkat süreleri olduğunu biliyor muydun?" "Bir yerden duymuştum."

"Burada görüntü birkaç kere beş saniye sürse yirmi milyon hıyar sıkılıp kanal değiştirir."

Kahve molası verdiklerinde İris, "Bu işe nasıl girdin?" diye sordu.

Watson kıs kıs güldü. "Anlatsam inanmazsın." "Bir dene bakalım."

"Miami'de yerel bir TV istasyonunda gece bekçiliği yapıyordum. Geceleri çalışan gençlerden biri ilgilendiğimi görünce bana montaj makinelerinin kullanılmasını öğretti; o zamanlar band değil film kullanırdık. Temizlik işlerimi geceleri deliler gibi çalışarak bitirir, saat üçte dörtte montaj odasına kapanırdım. Orada bir gün önce kullanmayı attıkları filmleri birbirleriyle birleştirip kendi kendime haberler hazırlardım. Bir süre sonra elim işe iyice alışmıştı." "Sonra ne oldu?"

"Miami'de gece bekçiliği yaptığım sıralarda bir zenci ayaklanması oldu. Geceydi. Ortalık karma karışıktı, zencilerin yaşadığı Liberty City alevler içindeydi. Televizyon istasyonu bütün elemanlarını çağırmıştı ama bir kısmı yollar kapalı olduğundan işe gelemiyorlardı. Montajcıya çok ihtiyaçları vardı ama o da gelemeyenler arasındaydı." "Sen de gönüllü oldun."

"Önce kimse bu işi yapacağıma inanmadı. Sonra çaresiz kalıp denememe izin verdiler. Montajım hemen yayınlandı. Bir kısmını ana şirkete yolladılar. O da ertesi gün hep onu kullandı. Masa başında tam on saat kaldım. Sonra da istas-

276

yon müdürü gelip beni kovdu."

"Kovdu mu?"

"Gece bekçiliğinden kovdu. Bunları öğrenmekle işimi yapmadığımı anlaşıldığını söyledi." Watson güldü.

"Sonra da montaj editörü olarak yeniden işe aldı. O günden beri pişmanlık duymuş değilim."

"Çok güzel bir hikaye," dedi İris. "Kitabımı yazdığım zaman bunu kullanacağım."

Partridge az sonra onların isteği üzerine yorumunu montaja uyacak biçimde değiştirdi. Ayrıca CBA Haberleri binasının önünde kamera önünde son bir çekim daha yaptırttı.

Partridge White Plains'den döndüklerinden bu yana ne söyleyeceğini düşünmüştü. Bu normal bir haber olsaydı, özeti kolaydı. Bu haberi değişik yapan şey işin içinde Crawford Sloane'un olmasıydı. Kullanmayı düşündüğü bazı sözcüklerin Crawford u üzeceğini biliyordu. O yüzden onları yumuşatsa mıydı, yoksa tek standartı tarafsızlık olan katı bir muhabir mi olsaydı?

Sonunda karar kendiliğinden geldi. CBA Haberleri binasının önünde kamera ekibi karşısında meraklı bir kalabalığın karşısında söyleyeceklerinin bir özetini yazıp hemen ezberledi, sonra notlarına bakmadan okumaya başladı.

"Bugün White Plains'te kentin masum hemşehrilerinin basma gelen büyük trajedi dostum ve meslektaşım Crawford Sloane için de olabilecek haberlerin en kötüsüdür. Karısının, küçük oğlunun ve babasının kimlikleri bilinmeyen vahşi ve acımasız yasadışı insanların elinde oldukları demektir bu. Bilinen tek şey bu kişilerin, hedefleri ne olursa olsun, bunları ele geçirmek için hiçbir şeyden kaçınmayacaklarıdır.

White Plains'deki bu olayın zamanlaması ortaya yeni bir soru çıkarmıştır: Kaçırılanlar bu arada Birleşik Devletler dışına mı götürülmüşlerdir?

"Harry Partridge, CBA Haberler, New York."

277

13

TEDDY Cooper yanılıyordu. Kaçırılanlar ülke dışına çıkmış değillerdi. Ancak planları gereği birkaç saate kadar gideceklerdi.

Cumartesi öğleden sonrası Hackensack'taki evde bulunan Medellin grubunun sınırları çok gergindi. Bunun nedeni de o sabah White Plains'de olanları radyo ve televizyondan izlemiş olmalarıydı.

Huzursuz ve sınırlı olan Miguel arkadaşlarının sorularına kestirme yanıtlar veriyor, kimi zaman da sorulara küfür ediyordu. Beş Kolombiyalının en yumuşağı olan Carlos, Nissan minibüsüne patlayıcı yerleştirmenin budalaca bir fikir olduğunu söylediğinde Miguel hemen bıçağa sarılmış, sonra kendini toparlayarak elinden bırakmıştı.

Miguel de biliyordu minibüsü bubi tuzağına dönüştürmenin yanlış olduğunu. Onun amacı, kendileri gittikten sonra, ciddiliklerini sert bir uyan biçiminde göstermekti.

Gittikten sonra.

Miguel, minibüste kaçırılmadan sonra yapılan değişikliklerle aracın bırakıldığı yerde beş altı gün fark edilmeden kalacağını ummuştu.

Bu değerlendirmesinde yanılmış olduğu açıktı. Ne Miguel ne de diğerleri White Plains'deki ölümlere ve karışıklara aldırış bile etmiyorlardı. Onları ilgilendiren şey artık kendilerinin de tehlikede oldukları ve bu duruma düşmeye-bilecekleriydi.

278

Bu yüzden sorular birbirini izliyordu: Haberlere bakılırsa Perşembeden bu yana gevşemiş olan polisin yollardaki barikatları arttırılacak mıydı? Öyle ise, Hackensack ile Tetebo-ro Havaalanı arasında barikat olacak mıydı? Ya havaalanında? Yeni durum nedeniyle güvenlik araştırmaları sıkılaştırılacak mıydı? Gidecek dört kişi ile tutsakları Teterboro'dan kazasız belasız çıksalar bile Florida'nın Opa Locka Havaalanı'nda ne olacaktı? Oradaki tehlikenin boyutları neydi?

Bunların yanıtını ne Miguel ne de diğerleri biliyordu. Bildikleri tek şey gitmek zorunda olduklarıydı. Çarklar dönmeye başlamıştı ve tabiiilerine razı olmalıydı.

Gerüimin belki de kaçınılmaz bir nedeni de çete üyelerinin birbirlerinden giderek artan hoşnutsuzluklarıydı. Dış temasları çok az olarak bir ay bir arada yaşama sonunda bazı kişisel huzursuzluklar nefrete yakın bir duyguya dönüşmüştü.

Rafael'in burnunu çekmesi, sonra yemek sofrası da dahil olmak üzere, nerede olursa olsun yere balgam savurması hepsini çok rahatsız ediyordu. Bir yemek sırasında Carlos o kadar sinirlenmişti ki, Rafael'e un bruto odiso! demiş, Rafael de onu yakaladığı gibi duvara fırlatmış ve yumruklamaya başlamıştı. Carlos'un yara almadan kurtulması ancak Mi-guel'in müdahalesiyle mümkün olabilmişti. O günden sonra Carlos'un için için kaynamasına karşın Rafael pis huyundan vazgeçmemişti.

Luis ile Julio birbirlerine düşman kesilmişlerdi. Julio bir hafta önce Luis'i iskambil oyununda hile yapmakla suçlamıştı. İki adam yumruklaşmaları bunun üzerine. Ertesi sabah ikisinin de yüzleri gözleri şişmişti ve ondan sonra bir daha konuşmamışlardı. Socorro da bir sürtünme nedeniyd. Daha önceki cinsel yaklaşımlarını reddetmesine karşın bir gece önce Carlos'la yatmıştı. Çıkan hayvani sesler diğerlerini kıskırtmış ve Rafael'de müthiş bir kıskançlık yaratmıştı. Rafael o sabah kadına kendisiyle yatmak istediğini söylemiş-

279

ti. Ama o sabah kahvaltıda diğerlerinin önünde, "O pis huylarından vazgeçmedikçe verga'nı bana sokamazsın," demişti.

Miguel de Socorro'ya karşı büyük bir istek duymakta olduğundan işler iyice karışmıştı. Ancak kendi kendine grubun lideri olarak kadının üzerinde rekabete giremeyeceğini hatırlatıp duruyordu.

Liderlik rolünün başka etkileri olduğunu da görüyordu. Son günlerde traş olurken aynaya baktığında o hiç göze çarpmayan 'sıradan bir adam' görünümünü kaybetmekte olduğunu fark etmişti. Artık bir zamanlar doğal kamuflajı olan bir memura ya da en fazlasından alt düzeyde bir yöneticiye benzemiyordu. Yaşı ve sorumluluğu kendisine denenmiş ve güçlü bir komutan görüntüsü vermekteydi.

Bütün komutanlar yanlış yaparlar, benim yanlışım da White Plains oldu diye düşünüyordu.

Böylece saat 19:40'ın yaklaşmasını hepsi çeşitli nedenlerle beklemekteydiler.

Cenaze arabasını yani, "Huzur Cenaze Evi" kamyonunu da Luis sürecekti. Her iki araç da yüklenmiş, hazır bekliyordu.

Cenaze arabasında derin bir uykuya dalmış olan Jessi-ca'nın tabutu vardı. Yine baygın olan Angus ile Nicholas'ın tabutları da kamyonu yüklenmişti. Carlos tabutların üstüne o sabah aldığı beyaz krizantem ve pembe karanfilden birer çelenk yerleştirmişti.

Tabutlar ve çelenkler çete üyelerini garip bir biçimde sa-kinleştirmişti; sanki ezberledikleri ve az sonra oynayacakları oyunu yüklenmeleri daha da kolaylaşmış gibi.

Yalnızca tabutların çevresinde dolanan ve dışardan son ölçümlerini yapan Baudelio o anın gerekli işlerini yapmaktaydı. Bundan sonraki birkaç saatte pek çok kere olacağı gi-

280

bi, şimdi de girişimin başarısı sadece onun önceden yaptığı değerlendirmelere bağlıydı. Tutsaklardan biri yolda, ya da kendilerine soru sorulurken ayılır ya da bağırsa her şeyi kaybedebilirlerdi.

Tabutlardan en küçük bir kuşku, açılmalarıyla sonuçlanırdı.

Teterboro'ya gitme zamanı yaklaşırken Socorro siyah bir etek ve süslü siyah bir ceketle ortaya çıktı. Saçlarını siyah bir eşarbin altına toplamıştı. Kulağında altın küpeler, boynunda altın bir zincir vardı. Baudelio'mm alt gözkapakla-rının içine birer biber tanesi yerleştirmesi yüzünden durmadan gözleri yaşarıyordu. Kadın aynı şeyi Rafael'e uyguladı. Rafael önce buna itiraz etmişse de Miguel'in ısrarı üzerine iriyarı adam razı olmuştu. Az sonra o da ağlamaya başladı.

Hepsi de siyah elbiseler giymiş olan Rafael, Miguel ve Baudelio gerçekten yasta gibiydiler. Soru sorulduğu takdirde Rafael ve Socorro Birleşik Devletlerde bulunduğu sırada bir otomobil kazası geçirip ölmüş olan Kolombiyalı bir kadının kardeşi, ve kızkardeşleri olacaktı. Aynı kazada ölen diğer iki kişiden biri kadının çocuğu olduğundan Rafael ile Socorro çocuğun dayı ve teyzesi de oluyorlardı. Üçüncü ölü ise onlarla birlikte yolculuk etmekte olan yaşlı bir uzak arka-balarıydı.

Baudelio yaşlı ailenin bir üyesi, Miguel ise aile dostlarıydı.

Bu hikayelerini doğrulamak için çeşitli belgeleri vardı: Kazanın olduğu Pennsylvania'dan veriine sahte ölüm raporları, olay yerinin fotoğrafları, hatta özel bir matbaada basılmış olan Philadelphia Inquirer gazetesinin kupürleri. Belgeleri arasında Miguel, Rafael, Socorro ve Baudelio için yeni pasaportlarla iki yedek ölüm raporu vardı ve bunlardan birini Angus için kullanmışlardı. Bu belge "paketi" de Miguel'in Küçük Kolombiya'daki tanıdıkları tarafından yirmi bin dolara sağlanmıştı. Ölüm raporlarında üç cesedin de tanınmaya-

281

çak şekilde yandıkları belirtiliyordu. Miguel Amerika'dan çıkarken tabutların açılmasını önlemek için buna güvenmekteydi.

Artık motorları çalışan cenaze arabasıyla kamyonun ardında, sürücü koltuğunda Carlos'un oturduğu Plymouth Valiant vardı. O diğer ikisini belirli bir uzaklıktan izleyecek, herhangi bir aksilik anında müdahale etmeye hazır olacaktı. Baudelio dışında hepsi silahlıydılar.

Planları doğruca havaalanına gitmekti. On, en fazla on beş dakikada orada olurlardı.

Hackensack'taki evin bahçesinde Miguel saatine baktı. 19:35. "Herkes binsin," dedi.

Sonra tek başına binayı ve dışardaki depoları dolaşip herhangi önemli bir iz bırakıp bırakmadıklarını kontrol etti. Canını sıkan bir şey vardı. Telefonları ve diğer eşyaları gömmek için açılan çukurun üstü çevresine kıyasla biraz kabarıktı. Julio ile Luis toprağı ellerinden geldiğince düzeltip üzerini yapraklarla örtmüşlerse de bir yükselti göze çarpmaktaydı. Miguel bunun pek de önemli olmadığını, zaten o saatten sonra herhangi bir şey yapılamayacağını düşündü.

Cenaze arabasına dönüp ön koltuğa oturdu ve Julio'ya, "Yürü," dedi.

Teterboro'ya doğru yola çıktıklarında günbatımının son kızılığı da sağ tarafta kaybolmaktaydı.

Önlerindeki yanar döner polis ışıklarını ilk gören Luis oldu. Miguel de oturduğu yerden ışığı görmüş ve başını arkaya çevirerek trafiğin neresinde olduklarına bakmıştı. So-corro iki erkeğin arasındaydı.

17 numaralı karayolunda güneye doğru ilerliyorlardı. Yolun her iki yönünde de yoğun bir trafik vardı.

Kendileriyle polis otosu yanında sağa dönüş yoktu ve iki yolu bölen de-

282

mir çit nedeniyle U dönüşü olanaksızdı. Terlemeye başlayan Miguel kendine hakim olmaya çalışarak, "Devam et," dedi. Sonra 'Huzur Cenaze Evi' kamyonunun kendilerini izlediğinden emin olmak için arkasına bir daha baktı.

Görememesine karşın Carlos biraz daha geride olacaktı.

Şimdi ilerde trafiğin iki memur tarafından iki şeride yönlendirildiğini görüyordu. Şeritler arasında portatif bir kulübe vardı, polisler durdukları arabaların sürücüleriyle konuşuyorlardı. Sağda birkaç tane daha devriye arabası görülüyordu.

Miguel, "Sakin olun ve konuşmayı bana bırakın," dedi. Santim santim gittiklerinden önlerini ancak on dakika sonra daha iyi görebildiler. Yine de ne olduğu anlaşılmış değildi; ancak polis ile arabadakilerin konuşmaları sonunda bazı arabaların daha yakından incelenmek için kenara çekildikleri, diğerlerine yol verildiği görülüyordu.

Miguel saatine baktı. Neredeyse akşamın sekizi olacaktı. Lear jetiyle randevuya yetişmelerine olanak yoktu. Diğerlerine sakinlik önermesine karşın Miguel'in gerginliği artıyordu. Bu kadar başarı sonunda yolun sonu bu muydu? Yakalanacak ya da polisle çarpışmaya girip ölecekler miydi? Miguel bu ikisinden ölümü yeğledi. Önlerindeki bu tehlikeden blöfle kurtulma olasılığı pek az görünüyordu. Acaba en iyisi şimdi kaçmaya çalışmak mıydı, yoksa orada beklemek mi?

"Bizi arıyorlar," diye mırıldandı Luis. Cebinden bir Walther P38 tabancası çıkartıp yanına koydu. Miguel, "Sakla onu!" dedi. Luis tabancayı gazeteyle örttü.

Miguel yanındaki Socorro'nun titrediğini hissediyordu. Kadının koluna dokununca titreme durdu. Socorro dimdik ileri bakıyordu, kendilerine doğru yaklaşmakta olan polis memuruna.

283

Üniformalı memur kuyruğun başındakilerden bağımsız gibiydi. Yürürken duran arabaların içlerine bakıyor, zaman zaman da sorulan bir soruyu yanıtlıyordu. Memurla aralarında bir iki araba kalınca Miguel girişimi ele almaya karar verdi. Yanındaki camı indiren düğmeye bastı.

"Memur bey," diye seslendi. "Acaba ilerde ne olduğunu söyleyebilir miydiniz?"

Çok genç görünen memur arabaya yaklaştı. Göğsündeki armada adının 'Quiles' olduğu yazıyordu.

"Sürücü alkol testi, efendim." Adam zorlama bir gülümsemeyle konuşmuştu.

Miguel polise inanmadı.

Polis cenaze arabasına bakarak, "Umarım çok içkili bir anma töreninden gelmiyorsunuzdur," dedi.

Miguel bu pek zavallı şakada bir fırsat yakalamıştı. Memur Quiles'a sert bir bakışla bakarak, "Bu bir şakaysa, memur bey, hiç de hoş olmadığını belirtmeliyim," dedi.

Genç polisin yüz ifadesi birden değişti. "Özür dilerim..." diye kekeledi.

Miguel sanki duymamış gibi devam etti. "Yanımdaki hanım kızkardeşiyle birlikte bu ülkeyi ziyaret ediyordu. Kızkar-deşi şimdi arkamızdaki tabutta, iki tabut da arkadaki cenaze evi aracında. Cesetleri gömülmek üzere kendi ülkelerine götürülüyor. Teterboro'da bizi bekleyen bir uçak var ve ne şakanızdan hoşlandık ne de bu gecikmeden."

Socorro başını çevirince polis kadının ağlamakta olduğunu gördü.

"Çok özür dilerim, efendim," dedi memur. "Niyetim şaka yapmak değildi."

"Özrünüzü kabul ediyoruz," dedi Miguel. "Acaba yolunuza devam etmemizde yardımcı olur muydunuz?"

"Bir dakika, lütfen." Polis kuyruğun başına gidip bir çavuşla konuştu. Çavuş kendilerinden yana baktı, başını salladı. Genç memur döndü.

284

\

"Kusura bakmayın, hepimiz biraz sinirliyiz," dedi Migu-el'e. "Doğrusunu isterseniz alkollü araba kullanmak bahane, biz aslında o adam kaçırانları arıyoruz. Bugün White Pla-ins'de yaptıklarını duydunuz mu?"

"Duydum," dedi Miguel ciddi bir sesle. "Korkunç bir şey."

Öndeki araba ilerleyince arada boşluk oldu.

"Siz iki araba sola geçin," dedi memur. "Benim ardımdan barikata kadar gelin, oradan yolunuza gidirsiniz. Az önce söylediğim şey için bir daha özür dilerim."

Memur cenaze arabası ile GMC kamyonunun kuyruktan çıkmaları için işaret verdi. Miguel arkasına baktı ama Carlos'u göremedi. Eh, b da kendi başının çaresine bakar artık, diye düşündü.

Memur önde olarak uzaktan gördükleri portatif kulübeye kadar geldiler. Polis geçmelerini işaret etti.

Önlerindeki yol bomboştu.

Memur Quiles cenaze arabası yanından geçerken selam durdu.

Bizim hikaye ilk keresinde tuttu, diye düşünüyordu Miguel. Bakalım Teterboro'da da aynı şeyi yapabilecekler miydi?

Hackensack'ta kaldıkları haftalar boyunca Miguel Te-terboro Havaalanı'na iki kere gitmişti.

Özel uçaklar tarafından kullanılan trafiği bol bir hava-alanıydı Teterboro. Yirmi dört saat içinde, çoğu gece olmak üzere, dört yüzden fazla uçak inip kalkıyordu. Bunlardan yüz tanesinin üssü Teterboro'ydu ve kuzeydoğu yönünde park ediyorlardı. Kuzeybatıda gerek yerli gerekse ziyaretçi uçağa hizmet veren altı şirketin merkez binaları bulunmaktaydı. Her şirketin havaalanına ayrı bir girişi vardı ve güvenliğini kendisi sağlıyordu.

285

Teterboro'nun altı hizmet şirketinden en büyüğü Brunswick Aviation'dı ve Miguel'in isteği üzerine Kolombiya'dan gelen Learjet 55LR bu şirketi kullanacaktı.

Miguel havaalanına gidişlerinden birinde bir özel uçak sahibi olduğunu söyleyerek Brunswick'in genel müdürüyle, diğer iki şirketin müdürleriyle tanışmıştı. Bu buluşmalarda havaalanının bazı bölgelerinin uçağın yüklenmesi açısından daha gözden uzak olduğu ortaya çıkmıştı. En çok tutulan ve en çok gözler önünde olan park yeri binalara yakın olup Masa diye anılan bir park yeri idi.

Elverişsiz olarak görülüp en az kullanılan park yeri ise güney uçundaydı. Masa'daki baskıyı azalttığı için orada isteyenlere hemen yer bulunurdu. Ayrıca park yerinin hemen yanındaki kilitli bir kapı da Teterboro'da çalışan şirketlerin herhangi birinin isteği üzerine açılırdı.

Bu bilgiye sahip olan Miguel New York'un Kolombiya konsolosluğundaki adamı ile Bogota'ya bir mesaj gönderip gelecek uçağın güney ucunda kapı yanında bir yer istemesini bildirdi. Sonra o gün telsiz telefonunu son kez kullanarak Brunswick Aviation'ı aradı ve güney kapısının 19:45'ten 20:15'e kadar açık tutulmasını istedi.

Miguel, Teterboro'daki konuşmalarından böyle bir istemin olağanüstü bir şey olmadığını öğrenmişti. Özel uçak sahiplerinin genellikle başkalarının bilmesini istemedikleri işleri vardı ve havaalanında çalışan şirketler ağı sıkıhklanyla ün yapmışlardı.

Cenaze arabası havaalanına yaklaşırken Miguel Luis'e güney kapısının yönünü gösterdi. Güvenlik aramasından tam olarak kurtulmayı beklemiyorsa da orada işlerin daha gayriciddi olduğu kumarını oynuyordu.

Eyalet Polisi ile karşılaştıklarından bu yana cenaze arabasında gergin bir sessizlik olmuştu. Ancak şimdi biraz rahatlayınca Socorro Miguel'e, "Polisin önünde müthiştin," dedi.

286

"Öyle," diye Luis atıldı.

Miguel omuzlarını silkti. "Sakin gevşemeyin. Önümüzde daha beteri olabilir."

Havaalanını çeviren çite yaklaşırken saatine baktı. 20:25. Daha şimdiden yarım saat geç kalmışlardı. Ayrıca kapının açık tutulmasını istediği saati bile on dakika aşmışlardı.

Cenaze arabasının farlarının ışığında kapının kapak ve kilitli olduğunu gördüler. Kapının arkası zifiri karanlıktı, görünürde tek kişi yoktu. Miguel öfkeyle yumruğunu arabaya indirdi.

Luis inip kilidi inceledi. Arkadaki kamyonun Rafael de geldi, sonra yine arabaya döndüler. Luis, "Kapıyı bir kursunda açarım," dedi.

Miguel başını salladı. Learjet'in pilotlarından birinin neden kendilerini orada beklemediğini anlamamıştı.

Karardıkta içerde park etmiş birkaç uçak görebiliyorsa da hiçbirinin çevresinde ışık ve insan yoktu. Uçak gecikmiş olabilir miydi? Ancak bunun yanıtı ne olursa olsun, Brunswick Aviati-on'ın ana girişini kullanmak zorunda kalacaklardı.

Luis ile Rafael'e, "Yerlerinize dönün," dedi.

Güney kapısından dönerken Plymouth Reliant da arkalarına takıldı. Carlos da barikatı aşmıştı. Onun aldığı emir havaalanı girişine kadar araba ile kamyonu izlemek, sonra da dışarda dönüşlerini beklemektir.

Parlak ışıklarla aydınlatılmış Brunswick binasına yaklaşıncaya önlerinde kilitli bir kapı daha gördüler. Kapının yanındaki kulübenin önünde üniformalı bir güvenlik memuru bekliyordu. Onun yanında uzun boylu, seyrek saçlı bir sivil gözlerini kırıştırarak cenaze arabasına bakmaktaydı. Bir polis detektifi mi? Miguel midisinin kasıldığını hissetti.

Elli yaşlarında gösteren sivil adam otoriter adımlarla kendilerine yaklaştı. Luis camı indirince, "Senor, Pizarro için olağandışı bir yükünüz var mı?" diye sordu.

287

Miguel aniden rahatladı. Önceden hazırlanmış şifreydi bu. O da ezberlediği yanıtı söyledi. "Mal nakil için hazır ve bütün belgeler düzenli."

Sivil başını salladı. "Ben pilotunuzum. Adım Underbill." Amerikan aksanıyla konuşuyordu. "Lanet olsun, geç kaldınız!"

"Bazı sorunlar çıktı."

"Beni sorunlarla uğraştırmayın. Uçuş planımı verdim. Gidelim haydi." Underhill'in işaretiyle nöbetçi-kapıyı açtı.

Güvenlik araması olmayacaktı. O kadar titizlikle hazırladıkları hikayelerine gerek kalmamıştı.

Pilot da cenaze arabasının önüne binmiş, içerde iyice sıkışmışlardı. Pilot Luis'i uçağa götürdü. GMC kamyonu da arkalarındaydı.

Pilot ilerdeki uçaklardan en büyüğünü gösterdi. Uçağın gölgeleri arasından biri çıktı.

Underbill, "Faulkner. Yardımcı pilot," dedi. Learjet'in solunda açılan bir kapıdan içeri girdi ikinci pilot. Uçağın içinde ışıklar yanmaya başladı.

Luis cenaze arabasının arkasını Lear'in açık kapağına yaklaştırdı. Kamyon da az ilerde durdu, Julio, Rafael ve Ba-udelio inip yanlarına geldiler.

Herkes uçağın kapısı önünde toplanınca Underbill, "Kaç canlı yolcu var?" diye sordu. "Dört," dedi Miguel.

"Manifesto için adlarını istiyorum," dedi pilot. "Ve ölümlerin adlarını. Onun dışında ne Faulkner ne de ben hiçbir şey bilmek istemiyoruz. Biz sadece bir carter uçuşu için kiralandık. O kadar."

Miguel başını salladı. Pilotların bu geceki uçuş için çok büyük para alacaklarından emindi. Latin Amerika- ABD hava sahası büyük paralar karşılığında büyük risklere girmeye hazır pilotlarla doluydu.

Rafael, Julio, Luis ve Miguel Jessica'nın bulunduğu birinci tabutu içeri soktular. Bu arada cenaze arabası gitmiş,

288

yerine kamyon yanaşmıştı. Diğer iki tabut da yüklendikten sonra Miguel, Baudelio, Socorro ve Rafael uçağa bindiler, kapı kapandı. Miguel bir koltuğa oturup dışarı baktığında iki araç uzaklaşmışlardı bile.

İkinci pilot tabutları kayışlarla bağlarken pilot da kokpi-te girdi, motorları çalıştırdı. Birkaç dakika sonra hareket ettiler. Baudelio oturduğu yerde arkasına dönüp tabutlara uzaktan kumanda monitörlerini bağlamaya başladı. O işini sürdürürken uçak da havalanıp karardıkta Florida'ya doğru uçuyordu.

*

Yerde daha yapılacak işler vardı.

Cenaze arabasıyla kamyon havaalanından çıkınca Ply-mouth'da bekleyen Carlos cenaze arabasının arkasına düştü, on mü ötedeki Paterson'a gittiler. Luis burada cenaze arabasını mütevazı bir cenaze evinin park yerine

çekip bıraktı. Arabanın anahtarlarını da içinde bırakmıştı. Sonra Carlos'un arabasına bindi, oradan uzaklaştılar.

Cenaze evi sahibi sabah uyanıp da dışarı bakınca durumu polise bildirmekle birkaç gün bekleyip bu değerli arabanın kendisine mi kalacağını öğrenmek arasında vicdaniyla epey boğuşacaktı.

Carlos ile Luis, Julio'nun bu arada GMC kamyonunu götürdüğü altı mil ilerdeki Ridgewood'a gittiler. Luis arabayı kapak olan bir elden düşme kamyon satıcısının önünde bırakmıştı. Hemen hemen yepyeni olan sahipsiz kamyon polise hiç bildirilmeyebilirdi de.

Julio'yu önceden kararlaştırdıkları yerden alınca üç adam son kez gizlenmek üzere Hackensack'taki eve döndüler. Julio ile Luis burada Chevrolet Celebrity ile Ford Tem-po'yu aldılar. Sonra vakit kaybetmeden üçü de ayrı yönlere hareket ettiler.

Kontakt anahtarları üstünde ve kapıları açık olan arabaları çok değişik yerlerde bırakacaklardı. Birilerinin çalması halinde arabalardan hiçbiri artık Sloane ailesinin kaçırılması işinde izlenemeyecekti.

Gece Terörü - F. 19

289

14

SABAH toplantıları White Plains'deki olaylarla kesilmiş olan özel görev ekibi CBA Haberleri merkezinde bir daha ancak akşam haberlerinden sonra toplanabilmişti. Saat 19:10'du ve ekip üyeleri haftasonu planlarından çaresizce vazgeçmişlerdi. TV haberlerinde çalışan insanların bu düzensiz çalışma saatlerinden ve evlerinden uzun süreler ayrı, kalmalarından dolayı toplumsal bir yaşamları olmadığı ve en yüksek boşanma oranına sahip olduğu söylenirdi.

Harry Partridge bir kere daha masanın başına oturup çevresindekilere baktı - Rita, Norman Jaeger, İris Everly, Karl Owens, Teddy Cooper. Çoğu yorgun görünüyordu. İris ilk kez derli toplu değildi, saçları dağınıktı ve beyaz bluzunda mürekkep lekeleri vardı. Gömleğinin kollarını sıvamış olan Jaeger iskemlesini arkaya yaslamış, ayaklarını masanın üstüne koymuştu.

Taşan çöp sepetleri, dolu kül tablaları, yerdeki atılmış gazeteler ve boş kahve bardaklarıyla oda berbat bir haldeydi. Odaları kilitli tutmanın bedeli temizleyicilerin içeri girememeleriydi. Rita Pazartesi sabahından önce ortalığa biraz çeki düzen vermeyi unutmamaya çalışacaktı.

"Olayların Dizisi" ve "Çeşitli Bilgiler" tahtalarına epey eklenti yapılmıştı. En son olarak o sabah White Plains'de olanlar Partridge tarafından özetlenmişti. Tahtalarda adam kaçıranların kimlikleri ya da kurbanlarının nerede oldukları

290

hakkında hâlâ kesin bir şey olmaması hepsini çaresizliğe itiyordu.

"Rapor edecek bir şeyi olan var mı?" diye sordu Partridge-

Ayaklarını indirmiş olan Jaeger elini kaldırdı.

"Anlat bakalım, Norm."

Emektar yapımcı o sakin ve bilge havasıyla söze başladı. "Günümü Avrupa ve Ortadoğuya telefonla geçirdim. Muhabirlerimizi, büro şeflerimizi, serbest çalışanları arayıp hepsine aynı şeyleri sordum: Yeni ya da olağanüstü bir terörist hazırlığı duymuşlar mıydı? Teröristler arasında değişik bazı hareketler var mıydı? Son zamanlarda ortadan yok olan teröristler ya da terörist grupları var mıydı? Varsa, bunların Birleşik Devletler'de bulunmaları olası mıydı?"

Jaeger elindeki notlara baktıktan sonra devam etti. "Yarı olumlu bazı yanıtlar aldım. Bir ay önce Beyrut'ta gözden kaybolan bir Hizbullah grubu bir daha ortaya çıkmamış. Ancak söylentilere göre onlar Türkiye'de Yahudilere karşı yeni bir eyleme kalkışacaklarmış. Ankara da Türk polisinin onları aramakta olduğunu doğruladı. Ama kesin bir kanıt yok. Her yerde olabilirler.

FARL -Lübnan Silahlı Devrim Fraksiyonu- bazı gruplarını harekete geçirmiş, ancak üç ayrı raporda, ki bunlardan biri Paris'ten geliyor, onların da Fransa'da buldukları iddia ediliyor. Yine kanıt yok. Ebu Nidal Suriye'den kaybolmuş. İtalya'da olduğu ve İslami Cihad ile Kızıl Tugayların ortak eylemini hazırladığı söyleniyor." Jaeger ellerini havaya kaldırdı. "Kaynaklarım geçmişte güvenilir olduklarını kanıtlamışlardır ama adamların hepsi de hayalet sanki."

Leslie Chippingham arkasında Crawford Sloane olduğu halde içeri girdi. Konuşmalar kesilince Haber Dairesi Müdürü, "Devam edin, lütfen," dedi.

"Bireysel terörist hareketleri üzerinde de söylentiler var," diye Jaeger devam etti. "Ama sizleri ayrıntıya boğma-

291

dan bunların Avrupa ve Ortadoğu'yla sınırlı olduğunu söylemekle yetinceğim. Bundan da önemlisi, konuştuğum kimseler özellikle Amerika ve Kanada'ya büyük terörist grupların göçü olmadığını belirtiyorlar. Böyle bir şey olsaydı gizli kalamazdı diyorlar. Hepsine kulaklarını dört açmalarını söyledim."

"Teşekkür ederiz, Norm." Partridge Karl Owens'e döndü. "Senin güneye doğru araştırmalar yaptığını biliyorum, Kari. Bir sonuç alabildin mi?"

"Kesin bir şey yok." Genç yönetmen günboyu ettiği telefonlar için notlarını karıştırma gereğini duymadı. Kendi düzenliliğinin tipik bir örneği olarak her telefon konuşmasını küçük kartlara özetlemiş, bunları da sıraya dizmişti.

"Norm gibi ben de bazı tanıdıklarla konuşup aynı soruları sordum. Benimkiler Managua, San Salvador, Havana, La Paz, Buenos Aires, Tegucigalpa, Lima, Santiago, Bogota, Brasilia ve Mexico City'deydiler. Her zaman olduğu gibi buralarda terörist eylemler, teröristlerin ülke değiştirdikleri hakkında bilgiler vardı. Ancak sözkonusu olanların hiçbiri bizim aradığımız tipten değildi. Bir şey yakaladım gibi, ama üzerinde çalışıyorum henüz..."

"Olduğu durumuyla anlat," dedi Partridge.

"Haber Kolombiya'dan. Ulises Rodriguez diye biri hakkında."

"Berbat bir terörist," dedi Rita. "Ondan Güney Amerika'nın Ebu Nidal'ı olarak söz edildiğini duymuştum."

"Evet, öyle," dedi Owens. "Ve Kolombiya'da birkaç kaçırma işine karıştığına inanılıyor. Bu tür olaylar burada pek yankı bulmazsa da oralarda her gün olan şeylerdir. Rodriguez üç ay önce Bogota'da görülmüş ve sonra birdenbire ortadan yokoluvermiş. Bir yerlerde eylem hazırladığına inanıyor kendisini tanıyanlar. Londra'ya gitmiş olacağı söylentisi de var. Ancak her neredeyse, Haziran'dan bu yana ortalıkta görünmemeyi başarmış."

292

Owens durup önündeki karta baktı. "Bir şey daha var: Washington'da ABD Göçmen Dairesi'nden bir tanıdığı arayıp Rodriguez'in adını verdim. CIA Göçmen Dairesi'ne üç ay önce Rodriguez'in Miami'den ABD'ye girebileceği uyarısı yapmış. Onlar da kırmızı alafma geçmişler. Ama adam görülmemiş."

"Ya da ülkeye gizlice girmiştir," dedi İris Everly.

"Olabilir. Ya da başka bir yerden girmiştir. Duyduğum söylenti doğruysa, Londra'dan örneğin. Adam hakkında bir şey daha var. Rodriguez Berkeley'de İngiliz edebiyatı okumuş ve İngilizceyi Amerikan aksanıyla konuşuyor. Yani kolaylıkla çevresine uyabilir."

"Bu iş giderek ilginç olmaya başladı," dedi Rita. "Başka bir şey var mı?"

Owens başını salladı. "Biraz."

Masanın çevresindekiler dikkatle dinliyorlardı. Partridge yalnızca haber işinde olanların ısrarlı telefon etmeyle ne kadar bilgi toplanabileceğini bildiklerini düşündü.

"Rodriguez hakkında bilinen çok az şey var. Az önce söylediğim ve Berkeley'den 1972'de mezun olduğu."

"Fotoğrafları var mı?" diye sordu Partridge.

Owens başını salladı. "Göçmen Dairesi'nde yok. Söylediklerine göre CIA'da bile fotoğrafı yokmuş. Rodriguez baştan beri çok dikkatli davranmış. Ancak o konuda da talihli olabiliriz."

Rita, "Tanrı aslana, Kari! Roman yazmayı bırak," diye söylendi.

Owens gülümsedi. Sabırlı çalışmayı benimsemiş bir insandı. Bu huyu oldum olası işine yaramıştı ve şimdi bunu Abrams ya da bir başkası için değiştirecek değildi.

"Rodriguez hakkında bilgi alınca San Francisco büromuzu aradım ve birini Berkeley'e göndermelerini söyledim." Owens, Chippingham'a baktı. "Bunun için senin adını kullandım, Leş. Bu isteğime öncelik tanıdığını bildirdim."

293

Haber Dairesi Başkanı başını salladı. "Kendisi de Berkeley'den mezun olan Fiona Gowan'i gönderdiler," diye Owens devam etti. Fiona'nın talihi vardı, günlerden Cumartesi olmasına karşın Rodriguez'i hatırlayan bir öğretmen buldu. Rodriguez'in pek arkadaşı yokmuş. Öğretmeninin hatırladığı kadarıyla fotoğrafının çekilmesine izin vermezmiş. Öğrenci gazetesinin yabancı öğrenciler grup fotoğrafına bile katılmamış. Sonunda bu okulda bir şaka halini almış ve eli resme yatan bir sınıf arkadaşı Rodriguez'in haberi olmadan karakalem bir portresini çizmiş. Ressam bunu çevresindekilere gösterince Rodriguez çılgına dönmüş. Resmi satın almak istemiş ve almış da. Ancak ressam aynı resmin sekiz on kopyasını yapıp arkadaşlarına dağıtmışmış. Rodriguez bunu hiç öğrenmemiş."

"O kopyalar..." diye Partridge söze başladı.

"Bunun üzerinde uğraşyoruz, Harry." Owens yine de hiç acele etmeyerek gülümsedi. "Fiona San Francisco'da, bütün gün telefon başında. 1972 mezunları sınıfı yüz seksen sekiz kişi olduğundan işi kolay değil. Ancak eski öğrencilerden bazılarının adlarını ve telefonlarını aldı. Bu toplantıdan az önce beni aradı, resmin bir kopyasını bulmuş, yarın elde edecekmiş. San Francisco bürosu da hemen bize fakslayacak."

"Esaslı bir çalışma," dedi Chippingham. "Fiona'ya benim tarafımdan teşekkür et."

"Ancak olayı çok büyültmemeliyiz," dedi Owens. "Şu anda bir rastlantıdan başka bir şey yok ve Rodriguez'in bu kaçırılma işine karışmış olabileceği de sadece bir varsayım. O karakalem resmin de yirmi yıl öncesine ait olduğunu unutmayalım."

"İnsanlar yirmi yılda bile fazla değişmezler," dedi Partridge. "Resmi Larchmont'ta gösterip onu gören olup olmadığını ararız. Başka?"

"Washington bürosu aradı," dedi Rita. "FBI'da yeni bir

294

şey olmadığını söylüyorlar. Ekipleri Nissan minibüsünün kalıntıları üzerinde çalışıyormuş ama pek umutlu değiller. Sa-lerno'nun Cuma haberlerinde söylediği gibi FBI ancak kaçırılardan bir haber çıktığında işe yarar."

Partridge, Sloane'a baktı. "Çok üzgünüm, Crawford, ancak sanırım şimdilik hepsi bu kadar."

"Teddy'nin fikri dışında," dedi Rita.

Sloane, "Ne fikri?" diye sordu. "Ben bilmiyorum."

"En iyisi bunu Teddy anlatsın," dedi Partridge. Masanın ucunda oturan genç İngilize başını salladı. Dikkatleri üzerinde toplayan Cooper'in yüzü güldü.

"Adamların saklandıkları yeri bulmanın bir yolu var, Bay S. Ama şimdiye kadar oradan ayrıldıklarına da eminim."

"Orada değillerse bunun bize ne yaran olabilir?" diye sordu Chippingham.

Sloane sabırsız bir hareketle onun sözünü kesti. "Bunu bırak şimdi, ben fikri duymak istiyorum."

Müdahaleye karşın Cooper önce Chippingham'a yanıt verdi. "İzler, Bay C. İnsanlar her zaman kim olduklarını, nereden geldiklerini, hatta belki de nereye gittiklerini gösteren bir iz bırakırlar."

Cooper bundan sonra o sabah Partridge ile Rita'ya yaptığını tüm ayrıntılarıyla anlattı ve, "Bunun bir kumar olduğunu biliyorum," diye sözünü bağladı.

"Hiç olasılığı yok," dedi Chippingham. Cooper konuşurken kaşları iyice çatılmıştı. "Kaç kişiden söz ediyoruz?" diye sordu.

"Ben bir araştırma yaptım," dedi Rita. "Söz edilen bölgede günlük ve haftalık gazetelerin toplamı yaklaşık yüz altmış tane. Kütüphanelerde bunlardan ancak üç beşinin eski sayıları vardır. O yüzden tek tek gazeteler dolaşılacak ve eski dosyalara bakılacak demektir. Geçmiş üç ayın kiralık emlak ilanlarını okuyup not almak müthiş bir iş. Ancak bunun

295

bir değeri varsa, çok çabuk yapılması..."

Chippingham kadının sözünü kesti. "Biri lütfen sorumu yanıtlasın. Kaç kişi?"

"Benim tahminim altmış kişi," dedi Rita. "Tabii, bir de bunların üstünde bir kadro gerek."

Chippingham Partridge'e döndü. "Harry, bunu gerçekten öneriyor musun?" Sesinden, bu kadar da kaçık olamazsın, anlamı çıkıyordu.

Partridge duraksadı. Chippingham'ın kuşkularını o da paylaşıyordu. O sabah White Plains'den dönerken Teddy'nin bu fikrini kafasında saçmalık olarak nitelendirmişti; ondan sonra da fikrini değiştirecek bir şey olmuş değildi. Ancak kimi zaman, bir kumar da olsa, ayak diremek iyi bir şeydi-

"Evet, Leş," dedi. "Öneriyorum. Her şeyi denememiz gerekir düşüncesindeyim. Şu anda elimizde ipucu olmadığı gibi başka bir fikir de yok." •

Chippingham'ın keyfi kaçmıştı. Altmış kişi tutmak, bunların yol ve diğer masrafları ve bunun haftalarca sürme olasılığı... Bu tür işler büyük paralara mal olurdu. Kuşkusuz, televizyonun eski günlerinde bu masrafı düşünmezdi. Kimse düşünmezdi. Ama Margot Lloyd-Mason'un bu özel ekip hakkındaki sözleri henüz kulaklarında çınlıyordu: Para harcama çılgınlığına girişilmesin... Bütçeyi geçen bir masraf önceden onayım alınmadan yapılamaz."

Chippingham kaçırılanların bulunmasını herkes kadar isterdi ve gerekirse para konusunda Margot'a kafa tutabilirdi. Ancak bu inandığı bir şey için olmalıydı, küstah İngilizin saçma fikirleri için değil.

"Harry, bunu en azından şimdilik veto edeceğim," dedi. "Böyle bir çalışmayı haklı kılacak bir olasılık olduğunu sanmıyorum." Margot'u düşündüğünü bilselerdi kendisine neler demezlerdi. Önemi yoktu ama, onun da sorunları vardı, onların bilmedikleri sorunları ve işini kaybetmemek bunlardan biriydi.

296

Jaeger, "Leş, ben sanırdım ki..." diye söze başlarken Crawford Sloane sözünü kesti. "Norm, bir dakika. Leş, çalışmayı haklı kılmaktan söz ederken aslında para harcamayacağını söylemek istiyorsun, değil mi?"

"O da bir unsurdur; bunun her zaman böyle olduğunu bilirsin. Ancak bu ileri sürülen şey pek de akla yatkın bir fikir değil."

"Belki de sende daha iyisi vardır."

"Şu anda hiçbir fikrim yok."

Sloane, buz gibi bir sesle, "O zaman namuslu bir yanıt beklediğim bir sorum var," dedi. "Margot Lloyd-Mason harcamaya bir sınır mı getirdi?"

Chippingham huzursuzca, "Sadece bütçeyi konuştuk," dedi. "Seninle özel olarak konuşabilir miyim?"

"Hayır!" diye kükreyen Sloane ayağa fırladı. "O buz kalpli karı için gizli konuşacak bir şey yok. Sorumu yanıtladın zaten. Harcamaya sınır var."

"Önemli değil bu. Değer bir şey bulunca hemen merkezi arar ve..."

"Ben de hemen bu gece, burada bir basın toplantısı yapacağım. Dünyaya ailem bir köşede cehennem azabı çekerken bu zengin şirketin bütçeleri gözden geçirdiğini, kuruluşları hesapladığını..."

"Bu doğru değil!" diye Chippingham itiraz etti. "Crawf, bunlara hiç gerek yok. Özür dilerim."

"Bunun ne yaran olur ki?"

Masanın çevresindekiler kulaklarına inanamıyorlardı. Projelerine gizlice bir harcama sınırın getirilmişti ve bu durumda tüm olasılıkları denememek akıl almaz bir şeydi.

Aynı derecede inanılmayan bir şey daha vardı: CBA en ünlü üyesini, en kıdemli baş spikerini böylesine küçük duruma düşürebiliyordu. Margo Lloyd-Mason'un adı geçtiğine göre, onun Globanic Sanayi'nin baltalı elini temsil ettiği kesindi.

297

Norman Jaeger en basit protesto hareketini göstererek ayağa kalktı. "Harry, Teddy'nin fikrine bir şans tanımak istiyor," dedi sakin bir sesle. "Bunu ben de istiyorum."

Karl Owens de ona katıldı. "Ben de."

İris Everly, "Listeye beni de yazabilirsiniz," dedi.

Rita, Chippingham karşısında biraz isteksizce olsa bile, "Sanırım beni de," dedi.

"Tamam tamam, tiyatroya gerek yok," dedi Chippingham. Yanlış yargıya vardığının farkındaydı, her iki şekilde de kaybeden kendisi olacaktı. İçinden Margot'a bir küfür savurdu. "Sözlerimi geri alıyorum," dedi.

"Belki de haksız olan bendim. Crawf, yolumuza devam edeceğiz."

Ancak Margot'a gidip onay istemeyecekti. Kadının yanıtının ne olacağını daha ilk baştan biliyordu. Masrafı kendisi onaylayacak ve riski göze alacaktı.

Her zaman pratik olan ve ortalığı yatıştırmak isteyen Rita, "Eğer devam edeceksek zaman kaybetmemiz gerek," dedi. Araştırmacılar Pazartesi işe başlamalıdır. Nereden başlıyoruz?"

"Arthur Amca'yı çağıracağız," dedi Chippingham. "Bu gece onu evinden arayıp yarın sabah adam almaya başlamasını söyleyeceğim."

Crawford Sloane'un yüzü gülmüştü. "Güzel fikir," dedi.

Jaeger'in yanında oturan Teddy Cooper, "Arthur Amca da kim?" diye fısıldadı.

Jaeger güldü. "Arthur Amca'yı tanımıyor musun? Yarın öyleyse, genç dostum, esash bir şey göreceksin."

"İçkiler benden," dedi Chippingham. Sizleri buraya ufak tefek yaralarınızı sarmak için getirdim, diye düşünüyordu.

Hep birlikte Lincoln Meydanı'ndaki Sfuzzi lokantasına gitmişlerdi. TV habercilerinin devam ettiği bir yerdi burası.

298

Chippingham toplantıda olan herkesi davet etmişse de Sloane FBI ajanı Otis Havelock ile Larchmont'a evine gitmişti. Orada ailesini kaçıranlardan haber bekleyerek bir gece daha geçireceklerdi.

İçkiler içilip gerginlikler azaldığında Partridge, "Leş, sanırım bir konuyu açık konuşmak gerek," dedi. "En iyi zamanlarda bile senin işinde gözüm yoktu. Hele özellikle de şimdi. Buradaki hiç kimsenin senin gibi önceliklerle insanları idare edebileceğini sanmıyorum."

Chippingham, Partridge'e bakıp minnetle başım salladı. Chippingham'ın saygı duyduğu bir insanın anlayışının belirtisiydi bu. Ve aynı zamanda Partridge'den diğerlerine her şeyin her zaman açık seçik, ya da karar vermenin kolay olmadığı hakkında bir uyarıydı.

Haber Dairesi Müdürü, "Harry, senin nasıl çalıştığını ve herhangi bir durum hakkında içinde 'duygular' uyandığını bilirim. Bu işte de böyle oldu mu?"

"Sanıyorum oldu," diyen Partridge Cooper'e baktı. "Teddy kuşlarımızın ülkeyi terk ettiklerine inanıyor; ben de bu sonuca vardım. Ama bir duygu daha var içimde: bu işi çözmeye çok yakın olduğumuzu hissediyorum - bunu ya biz yapacağız, ya da kendiliğinden olacak. O zaman kaçıranların kimler ve nerede olduklarını öğreneceğiz." "Bunu öğrendiğimiz zaman ne olacak?" "Bu durumda ben hemen yola çıkacağım. Onlar neredeyse oraya ilk varan ben oluyum."

"Öyle de olacak," dedi Chippingham. "Sana her türlü desteği sağlayacağıma söz veriyorum."

Partridge gülerek çevresine baktı. "Duydunuz, çocuklar. Hepiniz duydunuz, değil mi?"

"Duyduk elbette," dedi Jaeger. "Leş, gerektiği takdirde sana bu sözlerini hatırlatacağız."

Chippingham başını salladı. "Buna gerek kalmayacak." Konuşmalar devam etti. Rita bir ara çantasından bir

299

şeyler aranmaya başladı; aslında bir kağıt parçasına bir not yazıyordu. Sonra kağıdı kimseye göstermeden masanın altından Chippingham'ın elleri arasına koydu.

Chippingham dikkatlerin başka tarafa dönmesinden yararlanarak kağıda baktı. Leş, sen de sevişmek istiyor musun? Gidelim buradan haydi.

300

15

İTA'nın Sfuzzi'den taksitle çok yakın olan evine gitti-r. Chippingham kansından boşanma işlemleri sürerken daha uzakta oturuyorsa da, dairesi küçük ve New York için çok ucuzdu ve gurur duyulacak bir yer değildi. Karısıyla araları bozulmadan önce on yıl oturduğu Sutton Place'deki o lüks daireyi çok arıyordu. Ancak Stasia'nın avukatları sayesinde orası kendisi için ancak bir hayaldi.

Üstelik şu anda Rita ile ancak en yakın yeri isteyebilirlerdi. Takside elleri bir an bile boş durmadı. Sonunda kadına, "Bunu biraz daha yaparsan Vezüv gibi patlayacağım, ondan sonra yanardağın ikinci patlayışını aylarca beklersin," dedi.

Chippingham taksiyi bir gazetecenin önünde durdurup New York Times, Daily News ve Post'un Pazar ilk baskılarını aldı.

"Hiç olmazsa öncelik sırasında nerede bulunduğumu biliyorum," dedi Rita. "Umarım önce onları okumayı..."

"Onları sonra okuyacağım," dedi Chippingham. "Hem de çok sonra."

Chippingham konuşurken kadınlar konusunda hiç büyü-meyeceğim galiba, diye düşünüyordu. Herhalde, ya da şehvetim azalana kadar. Elli yaşına birkaç ay kalmışken pek çok erkeğin kendisinin, o yaşın yarısından fazla sahip olduğu cinsellikte hiçbir eksilme olmamasını kıskanacaklarından

301

emindi. Diğer yandan sürekli şehvetin de cezalan vardı.

Rita şimdi kendisini heyecanlandırmıştı, tıpkı daha önce olduğu gibi ve önlerinde ikisi için de zevkli anlar olduğunu bilmesine karşın bir iki saat sonra kendi kendine, bu kadar zahmete değer miydi? diye soracağını biliyordu. Daha sonra düşüneceklerini de biliyordu: Bu cinsel eğlenceler gerçekten sevdiği karışım kaybetmeye değmiş miydi? Bunlar için tüm meslek yaşamını tehlikeye atmaya değer miydi?

Neden yapıyordu bunu? Çünkü fırsat çıktığında bir ilişkiye girmeye asla direnemiyordu ve haber işinde bu fırsatlar çok çıkardı. Sonra kovalamanın hiç eksilmeyen heyecanı, sonunda elde etme ve cinsel doyum heyecanı.

Leş Chippingham bjr yerde gizlediği bir not defterinde cinsel zaferlerinin listesini tutardı. Adlar yalnız kendisinin çözebileceği bir şifreyle yazılıydı. Hepsi de hoşlandığı ve içlerinden bazıları da bir süre için olsun, sevdiği kadınlardı.

Rita'nın yakınlarda yazılan adı listenin yüz yirmi yedin-cisiydi.

Daha sakın ya da daha masum yaşayan insanlar bu rakamı aşırı, hatta inanması güç bulurlardı. Ancak televizyon alanında ya da başka bir yaratıcı alanda çalışanlar -artistler, aktörler, yazarlar- buna inanmakta hiç güçlük çekmezlerdi.

Stasia'nın bu sayıdan haberi olduğunu sanmıyordu. Bu da aklına hep aynı soruyu getirirdi: Evliliklerini onarmanın, bu huyların bilmesine karşın Stasia ile zevk aldıkları o yakınlığa dönmenin bir yolu yok muydu? Bunun yanıtının olumlu olmasını isterse de artık çok geç olduğunu biliyordu. Stasia'nın kırgınlığı kendisini çoktan aşmıştı. Birkaç hafta önce ona hafif bir yaklaşım gösteren bir mektup yazmıştı. Yanıt Stasia'nın avukatından gelmişti ve Chippingham'ı müvekkiline bir daha yazmaması için uyarıyordu.

Eh, onu kaybettiysen bile önümüzdeki bir iki saatin zevkini önleyecek bir şey yok ya, diye düşündü.

Rita, daha basit bir düzeyde olsa da ilişkilerini düşün-

302

yordu. Kendisini sürekli olarak bağlamak istediği bir erkek bulamadığı için hiç evlenmemişti. Leş ile olan ilişkisinin de uzun vadeli bir geleceği olmadığını biliyordu. Onu uzun zamandır tanıyordu ve sadakat diye bir duygusu olmadığına inanıyordu. Başka erkeklerin iç çamaşırı değiştirdikleri rahatlıkla kadından kadına gidiyordu. Ancak o uzun ve iri vücudu ve buna uygun aksesuarlarıyla onunla sevişmek zevkli bir düştü. Leş taksinin parasını öderken Rita da bunu hayal ediyordu.

Rita kapısını kilitler kilitlemeye başladılar. Sonra hiç vakit kaybetmeden Rita öne düşüp yatak odasına yürüdü. Arkasından gelen Leş bir yandan da soyunuyordu.

Yatak odası tipik Rita'ydı -düzenli ama pastel renkli perdeleri, çevreye saçılmış yastıklarıyla rahat. Rita usta bir hareketle yatak örtüsünü çekip yandaki iskemlenin üstüne fırlattı. Soyunurken üstündekileri de nereye olursa fırlatıp atıyordu. Ve her seferinde erkeğe bakıp gülümsemekteydi. Leş de donunu çıkartıp Rita'nın havada uçan sutyeni ve donunun arkasından gönderirken onu seyretmekteydi.

Daha önce olduğu gibi gördüğü şeyden hoşlanmıştı.

Doğal bir kumral olan Rita saçını otuz yaşlarında ilk beyazlar görüldüğü zaman boyamaya başlamıştı. Ancak muhabirlikten yapımcılığa dönünce yine doğal haline döndüğünden saçları şimdi kumral ve gümüş karışımıydı. Vücudu da biraz dolgunlaşmış, eski altmış kilosuna fazladan bir beş kilo daha eklemişti. Kendisini çıplak olarak ilk kez gören Leş'e, "Afrodit'ten Venüslüğe geçmiş diyebilirsin," demişti.

"Venüsüne razıyım," demişti erkek.

Her ne olursa olsun, Rita'nın bir altmış beş boyunda olan vücudu tam formunda, kalçaları dolgun, göğüsleri sert ve dikti.

Rita bakışlarını aşağı kaydırınca Les'in daha fazla uya-

303

nlmaya gereği olmadığını gördü. Ancak erkek ağır ağır yaklaştı kendisine, eğilip alnını, göz kapaklarını ve dudaklarını öptü. Sonra memelerini kavrayarak memebaşlarını ağzına soktu. Rita memebaşlarının sertleştiğini hissederken içinde bir zevk dalgası dolaşıyordu.

Rita'nın elleri erkeğin bacak arasına kaydı, dokunuşları tüy gibi hafifti. Onun vücudunun aniden katılaştığını, soluğunun tutulduğunu, sonra zevkle inlediğini fark etti.

Chippingham kadını yatağa uzattı, elleri ve diliyle vücudunun sıcaklığını tatmaya devam etti. İkisinin de artık bekle-yemeyecekleri anda içine girdi. Rita bağırdı ve bir an sonra son ve müthiş bir doyuma ulaştı.

Bir süre uyudular, sonra uyanıp yeniden seviştiler.

Sonunda kaçınılmaz olarak sevişmeyi bırakıp Leş'in aldığı gazetelere döndüler. Leş Times, Rita da Postla başladı.

İlk önce kaçırılma haberlerini okuduktan sonra son birkaç gündür daha az dikkatlerini verdikleri diğer iç ve dış haberlere döndüler. Ancak haberlere şöyle bir göz gezdirdikleri için sadece Post'un iç sayfalarından birinde tek sütun olarak verilmiş bir haberi görmediler.

BM DİPLOMATI, SEVGİLİSİNİ KISKANÇLIK YÜZÜNDEN ÖLDÜRDÜKTEN SONRA İNTİHAR ETTİ

Birleşmiş Milletler diplomatlarından Jose Antonio Sala-verry ile kadın arkadaşı Helge Efferen Cumartesi günü Salaverry'nin 48. Sokak'taki dairesinde ölü olarak bulunmuşlardır. Polis olayı "kıskanç bir aşğın sevgilisini öldürdükten

304

sonra intihar etmesi olarak" nitelemiştir.

Salaverry BM Peru heyetinde bulunmaktaydı. Amerikalı olup Lübnan göçmeni olan Efferen American-Amazonas Bankası'nda çalışmaktaydı.

Ölü çiftin cesetleri Cumartesi sabahı kapıcı tarafından bulunmuştur. Adli tıp raporunda ölümün bir gün önce saat 20 ila 23 arasında meydana geldiği belirtilmiştir. Polis elde edilen bazı kanıtlardan Efferen'in Salaverry'nin dairesini başka erkeklerle ilişkileri için kullandığı anlaşılmıştır. Bunu öğrenen Salaverry kadını öldürdükten sonra intihar etmiştir.

305

Gece Terörü - F. 20

16

CARJET 55LR bir martı zarafetiyle alçalarak Opa Loc-a Havaalanının iki dizi ışıkla belirlenen on sekiz numaralı pistine yaklaştı. Havaalanının ötesinde Miami'nin bin-bir renkli ışıkları gökyüzünde geniş bir hâle oluşturuyordu.

Miguel pencereden bakarken Amerika'nın ışıklarıyla bunların temsil ettiği her şeyin çok yakında arkasında kalacağını umuyordu.

Saat 23:18'di. Teterboro'dan oraya iki saat bir çeyrekte uçmuşlardı.

Önündeki koltukta oturan Rafael yaklaşan ışıklan seyretmekteydi. Yanında Socorro uyukluyor gibiydi.

Miguel'in arkasında Baudelio ise başladığı araç gerecin yardımıyla tabutları izlemeye devam ediyordu. Her şeyin yolunda gittiğini göstermek için başım sallayınca Miguel aklını az önce ortaya çıkan sorun üzerinde çalıştırmaya koyuldu.

Birkaç dakika önce pilot kabinine gidip, "Opa Locka'da gerekli işlemleri ne kadarda bitirip yola koyulabiliriz?" diye sormuştu.

Underbill, "Yarım saatten fazla sürmemek," dedi. "Bütün yapacağımız yakıt alıp yeni bir uçuş planı bildirmek. Ama Gümrükte bakmak isterlerse daha uzun sürebilir."

"Orada Gümrükten geçmek zorunda değiliz," dedi Miguel.

Pilot başını salladı. "Genelde öyledir; yurt dışına çıkan

306

uçaklara pek bakmazlar. Ama son zamanlarda özellikle geceleri kontrol yaptıklarını duydum." Adam ilgisiz görünmeye çalışıyorsa da sesinden kaygısı belli oluyordu.

Miguel çok sarsılmıştı. Gerek kendisinin, gerekse Me-dellin kartelinin aldığı bilgilerden sonra Opa Locka'yı seçmişlerdi.

Teterboro gibi Florida'nın Opa Locka Havaalanı yalnız özel uçaklar tarafından kullanılırdı. Dışardan gelen uçaklar nedeniyle bir treylerde iş gören küçük bir Gümrük bürosu vardı. Opa Locka'da sadece gündüzleri iki memur bulunurdu. Bu yolculuklarında da Gümrük memurlarının bu geç saatte işlerini bıraktıklarını ve Gümrük Bürosunun kapalı olacağını hesaplamışlardı.

Underbill, "Eğer Gümrük'te insan varsa ve havaalanı radyoları açıksa, bizim kuleyle konuşmalarımızı duyacaklardır. Ondan sonra ilgilenip ilgilenmeyeceklerini ancak kendileri bilir," dedi.

Miguel yerine dönüp beklemekten başka bir şey yapamayacağı anlamıştı. Şimdi de aklından olasılıkları geçiriyordu.

Gümrük memurlarına anlatacakları hikaye hazır mıydı? Nasıl olsa. Socorro, Rafael ve Baudelio rollerini oynayacaklardı. Baudelio tabutlara bağladığı kabloları hemen sökebilirdi. Hayır, sorun onların hikayelerinde değil, ülkeden bir ölü çıktığı zaman bir Gümrük memurunun uyması gereken kurallardaydı.

Miguel kuralları ezbere biliyordu. Her ceset için bir dizi belge gerekliydi -ölüm raporu, ilçe sağlık kurulundan bir belge ve gidilen ülkeden giriş kağıdı. Ölünün pasaportu gerekli değildi, ancak tabut açılmalı ve memur tarafından kontrol edilmek' ve sonra da mühürlenme'ydi.

Miguel gerekü tüm belgeleri almıştı: hepsi de sahte olmalarına karşın gerçeğinden farksızdılar. Trafik kazasının kanlı fotoğrafları, sahte gazete kupürleri yanındaydı.

307

Kısacası Opa Locka'da karşılıklarına bir gümrük memuru çıktığı takdirde tüm belgeleri hazır mıydı? Ama adam tabutları açtırır mıydı? Belgelerden cesetlerin durumlarını öğrendikten sonra açtırmak ister miydi?

Learjet yere konup da I numaralı hangara doğru giderken Miguel yine büyük bir gerilim içindeydi; Gümrük memuru Wally Amsler Çıkış Operasyonunun Washington'da keyfi gıcır bir bürokratin kafasından çıktığına emindi. Planı hazırlayan kadın ya da erkek bürokrat şimdi yatağında mışıl mışıl uyurken, Wally, bu Tanrının bile unuttuğu, gündüzün geçiş yollarından uzak, geceleri ise ıssız olan Opa Locka Havaalanı'nda nöbet tutuyordu. Geceyarısı-na yarım saat vardı ve özel görevle orada bulunan Wally ile arkadaşı daha iki saat kalmak zorundaydılar.

Genelde kendi inandığı yasaları çiğneyenler dışında herkese karşı dostluk duyan ve neşeli bir insan olan Amsler'in bu aksiliği aslında olağanüstü bir durumdu, işinden hoşlanırsa da gece nöbetini hiç sevmez ve atlatma fırsatını hiç kaçırmazdı. Ancak bir hafta önce grip olmuş ve hâlâ tam olarak toparlanamamıştı. O akşam doktora çıkmayı bile düşünmüş, ama sonra vazgeçmişti. Son günlerde kendisini kaygılandıran bir şey de Gümrükteki durumuydu.

Görevini yirmi yıldan beri hakkını vererek yapmışsa da artık elli yaşına gelmişti ve olması gereken yere varmadığına inanıyordu. Rütbesi Müfettiş GS-9'du ve bu da fazla bir şey değildi. Kendisinden çok daha genç ve çok daha deneyimsizler çoktan Kıdemli Müfettiş GS-11 olmuşlardı. Amsler şimdi onlardan emir alıyordu. Bir gün kendisinin de Kıdemli Müfettişliğe yükseleceğini tahmin etmişse de, şimdi gerçekçi bir bakışla bunun pek uzak bir olasılık olduğunu görüyordu. Doğru bir şey miydi

308

bu? Bundan hiç de emin değildi. Sicili temizdi ve her zaman kendinden bile önce görevini düşünmüştü. Ancak ilerlemek için büyük bir çaba göstermemiş, görevinde dikkati çeken bir şey de yapmamıştı; belki de burada yanılmıştı işte. Bir GS-9 olarak da parası aslında fena sayılmazdı. Haftada altı gün fazla mesaili çalıştığı zaman yılda ortalama elli bin dolar kazanıyordu ve on beş yıl sonra emekliliğinde iyi bir tazminat alacaktı.

Ancak para ve emeklilik kendi başlarına yeterli değildi. Yaşamını canlandıracak bir şey yapmak, pek küçük de olsa, ilerde hatırlanacağı bir şey yapmak isterdi. Böyle bir şey hakkıydı doğrusu. Ancak Opa Locka'da gecenin geç saatlerinde Çıkış Operasyonunda çalışmakla böyle bir şeye rastlayacak değildi.

Çıkış Operasyonu Birleşik Devletlerden çıkmak üzere olan uçakların rastgele aranmasıydı. Bunların hepsinin kontrolüne olanak yoktu; Gümrük idaresinin o kadar elemanı yoktu bir kere. Bu yüzden bir yıldırım operasyonu yapılıyor, gümrük memurlarından bir ekip habersizce bir havaalanına gelip birkaç saat yurt dışına çıkan uçakları arıyorlardı. Program genellikle geceleri uygulanırdı.

Resmen hedef yasadışı yollardan çıkarılan yüksek teknolojinin kullanıldığı araç gereci bulmaktı. Gayri resmi olarak da belirli miktarların üstünde çıkartılan para aramaktı. Bunlar genellikle uyuşturucu parası olurdu.

Ancak bunun gayri resmi aranması gerekiyordu, çünkü Anayasa'da "olası bir neden" obuadan para aranmayacağı belirtilmişti. Ancak başka tür bir aramada büyük miktarlarda para bulunduğu takdirde Gümrük İdaresinin buna el koyma yetkisi vardı.

Çıkış Operasyonu zaman zaman sansasyonel sonuçlar elde ederdi. Ancak Amsler'in başına böyle bir şey gelmediği için program konusunda bu kadar isteksiz davranmaktaydı. Yine de o ve diğer iki müfettiş o gece bu nedenle Opa Loc-ka'daydılar. Ne var ki, bu gece ülke dışına çıkan fazla uçak

309

olmamıştı ve bundan sonra olacağı da yoktu.

Kısa bir süre sonra kalkmaya hazırlananlardan biri de az önce Teterboro'dan gelen ve Bogota'ya gideceğini bildiren bir Learjet'ti. Amsler şimdi uçağa bir bakmak için I Numaralı Hangara gidiyordu.

Güney Florida'nın büyük bir bölümüne kıyasla Opa Locka çirkin bir yerdi. Adım Seminole Kızılderililerin 'yüksek ve çorak tepe' demek olan bir sözcüğünden almaktaydı. Yazar T.D. Allman Opa Locka'nın 'çoktan

terkedilmiş ve soyguna uğramış bir eğlence parkına' benzediğini söylemişti. Kente bitişik ve epey işlek olan havaalanının genel düzlüğü ve pek az binası tam bir çöl izlenimi veriyordu.

Bu çölün ortasında Bir Numaralı Hangar bir vahaydı.

Modern beyaz binanın sadece bir bölümü hangar olup tümü özel uçaklara, pilot ve yolcularına hizmet veren lüks bir terminaldi.

Hangar'da çalışan yetmiş kişinin görevleri gelen uçakların içini elektrikli süpürgeyle temizleyip çöplerini boşaltmadan küçük onarımlara ya da büyük bakımlara kadar değişirdi. Ayrıca VİP salonları, duşları, faks, teleks ve fotokopi cihazları bulunan bir toplantı salonu vardı.

Bunun karşısında pilotlar için hemen hemen aynı düzeyde tesisler ve geniş bir uçuş planlama alanı vardı. Gümrük Müfettişi Wally Amsler Learjet'in pilotu Underhill'i orada hava raporlarını incelerken buldu.

"İyi akşamlar, Kaptan. Sanırım Bogota'ya gideceksiniz."

Underhill karşısındaki üniformalı adama pek de şaşır-mayarak başını kaldırdı. "Öyle."

Aslında yanıtı da uçuş planı da yalandı. Learjet'in hedefi Peru'da Sion'da And dağları yakınında toprak bir pistti ve oraya kadar hiç durmayacaktı. Ancak karşılığında büyük paralar aldığı talimatında hedefinin Bogota olarak gösterilme-

310

si istenmişti. Hem zaten bu fazla da önemli değildi. ABD Hava Trafik Kontrolünü kalkıştan hemen sonra atlattı mı, istediği yere uçabilirdi.

Amsler kibar bir sesle, "Bir sakıncası yoksa uçağınızı ve yolcularınızı kontrol etmek istiyorum," dedi.

Salanca vardı kuşkusuz, ama Underhill bunu söylemenin bir yararı olmadığını bilirdi. Garip yolcularının bu adamı tatmin edeceklerini ummaktan başka bir şey yapamazdı. Ama yine de yolcuları için değil, olup bitenlerle kendisinin de ilişkilendirileceğinden kaygılıydı.

Deniz Underhill o tabutlarda olağandışı ve büyük bir olasılıkla da yasadışı bir şey olduğundan kuşkulanıyordu. Ya içlerinde cesetlerden başka bir şey vardı; ya da eğer ceset varsa, bunlar Kolombiya-Peru çete savaşlarının kurbanlarıydı ve Birleşik Devletler yetkililerinden gizli yurt dışına ka-çırılıyorlardı. Bogota'da kendisine anlatılan trafik kazası kurbanları masalına bir an bile inanmamıştı. Bu doğru olsaydı, bu kadar gizliliğe ne gerek vardı ki? Ayrıca uçaktakilerin ikisinin silahlı olduklarından emindi. Bütün hazırlık hep Gümrük memurlarıyla karşılaşmamak için değil miydi? Ve şimdi de memurlar karşılıklarına çıkmıştı işte.

Learjet zengin bir Kolombiyalı yatırımcınsa da Underhill o ülkeye kayıtlı uçağın pilotluğunu yapmaktan iyi bir aylık ve kârdan iyi bir hisse alıyordu. Uçak sahibinin kimi zaman carter işlerinde yasadışı şeyler yapıldığını bildiğinden emindi. Ancak adam Underhill'in bu tür işleri çözümleyece-ğine yatırımını ve uçağını tehlikeden uzak tutacağına güveniyordu.

Bu güveni ve kendi çıkarlarını hatırlayan Underhill kaza kurbanları hikayesini anlatarak önceden davranmaya ve her ne olursa olsun uçağını temiz tutmaya karar verdi.

"Acıklı bir, durum," diyerek gümrük memuruna Bogota'da kendisine anlatılan kaza hikayesini nakletti.

Amsler yarım kulakla dinledikten sonra, "Buyrun gidelim, Kaptan," dedi.

311

Amsler, Underbill tipindekilerle daha önce de karşılaştığı için fazla etkilenmemişti. Pilotun uygun para karşılığında her yere her malı götürecek insanlardan olduğunu anlamıştı. Ondan sonra foyası ortaya çıktığında masum olduğunu iddia ederdi.

Birlikte Learjet'in olduğu yere yürüdüler. Lear'in kapısı açıldı, memurun önünden giren Underbill, "Bayanlar baylar, Birleşik Devletler Gümrüğünden ziyaretçimiz var," dedi.

*

Uçağın inişinden bu yana geçen on beş dakika içinde Medellin grubu MiguePin emriye dışarı çıkmamışlardı. Motorlar kapatılıp da Underbill uçuş planı vermeye, Faulkner de yakıt ikmaline gittiğinde Miguel diğer üçüyle ciddi bir konuşma yaptı.

Onları Gümrük muayenesi olabileceği ve rollerini oynamaya hazır olmaları konusunda uyardı. Havada bir gerilim olmasına karşın hepsi hazır olduklarını söylediler. Socorro alt göz kapaklarının içine birer biber tanesi yerleştiren gözleri hemen sulandı. Rafael bu kez ağlamak istemeyince Miguel adamla tartışmadı. Baudelio tabutlara bağlı kordonları çıkarttıktan sonra kapaklarını açıp kontrol etti. Üçü de daha en az bir saat hiç kımıldamayacaklardı.

Miguel memurla kendisinin konuşacağını bildirdi. Ötekiler kendisinin sorularına karşılık vereceklerdi.

Bu yüzden Underhill'in sözleri fazla bir şaşkınlıkla karşılanmamıştı.

"İyi akşamlar." Amsler, Underbill ile konuşurken olduğu gibi kibardı. Bir yandan da bir kenarda bağlı duran tabutlara ve karşı sırada oturan yolculara bakmıştı. Üçü oturmuştu, yalnız Miguel ayaktaydı.

"İyi akşamlar, memur bey," dedi Miguel. Elinde belgeler ve pasaportlar vardı. Önce pasaportları uzattı.-

Amsler pasaportları aldı ama bakmadan, "Nereye gidi-

312

\

yorsunuz ve bu yolculuğun amacı nedir?" diye sordu.

Amsler uçuş planını gördüğü için uçağın nereye gittiğini biliyordu ve Underbill neden gittiklerini söylemişti. Ancak kullandıkları teknik insanları konuşturmak: kimi zaman davranışlar, sinirlilik belirtileri verilen yanıtlardan daha çoğunu açıklardı.

"Bir felaket, memur bey, bir zamanlar mutlu olan bir aile bir anda yasa boğuldu artık.

"Ya siz, beyefendi? Adınız nedir?"

"Adım Pedro Palacios, yaşlı ailenin bir üyesi değilim, ancak ihtiyaç anında kendilerine yardımcı olmak için geldim." Miguel bu kere başka bir kimlik kullanıyordu. Kolombiyo pasaportu gerçekti ve kendi resmini taşıyordu. Sadece adı ve diğer ayrıntılar ve bir iki gün önceki giriş vizesi sahteydi. "Dostlarımın İngilizceleri iyi olmadığı için benden kendileri adına konuşmamı istediler."

Amsler elindeki pasaportlara baktı, Miguel'inkini bulup resmi önündeki adamla karşılaştırdı. "Çok iyi İngilizce konuşuyorsunuz, Senor Palacios," dedi.

Miguel bir an düşündükten sonra, "Bir ara Berkeley'de okumuştum," dedi. "Bu ülkeyi çok severim. Şimdikinden başka bir nedenle olsaydı burada olmaktan mutluluk duyacaktım."

. Amsler öteki pasaport resimlerini de diğerleriyle karşılaştırdı, sonra Socorro'ya, "Hanımefendi, konuştuklarımızı anladınız mı?" diye sordu.

Socorro yaşlar süzülen yüzünü kaldırdı. Kalbi çok hızlı çarpıyordu. Normal İngilizcesini bırakıp kekeleyerek, "E-vet... biraz," dedi.

Amsler başını sallayarak Miguel'e döndü. Tabutları göstererek, "Bana bunlardan söz edin," dedi.

"Bütün belgeler burada..."

"Onlara sonra bakarım. Önce siz anlatın."

"Feci bir kaza oldu. Bu hanımın kızkardeşi, küçük yeğ-

313

ni ve aileden yaşlı bir beyefendi Amerika'ya tatile gelmişlerdi. Philadelphia'dayken karşıdan gelen bir kamyon...hızlı... arabaya çarptı ve içindekilerin hepsini öldürdü. Çok yoğun bir trafik vardı... sekiz araba daha kazaya uğrayan arabaya bindirdi, başka ölenler de oldu... insanlar yandı...o cesetler... ah, Tanrım o cesetler..."

Cesetlerden söz edilince Socorro hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Rafael başını elleri arasına almış, omuzları sarsılıyordu. Miguel bunun gözyaşından daha inandırıcı olduğunu düşündü. Baudelio ise sadece kederli görünüyordu.

Miguel konuşurken gümrük memurunu incelemişti. Ama adamın yüz ifadesinden hiçbir şey okunmuyordu, sadece öylece durmuş dinliyordu. Miguel geri kalan belgeleri uzattı. "Hepsi burada, memur bey, siz kendiniz bakın."

Amsler bu kere kağıtları alıp şöylece baktı. Ölüm raporları düzgün görünüyordu. Ceset taşıma izinleriyle Kolombiya'ya giriş kağıtları da. Gazete kupürlerinde "tanınmayacak kadar kavrulmuş cesetleri" okurken midesi bulandı. Sonra gazetedeki fotoğrafları gördü. Bir bakış yetmiş de artmıştı bile. O akşam üstü hastalık izni almak istediği geldi aklına. Bunu neden yapmamıştı ki? Şu anda midesi bulanıyordu ve bundan sonra yapması gereken şeyi düşünmekle bile bin beter oluyordu.

Gümrük memurunun karşısında duran Miguel adamın bambaşka bir nedenle kaygılanmakta olduğunu bilemezdi.

Wally Amsler kendisine anlatılanlara inanmıştı. Belgeler de düzenliydi ve kimse az önce tanık olduğu o ağlama sahnesini numaradan yapamazdı. Kendisi de bir aile erkeğiydi, bu insanları hemen yollarına göndermek isterdi. Ama bunu yapamazdı. Yasalara göre tabutlar açılacaktı ve onun da sıkıntısının nedeni buydu.

Wally ölü görmeye dayanamazdı ve gazete kupürlerinde okuduğu o kavrulmuş cesetleri göreceğini düşündükçe içi dehşetle doluyordu.

314

MiguePe, "Çok üzgünüm ama yasalara göre tabutlar kontrol için açılmalı," dedi.

MigueFin en korktuğu şey buydu işte. Adamı mantık yoluna çekmek için son bir çaba daha gösterdi. "Lütfen, memur bey. Yalvarırım size! O kadar acı çekildi ki. Bizler Amerika'nın dostlarıyız. Bir istisna yapabilirsiniz kuşkusuz."

Sonra Socorro'ya dönüp, İspanyolca, "El hombre quere abrir loş ataudes," dedi.

Kadın bir çığlık attı. "Ay, no! Madre de Dios, no!"

Rafael de söze karıştı. "Le suplicamos, señor. En el nombre de decencia, por favor, no!"

Yüzü bembeyaz kesilen Baudelio, "Por favor, no lo ha-ga, señor! No lo haga!" diye fısıldadı.

Amsler ispanyolca bilmiyorsa da, söylenenlerin özünü anlamıştı. MiguePe, "Lütfen dostlarınıza kuralları benim koymadığımı söyleyin," dedi. "Kimi zaman kuralları uygulamaktan zevk almam, ama bu benim isimdir, görevimdir."

Miguel daha fazla konuşmaya gerek görmedi. Bu oyunu uzatmanın anlamı yoktu. Bir karar anı gelmişti. Gümrük memuru hâlâ konuşuyordu. "Tabutların uçaktan kapak bir yere indirilmesini öneririm size. Pilotunuz I Numaralı Hangar'dan yardımcı bulabilir."

Miguel buna izin veremeyeceğini biliyordu. Tabutlar uçaktan inmemeliydi. Bunun da tek yolu vardı - silah gücü. Buraya kadar bir gümrük memuru tarafından yenilmek için gelmemişlerdi. Adamı ya hemen orada, ya da Peru'ya götürüp orada öldürecek. Bundan sonraki birkaç saniye çok önemliydi. Pilotlar da silahla tehdit edilmeliydi, yoksa onlar da sonra başlarına geleceklerden korkup havalanmazlardı. Miguel elini ceketinin içine soktu. Makarov 9mm. tabancasını tutup emniyet düğmesini açtı. Rafael'e bakınca onun da başını salladığını gördü. Socorro da elini çantasına sokmuştu.

"Hayır, tabutlar açılmayacak," diyen Miguel durumunu

315

hafifçe değiştirerek gümrük memuru ve pilotlarla kapı arasına geçti. Tabancayı sıkıca kavradı. Beklediği an gelmişti. Şimdi!

Aynı anda uçakta yeni bir ses duyuldu. "Yankı bir yedi iki. Sektör."

Belindeki telsize alışkın olan Wally Amsler dışında hepsi korkmuşlardı. Amsler bir değişikliğin olduğunu fark etmeyerek telsizi ağzına götürdü. "Sektör, ben Yankı bir yedi iki."

"Yankı bir yedi iki, Lima iki altı sekiz o işi, hemen bırakıp kendisini dört altı yedi yirmi dörtte bulmanı istiyor. Telefon. Telsiz kullanılmayacak."

"Sektör. Ben Yankı bir yedi iki. Anlaşıldı tamam." Amsler sevinmişti. Tabutları açmasına çok az kalmışken bu pis işten kurtulmuştu. Verilen şifre patronunundu ve acele etmesi isteniyordu. Ayrıca verilen telefon numarası da Miami Uluslararası Havaümanı'nın kargo bölümünün numarasıydı.

Anlaşıldığına göre giriş yapan uçaklardan birinde kaçak mal bulunduğu ihbarı alınmıştı ve Amsler'e ihtiyaç vardı. Bu yüzden telsizle konuşması yasaklanmıştı. Hemen bir telefon bulmalıydı.

"Beni acele çağırıyorlar, Senor Palacios," dedi. "Sizin uçuşunuzu hemen onaylayacağım, ondan sonra gidebilirsiniz."

Amsler gerekli kağıtları imzalarken uçağın içinde birden azalan gerilimi ve rahatlamayı fark etmemişti. Yolcuların yanısıra pilotlar da rahat bir soluk almışlardı. Silahların çekileceğini tahmin eden Underhill yola çıkmadan tabancaların kendisine teslim edilmesini isteyip istememeyi düşündü. Sonra Miguel'e bakıp da o buz gibi gözlerini görünce bundan hemen vazgeçti. Yeteri kadar gecikme ve aksilik olmuştu zaten. İzni alıp hemen gideceklerdi.

Birkaç dakika sonra Amsler hangardaki telefona koşar-

316

ken uçağın kapısı kapandı ve motorları çalışmaya başladı Amstel bu küçük olaydan kurtulduğuna seviniyor, Miami Uluslararasıında kendisini bekleyen şeyi düşünüyordu Aca-ba^yüldür beklediği önemli fırsatı mı yakalayacaktı bu ke-

Learjet 55LR ABD hava sahasını terk ederek Peru'da Sion'a doğru rotasında uçmaya başlamıştı.

I

317

ÜÇÜNCÜ KISIM

CBA Haberleri içinde herkesin Arthur Amca diye tanıdığı Arthur .Naleworth gençliğinde epey büyük bir adamdı. Şirkette çalıştığı otuz yıl içinde en yüksek yerlere gelmiş, dünya haberleri başkan yardımcısı ve tüm Haber Dairesi'-nin yapımcı yönetmeni olmuştu. Sonra, kendisinden önceki ve sonraki pek çok kişinin olduğu gibi birden talihi ters dönmüş ve elli altı yaşında kızağa alınıp büyük sorumluluk günlerinin sona erdiği veya erken emekliliği ya da küçük bir görevi kabul etmesi istenmişti.

Bu seçeneklerle karşı karşıya kalan pek çok kişi gururu nedeniyle emekliliği seçerdi. Kendini önemseme gibi bir huyu olmayan, biraz da felsefeci olan Arthur Nalesworth çalışmayı yeğlemişti. Bu kararı hiç beklemeyen şirket o zaman ona uygun bir iş bulmak zorunda kalmıştı. İlk iş olarak başkan yardımcılığı unvanına sahip olacağını bildirdiler.

Arthur Amca bunu sonradan şöyle anlatacağı: "Burada üç çeşit başkan yardımcısı vardır - dürüst ve üretici işler yapan ve aldıkları parayı hak edenler; herhangi bir üreticiliği olmayan ama bir aksilik olduğunda amirlerinin suçunu yüklenerek yerde olanlar; ve şimdi kağıt kıstırmaçları yöneten 'sabık' başkan yardımcılar ki, ben bu sonunculardanım işte."

Eğer biraz daha konuşurularsa buna şunları da ilave ederdi: "Bu işte biraz başarı elde etmiş olanlarımız önemli

Gece Terörü - F. 21

olmaktan çıkacağımız güne hazırlanmalıyız ki, bunu çoğumuz yapmayız. O yağlı direğin tepesine yaklaştıkça beklediğimizden daha çabuk bir kenara atılacağımızı ve yerimize daha genç ve büyük bir olasılıkla daha iyi birinin getirileceğini kendimize hatırlatmamız gerekir. Kuşkusuz..." Ve Arthur Amca burada Tennyson'un Ulysses'inden bir parça okurdu. "Ölüm her şeyi kapatır; ancak sondan önce soylu bir görev yine alınabilir..."

Yükseklerde uçtuğu günler sona erdiğinde Arthur Amca hiç beklenmedik şekilde kendi 'soylu' görevini bulmuştu. Bu, şirketteki işlere aday olan gençlere ilişkin bir işti. TV yöneticileri arkadaş, akraba, meslektaş, siyasetçiler, doktor, dişçi ve göz doktorları, borsa komisyoncuları gibi bir dizi insanın kendilerine hep aynı soruyu sormalarından sıkılırlar ve kimi zaman güç durumlarla karşılaşılırdı. Soru şuydu:

Oğluma/kızıma/yeğenime/vaftiz çocuğuma/öğrencime televizyon haber dalında bir iş bulabilir misin?"

Özellikle kolejlerden mezun olma günlerinde bu meslekten olanlara sanki koskoca bir genç kuşağı kapılara dayanıp içeri girmeye kararlıymışlar gibi gelirdi.

Televizyon yöneticileri bunlardan bir kısmını geri çevi-rebilirlerse de hepsine aynı davranışı gösteremezlerdi. Önemli boyutta reklam verenler, CBA'nın yönetim kurulu üyeleri, Beyaz Saray'a kırgın Washingtonlular ya da kırmanın aptallık olacağı diğer siyasiler, önemli haber kaynakları bunların arasındaydı.

AAÖ günlerinde -Arthur Amcadan Önce demekti bu-CBA yöneticileri birbirlerine telefon edip boş bir yer arayarak, sonra da böyle bir yer olmadığını o insanlara anlatmakla çok zaman kaybederlerdi.

Ama artık bundan kurtulmuşlardı. CBA Haberleri yöneticilerinin çaresizlik içinde Arthur Nalesworth için yarattıkları görev meslektaşlarını bütün bu sıkıntılardan kurtarmıştı.

Şimdi böyle bir istekle karşılaşan bir CBA yöneticisi, "Elbette yardım ederim," derdi. "Parlak gençlerle uğraşan bir başkan yardımcımız vardır. Sen adayına şu numaraya telefon edip benim adımlarını vermesini söyle.

Kendisine hemen bir görüşme günü verilecektir."

Arthur Nalesworth kendine ayrılan küçük ve penceresiz odada istisnasız herkesle görüşürdü. Şirkette hiç bu kadar iş arayan insan görülmemişti. Ve görüşmeler hep uzun, kimi zaman bir saati bile geçtiği olurdu. Bu görüşmede pek çok soru sorulup yanıtlanır, sırlar açıklanırdı. Sonunda bir iş bulunmasa bile görüşülen aday CBA'dan o memnun ayrılırdı.

İlk başta bu adayların sayısı ve harcanan zaman şirkette bir alay konusu olduysa da Nalesworth'un tüm adayları anlayışla desteklemesi sonunda "Arthur Amca" etiketi adama yapışıp kalmıştı.

Ancak bu kuşkuculuğun yerini zamanla istemeyerek de olsa, bir saygı almıştı. Hele Arthur Amca'nın önerdiği gençler işe alındıklarında haber dairesine kısa zamanda uyum gösterince bu saygı daha da arttı. Zamanla Arthur Amca'nın seçtiği kişi olmak bir gurur kaynağı, bir diploma oldu.

Şimdi altmış beş yaşında olan ve normal emekliliğine sadece beş ay kalmış Arthur Amca'ya haber dairesi yöneticilerinin gitmemesi için yalvardığı söyleniyordu. Arthur Nalesworth'un böyle ansızın yeniden önemli olması herkesi şaşırtmıştı.

Böylece Eylül ayının üçüncü haftasının Pazar günü Arthur Amca CBA Haberleri Merkezine Jessica, Nicholas ve Angus Sloane'un aranmasında rol oynamak üzere gelmişti. Leş Chippingham'ın bir gece önce telefonda söylediği gibi doğruca özel ekip toplantı odasına girdiğinde Partridge, Rita ve Teddy Cooper kendisini bekliyorlardı.

Odaya giren geniş omuzlu, sağlam yapılı, orta boylu, gümüş rengi saçlı ve melek yüzlü bir adamdı. Kendine güvenen ve rahat bir tavı vardı. Normal bir çalışma günü olma-

ğından koyu renkli takım elbisesi yerine tüvit bir ceket, jilet gibi ütülü açık gri bir pantolon giymişti.

Partridge ve Rita ile el sıkışıp Cooper ile tanıştırdıktan sonra, "Benim en iyilerimden altmış tanesine ihtiyacınız varmış diye duydum," dedi. "Eğer bu kadar kısa zamanda o sayıda insanı toplayabilirsem. Ama önce bana neler olduğunu anlatın."

"Bunu Teddy anlatacak," diyen Partridge Cooper'e söze başlaması için işaret etti.

İngiliz araştırmacı o güne kadar yaptıklarını ve sonunda çıkmaz bir sokağa girdiklerini anlattıktan sonra kendisinin yirmi beş mil yanıpındaki dairede çetenin merkezini bulmak için neler düşündüğünü açıkladı.

"Arthur, bunun bir kumar olduğunu biliyoruz, ama şu anda bundan daha iyi bir şeyimiz yok," dedi Partridge.

"Benim deneyimime göre yola devam edecek hiçbir şeyin yoksa en iyisi kumar oynamaktır," dedi Arthur Amca.

"Böyle düşünmenize memnun oldum," dedi Cooper.

Arthur Amca başını salladı. "Bu tür kumarlarda aradığını bulma olasılığın fazla değilse de sana başka biçimde yararı dokunacak yeni bir şey keşfetme olasılığın da o kadar fazladır." Sonra Cooper'e döndü. "Delikanlı, çağıracağım gençler arasında bazılarının sana çok benzediklerini göreceksin."

Cooper adamla küçük odasına gitti. Arthur Amca dosya ve indeks kartlarını masasının üzerine yaydı. Sonra telefona başladı. Herkesle sanki arkadaşymış gibi içtenlikle konuşuyordu. "...Eh, İan, ne kadar küçük bir görev olursa olsun bu mesleğe girmek istiyordun, şimdi bu fırsat çıktı işte." ... "Hayır, Bernard, iki haftalık işin sürekli bir işe dönüşeceğini garanti edemem, ama neden bir kere denemiyorsun?" ... "Haklısın, Pamela, gazetecilikten mezun biri için bunun geçici bir iş olduğunu biliyorum, ama bu meslekte çok kişinin sıfırdan başladığını bilirsin."... "Evet, Howard saatte beş buçuk doların büyük para olmadığı doğru. Ancak sen önce

324 parayı düşüneceksen, muhabirliği unut da Wall Street'e başvur." ... "Felix, zamanlamanın pek uygun olmadığını kabul ederim; zaten pek seyrek olarak uygun olur. Ama TV haber muhabiri olmak istersen karının doğumgünü partisini yanda kesmeye hazır olmalısın." ... "Erskine, özyaşam öyküne CBA için özel bir iş yaptığını yazabileceğini unutma."

Arthur Amca bir saat içinde on iki kişiyle konuşmuştu ve bunlardan yedisi ertesi gün işe başlayacaklardı. Arthur Amca bundan sonra Columbia Gazetecilik Okulu dekan yardımcısı olan arkadaşı Profesör Kenneth K. Goldstein'ı aradı. CBA'nın sorunu açıklanınca Goldstein hemen yardımcı oldu.

"Burada bunun bir acil durum olacağını söyleyeceğim," dedi. "Seni sonra ararım, on onbeş kişi bulacağımdan emi-

II
nim.

Bu arada Teddy Cooper toplantı odasına dönmüş, ertesi sabah gelecek gençlere bir görev planı hazırlamaya koyulmuştu. İki yardımcısıyla yerel haritaları, telefon rehberlerini ve yıllıkları tarayarak kütüphane ve gazete adreslerini ve bunların adreslerini çıkardılar.

Cooper yüz altmış küsur gazetede üç aylık emlak ilanlarını araştırarak olan gençler için bir de rehber hazırlamıştı. Larchmont'un yirmi beş mil yakınında olmak üzere şunları arayacaklardı:

Çevresi pek hareketli olmayan ıssız bir yer. Aranan kişiler merak uyandırmadan gelip gitmek isteyecekler. Kalabalık mahallelerdeki yerlere bakılmayacak.

Aranan yer büyük bir olasılıkla terk edilmiş küçük bir fabrika, bir depo ya da büyük bir evdir. Ev ise, eskidir, köhnedir ve fazla aranan bir yer değildir. Evin birkaç arabalık

325

garaj ve oto boyama yeri olarak kullanılabilen müstemilatı olacaktır.

Evde en az dört beş kişinin yaşayıp yatacak kadar odası olmalıdır.

Aranan binanın bulunduğu mahalle normal bir işyeri ya da oturma yeri arayan birince uygun bulunmayan bir yer olmalıdır. Bu yüzden ilanlarda özel olarak uzun süre verilen bir ilanın birdenbire kesilmiş olanlarına dikkat edilecektir. İlanın uzun süre çıkmış olması yere bir talep olmadığını, ama birdenbire kiralandığı ya da satıldığını gösterir.

*

İlanlar taranırken kira ya da satış bedeli önemli değildir. Aranan kişilerin çok paraları olduğu baştan kabul edilmiştir.

Bu kadarı yeter, diye düşündü Cooper. Genel bir fikir vermek isterken sınırlama getirmek ya da girişimciliği engellemek istemiyordu. Ertesi gün Arthur Amca'nın adaylarıyla konuşmak istediği için Rita'dan uygun bir yer ayarlamasını

istedi.

Öğleden az sonra Cooper, Arthur Amca'yla yemek için CBA Haberlerin kafeteryasına çıktı. Günlerden Pazar olduğu için binada çok az insan vardı. Bu yüzden bir masa bulabildiler. Cooper oturur oturmaz, "Size bir şey sormak istiyorum, efendim..." diye söze başladı.

Arthur Amca onu elini kaldırarak susturdu. "İngiliz say-gıhlığın hoş bir şey," dedi. "Ama artık halkın krallara, 'Hey, Joe' diye hitap ettiği ve zarfların üstüne Bay yazanların giderek azaldığı bir ülkedesin. Ben burada herkes tarafından adımla çağrılırım."

326

"Peki, Arthur, ben senden şu andaki televizyon haberciliğinin eski..."

"Bir insan olarak önemsendiğim eski günlere kıyasla nasıl olduğunu soracaksın sanırım. Yanıtım seni şaşırtabilir. Şimdi genelde eskisinden çok daha iyidir. Muhabirler ve yapımcılar eskilere göre çok ilerlemişlerdir. Ancak bunun nedenlerinden biri de haber muhabirliğinin giderek düzelmesi-dir."

Cooper'in kaşları kalktı. "Ama pek çok kimse bunun aksini düşünüyor."

"Onlar, azizim Teddy, nostalji kabızlığı çekenlerdir. O insanlara zihni bir müşil gerek. Bunun bir yolu burada, New York'taki Yayıncılık Müzesi'ne gitmek ve örneğin altmışlı yılların haberlerinden bazılarını seyretmektir.

Günümüz standartlarına göre çoğu amatörce çabalar olacaktır. Ve yalnız teknik nitelikten değil, habercilik anlayışından da söz etmekteyim."

"Bizden pek hoşlanmayanlar günümüzde fazla derine indiğimizi söylüyorlar."

"Bu eleştiriler ancak saklayacak bir şeyleri olan insanlardan gelir."

Cooper kıs kıs gülerken Arthur Amca, "Gelişen haberciliğin ölçütlerinden biri de gizli kalması gerek şeylerin azalmasıdır," diye devam etti. "Kamunun güvenini baltalayan şeyler açığa çıkarılmaktadır. Kuşkusuz, kamu yaşamındaki iyi insanlar da bunun cezasını çekmektedirler. Mahremiyetin kaybı bu cezalardan biridir. Ama sonuçta topluma daha iyi hizmet edilmektedir."

"Şu halde eski zamanların muhabirlerinin günümüzdeki-lerden daha iyi olduklarını düşünmüyorsun, öyle mi?"

"Eskiler daha iyidiler ama çoğunda günümüz başarılı muhabirinin acımasızlığı, otoriteye kayıtsızlığı yoktu. Eski muhabirler kendi zamanlarının standartlarına göre iyidiler ve içlerinde çok üstünleri vardı. Ancak onlar bugün yaşıyor-

327

larsa, kendilerine bugün tanınan azizlikten sıkılacaklardır." Cooper merakla gözlerini kırıştırdı. "Azizlik mi?"

"Elbette. Kendilerini haber muhabirliğine adayan bizlerin mesleğimizi bir din olarak gördüğümüzü bilmiyor muydun? Haberlerin 'kutsal bir güven' olduğunu söyleriz. Geçmişte 'televizyonun altın çağından' söz ederiz ve muhabir yıldızlarımızı azizliğe yükseltiriz. CBS'de Ed Murrow yerine bir Aziz Ed Murrow yaratmışlardır.

Ancak Ed'in de insani zayıflıkları vardı. CBS de zamanı gelince Aziz Cronkite'ı yaratacaktır, ama bunun için Walter'in önce ölmesi gerekecek sanırım. Yaşayan bir insan bu büyüklüğü sürdürmez. Diğer küçük istasyonlar da zamanla kendi azizlerini yaratacaklardır."

Arthur Amca ayağa kalktı. "Azizim Teddy, görüşlerini dinlemek benim için gerçekten çok aydınlatıcı oldu.

Ama artık yaşamımızın her yerde hazır ve nazır efendisi olan telefonun başına dönmem gerek."

Arthur Amca o günün sonunda 'en parlak ve zekilerinden elli sekizinin Pazartesi sabahı işe başlayacaklarını bildirdi.

328

LEARJET 55LR Pazar sabahı erkenden Peru'nun pek az insanın yaşadığı Selva bölgesindeki San Martin Eyaleti hava sahasına girmişti. Jessica, Nicholas ve Angus Sloane hâlâ tabutlarında ve baygındılar.

Opa Locka'dan beş buçuk saat uçmuşlar ve And dağlarının eteklerindeki Sion pistine yaklaşmaktaydılar. Yerel saatle sabah dördü çeyrek geçiyordu.

Loş olan kokpitte her iki pilot da başlarını ileri uzatmışlar, ilerdeki karardığa bakıyorlardı. Uçak denizden 1200, altlarındaki ormandan sadece 400 metre yükseklikteydi. İlerde sıradağlar başlayacaktı.

Onsekiz dakika önce pisti belirleyen telsiz, sinyalleriyle normal uçuş yolunu terk edip uçağı kimi zaman 'bir sineğin kışkırdığı, sivilceyi bile bulan' GNS-500 LF otomatik seyir sistemine bağlamışlardı. Ancak piste yaklaştıklarında yine de gözle bir işaret görmeleri gerekirdi.

Uçuş hızını azaltmışlarsa da yine de 300 milden daha hızla uçmaktaydılar.

Yerdeki fenerin beyaz ışığını ilk gören Faulkner oldu. Işık üç kere yanıp söndü. Faulkner uçağı hemen çevirip ışığın olduğu yere yöneltmişti.

Işığı Faulkner'in ardından gören Kaptan Underbill hemen telsizin başına geçip önceden kararlaştırılan şifreyi söyledi. "Atencion, amigos de Hualāga. Este es el avion 'La Dorada'. Leş traemos el embarque Pizarro."

329

Yanıt gelmekte gecikmedi: "Somos sus amigos de la tier-ra. Leş estamos esperando. 'La Dorada' se puede aterrizar. No hay viento."

Yere inme izni iyiydi de ağır 55LR'm hızını azaltacak rüzgar olmaması çok iyi değildi. Ancak Underbill mesajı aldığı bildirince aşağıdaki ışık bu kere sürekli olarak yanıp sönmeye başlamıştı. Az sonra da toprak pist boyunca üç meşale yandı.

Daha önce oraya gelmiş olan Underhill, herhalde kamyonla taşınan fenerin yanında bir el telsizi olduğuna emindi. Bu hassas araç gereç kendisini şaşırtmamıştı. Uyuşturucu kaçakçıları sak sık buraya inerlerdi ve iş malzemeye geldi rni uyuşturucu kartelleri hiçbir masraftan kaçınmazlardı.

"Bundan sonrası ben alayım," diyen Underhill kontrol-lann başına geçti.

Pilot yerden üç yüz metre yükseklikte uçarak pistin üstünden bir kere geçip aşağı dikkatle baktı, inmek için her karış toprağa ihtiyaçları olduğunu biliyordu. Pistin çevresi ağaçlık olduğu için kusursuz bir iniş zorunluğu vardı.

Uçak piste iniş için yaklaşırken parlak iniş lambaları ilersini aydınlattı. Underhill hızı 120 mile indirdi. Oraya gündüzün inmeyi isterdi ama saat altıda güneşin doğmasını bekleyecek kadar yakıtları yoktu. Pist yaklaştıkça Underhill fazla yüksekte olduklarını fark etti. Hızı azalttı. Pistin başı yirmi metre uzaktaydı şimdi. Levveleri geri çekti, motoru kapattı, uçağın burnunu yukarı kaldırdı. Tamam işte! Pek de düz olmayan piste konarken sarsıldılar. Hemen levveleri itti, freni çekti. Ortadaki meşaleyi geçmişler ve yavaşlıyorlardı. Yeteri kadar yavaşlamışlar mıydı? Pistin ucun insanı rahatsız edecek kadar yakın görünüyorsa da motorlar durmuştu.

Başaracaklardı. Ve bir karış pist kalmadığı anda da başardılar.

"Çok güzel," dedi Faulkner." Underhill'i pek sevmezdi; amiri bencil, düşüncesiz ve genellikle pek konuşmayan bir tipti. Ama pilotluğuna diyecek yoktu.

330

Underhill uçağı çevirip pistin öteki ucuna doğru giderken bir kamyonla bir kaç kişi gördüler. Kamyonun ötesinde küçük bir kulübe, kulübenin yanında on on beş tane varil vardı.

"İşte yakıtımız," dedi Underhill. "Pompalaman için sana yardım edecekler. Ama elini çabuk tut, gün ağardığı anda buradan gitmek istiyorum." Bundan sonra Kolombiya'da Bogota'ya gidecekler ve orada işi bitecekti. Underhill bu bölge için Sendero Luminoso, Peru ordusu ve kimi zaman da hükümetin anti-terörist polisince çatışmalar olduğunu bilirdi. Her üçü de aşırı zah'mlikleriyle ün saldıkları için pek fazla kalınacak bir yer değildi. Ancak Le-arjet'in yolcuları burada inceklerinden Underhill Faulk-ner'e kokpit ile ana kabin arasındaki kapıyı açmasını işaret etti.

Miguel, Socorro, Rafael ve Baudelio o kadar saat karanlıkta uçtuktan sonra karaya ayak basınca rahatlamışlardı. Tabutları dışardan kontrolü altında tutan Baudelio hemen ilacı azaltmaya başladı. Tabutların kısa bir süre sonra açılıp hastalarının nakledileceğini biliyordu.

Uçaktan inilince yerde bekleyenlerin Miguel ve Soroc-co'ya karşı saygılı oldukları hemen dikkati çekti. Miguel grubun lideri olduğu için Socorro da Sendero Luminoso'dan olduğu için.

Bekleyenler sekiz kişiydi. Yansıyan ışıktaki esmer yüzleri seçiliyordu. Hepsisi de iri yapılı köylülerdi. İçlerinden en genci öne çıkarak kendisini Gustavo olarak tanıttı. Miguel'e, "Tenemos ordenes de ayurdarle cuando lo necesite, señor," dedi.

Gustavo emir almaya hazır olduğunu bildirdikten sonra Socorro'ya dönüp eğilerek bir selam verdi. "Senora, la desti-nacion de sus pırsineros sera Nueva Esperanza. El viaje se-

331

ra nıventa kilometres, la mayor parte por el rio. El barco es-ta listo."

Underbill uçaktan çıkarken konuşmanın sonunu duymuştu. Sert bir sesle, "Hangi tutsaklar tekneyle doksan kilometre uzağa götürülecekler?" diye sordu.

Miguel, Underhill'in yollarının sonu olan Nueva Espe-ranza'yı duymasını istemiyordu. Ancak bu küstah pilottan da iyice bıkmıştı. Teterboro'da kendilerini, "Lanet olsun, geç kaldınız!" diye karşılamış, sonra yol boyunca da düşmanlığını pek saklamamıştı. Şimdi yerde olduklarına göre hiçbir yetkisi olmadığından, "Bu seni ilgilendirmez!" diye adamı tersledi.

"-Bu uçakta olup biten her şey beni ilgilendirir." Underbill tabutlara baktı. İlk başta onlar hakkında ne kadar az şey bilirse bunun kendisi için o kadar iyi olacağını düşünmüştü. Ama şimdi mantıktan çok bir içgüdüyle, ilerde kendisini daha iyi koruyabilmek için bunu bilmesinin doğru olacağını düşündü. "Bunların içinde ne var?" diye sordu.

Miguel pilotu duymazdan gelip Gustavo'ya döndü. "Di-gale a loş hombres que descarguen loş ataudes cuidadosa-menre sin moverlos demasiado, y que loş lleven adentro de la choza."

"Hayır!" diye bağırdı Underbill. Uçağın kapısı önüne dikildi. "Benim sorumu yanıtlamadan o tabutları indiremezsi-niz!" Sıcak yüzünden ve çıplak kafasından terler süzülüyordu.

Miguel Gustavo'yla gözgöze gelip başını salladı. Birden bir karışıldık oldu, madeni sesler duyuldu ve Underbill altı Kalaşnikovun üzerine çevrildiğini gördü.

"Tamam, tamam!" diye bağırdı pilot. Bakışları silahlardan Miguel'e kaydı. "Ne demek istediğini anladım şimdi. Yakıtımızı alıp bir an önce yola koyulalım."

Miguel, "Çekil o kapının önünden!" diye bağırdı. Underbill çekilince bir kere daha başını salladı, silahlar yere çevrildi ve yerdeki adamlardan dördü uçağa girdiler. Tabutlar

332

tek tek dışarı çıkarılıp kulübeye taşındılar. Baudelio ile So-corro da onları izlediler.

Learjet'in inişinden bu yana bir buçuk saat geçmiş, gök ağarmaya başlamıştı. Bu arada uçak el pompasıyla yakıt ik-meli yapmıştı. Underbill yola çıkabileceklerini bildirmek üzere Miguel'i arıyordu.

Miguel ile diğerleri kulübedeydiler. Underbill o yana yürüdü.

Yan kapalı kapının ardında sesler duyunca kapıyı açtı. Ancak gördüğü manzara kendisini dehşete düşürmüştü.

Toprak zeminin üstünde sırtları duvara dönük, başları öne düşmüş ve ağızları açık üç kişi vardı. Uçaktan indirilen tabutlardan ikisi düşmemeleri için iki yanlarına yerleştirilmişti. Kulübeyi bir tek mum aydınlatıyordu. Underbill onların kim olduklarını hemen anladı. Zaten bunu bilmemek olası değildi. Her gün Amerikan radyolarını dinler, yabancı havaalanı ve otellerinde bulunan Amerikan gazetelerini okurdu. Kolombiya haber medyasında da ünlü Amerikan spikerinin kaçırılan ailesinden söz edilmişti.

Buz gibi bir korku sardı Deniz Underhill'i. Daha önce de suçluluğun sınırlarında dolaşmıştı - Latin Amerika'da carter seferleri yapan herkes gibi. Ama bunun kadar korkunç bir şeye asla bulaşmış değildi. Bu insanları kaçırdığı ortaya çıktığı takdirde yaşamboyu hapse hüküm giyeceğini biliyordu.

Kulübedeki üç adamla kadının kendisine baktıklarını biliyordu. Onlar da kendisini görünce şaşırılmışlardı.

Yerdeki yarı baygın kadın tam o anda kıpırdandı. Başını hafifçe kaldırdı. Underhill'in gözlerinin içine baktı, dudaklarını kıpırdattı. Ancak hiç ses çıkmamıştı. Kendisini zorladıktan sonra, "Yardım... imdat... lütfen... birine söyleyin..." diye mırıldandı. Sonra gözleri kapandı, başı öne düştü.

333

Kulübenin öteki ucundan biri yaklaştı UnderhüTe. Miguel elindeki Makarov tabancasıyla işaret ederek, "Çık dışarı!" dedi.

Underbill MiguePin önünden dışarı çıktı. "Seni şimdi öldürebilirim," dedi Miguel. "Ve bu da kimsenin umurunda olmaz."

Underbill omuzlarını silketti. "Zaten canıma okudun, ulan orospu çocuğu," dedi. "Bu insanların kaçırılmasında seninle suç ortaklığı yaptığım için bu büyük bir değişiklik olmaz." Makarov'a baktı: emniyet düğmesi açtı. Eh, bundan önce de sıkışık durumlarda bulundum, ama bundan yakamı sıyrılamayacağım galiba, diye düşündü. Bu Palacios - ya da adı her neyse- gibileri daha önce de görmüştü. Bir insanın yaşamı onlar için hiç değerli değildi, yere tükürürcesine adam öldürürlerdi. Herif bari adam gibi ateş etse, diye düşündü. Böylece ölüm çabuk ve acısız olurdu... Neden çekmemişti tetiği?... Tüm mantıklılığına karşın Underbill! ansızın bir korku kapladı. Sırılsıklam terlediği halde titriyordu. Yalvarmak için açtığı ağız tükürükle doldu ve konuşamadı. Karşısındaki adamın her ne nedenleyse, duraksadığını görüyordu.

Birini öldürürsem ikincisini de öldürmem gerekir, diye düşünüyordu Miguel. O zaman uçak havalanamazdı. Uçağın Kolombiyalı sahibinin Medellin kartelinde dostları olduğunu biliyordu. O da başına iş açabilirdi... Miguel emniyet düğmesini kapattı. "Belki de bir şey gördüğünü sadece sandın," dedi. "Belki hiçbir şey görmedin. Belki bu yolculuk boyunca hiçbir şey görmedin."

Underbill düşündü: Bilmediği bir nedenle kendisine bir fırsat veriliyordu. "Haklısın," dedi. "Hiçbir şey görmedim."

"Çabuk uçağa öyleyse," dedi Miguel. "Ve ağzını asla açmayacaksın. Aksi takdirde yemin ediyorum, nerede olursan ol, seni bulur ve öldürürüm. Anlaşıldı mı?"

334

Underbill ölüme hiç olmadığı kadar yaklaştığını ve savrulan tehdidin gerçek olduğunu bilerek başını salladı. "Anladım." Sonra dönüp uçağa yürüdü.

*

Learjet yükselirken ormanın üzerindeki sislerin arasından geçti. Yükselen güneşin sisler arasındaki parıltısından yerde kalanları kavurucu ve rutubetli bir gün beklediği belli oluyordu.

Ancak Underbill sadece önlerinde kendilerini nelerin beklediğini düşünüyordu.

Yanıbaşında oturan Faulkner Sloane ailesini görmemişti ve Underhill'in işe karıştığını ve birkaç dakika önce neler olduğunu bilmiyordu. Ve onlar bunun böyle olmasına dikkat edeceklerdi. Faulkner'e o tabutlarda canlı insanların olduğunu söylemenin bir anlamı yoktu; ve böylece yardımcı pilot günün birinde bunu Underhill'in de bilmediğine yemin edebilirdi.

Herhangi bir soruşturma durumunda Underbill için önemli olan bir tek noktada ısrar etmesiydi: Bilmiyordu. Baştan sona kadar Sloane'lar hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Kendisine inanılacak mıydı? Belki de inanılmazdı. Ama bu önemli değildi. Aksini kanıtlayacak bir kimse olmadığı takdirde hiç önemi yoktu.

Kendisiyle konuşan kadını hatırladı. Gazetelerden hatırladığına göre adı Jessica'ydı. Kadın daha sonradan kendisini teşhis edebilir miydi? Durumu düşünülünce bu pek olası değildi. Hatta kadının Peru'dan sağ çıkabileceği bile garanti değildi.

Underbill Faulkner'e uçağın kontrolünü almasını işaret etti. Sonra koltuğunda arkasına yaslanan kıdemli pilotun yüzünde belli belirsiz bir gülümseme dolaştı.

Underbill Sloane ailesinin kurtarılmasını bir an bile düşünmemişti. Onları kimin nerede tuttuğunu yetkililere bildirmek de aklından bile geçmiş değildi.

335

CBA Haberleri özel ekibi üç tam günlük araştırmadan sonra önemli bir başarı elde etmişti.

Larchmont'da Kolombiyalı terörist Ulises Rodriguez Sloane ailesini kaçıranlardan biri, hatta belki de lideri olarak teşhis edilmişti.

Pazar sabahı Rodriguez'in yirmi yıl önce bir okul arkadaşı tarafından çizilmiş karakalem resminin bir kopyası CBA Haberleri merkezine gelmişti. Rodriguez'in adını Bogota ve ABD Göçmen Bürosu'ndaki dostları aracılığıyla öğrenmiş olan Karl Owens bir kamera ekibi ve acele çağırılan bir muhabirle doğrudan Larchmont'a gitmişti. Kameralar çakışırken Owens Priscilla Rhea'ya altı adet fotoğraf gösterdi. Bunlardan biri karakalem portre, diğerleri de dosyalardan alınmış ve Rodriguez'e çok benzeyen beş başka kişinin fotoğraflarıydı. Bayan Rhea hiç duraksamadan karakalem portreyi gösterdi.

"İşte o. Film çevirdiklerini bu söylemişti. Resimde daha genç ama aynı adam. Onu nerede görsem tanırım. Gördüğümde başları o gibiydi."

CBA Haberleri bu bilginin tek sahibiydi.

(Ulises Rodriguez'in Miguel ve Peru'ya giderken de Pedro Palacios adlarını kullandığı bilinmiyordu kuşkusuz. Ancak bir terörist doğal olarak pek çok kimliğe girdiğinden bunun önemi yoktu.)

336

Pazar günü öğleden sonra Harry Partridge, Rita Ab-rams, Karl Owens ve İris Everly bir araya gelip bu durumu konuştular. Keşfinden pek memnun olan Owens, bu gelişmenin Pazartesi haberlerinde duyurulmasını istiyordu.

Partridge duraksayınca Owens görüşünü savundu.

"Bak, Harry, bu henüz kimsede olmayan bir haber. Herkesin önündeyiz şu anda. Yarın bu haberi yayınlarsak herkes bizi izlerken bunun şerefine bize ait olduğunu söylemek zorunda kalacaklar. Bunu her ne kadar nefret ederek yapsalar da, New York Times ve Washington Post bile. Ama bekleyecek olursak haber duyulabilir. İnsanların konuştuklarını sen de benim kadar bilirsin. Larchmont'daki o kadın bunu birine söyledi mi, ondan sonra haber ağızdan ağıza yayılır. Bizim kendi insanlarımız bile ağızlarını tutama-yabilirler, o zaman da rakip bir istasyonun haberi duyması işten bile değildir."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi İris Everly. "Yarına bir program yapmamı istiyorsun, Harry, Rodriguez'i kullana-mazsam elimizde yeni bir şey yok ki."

"Biliyorum. Ama beklemek için bazı nedenlerim var. Kararımı ancak yarın verebileceğim."

Diğerleri bununla yetinmek zorundaydılar.

Partridge'in kendi kendine karar verdiği noktalardan biri bu durumdan Crawford Sloane'un haberdar edilmesiydi. Crawford öylesine bir ıstırap içindeydi ki, önemsiz de olsa, en küçük bir adım kendisini biraz rahatlatılabildi. Saatin gecenin onu olmasına karşın Partridge Sloane'a gitmeye karar verdi. Telefon edemeyeceği belliydi. Sloane'un eviyle türn konuşmalar FBI tarafından dinlenilmekteydi ve Partridge bu yeni bilgiyi FBI'ya vermeye henüz hazır değildi.

Geçici özel odasından bir telefon ederek sürücülü bir CBA arabasının kendisini ön kapıda beklemesini söyledi. Gece Terörü - F. 22

337

Partridge gelişmeyi anlatınca Sloane, "Bana geldiğin için sana minnettarım, Harry," dedi. "Yarın bu haber yayınlanacak mı?"

"Henüz bilmiyorum." Partridge neden kararsız olduğunu anlattı. "Hele bu gece geçsin de."

Daha dört gece önce işten dönüşümde burada Jessica ve Nicholas ile oturuyorduk, diye düşünüyordu Sloane.

Partridge içeri girecekken FBI ajanı kendisini durdurmuştu. Ajan o gece ailesiyle evinde olan Havelock Otis'in yerini almıştı. Ancak Sloane Partridge'i içeri aldıktan sonra hem sokak hem de hol kapısını sıkıca kapatmıştı.

"Ne karar verirsen ver, ben seni destekleyeceğim," dedi Sloane. "Her iki halde de Kolombiya'ya gitmeyi düşünüyor musun?"

Partridge başını salladı. "Şimdilik hayır. Çünkü Rodriguez sadece kiralık bir silahtır. Latin Amerika'nın tümüyle Avrupa'da eylemler yapmıştır. O yüzden daha başka şeyler bilmem gerek özellikle de bu operasyonun merkezinin nerede olduğunu. Yarın yine telefon başına geçeceğim. Diğerleri de."

Partridge Cuma günü konuştuğu suç örgütlerinin avukatını arayacaktı. Rodriguez'in ABD'de yaptıkları ancak bir suç örgütünün yardımıyla mümkün olabilirdi.

Partridge çıkarken Sloane elini omzuna koyup duygulu l bir sesle, "Harry, dostum," dedi. "Jessica'yı, oğlumu ve baba- l mı ancak senin yardımınla bulacağıma inanıyorum." Bir an duraksadıktan sonra devam etti.

"Seninle dost, hatta mütte- l fik sayılmayacağımız zamanlar olduğunu biliyorum, bunda l benim suçum ne olursa olsun, senden şimdi özür diliyorum. Ama bunun dışında şunu bilmeni isterim ki, bu dünyada sahip olduğum ve değer verdiğim her şeyim senin ellerinde ar-j tık."

l

Partridge buna yanıt vermek isterdi, ama ne diyeceğini! bilemedi. Başını birkaç kere salladıktan sonra o da Slo-

r

338

ane'un omzunu okşayarak, "İyi geceler," dedi.

CBA sürücüsü, "Nereye, Bay Partridge?" diye sordu.

Saat geceyarısına geliyordu. Partridge yorgun bir sesle, "İnter-Continental'e, lütfen," dedi.

Arkasına yaslanıp Sloane'un ayrılırken söylediklerini düşünürken, evet sevdiğin birini kaybetmenin ya da kaybetmeyle karşı karşıya olmanın ne olduğunu bilirim, diye düşündü. Kendisi için, Crawford'un şimdi bulunduğu durumla kıyaslamazsa da, önce Jessica olmuştu. Sonra da Gemma...

Hayır! Bu gece Gemma'yı düşünmeyecekti. Onu son zamanlarda o kadar çok hatırlamıştı ki... yorgunlukla birlikte anıları üşüşüyordu... ve hatırlamınm yanısıra acı da vardı.

Jessica'nın yanında oğlunu da kaybetmekle karşı karşıya olan Sloane'u düşündü yine. Partridge çocuk sahibi olmanın ne demek olduğunu bilemezdi. Ama yine de çocuğunu kaybetmenin katlanılamayacak en büyük yük olduğunu tahmin ediyordu. Gemma ile o da çocuk istemişlerdi...

Partridge içini çekti... Sevgili Gemma...

Pes etti sonra... araba Manhattan'a doğru yol alırken gevşeyip zihnini dalgalanmaya bıraktı.

Panama City'deki o basit nikahtan sonra Partridge basit törenlerin daha iyi evlilikler doğurduğunu, gösterişli ve sirkî andıran düğünlerin ise boşanmalarla sonuçlanma olasılığının daha fazla olduğunu düşünmüştü.

Bunun kendi deneyimlerine bağlı olan bir önyargı olduğunu kabul ediyordu. Kanada'daki ilk evliliği nedimleri, yüzlerce davetlisi, kilise ayinleri ve töreni anlamsız kılan provalarıyla -hepsini de kaynanası istemişti- tam bir 'beyaz düğün' olmuştu. Daha sonraları yürümeyen evliliğin yarı suçunu Partridge kendinde bulmuştu ve 'ölüm bizi ayırana kadar' yemini -her iki tarafın da rızasıyla- bu kere yargıç önünde ve bir yıla indirilmişti.

Ancak Gemma ile Papalık uçağında başlayan evliliği

339

aşkları gibi zamanla güçlenmişti. Partridge yaşamı boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Televizyon şirketinin Roma muhabirliğini sürdürüyordu. Evlendikleri o seferden döndüklerinde bir onaltıncı yüzyıl sarayında bir daire bulmuşlardı. İspanyol merdiveni ile Trevi Çeşmesi arasında olan dairenin sekiz odası ve üç balkonu vardı. O günlerde televizyon şirketleri sanki yarın gel-meyecekmiş gibi para harcadıklarından muhabirler kalacakları yeri kendileri bulurlar ve parasını şirketten alırlardı.

İlk yuvaları olacak daireyi .gören Gemma, "Harry, sevgilim burası cennet," dedi. "Ama ben burasını sana yedi kat cennet yapacağım." Bunu yapmıştı da.

Gemma çevresine neşe, kahkaha ve yaşama sevinci yayardı. Evi çok güzel idare etmesi yanında aşçılığı da kusursuzdu. Partridge onun para idaresini ve çek yazmasını bilmediğini kısa zamanda anladı. Gemma bir çek yazınca genellikle koçanını doldurmayı unutturdu ve bunun sonucunda banka hesapları hep kendisinin sandığından az olurdu. Bunu hatırladığı zamanlar bile kimi zaman çıkarma yerine toplama yaptığından Gemma ile banka hep takışır durumdaydı.

Partridge bunun çözümünü kolayca buldu. Ev idaresinin hesabını kendi üzerine aldı.

Gemma'nın bir diğer sorununa daha incelikle yaklaşmak gerekiyordu. Gemma arabaları çok severdi, kendisinin külüstür bir Alfa Romeo'su vardı ve pek çok İtalyan gibi arabayı çılgıncasına kullanırdı. Gerek Alfa'da gerekse kendi BMS'sinde yolcu koltuğunda oturan Partridge her an bir felaket olmasını bekleyerek gözlerini kapatırdı. Ve her kaza olmayışında da kendini dokuz canından biri eksilmiş bir kedi gibi görürdü. Dört cam kaldığını hesapladığında tüm cesaretini toplayıp Gemma'ya araba kullanmamayı düşünüp düşünmediğini sordu. "Seni çok sevdiğim için istiyorum bunu," dedi. "Senden uzaktayken bir kaza olacak korkusuyla hep karabasanlar görüyorum."

340

Gemma bunu hiç anlamamıştı. "Ama Harry, ben gayet güvenli ve dikkatli araba kullanırım," dedi.

Partridge konuyu orada kestiyse de zaman zaman tekrar dile getiriyordu. Yeni stratejisine göre Gemma usta bir sürücüydü ama kendisi hastalık derecesinde heyecanlıydı. Sonunda ancak bir koşula bağlı bir söz alabildi. "Sevgilim, hamile kalır kalmaz bir daha araba kullanmayacağıma yemin ederim."

Her ikisi de çocuk istiyorlardı. Gemma evliliklerinden az sonra, "En az üç tane," demişti ve Partridge ona karşı çıkmak için bir neden görmemişti.

Bu arada kendisi zaman zaman görevi gereği Roma'-dan uzaklaşıyor ve ilk başlarda Gemma da hostesliğe devam ediyordu. Ancak böyle yaşamaya devam ederlerse birbirlerini pek az görecekleri kısa zamanda ortaya çıktı. Gemma işini terketmeye karar verdi bunun üzerine.

Alitalia'ya ayrılmak istediğini bildirdiğinde havayolları kadına Roma'dan dışarı çıkmasını gerektirmeyecek başka bir iş teklif etti. Gemma ile Partridge bundan sonra birbirlerine ayıracak daha çok zaman bulacaklardı. Boş saatlerinde Roma'yı gezerler, kentin binlerce yıllık tarihine dalarlardı. Partridge Gemma'nın kent hakkındaki bilgilerinin bir hazine olduğunu fark etmekte gecikmedi.

"Harry, Jul Sezar'ın üvey oğlu olan İmparator Augustus kölelerden bir itfaiye alayı kurdu. Ancak bunlar büyük bir yangını söndüremeyince onları attı ve özgür insanlardan yeni bir alay kurdu. Özgür olanlar yangınları söndürmek istedikleri için bu çok daha başarılı oldu sonunda."

"Bütün bunlar doğru mu?" diye Partridge sorunca Gemma sadece gülmüştü. Partridge daha sonraları bir araştırma sırasında karısının haklı olduğunu ve itfaiyenin özgür insanlara geçişinin M.S. altıncı yılda olduğunu

öğrendi. Bunun sonucunda Birleşmiş Milletler Roma'da bir Özgürlük Sempozyumu düzenlediklerinde Partridge CBA Haberleri metnine bu notu da katıvermişti.

341

Bir başka sefer: "Harry, yeni papaların seçildiği Şistine Kilisesi adını Papa IV. Sbctus'dan almıştır. Sixtus Roma'da genelev kurulmasına izin vermiştir ve biri kızkardeşinden olmak üzere oğulları vardı. Oğullarından üçünü kardinal yapmıştır."

Ve: "Bizim ünlü İspanyol Merdivenimizin adı yanlıştır. Scala di Spagna yerine Scala di Francia olması gerekir. Merdivenin yapılmasını Fransızlar önermiş, parasını da bir Fransız mirasında bırakmıştır. İspanyol Elçiliği bir rastlantıyla oradaydı. İspanyolların o merdivenle hiçbir ilişkileri olmamıştır, Harry."

İşleri ve zamanları elverdiğince Partridge ile Gemma Floransa, Venedik ve Pisa'ya gidiyorlardı. Trenle Floransa'dan döndükleri bir gün Gemma'nın yüzü çok solgundu ve birkaç kere tuvalete gitmişti. Partridge kaygısını belirtince de karısı durumunu önemsememiş, "Herhalde yediğim bir şey dokundu," demişti.

Roma'da Gemma yine normal haline dönünce Partridge eskisi gibi işine gitti. Ancak akşam geldiğinde sofrada tabağının yanında küçük bir tabak ve onun içinde de Alfa Ro-meo'nun anahtarlarını görünce şaşırıldı. Bunun ne demek olduğunu sorunca Gemma gülümseyerek, "Ben verdiğim söz tutarım," dedi.

Partridge bir an şaşırıldı ama sonra karısının sözünü hatırlayınca müthiş bir sevinç duydu: "Hamile kalır kalmaz bir daha araba kullanmayacağıma yemin ederim."

Öpüşürlerken Gemma'nın gözlerinde mutluluk gözyaşları vardı.

Partridge bir hafta sonra CBA'dan Londra'ya atandığını bildiren bir yazı aldı.

İlk aklına gelen şey Gemma'nın bu değişikliği nasıl kar-şdacağıydı. Ama hiç de kaygılanması gerekmiyordu.

"Bu şahane bir haber, Harry sevgilim," dedi Gemma.

342

"Londra'ya bayılırım. Alitalia'yla gitmişim. Orada çok güzel bir yaşamımız olacak."

"Geldik, bay Partridge."

Arabada gözlerini bir anlık kapattığını sanan Partridge İnter-Continental'in önünde durduklarını görünce çok şaşırıldı. Sürücüye teşekkür edip iyi geceler diledikten sonra otele girdi.

Asansörle odasına çıkarken artık Pazartesi olduğunu, çok önemli bir haftanın başladığını fark etti.

343

JESSİCA bilincini kaybetmemeye, çevresinde olanları anlamaya çalışıyor, ama bunda başarılı olamıyordu.

Zaman zaman kendine geldiğinde insanları görüyor, vücudunu hissediyordu - acı çektiğini, huzursuzluğunu, mide bulantısıyla müthiş susuzluğunu fark ediyordu. Bunları düşünürken bile aklında kendisini paniğe sokan bir şey vardı: Nicky! Nicky nerede? Neler oldu? Ama sonra hepsi birden uzaklaşıp bir sis bulutuna gömülüyor, kim olduğunu bile hatırlamıyor-du. Böyle anlarda ağır ve saydam olmayan bir sıvıya gömülüyordu sanki. Ancak bilinci gidip geldikçe o kısa an içinde gördüklerini hayal meyal hatırlıyordu. Koluna bağlanan bir şeyin çıkarıldığını ve yerinde bir zonklama bıraktığını hissediyordu. Yattığı bir yerden kaldırıldığını, kâh yürüyerek kâh taşınarak şimdi oturduğu yere götürüldüğünün de farkındaydı. Düz bir zemin üzerindeydi ve arkasında ne olduğunu anlayamadığı sert bir şey vardı.

Bu düşünceleri arasında korku ve panik yeniden kendisini örterken kendi kendine önemli olduğunu bildiği bir şeyi hatırlıyordu: Kendine hakim ol!

O anda kesin olan bir şey bir erkek gördüğüydü. Bu kesin ve güçlü bir hayaldi. Uzun boylu, seyrek saçlı, otoriter görümlü bir adam. Jessica'yı konuşmaya, yardım istemeye iten onun bu otoriter görünüşüydü.

Adamın kendi sesini

344

duyunca şaşırıldığının farkındaydı. Şimdi ortadan kaybolan adamın görüntüsü gibi o tepkisi de belleğine kazınmıştı. Ama yalvarmasına kulak asılacak mıydı? Dönüp yardım edecek miydi?

Bilinci yine gelmişti işte. Bir adam daha vardı, üzerine eğilen bir adam... Dur! Onu daha önce de görmüştü, o zayıf yüzü tanıyordu... Evet! Birkaç dakika önce elinde bir bıçakla çırpınırken onun yüzünü yaralamıştı, kanların fışkırdığını görmüştü... Ama şimdi neden kan akmıyordu yüzünden? Nasıl olmuş da yüzü sarılmıştı?

Jessica'mn zihninde o uzun bilinçsizlik süresi yer almıyordu.

Bu adam düşmandı, diye düşündü. Sonra hatırladı: Nicky'e bir şey yapmıştı. Ondandır nefret ediyordu!...

Çılgıncasına öfke damarlarındaki adrenalini artırmıştı, kollarına bacaklarına hareket geliyordu. Uzanıp adamın yüzündeki sargıyı çekti. Sonra tırnaklarıyla kabuk bağlamış yarasını kazıdı.

Baudelio bir çığlık atarak geriye çekildi. Yüzüne bastırıldığı eli kan içinde kalmıştı... Kahrolası kadın! Yüzünü berbat etmişti yine. Baudelio o ana kadar güdusel olarak onu hastası olarak görüyordu. Ama artık değildi!

Öfkeyle sığıdığı yumruğunu kadının yüzüne patlattı.

Ama bir an sonra klinik nedenlerle bunu yaptığını pişman oldu. Her üçünün de ne kadar bilinçlendiklerini görmek istiyordu, o ana kadar baygınlıktan rahatça çıkmışlardı, solukları ve nabızları normaldi. Kadın ötekilerden biraz daha çabuk toparlanıyordu. Şimdi de bunu kanıtladı, diye esefle düşündü.

• Üçü de aldıkları ilacın sonraki etkilerini göstereceklerdi. Önce bir zihin karışıldığı, ardından depresyon, uyuşukluk, şiddetli bir baş ağrısı ve mide bulantısı. Bir sarhoşluk sıkıntısı. Hepsine hemen su verilmeliydi.

Ancak bir sonraki

345

hedeflerine varıncaya kadar yiyecek verilmeyecekti. Cehennem kampına kadar, diye düşündü Baudelio. Yanına gelen Socorro'ya su ihtiyacını anlattı. Kadın başını sallayıp su aramaya gitti. Baudelio bu ıssız yerde içme suyunun bir sorun olduğunu biliyordu. Sayıları pek çok olan dere ve ırmaklar uyuşturucu üreticilerinin kokain hammaddesi olan koka hamurunu koka yapraklarından çıkarmak için kullandıkları kimyasal maddelerle kirlenmişti. Ayrıca sıtma ve tifo tehlikesi de vardı. Bu nedenle yoksul köyüler bile alkolsüz içecekler ve bira, bulabildikleri zaman da kaynamış su içerlerdi.

Miguel o arada kulübeye girmiş ve olayı görmüş, Baudelio'nun Socorro'ya su getirmesini söylediğini duymuştu. Kadının arkasından, "Bu münasebetsizlerin ellerim arkadan bağlayacak bir şey de bul," diye seslendi.

Sonra Baudelio'ya dönerek, "Tutsakları yok çıkmaya hâzırla," diye emretti. "Önce kamyonla gideceğiz, sonra herkes yürüyecek."

Yalnızca baygın numarası yapmakta olan Jessica konuşulanları duymuştu.

Baudelio kadına vurmakla bir iyilik yapmış oluyordu. Tokatın sertliği Jessica'yı kendine getirmişti. Artık kim olduğunu biliyor ve belleği yerine geliyordu. Ancak içgüdüleri bu bilgiyi o an için saklamasını emrediyordu. Birkaç dakika önce korkup paniğe kapıldığını biliyordu; ama şimdi düşüncelerini toparlamalıydı. Neredeydi? Oraya nasıl gelmişti?

Yanıtlar gelmeye başladı... Her şeyi hatırlıyordu: Grand Union süpermarketi, Crawford'un kazaya uğradığının söylenmesi... bunun yalan olduğu belliydi. Sonra otopark, Nicky ve...

Nicky! Ona bir zarar vermişler miydi? Oğlu şimdi neredeydi?

Jessica kendini kaybetmemeye çakşırken Nicky'yi bir

346

an bir yatakta yatarken gördüğünü hatırladı. Bağlıydı. Angus da. Zavallı Angus! O adamla boğuşup yüzünü keserken görmüştü onları... Hâlâ aynı yerde miydi? Sanmıyordu. Daha da önemlisi, Nicky orada mıydı? Jessica başını kaldırmadan gözlerini hafifçe araladı. Tanrıya şükürler olsun! Nicky yanibaşındaydı. Gözleri açılıp kapanıyor, esniyordu.

Ya Angus? Evet! Angus da Nicky'nin öteki yanındaydı, gözleri kapalıydı ama Jessica onun soluk alıp verdiği görebiliyordu.

Bu da aklına yeni bir sorunun gelmesine neden oldu: Neden üçü birden kaçırılmışlardı? Ama bu sorunun yanıtının şimdi bekleyebileceğine karar verdi.

Daha acil şeyler vardı: Neredeydiler? Jessica küçük ve loş bir odada olduklarını görmüştü, pencere yoktu ve içersu gaz lambasıyla aydınlanıyordu. Neden elektrik yoktu? Toprak bir zeminde oturuyorlardı. Hava çok sıcak ve rutubetliydi. Buna çok şaşırıdı: o Eylül normalden soğuk geçiyordu ve hava raporlarında bir değişiklikten söz edilmemişti.

Öyleyse... burası kol ve bacaklarından bağlı oldukları yer değildi. Peki, buraya nasıl gelmişlerdi? Kendisini uyutmuşlar mıydı? O sırada aklına bir şey daha geldi: otoparkta minibüsün içine çekildikten sonra yüzüne bir şey dayamışlardı.

Minibüsten başka bir şey hatırlamıyordu. Şu halde ilaçla bayıltılmış olma kardı. Ama ne kadar? Yarım saat, en fazla bir saat, diye düşündü. Otoparktaki karışıklığın anısı bu sürenin daha fazla olamayacağı kadar yakındı. Şu halde Larchmont'dan henüz fazla uzaklaşmamışlardı. Yani New York, New Jersey ya da Connecticut'taydı. Jessica Massachusetts ve Pennsylvania'yı da düşündüyse de sonradan aklından çıkarıp attı. Oralara çok uzaktı... Sesler duyuyordu...

"Karı numara yapıyor," dedi Miguel.

347

"Biliyorum," dedi Baudelio. "Tam olarak kendine geldi ve kurnazlık yaptığını sanıyor. Bizim konuştuğlarımızı dinliyor."

Miguel sağ ayakkabısıyla Jessica'nın kaburgalarına sertçe vurdu. "Orospu! Kalk ayağa!"

Jessica irkildi, daha fazla numara yapmasının bir yararı olmadığını anlayınca başını kaldırıp gözlerini açtı. Kendisine bakan iki adamı da tanıdı - biri yüzünü kestiği, diğeri de minibüste kısa bir an gördüğü adam. Sesi kuru ve çatlak çıkıyordu ama, "Pişman olacaksınız. Yakalanıp cezaya çarptılacaksınız," dedi.

"Kes sesini!" Miguel bu kere tekmeyi karnına indirdi. "Bundan sonra sana bir şey sorulmadıkça ağzım açmayacaksın."

Jessica yanındaki Nicky'nin, "Ne oldu? Neredeyiz?" dediğini duydu. Oğlunun sesinde de kendisinde olduğu gibi panik vardı.

Yanıt veren Angus oldu. "Evladım, görünüşüne göre bazı çok kötü insanlar bizi kaçırmışlar. Ama sakın ol! Güçlü ol! Baban bizi bulacaktır."

Yediği tekmenin acısıyla kıvranan Jessica koluna bir elin dokunduğunu hissetti ve Nicky'nin sesini duydu. "İyi misin, anne?"

Nicky'nin ilk kaygısının kendisi olması yüzünden Jessica'nın gözleri doldu. Başını çevirip güven verircesine sallayacakken onun da tekmelendiğini gördü.

Michael, "Aptal çocuk, sen de konuşmayacaksın, bunu sakın unutayım deme!" diye bağırdı.

"Unutmaz, merak etme." Angus'tu bu. Sesi kupkuru ve çatlaksa da horgörüsünü iletmeyi başanyordu.

"Zavallı bir kadınla bir çocuğu tekmeleyecek kadar cesur olan insan pislliğini kim unutabilir ki?" Yaşlı adam yerinden kalkmaya çabalıyordu.

"Angus, yapma!" diye inledi Jessica. Şu anda hiçbir şe-

348

yin kendilerine yararlı olmayacağını biliyordu. Sert sözler başlarını daha da büyük bir belaya sokturabilirdi. Angus dengesini bulmakta güçlük çekiyordu. Bu arada Miguel çevresine bakınmış, yerde bir dal parçası görmüştü. Bunu kaldırdığı gibi yaşlı adamın başına ve omuzlarına indirmeye başladı. Yaşlı adam bir gözü kapalı olarak inleyerek yere yığıldı.

"Bu hepinize ders olsun!" diye bağırdı Miguel. "Kesin sesinizi!" Baudelio'ya döndü. "Onları yola çıkmaya hazırla."

Sporro bir su testisi ve ipe döndü.

"Önce su içmeliler," dedi Baudelio. "Sağ kalmalarını istiyorsan."

"Önce ellerini bağla," diye emretti Miguel.

Sonra kaşlarını çatarak kulübeden çıktı. Dışarda güneş iyice yükselmiş, ortalığı rutubetli bir sıcak kaplamıştı. Jessica buldukları yer konusunda giderek şaşırıyordu. Birkaç dakika önce kaba saba yapılmış bir kulübeden çıkarılıp pis bir kamyonun arkasına, bir sürü sandık, kutu ve çuvalın arasına oturtulmuşlardı. Elleri arkalarında bağlı olarak kulübeden çıkarılınca beş altı kişi kendilerini iterek ve kaldırarak kamyonu atmışlardı. Sonra ellerinde silah olmasa köylü denebilecek birkaç kişi de yanlarına binmişlerdi. En arkadan Jessica'nın aklında 'Kesikyüz' diye nitelediği adamla daha önce gördüğünü hayal meyal hatırladığı adam da binmişler, ondan sonra kamyonun arka kapağı kaldırılmıştı.

Bunlar olup biterken hep çevresine dikkat etmeye, mümkün olduğunca çok şey görmeye çalışmışsa da fazla bir şey elde edememişti. Çevrede yoğun bir ormandan başka bir şey yoktu ve kulübeye giden toprak patikaya yol bile de-
.nemezdi. Jessica kamyonun plakasını da görmeye çalışmış,
349

ama kapak inik olduğu için görememişti.

Su içtikten sonra kendini epey iyi hissetmişti. Kulübeden çıkmadan Jessica'nın Kesikyüzle ilk mücadelesi sırasında gördüğünü hatırladığı aksi yüzlü kadın tarafından Nicky ile Angus'a da su verilmişti.

Jessica suyunu içerken kadın kadına bir konuşmayı deneyerek kadına, "Su için çok teşekkür ederim. Lütfen bana nerede olduğumuzu ve buraya neden geldiğimizi söyler misiniz?" diye fısıldamıştı.

Ama kadının karşılığı sert ve hiç beklenmedik bir şey olmuştu. Teneke maşrabayı elinden bırakıp Jessica'nın yüzüne iki tokat indirmişti. "Emri duydun. Konuşmak yasak. Bir daha ağzını açarsan bir gün su yok."

Jessica bundan sonra bir daha konuşmamıştı. Nicky ile Angus da.

Aynı kadın şimdi kamyonun önünde sürücünün yanında oturuyordu. Jessica ile Nicky'yi tekmeleyen ve Angus'u döven adam da öndeydi. Jessica adamlardan birinin ona Miguel dediğini duymuştu. Elebaşlan o gibiydi. Kamyon engebeli yolda sarsıda sarsıla hareket etti.

Sıcaklık kulübede olduğundan fazlaydı. Herkes ter içinde kalmıştı. Neredeydiler? Jessica'nın New York çevresinde oldukları fikri giderek kayboluyordu. Yılın bu mevsiminde bu kadar sıcak olan bir yer bilmiyordu. Yoksa...

Acaba ilk sandığından daha uzun süre baygın kalmış olabilir miydi? Öyle ise kendilerini daha güneye, Georgia ve Arkansas gibi bir yere getirmiş olabilirlerdi. O eyaletlerin ıssız ve uzak yerleri de böyle sıcak olmalıydı.

Ancak bu gerçekse, o zaman çabuk kurtarılmaları umudu da kalmamış olmalıydı.

Hâlâ bir ipucu arayarak, silahlı adamlar arasındaki konuşmaları dinlemeye başladı. İspanyolca konuşuyorlardı; Jessica bu dili bilmiyorsa da bildiği çok sözcük vardı.

Onları dinlerken göçmen olduklarını tahmin etti; Birle-

350

sik Devletlere son zamanlarda o kadar çok İspanyol asıllı göçmen geliyordu ki. Birden Larchmont'da süpermarkette karşısına çıkan adamı hatırladı. O da İngilizceyi ispanyol aksaniyle konuşmuştu. Arada bir bağ var mıydı? Aklına hiçbir şey gehniyordu.

Larchmont'u düşünmek Crawf ı hatırlatmıştı. Kocas ı kimbilir nasıl işkence çekiyordu şimdi. Angus kulübede Nicky'ye, "Baban bizi bulacaktır," demişti. Crawf şu anda kendilerini aramak için dağı taşı oynatıyor olmalıydı; yüksek yerlerde kendisine yardım edecek dostları vardı. İyi ama, kendilerini nerede arayacaklarını biliyorlar mıydı? Jessica nerede olduklarını öğrenip Crawf a bildirmenin bir yolunu bulmalıydı.

Angus, Nicky'ye kaçırıldık] arını söylemişti. Jessica daha önce bunu düşünmemişti -buna zamanı yoktu- ama An-gus'un haklı olduğunu tahmin ediyordu. Ama neden kaçırılmışlardı? Para için mi? Genellikle neden bu değil miydi? Sloane'lann paralan vardı ama öyle pek fazla değildi. Crawf un kimi zaman söz ettiği "Sanayi ya da Wall Street parası" yoktu onlarda.

Ne kadar inanılmaz bir şeydi, daha dün gece -eğer gerçekten dünse- Crawf kendisinin kaçırılma olasılığından söz ediyordu...

Jessica Nicky'yi görünce düşüncelerini bir yana bıraktı. Kamyon hareket ettiğinden bu yana Nicky dik durmakta güçlük çekiyordu, şimdi de yere kaymıştı ve her sallantıda başını kamyonun zeminine vuruyordu. Yardım edemediği için çılgına dönen Jessica tam Kesik-yüze yalvaracaktı ki, silahlılardan birinin Nicky'yi görüp o yana yürüdüğünü gördü. Adam Nicky'yi doğrultup sırtını bir çuvala, ayaklarını da bir kutuya yerleştirek bir daha kaymamasını sağladı. Jessica adama gözleriyle ve hafif bir gülümsemeyele teşekkür etti. Adam karşılık olarak belli belirsiz bir şekilde başını salladı. Bir güvence, diye düşündü Jessi-

351

ca. Bu zalim insanlar arasında duygulan olan biri de vardı.

Adam Nicky'nin yanına oturdu. Söylediği şeyleri okulda İspanyolca okumaya başlamış olan Nicky anlamış görünüyordu. Yol devam ettikçe adamlarla çocuk iki kere daha konuştular.

Yirmi dakika kadar sonra üzerinde gittikleri yol kayboldu, kamyon ağaçlar altında durdu. Jessica, Nicky ve Angus yine itiUp taşınarak kamyonun indirildiler. Miguel de kamyonun önünden gelip, "Bundan sonra yürüyeceğiz," dedi.

Gustavo ile silahlılardan ikisi üzerini bitki kapladığı için pek seçilmeyen bir patikada öne düştüler. Ağaçların gölgesine karşın inanılmaz sıcaklık devam ediyordu ve sürekli bir sinek uğultusu vardı.

Uç tutsak zaman zaman yanyana geliyorlardı. Bir ara Nicky, "Bu yol bir nehre gidiyor, anne," diye fısıldadı. "Sonra da bir tekneye bineceğiz."

"O adam mı söyledi?" diye sordu Jessica.

"Evet."

Jessica az sonra Angus'un, "Seninle gurur duyuyorum, Nicky. Kahramanca davranıyorsun," dediğini duydu.

Kulübeden çıktıktan bu yana ilk kez duyuyordu Angus'un sesini. Yaşlı adamın dayanabilmesine sevinmişti; ancak bu korkunç deneyimin onun ve Nicky'nin üzerinde yapacağı etkilerden korkuyordu. Kurtulacaklar mıydı acaba? Kurtulma şansları ne kadardı? Yardım ne zaman ve nasıl gelecekti?

Nicky uygun bir zaman kollayıp Angus'u, "Bana öğrettiğin gibi, büyükbaba," diye yanıtladı. "Gerçekten korkuyor olsan bile sımsıkı sarıl."

Jessica birden, kahvaltıda Almanya'ya yapılan o hava baskını konuşmalarını hatırladı... Nicky'nin şimdi söylediğine benzeyen bir şey söylemişti Angus. O kahvaltı ne kadar zaman önceydi?... Bugün mü? Dün ya da evvelki gün mü?... Jessica zaman kavramını kaybettiğini hatırladı yine.

352

Nicky az sonra, "Sen nasılsın, büyükbaba?" diye sordu.

"Daha ölmedim. Sen nasılsın, Jessie?"

Jessica bir sonraki fırsatta, "Nerede olduğumuzu tahmin etmeye çalışıyorum," dedi. "Georgia mı? Arkansas mı?"

Yanıtı veren Nicky oldu. "Bizi Amerika'dan kaçırdılar, anne. Adam söyledi. Şimdi Peru'dayız."

Gece Terörü - F. 23

353

TEDDY Cooper önünde sıra sıra dizili gençlere, "Bu sabah erken bir saatte burada durup size neden işe alındığınız ve ne yapacağınız konusunda uydurma bir hikaye anlatmayı planlıyordum," dedi. "Her şeyi açıklayacak esaslı bir hikaye bulduğuma da emindim. Ama az önce içinizden birkaçıyla konuşunca, sizlerin böyle palavralara inanacak kimseler olmadığınızı anladım. O yüzden size gerçeği anlatacağım. Gerçekleri bildiğiniz zaman buradan çıktığınızda ağzınızın sıkı kalacağından da eminim. Onun için arkanıza yaslanıp dinleyin arkadaşlar. Gerçek az sonra sizlere emanet edilecektir."

Pazartesi sabahı saat dokuz buçuktu. Son yarım saat içinde yarısı kadın olan altmış kişı CBA Haberlerindeki geçici işi kabul ederek gelmişlerdi. Şimdi geçen Perşembe Slo-ane'un basın toplantısı yaptığı binada toplanmışlardı.

Gelenlerden çoğu yirmi iki yaşında ve üniversitelerden iyi derecelerle mezun olmuş kimselerdi. Hepsi de TV haberler dünyasına ayak basmak için can atıyorlardı.

Grubun üçte biri siyahı ve Arthur Amca bunlardan Jonathan Mony adında birine Cooper'in dikkatini çekmişti. "Jonathan'ı yönetici olarak kullanabilirsin," demişti. "Kolombiya gazetecilik okulundan mezun ama paraya ihtiyacı olduğu için garsonluk yapıyor. Bu iş sona erdiğinde sen de benim kadar etkilenirsen belki de ikimiz elele verip onu

354

CBA'ya sokabiliriz."

O sabah en erken gelenlerden biri olan Mony, profesyonel bir basketbol oyuncusunun yapısına ve süratine sahipti. Kendisini tanıttıktan sonra Cooper'e ilk sorduğu şey, "Bu işin düzenlenmesinde size yardım edebilir miyim?" olmuştu.

Mony'den bir anda hoşlanan Cooper, "Elbette," demiş ve şirketin o gün gelenlerin doldurmasını istediği kağıtları gencin eline tutuşturmuştu. Mony gelişinden birkaç dakika sonra yeni gelenlere oturacak yer gösteriyor ve kendisinin ancak bir iki dakika önce gördüğü kağıtları nasıl dolduracaklarını anlatıyordu. Cooper bir süre sonra Mony'ye iki yere telefon edip bir mesaj iletmesini istedi. Mony hiçbir şey söylemeden başını sallayıp gitti. Birkaç dakika sonra geri döndü, "Tamam, Bay Cooper, ikisinin de yanıtı olumluymuş," dedi.

Bu on dakika önceydi. Teddy Cooper şimdi açış konuşmasını yapmaktaydı.

"Ve bu anladığınız gibi kaçırılma olayı ile ilişkilidir. Size verilen iş bu kaçırılan kişilere yardım amaçlıdır ve çok önemlidir. Buradan çıktığınızda yerel gazete idarehanelerine ve kütüphanelere dağılacaksınız. Buralarda sadece eski gazeteleri okumakla kalmayıp size az sonra anlatacağım ve bizi bu insanlara götürecektir ipuçlarını tam birer Şerlok Holmes gibi arayacaksınız."

Cooper'e bakan yüzlerdeki ilgi daha da artmıştı. Gençlerin arasında başlayan mırıltı Cooper'in yeniden söze başlamasıyla kesildi. "Benim sözlerim bittikten sonra gruplara ayrılacaksınız ve nereye gideceğiniz ve orada ne yapacağınız size anlatılacaktır. Gazetelerden bazılarında bu sabah telefon ettik, buralarda size yardımcı olacaklardır. Diğerlerinde kendinizi CBA elemanı olarak tanıtacaksınız. Buradan çıkmadan önce herkes CBA kartını alacaktır. Kartları torunlarınıza bir anı olarak saklayabilirsiniz.

Ulaşım gelince, bu araştırma devam ettiği sürece grup-

355

lan alıp başlama noktalarına götürecektir arabalarımız olacak. Bundan sonra yolunuzu kendiniz bulacaksınız. Girişim elinizde olacak ve bunu kullanma fırsatınız olacak. Bazılarınız gidecekleri yere otobüs veya trenle gidecek. Her iki durumda masraflar CBA tarafından karşılanacak.

Her günün sonunda buraya gelmek zorunda değilsiniz, ama mutlaka telefonla raporunuzu iletmeniz.

Ayrıca önemli bir şey bulursanız hemen telefonla bildireceksiniz."

Teddy Cooper'in sözünü ettiği düzenlemeler Pazar günü ve o sabah kendisi, iki yardımcısı ve haberlerden ödünç aldığı bir sekreterle yapılmıştı. Yerel gazetelere telefon etme işi hâlâ devam etmekteydi.

"Şimdi işin aslına gelelim. Size bazı kağıtlar dağıtılacak... İşte."

Jonathan Mony odanın ucundaki bir masadan aldığı kucak dolusu kağıtları getirdi. Bunlar Cooper'in dün hazırladığı ve gece basılan rehberlik bilgileriydi. Mony kağıtları dağıtmaya başladı.

."Yerel gazete idarehanelerine gidince geçen Perşembeden üç ay önce, yani 14 Haziran'dan başlayan gazeteleri isteyeceksiniz. Bunlar önünüze gelince küçük emlak ilanlarında kiralık küçük bir fabrika, depo ya da büyük ve eski bir ev arayacaksınız... Şimdi elinizdeki notların birinci sayfasını açın."

Teddy Cooper kullandığı mantığı anlatırken gerçeği söylemeye karar verdiği memnundu. Şimdi uydurma bir hikaye kullanılmaması her şeyi çok daha basitleştirmişti. Riskler yok değildi. Bunlardan biri rakip bir televizyon şirketinin bu olayı duyması ve bunu ya açıklaması ya da aynı şeyi kendisinin yapması olasılığı vardı. Cooper bu gençlere CBA'nın asıl amacını açıklamamalarını söyleyecekti. Güveninin haklı çıkacağını umuyordu. Kendisini hâlâ dikkatle dinleyen ve not alan gençleri görünce böyle olacağından emindi.

Cooper bir yandan da kapıyı gözetliyordu. Jonathan

356

Mony'ye, Harry Partridge ve Crawford Sloane'a telefon edip orada bir görünmelerini istemesini söylemişti. Buna her ikisi de olumlu yanıt vermişlerdi.

İki adam birlikte geldiler. Cooper çetenin kendi hayalindeki operasyon merkezini anlatırken birden susup kapıyı gösterdi. Bütün başlar o yana döndü. Sloane görülünce gençlerin soluklan kesilir gibi oldu.

Cooper saygıyla kürsüden indi. Milli Akşam Haberle-ri'nin baş spikerini tanıtacak değildi.

"Merhaba, Teddy, ne yapmamı istiyorsun?" dedi Sloane.

"Hepsinin sizinle tanışmak istediklerinden eminim, efendim."

"Onlara ne kadarını anlattın?" diye Sloane alçak sesle sordu.

Partridge de yanlarına gelmiş, dinliyordu.

"Hemen hemen hepsini. Bunu ve kendilerine güvendiğimizi bildikleri takdirde daha hevesle çalışacaklarını düşündüm."

"Bence haklı," dedi Partridge.

Sloane başını salladı. "Peki." Sonra kürsüyü bırakıp iskemle sıralarına doğru yürüdü. Ciddiydi; bu gün kimse kendisinden güler yüzlü ve mutlu olmasını bekleyemezdi. Konuştuğu zaman sesi de ciddiliğine uyuyordu. "Bayanlar baylar," diye söze başladı. "Yapacağınız iş sonunda biriniz ya da birkaçınız karımın, oğlumun ve babamın sağ salim evlerine dönmesine yardımcı olabileceksiniz. Büyük bir talih eseri böyle bir şey olduğunda size özel olarak teşekkür edeceğim. Ancak şu anda burada bulunmanızdan dolayı sizi takdir ettiğimi bilmenizi isterim ve hepimize şans dilerim."

Gençler ayağa kalkmışlar, birkaçı da elini sıkmak için yanına gelmişlerdi. Teddy Cooper aralarında gözleri yaşa-ranlar olduğuna dikkat etti. Sloane bir süre sonra el sallayarak geldiği gibi sessizce çıktı. Geçici elemanlardan bazıları-

357

la konuşan Partridge de onunla çıkmıştı.

Cooper brifingini bitirip de soru sormak isteyen olup olmadığını sorduğunda pek çok el havaya kalktı.

New York Üniversitesi tişörtlü bir genç, "Birimiz sizin verdiğiniz özelliklere uyan bir ilan bulsak ve bu aradığınız yer olsa ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Önce ilanı kimin verdiğine bakacağız," dedi Cooper. "Genellikle gazetelerde bulunan bu adı siz bize söyleyeceksiniz. Ad yok da, yalnızca bir posta kutusu numarası varsa, gazeteye bunun kim olduğunu soracaksınız, eğer yanıtlamak istemezlerse bize bildireceksiniz." "Ondan sonra?"

"Ondan sonra ilanı veren telefonla arayıp bazı sorular soracağız. Buna olanak bulamazsak kendilerini ziyaret edeceğiz. Eğer ipucu hâlâ ümit vermekteyse, o zaman ilanda sö- ';; zü edilen yere gideceğiz."

"Biz diye konuşuyorsunuz." Bunu çok zarif bir bej rengi elbise içinde olan güzel bir genç kadın soruyordu.

"Yani siz ve diğer patronlar mı, yoksa içimizden bazdan da ilginç şeylere tanık olacak mı?"

Odadan alkış ve kahkahalar yükseldi. Cooper, "Bir kere ben patron falan değilim," dedi. "A-ma size şuna söz verebilirim: Elimizde olduğu sürece sizi, özellikle de bunu ortaya çıkaranları, her türlü gelişmenin içine katacağız. Bunun nedenlerinden biri sizlere ihtiyacımız olmasıdır. Bu iş için elimizde fazla elemanımız yok, o nedenle bir hedef ortaya çıkarsa, büyük bir olasılıkla siz de oraya doğru gidiyor olacaksınız."

Ufak tefek bir kızıl saçlı, "O aşamaya gelindiğinde kamera ekipleri olacak mı?" diye sordu.

"Yani siz kamera kullanacak mısınız diye mi soruyorsunuz?"

Kız güldü. "Onun gibi bir şey işte."

"Buna ben karar veremem, ama böyle bk olasılığın bu-

358

lunduğunu söyleyebilirim."

Sorular sona erince Cooper bk gece önce derinliğine düşündüğü ama kimseye açmadığı bazı fikirlerini anlattı.

"Size ilanlarda nasıl bk yer aradığımızı anlattım. Ancak elinize fırsat geçmişken o üç aylık gazetelerde her sayfaya dikkatle bakarak olağandışı bir şey aramanızı da istiyorum.

Bunun ne olduğunu sormayın, çünkü benim de en ufak bk fikrim bile yok.

Ama şunu unutmayın: Aradığımız bu adamlar bu bölgede bildiğimiz kadarıyla bir ay, hatta belki de daha fazla yaşamışlardır. Bu süre içinde ne kadar dikkatli olurlarsa olsunlar, geride bir iz bırakacak bk şey yapmış olabildiler. Bu küçük şey de her nasılsa gazetelere geçmiş olabilir." "Pek uzak olasılık," dedi biri.

Teddy Cooper başını salladı. "On binde bk şans denebi-Ik, sizin bunu bulma şansınız da ancak o kadardır.

Evet, uzak bk olasılık, ama piyangoda biri büyük ikramiyeyi kazandığı zaman bunun milyonda bk şans olduğunu unutmayın.

Size söyleyeceğim tek şey. şudur: düşünün! Dikkatli olun, akıllı olun. Hayalgücünüzü kullanın. Sizler akıllı olduğunuzu sandığımız için bu işe alınıyorsunuz, bunu kanıtlayın bize. Evet bkinci hedefimizi -ilanları- arayın ama öteki uzak olasılığı da asla gözden kaçırmayın."

Karşısındaki gençler sözünün sonunda hep bkden ayağa kalkıp kendisini alkışlayınca Cooper çok şaşırıldı.

Harry Partridge o sabah suç örgütlerinin avukatı olan tanıdığına telefon etti. Ancak pek sıcak karşılandığı söylenemezdi. "Sen misin?" dedi avukat. "Cuma günü sana sessizce bk araştırma yapacağıma söz vermiştim.

Bunu iki kere yaptım ama bk sonuç alamadım. Benden sürekli olarak aynı şe-

359

yi istemesen iyi olur."

"Özür dilerim ama..." Ancak öteki Partridge'i dinlemiyordu.

"Siz muhabirler böyle bir işte kellesi tehlikeye girenin ben olduğunu asla anlamazsınız. Benim müvekkillerim bana güvenirlere ve bunun böyle kalmasını isterim. Bildiğim başka bir şey de onların başkalarının sıkıntılarına metelik vermedikleridir. Seninki ve Sloane'unkiler de dahil olmak üzere."

"Bunu anlıyorum," dedi Partridge. "Ama bu bir adam kaçırmadır ve..."

"Sus da beni dinle! Seninle konuştuğumuzda benim müvekkillerimin adam kaçırmadıklarını ve böyle bir işle ilgilenmeyeceklerini söylemişim. Buna eminim. Sana bir borcum olduğunu ve istediğini öğrenmek için elimden geleni yapacağımı da söyledim. Ama ben de mayınlı bir arazide yürümekteyim. Konuştuklarımı bildikleri ya da duydukları bir şey varsa, bunu söylemenin kendi çıkarlarına olduğunu da inan-dırmalıyım."

"Bak, özür dilerim eğer..."

Avukat dinlemeden devam etti. "Kısacası bu bir buldozerle ya da ekspres trenle yapılacak bir şey değildir. Anladın mı?"

Partridge içini çekerek, "Anladım," dedi.

Avukatın sesi yumuşadı. "Bana bir iki gün daha tanı. Ve beni arama, ben seni ararım."

Partridge telefonu kapatırken bu kaynakların yararlı olmaları halinde bile onları sevmenin ille de gerekli olmadığını düşünüyordu.

Partridge o sabah işe gelmeden Milli Akşam Haberlerinde ünlü Kolombiyalı terörist Ulises Rodriguez'in Sloane ailesinin kaçırılmasıyla ilişkili olduğunu açıklayıp açıklamama konusunda bir karara varmıştı.

360

Karan haberi bir süre açıklamamaktı.

Toplantıdan sonra bunu bildirmek için özel grup elemanlarını aradı. Grup toplantı odasında bulunduğu Kari Owens ile İris Everly'ye neden bu karara vardığını açıkladı.

"Şöyle düşünün: Şu anda Rodriguez elimizdeki tek ipucu ve kendisi bunu bilmiyor. Ama bunu bildiğimizi ilan edersek büyük bir olasılıkla bunu öğrenecek ve biz de kozumuzu göstermiş olacağız."

"Bu önemli mi?" diye sordu Owens.

"Bence öyle. Her şey Rodriguez'in kimlik değiştirdiğini gösteriyor, bunu açıklamak onu daha fazla gizlenmeye itmek olacaktır. Bunun da onun ve Sloane'ların nerede bulduklarını öğrenme şansımızı azaltacağını kabul edersen sanırım."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi İris. "Ama Harry, böylesine müthiş bir haberin, en az beş altı kişinin bildiği bir haberin biz hazır olana kadar saklı kalacağına gerçekten inanıyor musun? Her televizyon şirketinin, her gazetenin, her haber ajansının en iyi elemanlarını bu işe ayırdığını unutma. Bu haberin yirmi dört saat içinde yayılacağına eminim."

Rita Abrams ile Norman Jaeger de gelmiş dinliyorlardı.

Partridge, "Haklı olabilirsin," dedi. "Ama bence bu göze almamız gereken bir kumar. Arada sırada kutsal bir iş yapmakta olmadığımızı hatırlamamız iyi olur bence. Habercilik yaşam ve özgürlüğü tehlikeye atıyorsa, haberlerin ikinci sıraya düşmesi gerekir."

"Ben de Harry ile aynı fikirdeyim," diye Jaeger atıldı.

"Bir şey daha var," dedi Owens. "FBI. Bu haberi onlara bildirmedığımız için başımız derde girebilir."

"Ben onu da düşündüm," dedi Partridge. "Ve bu kuman oynamaya karar verdim. Bundan rahatsız olanların varsa burada benim sorumlu olduğumu hatırlatırım. Eğer FBI'ya haber verirsek bu haberi öteki istasyonlara açıklamakta gecikmeyecektir ve o zaman önceliğimizi zaten kaybetmiş olu-

361

ruz."

"Kabul," dedi İris. "Sanırım ben de sana katılacağım. Ama yarına kadar haberi kimse kullanmamışsa bunu bir kere daha ele almamızı öneririm."

"Kabul," dedi Owens. Tartışma sona erdi.

Ancak olayın önemi bakımından Partridge kararını Leş Chippingham üe Chuck İnsen'e de açtı.

Partridge'i duvarları ahşap kaph odasında kabul eden Haber Dairesi Başkanı omuzlarını silkerek, "Bu grubun kararlarını veren sensin, Harry," dedi. "Sana güvenmesek orada olmazdın. Ama bana söylediğin için teşekkür ederim."

Milli Akşam Haberleri yönetici yapımcısı Nal'daki kol-tuğundaydı. Partridge'i dinlerken İnsen'in gözleri parladı. Sonunda başını salladı. "Çok ilginç, Harry. Esaslı bir araştırma. Bize verdiğinde ilk haber yaparız. Ama sen söyleyene kadar da kullanmayız."

Partridge geçici odasına dönüp telefonlarını edebildi.

Mavi kaplı defteri yine önündeyse de bugün özellikle Amerika dışındaki kaynaklarını arayacaktı: Kolombiya, Venezüella, Brezilya, Ekvator, Panama, Peru ve Nikaragua'da-kileri. CBA Haberleri için sık sık bulunduğu bu yerlerde kendisine yardım etmiş insanlar ve kendisinin yardım ettiği insanlar vardı.

Bugün Rodriguez ipucu elinde olduğu için sorusu da değişti: Ulises Rodriguez diye bir terörist tanıyor musun; eğer tanıyorsan onun nerede ve ne yapmakta olduğu konusunda bir fikrin var mı?

Karl Owens Cuma günü Latin Amerika'daki kaynaklarıyla konuşmuşsa da Partridge kendisinininkilerle onunkilerin aynı kişiler olmadıklarını görüyordu. Muhabirler gibi yapımcıların da ayrı kaynakları vardı ve bunları bir sır olarak saklardı.

Bugün sorduğu sorunun birinci kısmına hepsinden 'e-vet', ikinci kısmına da 'hayır' yanıtlan geliyordu.

Rodriguez

362

gerçekten de üç ay önce ortadan yok olmuş ve bir daha görünmemiştir. Ancak Bogota'da bir radyo haber muhabiri olan eski bir dostuyla konuşmasında ortaya ilginç bir nokta çıkmıştı.

Muhabir, "Rodriguez'in burada olmadığını garanti edebilirim," dedi. "Ne de olsa Kolombiyalıdır ve yasanın erişemeyeceği kadar uzakta olsa bile burada çok iyi tanındığından nerelerde dolaştığı bilinir. O yüzden başka bir yerde olduğunu tahmin ederim." Adamın vardığı sonuç mantıklıydı.

Partridge Sandinista rejiminin sahtekarlık ve zorbahçiy-la ün saldı ve Amerika'ya karşı düşmanlık beslediği Nikaragua'dan kuşkulanıyordu. Rejim henüz belirtilmemiş bir çıkar umarak bu adam kaçırma işine karışmış olabilir miydi? Ancak başkent Managua'ya beş altı telefon ettikten sonra Ulises Rodriguez'in orada olmadığına inanmak zorunda kaldı.

Geriyeye Peru kalmıştı. Partridge orada da birkaç kişiyi aradı. Ancak bu konuşmalardan biri kuşkularını uyandırmıştı.

Lima'da basılan haftalık Escena dergisinin sahibi ve editörü Manuel Leon Seminario Partridge'in eski bir dostuydu. ,

Partridge adını söyler söylemez Seminario telefona gelmişti. Kusursuz İngilizcesiyle, "Harry, dostum, sesini duyduğuma ne kadar sevindim, bilemezsin," dedi. "Nereden arıyorsun? Umarım Lima'dasın."

Partridge New York'tan aradığını söyleyince adam düş-kırıklığına uğramıştı. "Yarın öğlen La Pizzeria'da bir yemek yedik diye düşünüyordum," dedi. "Yemekleri hâlâ enfes. Neden bir uçağa atlayıp gelmiyorsun ki?"

"Gelmek isterdim, Manuel. Ama boğazıma kadar çok önemli işlere batmış durumdayım." Partridge Sloane'lann kaçırılmasında oynadığı rolü anlattı.

"Bu işe karıştığını tahmin etmeliydim! Korkunç bir şey. Durumu yakından izliyoruz ve bu haftaki sayıda olaya bir

363

sayfa ayırdık. Yeni bir gelişme var mı?"

"Yeni bir şey var," dedi Partridge. "Onun için seni aradım zaten. "Ama şimdi bunu ortaya atmadığımız için aramızda kalmasını rica edeceğim."

"Eh... Eğer elimizde olan bir bilgi değilse..."

"Birbirimize güvenebiliriz, Manuel. Söylediğin koşulu kabul ediyorum."

"Anlaştık, dostum."

"Ulises Rodriguez'in bu işe karışmış olmasına inanmak için bazı nedenlerimiz var."

Dergici uzun bir sessizlikten sonra, "Çok kötü bir ad aldın ağzına, Harry," dedi. "Buralarda korkulan bir ad." "Neden?"

"Adamın Peru ile Kolombiya arasında mekik dokuyup bazı kaçırılmaları planladığından kuşkulaniılıyor. Bildiğin gibi Peru'da adam kaçırma günlük olaylardan oldu artık. Zengin işadamları ve aileleri en sevilen hedefler. Çoğumuzun korumacıları var şimdi."

"Bunu biliyordum, ama sen hatırlatana kadar unutmuşum," dedi Partridge.

Seminario derin bir iç çekişle, "Bunda yalnız değilsin, dostum," dedi. "Batı basınının Peru'ya bakışı en hafif deyişle çarpıktır. Sizin TV haberlerinize bakılınca böyle bir ülkenin olmadığı bile düşünülebilir."

Partridge bunda gerçek payının çok olduğunu biliyordu. Nedenini bilmiyordu ama Amerikalılar başka ülkelere duydukları ilgiyi Peru'ya duymazlardı. "Rodriguez'in Peru'da olup olmadığını ya da oradan biri hesabına çalışıp çalışmadığını duydun mu?" diye sordu.

"Şey., hayır."

"Bir duraksama mı hissettim?"

"Rodriguez hakkında değil. Herhangi bir şey duymadım, Harry. Duysaydım söylerdim."

"Eee, ne var öyleyse?"

364

"Burada benim cinayet-devrim cephesi diye adlandırdığım tarafta birkaç haftadır garip bir sessizlik var.

Hemen hemen hiçbir şey olmuyor."

"Eee?"

"Buna daha önce de rastladım ve bunun Peru'ya özgü bir şey olduğuna inanıyorum. Ortalık sessizse büyük şeylerin olması yakın demektir. Özellikle de hoş olmayan ve hiç beklenilmeyen şeyler."

Seminario'nun sesi değişti ansızın. "Azizim Harry, seninle konuştuğuma çok memnun oldum. Ama Escena kendi kendine çıkmayacağı için artık kapatmak zorundayım. Beni yakında ziyarete gel. La Pizzeria'da yemeğe davetlisin, unutma sakın."

Partridge o gün boyunca durup durup hep aynı şeyi düşündü.

365

BİR rastlantı olarak Harry Partridge'in Escena'nın sahibiyle konuştuğu o gün, Peru, CBA şirketinin sahibi Globanic Sanayi'nin yüksek düzey yöneticilerinin çok özel bir toplantısında konu ediliyordu. Yılda iki kere üç günlük bir 'politika çalışması' adı verilen toplantının başında şirketin başkam Theodore Elliot vardı. Katılanlar ise Globanic'in dokuz büyük şirketi idi.

Bu toplantılarda karşılıklı şirket haberleri verilir, kimi rakipleri piyasadan sümek olan gizli planlar açıklanırdı. Bu toplantıların yazılı gündemleri olmadığı gibi tutanak da tutulmazdı. Güvenlik çok sıkıydı ve her gün toplantılar başlamadan salonda elektronik tarama yapılırdı.

Toplantı salonunun dışında her şirketin beş altı yetkilisi patronlarının ihtiyaçlarına koşmak için hazır beklerlerdi.

Toplantı yeri pek az değişirdi. Bu kere de çoğunlukla olduğu gibi, Bahamalar'da Nassau adasında Fordly Cay Kulübü-bü'nde ydiler.

Dünyanın en özel kulüplerinden olan Fordly Cay yat limanı, golf alanı, tenis kortları ve bembeyaz kumsahyla bir tatil köyüydü ve zaman zaman çok önemli grupların tesislerini kullanmasına izin verirdi.

Kulüp üyeliği kolay değildi ve her zaman uzun bir bekleme listesi vardı. Theodore Elliot'un başvurusu ancak iki yıl önce onaylanmış ve üyeliğe alınmıştı.

366

Herkesin geldiği bir gün önce Elliott evsahibi gibi davranmış, özellikle sadece tenis, golf ve yelkencilik saatlerinde kendilerine katılacak olan Globanic yönetici eşlerini karşılamıştı. Bugün ilk toplantı küçük ve rahat bir kütüphanede yapılıyordu. Kitap raflarıyla kaplı dolapların arasında hafif aydınlatılmış cam vitrinlerde gümüş avcılık ödülleri vardı. Pek az kullanılan şöminenin üstünde kulübün kurucusunun portresi bu seçkin küçük gruba bakmaktaydı.

Elliott beyaz pantolon ve mavi polo gömleği giymişti. Göğsünde kulübün dalgalar üstünde bir palmiye, çaprazlama konulmuş tenis raketleri, golf sopaları ve bir yattan oluşan arması vardı. Theo Elliott uzun boyluyla, güçlü çenesi ve artık tümüyle beyazlaşmış saçlarıyla yakışıldı bir erkekti. Saçları başkanın iki yıla kadar emekliye ayrılacağını ve yerine odadakilerden birinin geçeceğini hatırlatıyordu. •

Bazı şirket başkanlarının bu görev için çok yaşlı oldukları göze alınırsa yeri için üç aday vardı ve Margot-Lloyd Mason bunlardan biriydi.

CBA'nın durumunu bildiren Margot bunun farkındaydı.

Globanic Sanayi'nin CBA televizyon ve radyosuyla bunlara bağlı istasyonları almasından sonra çok sıkı parasal kontrollerin getirildiğini, bütçelerin kısıldığını ve fazla personelin işten çıkarıldığını bildiriyordu. Bunun sonucunda yılın üçüncü çeyreğinde kâr Globanic'in işi devralmasından önceki yıla kıyasla yüzde yirmi iki artmıştı.

"İyi bir başlangıç," dedi Theodore Elliott. "Ancak gelecekte daha iyi olmasını da bekleyeceğiz." Odadakiler başlarını sallayarak kendisini onayladılar.

Margot o gün çok dikkatle giyinmişti; ne aşırı dişi görünmek istiyordu, ne de dişiliğinin avantajını kaybetmek. Önce çoğu zaman olduğu gibi tayyör giymek istemişse de bu yan tropik iklimde bunun uygun olmayacağını düşünmüştü. Sonunda bej rengi keten pantolon ve pastel şeftali renginde

367

pamuklu bir süveter giymişti. Elbisesi dolgun vücudunu ortaya çıkarmıştı ki, bunu odadaki erkeklerin bazılarının bakışlarından da anlayabiliyordu.

Margaret raporunu okumaya devam ederek Crawford Sloane ailesinin kaçırılmasından söz etti.

Uluslararası Orman Ürünleri başkanı DeWitt, "Bu çok kötü bir şey ve hepimiz suçluların yakalanmasını istiyoruz," dedi. "Ama şirketin de tüm ilgiyi üzerinde topladı bu nedenle."

"O kadar ki, Milli Akşam Haberlerinin izlenme oranı beş günde 9.2'den 12.1'e yükseldi," dedi Margot. "Bu da altı milyon izleyici daha demektir ki, bu durumda birinci sıraya yükselmiş bulunuyoruz. Bu olay gerek bizim gerekse işlettığımız diğer istasyonların haberlerden hemen sonra sunduğumuz günlük oyun programımızın izlenme oranını da yükseltti. Cuma günkü Ben Largo Show'da 22.5'tan 25.9'a yükseldi. Tüm sponsorlarımız pek memnundur; bunun bir sonucu olarak gelecek mevsimin reklamlarını toplamaya başladık."

Biri, "Bu oran artışları insanların kanal değiştirmedikleri anlamına mı geliyor?" diye sordu. Margot bu seçkin grup içinde bile televizyon yayıncılığının en küçük noktalarına merak duyulduğunu hatırladı.

"Geçmiş deneylere göre bilinen bir şey vardır: izleyiciler akşam haberlerini seyrettikleri kanalda daha doksan dakika kadar dururlar. Aynı zamanda yeni izleyiciler de onlara katılır."

Başarılı bir savaş uçakları müteahhidi olan Batı Dünyası Havaçılık Şirketi'nin başkanı ve Elliott'un halef adaylarından biri Leon ironwood, "Söz reklam verenlerden açılmışken," dedi. "Margot, video kayıt makineleri sorunu ne durumda? Bu cihazdan kaç evde var?"

"Yüzde elli kadar. Ve sorun konusunda haklısın. Programları kaydedenlerin çoğu sonra bunları izlerlerken reklamları hızla geçerek reklam etkinliğimizi azaltıyorlar."

368

Ironwood başını salladı. "Özellikle de video cihazları sahiplerinin varlıklı bir grubu temsil etmeleri durumunda. Ben televizyonu böyle seyredirim."

Biri, "Sesi kapatan düğmeleri unutmayın," dedi. "Ben reklam çıktığında benimkine basarım."

"Gerçek şu ki, video cihazları ve ses kapama sorunları üzerimizde çakılıp kalmış fırtına bulutları gibidir," diye Margot devam etti. "O yüzden televizyon şirketleri bunların etkilerini araştırmakta ağır davranmaktadırlar. Çok uzun zaman önce bir ölçü tekniği geliştirilebilirdi, ama hiçbirimiz kötü haberi duymak istemiyoruz. Ve bu konuda bir de müttefikimiz var -bu bilginin büyük müşterilerin kaybı demek olacağından korkan büyük reklam şirketleri."

"Senin mali planlamanda bunların gözönüne alındığından eminim," dedi Elliott.

"Elbette, Theo. Geleceğe bakıp reklam gelirlerinin azalacağını hesaplayarak yeni gelir kaynakları arıyoruz. CBA bu yüzden kablolu TV operatörleri almıştı ve daha da alacaktır. Televizyon şirketlerinin yeterli sermayeleri vardır. Kablolu TV bir gün tümüyle televizyon şirketlerinin eline geçtiğini görecektir. Aynı zamanda telefon şirketleriyle de ortak girişim anlaşmaları olasılığını araştırıyoruz."

"Ortak girişim mi?" diye sordu Ironwood.

"Anlatayım. Önce şu gerçeği kabul etmek gerek: karadan yayıncılık yararlı yaşamının sonuna gelmiştir. On beş yıla kadar eski tür bir TV antenini ancak Smithsonian Müzesi'nde bulacaksınız. Televizyon istasyonları da o zamana kadar geleneksel yayın araçlarını ekonomik olmadıkları için terk etmiş olacaktırlar."

"Kablo ve uydu antenleri mi geçecek bunların yerine?"

"Kısmen." Margot gülümsedi. Hem iyi bildiği bir konuya gelmişti, hem de uzak görüşlülüğünü göstermekte olduğunu umuyordu.

"Bu alanda yalnızca kablolu yayınlar için de gelecek ol-

369

Gece Terörü - F. 24

madığını anlamak gerekir," diye devam etti. "Bu tür şirketler yaşamak için kaynaklarını, hatları her eve giren telefon şirketleriyle birleştirmek zorunda kalacaklardır. Bizim için de aynı şey sözkonusudur."

Margot, "Fiber optik kablo kullanarak hem televizyon hem telefon için aynı hattı kullanan teknoloji artık gelmiştir," deyince bir kaç kişi baş salladı. "Bütün iş sistemi çalıştırmaktır artık. Bizimki gibi şirketlerin özelleşmiş kablo programları geliştirme zamanı gelmiştir. Bunun olası kârı akıllara sığmayacak büyüklüktedir." Ironwood, "Telefon şirketlerinin yayıncılığa girmelerini önleyen hükümet sınırlamaları var mı?" diye sordu.

"Bu sınırlamaları Kongre değiştirecektir. Bunun üzerinde çalışmaktayız; hatta yasa taslağı hazırlandı bile."

"Kongre'nin bunu geçireceğinden emin misin?"

Theo Elliott güldü. "Margot bundan eminse, iyi bir nedeni var demektir. Çoğumuz Paranın Alabileceği En İyi Kongre adlı kitabı okumuşuzdur. Okumayan varsa, mutlaka alıp okumalıdır. Yazarının adı neydi?"

"Philip Stern," dedi Margot.

"Tamam. Stern'in anlattığı gibi Globanic Sanayi bizi ilgilendiren tüm Politik Eylem Komitelerine yüklüce başlılarda bulunmaktadır. Bu da ihtiyacımız olduğunda kongre üyelerinin oylarını alıp satmamız demektir. Margot o yasaların değişmesini istediği zaman bunu bana haber yermesi yeter. Ben gereken kulaklara haberi iletebilirim."

Dewitt, "Politik Eylem Komitelerini ortadan kaldırma söylentileri var," dedi.

"Onlar hep söylenti olarak kalır," dedi Elliott. "Üstelik Kongre adlarını değiştirip aynı şeyi yeniden başlatacaktır."

Konuşma böylece devam ettiyse de Sloane ailesinin kaçırılmasından bir daha söz edilmedi.

Öğleye doğru söz sırası Globanic Mali Hizmetler Şirketi başkanı K Phocis ("Fossie") Xenos'a gelmişti.

370

Üç yıl önce Tri-Trade Mali Hizmetler orta sınıf Amerikalılara bir dizi bürodan tüketici kredisi veren bir şirketti. Aynı zamanda yaşam ve kaza sigortası da yapıyordu. Theo Elliott uluslararası yatırımcıları çekmek için yeni bir şirket kurmak yerine hazır bir tane almanın daha uygun olduğunu düşününce Globanic Tri-Trade'i satın aldı. Başına da Whar-ton'dan mezun olan ikinci kuşak Yunan asıllı Amerikalı olan Fossie Xenos'u geçirdi. Xenos'un yaptığı ilk iş, az kâr getiren tüketici kredi işini kapatmak oldu, ardından "cüce zihinliler için küçük işler" diye nitelediği sigortacılık faaliyetlerini de durdurdu. O, para piyasasında daha taze ve heyecanlı işlerle ilgiliydi. O günden sonra mali açıdan 'sıcak' olan her şeye el atarak Global Maliye için büyük kârlar yaratmış, bu arada da kendi ününü iyice pekiştirmişti. Bu nedenle Margot kendisini holding başkanlığı için en güçlü rakibi olarak görmekteydi.

Fossie bütün başarılarına karşın çocuksu bir görünüme sahipti ve kırk bir yaşından on sekiz yaş daha genç görünüyordu. Giyimi rastgeleydi ve konuşurken elini saçlarının arasına sokma huyundan saçları hep dağınıktı. İnandırıcı konuşması ve parlıtlı gülümsemesi kişiliğinin güçlü yanlarıydı.

Fossie Xenos o gün çok hassas ve çok gizli bir projeden söz etmekteydi. Daha başlangıç aşamasında olan proje Glo-bal'a milyarlarca dolarlık bir kâr getirecekti. Peru hükümeti ile ortak çalışan Globanic bu ülkede büyük bir emlak yatırım fonu ve borç satın alma operasyonu oluşturmaktaydı.

Fossie meslektaşlarına koşulları ve atılacak adımları anlatıyordu:

* Peru 16 milyar dolarlık dış borcunu ödemeyi reddettiği için daha çok borç alabileceği uluslararası mali topluluklardan uzaklaşmıştı. Ancak çok şiddetli bir ekonomik bunalım yaşamakta olduğu için de yeniden güvenilir ülkeler statüsüne kavuşup yeni borçlar almak zorundaydı.

371

* Globahic Mali Hizmetler Şirketi Peru'nun borçlarından 4.5 milyar dolarlık kısmını dolar başına beş sent ödeyerek 225 milyon dolara satın almıştı. Parayı ödünç veren Amerikan bankaları ilerde hiçbir şey alamayacaklarını hesap ettiklerinden bu düşük fiyata seve seve razı olmuşlardı. Globanic böylece Peru borçlarını 'güvenceye' kavuşturmuş, yani alıp satılabilir bir kağıda dönüştürmüştü.

* Maliye, turizm ve kamu hizmetleri bakanları Peru hükümetine ellerine 4.5 milyar dolarlık borcu sümek için büyük bir fırsat geçtiğini bildirmişlerdi. Artık Globanic'den bu borçlarını dolara on sent vererek ama ödemeyi Peru'nun zayıf parası inti ile yaparak alabileceklerdi. Fossie'nin ileri sürdüğü yem buydu. Böylece ülkenin küçük ve çok değerli dövizine dokunulmayacaktı.

* Globanic'in üç önemli koşulu vardı. Globanic nakit para yerine Peru devletinin sahip olduğu iki önemli tatil yerini istiyordu. Globanic buraları geliştirecek ve çok kârlı turistik yatırımlara dönüştürecek. Kıyıda olan tesislerden biri 'Pa-sifiğin Punta del Este'si' olacaktı. And dağlarında olan diğeri de dünyanın en gözde turistik bölgelerinden olan Machu Picchu ve Cuzco'ya düzenlenecek turistik seferler için mükemmel bir başlangıç noktasına dönüştürülecekti.

* Bu büyük arazilerin yanısıra Globanic'e bölgeyi dilediği gibi geliştirme hakkı tanınacaktı. Globanic aynı zamanda bu iş için döviz getireceğinden büyük istihdam alanları yaratarak Peru'ya yararlı olacaktı.

* Peru Hükümetiyle Globanic arasında bir sır olarak kalacak üçüncü koşula göre de, iki tatil beldesine ödenen para gerçek değerlerinden yüzde yirmi beş eksik olacaktı.

* Globanic böylece bir taşla birkaç kuş vurmuş olacaktı: Satın aldığı borcu iki misline satarak bir anda 225 milyon dolar kâr edecekti. Bunun dışında iki çok değerli araziye değerlerinin dörtte üçüne alacaktı. Bundan sonra da beldelerin geliştirilmesi için dünya çapında yatırımcıların ilgisini çekerek operasyondan çok büyük kârlar sağlayacaktı.

372

Fossie'nin raporu uzun pazarlıklardan sonra Peru Hükümetiyle Globanic Maliye'nin anlaştığını ve önerilerinin hepsinin kabul edildiğini bildirmesiyle sona erdi.

J. Phocis Xenos yerine otururken masanın çevresindekiler kendisini alkışladılar.

"Sorusu olan var mı?" diye sordu Theo Elliott.

Empire Kimyacılar Şirketi Başkanı Warren Graydon, "Sözünü ettiğin bu bakanların anlaşmadan caymalarını önleyecek bir güvence var mı?" diye sordu.

"Bunu ben yanıtlayayım," dedi Elliott. "Evet, gerekli önlemleri almış bulunuyoruz. Ancak bu ayrıntıları burada bile açıklamanın doğru olmadığına inanıyorum."

Ortada rüşvet döndüğünün anlaşılması üzerine herkes bilmişçesine gülümsedi. Gerçekten de Peru-Globanic anlaşması imza edildikten sonra üç bakanın her birinin bir İsviçre bankası hesabına birer buçuk milyon dolar yatırılacaktı. Ayrıca canları istediği zaman kullanılmak üzere Londra, Paris ve Cenevre'de emirlerine birer villa ayrılacaktı. Globanic gibi uluslararası şirketler politik dostlarına sık sık böyle kolaylıklar sağlardı.

"Bize Peru'nun dengesinden söz et, Fossie," dedi Mar-got. "Son zamanlarda yalnız Andlar civarında değil, Lima ile başka yerlerde de devrimci harekette bir artış görülmekte. Bu koşullar altında o tatil yerleri pratik olacak mıdır? Tatilciler oralara gitmek isteyecekler midir?"

Margot gergin bir ip üzerinde yürüdüğü farkındaydı. Rekabetleri nedeniyle Fossie'nin bu sunuşunu karşı çıkmadan kabul edemezdi; tatil köyleri planında ilerde bir aksilik çıkarsa, kendisinin en başında kuşkuları olduğu bilinmeliydi. Diğer yandan, Margot Globanic'in yeni başkanı olduğu takdirde Fossie'nin dostluğuna ve onun holding gelirlerine yaptığı etkili katkılara ihtiyacı olacaktı.

Fossie soruda bir manevra sezmişse de bunu hiç göstermeden neşeye karşılık verdi. "Benim aldığım haberlere gö-

373

re devrimci görüş kısa vadeli olacak ve Peru sonunda geniş turizm hareketlerine uygun sağlam bir demokrasi olarak ortaya çıkacaktır. Bunu destekleyen bir nokta da ülkede demokratik değerlere dayanan uzun bir gelenek bulunmasıdır."

Margot başka bir şey demediyse de Fossie'nin günün birinde kullanabileceği bir zayıflığı ortaya koyduğunun farkındaydı. Margot bunu başkalarında da görmüştü, özellikle de çok görkemli hedeflerin normal tedbirlikten ağır bastığı emlak anlaşmalarında. Psikologlar buna gerçeğin askıya alınması adını veriyorlardı. Margot'un

görüşüne göre, Peru'da silahlı direnişin gözle görünür bir sonu olduğuna inanan herkes gerçeği askıya almaktaydı.

Theo Elliott'un Margot'un görüşlerini paylaşmadığı açıktı. "Sorular bu kadarsa şunu söylememe izin verin," dedi. "Fossie'nin bu anlattıklarını ben bir süredir biliyorum. Size bugün bunların açıklanmasının iki iyi nedeni var. Birincisi, hepimizin sır sakladığımızı biliyorum ve bunun sır olarak devam etmesi bizim lehimize, ikincisi, Peru hükümetiyle henüz pek hassas olan ilişkimize zarar verip yüzyılın anlaşması olabilecek bu şeyi bozmak istemiyorum." Başkan ayağa kalktı. "Bu da anlaşıldığına gör, artık yemeğe gidebiliriz."

374

JESSICA'nın Nicky'nin söylediğinin - Peru'da olduklarının gerçek olabileceğine inanması kolay olmadı. Böyle bir şey olamazdı! O kadar zaman geçmemişti ki!

Ancak eski varsayımlarını atıp tek tek şeyleri hatırlamaya başlayınca giderek bunun olasılığı güçleniyordu. Sandığından çok daha uzun süre baygın kalmış olamazlar mıydı? Anlaşıldığına göre kalmışlardı işte. Eğer burası Peru ise, neden oraya getirilmişlerdi? Üç baygın insanı sınırdan kaçırmak kolay olamazdı... Ani bir anı parıltısı! Keskin ve açık seçik ama o ana kadar unutulmuş bir resim.

Kesikyüzü yaraladığı o kısacık anda biri diğerinden küçük iki tabut görmüştü. Ve o zaman Nicky ile öldürüleceklerini sanmıştı.

Birden ürpererek oraya onların içinde getirildiklerini anladı - ölümler gibi! Bu düşünce o kadar korkunçtu ki, aklı kabul etmiyordu. Onun yerine içinde bulunduğu ana döndü.

Jessica, Nicky ve Angus elleri arkalarında bağlı olarak otlar ve çalılıklar bürümüş patikada tökezleyerek yürümektedirler. Önlerinde ve arkalarında silahlı adamlar vardı. Biraz yavaşlayacak olsalar arkadakiler kendilerini tüfekleriyle dürterek, Andante! Apaurense! diye bağıyorlardı.

Ve hava çok sıcaktı. İnanılmayacak kadar sıcak. Hepsi terden sıılsıklam olmuşlardı.

375

Jessica öteki ikisini düşünerek kahroluyordu. Kendisinde müthiş bir başağrısı, mide bulantısı ve kulaklarında sürekli bir uğultu vardı. Bu daha ne kadar böyle devam edebilirdi? Nicky bir nehre gittiklerini söylemişti. Herhalde çok geçmeden orada olurlardı.

Evet, Nicky'ye bunu söyleyen haklıydı, diye sonunda bir karara vardı. Peru'daydılar. Yuvasından ne kadar uzakta olduğunu ve burada kurtarılma şanslarının ne kadar az olduğunu düşününce ağlamak istedi.

Ayakları altındaki toprak giderek ıslaklaşıyor, yürümek giderek güçleşiyordu. Birden arkasında bir çığlık, bir karışıklık ve bir gürültü duydu. Dönüp bakınca Angus'un düşmüş olduğunu gördü. Yüzü çamurlara batmıştı. Yaşlı adam ayağa kalkmaya çabalıyor, ama ellerinin bağlı olması yüzünden bunu başaramıyordu. Arkasındaki silahlı adamlar onun bu haline gülmektedirler. Birisi namlusunu Angus'un arkasına sokmak için öne fırladı. "Hayır! hayır! yapma!" diye bağırdı Jessica.

Adam bir an şaşırılmıştı, Jessica Angus'un yanına koşup diz üstü çöktü. Ellerinin arkadan bağlı olmasına rağmen dizleri üstünde dimdik duruyordu ama Angus'u kaldırmak için bir şey yapamıyordu. Silahlı adam öfkeyle kadına doğru ilerlerken Miguel'in sert sesiyle olduğu yerde kaldı. Miguel arkasında Socorro ile Baudelio olduğu halde geriye gelmişti.

Kimse ağzını açmadan Jessica duygu dolu bir sesle, "E-vet, sizin tütsaklarınıız!" diye bağırdı. "Bunun nedenini bilmiyoruz. Ama kaçamayacağımızı biz de siz de biliyorsunuz. Neden ellerimizi bağladınız öyleyse? Bizim tek istediğimiz kendimize yardım edip düşmemek. Bakın düşünce ne oluyor! Lütfen merhamet edin biraz! Ellerimizi çözün, yalvarırım size!"

Miguel ilk kez duraksarken Socorro kulağına, "Biri kolunu bacağını kırarsa, hatta bir yeri kesilirse mikrop kapabilir," diye fısıldadı. "Nueva Esperanza'da iltihapla mücadele edemeyiz."

376

Baudelio, "Haklı," dedi.

Miguel sabırsız bir el hareketiyle İspanyolca bir emir verdi. Kamyonunda Nicky'ye yardım eden silahlı adam koşup belindeki kınından çıkardığı bıçakla Jessica'nın iplerini kesti. Sonra Nicky ile Angus'unküer kesildi. Jessica ile Nicky yaşlı adamın doğrulmasına yardım ettiler.

Yüksek sesle verilen emirler arasında yine yürümeye başladılar.

Jessica son birkaç dakika içinde pek çok şey öğrenmişti. Kendisi için hiçbir anlam taşımasa da artık Nueva Esperanza'ya gittiklerini biliyordu. Nicky'ye yardım eden adamın adı Vicente'ydı - iplerini keserken biri kendisine böyle hitap etmişti. Üçüncüsü, Miguel'e müdahale eden, Jessica'yı kulübede tokatlayan kadının tıp konusunda bilgisi vardı. Kesik-yüzün de. Belki biri doktordu, hatta belki ikisi de.

Öğreneceği her şeyin ilerde yararlı olabileceğini düşünerek bu bilgi kırıntılarını aklının köşesine yazdı.

Birkaç dakika sonra bir kavşağı dönünce geniş nehirle karşılaştılar.

Miguel nihilist felsefeye kapıldığı günlerde başardı bir teröristin kendisini insani duygulardan uzaklaştırıp kendi isteklerine karşı çıkarılan dehşete düşürerek arzusuna kavuşabileceğini okumuştü. Teröristlere psikik bir tutku sağlayan nefret duygusu bile doğru karar vermeyi önleyen bir aşırılığa ulaşabilirdi.

Miguel terörizm mesleğinde bunlara titizlikle uymuş ve kendisi de bir tane eklemişti: Eylem ve tehlike bir teröristin uyarıcısıydı. O da bunlara bir bağımlının uyuşturucuya olan ihtiyacı gibi ihtiyaç duyardı. O yüzden hemen önlerindeki arıma kendisini hoşnutsuz kılıyordu. Londra'ya gidişi ve orada ABD'ye sahte pasaport ah-

I

377

mıyla başlayan dört ay boyunca sürekli tehlike, dikkatli planlamanın bir ölüm kalım sorunu olması ve daha sonra da başarının başdöndürücü tadı ve sağ kalmak için gerekli olan sürekli tetikte olma kendisine itici bir güç vermişti.

Ama şimdi Peru'nun bu balta girmemiş ormanlarında tehlike çok azdı. Hükümet kuvvetlerinin her an görünüp soru sormadan otomatik silahlarla kendilerini taraması olasılığı dışında başka hiçbir tehlike yoktu. Ancak Miguel Medel-lin karteli ile yaptığı anlaşmada orada ya da o gün varacakları küçük Nueva Esperanza köyünde belirli olmayan bir süre kalmayı kabul etmişti. Sendero Luminoso bunu böyle istemişti. Miguel bunun nedenini bilmiyordu.

Tutsakların neden oraya getirildiğini ve orada ne olacağı da bilmiyordu. Bildiği tek şey onların çok sıkı korunmalarıydı; herhalde güvenilir olarak ün saldı için kendisi de onların başında kalmıştı. Bundan sonrası Sendero Lumino-so'yu kuran ve kendisini Maocu İsa olarak gören Abimael Guzman'ın elindeydi. Miguel adamın çılgın olduğundan emindi. Kuşkusuz hâlâ yaşıyorsa. Tropik orman sağanağı ısrarıyla ve güvenilmezliğiyle kâh ölümü duyuluyordu, kâh yaşadığı.

Miguel bu tropikal ormandan, ya da Peruluların dediği gibi Selva'dan nefret ediyordu. Her yana yayılan o rutubetten, çürüme ve küften... hızla büyüyen bitki örtüsü sanki kendisini çepeçevre sarıyormuşçasına duyduğu kapalılık duygusundan... insana bir anlık bir sessizliği bile aratan o böceklerin sürekli cırcırından... o sessiz ve kaygan yılan ordusundan nefret ediyordu. Orman müthiş büyüktü: Califor-nia'nın iki katı ve ülkenin ancak yüzde beş nüfusuna sahip olmakla birlikte Peru topraklarının beşte üçü kadar.

Perulular üç Peru olduğunu söylemekten hoşlanırlardı: bin mil boyunca kentleri, kumsalları ve ticaretiyle kıyı bölgesi; Himalayalarla rekabet edecek güzellikte olan ve İnka tarihi ve geleneğini yaşatan Güney And dağları; ve son olarak

378

da, Amazon Selva'sı - vahşi kızdederili kabileleri. Miguel birincisinden zevk duyar, ikincisine de belki katlanabilirdi. Ama üçüncüsüne duyduğu tiksintiyi hiç bir şey geçiremezdi.

Sendero Luminoso'yu, devrimin 'Işıltılı Yolu'nu düşünmeye başladı. Bu ad Peru'nun marksist filozofu Jose Carlos Mariategui'nin eserlerinden alınmaydı. Abimael Guzman 1980'de bu yola düşmüş, kendisini 'dünya devriminin dördüncü kılıcı' olarak ilan etmişti. Selefleri Marx, Lenin ve Mao'ydu. Guzman bütün diğer devrimcileri şarlatanlar olarak küçümserdi. Lenin'in Sovyet halefleri ve Küba'nın Cas-tro'su da bu küçümsedikleri arasındaydı.

Sendero Luminoso gerillaları baştaki hükümeti devireceklerine ve Peru'nun tümüne egemen olacaklarına inanıyorlardı. Hareket, zamanı yıllarla değil, ori yıllarla ölçtüğünü söylüyordu. Ancak Sendero şimdiden yaygınlaşmış ve kuvvetlenmişti. Liderler kadrosu büyüyor ve gücü geliyordu. Miguel devrimin kendisinin yaşamında yer alacağına inanıyordu.

Tutsaklar hakkında talimat beklemekteydi şimdi. Talimat herhalde Sendero'nun tümünden kontrolunda olan And dağları eteklerindeki tarihi Ayacucho kentinden gelecekti. Miguel emri kimin vereceğini düşünmüyordu bile, hele kendisini harekete geçirecek bir şey gelsindi de.

Şimdi Huallago Nehri tam karşıındaydı - ormanda bir açıklık. Durup seyretmeye başladı.

Geniş ve çamur rengi Huallaga üç yüz mil ötede Mara-non Nehriyle birleşir, az sonra da Amazon'a katılırlardı. Portekizli kaşifler yüzyıllarca önce bu Amazon kompleksine O Rio Mar, Deniz Nehir adını vermişlerdi.

Miguel biraz daha yaklaşınca kıyıya bağlı iki ahşap tekne gördü. Her biri on bir metre boyunda ve dıştan takma çift motorluydu. Uçağın indiği pistte kendilerini karşılayan grubun lideri Gustavo getirdikleri malzemenin yüklenmesi için emir vererek kimin hangi motora bineceğini söyledi.

379

Tutsaklar birinci motorda olacaklardı. Miguel motorlar yüklenirken hükümet güçlerinin aniden ortaya çıkmalarına karşılık Gustavo'nun iki silahlı nöbetçi dikmesini takdirle karşıladı.

Yapılanlardan memnun olduğu için müdahale etmeye gerek duymuyordu. Nueva Esperanza'da tüm komuta kendisinde olacaktı.

Nehir, Jessica'nın duyduğu yalnızlık duygusunu daha da arttırmıştı. Arkada bıraktıklarıyla hiçbir ilgisi olmayan önlerindeki bilinmeyen dünyaya açılan bir kapıydı sanki. Silahların dürtmesiyle diz boyuna gelen sulardan geçip motora bindiler. Motorda ıslak olan zemine oturmaları emredildi. İsterlerse teknenin kenarındaki düz bir tahta parçasına dayanabilirlerdi, ama bu ancak iki rahatsız durumdan birini seçmekti.

Jessica o sırada Nicky'nin yüzünün solduğunu ve öğürmeye başladığını gördü. Ağzından safradan başka bir şey çıkmamasına karşılık soluk soluğaydı. Jessica uzanıp oğlunu tutarken yardım istercesine çevresine bakındı.

Kesikyüz henüz suyun içindeydi. Jessica ağzını açama-dan daha önce gördüğü kadın göründü ve Kesikyüz ona, "Hepsine biraz su ver -önce çocuğa," diye emretti.

Socorro küçük bir teneke maşrabaya su doldurup Nicho-las'a verdi. Oğlan suyu içince vücudunun titremesi kesildi. Zayıf bir sesle, "Karnım aç," dedi.

"Burada yiyecek yok," dedi Baudelio. "Beklemelisin."

"Ama yiyebileceği bir şey olmalı," diye Jessica itiraz etti.

Kesikyüz karşılık vermediyse de su için verdiği emir durumunu belli etmişti. "Sen bir doktorsun!" dedi Jessica.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Ve de Amerikalı," dedi Angus. "Sesinden belli." Suyu

380

içince kendine gelen Angus Baudelio'ya döndü. "Öyle değil mi, pis herif? Hiç utanmaz mısın sen?"

Baudelio arkasını dönüp öteki tekneye çıktı.

"Lütfen, karnım aç," diye yineledi Nicky. Jessica'ya döndü. "Anne, korkuyorum."

Oğluna sarılan Jessica, "Ben de korkuyorum, yavrum," dedi.

Konuşmaları duyan Socorro duraksıyor gibiydi. Sonra omuz çantasından iri bir çikolata çıkardı. Konuşmadan paketi açıp altı parça koparttı ve üç tutsağa ikişer tane verdi. Angus başım sallayarak, "Benim payımı çocuğa ver," dedi.

Socorro dilini şaklatarak huzursuzluğunu belirtti, sonra bütün paketi yere fırlattı. Paket Jessica'nın ayakları dibine düştü. Socorro da dönüp ikinci motora bindi.

Kamyonda ve ormanda olan silahlılardan bir kısmı tutsakların motoruna bindi ve iki tekne aynı anda hareket etti. Jessica motorun başında olan diğerlerinin de silahlı olduklarına dikkat etti. Her iki motorun dümencisinin kucaklarında tüfekleri vardı ve kullanmaya hazır görünüyordular. Kaçmak, gidebilecek bir yer olsa bile, olanaksızdı.

Motorlar nehir boyunca ilerlerken Socorro yaptığı şey için kendi kendisine sövüp duruyordu. Kendisini gören olmadığım ummaktaydı. Peru'da hiç bulunmayan iyi cins çikolatayı tutsaklara vermek bir zayıflık, bir devrimcide horgörü-len bir duygu olan aptalca merhamet belirtisiydi.

Bütün sorun kendi içinde psişik bir halat çekme oyununun sürüp gitmekte olmasıydı.

Socorro daha bir haftadan az bir süre önce sıradan duygulara karşı dikkatli olması gerektiğini kendi kendisine hatırlatmıştı. Tutsakların kaçırılıp da Hackensack'taki evin odasında baygın yattıkları geceydi. Socorro o sırada zengin

381

burjuva pislikleri olarak nitelediği tutsaklardan nefret etmeye çalışıyordu. Ancak o zaman da ve ne yazık ki, şimdi de nefret duymak için kendisini zorlaması gerekiyordu.

O sabah kulübedeyken Miguel'in sessiz durmalarını emretmesinden sonra kadın bir soru sorunca Socorro ona iki tokat indirmişti. Miguel'in kendisini seyretmekte olduğunu sandığı için onu desteklediğini göstermek istemişti sadece. Ancak aradan birkaç dakika geçince yaptığı hareketten utanmıştı. Utanmıştı! Oysa böyle bir duygusu olmamalıydı.

Birleşik Devletler'deki üç yılı içinde hoşlandığı, hayır hoşlandığını sandığı her şeyi unutmalıydı artık.

Amerika'dan nefret etmesi gerekiyordu. Bu tutsaklardan da.

Üç saat kadar sonra motorlar nehri terkedip daha küçük bir dereye girdiler. Nueva Esperanza'ya yaklaşıyor olmalıydı, Socorro orada radikal ateşliliğini yeniden canladı-rıp güçlendirecekti.

Öndeki motorun Huallaga Nehrinden ayrıldığını gören Baudelio yolculuğun sonunun yaklaşmakta olduğunu anlamıştı. Artık bu operasyonda işi bitecekti; kısa bir süre sonra Lima'ya döneceğini umuyordu. Tutsakların sağhkh olarak teslim edilmelerinden sonra kendisine vaad edilen buydu.

Eh, bu berbat rutubetli havada bile sağlıklıydılar işte.

Tam o anda gökyüzü birden karardı ve her şeyi sırlıklam eden bir sağanak başladı. Başka teknelerin bağlı oldukları bir iskelenin ilerde görünmesine karşın daha üç beş dakikalık yollar vardı ve oturdukları yerde ıslanmaktan başka hiçbir şey yapamazlardı.

Baudelio yağmuru da umursamıyordu, tıpkı o günlerde kendisine yaşlı adam ve kadın tarafından edilen hakaretlere kayıtsız kaldığı gibi. Bunlara umursamayı çoktan bırakmıştı; üzerlerinde doktorluğunu yaptığı insanlara karşı insanca duygular çok geride kalmıştı artık.

382

O anda istediği tek şey bir içkiydi, hatta birkaç kadeh içki. Baudelio ilk fırsatta sarhoş olmak istiyordu aslında. An-tabuse tabletlerini hâlâ içmesine karşın -Miguel doktorun her gün bir tablet yuttuğunu kendi gözleriyle görüyordu- Mi-guel'den ayrıldığı an ilacı almayı kesecekti. Buna da çok kalmamış olmalıydı. Baudelio bir de Lima'daki kadını istiyordu; onun' bir orospu ve kendisi gibi ayyaş olduğu doğrudu, ancak bu paramparça olmuş yaşamında tek özlediği insan oydu. Bir hafta önce yasaklanmasına karşın Hackensack'taki evden telsiz telefonla kadını aramasının nedeni de bu bomboş yalnızlığıydı. Miguel'in emirlerine karşı geldiğinin öğrenileceğinden korkmuşsa da anlaşıldığı kadarıyla telefonu kullandığı fark edilmemişti.

Ah, nasıl da ihtiyacı vardı o içkiye!

Doyurucu bir yiyecek sayılmasa da çikolata açlığın giderilmesinde bir ölçüde yardımcı olmuştu.

Jessica o ekşi. surath kadının çikolata paketini neden verdiğini düşünerek kendini yormadı bile. Paketi alıp teknedeki silahlı adamlardan kaçırmak için elbisesinin cebine soktu.

Yolda giderken paketin çoğunu Nicky'ye yedirmiş, ancak Angus'un da bir iki parça yemesinde ısrar etmişti. Sesini alçaltarak güçlerini korumanın çok önemli olduğunu fısıldamıştı. Önce açık kamyonunda, sonra orman içindeki uzun yürüyüşte ve şimdi de saatlerce motorda güçlerinin giderek eridiği kesindi.

Jessica ne kadar süre baygın kaldıkları hakkında bir ipucunu Angus'un sakalında bulacağını fark etmişti. Daha önce dikkat etmemişti ama sakalı çok uzamıştı. Bunu söyleyince Angus elini yüzüne götürdü ve en az dört beş günlük sakalının olduğunu söyledi.

383

Bu belki artık önemli değildi ama Jessica öğrenebildiği tüm bilgileri toplamaya kararlıydı; nehir yolculuğunda da o yüzden her şeye dikkat etmişti.

Aslında her iki kıyıda kalın ağaçlar ve sık bitki örtüsünden başka görülecek bir şey yoktu, nehir ise sanki hiç düz hatta değilmiş gibi döne döne uzayıp gidiyordu. Bir iki kere uzakta küçük kayıklar gördüyse de hiçbirini yakınlarına gelmedi.

Jessica yol boyunca durmadan kaşınıyordu. Daha önce kulübede ilk kendine geldiğinde üzerinde dolaşan böcekleri fark etmişti. Şimdi onların sinek olduklarını ve kendisiyle birlikte geldiklerini ve ısırıklarını fark ediyordu. Ancak soyunmadan onlardan kurtulması olanaksızdı. Götürüldüğü yerde sineklerden kurtulacağı kadar bol su bulunacağını umut ediyordu.

Herkes gibi Jessica, Nicky ve Angus da yağmurdan sırlıklam olmuşlardı. Motorları kaba saba tahta bir iskeleye bağlanırken yağmur başladığı gibi bir anda kesildi ve önlerindeki manzarayı görünce üçü de aynı anda müthiş bir düş kırılığına uğradılar.

Çamurlu bir patikanın berisinde on beş yirmi tane eski sandık tahtalarından ve paslı oluklu tenekeden ve bambu kamışlardan yapılmış kulübe vardı. Kulübelerden çoğu pence-resizdi, ikisinin önlerinde vitrini andıran bir şey vardı. Çatıların kimisi delikti. Çevre atılmış konserve tenekeleri ve çöp doluydu. Birkaç cılız tavuk oradan oraya koşuyor, akbalar ölü bir köpeği çekiştiriyorlardı.

Daha ilerde biraz daha düzgün bir yer olabilir miydi? Bunun yanıtını köyden çıkan çamurlu yolu görünce aldılar. Yol bir tepeye doğru gidiyordu ve iki yandaki bir iki ev dışında önlerinde yalnızca orman vardı. Yol tepenin üstünde gözden kayboluyordu. Jessica ile diğerleri daha sonra Nu-eva Esperanza'nın bir balıkçı köyü olduğunu ve örgütün burayı zaman zaman kullandığını öğreneceklerdi.

384

"Vayanse a tierra! Muevanse! Apurense!" diye Gustavo tutsaklara bağırarak kıpırdamalarını işaret etti.

Jessica ile diğerleri başlarına geleceklerden korkarak yürüdüler.

Birkaç dakika sonra olanlar korktuklarından da beterdi.

Gustavo ile dört silahlı adam kendilerini nehirden en uzak kulübeye itelemişlerdi. Gözleri karanlığa alışınca Jessica, "Olamaz! Aman Tanrım! Bizi buraya kapatamazsınız! Hayvanlar gibi kafese sokamazsınız bizi!" diye bağırdı.

Kulübenin arka duvarı önünde daracık ve bölmeli kafesler görmüştü. İnce ama güçlü bambu kamışlarından parmaklıkları olan kafesler arasında tel bölmeler vardı. Her kafesin önündeki çelik bir kol dışardaki iri bir kilitle kapalı tutuluyordu.

Hücrelerin her birinde alçak bir tahta yatak, ince ve pis bir şilte ve tuvalet olarak kullanılacak tenekeler bir kova vardı. İçersine leş kokuyordu.

Jessica yalvarıp direnirken Gustavo kendisini yakaladı. Adamın elleri çelik gibiydi. "Vete para adentro!" diye bağırdı. Sonra yarım yamalak bir İngilizceyle, "Girmek sen içeri!" dedi.

Gustavo kadını iterek kapıdan en uzak olan hücreye soktu ve ardından kilidi kapattı. Jessica dışarda Angus'un da direndiğini duyuyordu, ancak o da yatıştırıldı ve kilit sesi duyuldu. Yanındaki hücrede ise Nicky hıçkırımlarla ağlamaktaydı.

Gece Terörü - F. 25

385

CBA Haberleri'nin altmış geçici personelinin yerel gazete idarehanelerini dolaşmaya başlamalarından bu yana bir buçuk hafta geçmesine karşın bir ilerleme kaydedilmediği gibi, diğer alanlarda da bir gelişme olmamıştı. Çıkmaz yolda olduğunu söylememesine karşın FBI'nın da bildirecek yeni bir şeyi yoktu. İşe karıştığı söylenen CIA ise herhangi bir yorum yapmamaktaydı.

Aslında herkesin kaçırılardan bir haber ve isteklerinin açıklanmasını beklediği anlaşılıyordu. Ancak şimdiye kadar böyle bir şey de olmamıştı.

Televizyon haberlerinde birinci sırada olmamasına ve gazetelerin iç sayfalarına geçmesine karşın kaçırılma olayı yine de ilginçliğini korumaktaydı.

Kamuoyunun ilgisinin belirli bir azalmasına karşın yapılan spekülasyonun da sonu yoktu. Haber medyası arasında kaçırılanların ülke dışına çıkarıldıklarına inanç giderek artmaktaydı. Varsayımlardan çoğuna göre bunun Ortadoğu'da bir yer olduğuna inanılıyordu.

Sadece CBA'da aksi belirtiler vardı. Özel görev ekibi Kolombiyalı terörist Ulises Rodriguez'i teşhis ettikten sonra dikkatler Latin Amerika'ya çevrilmişti.

Rodriguez bağlantısının CBA Haberleri içinde kalmaya devam etmesi herkesi şaşırtmıştı. Bu buluşun diğer istasyonlar ve gazeteler tarafından da saptanıp açıklanması beklenir-

386

ken ve bu da her an olabilirdi, henüz böyle bir şey olmuş değildi. CBA içinde Haber Dairesi'nin Rodriguez hakkındaki bilgiyi FBI'dan saklaması karşısında huzursuzluklar bile başlamıştı.

Bu arada CBA kaçırılma olayını rakibi CBS'ten alınma bir teknikle ayakta tutmaktaydı. 1979-81 İran krizi sırasında CBS Akşam Haberleri spikeri Walter Cronkite her bülteni şu sözlerle bitirmişti: "Ve bugün İran'daki Amerikan tutsaklıklarınına günüdür." (Bu rakam sonunda 444'e varmıştı).

TV şirketinin tarihçisi ve vicdanı olan Barbara Matu-sow Akşam Yıldızları adlı kitabında Cronkite için şöyle yazmıştı: "Bu, rehinelere ve ulusun dikkatinden bir tek gece bile uzak olmayacak kadar önemli oldukları kararıydı..."

Sloane kaçırılması hakkındaki her haberde ikinci spiker olmayı sürdüren Harry Partridge artık haberine, "CBA Haberleri baş spikerinin karısının, oğlunun ve babasının kaçırılmasının bu gününde," diye başlıyor ve sonra da haberine devam ediyordu.

Leş Chippingham'ın ve Chuck İnsan'ın onaylarıyla oluşan politikada her Milli Akşam Haberleri bülteninde, bir gelişmenin olmadığını bildirmek bile olsa, Sloane kaçırılmasından bir kere söz ediliyordu.

Ancak yerel gazetelerin taranmaya başlanmasından on gün sonra bir Çarşamba sabahı yer alan bir olay CBA'nın birden hareketlenmesine yol açtı. Bu aynı zamanda özel görev üyelerinin çoğunun huzursuzluğuna yol açan hareketsizliği de sona erdirmişti.

Harry Partridge odasında başını kaldırınca Teddy Coo-per'i, onun arkasında da geçici görevliler toplanırken üzerinde büyük bir etki bırakmış olan genç zenci Jonathan Mony'yi gördü.

"Bir şey bulmuş olabiliriz, Harry," dedi Cooper.

Partridge eliyle içeri girmelerini işaret etti.

387

"Jonathan anlatsın." Cooper Mony'yi işaret etti. "Anlat haydi."

"Bay Partridge, dün Astoria'da bir gazeteye gittim," dedi Mony. "Jackson Heights yakınlarında Queens'de bir mahalle. Sizin söylediğiniz her şeyi yaptım ama bir sonuç alamadım. Oradan ayrılırken haftalık ispanyolca Semana gazetesini gördüm. Listemde olmamasına karşın içeri girdim." • "Sen İspanyolca bilir misin?"

Mony başını salladı. "Epey bilirim. Her neyse aradığımız tarihler arasındaki gazetelerini görmek istedim, gösterdiler. Orada da bir şey bulamayıp çıkarken bana son gazetelerinden bir tane verdiler. Gazeteyi götürüp evde okudum."

"Ve bu sabah da bana getirdi," dedi Cooper. Elindeki gazeteyi Partridge'in masası üzerine yaydı. "İşte seni ilgilendireceğini sandığımız yazı, bu da Jonathan'm yaptığı çevirisi."

Partridge gazeteye baktı, sonra tek sayfalık yazıyı okudu.

Bazı insanların sizler ve benim gibi bakkaldan peynir ahrcasına tabut aldıklarını bilmiyordunuz, değil mi? Ama böyle şeyler oluyor işte: inanmazsanız Godoy Cenaze Evinde Alberto Godoy'a sorun.

Anlaşıldığı kadarıyla adamın biri bir gün içeri girmiş ve iki tabut almış: biri normal boy, diğeri küçük. Babası ve anası için aldığı söylemiş, küçük olanı anasınaymış. Moruklara bir şeyi hatırlatmak için iyi yol, değil mi?

"Eğlence bitti, ana ve babacığım, artık gitme zamanı geldi!"

Ama bu kadarla da bitmiyor. Geçen hafta, yani bu olaydan altı hafta sonra aynı adam gelip normal boy bir tabut daha istiyor. Bunun parasını da nakit ödemiş ve tabutu alıp götürmüş. Ama bu kere kimin için olduğunu söylememiş. Acaba karısı kendisini aldatıyor mu diye merak etmemek elden gelmiyor.

Bu kimin umurunda değil, söyleyeyim mi? Alberto Go-

doğuy'un elbette. Aynı tür alışverişe her zaman hazır olduğunu söylüyor Godoy.

Cooper, "Bir şey daha var, Harry," dedi. "Birkaç dakika önce Semana bürosuna telefon ettik. Jonathan konuştu. Talihimiz varmış, o yazıyı yazan adam oradaymış."

"Bana o yazıyı geçen hafta Cuma günü yazdığını söyledi," dedi Mony. "Godoy'u az önce bir barda görmüş ve Godoy ona az önce üçüncü tabutu sattığını anlatmış."

"Kaçırılmanın ertesi günü yani," diye Cooper atıldı.

"Bekleyin," dedi Partridge. "Konuşmayın. Düşüneyim biraz."

Kendi kendine, sakın ol, dedi. Kendini kaybetme! Ama olasılıklar kesindi. Kaçırılmadan altı hafta önce alınan iki tabut Sloane ailesinin kendilerinin bir aylık olarak hesap ettikleri gözetleme süresine uyuyordu. Sonra tabutların boyları: bir normal, bir küçük. İkincisinin yaşlı bir kadın olduğu söylenmişti, ama bu on bir yaşında bir çocuk için de olabilirdi.

Sonra yine gazeteye göre normal boyda olan üçüncü tabut. Crawford'un babası Angus eve aniden, sadece bir akşam önce telefon ederek gelmişti. Aile kendisini bekleliyordu, kaçırılanlar da öyle. Ama onu da Jessica ve oğlanla kaçırmak zorunda kalmışlardı. İki yerine üç rehine.

Sorular: Kaçırılanların elinde iki tabut var mıydı? Yaşlı adamın ortaya çıkışıyla mı üçüncü tabutu almışlardı?

Kaçırılmadan bir gün sonra alınan o tabut onun için miydi?

Yoksa bunların hepsi bir rastlantı mıydı? Olabilirdi. Ama olmayabilirdi de.

Partridge kendisini dikkatle izleyen iki gence baktı.

"Birkaç soru çıktı, değil mi?" diye Cooper sordu.

"Yani sence..."

"Bence Bayan Sloane ve diğerlerinin ülkeden nasıl çıkarıldıklarını bulmuş olabiliriz."

"Tabutlarda mı? Ölü müydüler sence?"

Cooper başını salladı. "Bayılmışlardı. Daha önce de yapılmış bir şeydir bu."

389»

Cooper Partridge'in aklından geçenleri doğrulamıştı.

"Şimdi ne olacak, Bay Partridge?" diye sordu Mony.

"Cenaze evindeki adamla bir konuşacağız." Partridge çeviri kağıdına yazılı adrese baktı. "Godoy. Bunu ben de yapabilirim."

"Ben de sizinle gelmek isterim."

"Harry, bunu hak etti sanırım," dedi.

"Bence de." Partridge Mony'ye gülümsedi. "Aferin, Jonathan."

Genç araştırmacının gülümsemesi kulaklarına kadar yayıldı.

Bir kameraman alıp hemen yola çıkacaklardı. Partridge Cooper'e, "Sanırım Minh Van Cahn toplantı odasında," dedi. "Ona eşyalarını alıp gelmesini söyle."

Cooper çıkarken Partridge telefonu açıp şirket arabalarından birinin hazırlanmasını söyledi.

Mony ile haber salonunda geçerken CBA'nın iş dünyası muhabiri Don Kettering'e rastladılar. Sloane kaçırılması ortaya çıkınca programı keserek haberi ilk okuyan Kettering olmuştu.

"Yeni bir şeyler var mı?" diye sordu Kettering. İsmarılama kahverengi takım elbisesi, ince bıyığı ile

Kettering'in kendisi zengin bir işadamına benzerdi.

Partridge sıradan bir karşılık vereceken birden durak-sadı. Kettering'e hem bir uzman, hem de birinci sınıf bir muhabir olarak saygı duyardı. Şimdi yapacakları işte meslekteki geçmişleriyle Kettering kendilerinden daha başardı olabilirdi.

"Bir şey var, Don," dedi. "Sen şu anda ne yapıyorsun?"

"Pek bir iş yok. Wall Street bugün çok sessiz. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Olabilir. Bizimle gel. Yolda anlatırım."

"Nal'a bir haber vereyim öyleyse." Kettering en yakın masada duran telefonu açtı.

390

Partridge, Mony ve Minh Van Cahn kapıdan çıktıktan bir dakika sonra CBA'nın bir cipi kapı önüne geldi.

Kameraman arkaya geçti. Partridge öne otururken Kettering de koşarak gelip arkaya atladı.

"Queens'e gidiyoruz," dedi Partridge. Gazete ile Mony'nin çevirisi elindeydi. Adresi okudu.

Sürücü bir U dönüşü yapıp Queensboro Köprüsü'ne doğru gaza bastı.

Partridge arkaya döndü. "Don, bak bildiklerimizi anlatayım...."

*

Yirmi dakika sonra Alberto Godoy'un kalabalık ve sigara dumanı dolu odasında şişman ve çıplak kafalı adamın kar-şısında ydılar. Üçlü grup, dışardaki bir kadın memurun itirazlarına karşın dosdoğru patronun yanına girmişlerdi.

Minh Van Cahn cipte kalmıştı. Kendisine ihtiyaç olursa daha sonra ağırlacaktı. Van Canh da bu arada Godoy binasının dışını çekmekteydi.

Cenaze evi sahibi ağzında sürekli yanan sigaranın dumanı ardından ziyaretçilerine kuşkuyla bakmaktaydı. Oysa gelenler harap işyerine, Godoy'un ikici olduğunu gösteren şişkin yüzüne, siyah ceketi üstündeki yemek lekelerine bakıp nasıl bir yerde olduklarını anlamışlardı. Burası birinci sınıf bir yer değildi ve büyük bir olasılıkla fazla dürüst bir yönetimi de yoktu.

Partridge, "Bay Godoy," dedi. "Dışardaki hanıma da söylediğim gibi CBA Haberlerinden geliyoruz."

Godoy'un yüzünde bir ilgi ifadesi belirdi. "Ben sizi televizyonda görmedim mi? Beyaz Saray'dan ıkıyordunuz hani?"

"O John Cochran'dı; insanlar zaman zaman bizi karıştırırlar. O NBC'de çalışır. Benim adım Harry Partridge."

Godoy eliyle dizine vurdu. "O kaçırılma haberlerini veren adam!11

391

L

"Evet, zaten buraya da o nedenle geldik. Oturabilir miyiz?"

Godoy iskemleleri işaret etti. Partridge ile arkadaşları adamın karşısına oturdular.

Partridge Semana gazetesini çıkarttı. "Bu yazıyı görmüş mydnz acaba?"

Godoy'un yüzü ekşidi. "O namussuz herif! Kendisine söylenmemiş, sadece kulak misafiri olduğu bir şeyi yazmaya hakkı yoktu."

"şu halde gazeteyi gördünüz."

"Gördüm. Ne olacak yani?"

"Bir iki sorumuza yanıt verirsiniz çok memnun oluruz, Bay Godoy. Tabutları satın alan adamın adı neydi?

Nasıl biriydi? Onu tarif edebilir misiniz?"

Adam başını salladı. "Bunlar benim özel şeylerimdir."

"Ama bu çok önemli." Partridge alçak sesle, dostça konuşuyordu. "Hatta bunun Sloane ailesinin kaçırılmasıyla bir ilgisi bile olabilir."

"Hiç sanmıyorum. Hem bu özel bir iş dedim size. şimdi sizce sakıncası yoksa benim yapacak işlerim var."

"O tabutları kaça sattığını söyler miydin acaba, Godoy?" diye Don Kettering sordu.

Adamın yüzü kızardı. "Size kaç kere söyleyeceğim, bunlar benim işim. Siz de kendi işinize bakın."

"Elbette," dedi Kettering. "Bizim işimiz de buradan doğruca New York Katma Değer Vergisi bürosuna gitmek olacak. Bu gazetede her ne kadar her üç tabutu da nakit para karşılığında sattığınız yazıyorsa da katma değer vergisini alıp vergi dairesine bildirmiş olmalısınız. Eh, bu kayıtlar ve alıcının adı kamuoyuna açık bilgilerdir." Kettering Partrid-ge'e döndü. "Harry, bu işbirliğine yanaşmayan insanı bırakıp neden doğruca vergi dairesine gitmiyoruz?"

Bir an önce sararmış olan Godoy şimdi kekeleymeye başladı. "Hey, durun biraz! Bir dakika dedim size!"

392

Kettering masum bir ifadeyle döndü. "Evet?"

"Belki de ben..."

"Belki de katma değer vergisini demediniz, satışı da bildirmediniz, öyle mi?" Kettering'in sesi sertleşmişti. Artık dostça tavırları bir yana bırakıp adamın masasına doğru eğildi. Iř dünyası muhabirini ilk kez böyle iş başında gören Partridge onu da yanına aldığı için çok seviyiyordu.

"Beni iyi dinle, Godoy," diye Kettering devam etti. "Bizimki gibi bir şirketin epey gücü vardır ve gerekirse bunu kullanmaya hazırız. Özellikle şu anda kendimizden biri için mücadele verirken. Bazı sorulara yanıt istiyoruz ve sen bize yardım edersen biz de sana vergi kaçakçılığını kimseye söylemeyerek yardım ederiz. Ama dürüst yanıt almıyacak olursak FBI, KDV memurları ve hatta gelir vergisi dairesini de buraya bir anda getiririz."

Godoy dudaklarını yalıyordu. "Sorularınızı yanıtlayacağım, ocuklar."

Kettering başını salladı. "Sıra sende, Harry."

"Bay Godoy, o tabutları alan kimdi?" diye sordu Partridge.

"Adının Novack olduğunu söyledi. Ama ben inanmadım."

"Haklıydınız herhalde. Onun hakkında başka bir şey biliyor musunuz?"

"Hayır."

Partridge elini cebine soktu. "Size bir resini göstereceğim." Ulises Rodriguez'in yirmi yıl önce yapılmış karakalem portresini uzattı.

Godoy bir an bile duraksamadı. "O işte. Novack bu. Resimde olduğundan daha yaşlı..."

"Biliyoruz. Kesinlikle emin misiniz?"

"Elbette. Onu iki kere gördüm. Sizin oturduğunuz yerde oturdu."

O günün olaylarının başlamasından bu yana Partridge

393

ilk olarak bir tatmin duymuştu. Özel görev ekibi bir başarı daha elde etmişti. Kaçınılma ile tabutlar arasında bir bağlantı saptanmıştı. Kettering ve Mony'ye bakınca onların da bunu fark ettiklerini gördü.

"Novack'ın seninle konuştuklarına dönelim," dedi. "En baştan başlayarak."

Bundan sonraki soru ve yanıtlarda Partridge adamın ağzından alabildiğini alınca Ulises Roriguez'in ardında bir iz bırakmamaya çok dikkat ettiği anlaşılmıştı.

Partridge Kettering'e, "Başka bir fikrin var im, Don?" diye sordu.

"Bir iki tane."

Kettering Godoy'a döndü. "Novack sana iki seferde yaklaşık on bin dolar ödemişti ve bunun büyük bir çoğunluğu yüzlük banknotlardı, değil mi?"

"Evet."

"Paranın bir özelliği var mıydı?"

Godoy başını salladı. "Paranın ne özeliği olur ki? Para paradır."

"Yeni banknotlar mıydı?"

Adam düşündü. "Birkaçı olabilirdi, ama çoğunlukla değildi."

"O kadar nakit parayı ne yaptın?"

"Bitti. Kullandım, harcadım, borçlarımı ödedim." Godoy omuzlarını silkti. "Bugünlerde para hiç durmuyor ki." Jonathan Mony bütün bu sorgulama sırasında adamı dikkatle izlemekteydi. Daha önce para konusunda Godoy'un çok heyecanlandığını fark etmişti. Bir kağıda bir not yazıp Kettering'e geçirdi. 'Yalan söylüyor. Paranın kalan kısmı yanında. Vergi konusundan kaygılandığı için bize söylemeye korkuyor.'

Muhabir notu okudu, belli belirsiz başını salladı ve kağıdı geri verdi. Yumuşak bir sesle konuşurken gideceği gibi de kalkarak, "Bize yardımcı olabilecek hatırladığın başka şey yok mu?" diye sordu.

394

Artık rahatlamış ve kendine güveni geri gelmiş olan Godoy bu işi sona erdirmek isteyerek, "Başka bir şey yok," dedi.

Kettering topukları üstünde döndü. Yüzü öfkeden kızarmış bir halde masaya doğru yürüdü, adamı omuzlarından yakaladı. Sonra yüzleri neredeyse değecek kadar kendisine doğru çekti. "Sen yalancının birisin, Godoy. O paranın kalanı sende hâlâ. Onları bize göstermediğine göre biz de Vergi Dairesinin görmesini sağlarız. Bize yardım edersen onlara haber vermeyeceğimi söylemişim. Ama ne yapacağım anlaşıldı artık." Kettering Godoy'u yeniden koltuğuna itti, cebinden ince bir adres defteri çıkarıp telefonu kendisine çekti.

"Hayır!" diye bağırdı Godoy. Telefonu adamın elinden kaptı. Soluk soluğa, "Pekala, göstereceğim!" dedi.

"Bu son," dedi Kettering. "Bir daha senin..."

Godoy kalkmış duvardaki çerçevesiz tahnitçi diplomasını indirmişti. Ardında bir kasa vardı. Adam şifreleri çevirdi.

Birkaç dakika sonra Kettering Godoy'un kasadan çıkarttığı dört bin dolara yakın parayı sayıyordu. İş dünyası muhabiri paraların her iki tarafını da inceledikten sonra üç ayrı dizi olarak ayırdı: ikisi epey alçak, üçüncüsü de yüksek. Yüksek diziyi Godoy'a uzatıp diğer ikisini işaret etti.

"Bunları biz ödünç alacağız. CBA Haberleri adına sana bir makbuz vereceğiz. İstersen seri numaralarını da yazarsın. Bay Partridge üe ben makbuzu imzalayacağız. Sana parayı kırk sekiz saat sonra başka bir soru sorulmadan iade edeceğimize söz veriyorum."

Godoy istemeye istemeye, "Peki," dedi.

Kettering, Mony ile Partridge'e iki küçük para dizisine yaklaşmalarını işaret etti. Paraların hepsi de yüz dolarlık banknottu.

"İş adamlarından çoğu sahte olabileceklerinden korkarak yüz dolarlık almak istemezler," dedi. "Bu yüzden genel-

395

likle paranın üstüne nereden alındığını gösteren bir işaret koyarlar. Örneğin bir araba kirayıp da arabayı geri verirken borcunu yüz dolarlık banknotlarla ödersen, kiralayan şirket her banknotun üstüne kiralama kontratının numarasını yazar. Böylece para sahte çıkarsa seni sonradan izleyebilirler. Aynı nedenle banka veznedarları da yatırılan yüz dolarlık banknotların üstüne hesap sahibinin adını ya da hesap numarasını yazarlar."

"Ben bunu yüzlerce kere görüp merak etmişimdir," dedi Partridge.

Kettering, "Paraların üstündeki bütün işaretler aslında yasaktır," diye devam etti. "Her neyse, bu sıradakilerde numara, şunlarda ise adlar yazılı. Harry, istersen bunları bankacı dostlarıma bir göstereyim. Bilgisayarlarına bir danışılırsa bir şey çıkar belki. Adlara gelince rehberden sırayla telefon edip bunları kullananları bulabilirim belki de."

"Gideceğimiz yolu anladım," dedi Partridge. "Ama Don, tam olarak ne arayacağımızı bir anlatsana."

"Banka arıyoruz. Ne bilgi toplarsak toplayalım sonunda bu parayı alan bankayı bulacağız. Adları ve numaraları oradaki biri yazmış olacaktır. Gerçekten şansımız varsa, bu paranın tümünü veren bankayı da buluruz."

"Anladım," dedi Mony. "Bay Godoy'dan tabutları alan adama bu parayı kimin verdiği de böylece ortaya çıkabilir."

Kettering başını salladı. "Çok doğru. Kuşkusuz bir kumar, ama bir de. tutarsa, o zaman kaçırınların kullandığı ve büyük bir olasılıkla hesaplarının bulunduğu bankayı öğreneceğiz. Ondan sonra da araştırmaya devam edersen, Harry."

Partridge kendilerini oraya getiren Semana gazetesinin bir sayısını görünce Arthur Amca'nın sözlerini hatırladı: "Kumarın bir yanı da, tam olarak aradığını pek seyrek olarak bulsan bile, sana başka biçimde yardımcı olarak başka bir şeye rastlayabilirsin."

396

ALBERTO Godoy'un bürosunda gerginlik azalıyordu. TV haberlerinden ziyaretçilerin istekleri yerine gelince cenaze evi sahibinin başı üstünde sallanan tehdit de kalkmış, adam rahatlamıştı. Ne de olsa o üç tabutu satmakla yasadışı bir şey yapmadım ya, diye düşünüyordu. Tabutların suç işlemek için kullanıldığını nereden bilebilirdi? Evet, geldiği iki kere de Novack'tan kuşkulmuş ve anlattığı hikayeye bir an bile inanmamıştı. Ama gelsinler de bunu kanıtlasınlar bakalım.

O gün kendisini korkutan ilk iki tabut için aldığı ve maliyeye bildirmedığı katma değer vergisiydi. Ayrıca Novack'tan aldığı on bin doların gelir olarak görünmemesi için defter kayıtlarında oynamalar yapmıştı. Maliye bunu duyarsa hapyı yuttuğunun resmiydi! Ancak televizyoncular bu her iki olayı da kimseye anlatmayacaklarına söz vermişlerdi, kendisi de buna inanmıştı. Zaten sağdan soldan duyduğuna göre televizyon muhabirleri haberlerinin çoğunu böyle anlaşmalar yaparak toplarlardı. Onların nasıl çalıştığını görmekle de heyecanlandığını itiraf etmeliydi. Ancak Semana'nın o serseri muhabirinin ortalıkta dolaştığı yerlerde bu olanları da anlatacak değildi.

Don Kettering, "Bana bir kağıt verirsen bu para için bir makbuz yazayım," dedi.

Godoy çekmecesinden çizgili bir bloknot çıkarttı. Çek-

397

meceyi kapatacakken kendi yazısıyla bir kağıt gözüne çarptı. Kağıdı bir hafta on gün önce oraya tıktırmış ve sonra da unutmuştu.

"Hey, bir şey daha var!" dedi. "Novack ikinci kere geldiğinde..."

"Ne?" diye sert bir sesle sordu Partridge.

"Size bir Cadillac cenaze arabası olduğunu söylemiştim. Tabutu onunla götürdüler."

"Evet, söylemiştin."

Godoy kağıt parçasını uzattı. "Cenaze arabasının plaka numarası. Yazıp buraya atmıştım. Unuttum sonra."

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Kettering.

"Bir içgüdü belki." Godoy omuzlarını silktilti. "Önemli mi?"

"Hayır," dedi Partridge. "Ama teşekkür ederim; bunu da kontrol ederiz." Sonucunu pek kuşkuluyorsa da, kağıdı katlayıp cebine yerleştirdi. White Plains'deki Nissan minibüsünün plakasının sahte olduğunu ve araştırmadan bir sonuç çıkmadığını hatırlamıştı. Yine de her ipucu sonuna kadar götürülecekti.

Partridge artık haberciliği düşünmeye başlamıştı. Bulduklarının hepsinin ya da bir kısmının, özellikle de Uüses Rordriguez'in işe karışmış olduğunun haberinin artık televizyonda verilmesi gerekirdi. CBA'da kapalı tutulacak haberin de bir sınırı vardı. Şimdiye kadar talihleri yaver gittiyse de o da her an değişebilirdi. İşleri habercilikti sonra. Partridge bir ilerleme haberini vermeye dört gözle bakıyordu artık; şimdi sadece sunuşu düşünmeye başlamıştı.

"Bay Godoy," dedi. "Başlangıçta pek anlamadıysak da, bize çok yardımcı oldunuz. Bize söylediklerinizi kamera karşısında tekrarlamaya ne dersiniz?"

Bir televizyon haberine çıkma fikri Godoy'un pek hoşuna gitmişti. Ama sonra bunun kendisine sorunlar çıkaracağını, hatta az önce o kadar kaygılandığı vergi işinin ortaya çı-

398

kaçacağını düşündü. Başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim."

Partridge onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Kim olduğunuzu söylemeyebiliriz, hatta yüzünüzü de göstermeyiz. Siluet röportajı dediğimiz şeyi yaparız, arkadan ışıklandırmayı kullandık mı, izleyiciler sadece bir gölge görürler. Hatta sesinizi bile değiştirebiliriz."

"Tıpkı kahve değirmeninden çıkıyormuş gibi olur sesiniz," dedi Kettering. "Karınız bile tanımaz. Haydi, Godoy, kaybedecek neyin var sanki? Dışarda işinde uzman olan bir kameraman da var. O kaçırılanları geri almamıza yardım etmiş olursun."

"Şey..." Adam duraksıyordu. "Bunu bir sır olarak saklayıp kimseye söylemeyeceğinize söz verir misiniz?"

"Ben veririm," dedi Partridge.

"Ben de," dedi Kettering.

"Ben de," diye Mony atıldı.

Kettering ve Partridge bakiştılar, bütün dürüst muhabirler gibi sonuç ne olursa olsun verdikleri sözü tutacaklardı ve bunun ilerde başlarını ağrıtaacağını biliyorlardı. FBI ile başkaları gizliliğe itiraz edip siluet kişinin kim olduğunu bilmek isteyeceklerdi. Eh, ona da şirket avukatları baksındı artık.

Partridge 1986'da NBC televizyonunun Filistinli terörist Muhammed Abul Abbas'la yaptığı röportajı hatırlıyordu. NBC hem röportajı yapmış olmakla hem de daha önce söz verdiği için röportaj yerini açıklamamakla çok eleştiriye uğramıştı. Eleştirenlere kıskançlıktan olacak, bazı medya kuruluşları da katılmıştı. Tartışma giderek artmış, bir Dışişleri Bakanlığı sözcüsü ham hum etmiş, Adalet Bakanlığı tehditler savurup olayı görüntüleyen ekibi sorguya çekmiş, ama sonuçta hiçbir şey olmamıştı. (O zamanın Dışişleri Bakanı George Schulz bir soru üzerine sadece, "Ben basın özgürlüğüne inanırım," demişti.)

Televizyon şirketlerinin pek çok bakımdan kendi başlarına bir yasa olduklarını herkes bilirdi. Bir kere devlet

me-

399

murları ve politikacılar onlarla yasal yollardan dalaşmak istemezlerdi. Ayrıca, özgür dünya muhabirliği açıklık, özgürlük ve doğruluk anlamına gelirdi. Oysa bu tümüyle böyle olmazdı, ne de olsa habercinin uygulayıcıları da insanlardı. Ancak haberciliğin kesinkes karşındaysan, o zaman bunun "temiz" değil, "kirli" yanından olurdu.

Harry Partridge mesleğinin bu temel ilkelerini düşünürken Minh Van Canh de Donald Kettering'in yapacağı röportaj için hazırlanmaktaydı.

Partridge röportajı Kettering'in yapmasını istemişti. İş dünyası muhabirinin Sloane'ların kaçırılmasıyla ilgisini kaybetmemek istediğini görüyordu. Ne de olsa bütün Haber Dairesinin akıllarında ve yüreklerinde olan bir şeydi. Ayrıca, Partridge konunun başka yanlarını kendisi incelemek istiyordu.

Partridge ilk fırsatta Bogota'ya gitmeye karar vermişti. Kolombiyalı radyo muhabiri dostunun Ulises Rodriguez'in o ülkede olmadığına inandığını söylemişse de Partridge Latin Amerika'yı araştırmaya kararlıydı ve Kolombiya da bu-, na başlamanın tam yeriydi.

Minh Van Cahn hazır olduğunu bildirdi.

Minh birkaç dakika önce içeri çağrılınca cenaze evini gözden geçirmiş ve röportajın tabutların gösterime sunulduğu bodrumda yapılmasına karar vermişti. Özel arkadan aydınlatmayla odanın pek azı görünecekti; Godoy'un önünde oturduğu duvar aydınlatınca adam gölgede kalacaktı. Ancak onun silueti yanındaki tabut ustaca bir dramatik hava sağlayacaktı. Godoy'un sesinin değiştirilmesi daha sonra CBA Haberleri Merkezinde yapılacaktı.

Yanlarında ses teknisyeni olmadığından Minh resmi ve sesi birlikte alan bir Betacam kullanıyordu. Ayrıca getirdiği monitörden de Godoy kameranın gördüğü sahneyi görecek - bu teknikle röportaj yapılan kişinin rahatlaması sağlanırdı.

400

Godoy hem rahat hem de keyifliydi. Yakınında ve kameranın dışında oturan Kettering'e, "Hey, siz bayağı ustay-mışsınız," dedi.

Röportajı kendi aklına göre yapacak olan Kettering az önce aldığı notlardan başını kaldırıp hafifçe gülümsedi. Minh'in başını sallamasıyla daha sonra stüdyoda yapılacak sunuş için yer bırakarak röportaja başladı.

"Şimdi terörist Ulises Rodriguez olduğunu öğrendiğiniz kişiyi ilk gördüğünüzde nasıl bir izlenim elde etmişsiniz?"

"Herhangi bir özelliği yoktu. Bana sıradan biri gibi geldi." Godoy bu gizliliğe karşın yine de Novack'tan kuşkulandığını söyleyecek değildi.

"Demek önce iki, sonra da bir tabut satmak sizi rahatsız etmedi."

Siluet omuzlarını silkti. "Neden etsin ki? Benim işim bu."

11 'Neden etsin?' dediniz." Kettering Godoy'un sözcüklerini tekrarlayarak kuşkusunu belirtmişti. "Ama bu tür bir satış olağandışı değil midir?"

"Belki... biraz."

"Bir cenaze evi sahibi olarak genelde bir paket -komple bir cenaze töreni- satmaz mısınız?"

"Çoğunlukla öyle olur."

"Terörist Rodriguez'e o iki tabutu satmadan önce böyle bir işi asla yapmış olmadığınız doğru değil mi?"

Kettering tahminde bulunuyordu, ama Godoy'un bunun tahmin olduğunu bilmeyeceğinden ve kaydedilen bir röportajda yalan söylemeyeceğinden emindi.

"Sanırım öyledir," diye mırıldandı Godoy. Bu röportaj hiç de istediği gibi olmuyordu. Kettering'e kaşlarını çatarak baktıysa da muhabir hiçbir şey olmamış gibi devam etti.

"Kısacası daha önce böyle tabut satışı yapmamıştınız."

Godoy'un sesi yükseldi. "Tabutları ne için istediğinin beni ilgilendirmedini düşündüm."

"Bu durumu yetkililere -örneğin polise- haber verip, 'Bakın başıma garip bir şey geldi, acaba bu adamı araştırmak ister miydiniz?' diye sormak aklınıza gelmedi mi?"

"Hayır. Bunun için bir neden yoktu."

"Kuşku duymadığınız için mi?"

"Evet."

"Peki, eğer kuşku duymadıysanız, neden Rodriguez'in ikinci gelişinde tabutu götürmek için getirdiği cenaze arabasının plaka numarasını kaydettiniz ve bu bilgiyi şimdiye kadar sakladınız?"

Godoy bu kere öfkeyle kükredi. "Bana bak! Sana sır olarak bir şey söyledik diye..."

"Düzeltilirim, Bay Cenaze Evi Müdürü. Bunun sır olduğu hakkında bir şey söylememişsiniz."

"Ama ben öyle sanmıştım."

"Arada bir fark var. Ayrıca bu röportajdan önce o üç tabut için on bin dolara yakın bir para aldığınızı açıkladığınız zaman bunun da bir sır olduğunu söylememişsiniz. Sözünü ettiğiniz tabutlar için bu bedel biraz aşırı değil miydi?"

"Tabutları alan adam şikayet etmediyse, bundan size ne?"

"Belki de kendince gayet iyi nedenleri olduğu için bir şikayette bulunmamıştır." Kettering'in sesi şimdi suçlayıcıydı. "Bu işte kuşku bir şey olduğunu, adamın istediğiniz parayı ödeyeceğini bildiğiniz için ve bu sayede biraz daha fazla para kazanmak için bu bedeli istediğiniz doğru değil mi?"

"Hey! Ben burada oturup da bu pisliği dinlemek zorunda değilim. Unutun bunları! Ben bu işte yokum!"

Godoy yerinden öfkeyle fırlayıp yürüdü. Ancak kameraya doğru yürüyordu, Minh refleks bir hareketle kamerayı adamın artık aydınlıkta olan yüzüne çevirdi. Daha sonraları bu kapanış sahnesinin kullanılıp kullanılmayacağı tartışılacaktı.

"Ulan orospu çocuğu!" diye Godoy Kettering'e bağırdı.

Kettering, "Ben de seni sevmedim," dedi.

Godoy Partridge'e döndü. "Bana bak, anlaşmayı iptal ediyorum." Kamerayı gösterdi. "Onu kullanmayacaksın. Tamam mı?"

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Partridge. "Ama kullanmayacağımızı garanti edemem. Bu şirkete kalmış bir şey."

"Defolun buradan!" Kamera ve diğer araç gereç kaldırılana kadar Godoy kudurmuş gibi baktı CBA Haberleri ekibine.

Dönüşlerinde Kettering, "Manhattan'a varır varmaz beni indirin," dedi. "O işaretli paralan izlemek istiyorum, Lex'te telefonunu kullanabileceğim bir büro var."

"Ben de sizinle gelebilir miyim?" diye Jonathan Mony sordu. "Bugün yaptıklarımızın nasıl bir sonuç vereceğini çok merak ediyorum."

"Bence bir sakıncası yok," dedi Kettering. "Harry evet derse, sana muhabirlik nasıl yapılır gösteririni."

Partridge teklifi kabul edince Queensboro Köprüsü'nü geçtikten sonra ekipten ayrıldılar. Cip CBA'ya doğru yoluna devam ederken Kettering ile Mony bir taksiye binip Lexington Caddesi'nde Summit Oteli'nin yakınlarında bir bankerlik bürosuna gittiler.

Girdikleri büyük salonda yirmi beş otuz kişi başlan üstünde hızla akıp giden borsa rakamlarını izlemekteydiler. Duvarlar yerdeki koyu yeşil halıyla çelişki oluşturacak açık yeşile boyalıydı. Sıralar halinde yere tutturulmuş rahat koltuklar yeşil ve turuncu renkli bir döşemelik kumaşla kaplanmıştı. Rakamları izleyenlerin bazıları ellerinde defter kalemle dikkatle bekliyordu. Diğerleri ise daha rahattılar. Doğulu bir genç elindeki nota sayfasına bakmaktaydı; birkaç kişi gazete okuyor, üç beş kişi de uyukluyordu.

Bir kenarda bir dizi bilgisayar ve telefon vardı. Üzerlerindeki bir tabelada "Alım satım için telefonu kaldırın" diye yazıyordu. Telefonda konuşmalar, alçak sesle de olsa, duyul-

luyordu: "İki bine mi aldın? Sat."... "On sekize beş bin tane alabilir misin? Hemen al."... "Tamam, on beş bir çeyreğe sat."

Salonun öteki ucundaki resepsiyonist bir kadın iki adamın içeri girdiklerini görmüş ve Kettering'i tanıyarak gülümsemişti. Telefonu açıp konuştu.

"Sen biraz çevreye bakın," dedi Kettering Mony'ye. "Yakında bu tür yerler tarihe karışacak; burası en son kalanlardan biridir."

"Borsacılığın sonu gelmedi ama."

"Doğru. Ama borsacılar masraflarını gözden geçirince bunun gibi yerlerin para getirmedeğini öğrendiler. Merak için, ya da biraz kestirmek için gelenlerle dolup taşar böyle yerler. Sonra evsiz barsızlar da onlara

katıldı. Soğuk kış gününde buradan daha sıcak, daha rahat neresi olabilir ki? Ama ne yazık ki, evsiz barksızlar borsada pek oynamıyorlar."

"O zaman burası hakkında bir şey hazırlamalısın. Bunlardan sonuncusu da kapanmadan."

Kettering delikanlının yüzüne baktı. "Bak, bu çok iyi fikir işte. Sanki neden hiç aklıma gelmedi ki? Haftaya NaPla bir konuşayım bakalım."

Resepsiyon memurunun arkasındaki kapalı kapı açıldı, odadan kalın kaşlı, iriyarı bir adarn çıkıp Kettering'i karşıladı. "Don, seni-gördüğüme çok memnun oldum. Çoktandır buraya uğramıyorsun ama biz seni haberlerde hiç kaçırmadan dinliyoruz. Sana yardım edebilir miyiz?"

"Teşekkür ederim, Kevin. Genç meslektaşım Jonathan bugün alıp da yarın değeri dört kat artacak bir kağıt anyor. Onun dışında yarım saat kullanabileceğim bir masa ile telefonun var mı?"

"Masa ile telefon sorun değil. Arkaya gel benimkini kullan. Ötekine gelince, Kusura bakma, Jonahthan, ama korkarım kristal küremiz arızalandı. Ama sen buradayken onarımdan gelirse sana haber veririm."

404

Maun masalı, iki meşin koltuklu, bilgisayar ve telefonlu küçük ama rahat bir odaya girdiler. Kapının üstündeki plakada Kevin Fane yazıyordu.

"Rahatınıza bakın," dedi Kevin. "Size kahveyle sandviç de yollarım."

Yalnız kaldıklarında Kettering, "Kevin ile kolejdeyken yazılan New York Borsası'nda çalışırdık, o günden sonra bağlantıyı hiç kaybetmedik," dedi. "Profesyonelce bir öğüt ister misin?"

"Elbette," diye Mony başını salladı.

"Muhabir olursan, ki olacak gibi görünüyorsun, bağlantı kurduğun kişilerin çok olmasına dikkat et, hem yukarıda hem aşağıda ve şimdi yaptığımız gibi, sık sık ziyaret et onları. Kimi zaman hiç beklemediğin haberi bu yolla bulabilirsin. İnsanların televizyonculara yardım etmeyi sevdiklerini de unutma. Kendi telefonlarını kullanmana izin vermeleri onları sana yaklaştırır ve gariptir, minnettar kılar."

Kettering bir yandan cebindeki yüzer dolarlık banknotları masanın üzerine yaymıştı. Çekmeceden not alacağı bir de kağıt çıkardı.

"Şansımızı önce üzerinde adlar yazılı olanlarla deneyeceğiz. Gerekirse de sonra hesap numaralı olanlarını araştırırız." Kettering paralardan birini aldı. "James W. Mortell," diye okudu. "Bak bakalım Manhattan rehberinde bulacak mısın."

Mony az sonra, "Burada," dedi. Kettering Mony'nin okuduğu numarayı çevirdi. İkinci çalıştan sonra hoş bir kadın sesi, "Mortell Tesisatçılık," dedi.

"Günaydın. Bay Mortell orada mıydı acaba?"

"İşe gitti. Ben eşiyim. Size yardımcı olabilir miyim?" Sadece hoş değil, genç ve kibar da diye düşündü Kettering.

"Teşekkür ederim, Bayan Mortell. Adım Don Kettering. CBA Haberlerinin ekonomi muhabiriyim." Bir duraklama ve duraksama. "Şaka mı ediyorsunuz?"

405

"Hayır, hanımefendi. CBA'da bir araştırma yapıyoruz ve Bay Mortell'in bize yardımcı olabileceğini düşünmüştük. Onun yokluğunda belki de siz yardım edebilirsiniz."

"Siz gerçekten Don Kettering'siniz. Sesinizi tanıdım. Size nasıl yardım edebiliriz?" Yumuşacık bir kahkaha.

"Orada bir musluk bozulmuş değilse elbette."

"Bildiğim kadarıyla musluklar sağlam, ama bir aksaklık olursa sizi hatırlayacağım. Aslında biz sizi kocanızın adının üzerinde yazılı olduğu yüz dolarlık bir banknot için arıyorduk."

"Umarım yanlış bir şey yapmamışsınızdır."

"Kesinlikle hayır, Bayan Mortell. Banknotun kocanızın elinden geçtiği anlaşılıyor, ben paranın ondan sonra nereye gittiğini öğrenmeye çalışıyorum."

"Eh, nakit ödeyen müşterilerimiz vardır," dedi kadın. "Ama biz kendilerine herhangi bir soru sormayız."

"Sormanız için hiçbir neden yok zaten."

"Sonra büyük banknotları bankaya verdiğimizde kimi zaman üzerlerine adımızı yazarlar. Sanırım bunu yapmamaları gerekir ama bazıları yapıyorlar işte. Bir keresinde neden diye sordum. Veznedar sahte yüzlükler olduğunu, bunu yaparak kendilerini koruduklarını söylemişlerdi."

"Tam düşündüğüm gibi. Elimdeki banknot da öyledir herhalde. Bayan Mortell, bankanızın adını vermekte bir sakınca var mı?"

"Sanmam. Citibank'la çalışıyoruz." Bankanın bir şubesinin adını verdi.

"Teşekkür ederim. Bu kadar bilgi bana yeter."

"Bir dakika, Bay Kettering. Size bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Bu haberlerde yer alacak bir şey mi? Eğer öyleyse kaçırmamak için ne yapmalıyım?"

"Çok basit. Bayan Mortell bana o kadar yardımcı oldunuz ki, ben size telef on edip bildireceğim."

406

Kettering telefonu kapatırken Jonathan Mony, "Bir şey öğrenirim diye düşünüyordum ve öğrendim," dedi. "Neyi?"

"Dost kazanmayı."

Kettering gülümsedi. Bayan Mortell'in pek hoş bir sesi olduğunu ve hafif bir davet imasıyla telefon etmek yerine kendisini görmeye gideceğine karar vermişti bile. Ama düş-kırıklığma uğrayabüirdi. Sesler aldatıcıydı ve kadın, sesinden daha yaşlı ve bir otobüsün kıcına benziyor olabilirdi. Ancak güdüleri hiç de öyle demiyordu. Jonathan'ın zamanla öğreneceği şeylerden biri de televizyonda romantik fırsatların eğer insan isterse- kolaylıkla cinsel zevklere dönüşebileceğiydi.

Bir başka banknot seçti. "Haydi, bir de bunu deneyelim," dedi. "Nicolini Kardeşler."

Orası da Üçüncü Caddede bir pastacıydı. Telefonu açan adam ilk başta kuşkulu davranıp kapatmak istemişti. Ama Kettering adamı ikna edebildi. Sonunda büyük kupür-lü banknotların yatırıldığı bankanın adı ortaya çıktı: Dağ Hammarskjöld Alanında American-Amazonas Bankası.

Bundan sonraki iki ad rehberde yoktu.

Ondan sonraki ise bir erkek giyim mağazasının müdürüydü. O da Leumi Bankası'nda hesapları olduğunu söyledi.

Sonraki paranın üstündeki ad da bulunamadı. Ondan sonrakinde adı yazılı kadın kendilerine güvenemeyip küfüre başlayınca Kettering telefonu kapattı. Beşinci telefona seksen altı yaşında bir adam çıktı. Adam telefonda konuşamayacak kadar zayıf olduğundan yanındaki bakıcısı aracılığıyla konuşuyordu. Ancak adamın kafası yerindeydi. Birkaç tane gece kulübü olan oğlu kendisine ara sıra yüzer dolarlık banknotlar verirdi, o da -ki adam bunu kıs kıs gülerek söylemişti- bunları yaşlılığı için bankaya yatırıyordu. Dağ Hammarskjöld Meydanı'ndaki American Amazonas Bankası'yla çalışıyordu.

407

Bundan sonra Grand Central yakınlarındaki bir deniz ürünleri lokantası çıktı. Kettering kendisine herhangi bir şey söyleme sorumluluğunu almak istemeyen birkaç kişiyle konuştuktan sonra sonunda lokanta sahibine erişebildi. "Elbette bankamın adını söyleyebilirim," dedi adam. "Umarım siz de haberlerde adımızı anarsınız belki de. Adını bir türlü beceremediğim Dağ Hammarskjöld Meydanı'nda Ameri- can-Amazonas."

Kettering telefonu kapatınca paraları toplayıp Mony'ye, "Büyük ikramiye," dedi. "Başka telefon gerekmez. Yanıtı bulduk."

Delikanlının sorgu dolu bakışlarını görünce, "Şöyle düşün," dedi. "Beş kişiden üçünün aynı bankayı kullanması rastlantı olamayacak bir durumdur. Citibank ve Leumi'den geçen öteki paraların da American-Amazonas kanalından geçtiğini kabul edebiliriz."

"Şu halde Novack-Rodriguez'in Godoy'a tabutlar için verdiği para oradan alınmıştı."

"Evet öyle. Aynı bankada Sloane'un ailesini kaçıran o namussuzların hesapları bile olabilir."

"Şu halde ilk durağımız Dağ Hammarskjöld Alanı, öyle mi?"

Kettering koltuğunu itip ayağa kalktı. "Başka neresi olacak ki? Yürü bakalım."

408

10

A MERİCAN-Amazonas'a giren Don Kettering hemen ta-/mnınca gelmesinin tam bir sürpriz olmadığını sezinledi.

Müdürle görüşmek isteyince orta yaşlı bir sekreter, "Şimdi yanında biri var, Bay Kettering, ama geldiğinizi haber vereceğim," dedi. Sonra Jonathan Mony'ye baktı. "Siz beyleri fazla bekletmeyeceğini tahmin ederim." Kettering beklerken bankayı gözden geçirdi. Meydanın kuzeyindeki eski bir yapının zemin katında olan banka dış görünüşüyle hiç önemli görünmüyordu. New York için küçük olan içiyse renkli ve çok çekiciydi. Alışılmış çini döşeme yerine soluk kırmızı, vişne ve turuncu renklerinde duvardan duvara bir halıyla kaplıydı. Altın harflerle yazılı küçük bir tabelada halının Brezilya'da Amazonas'da dokunduğu belirtiliyordu.

Bankanın döşenişi alışlagelmiş biçimdeyse de -bir yanda veznelere, diğer yanda üç şef masası- ahşap işleri en üstün kaliteydi. Bir duvarın hemen hemen tamamını kaplayan bir resim vardı -yeleleri kabarmış atlar üzerinde üniformalı askerlerle bir devrim manzarası.

Kettering duvar resmine bakarken sekreter, "Bay Armando serbest, lütfen böyle buyrun," dedi.

Salonu görmeyi mümkün kılan cam duvarlı bir odaya girince müdür elini uzatarak ileri doğru yürüdü.

Masasının üstündeki plakadan adının Emiliano W. Armando, Jr. olduğu anlaşılıyordu.

409

"Bay Kettering sizinle tanışmak benim için bir onurdur. Sizi sık sık izler ve genellikle de sözlerinize hayran kalırım. Ancak sanırım bu da sık sık duyduğunuz bir şeydir."

"Yine de hoşuma gider." Ekonomi muhabiri Mony'yi tanıştırdı. Armando'nun bir işaretiyle yüzleri parlak mavi ve sarılarla dolu bir duvar halısına bakacak şekilde oturdular.

Bankacı döner koltuğuna yaslanarak içini çekti. "Sizin ya da size benzer birinin geleceğini biliyordum," dedi. "Bizler için çok sıkıntılı günler oldu doğrusu, ama bunu anladığınızı tahmin ederim."

Kettering öne eğildi. Müdür onun bilmediği bir şeyi bildiğini sanıyordu. "Evet, genellikle öyledir," dedi. "Doğrusu merak ettim, nasıl öğrendiniz?"

Ekonomi muhabiri, "Neyi?" diye sormamayı başararak gülümsedi. "Televizyon haberciliğinde kimi zaman açıklaya-mazsak da bizim de haber kaynaklarımız vardır." Mony'nin ifadesiz görünmeyi başararak konuşmayı dikkatle izlediğinin farkındaydı. Eh, bu hevesli genç o gün gerçek bir habercilik dersi almaktaydı.

"Post'taki yazı mıydı diye merak ettim," dedi Armando. "Pek çok soruyu yanıtsız bırakıyordu."

Kettering kaşlarını çattı. "Onu okumuş olabilirim. Bir kopyası var mı sizde?"

"Elbette." Armando çekmecesinden bir plastik dosya içinde bir gazete kesiği çıkardı. Yazının başlığı şöyleydi: **BM DİPLOMATI SEVGİLİSİNİ KISKANÇLIK YÜZÜNDEN ÖLDÜRDÜKTEN SONRA İNTİHAR ETTİ**

Kettering on günlük olduğuna dikkat ederek haberi okudu. Ölenlerin kimliklerini okuyunca -American Amazonas Bankası'ndan Helga Efferen ile BM Peru heyetinden Jose Antonio Salaverry- müdürün telaşı anlaşıldı. Anlaşılmayan

410

bu olayın kendilerini oraya getiren şeyle ilgili olup olmadığıydı.

Kettering dosyayı Mony'ye verip Armando'ya döndü. "Yanıtsız kalan sorular demiştiniz sanırım."

Müdür başını salladı. "Gazetede polisin olayı nasıl gördüğü yazıyor. Ama ben buna inanmıyorum."

Kettering hâlâ bir bağ arayarak, "Neden?" diye sordu.

"Olay bu kadar basit açıklanmayacak kadar karmaşık çünkü."

"Burada çalışan kadını tanıdığınız anlaşılıyor. Sala-verry'yi de tanır mıydınız?"

"Ne yazık ki, tanırdım."

"Bunu biraz açıklayabilir misiniz?"

Armonda bir an duraksadıktan sonra, "Size karşı açık olacağım, Bay Kettering," dedi. "Çünkü hem sizin habercilikte adü davrandığınızı biliyorum, hem de bu on gün içinde burada öğrendiklerimizin nasıl olsa duyulacağını tahmin ediyorum. Ancak bankaya karşı da bir yükümlülüğüm var. Biz Latin Amerika'da saygın bir kuruluşuz, Birleşik Devletler'de de başka şubelerimiz var. Benim yurt dışındaki üst düzey yöneticilerimizle görüşebilmem için bana bir iki gün süre verebilir miydiniz?"

Bir bağlantı vardı! Kettering sezilerine güvenerek başını salladı. "Beklemek olası değil. Güvenlik ve insan yaşamını ilgilendiren kritik bir durum söz konusu." Biraz kendisinin açıklama yapma zamanı gelmişti artık.

"Bay Armando, CBA'da sizin bankanızın bundan iki hafta önce Sloane'ların kaçırılmasına şu ya da bu şekilde karıştırıldığına inanıyoruz. O olayı duymuşsunuzdur. Şimdi ortaya şöyle bir şey çıkıyor: Bu olay, yani Efferen ile Salaverry'-nin ölümlerinin kaçırılma ile bir ilgisi var mı?"

Armando daha önce kaygılıysa, Kettering'in bu sözü beynine inen bir yıldırım etkisi yapmıştı. Dirseklerini masaya dayayıp başını avuçları içine aldı. Bir an böyle durduktan sonra bakışlarını kaldırdı.

411

Fısıltıyla, "Evet, olabilir," dedi. "Şimdi anladım bunu. Olası değü de hemen hemen. Ben birkaç aya kadar emeldi olacağım ve şu anda düşündüğüm tek şey var: Neden bütün bunlar ben buradan ayrıldıktan sonra olmadı sanki?"

"Duyularınızı anlıyorum." Kettering sabırsızlığı önlemeye çalıştı. "Ama gerçek şu ki, siz ve ben buradayız ve işe karışmış bulunuyoruz. İkimizin de ayrı ayrı bilgilere sahip olduğumuz anlaşılıyor. Bilgi alışverişinde bulunursak bu ikimiz için de yararlı olacaktır."

"Kabul," dedi Armando. "Nereden başlayalım."

"Önce ben anlatayım. Büyük miktar bir para, en az on bin dolar ve belki de çok daha fazlası sizin bankanızdan geçip kaçıranlara verilmiştir."

Banka müdürü başını salladı. "Sizin ve benim bildiklerimizi birleştirirsek bu çok daha büyük bir paradır."

Adam durdu. "Eğer size bazı ayrıntılar verirsem bunları benden duyduğunuzu açıklamak zorunda mısınız?"

Kettering düşündü. "Herhalde değilim. Bizde bir 'olayın çerçevesi için, suçlama için değil' diye bir kural vardır. İsterseniz bu temel üzerinde konuşalım."

"Böylesini yeğlerim." Armando bir an durup düşüncelerini topladı. "Bu bankada Birleşmiş Milletler heyetlerinin bir çoğunun hesapları bulunur. Size bunları açıklamayacağım ama bankamızın belirli bazı ülkelerle güçlü bağları olduğunu söyleyeceğim. Bu bankanın BM'ye yakın bir yerde kurulmasının nedeni de budur. BM heyetleri içinde çeşitli kimselerin bu hesapları kullanmaya hakları vardır. Bay Sala-verry de böyle bir hesap kullanmaktaydı."

"Peru heyetine ait bir hesap mı?"

"Evet. O hesabı, imza ve kullanma yetkisi olan Sala-verry'deji başka kaç kişinin bildiği hakkında hiçbir bilgim yok. Herhangi bir BM heyetinin çeşitli hesaplan olduğunu ve bunlardan bazılarının özel amaçlar için kullanılabileceğini anlamaksınız."

412

"Tamam, ama biz önemli olanın üstünde duralım."

"Son birkaç ay içinde o hesaba büyük paralar gelip gidiyordu. Hepsi yasaldı bunların, banka olağandışı hiçbir şey yapmıyordu. Bir tek şey dışında."

"Neydi o?"

"Burada müdür yardımcısı olarak önemli sorumlulukları olan bayan Efferen o hesabın giriş çıkışlarını kendisi yapıyor ve aynı zamanda bana ve diğerlerine bu konuda hiçbir bilgi vermiyordu."

"Diğer bir deyişle paranın nereden geldiği ve kime verildiği sır olarak saklanıyordu."

Armando başını salladı. "Evet, öyleydi."

"Peki, para kime ödeniyordu?"

"Her seferinde imzası karşılığında Jose Antonio Sala-verry'ye. Hesapta başka imza yoktu ve para hep nakit ödeniyordu."

"Biraz geri gidelim," dedi Kettering. "Bize polisin Effe-ring ile Salaverry'nin ölüm şekli hakkındaki kanısına katılmadığınızı söylediniz. Neden?"

"Geçen hafta banka içinde olanları anladığım zaman bu hesaptan Salaverry aracılığıyla para çekildiğini ve parayı veren kişinin ikisini de öldürüp ölüme intihar süsü verdiğini düşünmüştüm. Ama siz şimdi Sloane ailesini kaçıranların da bu işe karışmış olduklarını söyleyince bundan emin oldum."

Ufak tefek müdür büyük bir gerilim içinde ve emekliliğinin yaklaşmış olmasına karşın güçlü bir mantıklılık gösteriyor, diye düşündü Kettering. Mony'nin kıpırdandığını görünce, "Jonathan, bir şey sormak istiyorsan durma, sor," dedi.

Mony aldığı notları bir kenara koyup öne eğildi. "Bay Armando, eğer sizin dediğiniz doğruysa, bu iki insanın neden öldürüldükleri hakkında bir tahminde bulunabilir misiniz?"

Müdür omuzlarını silkti. "Bence fazla şey biliyorlardı."

413

"Örneğin ne? Kaçıranların kimliklerini mi?"

"Bay Kettering'in bana anlattıkları doğruysa, bu bir olasılıktır."

"Peki, Salaverry'nin kontrolünde bulunan bu paranın ^kaynağı neresiydi? O paranın nereden geldiğini biliyor musunuz?"

Müdür ilk kez duraksadı. "Pazartesinden bu yana Peru heyetinin üyeleriyle görüştüm. Onlar da bir araştırma yapıyorlar. Onların buldukları ve kendileriyle konuştuğumuz konular aramızda sır..."

"Biz sizin ağzınızdan bir şey söyleyecek değiliz, bu konuda anlaşmıştık," diye Kettering adamın sözünü kesti.

"Onun için söyleyin, lütfen. Para kimden geliyordu?"

Armando göğüs geçirdi. "Size bir soru sormama izin verin, Bay Kettering. Hiç Sendero Luminoso diye bir örgütten söz edildiğini duymuş muydunuz?"

"Evet," diye Kettering'in yüzü gerilmişti.

"Emin değiliz ama o hesaba parayı yatıranların onlar olduğunu tahmin ediyoruz."

Harry Partridge ile Minn Van Canh Kettering ile Mony'yi bıraktıktan sonra Altıncı Cadde ile Elli Yedinci Sokak kavşağındaki Wolf kafeteryasına gittiler. Dev salamlı sandviçlerini yerken o günkü işini etkilemesine karşın Minh'in özellikle düşünceli olduğunu fark etti.

"Aklında bir şey mi var, dostum?" diye sordu.

"Bir iki şey." Tipik bir Van Cahn yanıtıydı bu ve Partridge ısrar etmemesi gerektiğini bilirdi. Minh kendi isteyince daha ayrıntılı olarak konuşurdu.

Partidge belki de ertesi gün Kolombiya'ya gitmek istediğini açıkladı. Yanına kimseyi alıp almayacağına karar vermemişti; o konuyu Rita'yla konuşacaktı. Ancak yarın ya da

414

daha sonra bir kamera ekibine ihtiyacı olursa Minh'i istiyordu.

Van Cahn bir karar vermek istercesine durakladı. Sonra başını salladı. "Tamam, bunu sen ve Crawford için yaparım. Ama bu son kez olacak. Son serüven."

Partridge şaşırılmıştı. "Yani işten ayrılıyor musun?"

"Aileme söz verdim; dün gece konuştuk. Karım evde daha çok bulunmamı istiyor. Çocukları bana ihtiyaçları var. İşimin de. Onun için döndükten sonra, ayrılacağım."

"Ama bu o kadar apansız oldu ki!"

Cahn o pek seyrek görülen gülümsemesiyle, "Sabahın üçünde Sri Lanka ya da Gdansk'a gitme emri gibi mi apansız?" diye sordu.

"Ne demek istediğini biliyorum, ama seni çok arayacağım. Sensiz aynı şey olmayacak." Partridge, bu karar kendisini şaşırtmamış gibi esefle başını salladı. CBA Haberleri için çalışan bir Vietnamlı olarak Minh savaşta çok tehlikeler atlatmış, karısı ile çocukları Saygon'un düşmesinden ancak bir gün önce ülke dışına çıkabilmişlerdi.

Van Canh ailesi bundan sonraki yıllarda yeni Amerikan yaşamına uyum göstermişlerdi. Çoğu Vietnam göçmenleri gibi, çocukları çok çalışmışlar, okulda sonra da kolejde başarılı olmuşlardı. Partridge onları iyi tanır, ailenin dayanışmasına hayran olur, hatta kimi zaman da kıskanırdı. Bu dayanışmanın bir parçası olarak çok tutumlu yaşarlar, Minh kazandığının çoğunu biriktirirdi. Meslektaşları arasında onun artık bir milyoner olduğu dedikodusu bile yayılmıştı.

Minh'in son beş yılda New York'un dış mahallelerinde birkaç tane fotoğrafçı dükkanı alıp karısının yardımıyla bunları büyültmesine bakılırsa milyoner söylentisi doğru da olabilirdi.

"İşlerin nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Çok iyi." Minh bir kere daha gülümsedi. "Ama karım Thanh'ın tek başına yürütemeyeceği kadar geliştirdi artık." 415

"Senin için çok sevindim, çünkü böyle bir şeyi senin kadar Hak eden'olmamıştır. Arada sırada yine görüşeceğimizi umarım."

"Buna emin olabilirsin, Harry. Evimizde senin adın saygın konuklarımızın en başındadır."

Partridge dönüşte Van Cahn'dan ayrıldıktan sonra spor malzemesi satan bir mağazaya uğrayıp birkaç çift kalın çorap, bir çift yürüyüş ayakkabısı ve sağlam bir fener aldı. Üçüne de çok yakında ihtiyacı olacağını tahmin ediyordu. CBA'ya döndüğünde ikinci olmuştu.

Toplantı odasında Rita Abrams kendisine el etti. "Biri seni bulmaya çalışıyor. Bu sabahten beri üç kere telefon etti. Adını vermedi, ama seninle bugün kesinlikle konuşması gerekiyormuş. Buraya mutlaka geleceğini söyledim."

"Teşekkür ederim. Benim de sana söyleyeceğim bir şey var. Bogota'ya gitmeye karar verdim..."

Hızlı ayak sesleri duyunca ikisi birden başlarını kaldırdılar. Bir an sonra Kettering arkasında Jonathan Mony olduğu halde içeri girdi.

"Harry! Rita!" Kettering aceleden soluk soluğa kalmıştı. "Sanırım olay aydınlandı!"

Rita çevresine bakıp yalnız olmadıklarını görünce, "Kapalı bir yere gidelim," diyerek kendi odasına doğru yürüdü.

Kettering'in zaman zaman Mony'nin de yardımıyla durumu anlatması yirmi dakika sürdü. Kettering banka müdüründen aldığı gazete kesiği fotokopisini gösterdi.

Rita yazıyı okuduktan sonra, "Bu iki ölümü de soruşturmaya başlayalım mı?" diye Kettering'e sordu.

"Belki. Ama bu pek önemli değil şimdi. Önemli olan Peru artık."

"Bence de öyle," dedi Partridge. "Ve Peru daha önce de sözkonusu oldu." İki gün önce Lima'daki Escena gazetesinin sahibi Manuel Leon Seminario ile yaptığı konuşmayı hatırlamıştı. Belirli bir şeyden söz etmeden Seminario, "Pe-

416

ru'da bugünlerde adam kaçırmak sıradan olaylardan sayılır oldu," demişti.

Rita, "Peru'nun işe karıştığı kesinse de kaçırılanların ülke dışına çıkartıldıklarından henüz emin değiliz," dedi.

"Onu unutmadım," dedi Partridge. "Don, başka bir şey var mıydı?"

Kettering başını salladı. "Evet. Bankadan çıkmadan önce müdürü bir röportaja kandırdım. Belki de öğleden sonra. Banka sahipleriyle arasında bir sorun çıkabileceğini düşünüyorsa da, sorumluluğunu bilerek bunu göze almaya karar verdi. Harry, istersen o röportajı da ben yapayım."

"Çok iyi olur. Zaten haber senin haberin." Partridge Ri-ta'ya döndü. "Bogota'yı unut. Yarın sabah Lima'da olmak istiyorum."

"Peki, neyi ne zaman yayınlayacağız?"

"Bildiğimiz her şeyi ve çok yakında. Tam zamanını Leş ve Chuck'la konuşuruz. Ancak ben bir muhabir ordusu gelmeden en az yirmi dört saat Lima'da kalmak isterim. Onun için hemen şimdi başlayarak bütün gece çalışıp haberi hazırlayacağız. Ekipteki herkes saat beşte burada olsun."

"Tamam, patron!" dedi Rita.

Tam o anda masasının üstündeki telefon çaldı. Rita açınca ağızlığı kapatıp Partridge'e, "Sabahtan beri seni arayan adam," dedi.

Harry telefonu aldı. "Ben Harry Partridge."

"Sakin adımı söyleme. Anlaşıldı mı?" Adamın sesi belki bilerek boğuklaşmıştı ama Partridge suç örgütlerinin avukatını tanımıştı.

"Anlaşıldı."

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Biliyorum."

"Seni bir telefon kulübesinden arıyorum, nerede olduğumu izletmeye kalkışma. Bir şey daha var: Eğer sana söyleyeceklerimi benim adımla kullanırsan senin yalancı olduğun ilan edeceğim. Anlaşıldı mı?"

Gece Terörü - F. 27

417

"Anlaşıldı."

"Bu bilgiyi edinmek için çok büyük tehlikelere atıldım. Belirli insanlar bu konuşmayı bilecek olsalardı canımdan olurdu. Onun için bu konuşma bitince sana olan borcum tam olarak ödenmiş olacak. Bu da anlaşıldı mı?"

"O da anlaşıldı."

"İş yaptığım bazı müvekkillerimin Latin Amerika'da bağlantıları var." Kokain bağlantısı, diye düşündü Partridge.

"Sana dediğim gibi, oluşturduğun o işe asla bulaşmazlar, ama bazı şeyleri de duyuyorlar."

"Anlıyorum."

"Haber çok sağlam, sana garanti ederim. Aradığın insanlar geçen Cumartesi Birleşik Devletler'den çıkarıldılar ve şimdi Peru'da tutuklular. Anladın mı?"

"Anladım. Bir soru sorabilir miyim?"

"Hayır."

"Bir ad gerek bana," diye yalvardı Partridge. "Bu işten sorumlu kim? Kimin elinde bulunuyorlar?"

"Hoşça kal."

"Dur, lütfen dur! Peki ad vermeyeceksen sormayacağım. Ama şunu yap: ben bir ad söyleyeceğim, eğer yamlıyor-sam bana hayır anlamına gelecek bir işaret ver. Hakhsam hiçbir şey söyleme. Bunu yapar mısın?" Bir duraklama, sonra, "Acele et."

Partridge derin bir soluk aldı. "Sendero Luminoso."

Öteki uçta bir sessizlik oldu, ardından kapanan telefonun çıtırtısı duyuldu.

418

11

SİON'daki kulübede kendine geldikten kısa bir süre sonra Peru'da tutsak bulduklarını öğrenen Jessica, liderliğin ve fikirlerin kendisinden gelmesi gerektiğini anlamıştı. Kurtarılmalarını umutla beklerlerken bu işkenceden sağ çıkabilmeleri ancak bu iki niteliğe bağlıydı. Bunun karşıtı derin bir umutsuzluktu ki, o zaman belki de hepsinin sonu demek olan duygusal teslimeye yönelebillerdi.

Angus cesaretliyse de bir destek olmaktan ileri gidemeyecek kadar yaşlı ve zayıftı ve sonunda onun da Jessica'nın gücüne ihtiyacı olabilirdi. Her zaman olduğu gibi Nicky de Jessica'nın kafasında en önemli yere sahipti.

Bu karabasandan sağ salim kurtulsalar bile -ki, Jessica başka bir sonu düşünmüyordu- Nicky'de yaşamının sonuna kadar ruhsal bir yara kalabilirdi. Önlerinde ne olursa olsun Jessica böyle bir şey olmaması için mücadele etmeye kararlıydı. Nicky'ye ve gerekirse Angus'a her şeyden önce onur ve özsaygılarını korumaları gerektiğini öğretecekti.

Ve bunu nasıl yapacağını biliyordu. Arkadaşlarından bazılarının bir kapris olarak gördükleri bir kursa devam etmişti. Aslında kocasının gitmesi gereken bu kursa Crawford gidecek zaman bulamamıştı. Jessica da ailede birisinin gitmesi gerektiğine inanarak kursa katılmıştı.

Çok teşekkür ederim, Tann senden razı olsun General Wade! O dersleri dinlerken bunlara bir gün ihtiyacım olaca-

419

ğını ve bana öğrettiklerini kullanacağımı asla hayal bile etmemiştim.

General Cedric Wade, Kore Savaşı'nda İngiliz ordusunda başçavuştu. Sonra da seçkin İngiliz SAS birliğinde subaylık yapmıştı. Artık emekliye ayrılıp New York'ta yaşayan adam küçük çaplı anti terörizm dersleri veriyordu. Amerikan ordusunun zaman zaman kendisine öğrenci yollayacağı kadar yaygın bir ünü vardı.

Çavuş Wade 1951'de Kore'de Kuzey Koreliler tarafından yakalanmış ve dokuz buçuk ay toprak bir çukurun içinde tek başına kalmıştı. Başı üzerinde güneşe ve yağmura açık demir bir parmaklık vardı. Tutuklu bulunduğu süre içinde bir kere bile o üç metrekarelik çukurdan dışarı çıkmış değildi. Başındaki nöbetçilerle pek az konuşabilmiş, okuyacak bir şeyi olmamış, yalnızca gökyüzünü görebilmişti.

Jessica onun derste anlattıklarını şimdi bile duyuyor gibiydi: "Ruhumu yıkmak istediklerini daha ilk başta anlamıştım. Ama bunu o çukurda ölsem bile bunu yapamayacaklarını, özsaygımı kaybetmemeye kararlıydım."

General Wade elinden geldiğince normallik ve düzen kırıntılarını sıkı sıkı sarılarak başarmıştı bunu. Her şeyden önce küçücük hücresinin her köşesine ayrı bir işlev yüklemişti. Birincisi hiç de hoş değildi. Hücresinin içine pislemekten başka yapacak bir şeyi yoktu. Bir köşe o işe ayrılmıştı. Ancak diğer köşelerin aynı şekilde pislenmemesine de dikkat ediyordu. "Koku ilk başta korkunçtu. Ama zorunlu olduğunu bilerek alıştım buna."

Birincisinden en uzakta olan karşı köşe yukarıdan verilen yiyecekleri yemek için kullanılacaktı. Üçüncü köşe uyku, dördüncü köşe ise her gün idman yapmak içindi. "Sağlıklı kalmanın kendimi bir insan olarak görme ve onurumu koruma için gerekli olduğuna inanıyordum."

Günde bir kere içecek su veriliyor, ancak yıkanmak için hiç verilmiyordu. Wade içme suyunun çok küçük bir kısmı-

420

\

la yıkanıp temizleniyordu. "Bu kolay bir şey değildi ve kimi zaman hepsini içmek istiyordum, ama içmedim. Bu nedenle hep temizdim. Bu da çok önemlidir."

Çavuş Wade dokuz ayın sonunda nöbetçisinin dikkatsizliğinden yararlanıp kaçmıştı. Üç gün sonra yakalanıp hücrelerine geri getirilmişti. Ancak iki hafta sonra Amerikan kuvvetleri Kuzey Korelilerin mevzilerini ele geçirince kendisini kurtarmışlardı. Wade'in o zaman kurduğu dostluklar çok sonraları Birleşik Devletlere yerleşmesiyle son bulmuştu.

General Wade'in Jessica ile diğerlerinde öğrettiği şeylerden biri de YD -yakın dövüştü. Bu işte usta olan biri üzerine saldıran birinin silahını elinden alabilir, onun gözünü kör edebilir, boynunu, kol ve bacağını kırabilirdi. Jessica da çok hızlı öğrenen bir öğrenci olmuştu.

Peru'ya geldiklerinden bu yana YD öğrenimini kullanacağı zamanlar çıkmışsa da, Jessica her seferinde kendisini tutmuş, bu tür bir davranışın kendileri için yararlı olamayacağını anlamıştı. Bu yeteneğini işe yarayabileceği bir ana kadar gizli tutacaktı.

Nueva Esperanza'da henüz böyle bir an gelmiş değildi. Gelecek gibi de görünmüyordu.

Jessica, Nicky ve Angus'un o ayrı ayrı kafeslere yerleştirilmelerinin ilk dakikalarında Nicky'nin hıçkırıklarını duyan Jessica da ağlamaya başlamıştı. Tüm kararlılığına karşın üstesinden gelemediği zihni bir yaralanma süresi geçirmişlerdi ve Jessica da diğerleri gibi, buna karşı koyamamıştı.

Ama bu uzun sürmedi.

On dakika kadar geçtikten sonra, "Nicky, beni duyabiliyor musun?" diye seslendi.

Bir duraklamadan sonra çocuğun zayıf sesi duyuldu. "E-vet, anne." Nicky hücrelerini ayıran telin yanına gelmişti. Gözleri karanlığa alışınca birbirlerini görebildiklerini fark ettiler.

"İyi misin?" diyordu Jessica.

421

"İyiyim." Sonra titreyen bir sesle, "Ama burasından hoşlanmadım."

"Ben de yavrum. Ama bir şey yapabilene kadar dayanmamız gerek. Baban ile pek çok kişinin bizi aradıklarım sık sık hatırlat kendine." Jessica sesinin güven verici olduğunu umuyordu.

Nicky'nin öteki yanından Angus'un pek zayıf çıkan sesi duyuldu. "Jessie, seni duydum, Nicky'yi de. Buradan çıkacağımıza inanın. Ve bu inançla bir an gelip çıkacağız."

"Biraz dinlenmeye çalış, Angus." Jessica kayınbabasının kendilerine geldikleri o kulübede Miguel'den yediği dayığı, orman içindeki o uzun yürüyüşü, Angus'un düşmesini, uzun nehir .yolculuğunu ve sonra adamın oradaki mücadelesini

hatırladı.

Konuşurken dışarda ayak sesleri duyuluyordu, az sonra hücrelerinin ilersindeki gölgeler arasından biri görüldü. Bu daha sonra Ramon diye tanıyacakları ve yolda kendilerine eşlik eden silahlılardan iriyarı, bıyıklı bir adamdı. Elindeki Kalaşnikof tüfeği Jessica'ya çevirerek, "Kes sesini!" diye bağırdı.

Jessica itiraz edecekti ki, Angus'un hafifçe, "Jessie, hayır!" dediğini duydu. Üçü de sustular. Az sonra silah indirildi ve Ramon yine oturduğu iskemlesine döndü.

Silahlı nöbetçiler dört saatte bir değişiyordu ve kulübenin içinde her an biri bulunuyordu.

Nöbetçilerinin sertliklerinin de değişik olduğunu çok geçmeden fark ettiler. En yumuşağı Nicky'ye kamyonda yardım eden ve sonra Miguel'in emriyle iplerini kesen Vicen-te'ydi. Vicente seslerini yükseltmedikleri takdirde istedikleri kadar konuşmalarına izin veriyordu. En sertleri de Ramon'du, konuşmalarına hiç izin vermeyen oydu.

Konuştuktan zaman Jessica Nicky ile Angus'a anti terörizm kursunda öğrendiklerini, özellikle de General Wade'in savaşta çektiklerini anlatıyordu. Nicky Wade'e havran kal-

422

mıştı. Belki de tekdüzeliğin ve bir yere tıklımış olmanın verdiği rahatsızlıktan biraz olsun kurtulabiliyordu. Çok hareketli ve çok zeki on bir yaşındaki bir çocuk için bu çok zalim bir yasaktı ve oğlan günde birkaç kere, "Anne, babam bizi kurtarmak için acaba neler yapıyordur?" diye soruyordu.

Jessica tüm hayalgücüyle çocuğu yanıtlamaya çalışıyordu. "Babanın o kadar çok tanıdığı vardır ki, herkesten yardım isteyebilir. Başkan'la bile konuştuğuna eminim. Başkan da bizi aramaları için pek çok kişiyi görevlendirecektir."

Bu doğru bile olsa, Jessica normal zamanlarda asla böyle bir böbürlenmeyi ağızına bile almazdı. Ancak şimdi önemli olan tek şey Nicky'nin umutlanmasıydı.

Jessica ikisine de General Wade'in örneğini izlemelerini söyledi. Uydurma tuvalet araçlarından yararlanırken birbirlerinin mahremiyetine saygı göstererek başlarını çeviriyorlar ve kaçınılmaz koku konusunda asla konuşmuyorlardı, ikinci gün yine Jessica'nın önderliğinde idman yapmaya da başladılar.

İlk bir iki günden sonra bir yaşam biçimi oluşmaya başladı. Günde üç kere yağlı bir yemek veriliyordu - özellikle pirinç ve makarna. Nicky ilk günü ekşimiş yağ tadını alınca az daha boğulacak, Jessica da kusacaktı. Ancak açlık çok geçmeden tiksintinin yerini aldı ve yemeklerini güçbela yemeye başladılar. Her kırk sekiz saatte kızılderili bir kadın tuvalet kovalarını alıp boşaltıyordu. Kovalar genellikle üstünlük yıkanıyorlar ve geri getirildiklerinde yine pislik kokuyorlardı. İçme suyu gazoz şişelerinde veriliyordu; arada sırada da yıkanmak için su veriyorlardı. Nöbetçiler el işaretleriyle çamur renginde olan yıkanma suyunu içmemeleri için kendilerini uyarıyorlardı.

Jessica için en önemli şey olan Nicky'nin morali çok yüksek değilse de hiç olmazsa sabitti. Orada bulunmanın o ilk şokunu atlattıktan sonra dayanıklılık bile göstermeye başladı. New York'ta yardım dernekleriyle yoksul aileler arasın-

423

da çalışan Jessica trajik durumlarda çocukların yetişkinlerden daha iyi uyum sağladıklarını görmüştü. Belki de çocukların düşünceleri çok daha az karmaşık ve dürüst de ondan, diye düşünüyordu. Ya da ortaya bir zorunluluk çıktığı zaman çocuklar zihnen hemen yetişkinliğe erişiyorlardı. Nedeni ne olursa olsun, Nicky gözle görünür bir uyum sağlamıştı.

Nicky nöbetçilerle konuşmayı da deniyordu. İspanyolca-sının pek az olmasına karşın karşısındakinin sabrına bağlı olarak konuşup bilgi almayı başarıyordu. İçlerinde en çok yakınlık gösteren Vicente'ydi.

Vicente'den 'doktor'un gittiğini duydular. Vicente onun Lima'da evine döndüğünü' tahmin ediyordu. Ancak 'hemşire' kalacaktı. Jessica bunların Kesikyüzle, adının Socorro olduğunu öğrendikleri ekşi yüzlü kadın olduklarını anlamıştı.

Vicente'nin öteki nöbetçilerden neden farklı ve daha iyiliksever olduğunu aralarında tartışıyorlardı. Jessica Nicky ile Angus'u uyarmakta gecikmedi: "Farklı olup olmaması önemli değildir. Bizi buraya getirip kapatanlardan birinin de Vicente olduğunu asla aklınızdan çıkarmamaksınız. Ancak diğerleri kadar kötü ve düşüncesiz olmadığı için, onlarla kıyaslanınca iyiymiş gibi görünüyor."

Jessica'nın bu konu üzerinde söylemek istediği başka şeyler varsa da onları daha sonraya bırakmaya karar verdi. Önlerindeki yalnız günlerde düşünecek ve tartışacak taze konular bulmalıydılar. "Ancak öyle olduğu için de Vicente'den mümkün olduğunca yararlanalım," diye ilave etti.

Jessica'nın söylemesi üzerine Nicky Vicente'ye tutsakların dışarı çıkmalarına izin verilip verilmeyeceğini sordu. Vicente başını salladıysa da bu hareketin hayır mı dediği, yoksa soruyu mu anlamadığı anlaşılmadı. Jessica ısrarla Socorro'ya tutsakların kendisini görmek istediklerini bildirmesini istedi. Nicky erinden geleni yaptıysa da karşılık olarak yalnız bir baş sallaması gördüler.

İspanyolca derslerine başlayalı henüz bir iki ay olması-

na karşın Nicky'nin bu yeteneği Jessica'yı şaşırtmıştı. Bunu söyleyince Nicky okulda en iyi arkadaşlarının iki Kübalı göçmen çocuğu olduğunu anlattı. "Onlar bahçede konuşurlarken biz de öğrendik işte," dedi. Nicky durup güldü. "Anne, hiç hoşlanmayacaksın ama bütün kötü sözleri de biliyorlardı. Bize hepsini öğrettiler." Çocuğu dinleyen Angus, "Küfür de öğrendin mi?" diye sordu.

"Öğrendim, büyükbaba."

i "Bana bir iki şey öğret öyleyse. Gerekirse buradakilere
t söylemek için."

"Ama annem..."

"Öğret," dedi Jessica. "İzin veriyorum." Nicky'nin kahkahasını duymak o kadar güzeldi ki.

"Peki, büyükbaba, birine gerçekten kötü şeyler söylemek istiyorsan..." Nicky hücresinin öteki yanına gidip aradaki tel perdenin ardından bir şeyler fısıldadı.

Jessica, zamanı geçirecek bir şey daha bulduk, diye düşündü.

Ve o gün mesajlarını alan Socorro yanlarına geldi.

Kadın kapının önünde durup hücrelere baktı. Kokudan burnunu kıvrırmıştı.

Jessica hiç beklemeden konuştu. "Senin bir hemşire olduğunu biliyoruz, Socorro. Ellerimizin çözülmesini söylemen ve bize çikolata vermen bu yüzdendi."

"Hemşire değilim, hemşire yardımcısıyım," dedi Socorro. Hücrelere biraz daha yaklaştı.

"Burada bunun önemi yok zaten," dedi Jessica. "Doktor gideceğine göre burada tıptan anlayan bir sen kalacaksın."

"Kurnazlık etmeye çalışıyorsun; bunun sana bir yaran olmayacak ama. Beni görmek istemişsin. Ne istiyorsun?"

"Bizi sağ ve sağlam tutmak istediğini gösterdin. Ama buradan çıkıp biraz taze hava soluyamazsak hepimiz hastalanacağız."

424

425

"İçerde kalmanız gerek. Görülmenizi istemiyorlar." "Neden. Ve görülmemizi istemeyenler kimler?" "Bu seni ilgilendirmez. Soru sorma hakkınız da yoktur." "Bir ana olarak oğlumu düşünmek benim hakkım. Yaşlı olan ve çok kötü muamele gören kayınbabamı da." "O bunu hak etti. Çok konuşuyor. Sen de öyle." Jessica'nın içgüdüğü Socorro'nun düşmanlığının bir kısmının yapmacık olduğunu söylüyordu. Bir kompliman yapmaya karar verdi. "İngilizcen kusursuz," dedi. "Amerika'da uzun süre yaşamış olmalısın."

"Bu seni hiç..." Socorro birden susup omuzlarını silkti. "Üç yıl. Nefret ettim ama. Pis ve yozlaşmış bir ülke."

"Buna inandığını sanmıyorum," dedi Jessica. "Orada iyi muamele gördüğünü ve şimdi de bizden nefret etmek için güçlük çektiğini sanıyorum."

"Sen ne düşünürsen düşün, umurumda bile değil." Socorro dışarı çıkacakken kapının önünde durakladı.

"Burasının biraz daha hava almasına çalışacağım," dedi. Gülümser gibi dudakları aralandı. "Böylesi nöbetçiler için daha sağlıklı olacak."

Ertesi gün iki adam gelip duvarlarda boşluklar açarak hücrelerin karşısında camsız pencereler oluşturdular, içerser artık aydınlandığı için tutsaklar birbirlerini ve nöbetçileri görebiliyorlardı. Ayrıca şimdi bir hava cereyanı oluşmuş, kötü kokular tümüyle gitmediyse de epey azalmıştı.

Bu Jessica için bir zaferdi. Socorro'nun görünmeye çalıştığı kadar düşman olmadığını anlamıştı. Bu zayıf noktası belki ilerde daha fazla sömürülebilirdi.

Ancak hava ve ışık zaferi çok küçüktü ve katlanılacak çok daha büyük acılar vardı. Jessica'nın bilmediği bir tanesi biçim almaya başlamıştı bile.

426

12

TUTSAKLAR Nueva Esperanza'ya geldikten altı gün sonra Miguel Ayacucho'da Sendero Luminoso'dan gelin yazılı emirleri aldı. Emri beş yüz kilometrelik dağlık ve uçurumlu yolu iki günde alan bir kamyondaki ulak getirmişti. Aynı zamanda özel araç gereç de getirilmişti.

En önemli emir, kadın tutsağın video filminin çekilme-siydi. Bir senaryo hazırlanmıştı ve bunun dışına çıkılması yasaktı. Miguel bu projeyi kendisi yürütecekti.

Bir başka talimat da Baudelio'nun görevinin sona erdiğini bildiriyordu. Kamyonla Ayacucho'ya dönecek, oradan uçakla Lima'ya gidecekti. Kamyon birkaç gün sonra Nueva Esperanza'ya yeni malzeme getirecek ve hazırlanmış video kasetini alacaktı.

Baudelio'nun Lima'ya gideceği haberi beklenen bir şey de olsa, MiguePin hiç hoşuna gitmemişti. Bir kere içkiye başlayacağı kesindi ve içkiyle birlikte dilinin de çözüleceğinden kuşku yoktu. Bu nedenle Baudelio yalnız kendi küçük gruplarının güvenliği için değil, Miguel'in kendi güvenliği için de bir tehlike oluşturmaktaydı.

Başka koşullar altında Baudelio'ya kendisiyle ormanda bir gezintiye çıkmasını söyler ve gezintiden yalnız dönerdi. Ancak Sendero Luminoso bir yabancıнын kendilerinden birini, nedeni ne olursa olsun, öldürmesine karşı çıkabilirdi.

Miguel de elindeki tek kozu oynayarak ulakla Baude-

427

lio'nun sağ kalmasındaki tehlikeleri anlatan bir not yolladı. Sendero kendi kararını versindi artık. MiguePin bu kararın ne olacağından kuşkusu yoktu.

Aldığı talimatta hoşuna giden bir nokta vardı: "Rehinelerden üçünün de aksine emir alınmadıkça sağlıklı tutulmaları". Sendero komuta heyetinin ancak gazete haberlerinden duymuş olabileceği "üç rehine"den söz edilmesi, Miguel'in yaşlı adamı da özgün planda olmamasına karşın rehine olarak almasının onaylandığını gösteriyordu.

Miguel kamyonun Ayacucho'dan getirdiği araç gerece baktı. Kasetleriyle bir Sony Camcorder, bir üçayak, ışık düzeni ve benzin motorlu bir 110 volt jeneratörü. Daha önce rehinelerle ses ve görüntü kaydı yapmış olan Miguel için hiçbir sorun yoktu.

Ancak kadının söz dinlemesi için bazı sıkı önlemler alması gerekeceğini de biliyordu. Onun için tutsaklara sert muamele ettiklerini bildiği ve herhangi bir cezayı vermek için titizlik göstermeyeceklerine emin olduğu Gustavo ile Ramon'u seçmişti.

Kayda ertesi sabah başlayacaklardı.

Sabahın ilk ışığıyla Jessica çalışmaya başlamıştı.

Üçü de Peru'da kendine gelmelerinden sonra tüm ceplerinin boşaltılmış olduğunu görmüşlerdi. Jessica'nın Larch-mont'da elinde olan çantası da alınmıştı. Kendilerine kalanlar bir iki kağıt atası, tarağı ve Angus'un

pantolonun arka cebindeki küçük not defteriydi. Ayrıca Nicky'nin astarı delinmiş ceketinin içinde bir tükenmez kalem bulmuşlardı.

Jessica'nın uyarısıyla not defteri ve kalem dikkatle saklandı. Bunlar ancak yumuşak olarak bildikleri nöbetçiler varken kullanılacaklardı.

Jessica bir gün önce kalemle kağıdı almıştı. Kafesleri
428

arasındaki tel perdeler birbirlerine bir şey geçirmelerini engelliyorlarsa da nöbetçi olan Vicente kalemle defteri almış ve Jessica'ya vermişti.

Jessica henüz belleği güçlüyken o güne kadar karşılaştıkları insanların portrelerini yapmak istiyordu. Pek yetenekli bir ressam değilse de becerikli bir amatördü ve çizdiği portrelerin tanınacağından emindi.

Bir gün önce başladığı ve hâlâ devam ettiği portre Jessica'nın ilk ayıldığında gördüğü uzun boylu, çıplak kafalı, otoriter görünümlü adama aitti. Jessica o zaman tam olarak bilinçli değilse de, "Yardım edin... birine söyleyin..." dediğini hatırlıyordu. Bunun üzerine adamın şaşırıldığını görmüştü. Adam da zaten sonradan belli olduğu kadarıyla herhangi bir şey yapmış değildi.

Kimdi o? Neden oradaydı? Orada olduğuna göre işe karışmış olmalıydı. Jessica adamın Amerikalı olduğuna emindi. Öyle olup olmadığının bir gün kendi çizdiği portreyle öğrenileceğini umuyordu.

Jessica, Learjet pilotu Kaptan Deniz Underhili'in kolayca tanınacak portresini yapmıştı.

Dışardan ayak sesleri duyulunca resmi hemen katlayıp aklına ük gelen yer olan sutyeninin içine soktu. Not defteriyle kalemi de yatağının üstündeki ince şiltenin altına gizledi.

Miguel, Ramon ve Gustavo içeri girmişlerdi. Ellerinde Jessica'nın hemen tanıdığı araç gereç vardı. Miguel'e, "Onu kurmaya hiç zahmet etme," dedi. "Kayıt yaparak size yardımcı olmaya hiç niyetimiz yok."

Miguel kadına aldırma bile. Hiç acele etmeden kamerayı üçayağın üstüne yerleştirdi, ışıkları hazırladı, kabloyu kulübeden dışarı uzattı. Dışarda bir jeneratörün çalışmaya başladığı duyuluyordu. Birkaç dakika sonra üç kafesin önü aydınladı, ışıklar kameranın önündeki boş iskemlenin üzerine gelecek biçimde ayarlandı.

Miguel yine acele etmeden Jessica'nın kafesine yaklaştı.
429

ti. Sesi sert ve soğuktu. "Ben neyi ne zaman dersem onu yar-pacaksın, orospu." El yazısıyla yazılı üç sayfa uzattı. "Bunla- J n söyleyeceksin işte, ne bir eksik ne de bir fazla."

Jessica kağıtları aldı, okudu, sonra yırtıp parçalarını bambu parmaklıkların dışına fırlattı "Söylemeyeceğim işte." |

Miguel bir tepki göstermeyerek bir kenarda bekleyen Gustavo'ya bakıp başını salladı. "Çocuğu getir."

Bir dakika önceki kararlılığına karşın korkuyla ürperdi | Jessica.

Gustavo Nicky'nin kafesinin kilidini açtı. İçeri girip oğlanı omzu ile kolundan yakaladı; sonra kolunu bükerek sürükleyip Jessica'nın kafesinin önüne getirdi. Korktuğu açıkça görülen Nicky sesini çıkarmamıştı.

Artık ter içinde kalmış olan Jessica korkuyla, "Ne yapacaksınız?" diye sordu.

Kimseden ses çıkmadı. Ramon öteki köşeden genellikle nöbetçinin oturduğu iskemleyi getirdi. Gustavo Nicky'yi iterek oturttu, iki adam çocuğu bağladılar. Gustavo kollarını bağlamadan Nicky'nin gömleğinin önünü açmış, çocuğun göğsü görünmüştü. Bu arada Ramon da bir sigara yakmıştı.

Ne olacağını hisseden Jessica MiguePe, "Dur! Belki de acele ettim. Lütfen dur! Konuşalım!" diye bağırdı.

Miguel karşılık vermedi. Eğilip yerden Jessica'nın yırttığı kağıtları aldı. "Üç sayfa vardı," dedi. "Bir budalalık yapacağını tahmin ettiğim için kopyasını vermiştim sana. Ama sen bize üç rakamını verdin, peki, öyle olsun bakalım."

Ramon'a üç parmağını gösterdi. "Quemolo bien... tres veces."

Ramon bir nefes çekince ağzındaki sigaranın ucu kızıl kor oldu. Sonra birden sigarayı ağzından çıkartıp yanan ucunu Nicky'nin göğsüne bastırdı. Çocuk bir an öylesine şaşmıştı ki, sesi çıkmadı. Sonra yanığın acısıyla haykırdı.

Jessica' da haykırıyor, Miguel'in her istediğini yapacağını söyleyerek işkencenin sona ermesi için yalvarıyordu. "Ne

430

istersen yapacağım! Ne istersen! Söyle bana! Ama yapma! Bırak onu!"

Üçüncü kafeste Angus da elleriyle kafesin tel duvarına vurup bağırıyordu. Sesi gürültüye karışıyorsa da arada bazı sözcükler iştiliyordu. "Pis domuzlar! Korkaklar! Hayvanlar!"

Ramon hafif bir gülümsemeye bakıyordu. Sigarayı yine ağzına götürdü, birkaç nefes çekerek ateşi yine kor haline getirdi, sonra bir kere daha oğlanın göğsünün bir başka yerine bastırdı. Nicky'nin çığlıkları artarken aynı şeyi üçüncü kere yaptı. Artık oğlanın çığlıkları ve hıçkırıkları arasında yanık et kokusunu hepsi duymuşlardı.

Miguel ifadesizdi, sanki olup bitene kayıtsızmış gibi.

Üçüncü yanıktan sonra gürültünün yatışmasını bekledikten sonra Jessica'ya, "Kameranın önüne oturacak ve ben işaret verince konuşmaya başlayacaksınız," dedi. "Neler söyleyeceğini kartların üstüne yazdım. Az önce okuduğunun aynısıdır. Kartları okuman için havaya kaldıracağız, sen de okuyacaksın. Anlaşıldı mı?"
"Evet, anladım."

Kadının kupkuru sesini duyan Miguel Gustavo'ya, "Şuna biraz su ver," dedi.

Jessica itiraz etti. "İstemem... Nicky'ye bakın siz... o yanıklara bir şey yapın. Socorro ne yapılacağı..."

"Kes sesini!" diye bağırdı Miguel. "Çocuk öylece kalacak. Sen de benim dediklerimi yapacaksınız!" İnlemekte olan Nicky'ye döndü. "Sen de sus!" Miguel başını çevirdi. "Ramon, sen sigarayı hazır tut."

"Tamam, patron." Ramon sigaranın ucu kızarana bir iki nefes çekti.

Jessica gözlerini kapattı. İnatçılığı yüzden olmuştu bunlar. Bir gün gelip Nicky'nin kendisini bağışlayacağını umuyordu. Onu korumak için isteneni aynen yapacaktı. Ancak tam o anda aklına bir şey geldi.

431

Larchmont'da kaçırılmadan bir gece önce konuşurlarken Crawl video kaydı yapan bir rehinenin gizlice işaretler verebileceğini anlamıştı. Böylece kurtarmak ya da başka bir şey için yapılan kayıt gönderildiği zaman işaretleri bilen biri bunları okuyabilirdi. Ancak şimdi ikisinin de hayallerine bile gelmediği gibi rehine olan Jessica'ydı. Jessica şimdi Crawl in bu kaydı göreceğini bilerek işaretleri hatırlamaya çalışıyordu. Larchmont'daki konuşma gözlerinin önünde canlanmaktaydı... belleği oldum olası güçlüydü... Crawl demişti ki: Dilimle dudaklarımı yalarsam 'bunu zorla yapıyorum, tek sözüme bile inanmayın,' demektir... Sağ kulağı kaşımak ya da sağ kulak memesini tutmak: Adamlar çok iyi örgütlenmiş ve silahlı... Sol kulak memesi - Burada güvenlik kimi zaman gevşek. Dışardan bir müdahale başarılı olabilir... Başka işaretler de vardı. Ama Crawl onları anlatmamıştı. O yüzden üç, daha doğrusu, kulak memesi mesajlarından birini kullanamayacağı için, sadece iki işaret vardı.

Gustavo, Jessica'nın kafesini açıp dışarı çıkmasını işaret etti.

Jessica Nicky'nin yanına koşmak istediye de Miguel öfkeli bir yüzle kendisine bakmaktaydı ve Ramon yeni bir sigara yakmıştı. Jessica durdu, Nicky ile göz göze geldi, oğlanın durumu anladığını gördü. İskemleye, kameranın karşısına oturdu, Gustavo'nun verdiği suyu içti.

Okuyacağı mesaj iki büyük kartona yazılıydı. Gustavo kartonları kaldırdı. Miguel kameranın arkasına geçti, "Elimi indirince başla," dedi.

İşaret verilince Jessica sesine hakim olmaya çalışarak konuşmaya başladı.

"Hepimize çok iyi davranıldı. Kaçırılmamızın nedeni anlatıldığı için bunun neden gerekli olduğunu anlamış bulunuyoruz. Bize Amerikalı dostlarımızın sağ salim evimize dönmemiz için yapmaları gereken şeyin çok kolay olduğunu da söylediler. Bizi kurtarmak için..."

432

"Kes!1"

Miguel'in yüzü öfkeden kıpkırmızıydı.

"Orospu! Çamaşır listesi gibi okuyorsun. İfadesizce konuşarak sanki zorlanmış havası vermek istiyorsun, değil mi?"

"Zorlanıyorum elbette!" Jessica bu asiliğinden az sonra pişman olacaktı.

Miguel'in işaretiyle Ramon sigarasını yine oğlanın göğsüne bastırdı. Bir çığlık daha koptu.

Jessica çıldırmış gibi ayağa fırlamış yalvarıyordu. "Hayır! Yapmayın! Peki, daha iyi konuşacağım... İsteddiğiniz gibi... Söz veriyorum!"

Miguel makineye yeni bir kaset yerleştirip Jessica'mn iskemleye oturmasını işaret etti. Gustavo yine su verdi. Jessica sesini inandırıcı yapmaya çalışarak okudu: "Bizi kurtarmak için bu kayıtle birlikte gönderilen talimatı yerine getirmek yeterlidir..."

Jessica 'yeterlidir' sözcüğünün hemen arkasından diliyle dudaklarını yaladı. Bir riske girdiğinin farkındaydı, ancak bu jestinin doğal görüneceğini umuyordu. Adamlarda bir itiraz gelmemesi üzerine artık Crawl ile diğerlerine söylediklerinin kendi düşüncesi olmadığını anlatabilirdi. Bütün olup bitene karşın Gustavo'nun tuttuğu kartlardan okumaya devam ederken bir tatmin heyecanı duyuyordu.

"... ancak şundan hiç kuşkunuz olmasın: talimatları yerine getirmediğiniz takdirde bir daha hiçbirimizi göremeyeceksiniz. Size yalvarıyoruz...."

Talimat neydi acaba? Adamlar serbest bırakılmaları karşısında ne bedel istemişlerdi? Jessica bunu merak ediyorsa da bir daha sormak budalalığını göstermezdi. Bu arada çok az zaman kalmıştı. Öteki mesaj neydi? Bir seçim yapma-hydı... sağ kulak memesi mi sol mu... Hangisi?

Oradakilerin silahlı ve iyi örgütlenmiş oldukları doğrudu, ama güvenlik kimi zaman çok gevşekti ve nöbetçileri ço-

433

Gece Terörü - F. 28

ğu geceleri uyuyorlardı. Horlamaları duyuluyordu... Jessica karannı vererek elini kaldırdı ve sol kulak memesini kaşıdı. Tamam işte! Kimse dikkat etmemişti! Kapanış sözlerini okumaya devam etti.

"Doğru karar vereceğinizi umarak, size güvenerek bekliyoruz..."

Birkaç saniye sonra bitmişti. Jessica gözlerini kapatırken Miguel ışıkları söndürüp geriledi. Yüzünden memnunluğu okunuyordu.

Socorro bir saat sonra geldi. Nicky için ıstırap, onun inlemelerini duyan ama ellerinden hiçbir şey gelmeyen Jessica ile Angus için de korku dolu bir saat. Jessica nöbetçiye el hareketleriyle kendisine Nicky'nin kafesine gitmesi izin vermesi için yalvarmıştı. İngilizce bilmeyen adamın ne istendiğini anladığı belliydi. Ancak başını sallamış ve, "No se permi-te," demişti.

Jessica müthiş bir suçluluk duygusu içindeydi. "Telin arkasından Nicky'ye, "Çok üzgünüm, yavrum," dedi.

"Bunu yapacaklarını bilseydim istediklerini hemen yapardım. Bir an bile..."

"Üzülme, anne." Nicky duyduğu acıya karşın annesini rahatlatmak istiyordu. "Senin suçun değildi."

"O vahşilerin yaptıklarına kimse inanamazdı, Jessie," diye Angus öteki yandan seslendi. "Hâlâ çok ağrıyor mu, evlat?"

"Çok kötü," diye inledi Nicky.

Jessica yine nöbetçiye yalvardı. "Socorro'yu çağır! Hemşire! Anladın mı? Socorro!"

Adam bu kere aldırmadı bile. Elindeki çizgi romanı okumaya devam etti.

Sonunda Socorro kendiliğinden geldi.

434

"Lütfen Nicky'ye yardım et," dedi Jessica. "Arkadaşların oğlanın vücudunu yaktılar."

"Herhalde _hak etmişti." Socorra nöbetçiye Nicky'nin hücrelerini açmasını işaret ettikten sonra içeri girdi. Dört yanık yarasını görünce dilini şaklattı, sonra dönüp hücreden çıktı. Kapı yine kilitlendi.

"Geri gelecek misin?" diye seslendi Jessica.

Socorro bir an ters bir yanıt verecek gibi oldu. Sonra başını hafifçe eğip dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra elinde bir tas, bir maşraba su ve bir paket gazlı bez ve sargıyla geri döndü.

Jessica telin ardından Socorro'nun yaraları büyük bir dikkatle yıkamasını seyretti. Sonra bir bezle hepsini kuruladı, üzerlerine gazlı bez koyup yapışkan bantla yapıştırdı.

"Teşekkür ederim," dedi Jessica. "Bu işi çok iyi yapıyorsun. Şana bir şey..."

"İkinci derece yanık ve iyileşecek. Birkaç gün sonra bezi çıkaracağım."

"Çektiği aa için de bir şey yapabilir misin?"

"Burası hastane değil. Katlanmalı." Socorra ciddi bir yüzle Nicky'ye döndü. "Bu gün hiç kıpırdamadan yat, çocuk. Yarın sancın azalacak."

Jessica son bir kez daha yalvardı. "Onun yanına gidebilir miyim? Lütfen. Birkaç saatliğine de olsa, birlikte olabilir miyiz?"

"Miguel'e sordum. Olmaz dedi." Socorra bundan sonra da çıkıp gitti.

Odaya çöken sessizliği Angus bozdu. "Nicky, senin için bir şeyler yapabilmek isterdim. Yaşam haksızlıklarla dolu. Sen bunu asla hak etmemiştin."

Bir duraklama. Sonra, "Büyükbaba."

"Evet, evlat?"

"Bir şey var."

"Benim yapabileceğim bir şey mi? Söyle."

435

"O eski şarkılardan söz et bana. Belki birini de okursun."

Angus'un gözleri yaşardı. Herhangi bir açıklama gerektirmeyen bir istekti bu.

Müzik ve şarkı Nicky'nin bayıldığı konulardı, Slonae'la-rm Johnstown'da göl kıyısındaki yazlık evlerinde kimi zaman büyükbaba ile torun konuşurlar ve iki kuşak öncesinin tehlikeli günlerinde Angus ile onun gibi insanlara dayanma gücü veren İkinci Dünya Savaşı şarkılarını dinlerlerdi. Nicky bu konuşmalardan hiç bıkmazdı. Angus da şimdi eskiden söylediği şarkıları hatırlamaya çalıştı.

"Nicky, Hava Kuvvetlerinde yetmiş sekizlik plaklarımızı titizlikle koruyan pilotlardık... O yetmiş sekizlikler çoktan kalktı artık... iddiaya girerim ki bir tane görmemişsindk bile..."

"Bir kere gördüm. Bir arkadaşımın babasında vardı."

Angus gülümsedi. Nicky'nin de bildiği gibi birkaç ay önce bu konuşma aralarında aynen geçmişti.

"Her neyse, o plakları üstene üste taşırdık yanımızda; kolayca kırıldıklarından kimseye güvenemezdik. Bekar Subaylar Lojmanı hep o büyük orkestraların müziğiyle capcanlıydı: Benny Goodman, Tommy Dorsey, Glenn Miller. Şarkıcılar da genç Frank Sinatra, Ray Eberle ve Dick Haymes'ti. Onları dinler sonra duş alırken şarkıları kendimiz söyledik."

"Bir şarkı söylesene, büyükbaba."

"Sesim yaşlandı artık, söyleyebileceğimi hiç sanmıyorum."

"Bir dene, Angus," dedi Jessica. "Şarkıyı biliyorsam, ben de size katılırım."

Angus Nicky'nin hangi şarkıyı sevdiğini düşündü. Evet, birini hatırlamıştı. Sesini toplamaya çalışırken gözucuyla nöbetçiye baktı, bakalım sessizlik yasağında ısrar edecek miydi. Ama adam onların konuşmalarına aldırmandan çizgi romanının sayfalarını çeviriyordu.

436

*s

Angus'un sesi bir zaman iyi sayılırdı, ama artık kendisi gibi yaşlanmış ve çatallaşmıştı. Ama şarkı sözlerini hatırlıyordu...

I'll be seeing you

In all the familiar places

That this heart of mine embraces all day thru'

Jessica da şarkıyı bir yerden hatırlayıp ona katıldı. Çok geçmeden Nicky'nin genç tenor sesi de duyuldu.

In that small cafe,

The park across the way,

The children's carousel,

The chestnut trees, the wishing well,

I'll be seeing you

In ev'ry lovely summer's day.

Angus için yıllar uçup gitmişti sanki. Jessica rahatlamıştı. Nicky içinse de, kısa bir süre için yanıklarının acısı hafiflemişti.

437

13

HARRY Partridge'in ertesi sabah erkenden Peru'ya gi- J deçeğini bildirmesinden sonra Çarşamba öğleden sonrası CBA Haberleri özel ekibi hummalı bir çalışmaya girmişti.

Partridge'in haberlerin kendi gidişinden otuz altı saat sonra yayınlanmasını istediği için bundan sonraki üç günün programları konusunda hemen toplantılar yapıldı, hazırlanan planlar onaylandı.

ilk yapılacak şey, Cuma günü MM Akşam Haberlerinde Partridge tarafından ilk haber olarak okunacak

bültenin j yazılması ve kayda alınmasıydı. Bu bültende Sloane ailesi-j nin kaçırılması hakkında bilinen her şey

ve bu arada Peru | ile Sendero Luminoso hakkında en son bilgiler, terörist Uli-ses Rodriguez'in teşhis

edilmesi; tabutlar ve Alberto Go- | doy; Amazonas-American bankası ve sözde cinayet-intihar açıklanacaktı.

Ancak hazırlık başlamadan Harry Partridge Crawford i Sloane'un dördüncü kattaki odasına gitti. Herhangi bir yeni 1 gelişme ya da plandan önce bunu Sloane'u bilmesini istiyor- | du.

On üç gün önceki kaçırılma olayından bu yana Craw- J ford Sloane'e çalışmaya devam etmişti. Ancak zaman

zaman sadece gününü doldurmaya çalıştığını ve aklı ile kalbinin | işinde olmadığı söylenebilirdi. Bugün her zamankinden da-

438

ha süzölmüş görünüyordu. Gözleri daha yorgun, yüzündeki çizgiler birkaç gün öncesine kıyasla daha derindi. Partridge kapıda görüldüğünde kadın bir metin yazarı ve erkek bir yapımcıyla konuşmaktaydı.

"Benimle mi görüşmek istiyorsun, Harry?"

Partridge başını sallayınca Sloane diğerlerine, "Sonra devam ederiz, bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz?" dedi.

Sloane eliyle iskemleyi gösterdi. "Ciddi bir halin var. Haberler kötü mü yoksa?"

"Korkarım öyle. Ailenin ülke dışına çıkarıldığını saptadık. Peru'dalar şimdi."

Sloane dirseklerini masaya dayadı, başını eğdi, elini yüzünden geçirdi. "Böyle bir şey bekliyordum, daha

doğrusu böyle bir şey olacağından korkuyordum. Kimin elinde oldukları belli mi?"

"Sendero Luminoso olduğunu tahmin ediyoruz."

"Aman Tanrım! O fanatikler olamaz!"

"Yarın sabah Lima'ya gidiyorum, Crawf."

"Ben de seninle geleceğim!"

Partridge başını salladı. "Bunu yapmaman gerektiğini ikimiz de biliyoruz. Zaten bir işe de yaramaz. Üstelik şirket de buna izin vermez."

Sloane göğüs geçirdi, ama itiraz etmedi. "O Sendero sırtlanlarının ne istedikleri hakkında bir fikrimiz var mı?"

"Henüz yok. Ama artık çok yakında bir haber alırız sanırım. Saat beşte bir toplantı yapıyorum. Senin de orada olmanı istiyorum. Ondan sonra çoğumuz bütün gece çalışacağız." Partridge günün gelişmelerini ve elde ettikleri tüm bilgileri Cuma akşamı haberlerde sunmaya hazırlandıklarını anlattı.

"Toplantıda olacağım," dedi Sloane. "Teşekkür ederim." Partridge gitmek için kalkınca da "Şu anda gitmek zorunda mısın?" diye sordu.

Partridge duraksadı. Yapacak çok şeyi vardı ve zaman kısıydı, ancak karşısındaki adamın konuşmak istediğini de

439

görüyordu. Omuzlarını silkti. "Bir iki dakika pek fark etmez sanırım."

Kısa bir sessizlikten sonra Sloane, "Nasıl söylemem gerektiğini bilemiyorum," dedi. "Hatta söylememin doğru olup olmadığını da. Ama insan böyle bir zamanda her şeyi düşünmek zorunda kalıyor." Partridge merakla arkadan ne gelecek diye bekliyordu. "Harry, Jessica hakkındaki duygularını merak ettim," diye Sloane devam etti. "Yıllarca önce birbirinize çok yakındınız."

Demek iş buydu: Bunca zaman sonra dile getirilen gizli düşünceler. Partridge o anın çok önemli olduğunu bilerek sözcüklerini dikkatle seçti.

"Evet, dediğin gibi yıllarca önce birlikte olduğumuz için Jessica için üzülüyorum. Ama çoğunlukla senin karın olduğu ve senin de benim arkadaşın olduğu için üzülüyorum. Bir zamanlar Jessica ile aramda varolan her şey seninle evlendiği gün sona ermiştir."

"Bu olanlar beni bunu sormaya itti sanırım, ancak bu konuyu eskiden de uzun uzun düşündüğüm olmuştur."

"Biliyorum, Crawford ve kimi zaman da şimdi söylediklerimi sana söylemek istediğim çok olmuştur. Jessica ile evlenmen ve baş spiker koltuğuna oturman. Bunu söylemem için bir neden yoktu. Ama eğer söyleseydim bile bana inanmayacağını düşünürdüm."

"Herhalde haklısın," dedi Sloane. "Ama şunu söyleyeyim, Harry: sana inanıyorum."

Partridge başını salladı. O gün için bu kadarı yeterliydi ve işinin başına dönmesi gerekiyordu. Kapıda durup döndü. "Lima'ya gittiğimden elimden gelen her şeyi yapacağım, Crawford."

Partridge Sloane'un odasına girerken FBI ajanı Otis Havelock'u görmemişti. Nal'da Chuck İnsan'e toplantılarını bildirirken ajanı sordu.

440

"Buralarda," dedi İnsan. "Ama başka ipuçları peşinde olduğunu sanıyorum."

"Bugün gelip gelmeyeceğini biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

Partridge FBI ajanının uğraştığı her neyse o gün oraya gelmemesini yeğliyordu. O gecenin çalışmalarını ve kendisinin yarın sabah gideceğini CBA'da birkaç kişinin bilmesi yeterliydi. Cuma akşam haberlerinden önce CBA'nın o akşam sunacağı yeni açıklamalar olduğu duyulunca FBI ajanı bunların ne olduğunu bilmek isteyecek ya da yayın zamanına kadar oyalanmasına çalışılacaktı. Ancak Partridge o sırada Peru'da olacağından, bu sorumluluk bir başkasına yüklenecekti.

Yine de önlerindeki iki günün planlamasında FBI ile uğraşmak da hesaba katılmıyordu.

Özel ekibin saat beşteki toplantısı epey kalabalıktı. Leş Chippingham ve Crawford Sloane da gelmişlerdi.

Chuck İnsan on beş dakika kadar gelmiş sonra işi olduğu için gitmişti. Yerine başka bir Nal yapımcısı geldi.

Partridge uzun toplantı masasının başındaydı. Rita Abrams yanındaydı. O akşam bülteni için -günün yeni malzemesinden yararlanmadan- yeni bir kaçırılma bölümü hazırlayan İris Everly beş on dakika geç gelmişti.

Günü hâlâ gazete bürolarını araştıran ve henüz bir sonuç elde edememiş olan geçici araştırmacılarla geçiren Teddy Cooper de oradaydı. Minh Van Cahn ile Norman Jaeger ve Karl Owens de geldiler. Masadaki yeni bir yüz Don Kettering'di. Jonathan Mony de kalmış ve sa-londakilerle tanıştırmıştı.

Partridge günün olaylarını, ertesi sabah erkenden Peru'ya gitme kararını ve bildikleri her şeyi Cuma akşamı haberlerinde sunmaya hazırlandıklarını anlattı.

441

"Söylediklerinin hepsine katılıyorum," diye Leş Chip-pingham Partridge'in sözünü kesti. "Ama ben bir adım daha gidelim ve Cuma akşamı bir de bir saatlik bir Özel Haber programı yaparak kaçırılmayı en baştan almamızı öneririm," dedi.

Masa çevresinde olumlu mırıltılar yükselirken Haber Dairesi Başkanı sözüne devam etti. "Saat dokuzda zaten bir özel haber programı planlanmıştı. Onu çıkartıp bunu koyabiliriz. Elinizde bir saati dolduracak kadar malzeme olduğu görülüyor."

"Daha fazla," dedi Rita Abrams. Rita az önce Alberto Godoy'la yapılan siluet röportajını ve Don Kettering'in banka müdürü Emiliano Armando ile yaptığı konuşmayı izlemiş ve çok heyecanlanmıştı.

Bandı izleyen Rita, Partridge ve Kettering cenaze evi sahibinin kimliğini korunmasının gerekip gerekmediğini tartışmışlardı. Godoy röportajı o düşmanca havayla yarıda keserken yüzü bir an ışıldarın önüne geçmişti.

Godoy'un kimliğini korumak şirkete sorun olabileceği için yüzünü televizyonda göstermek eğilimi vardı. Ancak adamlarla önceden bir anlaşma yapıldığı için de işin içinde epey karmaşık bir ahlâk sorunu da vardı.

Sonunda Godoy'un teknik olarak ne yaptığını bilmemesi nedeniyle ilk anlaşmaya uyulmasına karar verildi.

Partridge bu kararın garantiye alınması için bantta Godoy'un yüzünü gösteren kısmı montaj makinesinde kendi eliyle sildi. Bu noktada bu silmeyi yapmak bir suç değildi; bunu resmi soruşturma başladıktan sonra yapmaktı suç olan.

Bir saatlik yayın süresinin zaten Haber Dairesince kapatılmış olması nedeniyle yeni bir özel haber kararı almak kolay olmuştu. Bunun için şirketin üst düzey program yetkililerine baş vurmamak gerekmecekti. Cuma

gecesi saat dokuzda Norman Jaeger'in yapımcılığı yaptı "Manşetlerin Arkasında" haber magazin programı vardı. Chippingham da

442

kendi kendine bu değişikliği Margot Lloyd-Mason'a şimdiden bildirmemeye karar vermişti. Bunu nasıl olsa Cuma günü de yapabiliirdi.

Bundan sonra kararlar birbiri ardından çıkmaya başladı.

Partridge Minh Van Cahn ile ses teknisyeni Ken O'Ha-ra'nın da kendisiyle Peru'ya geleceklerini bildirdi.

Rita, Chippingham'a bakarak, "Leş, görev taksim bürosu Harry ile diğerleri için yarın sabah saat altıda Learjeti ayarladı," dedi. "Bunun için senin onayın gerek."

Artan masrafların farkında olan Chippingham, "Herhangi bir havayolu seferi olmadığından emin misin?" diyecekken Crawford Sloane'un çelik bakışlarının üzerine çevrildiğini görünce fikir değiştirip, "Onayladım," dedi.

Rita Cuma akşamki haber bülteni ile bir saatlik özel haberin başında olarak New York'ta kalacaktı. İris haber bülteni, Norm Jaeger ile Karl Owens özel programı hazırlayacaklardı. Rita da Cuma gecesi Lima'ya gidecek, New York'ta kıdemli yapımcı olarak yerini Jaeger alacaktı.

Konuyu daha önce Chippingham'la konuşmuş olan Partridge kendisi gittikten sonra New York özel ekibinin başında Don Kettering'in olacağını bildirdi. Kettering'in ekonomi muhabirliği de geçici olarak bir yardımcı tarafından yapılacaktı.

Partridge ne Cuma akşamı haber bülteninde, ne de onun ardından gelecek bir saatlik özel haber programında kendisinin Peru'ya gittiğinin kesinlikle ima bile edilmeyeceğinin üstünde durdu. Hatta pek sahtekarlığa kaçmadan programı canlı olarak sunduğu gösterilebilirse çok daha iyi olurdu.

Öteki şirketler ve yazılı basın böyle şeyi yutmazlarsa da kendi ekiplerini Peru'ya göndermekteki her gecikme Partridge'in işine yarayacaktı. Rekabet bir yana, Partridge'in tek başına yapacağı araştırmada ilerlemesi çok daha kolaydı.

443

Konu artık güvenliğe gelmişti.

Leş Chippingham o gece ve bundan sonraki iki gün boyunca olacakların Haber Dairesi ile bile konuşulmaması gerektiğini bildirdi. Hele dışardan biriyle ya da ailelerle bile asla konuşulmayacaktı. Burada Bilmesi Gereken kuralı işleyecekti. "Bu bir istek değil, bir emirdir," dedi Chippingham.

Haber Dairesi Başkanı masanın çevresindekilere tek tek baktı. "Haberimizi zamanından önce duyuracak ve Harry'yi ihtiyacı olan yirmi dört saatten yoksun bırakacak hiçbir şey yapmayalım. Ve hepsinin üstünde de hepimiz için çok değerli olan insanların yaşamlarını tehlikeye düşürecekimizi asla unutmayalım."

Bundan sonra diğer güvenlik önlemleri konuşuldu.

Ertesi gün ve ondan sonraki gün bir saatlik Özel Haberin üretileceği stüdyo ve kontrol odasının dışına bekçi konacak ve içeri Rita'nın yapacağı listenin dışındakiler alınmayacaktı. Ayrıca normal stüdyo çıkış hattı da başka birinin araya girip monitöründe yapılan hazırlıkları görmemesi için kapatılacaktı.

Cuma sabahı güvenlik önlemleri gündüzün reklam yapılması için hafifletilecekti. İzleyicilere Sloane'ların kaçırılması hakkında o akşam haber bülteninde, sonra da Özel Programda yeni gelişmelerin duyurulacağı bildirilecekti. Yine gündüzün mesleki saygı gözönünde bulundurulurken diğer televizyon şirketlerine ve haber ajanlarına ve yazılı basına aynı haber duyurulacaktı.

Partridge, "Başka bir şey var mı?" dedi. "Yoksa işe başlayabilir miyiz?"

Rita, "Küçük bir ayrıntı daha var," dedi. "Leş, başka bir Learjet için onayına ihtiyacım var. Cuma gecesi Peru'ya gitmem için. Yanıma Bob Watson'la bir montaj takımı alacağım. Ayrıca para da gerek."

Masa çevresindekiler gülümsediler. Rita özel uçakla gitme yanında bir montajcı ve epey kalabalık araç gereçten

444

olan bir montaj takımı alıyordu. İkinci olarak da büyük miktarlarda Amerikan doları ile yola çıkmak tehlikeliydi. Rita bunun rakamını söylememişse de en az elli bin dolara ihtiyacı olacaktı. Peru gibi parasının değersiz olduğu yerlerde özel ayrıcalıklar elde etmek için mutlaka dolar gerekiyordu. "Pekala, gerekeni yap," dedi Chippingham.

Toplantı sona erdikten hemen sonra Partridge bir bilgisayar başına geçerek Cuma'nın Milli Akşam Haberleri için açış haberini hazırlamaya koyuldu.

On beş gün önce CBA Haberleri baş spikeri Crawford Sloane'un ailesinin kaçırılması olayında yeni gelişmeler olmuştur. CBA'nın araştırma ekibi kaçırılanların Peru'ya götürülmüş olacağı kanısına vardırarak ipuçları bulmuşlardır. Orada Maocu gerilla örgütü Sendero Luminoso'nun elinde buldukları sanılmaktadır.

Kaçırılma nedeni henüz bilinmemektedir.

Bilinen şey bir Birleşmiş Milletler diplomatının bir New York bankası aracılığıyla kaçırılanlara para sağladığıdır.

Pek çok cürüm gibi bizim de geniş araştımmamız parayla başlamıştır. CBA ekonomi muhabiri Don Kettering Şimdi bunu anlatacaktır.

Partridge yazdıklarını dűzeltmeye başlarken sabah saat beşte Teterboro Havaalanı'na gitmesine kadar yazacağı ve sonra banda alınacak konuşmalardan sadece ilk taslağı yazdığının farkındaydı.

445

DÖRDÜNCÜ KISIM

HARRY Partridge, Minh Van Canh ve Ken O'Hara'mn içinde buldukları Learjet 36A New Jersey'in Teterboro Havalifnanı'ndan Kolombiya'da Bogoto'ya gitmek üzere altıya birkaç dakika kala kalktığında hava yağmurlu ve karanlıktı.

Uçak Lima'ya kadar durmadan uçacak menzile sahip olmadığından Bogoto'dan yakıt ikmali yapacaklar ve saat 13.30'da Peru'nun başkentinde olacaktı.

Partridge ve arkadaşları havalimanına CBA'nın bir aracıyla doğruca Şirketten gelmişlerdi. Çok çalıştıkları gece boyunca Partridge yarım saatlik İnter-Continental'a gidip küçük bir valiz doldurabilmişti. Otelden çıkışına bile zaman harcamak istememişti; onu da artık gündüzün Şirketten biri yapardı.

CBA görev taksimi bölümünden uçakta uyuyacak bir yerin de hazır olmasını istemişti. Uçağa varınca yatağı hazır bulunca çok sevindi. Uçağın yolcu kabininin sağ tarafındaki karşılıklı koltuklar yatırılmış, üzerine Şilte serilmışti. Çarşaflan ve battaniyeleriyle çok çekiciydi doğrusu. Karşı tarafta bir yataklık yer daha vardı, ancak Minh ile O'Hara hangisinin yatacağına kendileri karar versinlerdi artık. Onların gecesı kendisinininki kadar yorucu geçmemişti.

Partridge uçak havalanırken uyudu. Üç saat sonra uyandıđında dűřünceli birinin perdeleri indirip kabini karartmıř

Gece Terörü - F. 29

449

olduğunu gördü. Minh ile O'Hara birer koltuğa kıvrılmış uyuyorlardı.

Partridge saatine baktı. New York saatiyle dokuz, Lima saatiyle sekiz. İkinci pilotun akşam getirip verdiği uçuş planını alıp hesap edince Bogota'ya daha iki saatleri olduğunu anladı. Jet motorlarının homurtusu düzenli ama sessizdi, havada sallantı yoktu. Partridge bu lüksün keyfini çıkararak yine yatıp gözlerini kapattı. Ancak bu kere uyuyamamıştı. Belki de üç saatlik uyku yeterli gelmişti. Belki de çok kısa zamanda çok Şey olduğundan fazla istirahat edemiyordu. Geçmişte de sıkıntılı anlarda çok az uyuyabildiğim biliyordu; bu da o sıkışık ve gergin anlardan biri değilse de az sonra olacaktı. Evet, eyleme geçiyordu -hatta buna savaşa da denilebilirdi- ve duygularının uyandığını hissediyordu.

Herhalde hep içinde olan bu duygulan Vietnam uyandırmıştı ve başka yerlerde başka savaşlarla bu ihtiyacını tatmin etmişti. TV habercilik diKnde kendisini 'bang bang' muhabiri yapan bu olmalıydı. Eskiden sıkılmasına karşın artık bu terime aldırış ettiği yoktu.

Neden? Çünkü kimi zaman kendisi gibi bir 'bang--bang'a ihtiyaç vardı.

Ama her zaman böyle olmamıştı. Gemma ile birlikteyken yaşam çok tatlı olduğu için bile bile savaşlardan ve tehlikelerden kaçınmıştı. O sıralarda Şirketten kendisi için Şöyle bir Şey söylendiğini biliyordu: Harry'ye biraz da güvenliklı iş verin; bunu hak etti artık. Bir süre top seslerini yeni muhabirler izlesinler.

Sonraları bunların hepsi değişmişti kuşkusuz. Gemma sahneden çekildiğinde Partridge'in korunması sona ermiş ve kâh çok iyi olduğundan, kâh tehlikeyi umursamadığından yeniden savaşlara gönderilmışti. Bu seferde olmamanın bir nedeni de bu sonucusu diye dűřündü.

Bu görev başlayalı beri zihninde Gemma ile olan döne-

450

mini yaşatmakta olması da çok garipti. Kaçırlmadan hemen sonra Toronto'dan gelirken uçakta Gemma ile Papa'-nın uçağında nasıl tanıştığını dűřünmüřtü... Papa'nın 'slav -slave' yanılığı... Gemma'nın kahvaltı tepsisiyle kendisine bir gül getirmesi.

Sonra yine bu görevdeyken bir gece otelde Gemma'ya aşık olduğunu, evlenme teklif ettiğini hatırlaması... Panama'nın eski kentinde karı koca ilan edilmeleri..

Daha bir hafta önce Crawford Sloane'u ziyaretten Man-hattan'a dönerken Roma'da aşklarının yeşerdiği günleri hatırlaması... Gemma'nın neşesi ve kahkahaları... ev hesabını tutturamaması... hızlı araba sürmesi... hamile olduğunu öğrenince arabanın anahtarlarını bırakması... Ondan sonra Roma'dan Londra'ya nakledilmeleri...

třte Őimdi yine bir hava yolculuğundaydı ve yine Gem-ma'yı dűřünüyordu. Ama bu kere diğer seferler gibi kendini önlemeyip anıların akışına bırakacaktı.

Londra'daki yaşamları inanılmayacak kadar güzeldi.

Partridge'in selefinin St. John Wood'da boşalttığı mobilyalı daireye yerleşmişlerdi. Gemma hemen eve kendi renk ve izlerini getirmişti. Odalar hep çiçek doluydu. Roma'dan getirdikleri tabloları asmış, Kensington'da

sofra takımları aramış, Cork Sokağı'nda sergi açmış yeni bir genç sanatçıdan çok güzel bir bronz heykel almıştı

Partridge'in CBA Haberlerinin Londra bürosundaki işleri de iyi gidiyordu. İzlediği haberlerden kimi İngiltere'de, kimi kıta Avrupasındaydı; ancak evinden asla uzun süre ayrılmıyordu. Çalışmadığı günler Gemma'yla birlikte Londra'yı geziyorlardı.

Labirent gibi sokakların çokluğu Gemma'yı şaşırtıyor ve sık sık kayboluyordu. Partridge Roma'nın bazı mahallelerinin de aynı güçlüklerle dolu olduğunu söylediğinde Gemma bunu kabul etmiyorcasına başını sallamıştı. "Boş yere 'E-

451

bedi Kent' dememişler, Harry sevgilim. Roma'da hep ileri gidersin, hissettiğin bir şeydir bu. Londra ise seninle kedinin fare ile oynadığı gibi oynuyor, hem ileri geri, hem sağa sola itiyor. Ama ben bayılıyorum buna; tıpkı bir oyun gibi."

Trafik de şaşırtıyordu Gemma'yı. National Gallery'nin merdivenlerinde durup önünden akan taksilere, çift katlı otobüslere bakarken, "Sevgilim, çok tehlikeli bir şey bu, hepsi de ters yolda gidiyorlar," demişti. Neyse ki, sol trafiğe zihnen uyum sağlayamadığı için araba kullanmaya kalkışma-mıştı. Partridge'in olmadığı zamanlar ya uzun uzun yürüyor, ya da metroya veya taksiye biniyordu.

National gibi pek çok resim galerisine gitmişler, Buc-kingham'da nöbet değişiminden eski binaların tuğlayla örülmüş pencerelerine kadar bilinen bilinmeyen pek çok şey görmüşlerdi. Bu 1800'lerin başında, Napolyon savaşlarına para bulmak için pencere vergisi döneminden kalma bir şeydi.

Bir günlüğüne tuttıkları bir rehber kendilerine Kraliçe Anne'in heykelini gösterirken on dokuz kere hamile kaldığını ve kraliçenin kenarı bir kırk boyunda kare bir tabuta gömüldüğünü anlatmıştı. Eskiden Carlton Oteli olan Yeni Zelanda binasında Ho Chi Minh'in bir zamanlar aşçılık yaptığını da söylemişti. Gemma bu ufak tefek bilgi kırıntılarına bayılırdı ve hepsini not defterine yazardı.

Pazar günleri en çok Marble Arch yakınlarındaki Konuşmacılar Köşesine giderlerdi. Partridge burada, "peygamberlerin, gevezelerin ve kaçıkların eşit zamana sahip olduklarını" söylemişti.

Gemma bir kere konuşmaları dinledikten sonra, "Harry bu konuşmalar neden bu kadar farklı?" diye sormuştu. "Sizin televizyonda sunduğunuz konuşmalardan bazılarının bunlardan pek bir üstünlüğü yok ki. Konuşmacı Köşesini bir haber yapmalısın."

Partridge bu öneriyi New York'a iletmiş, Nal hemen onaylamıştı. Sonunda bir Cuma akşamı mizahi 'son haber'

452

olarak yapılan bir röportaj çok ilgi görmüştü.

Kısacası, birlikte yaptıkları her şey kendileri için bir mutluluk kaynağı oluyordu. Bu arada Gemma'nın ilerleyen hamileliği de ilerde daha mutlu günlerin olacağına müjdecisiydi.

Gemma'nın hamileliğinin yedinci ayında Partridge bir günlük bir görev için Paris'e gönderildi. CBA Haberleri'nin Paris bürosunda yeterli sayıda eleman yoktu ve birinin, Amerikalıların İkinci Dünya Savaşı'ndaki Fransız Direnişi konusunda yaptıkları filmin baştan aşağı yanlışlar dolu olduğu iddiasını tahkik etmesi gerekiyordu. Partridge haberi uyduyla New York'a gönderirken haberin Müh' Akşam Haberleri bülteninde okunacak değerde olmadığını düşünüyordu; nitekim sonunda da gönderdiği haber bültene alınmamıştı.

Paris bürosunda dönüş uçağına hazırlanırken telefonda kendisini Zeke'nin aradığı söylendi.

Zeke Londra büro şefi olan Ezekiel Thomson'du; iriyarı, ekşi suratlı, yanında çalışanların duygusuz olduğuna inandıkları karaderüü. Partridge'in ilk farketdiği Zeke'nin sesinin ağlayacak gibi olduğuydu.

"Harry, yaşamım boyunca böyle bir şeyi yapmak zorunda kalmadım... Ne diyeceğimi bilemiyorum... ama sana söylemem gereken bir şey var..." Zeke sözünün sonunu güçbela getirdi.

Gemma ölmüştü. Knightsbridge'de trafiğin yoğun olduğu bir kavşakta karşıdan karşıya geçiyordu. Görgü tanıkları kaldırıandan inerken sağına değil de soluna baktığını söylemişlerdi... Gemma! Güzelim benim, İngiltere'de herkesin ters yoldan gittiğine inanan ve karşıdan karşıya geçerken ne yöne bakacağını henüz bilmeyen Gemma'm benim... Sağdan gelen bir kamyon kadına çarpmış ve üzerinden geçmişti. Kazayı görenler kamyon sürücüsünün hiçbir hatası olmadığını, adamın yapacak hiçbir şeyi bulunmadığını söylemişlerdi...

453

Partridge'in sonradan oğlan olduğunu öğrendiği bebekleri de ölmüştü.

Partridge Londra'ya dönüp yapılması gerekenleri yaptı. Evinden günlerce çıkmayarak bütün gün ağladı.

Sadece Gemma için değil, ağlayamadığı o kadar yıl için de olan gözyaşlarını kimseye göstermedi.

Sonunda Aberfan'da o korkunç çamur denizinden çıkarılan Galli çocuklar için ağladı. Kameralar üzerlerine dönerken aklıktan ölen o Afrikalı çocuklar için ağladı. O güne kadar gittiği her facia yerinde görevini yaparken aralarında durduğu yaslı insanlar için ağladı.

Bütün bunların ortasında bir kadın psikiya'ristin kendisine söylediklerini hatırlıyordu: "Hepsini biriktiriyorsun, tüm duygulan içinde bir yere tıkıştırıyor sun. Bir gün hepsi birden taşacak ve ağlayacaksın! Hem de nasıl ağlayacaksın!"

Ondan sonra yaşamını elinden geldiğince bir düzene sokmaya çalışmıştı. CBA da kendisine sürekli iş vererek yardımcı olmuştu. Kısa bir süre sonra dünyanın neresinde bir çatışma ya da tehlike varsa Partridge oradaydı. Ve bu böylece sürüp giderken aylar, sonra da yıllar geçmeye başlamıştı.

Şimdi artık Gemma'yı unutmak değilse bile, en azından uzun bir süre düşünmediği zaman parçalan oluyordu. Ama kimi zaman da -Sloane'ların kaçırılmasından bu yana geçen iki hafta gibi- en çok düşündüğü o oluyordu.

Her neyse, Gemma'nın ölümünden sonra bir daha ağlamış değildi.

Şimdi uçakta Bogota'ya bir saat kalmışken uykusu geliyor ve kafasında geçmişle şimdiki an kaşınıyordu...

Gemma ile Jessica tek kişi oluyorlardı..'. Gemma-Jessica... Karşısındaki tehlikeler ne olursa olsun, onu bulacak ve geri getirecekti... Ne yapıp edip onu kurtaracaktı.

Uyudu sonra.

Gözlerini açtığıında Learjet Bogota'ya inmek üzereydi.

454

HARRY Partridge' Lima'nın çelişkileri, tüm Peru'yu acıyla hatta vahşice bölen politik ve ekonomik çatışmalar ve bunalımlar kadar açık seçik ve gözler önünde, diye düşündü.

Çok geniş bir araziye yayılmış olan başkent her biri zenginliğini ya da yoksulluğunu, her iki ucun arasında zehirli oklar gibi hızla yol alan nefretleriyle gösteren pek çok bölümden oluşuyordu. Bildiği çoğu kent aksine orta alan yok gibiydi. Lima'nın en iyi toprakları üzerindeki titizlikle korunan bahçeler arasındaki büyük malikanelerin hemen yamba-şında, Lima'nın en kötü toprakları üstünde gecekondu mahalleleri yer alıyordu. Çoğu kartondan yapılmış gecekonduya yaşayan 'yoksuzların' durumları o kadar sefil, çatık kaşları altındaki gözlerinde öfke o kadar belirliydi ki, Partridge ülkeye önceki gelişlerinde bir ihtilalin oluşmakta olduğunu hissederek gibi olmuştu. Şimdi de kentte ilk gününde öğrendiklerine bakılırsa bir ayaklanma her an patlamak üzereydi.

Partridge, Minh Van Cahn ve Ken O'Hara Lima'nın Jorge Chavez Havalimanı'na 13:40'da indiler. Kendilerini CBA'nın muhabiri -ve şimdi olduğu gibi- bürokratik işler kolaylaştırıcısı Fernandez Pabur karşıladı.

Adam üçünü de gümrük ve pasaporttan bir anda geçirip -bu arada para el değiştirmiş de olabilirdi- dışarda sürücüsüyle bekleyen bir Ford steysin vagona götürdü.

455

Fernandez iriyarı, esmer ve enerjikti. Otuz beş yaşlarında olmalıydı. Çıkık bir çenesi ve bembeyaz iri dişleri vardı. • Dişlerini üç beş saniyede bir parıltılı bir gülümseme olduğunu sandığı bir şekilde gözler önüne sermekteydi. Ancak gülümsemesi sahteydi ve Partridge bunun umurunda bile değildi. Daha önce de kullandığı Fernandez'in en beğendiği yanı adamın güdüsel olarak neye gerek bulunduğunu anlaması ve bu nedenle de sonuç almasıydı.

İlk sonuç Miraflores'de beş yıldızlı Cesar Oteli'nde Par-tridge'e lüks bir daire, diğerlerinde iyi birer oda bulunmakla alınmış oluyordu.

Partridge odasında gömlek değiştirirken Fernandez onun isteğiyle ilk randevuyu almak için telefon başına oturdu. Partridge And Radyosu haber editörü ve yayıncısı olan eski dostu Sergio Hurtado ile görüşmek istemişti.

İki adam bir saat sonra aynı zamanda büro olarak kullanılan küçük stüdyodaydılar.

Sergio, bir soruya karşılık, "Harry, dostum, sadece sıkıcı haberlerim var," dedi. "Ülkemizde adalet kalmadı. Demokrasi artık göstermelik olarak bile yok. Her anlamda iflas etmiş durumdayız. Politik kökenli kısımlar sürüp gidiyor. Başkan'ın partisinin özel ölüm mangaları var; insanlar aniden gözden kayboluveriyorlar. Peru'nun tarihinde bir kan banyosuna hiç bu kadar yakın olmamıştık. Bu söylediklerimin hiçbirinin doğru olmamasını isterdim. Ama ne yazık ki, hepsi de doğru!"

Gülünç derecede şişman bir vücuttan çıkmasına karşın adamın sesi her zaman olduğu gibi inandırıcıydı. Radyo'nun henüz televizyondan daha önemli ve etkili olduğu bu ülkede Sergio'nun ülkenin en büyük dinleyicisine sahip olmasında şaşacak bir şey yoktu. Televizyon izleyicileri sadece büyükçe kentlerin varlıklı insanlarıydı.

Sergio o et dağı gibi gövdesini kıpırdatırken koltuğu ça-tırdadı. Yanakları iri sucuklar gibiydi. Yıllar boyunca yüzü irileştikçe kafatasına gömülen gözleri domuz gözlerinden farksızdı. Ancak beyni ve içinde Harvard da olan seçkin Amerikalı öğrenimi sapasağlam yerindeydi. Sergio Amerikalı muhabirlerin gelip kendisine fikir danışmalarını çok takdir ederdi.

Konuşmalarının ertesi akşama kadar yayınlanmayacağı konusunda anlaştıktan sonra Partridge Sloane'ların kaçırılmasını anlattı. Sonra, "Bana verebileceğin bir öğüt var mı, Sergio?" diye sordu. "Bana yardımcı olacak bir şey duydu mu?"

Radyocu başını salladı. "Hiçbir şey duymadım, ama bu şaşırtıcı değil. Sendero gizlilikte çok ustadır; özellikle geli-şi-güzel konuşan kendi adamlarını öldürdüğü için. Sağ kalmak dedikodu yapmamanın ödülüdür. Ama senin için elimden geleni yapacağım. Pek çok yerde haber kaynaklarım vardır."

"Teşekkür ederim."

"Yarın geceki haberine gelince, uydudan banda alıp burada bize göre uydururum. Bu arada bizim felaket konularımız da yok değil. Bu ülke politik olarak, parasal olarak ve aklına gelebilecek diğer her yoldan elden kayıp gitmektedir."

"Sendero Luminoso hakkında karışık bilgiler alıyoruz. Gerçekten giderek güçleniyorlar mı?"

"Evet. Ve yalnızca güçlenmekle kalmayıp, ülkenin de daha fazla bir alanında kontrolü ele geçiriyorlar. Senin yüklendiğin bu iş o yüzden çok güç, hatta bazıları buna olanaksız bile diyebilirler. Kaçırılanların burada olduklarını kabul edersek bile onları saklayabilecekleri binbir yerleri vardır. Ama önce bana geldiğine çok sevindim, sana bir öğüt vermek istiyorum."

"Evet?"

"Sakin resmi yardım arama -yani, Peru silahlı kuvvetlerinden ya da polisten. Hatta onlara artık hiç güven kalmadığı için onları dost olarak görmekten kaçın. Cinayete ve karışıklık çıkartmaya gelince onlar da Sendero'dan farksız ve kesinlikle onun kadar acımasızdır."

456

457

"Yeni örnekler var mı?"

"Örnek çok. İstersen bir iki tane sayayım."

Partridge Milli Akşam Haberleri'ne göndereceği raporları düşünmeye başlamıştı. Rita Abrams'la Bob Watson'un Cumartesi geldikten sonra Pazartesi bülteni için bir şeyler hazırlamalarını zaten planlamış bulunuyordu. Şimdi bunun içinde Sergio Hurtado ile başkalarından alınan esaslı parçaların bulunması iyi olacaktı.

"Demokrasi yok dedin. Bu sözgeşi miydi yoksa gerçek mi?"

"Gerçek elbette. Ancak demokrasinin varlığı ya da yokluğu buradaki büyük insan kitleleri için hiçbir önem taşıyor, yaşamlarında herhangi bir değişiklik'oluşturmuyor."

"Çok emin konuşuyorsun, Sergio."

"Senin en son görüş açın yüzünden, Harry. Amerikalılar demokrasiyi tüm hastalıkların çaresi olarak görürler - ilaç gibi günde üç kere alınacak bir şey gibi. Bu onlar için geçerlidir. Şu halde bütün dünya için geçerli olmalıdır. Amerikanın unuttuğu bir şey var: demokrasinin işlemesi için halkın çoğunluğunun korumaya değer bir şeyi olmalıdır.' Genelleme yaparsak Latin Amerika halkının böyle bir şeyi yoktur. Buradan da bir sonraki soruya geliriz -neden?"

"Peki, soruyorum. Neden?"

"Bizimki de içinde olmak üzere dünyanın en çok sorun olan bölgelerinde iki tür insan vardır -bir eğitim görmüş ve varlıklı olanlar bir yanda, büyük bir çoğunlu işsiz olan cahil ve umutsuz yoksullar öteki yanda. Birinci grupta nüfus artışı fazla değildir, ikinci grup ise sinekler gibi üremekte ve her gün sayılan biraz daha artmaktadır. Birinci grubu yok etmeye hazır bir insan saatli bombası yani." Sergio elini salladı. "Çık dışarı da bunu kendi gözlerinle gör."

"Peki, bir çözümün var mı?"

"Amerika'nın bir çözümü olabilir. Silah ya da para vermek yerine dünyayı doğum kontrol takımlarına boğarak.

458,
Bunları Kennedy'nin Barış Gönüllülerini gönderdiği gibi göndererek. Evet, bu bir kaç kuşak boyunca sürer, ama nüfus artışını durdurmak dünyayı kurtaracaktır."

"Unuttuğun bir şey yok mu?" diye sordu Partridge.

"Katolik kilisesinden söz ediyorsan, sana benim de katolik olduğumu hatırlatırım. Pek çok katolik dostum var - toplumda bir yere ulaşmış, öğrenim görmüş ve parası olan insanlar. Gariptir, hepsinin de aileleri küçük. Bunlar cinsel isteklerini mi frenliyorlar diye sordum kendi kendime. Kadınlarını da erkeklerini de tanıyorum ve böyle bir şey yaptıklarını sanmıyorum. İçlerinden bazıları kilisenin doğum kontrol konusundaki sabit inancına karşı konuşuyorlar. Ki zaten o da insan yapısı bir dogmadır. Amerikan liderliğiyle bu dogmaya karşı olan sesler artabilir."

"Bu söylediklerinin çoğunu kamera önünde de söylemeye hazır mısınız?"

Sergio ellerini kaldırdı. "Neden olmasın, dostum? Amerika'nın bana verdiği en büyük şey sanırım konuşma özgürlüğü tutkusuydu. Burada radyoda serbestçe konuşuyorsam da buna daha ne kadar izin vereceklerini bilmiyorum. Ne hükümet ne de Sendero benim sözlerimden hoşlanmazlar ve ikisinin de silahlı ve kurşunları vardır. Ama insan zaten ölümsüz değildir ki, onun için, evet Harry, istediğini yapacağım."

Partridge o et ve yağ yığını altında prensip ve cesaret sahibi bir insan olduğunu düşündü.

Partridge Peru'ya varmadan kaçırılanların yerini saptamak için bir tek yol olduğuna karar vermişti. Bu da normal durumda bir TV muhabiri gibi davranmak, yani bildiği kişilerle konuşmak, yeni bağlantılar aramak, haber peşinde gidebileceği her yere gitmek, durmadan sorular sormak ve bu

459 arada hep bir yerden bir ipucu bulmayı ummak.

Ondan sonra da onları nasıl kurtaracağı büyük sorunu gelecekti. Ancak bunu da zamanı gelince düşünecekti. Talihi yaver gitmediği takdirde karşısında çok ağır ilerleyen, güç ve sıkıcı bir iş olduğunu biliyordu.

TV muhabiri yöntemini izleyerek bundan sonra milli telekomünikasyon şirketi olan Entel Peru'ya gitti. Entel CBA'nın New York ile haberleşme üssü olacak, burada uydu yayınlarından da yararlanacaktı. Bir iki gün sonra diğer ABD muhabirleri de gelince aynı tesisten yararlanacaklardı.

Fernandez Pabur Entel'in uluslararası müdürü Victor Velasco ile temas kurmuştu. Kırk beş yaşlarında olan kırışmaya yüz tutmuş saç ve sürekli bir kaygı ifadesi taşıyan Victor Velasco'nun Partridge'le konuşurken başka sorunları düşündüğü belliydi. "Yer bulmak güç oldu ama editörünüz ve araç gereci için küçük bir bölme ayarladık, iki tane de telefon hattı çektik. Güvenlik kimlikleri gerekecek..."

Partridge Peru gibi politikacıların ve askeri liderlerin ortalarda fiyakalı bir şekilde dolaşım zengin oldukları bir ülkede, devleti sürdürenlerin Velasco gibi vicdan sahibi, çok çalışan ve az kazanan gösterişsiz yöneticiler olduğunu bilirdi. Otelinde içine bin dolar koyduğu bir zarfı cebinden çıkartıp adama uzattı.

"Zahmetiniz için küçük bir teşekkür armağanı, Senor Velasco. Gitmeden önce yine görüşeceğiz."

Velasco bir an utanır gibi olunca Partridge onun parayı kabul etmeyeceğini düşündü. Ama Velasco zarfta Amerikan dolarlarını görünce başını sallayıp cebine soktu.

"Teşekkür ederim. Başka bir arzunuz varsa..."

"İlerde olacak," dedi Partridge. "Buna eminim."

460

Partridge Entel Peru'dan oteline döndükten sonra saat beşte telefon ettiğinde, "Neden bu kadar geciktin, Harry?" diye sordu Manuel Leon Seminario. "O küçük konuşmamızdan beri bekliyorum seni."

"New York'ta bir iki işim vardı." Partridge Escena dergisinin sahip-editörüyle on gün önceki konuşmasını hatırladı. "Manuel, bu gece yemeğe sözün var mıydı?"

"Var elbette. Saat sekizde La Pizzeria'da yemek yiyor olacağım ve konuşumun adı da Harry Partridge."

Şimdi saat akşamın sekiziydi ve iki adam karşı karşıya Peru kokteyli olan Pisco içmekteydiler. Bakımk bir üç köşe sakak olan ufak tefek dergi sahibinin üzerinde bir Brioni elbise, gözünde moda bir Cartier gözlük vardı. Yanında ince bir deri evrak çantasıyla gelmişti.

Partridge Peru'ya neden geldiğini anlatmıştı. "Buralarda durumun epey kötü olduğunu duyuyorum," dedi. Seminario içini çekti. "Doğru. Ama bizim yaşamımız hep öyle değil mi? Müton nasıl söylemişti?...Cenneti cehennem, cehennemi cennet yapar. Ama biz Lima'lılar buna alıştık artık. Bunu Escena'mn kapaklarında yansıtmaya çalışıyo-rum." Adam çantasını açtı. "Şu ikisine bak - bu haftaki sayımız ve gelecek haftanın kapağı. Birlikte ele alınınca bir şeyler anlatıyor sanırım."

Partridge önce basık derginin kapağına baktı. Resimde yüksek bir binanın düz çatısı görünüyordu. Çatıda bir patlamadan oluştuğu belk molozlar vardı. Resmin tam ortasında sırtüstü yatan ölü bir kadın. Kadın genç görünüyordu, pek yara almamış olan yüzü güzel olabilirdi. Ancak kadının karnı yarılmış, kanları barsakları çevresine yayılmıştı. Savaş sahnelerine akşkın olan Partridge ürperdi.

"Hikayeyi anlatayım. Karşıda bir iş toplantısı yapıyor-du. Kadının biri eylemcisi olduğu Sendero Luminoso toplantı merkezini bombalamaya karar verdi. Ancak havan mermisi ev yapısı olduğundan kadının elinde patladı."

461

Partridge resme bir kere daha baktıktan sonra, "Sende-ro Lima'da eylemlerini giderek artırıyor galiba," dedi.

"Hem de pek çok. Üyeleri ortalıkta serbestçe dolaşıyorlar ve bu patlama da bir istisna. Genellikle başarılı olurlar. Bir de gelecek haftanın kapağına bak."

Bu kapak baştan aşağı seksti ve pornografi olmasına çok az kalmıştı. On sekiz on dokuz yaşlarında, çok küçük bir mayo giymiş bir kız ipekli bir yastığa dayanıyordu, başını geri atmış, sarı saçları dağılmıştı, gözler kapalı, dudaklar aralık, bacaklar hafifçe iki yana açılmıştı.

"Yaşam devam eder ve Peru'da bile her şeyin iki yanı vardır," dedi adam. "Eh, biz de yemeğimizi ısmarlayalım artık, Harry. Sonra senin de yaşamının devam etmesini sağlayacak bir iki önerimi söyleyeyim." İtalyan yemekleri nefis, servis kusursuzdu. Seminario yemeğin sonuna yakın arkasına yaslandı.

"Bilmen gereken birinci şey şudur: Sendero Luminoso burada olduğunu haber almış olabilir. Eğer alamamışlarsa da bunu yarın yayınlanacak haberlerden sonra öğrenecektir. O yüzden şu andan başlayarak yanında bir koruman olmalı, özellikle de gece sokağa çıkmaya niyetliysen."

Partridge gülümsedi. "Bu sanırım başladı bile," dedi. Fernandez Pabur Partridge'i otelden alıp oraya götürmek için ısrar etmişti. Ford steysin arabada ağır sıklet boksörünü andıran iriyarı bir adam vardı.

Ceketinin dolgunluğuna bakılırsa silahlıydı da. Lokanta önüne önce adam çıkmış, dışarıyı gözden geçirip işaret ettikten sonra Partridge ile Fernandez inmişlerdi. Partridge'in bir şey sormamasına karşın Fernandez, "Sen yemek yerken biz dışarda bekleyeceğiz," demişti.

"Çok iyi," dedi Seminario. "Adamın ne yaptığını biliyor. Senin tabancan var mı?"

Partridge başını salladı.

"Yanında silah taşımalsın. Çoğumuz silahlıyız. Bir şey

462

daha var: Sendero'nun kalesi olan Ayacucho'ya sakın gitme. Sendero senin orada olduğunu hemen haber alacağı için intihar etmiş olursun."

"Ama bir an gelir gitmem gerekir."

"Yani ben ya da sana yardım eden başka biri arkadaşlarının nerede tutulduklarını öğrenirsek demek istiyorsun. O zaman sürpriz unsurundan yararlanmak için çok hızlı girip çok hızlı çıkmalsın. Başka yolu yoktur bunun. Bir uçak kiralamak zorunda kalacaksın. Yeterli parayı verersen burada bu işi yapacak pilot bulabilirsin."

Konuşmaları bittiğinde lokanta kapanmak üzereydi.

Fernandez ile koruması dışarda bekliyorlardı.

Otele dönerlerken Partridge Fernandez'e, "Bana bir tabanca bulabilir misin?" diye sordu.

"Elbette. Seçtiğin bir tip var mı?"

Partridge düşündü. Mesleği gereği silahlan bilirdi ve kullanmayı öğrenmişti. "Dokuz milimetrelik bir Browning ve bir de susturucu isterim," dedi.

"Yarın getiririm. Yarın için bir planın var mı?"

"Bugünkü gibi. Yine tanıdıklarla görüşeceğim."

463

CUMA günü New York'ta CBA'da çok hareketli bir gündü. Bu hareketliliğin bir kısmı önceden biliniyorsa da büyük bir bölümü de hiç akla gelmemiştir.

Günlük yayın sabah saat altıda "Gün Doğarken" ile başladı. Bu programda bütün gün olacağı gibi reklamlarla birlikte bir CBA haberleri reklamı da vardı. Haber reklamında Harry Partridge'in banda alınmış konuşması veriliyordu.

"Bu gece... CBA Milli Akşam Haberlerinde... Crawford Sloane'un ailesinin kaçırılmasında yeni gelişmeler. Doğu saatiyle dokuzda, merkezi saatle yedide bir saatlik bir Özel Haber: 'Tehlikedeki Televizyon şirketi: Sloane'-ların kaçırılması.'

Bu akşamın Milli Akşam Haberleri ile bir saatlik Özel Haberi kaçırmayın."

Bütün akşam kaçırılma haberlerini Partridge verdiği için bu reklama da onun çıkarılması doğaldı. Ayrıca görüntüsü sözle bildirilmese bile, kendisinin Birleşik Devletler'de olduğunu ima ediyordu. Oysa Partridge on sekiz saattir Peru'daydı.

Leş Chippingham reklamı Seksen ikinci Sokak'taki evinde kahvaltı ederken gördü. O gün pek çok şey olacağını bilen Haber Dairesi müdürü acele ediyordu, pencereden ba-

464

kınca CBA arabasıyla sürücüsünün kapı önünde beklemekte olduğunu gördü. Araba ilk karşılaşmalarında Margot Lloyd-Mason'un özel limuzin yerine taksiye binme uyarısını hatırlatmıştı. Chippingham bu uyarıya kulak asmış değildi. Ancak Margot'u durumdan haberdar etmeyi daha fazla da ertelememeliydi. Onun da reklamı görmüş olacağını düşünerek büroya gider gitmez kadını arayacaktı.

Ama bu kararı pek gereksizdi. Arabaya bindiği anda sürücü telefonu uzattı. Konuşan Margot'du.

"Bu yeni gelişmeler de ne demek oluyor ve neden bana haber verilmedi?"

"Çok ani oldu. Büroya gider gitmez seni arayacaktım."

"Kamuoyuna açıklanmış bir şeyin bana da söylenmesini beklemek zorunda mıyım?"

"Margot, kamuoyuna hiçbir şey söylenmedi. Bu akşam söylenecek. Sen ise ben odama girer girmez aydınlatılacaksın. Kimin dinlediği belli olmayan bu telefonda konuşamayız."

Kadının karşı tarafta soluklan duyuluyordu. "Öyleyse telefonunu hemen bekliyorum."

Chippingham on beş dakika sonra şirket başkanıyla yeniden konuşuyordu. "Anlatacak çok şey var."

"Seni dinliyorum."

"Bir kere, senin bakış açısından durum mükemmel. En iyi insanlarımızdan bazıları bu akşam bize CBA tarihinin en büyük izleyicisini sağlayabilecek çok başarılı sonuçlar elde ettiler. Ancak ne yazık ki, Sloane ailesi hakkındaki haberler Crawford için hiç de iyi değil."

"Neredelermiş?"

"Peru'da. Sendero Luminoso'nun elinde."

"Peru mu? Bundan emin misin?"

"Dediğim gibi en üst düzey elemanlarımız bu işle meşgul oluyorlar. Özellikle de Harry Partridge. Ve onların buldukları şeyler de gayet inandırıcı. Benim hiç kuşum yok,
Gece Terörü - F. 30

465

ve sanırım senin de olmayacak." Margot'un Peru sözcüğüne şaşması Chippingham'ın dikkatinden kaçmamıştı, bunun ardında ne olabileceğini merak etti.

Margot sert bir sesle, "Partridge ile konuşmak istiyorum," dedi.

"Korkarım bu mümkün değil. Partridge dünden beri Peru'da. Pazartesi haberleri için kendisinden yeni bir durum raporu bekliyoruz."

"Neden bu kadar acele davrandınız?"

"Bu habercilik, Margot. Hep böyle çalışırız." Chippingham soruya şaşmıştı. Margot'un sesinde bir kararsızlık, hatta heyecan vardı. "Peru konusu seni çok ilgilendirdi sanırım," dedi. "Bunun nedenini söyleyebilir misin?"

Kadın yanıt vermeden duraksadı. "Globanic Sanayi'nin şu anda o ülkede büyük çaplı bir iş anlaşması var.

Ortaya çok şey -kondu ve bu nedenle Peru hükümetiyle ilişkimizin çok iyi düzeyde kalması gerekiyor."

"CBA Haberleri'nin Peru hükümetiyle -iyi ya da kötü-hiçbir anlaşması olmadığını sana hatırlatabilir miyim?

Aslında hiçbir hükümetle yok ya."

Margot sabırsızlıkla, "CBA Globanic'in malıdır. Globa-nic'in Peru ile bir anlaşması vardır; şu halde CBA'nın da vardır. Bu basit gerçeği ne zaman kavrayacaksınız?"

Chippingham, Asla! demek isterdi. Ama bunu söyleyemeyeceğini bildiği için, "Biz önce bir haber kuruluşuyuz ve haberleri olduğu gibi bildirmek zorundayız," dedi. "Ayrıca Peru'yu işe biz katmadık; spikerimizin ailesini kaçıranın Sendero Luminoso olduğu anlaşıldı. Her neyse, bu akşam haberi patlattığımızda televizyon şirketleri de yazılı basın da Peru hikayesine balıklama dalacaklardır."

Chippingham kendi kendine, bu konuşma gerçekten yer alıyor mu? Gülmeli miyim yoksa ağlamalı mıyım? diye düşünüyordu.

"Beni durumdan haberdar et," dedi Margot. "Bir deği-

466

siklik olursa, özellikle de Peru hakkında, hemen bilmek istiyorum, ertesi gün değil."

Telefon Chippingham'ın yüzüne kapandı.

Margot Lloyd-Mason telefonu kapattıktan sonra düşündü. Bir kere olsun ne yapması gerektiğine karar

veremiyordu. Globanic başkam Theo Elliott'a haber verse miydi? Fordly Cay Kulübü toplantısında

söylediklerini hatırlıyordu: "Çok hassas olan ilişkimizi bozacak bir şey yapılmasını istemem... bu aynı

zamanda yüzyılın ticareti olabilecek bir şeye de zarar verir." Margot sonunda ona haber vermeye karar verdi.

Durumu televizyon haberlerinden önce kendisinden duyması daha iyi olacaktı.

Elliott'un haber karşısındaki tavrı şaşırtıcı derecede sakindi. "Eh, o Işıltılı Yol serserileri bu işi yapmışlarsa,

bunun duyurulmamasının bir yolu yoktur sanırım. Ancak Peru hükümetinin bu işle hiçbir ilişkisi olmadığını da unutmamalıyım. Peru hükümeti ile Işıltılı Yol ölesiye düşmandırlar. Haberlerde bu konunun belirtilmesine dikkat et."

"Bunu yaparım," dedi Margot.

"Hatta daha da ileri gidebilirler. Bu olanlar Peru hükümetini olumlu göstermek için bir fırsattır ve CBA da bu fırsattan yararlanmalıdır."

Margot şaşırmıştı. "Nasıl yararlanmalıdır yani?"

"Peru hükümeti kaçırılan Amerikalıları bulup kurtarmak için elinden geleni yapacaktır. Bu iş için Peru asker ve polisini kullanacaklar. Biz de onlar bunu yaparken hak ettikleri yeri verelim kendilerine, haberlerimizde yeni görüntülerini kullanalım. Ben de şahsen tanıdığım Başkan Castane-da'ya telefon edip, 'Bana bak, seni ve hükümetini nasıl göklere çıkarıyorum,' derim. Bu da kendi işimizi kolaylaştırır."

Bunun üzerine Margot bile duraksamıştı. "O kadar ileri gidebileceğimizi sanmıyorum, Theo."

467

"San öyleyse! Ne düşündüğünü biliyorum - haberleri işimize geldiği gibi kullanıyoruz diyeceksin. Bizim için bu kadar önemli bir işte de kullanalım yani. Lanet şirketin sahibi biziz, değil mi? Bir kere de bunu lehimize kullanalım. Aynı zamanda seninkilere bunun rekabetçi ve kâra yönelik bir iş olduğunu ve o yüksek maaşlarım ancak böyle aldıklarını, hoşlarına gitse de gitmese de bunun bir parçası olduklarını anlat. İsterlerse başka bir seçenekleri de var - defolup giderler!"

"Anlıyorum, Theo." Margot adamı dinleyip not alırken nasıl bir yol tutacağına karar vermişti.

Önce Chippingham'ı arayıp CBA Haberleri'nin bu kaçırılmada Peru hükümetinin bir ilgisi olmadığını açıkça

söylemesini isteyecekti. Sonra kendisi OBA başkanı olarak Dışişleri bakanlığını arayacak ve kaçırılanların

kurtarılması için -asker ve polisi de kullanarak- Peru hükümetine baskı yapılmasını isteyecekti. Üçüncüsü de

Peru hükümetinin işbirliği CBA merkezinden yayınlanmak üzere bildirilecekti. Bu arada CBA da yapılan

girişimleri haberlerde duyuracaktı.

Birtakım güçlüklerin ve tartışmaların çıkacağı kuşkusuz-sa da Margot bir şeyden emindi: Theo Elliott ile ilişkisi ve ölobanic'e bağlılığı her şeyin önündeydi.

Leş Chippingham Margot'un ne yapacağını kestirile-memesine alışmıştı; o yüzden az sonra kendisini aramasına da şaşırmadı. Ancak söylenen şey şirketin haberlerin içeriğine karışması olduğundan da huzursuzlanmıştı. Bu iş başka şirketlerde de sık olurdu, ama bu kadar büyük bir haberde değil. Neyse ki, bu durumda söz verebilirdi.

"Peru Hükümetinin bu işe karışmadığını hepimiz biliyoruz," dedi. "Bu akşam haberlerimizde de bunu ima edeceğiz."

468

"Ben imadan daha çok bir şey istiyorum. Pozitif bir beyan istiyorum."

Chippingham duraksadı, haber dairesinin bağımsızlığı konusunda direnmesi gerektiğini biliyorsa da Margot karşısında kendi özel zayıflığının da farkındaydı. "Bir metinlere bakayım, seni on beş dakika sonra ararım," dedi.

"Daha fazla sürmesin."

Chippingham on dakika sonra kadını aradı. "Memnun olacağını umarım. Harry Partridge bunu Peru'ya gitmeden hazırladı ve bu akşam haberlerinde bu da yayınlanacak: Peru hükümeti ve Sendero Luminoso uzun yıllardır birbirlerini ortadan kaldırmak isteyen düşmanlardır. Peru'nun Başkanı Castaneda, 'Senderonun varlığı Peru için tehlikelidir. O katiller böğrümüne saplanmış bir bıçaktan farksızdırlar,' demiştir.

"Bu sonuncusu Castaneda'nın kendi ses ve görüntüsüyle verilecektir."

Chippingham'ın sesinde bir rahatlama ve mizah seziliyordu. "Harry senin ne düşüneceğini biliyor olmalı, Margot. Umarım bu seni memnun etmiştir."

"İdare eder. Bir kere daha oku. Yazmak istiyorum."

Telefon kapandıktan sonra Margot sekreterini çağırıp Theo Elliott'a bir not yazdırdı.

Theo:

Konuşmamızdan sonra aşağıdaki yazı bu gece Milli Akşam Haberlerinde okunacaktır:

"Peru hükümeti ve Sendero Luminoso uzun yıllardır birbirlerini ortadan kaldırmak isteyen düşmanlardır. Peru'nun başkanı Castaneda, 'Sendero'nun varlığı Peru için tehlikelidir. O katiller böğrümüne saplanmış bir bıçaktan farksızdırlar,' demiştir."

Bu sonuncusu Castaneda'nın sesi ve görüntüsüyle verilecektir.

Verdiğin fikir ve yardımın için teşekkür ederim.

469

Margot Lloyd-Mason

Not, Globanic Sanayi merkezine elden teslim edilecekti.

Margot ondan sonra Washington'da Dışişleri Bakanını aradı.

CBA'da o Cuma günü akşam haberlerine kadar reklamlarda sözü edilen haberin ne olduğunu öğrenmek için öteki şirketlerin muhabirleri, radyo istasyonları, yazılı basın muhabirleri araya bir sürü hatırlı kişi de sokarak haberi öğrenmeye çalıştılar. Ancak CBA içinde haberi bilenlerin sayısı sınırlı tutulduğundan ve iç bilgisayarlar diğerlerinden ayrıldığından bunu başaran olmadı.

Bunun üzerine akşam yayınlanan haber hemen kopya edilip tüm dünyaya kaynağın CBA Haberleri olduğu kaydıyla yayıldı. Diğer şirketler de çok geçmeden hep aynı sorular sorulacaktı: Bunu nasıl atladık? Ne yapabiliydik de yapmadık? Neden şunu şunu dikkate almadın? Kimse oraya telefon etmeyi düşünemedi mi? Bir daha böyle bir şey olmaması için nasıl bir önlem alabiliriz?

Bütün bunların arasında büyük ve yeni bir gelişme oldu.

CBA özel ekibinin başında olan Don Kettering saat ona gelirken, bir saatlik Özel Haberin sonunda haberi duydu.

Norman Jaeger haberi reklam için ara verildiği sırada telefonla bildirmişti. Rita Abrams bir saat önce Peru'ya gitmek üzere stüdyodan çıktığından kıdemli yapımcı olarak başa o geçmişti.

"Don bu iş bitince hemen bir özel ekip toplantısı yapacağız."

"Bir şey mi oldu?"

"Hem de nasıl! Les'ten az önce haber geldi. Merkeze Jessica Sloane'ın bir video kaydıyla kaçırılanların istekleri gelmiş."

470

••

ÖNCE Jessica'nın video bandını izlediler. Cuma saat gecenin on buçuğuydu. CBA Haberleri'-nin özel gösterim odasında on kişi vardı: Leş Chippingham ve Crawford Sloane, Don Kettering, Norm Jaeger ve İris Everly, Margot Lloyd Mason, merkezden müdür yardımcısı Tom Nortandra, CBA Yayın grubu başkanı Irwin Bracebrid-ge ve FBI özel ajanı Otis Havelock. Grubun oluşması bir rastlantıydı. Akşam saat yedi buçuk civarında Şirket merkezine CBA Yayın Şirketi Başkanına yazılı küçük bir paket bırakılmıştı. Paket Margot'un

odasına gönderilmişti ve normal koşullar altında Pazartesiye kadar orada bekleyecekti. Ancak bürosu Margot'unkinin yanında olan Nortandra iki sekreteriyle o sırada çalışmaktaydı. Sekreterlerden biri paketi alıp açmıştı. Sonra bunun önemini kavrayıp Nortandra'ya haber vermiş, o da Waldorf ta Fransa Cumhurbaşkanı'nın onuruna verilen bir yemekte bulunan Margot'u aramıştı.

Margot yemekten ayrılıp şirkete dönmüş, orada Nortandra ve Bracebridge ile video filmini seyretmişler, yanındaki belgeyi okumuşlardı. Hemen Haber Dairesine bildirilmesine karar vermişler ve CBA Haberleri merkezinde bir toplantı düzenlemişlerdi.

Eski bir haber dairesi müdürü olan Bracebridge toplantıdan birkaç dakika önce Crawford Sloane'u bir yana çek-

471

mis, "Senin için güç olacağını biliyorum, Crawford," demişti. "A-ma kasette hiç hoşuma gitmeyen bazı sesler bulunduğunu söylemek zorundayım. Onun için istersen biz dışardayken sen bir kere yalnız seyret."

Crawford Sloane Larchmont'tan FBI ajansı ile gelmişti. Sloane şimdi başını sallayıp, "Teşekkür ederim, İrvin, ama hep birlikte seyredelim," dedi.

Don Kettering arkadaki teknisyene, "Tamam, başla!" diye seslendi.

Odanın ışıkları kısıldı, büyük bir TV ekranında resimsiz bir band geçirilirken çıkan beyaz noktalar görüldü.

Ancak bantta ses vardı - aniden bir dizi çığlık duyuldu. Odadakiler donup kalmışlardı. Crawford dimdik oturup kırık bir sesle, "Tanrım! Nicky bu!" diye bağırdı.

Çığlıklar başladığı gibi aniden kesildi ve görüntü geldi: Jessica'mn bir duvar önünde başı ve omuzları.

Jessica'mn yüzü ciddi ve gergindi, grupta kendisini tanıyanlar onun bitkin bir halde olduğunu gördüler. Ancak sesi normaldi, ama yine de insana kendini zorlayarak normal davranıyormuş gibi geliyordu.

Jessica konuşmaya başladı: "Hepimize çok iyi davraml-dı. Kaçırılmamızın nedeni anlatıldığı için bunun neden gerekli olduğunu anlamış bulunuyoruz. Bize Amerikalı dostlarımızın sağ salim evimize dönmemiz için yapmaları gereken şeyin çok kolay olduğunu da söylediler. Bizi kurtarmak için..."

'Bundan emin olun' sözleri söylenirken Crawford Sloane'un birden soluğunun kesilip bir şey mırıldandığı duyuldu. Bant dönmeye devam etti.

"... Ve bu talimata uymazsanız bir daha hiç birimizi göremeyeceksiniz. Size yalvanyoruz...."

Sloane, "İşte," diye mırıldandı.

"Size güveniyoruz ve doğru karar verip bizi sağ salim evimize getireceğinizi umuyoruz."

472

Ekranında bir ardık duraklama oldu. Dimdik ileri bakan Jessica'mn yüzü bir an dondu, sonra bant bitti. Odada ışıklar yandı.

İrvin Bracebridge, "Biz daha önce sonuna kadar çalıştırdık, başka bir şey yok. Baştaki o çığlıkların oraya başka bir banddan alındığını tahmin ediyoruz. Bandı yavaşlatırsanız ikisinin birleşme yerini gösteren küçük bir kopukluk görünüyor."

"Bunu neden yapmış olabilirler?" diye biri sordu.

Bracebridge omuzlarını silktilti. "Belki de bizi korkutmak için. Bunda da başarı oldular, değil mi?"

Bunu hepsi mırddanarak onayladdar.

Leş Chippingham, "Crawf, onun Nicky'nin sesi olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Evet. Jessica da iki kere işaret verdi."

"Ne işareti?"

"Birincisi dudaklarını yalaması; bunu zorla yapıyorum, söylediklerimin hiçbirine inanmayın demekti."

"Çok kurnaz!" dedi Bracebridge. "Aferin Jessica'ya!"

Sloane devam etti. "Kaçırılma olayından bir akşam önce işaretlerden konuşuyorduk. Bir gün bunlara benim ihtiyacım olabileceğini anlatıyordum... Yaşam bir rastlantı zaten. Jessica da hatırlamış olmak."

"Peki, başka ne söyledi?" diye Chippingham sordu.

"Hayır!" FBI ajanı atddı. "Bay Sloane her ne öğrendiyse-niz lütfen bunu şu anda açıklamayın. Ne kadar az insan bilirse o kadar iyidir. Az sonra konuşuruz."

"Ben bilenlerden olmak isterim," dedi Norm Jaeger. "Ö-zel ekip şimdiye kadar gayet iyi sır saklayabildi."

FBI ajanı kaşlarını çattı. "Bu konuda müdürümüz sizlerle görüşmek isteyecek sanırım. Neden bize hiçbir şey söylenmediğini soracaktır herhalde."

İris Everly sabırsızlıkla, "Boşuna vakit kaybediyoruz," dedi. "Bayan Sloane talimattan söz etmişti. Onlar da geldi

473

mi?" İris grubun en genci olmasına karşın şirket büyüklerinin odada olmasından hiç etkilenmiş değildi. Bir saatlik Özel Haberi hazırlamak için sabahtan beri uğraşmış olduğu için yorgundu.

Fransız Cumhurbaşkanı ile tanıştığında üzerinde olan lavanta renkli şifon Oscar de la Renta kreasyonunu üzerinden çıkarmamış olan Margot, "Burada," dedi. Sonra Nortandra'ya döndü. "Sen yüksek sesle oku."

Başkan yardımcısı Margot'un elinden beş altı sayfa kağıdı aldı, yarım gözlüğünü takıp ışığın altına geldi. Nortandra CBA'ya gelmeden önce avukatlık yaptığından sesinde mahkeme salonlarına hitap ettiği yıllardan kalma bir otoriterlik vardı.

"Bu belgenin bir de adı var: 'Işıltılı Zaman Geldi.' şimdi size olduğu gibi okuyorum."

Aydınlatıcı devrimler tarihinde öyle zamanlar olmuştur ki, bunları yöneten kişiler sessiz kalmayı, acı çekmeyi ve kimi zaman sefalet içinde ölmeyi seçmişler, ama umut etmekten ve planlamaktan asla geri kalmamışlardır. Başka zamanlarda da ezilen ve sömürülen bir çoğunluk zafere ulaşmış, emperyalizmi, zorbalığı ve kökleşmiş kapitalist-burjuva sınıfını hak ettikleri yere göndermiştir.

Sendero Luminoso için bu sessizlik, sabır ve acı çekme zamanı sona ermiştir. Işıltılı Yol üzerinde ışıldayan zaman artık gelmiştir. Bizler ilerlemeye hazırız.

Kendilerini süpergüçler olarak ilan etmiş devletler barışı arama bahanesiyle, her ikisi de dünya hegemonyası peşinde olan emperyalist ve sosyalist-emperyalist güçler arasında feci bir çatışmaya hazırlanmaktadır. Bu arada zaten tutsak olup sömürülen çoğunluk ıstırap çekecektir. Dünyayı sömürmelerine daha fazla izin verilirse, birkaç iktidar-çüğünü parababası kendi çıkarlarına olarak tüm insanlığı kontrolü altına alabilecektir.

474

Ancak patlamaya hazır bir yanardağ gibi ihtilal her yerde için için kaynamaktadır. Partimiz Sendero Luminoso bu ihtilalin lideri olacaktır. Partinin bilgisi ve deneyimi vardır. Giderek artan etkinliği tüm dünyaya yayılmaktadır.

Kendimizi daha iyi tanıtmak zamanı gelmiştir.

Yıllardır sadece parabası efendilerinin istedikleri şeyleri yazıp söyleyen kapitalist-emperyalist medya, Sendero Lu-minoso'nun kahramanca mücadelesini görmezlikten gelmiştir. Bu artık değişecektir. Kapitalist rehinelere kaçırılmasının nedeni budur.

Amerikan CBA televizyon şirketine aşağıdakileri yapması emredilmektedir:

Bir: Bu isteğin ele geçişinden sonra ikinci Pazartesi gününden başlamak üzere CBA Milli Akşam Haberleri beş gün yayınlanmayacaktır.

iki: İptal edilen program yerine CBA'ya beş kaset halinde verilen başka bir program konulacaktır. Programın adı şudur: Dünya İhtilali: Sendero Luminoso Yolu Gösteriyor.

Üç: Sendero Luminoso yayınına reklam alınmayacaktır.

Dört: Ne CBA ne de başka bir kuruluş birincisi gelecek hafta Perşembe günü eline geçecek olan kasetin kaynağını bulmaya çalışmayacaktır. Kasetlerin kaynağını bulmak için yapılacak ilk çabada Peru'daki üç tutsaktan biri idam edilecektir. Bu çabalara devam edilmesi aptallığı da aynı sonucu getirecektir.

Beş: Bu koşullar kesindir ve istenilenler harfiyen yapılacaktır.

CBA ve diğerleri burada yazılı emirleri yerine getirdikleri takdirde tutsaklar beşinci Sendero Luminoso yayınından dört gün sonra serbest bırakılacaklardır. Ancak emirlere itaat edilmediği takdirde tutsaklar bir daha görülmeyecekler ve cesetleri de bulunmayacaktır.

Nortandra, "Bir şey daha var," dedi. "O da ayrı bir kağıda yazılı."

475

'Işıltılı Zaman Geldi'nin kopyalanyla kadın tutsağın bandı diğer televizyon şirketleriyle basına da gönderilmiştir.

"Hepsi bu kadar," dedi Nortandra. "Her iki kağıtta da imza yok. Ancak bandla birlikte gelmesi gerçekliklerinin kanıtıdır sanırım."

Odaya bir sessizlik çökmüştü. Sanki kimse ilk konuşan olmayı istemiyormuş gibi. Gözler koltuğuna yığılmış oturan Sloane'a çevrildi. Onlar da onun umutsuzluğunu paylaşıyorlardı.

Sonunda Leş Chippingham, "Eh, artık durumu biliyoruz," dedi. "Baştan beri bu insanların ne istediklerini merak ediyorduk. Para isteyeceklerini sanmıştık. Ama paradan da fazla bir şey istiyorlarmış."

"Hem de çok fazla," dedi Bracebridge. "Parasal olarak hesap edilemeyecek kadar çok, ancak burada sözkonusu olan bu değil."

"Başta da söylediğim gibi, tümünden fazla bir anlam çıkmıyor," dedi Nortandra.

Norm Jaeger söze karıştı. "İhtilalciler kendilerinden başkaları için pek anlamlı konuşmazlar. Ama bu onları ciddiye almamak için bir neden değildir. Bunu İran'da öğrendik artık." Jaeger başları üstündeki saate baktı - 22:55. Chipping-ham'a döndü. "Leş, bunu program arasına sokalım mı? Acele edersek tam saatbaşını yakalayıp bandın bir kısmını kullanabiliriz. Eğer öteki şirketlerin de bunlara sahip olduğu doğruysa, bunu hemen yayına sokacaklardır."

"Ne isterlerse yapsınlar," dedi Haber Dairesi müdürü. "Bu oyuncularını bizim olduğumuz bir durum ve biz de acele etmeyeceğiz. Geceyarısında bir bülten yayınlarız. Bu da bize haberi nasıl ele alacağımız ve daha da önemlisi, yanıtımızın ne olacağı hakkında bir saatlik bir düşünme süresi sağlar."

"Yanıt konusunda hiçbir sorun yok," dedi Margot

Lloyd-Mason. "Bu gülünç koşulları asla kabul edemeyiz. Şirketimizin akşam haberlerini bir hafta süreyle kapatamayız."

"Ama bunu söylemek zorunda değiliz," dedi Nortandra. "Özellikle de-ilk başta. İstekler dikkatle inceleniyor ve bir süre sonra bu konuda bir açıklama yapacağız gibi bir şey söyleyebiliriz."

Jaeger, "Özür dilerim ama, bunun kimseyi kandıracağını sanmam," dedi. "Özellikle de Sendero Luminoso'yu. Ben bu insanlar üzerinde saatlerce araştırma yaptım; her şey olabilirler ama kesinlikle budala değiller. Ayrıca Milli Akşam Haberlerinin izleyici sayısının Cumartesi ve Pazar günleri düştüğünü de biliyorlar ki, o günleri istemiyorlar."

"Peki, sen ne önerirsin?"

"Bir karşılık konusunda her şeyi haber dairesine bırakın. Bu çok hassas bir yaklaşım gerektiren bir olay, 'gülünç koşullar'dan söz etmek gibi bir yanlışlığa tahammülü olmayan bir durum. CBA Haberlerinde biz bu konuda daha duyarlıyız, olayı görüş açımız daha genişletir..." Chippingham'ın bir işareti üzerine Jaeger sustu. Haber dairesi müdürü, "Temelde ben de Norman'la aynı fikirdeyim," dedi. "Ancak sorumluluk benim olduğu için Haber Dairesinin bu yanıt işini üstlenmesini ben istiyorum. Biz hem daha çok bilgi sahibiyiz, durumu biliyoruz, sözkonusu yerlerde bağlantı kuracağımız kişiler var ve en iyi muhabirlerimizden biri olan Harry Partridge şu anda Peru'da ve kendisine danışmamız gerekiyor."

"İstedığınız kadar danışın," dedi Margot. Jaeger'in 'gülünç koşullar'ı tekrarlama yüzünü kızartmıştı. "Burada söz konusu olan şey, olayın bir şirket sorunu olması nedeniyle yönetimin vereceği karardır."

"Hayır! Lanet olsun, hayır!" Bütün başlar bağırmanın kim olduğunu anlamak için çevrildi. Crawford Sloane bağırıyordu; oturmuş ve bitkin halini üzerinden atmıştı, şimdi ayaktaydı, yüzü kızarmış, gözleri parlıyordu. Konuştuğu zaman sesi duygusaldı ve zaman zaman tikanacak gibi oluyordu.

"Şirketi bu işten uzak tutun! Norman kabasaba yaklaşımlar konusunda haklı; bunun bir örneğine az önce tanık olduk. Şirket yöneticilerinin haber konusunda bir değerlendirme yapacak ne bilgileri vardır, ne de deneyimleri. Üstelik bir şirket kararı az önce verildi ve bunu hepimiz duyduk: 'Bu gülünç koşullar asla kabul edemeyiz. Şirketimizin akşam haberlerini bir hafta süreyle kapatamayız.' Bunu bize söylemeniz gerekli miydi? Haberlerde olan bizler, evet, hepimiz, ben bile, bunun böyle olduğunu bilmiyor muyduk? Siz bunun tutanağa geçmesini istediniz, Bayan Lloyd Mason. Tamam, söylüyorum işte: CBA Haberleri'ni kapatıp bir haftalığına Sendero'ya teslim edemeyiz. Tanrı yardımcım olsun! Bunu kabul ediyorum. İşte size tanık da var."

Sloane sustu, yutkundu, sonra devam etti. "Bizim haber dairesi olarak yapacağımız şey bu işteki yeteneklerimizi ve bilgimizi kullanarak zaman kazanmaya çalışmaktır. Şu anda en çok ihtiyacımız olan şey zamandır. Zaman ve hepimizin tek umudu, benim aileme kavuşmamın tek umudu olan Harry Partridge'i kullanabilmek."

Sloane sustu ama ayakta kaldı.

Kimse bir şey diyemeden eski muhabir, şimdiki şirket yöneticisi Bracebridge uzlaşmacı bir ses tonuyla, "Bu herkes için çok güç bir an," dedi. "Duygusal tansiyon yüksek, insanlar sinirli. Burada söylenenlerden bir kısmı daha bir incelikle söylenebilirdi ve öyle olması da gerekirdi." Adam televizyon şirketi başkanına döndü.

"Margot, yine de senin görüş açını belirttiğine inanıyorum. Crawford'un da açıkça söylediği gibi senin bu son kararın anlaşıldı ve kabul edildi. Bu konuda bir sorun yok."

Kendisini kurtaracak bir yol gösterilmiş olan Margot bir an duraksadıktan sonra bunu kabul etti. "Peki," dedi Chippingham'a. "Bu temel üzerinde geçici bir yanıt hazırlayabilirsiniz."

"Teşekkür ederim. Bir konuyu açıklığa kavuşturabilir miyiz?"

"Neymiş o?"

"Vardığımız son karar şimdilik aramızda kalacak."

"Olur sanırını. Ama burada bulunanlardan bu yönde bir güvence al. Ve ne olursa olsun, beni durumdan haberdar et."

Herkes ikisinin arasındaki bu konuşmayı dinliyordu. Chippingham masaya dönerek, "Bana bu güvenceyi verir misiniz, lütfen?" dedi.

Birer birer durumu onayladılar. Bu arada da Margot kalkıp odadan çıktı.

Chippingham odasına döndüğünde saat 23:25'ti. Tam 23:30'da gelen Reuters bülteninde Lima'dan alınan bir haberde Sendero Luminoso'nun CBA'dan istekleri konusunda bilgi veriliyordu. Birkaç dakika sonra Washington'daki AP ajansı daha ayrıntılı bir bülten yayınladı; bunda 'İşiltılı Zaman Geldi' belgesinin tümü vardı.

Aradan on beş dakika geçince ABC, NBC ve CBS televizyonları Jessica'nın video kaydından kısa görüntüleri de kuşanarak bültenlerini yayınladılar. Ertesi gün haber programlarında daha ayrıntılı bilgi vereceklerini bildiriyorlardı. CNN ise bir haber programı arasında haberin tümünü yayınlayarak en öne geçti. Chippingham

programlarını kesmemek konusunda verdiği karara uyuyordu; ancak o anda dikkatle hazırlanmakta olan bir bülten tam geceyarısında yayınlanacaktı.

Chippingham saat 23:45'de odasından çıkıp, bu yayın için harekete geçirilmiş olan Nal'a gitti. Yönetici yapımcı koltuğunda Norman Jaeger oturuyordu. Bir montaj odasında olan İris Everly fon olarak kullanılacak bantları hazırlamaktaydı. Özel geceyarısı haberlerini sunacak olan Don Kettering hazırlanmış bir taslağın üzerinden geçmekteydi.

Jaeger, "Haber olduğu gibi vereceğiz," dedi. "CBA tep-479

kişinden söz etmeyeceğiz. Bunun için ilerde çok zamanımız olacak. Bu arada Times ve Post da içlerinde olmak üzere herkes telefon edip tepkimizin ne olacağı soruyor. Onlara henüz bir karar alınmadığını, konunun incelenmekte olduğunu söyledik."

Chippingham başını sallayarak bu tutumu onayladı. "Güzel."

Jaeger Nal'da oturan Karl Owens'i gösterdi. "Tepkinin ne olabileceği konusunda KarPın bir fikri var." "Duymak isterim."

"Sendero Luminoso belgesinde Milli Akşam Haberleri yerine geçecek beş kaseti gönderileceği bildiriliyor - birincisi haftaya Perşembe günü, ondan sonra da sırayla, her gün. Bu akşam izlediğimiz Bayan Sloane'un kaseti aksine bunların yalnızca CBA'ya verileceği anlaşılıyor."

"Bunları biliyoruz," dedi Chippingham.

Owens hiç acele etmeden kendi bildiği gibi ağır ağır anlatmaya devam edince Jaeger gülümsemekten kendini alamadı. "Ben Sah gününe kadar CBA tepkisini göstermemeyi öneriyorum. Sadece ilgiyi cardı tutabilmek için Pazartesi bir duyuru yaparak ertesi günü bir bildirimiz olacağını duyururuz. Sah günü de bildirimiz şöyle olur: Perşembe günü geleceği söylenen kaset gelene kadar hiçbir yorum yapmayacağız ve kararımızı kaseti aldıktan sonra vereceğiz."

"Bu bize ne kazandırır?"

"Bize altı gün sonraki Perşembeye getirir. Şimdi Sendero kasetinin o gün geldiğini varsayalım."

"Tamam, sonra ne olacak?"

"Kaseti kimsenin alamayacağı bir kasaya kilitler ve o anda yayınlanmakta olan programı keserek kasetin geldiğini ama bozuk olduğunu söyleriz. Yolda herhangi bir şey olmuş ve bandın yarısı silinmiş olabilir. Elimizden geleni yaptık ama onaramadık. Bütün bunları televizyonda yayınlamaktan başka bütün basına ve ajanslara da duyururuz ki, haber

480

bir an önce Peru'ya, Sendero Luminoso'ya ulaşsın."

"Sanırım ne demek istediğini anladım," dedi Chippingham. "Ama sen devam et."

"Sendero çetesi bizim yalan söyleyip söylemediğimizi bilemeyecektir. Ama bizim gibi onlar da, böyle bir şeyin olacağını bilirler. O nedenle belki de bizi haklı görüp yeni bir kaset gönderirler ki, bu da birkaç gün sürebilir..."

Adamın sözünü Chippingham tamamladı. "... ve bu da istedikleri yayına onların istedikleri gün başlayamayacağımız anlamına gelir."

"Evet, öyle."

Jaeger, "Leş, böylece eğer başarılı olursan birkaç günlük bir zaman kazanmış oluyoruz," dedi. "Buna ne diyorsun?"

"Bence çok parlak bir fikir."

Haftasonu boyunca Sendero Luminoso'nun istekleri ve Jessica'nın video bandı dünyanın her yanında ilgi yaratarak haberlerin başında kaldı. CBA'ya dört bir yandan gelen telefonda şirketin resmi tutumunun ne olduğu soruluyordu. Ancak bu sorular doğrudan CBA Haberlerine iletilmekteydi, CBA'nın diğer yetkililerine bu konudaki sorulara, kullanılmayacağına söz verilse bile, yanıt vermemeleri istenmişti.

CBA Haberleri'nde haftasonu için çağırılmış üç sekreter sadece telefonlara bakıyorlardı. Sorulara verdikleri yanıt hiç değişmiyordu: CBA şu aşamada bir yorum yapmıyordu ve yorumunu ne zaman yapacağı henüz belli değildi.

Ancak CBA'da bir tepki olmaması başkalarının fikir ileri sürmelerini önlemiyordu. Büyük bir çoğunluk, dayanın, sakın pes etmeyin! tutumunu benimsemiş görünüyordu.

Ancak rehinelere kurtarılması için kaçırılanların isteklerinin yerine getirilmesini isteyenlerin sayısı da şaşkırtıcı dere-

481

Gece Terörü - F. 31

\

cede çoktu. Norm Jaeger buna çok kızmıştı. "Bu manyaklar bu işin içindeki ilkeleri anlamıyorlar mı?" diyordu. "Bir örnek yaratırsak dünyadaki bütün manyak grupların televizyon çalışanlarını kaçırmaya davet olacağını bilmiyorlar mı?"

Pazar günü televizyondaki konuşma programları olan "Ulusla Yüzyüze," "Basınla Karşı Karşıya," ve "David Brink-ley'le Bu Hafta"da konu hep Crawford Sloane'un Kamera ve Gerçek adındaki kitabı ve kitaptan verilen parçalardı:

Rehineler... harcanabilir.

Teröristlere başa çıkmanın yolu... asla kurtarmak ödememektir.

CBA içinde Leş Chippingham'a Sendero Luminoso'-nun isteklerinin kabul edilmemesi kararı konusunda konuşmayacaklarını söz verenler bu sözlerini tutmuşlardı. Sözünü tutmayan tek kişi, bir gece önce onların tümünü telefonla Theodore Elliott'a bildiren Margot Lloyd-Mason'du.

Margot'un Globanic'in başkanını bilgilendirmekle doğru olanı yaptığını söyleyeceği kuşkusuzdu. Ancak, ister haklı ister haksız olsun, onun bu tutumu sonu çok kötü gelecek bir sızıntıyı başlatmış olmaktadır.

482

GLOBANİC Sanayi Dünya Merkezi Manhattan'ın otuz mil dışında, New York'un Pleasantvüle ilçesinde özel parkıyla çevrilmiş konak gibi bir binada bulunuyordu. Burasının seçilme nedeni Globanic şirketlerinin o günlük düdüklü tencere basıncından uzaklaşarak rahatça düşünüp politikalarını saptayabilmeleriydi. Örneğin Peru olayını yöneten Globanic Finans Şirketi, Wall Street'te Dünya Ticaret Merkezi'nin üç katını kaplamaktaydı. Ancak gerçekte Globanic'in çeşitli kuruluşlarının pek çok olayı da Pleasantville'e gelmekteydi. İşte bu nedenle Pazartesi saat 10'da Baltimore Star gazetesinin genç muhabiri Glen Dawson paladium konusunda Globanic'in baş murakıbu ile bir röportaj yapmak üzere bekliyordu. Bu değerli maden günün konusu olmuştu ve Globanic'in Brezilya'da Mi-nas Gerais bölgesindeki paladium ve platin madenlerinde işçi ayaklanmaları dünya stokunu tehdit etmekteydi.

Bir köşede oturmuş duran muhabir beklerken büro kapılarından biri açıldı ve dışarı iki kişi çıktı. Biri, Dawson'un fotoğraflarından tanıdığı Theodore Elliott'tu. Diğer adamın yüzü yabancı gelmiyorsa da o anda çıkaramamıştı. İki adam içerde başladıkları bir konuşmaya devam ediyorlardı. Konuşan ikinci adamdı.

"... Senin CBA hakkında bir şeyler duydum. Peru isyancılarının istekleri sizi köşeye sıkıştırmış galiba."

483

Globanic başkanı başını salladı. "Bir bakıma öyle... seninle asansöre kadar yürüyelim... Ama her ne kadar açıklan-madıysa da bir karara vardık, Bir manyak komünist grubunun bize zorbalık yapmasına izin vermeyeceğiz."

"Şu halde CBA akşam haberlerini iptal etmeyecek, öyle mi?"

"Kesinlikle hayır! O Işıltılı Yol kasetlerinin gösterimine gelince, milyarda bir bile bir umut yok..."

Sesler uzaklaştı.

Glen Dawson bir derginin arasına soktuğu not defterine duyduklarını tam olarak yazmıştı. Çok heyecanlıydı. Diğer muhabirlerin Cumartesi gecesinden beri arayıp da bulamadıkları haberi bulduğuna emindi.

Bir sekreter, "Bay Dawson, Bay Licata sizi şimdi kabul edecek," diye seslendi.

Muhabir kadının masası yanından geçerken gülümsedi. "Bay Elliott'la demin çıkan bey kimdi?" diye sordu.

"Onu tanıyorum ama bir türlü çıkaramadım."

Sekreter duraksadı; muhabir onun hoşnutsuzluğunu fark edip yine gülümsedi.

"Müsteşar Bay Alden Rhodes'di."

"Elbette! Nasıl unutulabilirim?"

Dawson, Ekonomi Bakanlığı Müsteşarını sadece bir kere, o da televizyonda görmüştü. Ancak şu anda önemli olan adını öğrenmiş olmasıydı.

Dawson'a Globanic'in baş murakıbuyla röportaj hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Oysa kısa kesmek için elinden geleni yapıyordu, Paladium konusuyla fazla ilgilenmemişti zaten. Kendisi büyük ilgi alanlarına sahip konularda yazmak isterdi ve şu anda çok daha heyecanlı bir geleceğin anahtarını elinde tutuyordu. Murakıp ise paladiumun tarihini ve geleceğini anlatıp duruyordu. Brezilya'daki durumun geçici olduğunu ve stoklan etkilemeyeceğini söyledi. Dawson da aslında bunun için gelmişti. Haberi acele yetiştirmesi gerektiğini söyleyerek adamdan özür dileyip çıktı.

484

Saate bakınca Baltimore Star'ın Manhattan'daki bürosuna gidip iki haberi de öğleden sonra baskısına yetiştirecek zamanı olduğunu gördü.

Glen Dawson Rockefeller Meydanı'na bakan büroda bir bilgisayar terminali başına geçip önce paladium haberini yazdı. Resmen o göreve gönderilmişti ve bu yükümlülüğünü de artık yerine getirmişti.

Onun ardından daha heyecanlı olan ikinci habere başladı. Birinci haber maliye masasına gitmişti ve kendisi de oraya bağlı olduğundan, ikincisi de oraya gidecekti. Ama onun maliye masasında pek fazla kalmayacağından hiç kuşusu yoktu.

Parmakları tuşlar üzerinde dans ederken Dawson çok yakında sorulacak ve yanıtlanması gereken ahlaki bir soruyu düşünüyordu: Şu anda yazdığı haberin yayınlanması Peru'daki rehinelere daha büyük bir tehlikeye atacak mıydı?

Daha doğrusu: CBA şirketinin Sendero Luminoso'nun isteklerini reddetme karar almışsa -ki, bunun şu anda açıklamayacakları kesindi- bunun açıklanmasıyla Sloane ailesi bir zarar görecekti miydi?

Diğer yandan, kamuoyunun kendisi gibi girişimci bir muhabirin, her nasıl olursa olsun, bulduğu bir şeyi bilmeye hakkı yok muydu?

Bu tür soruların var olmasına karşılık gerçek, Dawson'un bunu bildiğiydi ve o sorular kendisini hiç ilgilendirmezdi. Bu mesleğin kuralları kesindi ve bunu herkes bilirdi.

Bir muhabir haber değeri olan her şeyi yazma sorumluluğuna sahipti. Bir haber ele geçirmişse görevi, bunu gizlemek ve değiştirmek değil, tam ve doğru olarak yazmak ve çalıştığı kuruluşa teslim etmektir.

Yazdıkları bir editöre gidecekti. Ahlak sorunlarını gözö-nüne alması gereken oydu.

485

Dawson, o anda Baltimore'da bir bilgisayar yazıcısından çıkmakta olan haberinin nasıl karşılandığını tahmin ediyordu.

Yazısını bitirince yazıcıdan kendisine bir kopya almak için tuşa bastı. Ancak yazıcıdan çıkan kağıdı uzanıp alan bir başkası oldu.

Büro şefi Sandy Sefton o anda içeri girmişti. Emekliliğine birkaç yıl kalmış eski bir muhabir olan Sefton'la Dawson iyi arkadaşlardı. Büro şefi haberi okuyunca bir ısıklık çaldı.

"Esaslı bir şey yakalamışsın. Bunları Elliott mu söyledi? || Söylerken mi yazdın?"

"Saniyesi saniyesine." Dawson yaşlı adama notlarını gösterdi.

"Aferin! Bu Alden Rhodes'la konuştun mu?"

Dawson başını salladı.

"Baltimore konuşmanı isteyecektir." Tam o anda telefon çaldı. "Baltimore'un aradığına bahse girer misin, ha?"

Arayan Baltimore'du. Sefton telefonu dinledi, sonra, "Adamım bu akşam gazete sattırarak, değil mi?" dedi. Telefonu Dawson'a uzatırken gülerken, "Frazer," dedi.

J. Allardyce Frazer yönetici editördü. Hiç zaman kaybetmeden otoriter sesiyle, "Theodore Elliott'la konuşmadın, değil mi?"

"Hayır, Bay Frazer."

"Konuş öyleyse. Elindeki haberi söyle, bir yorum yapıp yapmayacağını sor. Haberi inkar ederse bunu da bildir. İnkâr ederse Alden Rhodes'dan doğrulayıcı bir şey almaya çalış. Nasıl soru soracağını biliyor musun?"

"Biliyorum sanırım."

"Sandy'yi ver bana."

Büro şefi telefonu aldı. Dinlerken Dawson'a göz kırptı, sonra, "Glen'in notlarını gördüm," dedi. "Elliott'un sözlerini hemen orada yazmış. Yanlış anlaşılma durumu yok."

Sefton telefonu kapatınca, "Henüz tamam değil," dedi.

486

"İşin ahlak yanını inceleyecekler. Sen de Elliott'la konuşacaksın. Ben Rhodes'u bulmaya çalışacağım; Washington'a dönmüş olamaz." Sefton odanın öteki köşesindeki telefona gitti.

Dawson Globanic'in numarasını çevirdi. Santraldan geçtikten sonra karşısına bir kadın çıktı. Muhabir kendisini tanıttıktan sonra Bay Theodore Elliott ile konuşmak istediğini bildirdi.

"Bay Elliott şu anda meşgul. Adım Bayan Kessler, size yardımcı olabilir miyim?"

"Belki." Dawson neden aradığını anlattı.

Ses birden buz gibi oldu. "Bir dakika, lütfen."

Aradan birkaç dakika geçti. Dawson tekrar açmak için telefonu kapatacakken kadının sesi duyuldu. Bu kere ses donmuştu. "Bay Elliott duyduklarınızın mahrem bilgi olduğunu ve kullanılmayacağını söylüyor."

"Ben bir gazeteciyim. Bana özel olarak söylenmeyen bir şeyi duyar ya da öğrenirsem kullanmaya hakkım vardır."

"Bay Dawson, bu konuşmayı uzatmakta bir anlam görmüyorum."

"Bir dakika. Bay Elliott size okuduğum sözleri kullandığını inkar ediyor mu?"

"Bay Elliott'un başka bir yorumu yok."

Dawson daha önce olduğu gibi soruyla yanıtı yine yazdı.

"Bayan Kessler, acaba bana adınızı söyler miydiniz?"

"Buna neden yok... peki, Diana."

Dawson gülümsedi. Kessler adı gazetede çıkacaksa bari tam adı çıksın diye düşünmüştü. Dawson telefonu kapatacakken karşıdan kapatıldığını duydu.

Büro şefi eline bir kağıt sıkıştırdı. "Rhodes bir Bakardık arabasıyla La Guardia Havalimanı'na gidiyor. Bu da arabasının telefon numarası."

Dawson telefonu bir kere daha açtı.

Bu kere karşısına bir erkek çıkmıştı. Dawson 'Bay Al-487

den Rhodes'u isteyince adam, "Ben Rhodes'un," dedi.

Dawson kendini tanıtırken Sandy Sefton'un paralel hattan dinlediğini fark etti.

"Bay Rhodes, gazetemiz sizin Bay Theodore Elliott'un CBA şirketinin Sendero Luminosa'nın isteklerini reddedeceği konusunda söylediklerine bir yorumda bulunup bulunamayacağınızı merak ediyor. 'Bir manyak komünist grubunun bize zorbalık yapmasına izin vermeyeceğiz,' demişti Bay Elliott."

"Theo Elliott bunu size mi söyledi?"

"Onun söylediğini ben duydum, Bay Rhodes."

"Ben bunun gizli tutulmasını istediğini sanıyordum." Bir duraklama. "Bir dakika! Biz geçerken sen orada mı oturu-yordun?"

"Evet."

"Dawson beni aldattın, bu konuşmanın gizli kalmasını istiyorum."

"Bay Rhodes konuşmaya başlamadan kendimi tanıttım ve o zaman böyle bir şey söylememiştiniz."

"Canın cehenneme, Dawson!"

"İşte bunu yazmayacağım, efendim. Çünkü hemen önce yazmamamı söylemişsiniz.

Büro şefi elini kaldırarak zafer işareti verdi.

Baltimore'daki meslek ahlakı tartışması uzun sürmedi.

Herhangi bir haber kuruluşunda bir konunun açıklanması gerektiği eğilimi vardır. Ancak bazı haberlerde -bu da onlardan biriydi- bazı soruların sorulup yanıtlanması gerekirdi. Gazetenin iki editörü de bunu yaptılar.

SORU: CBA'nın kararının yayınlanması rehinelere bir zarar verir mi?

YANIT: Rehiner zaten tehlike içindeler, bir haberin yayınlanmasının fazla bir etkisi olmaz.

488

SORU: Bu haberin yayınlanması sonunda kimse öldürülür mü?

YANIT: Ölü bir rehinenin bir değeri olmayacağı için, hayır.

SORU: CBA kararını bir iki gün sonra vereceğine göre bunu biraz erken yayınlamanın ne zararı olabilir?

YANIT: Hiçbir zararı olmaz.

SORU: Globanic'ten Theo Elliott bu CBA kararından böyle sıradan bir şey gibi söz etmesine bakılırsa, bu başkaları da biliniyor olmalı. Bu durum altında daha fazla gizli kalabilir miydi?

YANIT: Hemen hemen hayır.

Baltimore Star'ın öğleden sonraki baskısında haber iri bir manşet altında verildi:

CBA, SLOANE'LARI KAÇIRANLARA HAYIR DİYOR

Glen Dawson'un adıyla verilen haber de şöyleydi:

CBA, Sloane ailesini kaçırانların Milli Akşam Haberlerinin bir hafta boyunca yayınlanmayıp yerine Sendero Lumi-noso'nun gönderdiği kasetlerin yayma girmesi isteğine "Hayır" diyecektir.

Sendero Luminoso, ya da "Işıltılı Yol" rehinerleri Peru'da gizli bir yerde tuttuğunu kabul etmiştir.

CBA şirketinin ana şirketi olan Globanic Sanayi'nin başkanı Theodore Elliott bugün, "Manyak bir komünist grubunun bize zorbalık yapmasına izin vermeyeceğiz," demiştir.

Globanic'in Pleasantville'deki merkezinde konuşan Elliott, "Işıltılı Yol kasetlerini yayınlamanın milyarda bir şansı bile yok," diye söze devam etmiştir.

Elliott'un bu beyanda bulunduğu sırada bir Star muhabiri orada bulunmaktaydı.

489

Bu söz söylenirken Bay Elliott'un yanında olan Ekonomi Bakanlığı Müsteşarı Alden Rhodes Star tarafından sorulduğunda bir yorumda bulunmak istemediyse de, "Ben bunun gizli tutulmasını istediğini sanıyordum," demiştir.

Bu sabah daha ileri bir saatte Bay Elliott'tan ek bir bilgi alınamamıştır.

Globanic başkanının bir yardımcısı olan Bayan Diana Kessler, "Bay Elliott meşgul," demiştir. Sorulara yanıt istendiğinde de, "Bay Elliott'un başka bir yorumu yok," karşılığı alınmıştır.

Baltimore Star piyasaya çıkmadan önce haber ajansları haberi almışlar ve Star'm adını vererek tüm dünyaya duyurmuşlardı. O akşamüstü bütün televizyon haberlerinde Star'm adı geçmişti. Peru'da ertesı sabah Theodore Elliott'un Sendero Lu-minoso'yu 'manyak komünist grubu' olarak nitelemesi bütün radyo ve televizyon haberlerinde olduğu gibi yazılı basında da vurgulanıyordu.

490

ff^iTICENTE'yi seviyorum, o bizim dostumuz," dedi

V Nicky.

"Bence de öyle," diye Angus hücrelerinden seslendi. Uydurma yatağının ince şiltesine uzanmış duvardaki iki iri böceği seyrederek zaman dolduruyordu.

"Buradaki herhangi birini sevmek aptallık ve saflıktan başka bk şey değildir!" dedi Jessica.

Sonra öyle konuğuğı için pişman oldu. Bu kadar sert olmaya hiç gerek yoktu.

"Özür dilerim," dedi. "Öyle bağırmak istememiştim."

Daracık kafeslerinde on beş gün geçirdikten sonra hepsi sınırları iyice gerginleşmişti artık. Jessica morallerini umutsuzluğun biraz üstünde olsun tutmak için elinden geleni yapmıştı. Aynı zamanda her gün egzersiz yaptırmayı da ihmal etmiyordu. Ancak tüm yaptıklarına karşın fiziki kısıtlama, tekdüzelik ve yalnızlık kaçınılmaz etkisini göstermeye başlamıştı.

Buna ek olarak yedikleri o yağlı ve ağza konulmayacak kadar berbat yemekler de güçlerini alıp götürüyordu. Bunların yanısıra tüm temiz durmaya çalışmalarına karşın genellikle pistiler, kokuyordı, sürekli terliyorlar ve pis giysileri vücutlarına yapışıyordu.

Jessica anti terörizm kursu öğretmeni General Wade'in Kore'deki çukurunda çok daha uzun süre ve çok daha aşın

491

koşullar altında yaşadığını kendi kendine hatırlatıyordu. Ancak Cedric Wade savaşta yurduna hizmet eden özel bir insandı. Burada kendilerini sertleştirecek bir savaş yoktu. Onlar sadece küçük bir çatışma içinde kalmış sivillerdi. Ve ne için? Jessica bunu hâlâ bilmiyordu.

Ne var ki, General Wade'i, Nicky'nin Vicente hakkında söyledikleri ve Angus'un da bunu desteklemesi Jessica'ya Wade'den öğrendiği bir şeyi hatırlatmıştı. Bu konuyu açmanın tam zamanıydı.

Nöbetçiye bakarak hafif bir sesle, "Angus ve Nicky, Stockholm sendromunu duymuş muydunuz?" dedi.

"Sanırım," dedi Angus. "Ama emin değilim." "Ya sen, Nicky?" "Duymadım, anne."

Nöbette arasıra çizgi roman okuyan adam vardı. Şimdi de kitabına gömülmüş tutsakların konuşmalarına aldırmiyordu. Jessica onun hiç ingilizce bilmediğini biliyordu. "Anlatayım öyleyse," dedi.

Jessica, General Wade'in kendisinin de aralarında bulunduğu sınıfa anlattıklarını duyuyor gibiydi. "Her kaçırılma olayında bir an gelir ki, rehinelerin bir kısmı teröristlerden hoşlanmaya başlarlar. Kimi rehineler teröristleri dost ve kendilerini kurtarmak isteyen polis ya da askerleri düşman görecektedir kadar ileri giderler. Buna Stockholm sendromu denir."

Jessica daha sonra bu konuda okuduğu kitaplardan da bunun gerçek olduğunu öğrenmişti. Ayrıca bu adın verilisini merak edip onu da araştırmıştı.

Şimdi belleğini araştırıp kendi sözcükleriyle bu garip hikayeyi anlatmaya başladı:

Olay 23 Ağustos, 1973'de İsveç'in başkenti Stock-holm'da yer almıştı.

O sabah kentin merkezinde bir meydan olan Norr-492

malmstrog'da otuz iki yaşındaki cezaevi kaçını Jan-Erik Olsson kentin büyük bankalarından Sveriges Kreditban-ken'e girdi. Kolunda bulunan ceketinin altından bir hafif makineli tüfek çıkartıp havaya ateş ederek bir panik yarattı.

Bunu tam altı günlük bir karışıklık izledi.

Bu karışıklık boyunca kimse üerki yıllar ve belki de yüzyıllar boyunca yaşadıkları deneyimin Stockholm sendromu olarak niteleneceğini bilemezlerdi.

Banka memurlarından üç kadınla bir erkek Olsson ile yirmi altı yaşındaki arkadaşı Clark Olofsson tarafından rehine alındılar. Rehiner şunlardı: otuz bir yaşında güzel bir sarışın olan Birgitta Lundblad, yirmi üç yaşında kara saçlı Kristin Ehnmark; yirmi bir yaşında ufak tefek bir sarışın olan Elizabeth Oldgren ve yirmibeş yaşında, uzun boylu bir bekar olan Sven Safstrom. Bundan sonraki altı gün boyunca bu altı kişi soyguncuların isteklerini dışın telefonla bildirdikleri bir kasa dairesinde kalacaklardı. Soyguncular üç milyon kron ile iki tabanca ve bir de araba istemişlerdi.

Bankanın kuşatılması süresince rehineler çok çekmişlerdi. Boyunlarına ip geçirilip ayakta durmaya zorlanmışlardı. Düşükleri takdirde soluksuz kalıp öleceklerdi. Zaman zaman kaburgalarına bir makineli tüfek dayanıyor ve ölümü bekliyorlardı. Elli saat ağızlarına bir şey koymadılar. İhtiyaçları için sadece plastik çöp sepetlerini kullanabiliyorlardı. Kasa dairesi içinde yalnızca klostrofobi ve korku vardı.

Ancak rehinelerle soyguncular arasında bir yakınlık da başlamıştı. Birgitta kaçabileceği bir andan yararlanmamıştı. Kristin polise, bazı bilgiler vermiş, ama sonradan "kendimi ihanet etmişim gibi hissettim" demişti. Erkek rehine Sven soyguncuları "müşfik" diye nitelemiş, Elisabeth de buna katıldığını söylemişti. Rehineri kurtarmak için çabalayan Stockholm polisi onlardan düşmanlık görmüştü. Kristin telefonda konuşurken soygunculara güvendiğini söylemiş ve "Bize karşı çok iyi

493

davrandılar... bırakın da biz de onlarla gidelim," demişti. Olsson'dan söz ederken, "O bizi polisten koruyor," demişti. "Polis size bir zarar vermeyecek," dendiğinde Kristin, "Buna inanmıyorum," demişti.

Daha sonraları Kristin'in Olofsson'la elele tutuştuğu açıklanmıştı. Kadın bir sorgucuya, "Clark bana iyi davranıyordu," demişti. Rehinerler kurtarılıp sedyelerle cankurtaranlara taşınırken Kristin Olofsson'a, "Görüşmek üzere, Clark!" diye seslenmişti.

Kasa dairesinde araştırma yapan laboratuvar teknisyenleri meni izlerine rastlamışlardı. Bir haftalık bir sorgudan sonra kadınlardan biri cinsel ilişkide bulunduğunu reddetmiş ama bir gece diğerleri uyurken Olsson'a kendini tatminde yardımcı olduğunu söylemişti. Sorgucular kadına inanma-mışlarsa da konuyu kapatmışlardı.

Kurtarılan rehineler doktorlarla konuşurken polisten "düşman" olarak söz etmişlerdi ve hayatlarını soygunculara borçlu olduklarına inanıyorlardı. Elisabeth bir doktoru kendisinin Olsson ve Olofsson konusunda "beynini yıkamakla" suçluyordu.

Banka olayından yaklaşık bir yıl sonra 1974'de Birgitta Olofsson'u cezaevinde ziyaret etmiş ve yarım saat konuşmuştu.

Doktorlar rehinelerin tepkisini "ölüm-kalım durumlarında" kalanların tipik bir örneği olarak göstermişlerdi. Böyle durumları "saldırganla özdeşleşme" olarak niteleyen Anna Freud'dan örnekler vermişlerdi. Ancak bu davranışa Stockholm sendromu adını veren bu İsveç bankası olayı olmuştu.

"Çok esaslı, anne," dedi Nicky. "Bunu hiç bilmiyordum, Jessie," diye Angus seslendi. "Başka böyle hikayen var mı?" diye sordu Nicky. Jessica sevinmişti. "Bir iki tane daha var," dedi. Jessica yine General Wade'in anılarına döndü. Gene-

494

rai, "Eğer bir rehineyseniz, Stockholm sendromuna karşı çok dikkatli olun," demişti. "İkinci olarak da, teröristlerle İcarşı karşıya bulunduğunuz zaman, 'Düşmanını sev!' gibi kavramların saçmalıklardan başka bir şey olmadığını aklınızdan çıkarmayın. Ayrıca teröristlerden nefret etmek için zamanınızı ve gücünüzü de harcamayın; çünkü nefret insanı tüketen bir duygudur. Onlara bir an bile güvenmeyin, onlardan bir an bile hoşlanmayın ve düşman olduklarını bir an bile unutmayın."

Angus, "O halde sen Vicente'nin yakın görünüşüne inanmamız gerektiğini, onun hâlâ düşman olduğunu söylüyorsun," dedi Angus.

"Dost olsaydı onun nöbetinde buradan elimizi kolumuzu sallaya sallaya çıkardık."

"Ki, bunu yapamayacağımızı biliyoruz," dedi Angus. "Bunu anladın mı, Nicky? Annen haklı, sen ve ben yanılıyoruz, tamam mı?"

Nicky konuşmadan başını salladı. Bu olayın en acıklı yanlarından biri de, Nicky'nin insan kötülüğünün acı gerçekleriyle, olması gerekenden çok erken yüzyüze gelmesi diye düşündü Jessica.

Peru'da her zaman olduğu gibi kaçırılan Sloane ailesiyle ilgili son haberler ülkenin en ıssız köşelerine kadar radyoyla ulaşmaktaydı.

Peru ile Sendero Luminoso adının olayla ilişkilendiril-mesi ilk olarak Cumartesi günü duyurulmuştu. Kaçırılma daha önce Peru medyası tarafından küçük bir olay olarak ele alındıysa da Peru'nun adının geçmesi bunu hemen büyük bir habere dönüştürmüştü.

İşte bunda olduğu gibi Baltimore Star gazetesinde yayınlanan haber de And dağlarındaki Ayacucho'ya ve Nueva Es-peranza'ya radyo ile iletildi.

495

Ayacucho'da radyo haberi Sendero liderleri, Nueva Es-peranza'da da Miguel takma adlı terörist Ulises Rodriguez tarafından duyuldu.

Bundan hemen sonra Miguel ile Ayacucho'daki bir Sendero lideri birbirlerinin adlarını anmayarak telefonda konuştular. Her ikisi de telefon sisteminin çağdaş standartlara göre çok geri olduğunu ve konuşmalarının çeşitli yerlerde polis ve askerler tarafından dinlenebildiğini bilirlerdi. Böylece ancak genellemeler ve imalarla konuşmalarına karşın ikisi de birbirlerinin dediklerini çok iyi anlamışlardı.

Üzerinde anlaştıkları konular şunlardı: Amerikan CBA şirketine karşılndakinin ne aptal ne de zayıf olmadığını kanıtlayacak bir şey yapılmalıydı. Rehinerlerden birini öldürüp cesedini Lima'da bulunabilecek bir yerde bırakmak bir olasılıktı. Miguel bunun etkin olduğunu kabul ediyorsa da o anda üçünün de sağ tutulup bir sermaye gibi korunmaları daha iyi olurdu. Öldürme yerine başka bir yol öneriyordu; Hackensack'tayken

öğrendiği bir şeyi hatırlamıştı. Bunun New York'takiler için çok daha büyük bir psikolojik yıkım olacağına inanıyordu.

Bu önerisi hemen kabul edildi ve ulaşım gerekli olduğu için bir araba ya da kamyonun hemen Nueva Esperanza'ya gönderileceği bildirildi.

Nueva Esperanza'da Miguel hazırlıklarına Socorro'yu çağdırtmakla başladı.

Buldukları kulübenin hemen önündeki alana bir dizi insan girince Jessica, Nicky ve Angus başlarını kaldırıp baktılar. Gelenler Miguel, Socorro, Gustavo, Ramon ve nöbetçi duran iki adamdan biriydi. Yüzlerinden bir şeyler olacağı anlaşılıyordu. Jessica ile diğerleri korkuyla beklemeye başladılar.

Jessica'mın emin olduğu bir şey vardı: Kendisinden bek-

496
lenen her şeyi yapacaktı. Video kaydının yapılmasından bu yana altı gün geçmişti. O ilk direnmesi karşılığında Nicky'ye işkence edilmişti. Socorro o günden sonra her gün gelip çocuğun yaralarına bakmıştı. Yanıklar artık ıstırap vermeyecek kadar iyileşmişlerdi. Nicky'nin Çektiği acının suçluluğunu hâlâ hissediyordu ve oğlunun bir daha canının yanmama-sına kararlıydı.

Nicky'nin hücresi açılıp teröristler Angus ile Jessica'ya bakmadan içeri girdiklerinde Jessica, "Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı. "Yalvarırım size ona bir zarar vermeyin. Yeteri kadar acı çekti zaten. Ona yapacağınızı bana yapın!"

Socorro Jessica'ya döüp aradaki tel örgünün öte yanından. "Kes sesini!" diye seslendi. "Olacakları önleyemezsiniz!"

"Ama ne oluyor?" diye bir çığlık koptu Jessica'dan. Miguel'in Nicky'nin hücrelerine küçük bir tahta masa getirdiğini görmüştü. Gustavo ile bir başkası Nicky'yi kıpırdamasına olanak vermeyecek şekilde sınıksız kavramışlardı. "Haksızlık bu!" diye bağırdı Jessica. "Tanrı aşkına, bırakın onu!"

Socorro Nicky'ye, "İki parmağını keseceğiz," dedi.

Parmak sözcüğünü duyan Nicky çığlık çığlığa bağırp kurtulmaya çalıştı ama bunun hiçbir yararı olmadı. Socorro, "Bu adamlar parmaklarını kesecek ve bunu önlemek için hiçbir şey yapamazsın," dedi. "Ama çırpınırsan daha çok canın acır, onun için hiç kıpırdama."

Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi dönen Nicky anlamsız sesler çıkararak çırpınmaya, ellerini çekmeye çalıştı. Ama hepsi boşunaydı.

Bir çığlık da Jessica'dan koptu. "Hayır! Parmaklarını kesmeyin! Anlamıyor musunuz? O piyano çalar! Tüm yaşamıdır bu!"

"Biliyorum." Bu kere gülümseyerek dönen Miguel'di. "Kocanın televizyonda söylediğini duydum; bir soruyu yanıtlıyordu. Parmakları alınca ağzım açmamış olmayı isteyecektir."

Gece Terörü - F. 32

497

muş ve Miguel'i görmüştü. Başını sallayarak kötü İngilizce-siyle, "Moruk, çok büyük bir hata yaptın. O asla unutmaz," dedi.

*

Saatler geçiyor, Jessica oğlunun zihni durumu için giderek daha fazla endişeleniyordu. Onunla konuşmaya, onu sözleriyle biraz rahatlatmaya çalışmış ama oğlandan hiç tepki alamamıştı. Nicky inlemeye devam ederek yatıyordu. Sonra aniden tüm gövdesi ardarda birkaç kere kasılıyor, bağılıyor, ardından titremeye başlıyordu. Jessica bu kasılmaları ve ardından gelen sancılan doğuran şeyin kesilmiş sinirler olduğunu tahmin ediyordu. Ancak görebildiği kadarıyla Nicky'nin gözleri hep açıktı ama yüzünde tek bir ifade bile yoktu.

Jessica bir yanıt almak için yalvarıyordu. "Bir tek sözcük, Nicky yavrum! Bir tek sözcük! Lütfen, bir şey söyle," Ama çocuktan karşılık gelmiyordu. Jessica kendisinin aklını kaçırmakta olduğunu düşünüyordu. Oğluna uzanamamak, dokunamamak, ona fiziki bir avuntu getirememek kendisini çıldırtıyordu.

Angus da ona katıldı ama çocuktan yine karşılık alamadılar. Yemek getirilip hücrelerine bırakıldı. Nicky yemeğe bakmamıştı bile. Jessica gücünü koruması gerektiğini bildiği için yemeğe çalıştı ama bir iki kaşık aldıktan sonra bıraktı. Angus'un ne yaptığını bilmiyordu.

Karanlık bastı. Gece yaklaşırken nöbetçi de değişti. Dışardan gelen sesler hafifledi. Sadece böcek zırlıtısı kaldığında Socorro geldi. Elinde yine tas, gazlı bez ve sargı bezi vardı. Bir gaz lambası alıp Nicky'nin hücrelerine girdi. Nicky'yi doğrultup elindeki sargıyı değiştirmeye koyuldu.

Nicky biraz daha rahatlamış, sakinleşmiş gibiydi, gövdesi de o kadar sık kasılmıyordu.

Jessica, "Socorro, lütfen..." diye seslendi.

Socorro arkasına döndü, parmağını dudaklarına götürdü

500

rek kadına sesini çıkarmamasını işaret etti. Hiçbir şeyden emin olmayan, gerginlikten ve ıstıraptan kendini kaybetmiş olan Jessica denileni yaptı.

Sargı işi bitince Socorro Nicky'nin hücrelerinden çıktı ama kapıyı kilitlemedi. Jessica'nın kapısının kilidini açtı. Yine konuşmaması için işaret yaptıktan sonra dışarı çıkıp Nicky'nin yanına gitmesini işaret etti.

Jessica rahatladı.

"Güneş doğmadan yerine dönmelisin," diye fısıldadı Socorro. Başını Vicente'den yana salladı. "O sana zamanını söyler."

Nicky'ye doğru giderken Jessica durup döndü. İçinden gelen bir hareketle Socorro'nun yanına gidip kadının yanağını öptü.

Az sonra da Nicky'yi kucaklıyordu. "Anneciğim!" dedi oğlan. Ana oğul birbirlerini kucakladılar. Nicky çok geçmeden uyudu.

501

ni gelecek kuşaklar için sapasağlam yaparlarken bize neden hâlâ kutuplara ayrılıp birbirimizi öldürüyoruz?" Raporda bir denge sağlanması için Rita Başkan Casta-neda ile bir görüşme yapmak istemiş, ama isteği reddedilmişti. Onun yerine ikinci derecede bir bakan olan Eduardo Loayza ile görüşmüşlerdi. Loayza bir çevirmen aracılığıyla Peru'nun sorunlarının geçici olduğunu iddia etmişti. Ülkenin iflas etmiş ekonomisi düzleşmeye çıkarılacaktı. Sendero Lu-minoso'nun gücü azalmaktaydı. Amerikalı rehinelere ise kısa bir süre içinde asker ve polis tarafından bulunup kurtarılacaklardı.

CBA'nın Lima ekibiyle New York arasında haberleşme süreliydi ve Partridge ile Rita, Jessica'nın video kaydını, Sendero'nun isteklerini ve EUIott'un gafını öğrenip görmüşlerdi. Partridge kendisinin girdiği bu çabanın böyle baltalanmasına çok kızmıştı. Ancak ne olursa olsun başladığı yolda devam etmeye karar vermişti.

Böylece girişimin CBA içinde New York'tan Lima ekibine geçmesi nedeniyle o Sah günkü toplantıda ilan taraması gibi artık küçük olduğu kabul edilen bir konuya bu kadar önem veriliyordu.

Jaeger toplantıya geç gelen Chippingham'a, "Sen masraf için kaygılandığından konuyu ortaya attım," dedi.

"Masraflar gerçekten yüklü, ama taramayı istediğimiz anda durdurabiliriz."

"Ama sizler haklı çıktığınız konuyu hep birlikte ele alalım," dedi. Milli Akşam Haberlerini izleme oram müthiş arttığı için masrafa aldırmadığını söylememişti. Margot dirdir edecek olursa kendilerini izleyenlerin sayısının CBA'nın hiçbir başkanı döneminde bu kadar yüksek olmadığını söyleyecekti.

Chippingham, Teddy Cooper'e, "Teddy ilan taramasından vazgeçilmesi konusunda sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

504

Genç İngiliz masanın öteki ucundan sırtarak, "Esaslı fikirdi ama, değil mi?" dedi.

"Evet. O yüzden sana soruyorum zaten."

"Bence hâlâ bir şey bulabiliriz - kartları çevirip de as umarken birdenbire bir as çıkması gibi. Ama pek umutlu değilim. Bunu bırakırsak başka bir parlak fikir ileri sürebilirim."

"Bundan hiç kuşku yok," dedi Norm Jaeger. Jaeger ukala bulduğu Teddy Cooper hakkındaki fikrinden yüz seksen derecelik bir dönüş yapmıştı.

Sonunda ilan taramasını ertesi gün sona erdirmeye karar verdiler.

Ancak bundan üç saat sonra, kader araya girmeye karar vermişçesine ilk baştan beri umdukları şeyi buldular.

Görev ekibi öğleden sonra saat üçte toplantı odasında-ken Jonathan Mony Teddy Cooper'i telefonla aradı. Mony bu arada hemen hemen bir gözetim rolünü benimsemiş olup tüm geçici araştırmacıları denetliyordu. Bu işi bittiğinde Haber Dairesinde sürekli bir göreve getirileceğine inanılmaya başlanmıştı. Mony telefonda çok heyecanlıydı.

"Bulduk sanırım. Bay Kettering ile buraya gelebilir misin?"

"Ne buldun ve neredesin?"

"Çetenin kullandığı yeri bulduğuma eminim. New Jer-sey'de Hackensack'tayım. Yerel gazete Record'da bir ilan bulup izi buraya kadar sürdük."

"Bekle!" Don Kettering ile Norman Jaeger kapıdan içeri girmekteydiler. Cooper telefonu kulağından çekip havada salladı. "Jonathan. Çetenin yerini bulduğunu söylüyor."

Jaeger hemen yanındaki telefon hoparlör düğmesine bastı.

505

Jonathan Mony, "İlk görmemiz gereken yer evin ikinci katı," dedi.

Sonra öne geçip geniş merdivenlerden ikinci kata çıktı, bir kapıyı açıp gelenlerin geçmesi için yana çekildi. Girdikleri oda evin diğer yanlarıyla îam bir çelişki oluşturuyordu. Oda beyaza boyanmış, yere soluk yeşil muşamba geçirilmişti. Mony yeni olduğu belli olan floresan ışıkları yakınca odanın ortasında kayışlarıyla iki hastane karyolası görüldü. Bunların yanında dar ve madeni eski bir karyola vardı.

Kettering eski karyolayı gösterdi. "Bu sonradan konmuş gibi. Oda tam bir ilk yardım istasyonuna benziyor."

Jaeger başını salladı. "Ya da biri beklenmedik olan bayıltılmış üç kişiyi alacak bir yere."
Mony dolaplardan birini açtı. "Burada bulunan her kimse bunları atmak zahmetinde bulunmamış."
Dolapta tıbbi malzeme vardı -iğneler, sargı bezleri, pamuk, gaz bez ve açılmamış iki ilaç kutusu.
Jaeger kutulardan birini alıp yüksek sesle okudu: "Dipri-van...propofol... damar içi anestezi için." Kettering'le baktılar. "Kuşku yok artık."

"Size bir de aşağısını göstereyim," dedi Mony.

Küçük binalardan birinde Mony içi kül dolu demir bir soba gösterdi. "Biri burada epey şey yakmış. Ama hepsini yakamamış." Sobanın içinden yansıyanmış bir dergi aldı. Caretas yazısı okunuyordu.

"Bir Peru dergisi," dedi Jaeger. "Bunu iyi bilirim."

Daha büyükçe bir binaya girdiler. Burasının bir boya atölyesi olarak kullanıldığı belliydi. Temizlemek için hiçbir şey yapılmadığı görülüyordu. Kimi kullanılmış, kimi açılmamış boya tenekeleri vardı çevrede. Çoğunun üstünde OTO BOYASI yazıyordu.

Teddy Cooper renklere bakıyordu. "Sloane'ların evini gözetleyenleri bildirenlerle konuşmamızı hatırlıyor musu-

508

nuz?" dedi. "Kimi yeşil araba gördüğünü söylemişti, ama o markanın yeşil araba çıkarmadığını saptamıştık. İşte yeşil boya, şu da sarı."

"Burası olduğu kesin," dedi Jaeger. Kettering başını salladı. "Bence de öyle. Haydi hemen işe koyulalım. Bunları bu gece haberlerde kullanabiliriz."

"Bir şey daha var," dedi Mony. "Onu da Cokie dışarda buldu." Bu kere öne geçen güzel kızıl saçlı grubu evden biraz uzaktaki ağaçlığa götürdü. "Burada biri yakın zamanda toprağı kazmış," dedi. "Sonra da düzeltmeye çalışmışlar ama başaramamışlar. Kazılan yerde ot da bitmemiş."

Cooper, "Sanki bir çukur kazılmış da sonra topraktan başka bir şeyle doldurulmuş," gibi diye fikrini söyledi. Durup birbirlerine baktılar. Cooper artık pek kesin değil gibiydi; Jaeger bakışlarını kaçırdı. Bir şey gömülmüşse -ne? Bir ceset, ya da cesetler mi? Hepsi de bunun olası olduğunu biliyorlardı.

Jaeger kuşkulu bir sesle, "Burasını FBI'a bildirmek zorundayız," dedi. "Belki de en iyisi onları beklemek ve..." Cuma günü akşam haberlerinden sonra FBI'ın Washing-ton'daki müdürü Margot Lloyd-Mason'u telefonla aramış ve CBA'niB yeni gelişmeleri derhal FBI'ya bildirmemiş olmasını kınamıştı. Şirket başkam ise bu şikayeti pek ciddiye almamış ve televizyon şirketinin belki de hükümetin baskısına direnebileceğini düşünerek CBA'daki çok kişiyi şaşırtmıştı. Kadın Leş Chippingham'a sadece durumu nakletmekle kalmıştı. Haber dairesi müdürü de görevli ekibe, aksine çok zorunlu bir neden olmadıkça, yetkilileri durumdan haberdar etmelerini istemişti.

Hackensack'taki evde fiziki bazı kamtlar olduğuna göre durum FBI'a bildirilmeliydi - özellikle de o akşamın haber

programından önce.

"Elbette FBI'a söyleyeceğiz," dedi Kettering. "Ama önce o toprağın altındakini ben kendim görmek istiyorum."

509

dığını, ya da bunları hangi numaraların aradığını öğrenmek istedi.

Şirketin müdür yardımcısı olan arkadaşı, "Bu bilgiyi sana vermenin mahremiyet kuralının çiğnenmesi olduğunu bilirsin," dedi. "Ayrıca işimden de olabilirim. Ama elinde arama emri olan bir soruşturma ajansı olsaydın..."

"Böyle biri değilim ve olamam. Ancak FBI'ın da yarın size bunu soracağına eminim. Onların elinde gerekli belgeler olacaktır. Ben sadece bu yanıtları onlardan önce bilmek istiyorum."

"Aman Tanrım! Senin gibi bir insanla nasıl arkadaş olabilmemişim?"

"Bunu söyleyince senin de zamanında birkaç kere CBA'dan istediklerin olduğunu ve onları yaptığımı hatırladım," dedi Kettering. "Haydi haydi, birbirimize okuldan beri sadık olduğumuzu ve bundan bir gün bile pişmanlık duymadığımızı bilirsin."

Karşısındaki adam içini çekti. "Peki, ver bakalım şu numaralan."

Kettering listeyi okuduktan sonra arkadaşı, "FBI yarın gelir dedin," dedi. "Yani sen bu bilgiyi bu akşam istiyorsun."

"Evet, ama geceyarısını geçmesin. Beni evimden arayabilirsin. Sende numaram var mı?"

"Ne yazık ki, var."

CBA'da geç saatlere kadar kaldıktan sonra saat 22:45'te evine girerken Don Kettering'e karısı Aimee telefonu uzattı.

Telefon şirketindeki arkadaşı, "Bu akşam haberlerini izledim," dedi. "Bana verdiğin o hücresel telefonları kaçırınlar kullanmıştı herhalde."

"Öyle sanırım."

"O zaman sana daha fazla bilgi verebilmeyi isterdim.

512

Fazla bir şey elde edemedim. Telefonların hepsi Helga Effe-ren adına kayıtlı. Elimde bir adres var."

"O adres herhalde geçersizdir. O kadın öldü. Öldürüldü. Umarın sana borç takmamıştır."

"Vay canına! Siz haberciler de ne kadar soğukkanlı insanlarsınız. Paraya gelince, durum tam aksi.

Telefonlardan her biri için beşer yüz dolar yatırılmış, toplam üç bin dolar yani."

"Herhalde kullananlar fatura gönderilmesini ya da ülke dışına çıkmalarına kadar kimsenin gelip garip sorular sormasını istememişlerdir."

"Her neyse, paralan duruyor. Sadece üçte biri kullanılmış. Çünkü biri dışında tüm konuşmalar hep altı telefon arasında yapılmış, başka numaralarla konuşulmamış."

"Her şey çetenin müthiş bir örgüte ve disipline sahip olduklarını gösteriyor," dedi Kettering. "Biri dışında demiştin."

"Evet, 13 Eylülde Peru ile konuşulmuş."

"Kaçırılmadan bir gün önce. Numarayı bulabildin mi?"

"Evet. 011 -uluslararası çıkış numarası, sonra Peru'yu gösteren 51, sonra da 14-28-9427. Bizimkiler 14'ün Lima olduğunu söylediler. Tam olarak yerini artık kendin bulabilirsin."

"O kadarını yaparız artık. Çok teşekkür ederim."

"Umarım size yardımcı olabilmişimdir. Talihiniz açık olsun!"

Kettering az sonra defterine bakıp 011-51-14-44-1212 numarayı çeviriyordu.

Bir ses, "Buenas tardes, Sezar Oteli," dedi.

"Bay Harry Partridge ile konuşmak istiyorum."

Gece Terörü - F. 33

513

8

HARRY Partridge çok umut kinci bir gün geçirmişti. Çok da yorulduğu için saat on olmadan yatmıştı.

Ancak'düşünmekten de kendini alamıyordu. Hep Peru'yu düşünüyordu.

Ülkenin tümü tam bir çelişkiydi -askeri despotluk ve özgür demokrasinin çatışan bir karışımı^ Ülkenin uzak bölgelerinde askerler ve sözde anti terörist polis burada demir yumruklarla yönetimdeydiler ve yasalara kulak astıkları yoktu. Bunlar canlan istediğini öldürüp sonra 'isyancı' olarak niteliyorlardı. Ve sonradan yapılan bağımsız soruşturmalarda bunun böyle olmadığını çıktığı da oluyordu.

Americas Watch adındaki bir ABD insan hakları örgütü "yasadışı idamlar, sorumsuzca tutuklamalar, ortadan kaybolmalar ve işkenceler" konusunda geniş kapsamlı bir araştırma yapmıştı. Bütün bunlar hükümetin anti terörist kampanyasının 'başlıca unsurlarıydı.'

Diğer yandan, Americas Watch isyancıları da kolluyor değildi. Şu anda Partridge'in yatağının yanında açık duran son yayınlarından birinde, Sendero Luminoso'nun savunmasız insanları öldürdüğünü, masum halkın yaşamını tehlikeye düşüren bombalama eylemleri yaptığını, sivil halka zarar düşünmeden askeri hedeflere saldırdığını yazmaktaydı. Bunların hepsi de 'uluslararası insanlık yasasının en temel kurallarının' ihlâliyd.

514

Ülkeye gelince: "Peru şu anda Güney Amerika'nın en tehlikeli bölgelerinden biri olmuştu."

Başka kaynakların da doğruladığı kaçınılmaz bir sonuç da adam öldürmeye ve diğer vahşetlere sıra geldiğinde hükümet güçleriyle isyancılar arasında pek bir fark olmadığıydı.

Ancak Peru'da gayet güçlü demokratik unsurlar da vardı ve bunlar bazı eleştirenlerin dediği gibi 'göstermelik' olmaktan daha gerçektiler. Basın özgürlüğü bunlardan biriydi. Partridge gibi muhabirlerin ülkede dolaşmalarını, istedikleri kimseyle konuşmalarını, sonra da ülke dışına çıkarılma ya da ceza korkusu olmadan bu gördüklerini ülkelerine bildirmelerini sağlayan işte bu özgürlüktür. Doğru, bunun bazı istisnaları olmuşsa da bunlar çok az görülen tek tek vakalardı.

Partridge o gün anti terörist polisin başı General Raul Ortiz'le konuşurken bu konuya çok yaklaşmıştı.

Karşısında sivil giysiler için hiç gülümsemeden dimdik duran adama, "Adamlarınızın sert davranışları ve gereksiz idamları konusunda bu kadar haber almanız sizi ilgilendirmiyor mu?" diye sormuştu.

Ortiz, yan küçümser bir ses tonuyla, "İdam edilenlerin benim adamlarım olması durumunda daha rahatsız olurum," demişti. "Eğer kendilerini sizin ve sizin gibilerin bu kadar çok düşündüğünüz teröristlere karşı savunmasız olacak olan da buydu. Yalan haberlere gelince, hükümet bunları bastırmaya kalkışsa o zaman sizler daha büyük bir gürültü çıkartıp onları yineler dururdunuz. Böylece yirmi dört saat sonra unutulmuş bir günlük bir haber genellikle tercih edilir."

Ortiz ile görüşmeyi Partridge istemişti; pek bir şey elde edebileceğini sanmıyorsa da bir kere denemek zorundaydı. Görüşmeyi İçişleri Bakanlığı kanalıyla hemen gerçekleştir-mişse de kamera ekibi getirme önerisi kabul edilmemişti. Ayrıca generalin odasına girerken üstü

aranmış, izin aldık-

515

tan sonra çalıştırmak istediği küçük ses alma makinesine de el konulmuştu. Ancak general sözlerinin kullanılmaması konusunda bir şey söylememiştir ve muhabirin not almasına ses çıkarmamıştır.

General Ortiz'in ahşap kaplama duvarlı gösterişsiz bürosu Lima'nın ortasındaki çimento sıvalı eski ve büyük bir binasındaydı. Yansı bir zamanlar cezaevi olarak kullanılan bina yüksek duvarlarla çevriliydi. İçeri girerken bir sürü kuşkucu bakışlı nöbetçinin önünden geçen Partridge duvarların ortasındaki avludan yürürken dizi dizi zırhlı personel araçları, su toplu kamyonlar görmüştü. Generalle konuşurken binanın bodrumunda sanıkların dışarıyla bağlantı kuramadıkları hücrelerde on beş gün sorguya çekildiklerini ve işkence yapıldığını biliyordu. Partridge, Ortiz'e konuşmanın başında aklını en çok kurcalayan şeyi sormuştu: Anti terörizm polisinin kaçırılan Sloane ailesinin nerede oldukları hakkında bir fikri var mıydı?

3

General, "Buraya geldiğinizden beri o kadar çok kişiyle görüştünüz ki, bunu bana sizin söyleyeceğinizi umuyordum," dedi. Partridge bunun gözetlendiğini bildiren ve pek de kapalı olmayan bir ima olduğunu anladı. CBA'nın ve diğer televizyon şirketlerinin New York'a uydu yayınlarının da basın özgürlüğüne karşı, izlenip kayda alındığından emindi.

Partridge bütün çabasına karşın böyle bir bilgi elde edemediğini söyleyince, Ortiz, "O zaman devlet düşmanı bu Sendero Luminoso'nun ne kadar sinsi olduklarını anlamışsınızdır," dedi. "Ayrıca bu ülkede sizinkinizin tam aksine koskoca orduların saklanacağı boş alanlar vardır. Ama arkadaşlarınızın nerelerde olabileceklerini tahmin ediyoruz ve güçlerimiz oralarda araştırma yapmaktadırlar."

"Bunların hangi bölgeler olduğunu bana söyleyebilir miydiniz?"

"Bunun akıllıca bir şey olacağını sanmam. Hem zaten

516

siz oralara gidemezsiniz. Yoksa böyle bir planınız mı vardı?"

Partridge'in bir planı olduğu halde böyle bir şeyi düşünmediğini söyledi.

Konuşma hep böyle devam etmişti: ikisi de birbirlerine güvenmiyorlar, mümkün olduğu kadar çok şey öğrenip kendi ellerindeki bilgileri açıklamak istemiyorlardı. Sonunda ikisi de başarılı olamamışsa da Partridge Milli Akşam Haberleri için Ortiz'in ağzından iki şey almıştı: "Koskoca orduların saklanacağı boş alanlar"; ve sözde insan hakları ihlallerinin 'yirmi dört saat sonra unutulmuş bir günlük olaylar' olduğu.

Ses kaydı olmadığı için New York bu iki cümleyi generalin sabit bir fotoğrafının altında yazı olarak vermişti. Partridge bu ziyaretini yararlı olarak göremiyordu.

Partridge'in o gün öğleden sonra sonra eski bir dostu ve katolik kilisesinin ileri gelenlerinden biri olan Cesar Acevedo ile yaptığı görüşme daha tatmin edici olmuştu. İki adam kentin resmi merkezi olan Plaza de Armas'taki Piskoposluk Sarayı'nın arka tarafındaki özel odasında buluştular.

Ufak tefek ve hızlı konuşan elli yaşlarındaki Acevedo bir din bilimadamıydı. Tüm zamanını kilise yönetimine verirdi, büyük bir otoritesi vardı, ancak son adımı atıp da papaz olmamıştı. Arkadaşları papaz olmuş olsaydı şimdi en azından bir piskopos olacağını ve çok geçmeden de kardinalliğe yükseleceğinden emindiler.

Cesar Acevedo Lima sosyetesinin önemli bir kişisi olmasına karşın hiç evlenmemişti.

Partridge onu gördüğü gibi olması yüzünden severdi; ayrıca gösterişe kaçmayan ve tam olarak namuslu bir insandı. Partridge bir kere neden papaz olmadığını sorunca, "Ben Tanrıyı ve İsa'yı sevmeme karşın bir kuşkucu olma entelektüel hakkımdan asla vazgeçemedim," demişti. "Aslında kuşkucu değilim ve olmamak için de dua ederim ya. Ama pa-

517

paz olsaydım bu hakkımdan vazgeçecektim. Bunu ne gençken yapabildim, ne de şimdi yapabilirim."

Acevedo Katolik Sosyal Yardım Komisyonu genel sek-retiydi ve ülkenin doktor ile hemşire bulunmayan ıssız köşelerine tıbbi yardım programları düzenlerdi.

Partridge konuşmanın hemen başında, "Sanırını zaman zaman Sendero Luminoso ile karşılaşıyorsundur," dedi.

Acevedo gülümsedi. "Karşılaşmak uygun bir sözcük. Kilise Sendero'yu onaylamıyor kuşkusuz - ne amaçlarını, ne de yöntemlerini. Ama uygulamada biraz garip de olsa, bir ilişki var elbette."

Sendero Luminoso her ne nedenle, kiliseyi karşısına almıyor ve bir kurum olarak pek seyrek olarak hedef seçiyordu. Ancak isyancılar kilise yetkililerinden hoşlanmıyorlardı ve hükümet aleyhtarı bir gösteri, ya da başka bir şey düzenledikleri zaman papazların ve diğer kilise yetkililerinin olayı görmemeleri için bölgeden çıkmalarını istiyorlardı.

"Bir papaza ya da bizim yardım işinde çalışan adamımıza, sizi buralarda istemiyoruz, gidin buradan, ne zaman döneceğinizi biz size haber veririz, derler."

"Ve papazlar da bu emre uyarlar mı?"

Acevedo içini çekti. "Genellikle evet, başka seçenek yoktur çünkü. Emirleri yerine getirilmediğinde Sendero o kişiyi öldürmekte asla duraksamaz. Yaşayan bir papaz oraya bir gün dönebilir. Ama ölü bir papaz bunu yapamaz."

Partridge'in aklına bir şey geldi. "Şu anda sizinkilerin çekilmeleri istenen bir bölge var mı?"

"Böyle bir yer var ve bu da bize epey bir sorun çıkarıyor. Gel, haritada göstereyim." Duvardaki Peru haritasının önüne gittiler.

"İşte şu bölgenin tamamı." Acevedo, San Martin Eyaletinin kırmızı kalemle daire içine alınmış bir kısmını gösterdi. "Üç hafta öncesine kadar burada epey güçlü bir sağlık ekibimiz vardı ve her yıl bir yardım programı uygulardık. Çoğun-

518

hıkla çocuklara aşı yapılır. Burası ormana yakın olduğu için tropikal hastalıklar çok fazladır ve insanı öldürür. Her neyse, bölgenin kontrolünü elinde tutan Sendero Luminoso üç hafta kadar önce bizden bölgeyi boşaltmamızı istedi. Bizimkiler itiraz ettilerse de çekilmek zorunda kaldılar. Şimdi ekibi geri göndermek istiyoruz ama Sendero izin vermiyor."

Partridge daire içine alınmış bölgeye baktı. Küçük buyar olacağını ummuştu..Oysa insanı hayal kırıklığına uğratacak kadar büyüktü. Tocache, Sion, Nueva Esperanza ve Pac-hiza gibi yerler birbirlerinden çok uzaktı. Partridge fazla bir umudu olmadan hepsini yazdı. Kaçırılanlar burada bir yer-deyseler, tam olarak yerini bilmeden bölgeye gitmenin bir anlamı yoktu. Bir kurtarma operasyonu çok güç, hatta olanaksızdı. Tek umut bir sürpriz yapmakta olabilirdi.

"Sanırım ne düşündüğünü biliyorum," dedi Acevedo. "Kaçırılan arkadaşlarının bu bölgede olduklarını düşünüyorsun."

Partridge başını salladı.

"Ama ben sanmıyorum," dedi adam. "Böyle bir şey olsaydı bazı söylentiler çıkardı. Ben hiçbir şey duymadım. Ama kilisemizin çok esaslı bir ağı vardır. Bir haber gönderirim, bir şey çıkarsa sana bildiririm."

Partidge bundan başka yol olmadığını anlamıştı. Ama zaman azalıyordu ve p Peru'ya geldiğinden bu yana kaçırılanların nerede oldukları konusunda hiçbir şey öğrenememişti.

Partridge şimdi otel odasında bunları düşünürken birden telefon çaldı.

"Sen misin, Harry?" Partridge Kettering'in sesini tanıdı.

"Bilmen gereken bazı gelişmeler var," dedi Kettering.

519

Aynı otelde olan Rita telefonu ikinci çalışında açtı.

"Şimdi New York'tan telefon geldi," dedi Partridge. Don Kettering'in Hackensack'taki ev ve hücrel telefonlar konusunda anlattıklarını nakletti. "Don, bana oradan aranmış olan bir Lima numarası verdi. Bunun nerede ve kime ait olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Numarayı ver," dedi Rita.

Partridge numarayı verdi: 28-9427.

"Entel'deki Victor Velasco'ya bunun üzerinde çalışmasını söylerim. Bir haber çıkarsa seni ararım."

Rita on beş dakika sonra telefondaıydı. "Velasco'yu evinde buldum. Bunun kendi bölümüne ait olmadığını, bilgi almak için biraz zorlanacağını söyledi. Ama sabaha kadar istenen bilgiyi vereceğini sanıyor."

"Teşekkür ederim."

Partridge çok geçmeden uykuya daldı.

520

DON Kettering'in verdiği Lima telefon numarası ancak Çarşamba günü öğleden sonra bulunabildi. Entel Peru'nun müdürü bu gecikmeden dolayı çok üzgündü. Victor Velasco, Partridge ile Rita'ya, "Gizli bilgi olduğu için," dedi. Partridge, Rita ve Bob Watson CBA'nin Entel'deki odasında New York'a gönderecekleri haberi hazırlıyorlardı.

"Meslektaşlarımdan birini bu bilgiyi vermesi için güçlükle kandırdım," diye Velasco devam etti. "Ama sonunda başardım işte."

"Para mı verdin?" diye sordu Rita. Adam başını sallayınca, "Biz sana veririz," dedi.

Bir kağıt üzerinde Calderon, G-547 Huancavelica Sokağı, I OF yazıyordu.

"Fernandez'i bulmalıyız," dedi Partridge.

"Geliyor," dedi Rita. Gerçekten de becerikli esmer adam iki dakika sonra odaya girdi. Partridge ve Minh Van Cahn için çalışmaya devam eden adam şimdi Rita'ya yardım ediyordu.

Adresi ve neden önemli olabileceğini duyunca, "Orasını biliyorum," dedi. "Avenida Tacna kavşağı yakınında eski bir apartmandır. Ama sizin saray gibi diyeceğiniz yerlerden değildir."

"Her ne olursa olsun, ben şimdi oraya gitmek istiyorum," dedi Partridge. Rita'ya döndü. "Senin de Minh ve

521

Ken'le gelmenizi isterdim ama önce yalnız gidip çevreye bir göz atmak istiyorum."

"Yalnız olmaz," dedi Fernandez. "Saldırıya uğrar soyulursun, hatta daha kötüsü de olabilir. Tömas üe ben yanında olacağız."

Tomas'ın iriyarı, somurtkan korumacı olduğunu öğrendiler.

Fernandez'in kiralayıp şimdi sürekli olarak kullandıkları steysin araba kapı önündeydi. Sürücü dahil yedi kişi biraz sıkıştılsa da yol sadece on dakika sürdü. Fernandez, "İşte şurası," dedi. Avenida Tacna'da çok yoğun bir trafik vardı. Huancave-lica Sokağı caddeyi dik açıyla kesmekteydi. Gecekondu mahallelerine benzemiyorsa da bölgenin kötü günlere düşmüş olduğu hemen görülüyordu. 547 numara ise boyalan dökülmüş büyük bir binaydı. Kimi kapı önündeki merdivenlere oturmuş, kimi elleri ceplerinde ayakta duran insanlar steysin arabadan inen Partridge, Fernandez ve Tomas'a baktılar. Rita, Canh ve ses teknisyeni Ken O'Hara ile sürücü arabada kalmışlardı. Çevresindekilerin hiç de dostça olmayan bakışlarını fark eden Partridge Fernandez'in yalnız gitmeme uyarısını dikkate aldığı için çok memnun oldu.

Binanın içinde genel bir çürümüşlükle sidik kokusu vardı. Çöpler yerlere atılmıştı. Tabu asansör de çalışır durumda olmadığından beton merdivenden dokuz kat çıkacaklardı.

Daire F çıplak ve loş bir koridorun uçundaydı. Partridge kapıyı vurdu. İçerden ses gelmesine karşın açılmayınca bir daha vurdu. Bu kere kapı zinciri çekilmeden iki üç parmak aralandı. Aynı anda bir kadın sesi İspanyolca bir monologa başladı; çok hızlı konuşmuştu için Partridge dediklerini anlamakta güçlük çekiyordu. Birkaç kere, "Animales. Ase-sinos. Diablos!.." dediğini fark etti. "Hayvanlar—katiller... şeytanlar..."

N

522

Fernandez öne geçti, ağzını açıklığa yaklaştırarak aynı hızla ama mantıklı, yatıştırıcı bir sesle konuşmaya başladı. İçerdeki ses yavaşladı, durdu, zincir çekilip kapı açıldı.

Karşılarındaki kadın altmış yaşlarında vardı. Çok eskiden güzel olabilirdi, ancak zaman ve güç yaşam koşulları şimdi yüzünü şişirmiş, tenini lekelemişti, birkaç renge birden boyanmış saçları dağınıktı. Cımbızla alınmış ve kalemle çizilmiş kaşları altındaki gözleri ağlamaktan kızanp şişmişti, makyajı birbirine karışmıştı. Fernandez kadının yanından geçip içeri girdi, diğerleri de onu izlediler. Kadın güven gel-mişcesine kapıyı kapattı. Partridge çevresine bakındı. Basitçe döşenmiş küçük bir odaya girmişlerdi: kumaşı yırtık bir kanepeler, tahta iskemleler, üstü kalabalık basit bir tahta masa, kalas ve tuğladan yapılmış bir kitaplık. Kitaplığı kalın ciltlerle dolu olması çok şaşırtıcıydı.

Fernandez, Partridge'e döndü. "Burada birlikte yaşadığı adam birkaç saat önce öldürülmüş. Kadın dışardan geldiğinde adamı ölü bulmuş; polis cesedi götürmüş. Bizi kendisini de öldürmeye gelmiş katiller sanmış. Onu dost olduğumuza inandırdım." Fernandez bir daha konuşunca kadının bakışları Partridge'e çevrildi.

"Arkadaşınızın ölümüne gerçekten çok üzüldük," dedi Partridge. "Onu kimin öldürdüğünü hakkında bir fikriniz var mı?"

Kadını başını sallayarak bir şeyler mırıldandı. Fernandez, "Çok az İngilizce biliyor," diyerek Partridge'in sözlerini İspanyolca'ya çevirdi. "Lo sentimos mucho la muerte de su amigo. Sabe Ud. quien lo mato?"

Kadın başını heyecanla sallayıp konuştu ve sözünü, "Sendero Luminoso," diye bitirdi.

Partridge'in korktuğu başına gelmişti. Görmeye geldikleri kişi her kimse Sendero ile bağlantılı biriydi ve artık kendisiyle konuşamayacaktı. Ama soruyu da sormak gerekiyor-

523

du: Bu kadın kaçırılan kimseleri duymuş mu? Bu pek olası görünmüyordu ya.

Kadın bu kez daha yavaş konuşunca Partridge ne dediğini anladı. Fernandez'e, "Evet, oturmak isteriz" dedi. "Ona bazı soruların yanıtlarsa kendisine minnettar olacağımı söyle."

Fernandez kadının buna verdiği yanıtı çevirdi. "Bildiği bir şeyse söylemeye hazır olduğunu söylüyor. Ona senin kim olduğunu söyledim. Kadının adı Dolores. Bir içki isteyip istemediğini sordu."

"No, Gracias," dedi Partridge. Dolores başını salladı, kendisine bir içki almak için bir rafa uzandı. Ama cin şişesini kaldırıncaya boş olduğunu gördü. Yine ağlayacak gibi oldu, bir şeyler mırıldanıp oturdu.

Fernandez, "Nasıl geçineceğini bilemiyormuş, hiç parası yokmuş," dedi.

Partridge doğrudan doğruya Dolores'e, "Le dare dinero si Ud. tiene la informacion que estoy buscando," dedi.

Paradan söz edilmesi kadınla Fernandez arasında bir konuşma başlattı. Fernandez, "Soruların bekliyor," dedi. Partridge kendi kısıtlı İspanyolcasına güvenmeyerek konuşmayı Fernandez aracılığıyla yaptı.

"Öldürülen dostun ne iş yapardı?"

"Doktordu. Özel doktor."

"Uzman mı yani?"

"İnsanları uyuturdu."

"Anestezisi miydi?"

Dolores bu terimi anlamadığı için başını salladı. Sonra bir dolaptan eski bir bavul aldı. İçinden bir dosya çıkardı, aldığı iki kağıdı Partridge'e uzattı. Partridge elindeki iki diplomaya baktı.

Birincisi Boston Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden mezun olan Hartley Harold Gossage'ın hekimlik yapabileceğini belgeliyordu. İkinci diploma da anesteziyolojide uzmanlığını belirtmekteydi.

524

Partridge eliyle işaret ederek diğer kağıtlara bakıp bakamayacağını sordu. Dolores başını sallayarak bakabileceğini söyledi.

Belgelerin çoğu tıbbi konulara aitti ve ilginç değildi. Massachusetts Tıp Odası başlıklı bir kağıtta H.H.Gossage'ın hekimlik yapma izninin yaşamboyu kendisinden geri alındığı bildirilmekteydi.

Partridge kağıdı bıraktı. Artık gözlerinin önünde bir resim belirmeye başlamıştı. Burada yaşayan ve öldürülmüş olan adam Amerika'da tıp mesleğinden atılmış ve her nasılsa Sendero Luminoso ile ilişkisi bulunan Gossage'di. Kaçırılanlar da herhalde uyutularak sınır dışına çıkarılmıştı. Bugün önce Hackensack'ta bulunanlar da bunu doğruluyordu. Sabık doktor Gossage'ın bu uyutmayı yapmış olması mümkündü. Partridge adamla öldürülmeden önce görüşebilmeyi isterdi.

Diğerleri kendisini izliyorlardı. Partridge Fernandez'in yardımıyla sorguya devam etti.

"Doktor dostunu Sendero Luminoso'nun öldürdüğünü söyledin. Bu sonuca nasıl vardın?"

"Çünkü onların hesabına çalışırdı. Sendero ona Baude-lío adını vermişti."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bana kendisi söylemişti."

"Sendero için yaptığı şeyleri de anlatmış mıydı?"

"Bazılarını." Kadının yüzünde hemen kaybolan solgun bir gülümseme belirdi. "Birlikte içip sarhoş olduğumuz zamanlar."

"Bir kaçırılma olayından haberin var mı? Gazeteler yazmıştı."

Dolores başını salladı. "Ben gazete okumam. Yazdıkları hep yalandır."

"Baudelia son zamanlarda Lima'dan uzaklaşmış mıydı?"

525

Kadın birkaç kere salladı başını. "Hem de çok uzun. Onu özlemiştim. Bana Amerika'dan telefon etti."

"Biliyoruz." Bütün parçalar yerli yerine oturmaya başlamıştı. Baudelio kaçırılma olayında rol almış olmalıydı. Fernandez aracılığıyla, "Buraya ne zaman döndü?" diye sordu.

Dolores yanıt vermeden önce düşündü. "Bir hafta önce. Döndüğü için çok mutluydu. Öldürüleceğinden de korkuyordu ama."

"Bunun nedenini söyledi mi?"

"Bazı konuşmalara kulak misafiri olmuş galiba. Çok şey biliyormuş." Kadın ağlamaya başladı. "Uzun bir süredir birlikteydik. Şimdi ne yapacağım ben?"

Önemli bir soru daha kalmıştı. Partridge bunu bilerek sormamıştı ve sormaya da korkuyordu. "Baudelio Amerika'dan dönüp buraya gelmeden önce Peru'da başka bir yerde kaldı mı?"

Dolores başını salladı.

"Nerede olduğunu söyledi mi?"

"Evet. Nueva Esperanza'da."

Partridge önüne aniden ve hiç beklenmedik bir şekilde çıkan şeye inanamıyordu. Not defterinde Cesar Avecedo ile konuşmasından aldığı notları ararken elleri titriyordu. Evet, Sendero Luminoso'nun din adamlarını çıkarttığı bölgelerden biri de Nueva Esperanza'ydı.

Bulmuştu işte! Sonunda Jessica, Nicky ve Angus'un nerede tutulduklarını biliyordu.

Partridge Rita, Minh ve O'Hara ile hangi görüntülerinin gerektiğini tartışırken yine TV muhabiri kimliğine girivermişti. Tomas'ı aşağı yollayıp ötekileri çağırtmışlardı şimdi.

Partridge diplomalarla adamın doktorluğunu elinden

526

L

alan yazının görüntülenmesini istiyordu. Sabık Amerikalı doktor ölmüş olabilirdi, ama Partridge onun Sloane ailesine yaptığı kötülüğün tutanaklara geçmesini sağlamak niyetindeydi.

Ancak Baudelio'nun kaçırılma olayını karıştırdığına emin-se de bunu şimdi açıklamak yanlış olur, yalnız kendilerinin bildiği bilgiyi başkalarına da vermiş olurdu. Ancak Baudelio olayının da görüntülenip zamanı gelince kullanıma hazır olmasını da istiyordu.

Dolores'in band kayıtları yapıldı, daha sonra stüdyoda konuşmalarını silip İngilizce dublaj yapılacaktı.

Fernandez Partridge'e, "Söz verdiğin parayı hatırlatıyor," dedi.

Partridge Rita ile konuştu, Rita bin dolar çıkardı. Aslında bu para fazlaydı, ancak Dolores de önemli bir şeyin ortaya çıkmasını sağlamıştı; ayrıca her ikisi de kadına acımışlardı. Partridge kendileri çıkar çıkmaz cin şişesinin yenileneceğinden emindi.

Artık önemli şeylere bakabilirdi Partridge - Nueva Es-peranza'ya bir kurtarma seferi planlamak zorundaydı. Bunu düşünürken bile heyecanlanıyordu; o tehlike ve savaş bağımlılığı yeniden başgöstermişti içinde.

527

10

CRAWFORD Sloane her gün Partridge'e telefon edip, "Yeni bir şey var mı?" diye sormamak için kendini güç tutuyordu. Bir haber olduğunda bunu hemen duyacağından kuşkusu yoktu aslında. Ayrıca da Partridge'in bildiği gibi çalışmasını engellememeliydi.

Onu aramamasının bir nedeni de Partridge'in anlayışlı davranıp bazı sabahları ya da geceleri Larchmont'a evine telefon edip gelişmeleri ona anlatmasıydı.

Peru'den son haber geleli birkaç gün olmuştu ve Sloane bir haber almadığı için düşkünlüğüne uğruyorsa da yeni bir gelişme olmadığını tahmin ediyordu.

Yamliyordu ama.

Sloane'un bilmediği şey Partridge'in Lima ile New York arasındaki telefon, uydu ya da yazışma gibi iletişim araçlarına güvenilemeyeceğine karar vermiş olmasıydı. Anti terörist polisin şefi General Ortiz kendisinin izlendiğini söylemişti, telefonların da dinlenip mektupların açılması akla yatkındı. Uydu haberleşmesi ile uygun aracı olan herkes tarafından izlenebilirdi.

Bu karara varmasının bir nedeni de Lima'nın artık gazeteciler ve televizyon ekipleriyle dolu olmasıydı.

Bunların hepsi de Sloane'lar hakkında yeni bir iz aramaktaydılar. Partridge o ana kadar medya kalabalığından uzak durmuşsa da CBA'nın o güne kadar elde ettiği başarılar nedeniyle

528

hepsinin gözünün üzerinde olduğunu biliyordu.

Partridge bunun için Huancavelica Sokağı'ndaki eve yaptığı ziyareti ve orada öğrendiklerini kimseyle konuşmamaya karar vermişti. CBA ekibindeki diğerlerine de aynı kurala uymalarını ve Nueva Esperanza'ya hazırladıkları seferin tam bir gizlilik içinde sürmesi gerektiğini bildirdi. CBA'nın New York merkezi bile bunu bilmeyecekti.

İşte o Perşembe günü Lima'da bir gün önce elde edilen başarıdan habersiz olan Crawford Sloane CBA Haberleri merkezine gitti.

Bir gece önce Larchmont'daki evinde kalmış olan genç FBI ajanı İvan Ungar da kendisine eşlik ediyordu. FBI Sloane'un kaçırılması olasılığına karşılık hâlâ kendisini koruyordu; diğer şirketlerin baş spikerlerinin korunduğu söylentileri de vardı. Ancak kaçırılardan haber çıktığı için Sloane'un ev ve büro telefonlarındaki yirmi dört saatlik dinleme kaldırılmıştı.

FBI Özel Ajanı Otis Haverlock hâlâ iş üstündeydi ve Hackensack'taki evin bulunmasından sonra oradaki araştırmaların başına geçmişti. Sloane FBI'nın Hackensack'a yakınlığı nedeniyle Teterboro Havaalanı'nda da soruşturma yaptığını biliyordu. Kaçırılma gününden kaçırılanların Peru'da olduklarının öğrenildiği güne kadar bütün uçuşlar incelenmekteydi.

Sloane CBA Haberleri'nden içeri girince kapıdaki üniformalı güvenlik memuru kendisini selamladı.

Kaçırılmadan sonra kapıya konulan resmi polis memurundan eser yoktu. Binaya giren çıkan çok fazla olduğuna göre Sloane CBA güvenliğinin eski gevşekliğine dönmüş olduğunu tahmin etti.

Yanında Ungar olduğu halde dördüncü kata çıkan Sloane Nal'in yanındaki odasına doğru yürürken birkaç kişi kendisini selamladı. Sloane odasına girdi, kapıyı açık bıraktı. Ungar da hemen dışardaki iskemleye oturmuştu.

Sloane yağmurluğunu asarken masasının üstünde beyaz

Gece Terörü - F. 34

529

Styrofoam köpüğünden yapılmış ve lokantaların dışarı gönderdikleri yemek kutularına benzeyen bir kutu gördü. Civarda CBA ile bu tür iş yapan pek çok lokanta vardı, bunlara bir telefon edildi mi siparişleri hemen getirilirdi. Ancak Sloane herhangi bir şey ismarlamadığı için ve yemeğini de genellikle kafeteryada yediğinden bir yanlışlık olduğunu tahmin etti.

Ancak beyaz sicimle sardı paketin üstünde 'C. Sloane'-yazdığını görünce şaşırıldı. Fazla bir merak duymadan maki-sıyla ipi kesip paketi açtı. Üstteki kağıtları aralayınca paketin içindeki şey ortaya çıkmıştı.

Crawford Sloane birkaç saniye gözlerine inanamayarak baktıktan sonra çığlıklar atmaya başladı. Yakınlarda çalışanlar başlarını kaldırdılar, FBI ajanı Ungar tabancası çekerek ayağa fırlayıp odaya daldı. Ancak Sloane odada yalnızdı ve pakete bakarak durmadan bağıırıyordu. Gözleri irdeşmiş, yüzü bembeyaz kesilmişti.

Başkaları da odaya koşuştular, kimi içeri girdi on beş yirmi kişi kapıda kaldı. Bir kadın eğilip pakete baktı, sonra, "Aman Tanrım!" diyerek dışarı kaçtı.

Ungar paketi inceleyince iki insan parmağı gördü, tiksintisini bastırarak hemen işe el koydu. "Herkes dışarı, lütfen!" diye bağıırdı. Bir yandan da telefonu açmış ve santral memuruna, "Güvenlik - çok çabuk!" demişti.

Karşısına biri çıkınca emir yağdırmaya başladı: "Ben FBI Özel Ajanı Ungar'ım, sana bir emir veriyorum. Tüm nöbetçilere şu andan sonra binadan çıkışın yasak olduğunu bildir. Hiçbir istisna olmayacak. Direnen olursa güç kullanın. Bu emri verdikten sonra polisi çağır. Ben şimdi büyük hole iniyorum. Güvenlikten biri beni orada beklesin."

Ungar konuşurken Sloane koltuğuna yığılmış kalmıştı.

Chuck İnsan dışardaki kalabalığı yarıp içeri girdi. "Hayrola, -ne oluyor?" diye sordu.

Adamı tanıyan Ungar beyaz kutuyu gösterdi. "Burada

530

hiçbir şeye el sürülmeyecek," dedi. Bay Sloane'u buradan çıkarıp başka bir yere götürün ve odayı da ben dönene kadar kilitleyin."

Kutunun içindekileri gören ve parmakların küçük ve incelikleri nedeniyle bir çocuğa ait olabileceğini anlayan İnsan başını salladı. Sloane'a durup o kaçınılmaz soruyu gözleriyle sordu. Sloane başını eğip, "Evet," diye mırıldandı.

"Aman Tanrım!"

Sloane bayılacak gibiydi. İnsan kolunu omzuna attı, spikeri tutarak ağır ağır odadan çıkardı. Kapı önündekiler geçmeleri için hemen yol verdiler.

İnsan ile Sloane yönetici yapımının bürosuna giderlerken İnsan yolda emirler yağdırdı. Bir sekretere, "Bay Sloane'un odasını kilitle ve içeri FBI ajanı dışında kimseyi sokma," dedi. "Sonra santralı ara, doktor hemen buraya gelsin. Bay Sloane'un kötü bir şok geçirdiğini ve sakinleştiriciye ihtiyaç olabileceğini söyle." Sonra bir yapımcıya döndü, "Don Kettering'e olanları anlat, hemen buraya gelsin. Bu akşamki haberler için ihtiyacımız olacak." Diğerlerine de "Siz de hemen işinizin başına dönün," dedi.

İnsan'ın odasının geniş candı bir duvarı Nal'a bakardı. Gerektiği zaman mahremiyet sağlamak için bir jaluzi perdesi vardı. İnsan Sloane'u bir koltuğa oturtup perdeyi indirdi.

Sloane başı elleri arasında öne eğilmiş oturuyordu ama kendini toparlamaya da başlamıştı. Kendi kendine konuşur gibi, "O adamlar Nicky'nin piyano çaldığını biliyorlardı," dedi. "Ve bunu nasd öğrendder? Ben söyledim bunu. Ben! Kaçırılmadan sonraki o basın toplantısında."

"Hatırlıyorum, Crawf," dedi İnsan. "Ama bir soruyu yanıtlıyordun, kenddiğinden söylememiştin. Hem bunun..." Ama o anda mantdc yürütmenin hiçbir yararı olmayacağını anlayıp sustu.

İnsan daha sonra, "Doğrusu hakkını vermek gerek," diyecekti. "Crawf sağlam yapıymış. O olaydan sonra herkes

531

kaçıranların isteklerinin yerine getirilmesi için yalvarırdı. Ama Crawf daha ilk baştan bunu yapmamız gerektiğini biliyordu ve kararından bir an bile caymadı."

Kapı vuruldu, bir sekreter başını uzatıp, "Doktor geliyor," dedi.

*

Binadaki herkes teşhis edilip orada ne işi olduğu sorulduktan sonra dışarı çıkma yasağı kaldırıldı. Ancak lokantalardan sık sık servis gelip gittiği ve kimsenin olağandışı bir şey görmediği için parmak paketinin çok daha önce bırakıldığı tahmin ediliyordu.

FBI paketi kimin getirdiğini saptamak için dışarı servis veren lokantalar arasında bir araştırma yaptıysa da, bir sonuç elde edilemedi. CBA Güvenlik bölümünün binaya bir paket getiren herkesin kimliğini sorması gerekirken bunun da düzenli olarak yapılmadığı ortaya çıkmıştı.

FBI'nın Sloane'un evinde Nicky'nin yatak odasında yaptığı parmak izi araştırmasından sonra parmakların Nicky'ye ait olduğunda hiçbir kuşku kalmamıştı.

CBA Haberlerindeki bu sıkıcı hava devam ederken bu kere bir paket de şirket merkezine geldi. Perşembe öğle üzeri Margot Lloyd-Mason'un odasına bırakılan küçük pakette bir video kaseti vardı.

Sendero'nun "Işıltılı Zaman Geldi" talimatnamesinde kasetin geleceği bildirildiği için Margot ile Chippingham kasetin hemen bir ulakla CBA Haber Dairesi başkanına gönderilmesi için anlaşmışlardı. Chippingham, Don Kette-ring'le Norman Jaeger'i çağırttı ve üç adam Chippingham'ın odasında kaseti izlediler.

Her üçü de bant kaydının hem teknik hem sunuş bakımlarından kah'teli olduğuna hemen dikkat ettiler.

"Dünya İhtilali: Sendero Luminoso Yol Gösteriyor" yazısı Peru'nun baş-

532

döndürücü güzelliğe sahip manzaraları eşliğindeydi. Açılışa eşlik eden müzik parçasını tanıyan Jaeger oldu: Beethoven'in Eroica Senfonisi.

Kettering, "İşini bilen yapımcılar varmış," diye mırıldandı. "Ben daha kaba saba bir şey bekliyordum."

"Bunda aslında şaşacak bir şey yok," dedi Chippingham. "Peru geri kalmış bir ülke değildir. Orada çok iyi araçlarla çok yetenekli insanlar vardır."

"Sendero'nun da bunları satın alacak parası," var diye Jaeger onun sözünü tamamladı.

Açılıştan sonra Lima'da ayaklanmalar, sanayi grevleri, polis ile göstericiler arasında çatışma, hükümet güçlerinin bir And köyüne saldırısının hemen sonrası gibi görüntülerle Sendero Luminoso kendisini göklere çıkarıyordu. Bir ses, "Biz dünyayız, dünya da ihtilalci bir patlamaya hazırdır," dedi.

Sonra Sendero Luminoso'nun kurucusu ve lideri Abi-mael Guzman'la uzun bir röportaj başladı. Ancak kamera konuşan adamı arkadan gösterdiği için bu konuda bir kuşku da yok değildi. Yorumcunun sesi, "Liderimizi

öldürmek isteyen çok düşmanı var, o nedenle yüzünü göstermek onların kötü emellerine yardım etmek olur," diyordu.

Guzman İspanyolca olarak söze başladı: "Companeros revolucionarios, nuestra trajo y objetivo es unir loş creyentes en la filosofia de Marx , Lenin y Mao...." Sonra ses hafifledi ve yeni bir ses İngilizce olarak devam etti: "Yoldaşlar, dünyanın her yanında korunacak durumu kalmamış olan sosyal düzeni yıkmalıyız..."

"Guzman İngilizce bilmiyor mu?" diye sordu Kettering.

Jaeger, "Çok gariptir, İngilizce bilmeyen bir avuç Peru aydını arasında o da vardır," dedi.

Bundan sonra gelenler tahmin edilen şeylerdi ve Guzman bunları daha önce de pek çok kere söylemişti.

"Dünyanın dört yanındaki yoksulların emperyalistler tarafından sö-

533

mürülmeleri ihtilali haklı kılmaktadır... Yalan haberlerle Sendero Luminoso'nun insanlık suçu işlediği ileri sürülmektedir. Sendero Luminoso, nükleer silahlarla tüm insanlığı ortadan kaldırmaya hazır süper güçlerden daha çok insancıldır... Seçkin bir burjuva sınıfı olan Amerikan sendikacıyan Amerikan işçisini satmıştır... Sovyetler Birliği'ndeki komünistler de emperyalistlerden farksızdırlar. Sovyetler Lenin ihtilaline ihanet etmişlerdir. Küba'nın Castro'su bir palyaçodur, emperyalistlerin uşağıdır."

Guzman hep genellemelerle konuşurdu. Konuşmalarında ve yazılarında belirli bir konuyu arayanlar boşuna uğraşırlardı.

"Akşam haberleri yerine bunu yayınlıyor olsaydık, daha buraya geldiğinde izleyicilerimizin tümünü kaybederdik," dedi Chippingham.

Yarım saatlik kayıt yine Beethoven'in müziği eşliğinde manzaralarla ve yorumcunun, "Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm! Yaşasın bizi yönlendiren doktrin!" çağrısıyla sona erdi.

Chippingham, "Kararlaştırdığımız gibi bu kaseti şimdi kasama kilitleyeceğim," dedi. "Bunu sadece üçümüz gördük. Ve bunu kimseyle konuşmayacağız."

"Karl Owen'in kasetin hasarlı geldiği fikrini mi uygulayacaksınız?" diye sordu.

"Elbette. Başka bir şansımız var mı? Herhalde bunu Pazartesi haberlerinin yerine kullanacak değiliz."

"Bence de yapacak başka bir şey yok," dedi Jaeger.

"Bize asla inanılmayacağını bilelim de," dedi Kettering. "Theo Elliott'un o Baltimore Star kepezeliğinden sonra..."

"Bunu biliyorum." Haber Dairesi müdürünün sesi son birkaç günün gerilimini yansıtıyordu. Saate baktı.

15:53. "Don, saat tam dörtte programı bir bültenle kes. Bir kaset geldiğini ama kasetin hasarlı olduğunu ve bunu onaramadı-ğımızı bildir. Yerine yenisini göndermeyi onlar düşünsünler artık."

534

"Tamam."

"Bu arada ben de ajanslar için bir bildiri hazırlayıp bunu bir an önce Peru'ya iletmelerine çalışacağım. Haydi, iş

başına!"

*

CBA Haberleri'nin verdiği bu haber geniş bir alana yayıldı. Peru New York'tan bir saat geç olduğu için CBA haberi Lima'da akşam radyo ve televizyon haberlerine ve ertesi günün gazetelerine yetişebilmişti.

Günün haberlerinde Nicholas Sloane'un kesik parmaklarının babası tarafından bulunması da yer alıyordu.

Ayacucho'daki Sendero Luminoso liderleri her iki haberi de duymuşlardı. Şimdi sıranın küçük bir çocuğun parmaklarından daha zorlayıcı bir şeye geldiğini düşündüler.

535

11

JESSİCA çok daha sonraları o sabah şafağın o yarım ışığında içinde kötü bir duyguyla uyandığını hatırlayacaktı. Gece boyunca pek az uyumuş, hiç kurtulamayacakları kuşkusuyla kıvranıp durmuştu. Azalan umutlarını Angus ile Nicky'den saklamaya çalışmışsa da artık bir daha özgür olamayacaklarına inanıyordu. Bu uzak ve yabancı ülkenin bu ıssız köşesinde onları bulup ve her nasılsa oradan kaçırarak bir dost olabilir miydi? Günler geçtikçe kuşkulan giderek artıyordu.

Jessica'nın moralini yıkan Nicky'nin parmaklarının ke-silmesiydi. Buradan kurtulsalar bile Nicky için yaşam eskisi gibi olamazdı. En büyük hayali olan konser piyanisti olmak birdenbire, geri dönüşü olmayarak... ve o kadar gereksizce... sona ermişti. Ya kendilerini ilerki günlerde bekleyen diğer tehlikeler ve belki de ölüm...

Nicky'nin parmakları Sah günü kesilmişti. Bugün Cumaydı. Sargıları her gün değiştirip pansuman yapan Socor-ro'nun sayesinde Nicky'nin sancılan dün biraz azalmıştı. Ama çocuk suskun ve düşünceliydi, Jessica ne yaparsa yapsın onu daldığı o derin umutsuzluktan kurtaramıyordu. Ve aralarında hep o ayrılık vardı birbirlerine sık dikilmiş bambu kamışlar ve o tel perde. Socorro Jessica'nın bütün yalvarmalarına karşın onun Nicky'nin yanında bir geceden fazla kalmasına izin vermemişti.

536

İşte bugün de yakın geleceklere kararlı görünüyordu, umutlanacak hiçbir şey yoktu, ama korkacak çok şey vardı. Jessica tam olarak uyandığında Thomas Hood'un çocukluğunda öğrendiği bir şiirin anlamını ilk kez o anda fark etti:

Ama şimdi hep istiyorum gecenin Soluğumu alıp götürmesini!

Ancak bunu kendine uygulamanın bencillik ve yenilgiyi kabul etmek olduğunu biliyordu. Her şeye karşın dayanmalı, Nicky ile Angus'un dayandıkları sağlam direk olmaya devam etmeliydi.

Gün iyice aydınlandıktan sonra dışarda bir hareketlilik ve ayaksesleri duydu. İçeri ilk giren nöbetçilerin şefi Gustavo, Angus'un hücreni açtı.

Miguel onun hemen arkasındaydı. Elinde otomatik bir silah olduğu halde hücreye yaklaşırken kaşları çatılıydı. Jessica onu ilk kez silahlı görüyordu.

Bunun ne demek olduğu belliydi. O güçlü ve çirkin silaha bakarken kalbinin atışları hızlanan kadın, Hayır! Olamaz! diye düşündü.

Gustavo, Angus'un hücrene girmiş, yaşlı adamı sert bir hareketle çekip kaldırmıştı. Angus'un ellerini arkasından bağladılar.

"Bana bakın!" diye bağırdı Jessica. "Ne yapıyorsunuz? Neden?"

Angus gelinine döndü. "Jessie, yavrum, boş yere üzme kendini. Yapabileceğin hiçbir şey yok. Bu insanlar barbar, şeref diye, ahlak diye bir kavranılan yok..."

Jessica Miguel'in parmak boğumları bembeyaz kesilene kadar silahı sıkıttığını görüyordu. Gustavo'ya sabırsız bir sesle, "Dese prisa! No pierdas tiempo!" diye emretti.

Nicky ayağa fırlamıştı. Otomatik silahın ne anlama gel-
537

diğini o da anlamıştı. "Anne, büyükbabama ne yapacaklar?" diye seslendi.

Jessica, söylediğine kendisi de inanmayarak, "Bilmiyorum," dedi.

Elleri arkasına bağlı olan Angus dimdik durdu, arkasına baktı. "Çok az zamanımız kaldı," dedi. "İkiniz de güçlü olun ve inanmaya devam edin. Unutmayın, uzaklarda bir yerde Crawford elinden gelen her şeyi yapıyordur. Yardım gelmek üzeredir."

Jessica'nın gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Boğulur gibi, "Angus, sevgili Angus!" diye seslendi. "Seni çok seviyoruz!"

"Ben de seni seviyorum, Jessie... seni de, Nicky!" Gustavo adamı itekleyerek dışarı sürüyordu. Adamın ölüme gittiğini biliyorlardı artık.

Yaşlı adam tökezleyerek yürürken, "Nicky, bir şarkıya ne dersin?" diye seslendi. "Haydi!" Sonra sesini yükseltti.

"Seni göreceğim

Bütün o bildik yerlerde..."

Jessica Nicky'nin ağzını açtığını gördü, ama ağlamaktan boğulacak gibi olduklarından ne ondan ne de kendisinden ses çıkmadı.

Angus artık dışardaydı. Sesi uzaklaşıyordu.

Yine o küçük kahvede Benim bu yüreğim....

Ses duyulmaz oldu. Artık yalnızca sessizlik vardı.

Saniyeler geçti. Zaman beklemediklerinden daha uzundu sanki. Sessizlik birden silah sesiyle kesildi - birbiri ardından dört el. Sonra kısa bir sessizlik, ardından sayılamayacak kadar hızlı bir ateş daha.

538

Miguel ormanın kıyısında Angus Sloane'un cesedi başında durdu. İlk dört el ateşle adamı öldürmüştü. Sonra geçen Salı günü küfür ettiğini hatırlamıştı. Hemen ileri çıkmış Sovyet yapımı AK47 silahını adamın cansız gövdesine boşaltmıştı.

Dün gece geç saatte Ayacucho'dan gelen emri yerine getirmiş oluyordu. Gustavo'ya da kendisinden beklenen tatsız işi buyurmuştu, şimdi o da diğerlerinin yardımıyla bunu yapacaktı.

Sendero Luminoso'nun hafif bir uçağı o sırada Nueva Esperanza'dan ancak tekneyle gidilebilecek bir piste yaklaşıyordu. Az sonra bir motor kalkacak ve Gustavo'nun yapacağı şeyin sonucunu uçağa götürecekti.

Aynı sabah Lima'da Amerikan Büyükelçiliği önünde bir araba ani bir fren yaparak durdu. Arabadan elinde karton bir kutuyla bir adam fırladı. Adam kutuyu elçiliğin kapısı yanındaki parmaklıkları önüne bırakıp arabaya döndü ve oradan hızla uzaklaştı.

Durumu gören bir sivil nöbetçi, alarm ziline basınca kale gibi inşa edilmiş olan elçiliğin tüm çıkışları kapandı. Bu arada Peru ordusundan bir bomba imha ekibi istenmişti.

Yapılan incelemede kutuda patlayıcı olmadığı anlaşılınca kutu dikkatle açıldı. İçinde yaşlı bir adamın kesik kafası vardı. Kafanın yanındaki cüzdanda bir ABD Sosyal Sigorta kartı, fotoğraflı bir sürücü ehliyeti ve parçaların Angus Mc-Mullen Sloane'a ait olduğunu gösteren başka belgeler bulunuyordu.

Bu olay sırasında Chicago Tribune'un bir muhabiri elçilikte bulunuyordu. Kurbanın adının verildiği ilk haberi duyuran o oldu. Tribune'un haberi diğer ajanslar, televizyon ve radyolar ve diğer gazeteler tarafından önce ABD'de, sonra diğer ülkelerde yayınlandı.

539

12

NUEVA Esperanza'da kurtarma girişimi planları hazırды.

Cuma öğleden sonra küçük ayrıntılar görüşülmüş, gerekli araç gereç hazırlanmıştı. Pazar günü şafak sökerken Partridge ve ekibi Lima'dan uçakla San Martin Eyaletinin Huallaga Nehri yakınlarındaki ormanlık bölgeye hareket edeceklerdi.

Partridge Çarşamba günü kaçırılanların nerede olduğunu öğrendikten sonra müthiş bir sabırsızlık içine girmişti. İlk aklına gelen şey hemen gitmek olduğu halde Fernandez Pabur'un itirazları ve kendi deneyimleri nedeniyle kalmaya razı olmuştu.

Fernandez, "Orman bir dost da olabilir, düşman da," dedi. "Kentin bir köşesini ziyaret ediyormuşsun gibi dolaşa-mazsın ormanda. Orada en az bir gece, belki de iki gece kalacağız, o nedenle sağ kalabilmemiz için bazı eşyaya ihtiyacımız vardır. Uçağı da çok dikkatle seçmem gerekecek -güvenilebilir birini bulmalıyız. Bizi oraya götürmek ve sonra da geri getirrtiek için koordinasyon ve dakik zamanlama gerekecek. Hazırlanacak iki günümüz var ve bu süre bize ancak yetecektir."

'Biz' sözcüğünün sürekli kullanılması Fernandez'in de bu sefere katılacağını daha ilk baştan göstermişti.

"Bana ihtiyacın olacak," dedi. "Ben Selva'ya çok gittim. Ormanı tanı-

540"

rim." Partridge bunun tehlikeli olabileceğini işaret edince de Pabur omuzlarını silkinmişti. "Yaşam risktir zaten. Benim yurdunda sabah yatağından kalkmak bile bir risk olmuştur artık."

Birinci işleri bir uçak bulmaktı. Fernandez Perşembe sabahı ortadan kaybolduktan sonra öğleye doğru döndü, Partridge ile Rita'yi alıp Lima Havaalanı yakınlarında tek katlı tuğla bir binaya götürdü. Binada birkaç tane küçük büro vardı. Kapisında ALSA-AEROLİBERTAD S.A. yazanına Fernandez önden girerek arkadaşlarını kiralık uçak şirketinin sahibi ve baş pilotu Oswaldo Zileri'yle tanıştırdı.

Kırkına yaklaşmış görünen Zileri yakışıldı, atlet vücutlu bir adamdı. Tedbirli davranıyorsa da açık konuşuyordu. Partridge'e, "Nueva Esperanza'ya sürpriz bir ziyaret yapmak istediğinizi biliyorum," dedi.

"Bundan başka bir şey de bilmek istemiyorum."

"Çok iyi," dedi Partridge. "Yalnız bir şey daha bilmeniz gerekiyor, dönüşte üç kişi daha fazla olmayı umuyoruz."

"Kiraladığınız bir Cheyenne II uçağıdır. İki pilotun dışında yedi yolcu alır. Bu koltukları nasıl dolduracağınızı sizi ilgilendirir. Şimdi parayı konuşabilir miyiz?"

"Benimle konuşacaksınız," dedi Rita. "Kaç para istiyorsunuz?"

"Amerikan dolar mı ödeyeceksiniz?"

Rita başını salladı.

"Şu halde her gidiş geliş bin dört yüz dolar olacaktır. Eğer gittiğimiz yerde havada dönerek araştırmak gerekecek-se bu fark ayrıca alınır. Nueva Esperanza bölgesinde -ki, burası Sendero Luminoso denetiminde olan uyuşturucu bölgesidir- her iniş için beş bin dolarlık özel bir risk parası vardır. Cumartesi yola çıkmadan önce altı bin dolar nakit kapora bırakmanız gerekir."

"Kabul," dedi Rita. "Bu söylediklerinizi iki kopya olarak yazarsanız imzalayıp birini size verebilirim."

541

"Kabul. Benim hava servisim hakkında birkaç şey bilmek ister miydiniz?"

"Herhalde," dedi Partridge.

Zileri biraz da gururla ezberlemiş olduğu propagandasına başladı. "Şirketimizin üç Cheyenne II uçağı vardır. Bunlar iki motorlu ve pervaneli uçaklardır. Gayet güvenilir olup çok kısa pistlere inebilir ki, orman bölgesinde bu çok önemlidir. Ben de içlerinde olmak üzere bütün pilotlarımız Amerikan eğitimi görmüşlerdir. Peru'nun pek çok yerini iyi tanırız. Ayrıca sivil ve askeri yerel uçuş kontrolörlerini tanırız, onlar da bizi görmeye alışkındırlar. Bu uçuşta pilotluğunuzu ben yapacağım."

"Bunların hepsi çok iyi," dedi Partridge. "Ama bizim biraz da öğüte ihtiyacımız var."

"Fernandez bundan söz etmişti." Zileri, San Martin Eyaletinin masa üzerinde yayılmış duran haritasının başına geçti.

"Gelişinizin görülmemesi için Nueva Esperanza'dan epey uzağa inmek isteyeceksiniz sanırım."

"Haklısınız."

"Şu halde buraya inmemizi öneririm." Zileri kalemiyle harita üzerinde bir noktayı işaret etti.

"Orası yol değü mi?"

"Evet, ormanın içinden geçen ana yol budur. Ancak trafik çok azdır, çoğunlukla da hiç yoktur. Yolun bunun gibi birkaç noktası uyuşturucu kaçakçıları tarafından uçak iniş kalkışına imkan verecek kadar genişletilmiş ve düzeltilmiştir. Oraya daha önce de indim ben."

Partridge, acaba ne için? diye düşündü. Uyuşturucu taşımak için mi? Peru'da kıyısından köşesinden bue olsa uyuşturucu işine karışmamış pilot bulunamayacağını duymuştu.

"İnmeden önce yolda trafik olmadığından ve çevrede kimsenin bulunmadığından emin olacağız," diye Zileri devam etti. "Şu noktadan Nueva Esperanza'ya giden toprak bir yol vardır."

542

"Yolu gösteren bir haritam var," diye Fernandez atıldı. "Şimdi de fazla yolcu ile dönüşünüze gelelim," dedi Zileri. "Fernandez ile bu konuyu konuştuk ve ben bir plan önerdim."

"Sizi dinliyoruz," dedi Partridge. Konuşma devam ettikçe ortaya önemli gerçekler çıkıyordu.

Dönüş yolculuğuna başlamak için üç olası nokta vardı. Birincisi uçağın indiği yerd. İkincisi Sion pistiydi ki, buraya Nueva Esperanza'dan çıktuktan sonra nehir yoluyla ve sonra da üç millik bir kara yolculuğuyla varılabildi. Üçüncüsü uyuşturucu kaçakçılarının kullandığı ve pek az kişinin bildiği kısa bir pistti. Bu diğer iki noktanın arasındaydı ve oraya da ancak nehir yoluyla gidilebilirdi.

Fernandez bu seçenekleri ortaya atmasının nedenini, "Nueva Esperanza'da neler olacağını ve dönüş için hangi yolun en elverişli olduğunu bilemeyiz," diye açıkladı.

Yolcuları alacak uçak her üç yerin de üstünden geçip yerden verilecek işareti bekleyebilirdi. Partridge'in grubuna bir işaret tabancası ile yeşil ve kırmızı işaret fişekleri verilecekti. Yeşil, normal olarak inebilirsin ortalık temiz demektir; kırmızı ise, tehlikedeyiz, çabuk in, demek olacaktı.

Havadan yakınlarda makineli tüfek ateşi görüldüğünde uçak inmeyip Lima'ya dönecekti.

Ne zaman dönüleceği bilinmediği için uçak birinci kere Pazar sabahı sekizde bölge üzerinde uçacaktı. Yerden herhangi bir işaret alamayınca Pazartesi günü yine aynı saatte geçecekti. Bundan sonrasına başvurulacak yola Lima'da kalan ve sürekli New York'la bağlantı halinde olacak olan Rita karar verecekti.

Bu operasyon planı sonunda CBA Haberleri adına Rita ile Oswaldo Zileri arasında bir anlaşma imzalandı ve bundan sonra CBA üylüsüyle Zileri el sıkıştılar. Pilot, Partrid-ge'e bakarak, "Biz anlaşmanın bize düşen yamru yerine geti-

543

rip sizin için elimizden geleni yapacağız," dedi.

Partridge'in içinde bir ses adamın sözünü tutacağını söylüyordu.

*

Partridge otele dönünce Nueva Esperanza'ya kimin gideceğini kararlaştırmak için bir toplantı yaptı. Üç şey kesindi: Partridge, görüntü almak gerekeceği için Minh Van Cahn ve Fernandez Pabur mutlaka gideceklerdi. Dönüşte üç kişi alacaklarına göre dördüncü kişi için bir seçim yapmak gerekiyordu.

Seçim Bob Watson, Ken O'Hara ve ağzını hiç açmayan korumacı Tomas arasındaydı.

Fernandez Tomas'ı istemiş, "Güçlü kuvvetlidir ve dövüşebilir," demişti. Ağzından hiç eksik etmediği pis kokulu purosunun dumanını savuran Bob Watson, "Beni al, Harry! Miami ayaklanmasında başımın çaresine bakabildiğimi öğrendim," dedi. O'Hara ise sadece, "Ben de gelmeyi çok istiyorum," dedi.

Sonunda Partridge iyi tanıdığı, sıkışık durumlarda soğukkanlılığını koruyabildiği için O'Hara'yı seçti. Özel ses araçları taşımayacakları için -Minh ses de alan Betacam'ı kullanacaktı-elinden mekanik her iş gelen Ken O'Hara herhangi bir durumda çok yararlı olabilirdi.

Partridge alınacak araç gereci sağlama işini Fernan-dez'e vermişti; çok geçmeden otel odası dolmaya başladı: hafif hamaklar, cibinlik ve sivrisinek kovucu ilaç, iki güne yetecek kadar kuru yiyecek, su şişeleri, su temizleme tabletleri, bıçaklar, pusulalar, dürbünler, plastik örtüler. Herkes kendi malını sırtında taşıyacağından gerekli olanla taşınabilen arasında bir denge sağlanmıştı.

Partridge Fernandez'in hepsinin birer silahı olması önerisini kabul etmişti. Denizaşırı yerlerde görev yapan televizyon muhabirlerinin zaman zaman silahlı oldukları bu yaşamın bir gerçeğiydi. Şirketler bunu ne yasaklar ne de özendi-

544

rirler, kararı muhabirlerine bırakırlardı. Bu kere bir gereklilik vardı ve gidecek olan dört kişinin yaşamlarının belirli dö-nemlerinde silah kullanmış olmaları da bunu güçlendiriyordu.

Partridge dokuz milimetrelık Browning'ıyla susturucusundan memnundu. Ayrıca SAS üyesi bir ingiliz binbaşısının armağanı olan komando 'öldürme' bıçağı da yanından ayırmayacaktı.

Silahla birlikte kamerayı da taşıyacak olan Minh güçlü ama hafif bir şey istiyordu. Fernandez İsrail malı UZİ hafif makineli tüfek bulabileceğini söyledi. O'Hara ne bulunursa ona razıydı. Sonunda ona da bir ABD M-16 otomatik tüfeği alındı. Parası olanlar için Lima'da sorgu suale uğramadan her türlü silah almanın bir sorun olmadığı anlaşılıyordu.

Hedeflerinin Nueva Esperanza olduğunu öğrendiği Çarşamba gününden bu yana Partridge'in aklını kurcalayan bir soru vardı: Peru yetkililerine, özellikle de anti terörist polisine durumu bildirmek' miydi? Perşembe günü fikrini sormak üzere, kendisini askerlerden ya da polisten yardım istememesi için uyararak Sergio Hurtado'ya bir kere daha gitti. Sergio, Partridge'in Peru'ya geldiği gün, "Onlar artık güven duyulmayacağı için sakın yanaşayım deme," demişti. "Kargaşa ve cinayete gelince onlar da Sendero'dan farksızdırlar ve en az Sendero kadar acımasızdırlar."

Partridge Sergio'ya son gelişmeleri anlatıp yine aynı öğütü mü vereceğini sordu.

"Evet," dedi Sergio. "Senin içinde bulunduğun bu durumlarda devlet güçleri olanca ateş güçleriyle olaya dalmakla ün salmışlardır. Hiçbir şeyi şansa bırakmazlar. Suçlu, masum demeden herkesi öldürürler. Masum insanları öldürmekle suçlandıkları zaman da aralarındaki farkı nasıl bilecektik ki, derler."

Gece Terörü - F. 35

545

Partridge, General Raul Ortiz'in de aşağı yukarı aynı şeyi söylediğini hatırladı.

Sergio, "Yaptığın bu plana göre hareket etmekle kendi canını da tehlikeye atıyorsun," dedi.

"Biliyorum. Ama bunun başka yolu yok."

Sergio son birkaç dakikadır masası üstündeki bir kağıtla oynayıp duruyordu. "Harry, buraya gelmeden kötü bir haber aldın mı?" diye sordu. "Bugün yani."

Partridge başını salladı. "O zaman ne yazık ki, kötü haberi ben yereceğim." Sergio kağıdı Partridge'e uzattı.

"Bu senden az önce geldi."

Reuters bülteninde CBA'ya gönderilen Nicholas'ın kesik parmakları ve babasının acısı bildiriliyordu.

"Aman Tanrım!" Partridge birden vicdan azabı içinde kalmıştı. Kendisi planladığı operasyona neden daha önce başlamamıştı ki?

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Sergio. "Ama bunu önlemen olanaksızdı. Elinde olan bilgi ile bundan daha fazla bir şey yapamazdın."

Partridge bunun doğru olduğunu biliyordu. Ancak çalışma hızı hakkındaki soruların içini uzun bir süre kemireceğinden de emindi.

"Harry, hazır buraya gelmişken başka bir şeyden söz edelim," dedi Sergio. "Sizin CBA'nın sahibi Globanic Sanayi değil miydi?"

"Evet, öyle."

Sergio çekmecesini açıp bir deste kağıt çıkardı. "Ben pek çok kaynaktan bilgi toplarım, bunlardan birinin de Sen-dero Lominoso olduğuna şaşacaksınız belki de. Benden nefret ederler ama beni de kullanırlar.

Sendero'nun pek çok yerde sempatzanı ve muhbiri vardır, şunu radyoda yayınlayacağımı uman biri yolladı geçen gün."

Partridge kağıtları alıp okumaya başladı.

Sergio, "Gördüğün gibi Globanic Mali Hizmetler Şirke-

546

tiyle Peru Devleti arasında bir anlaşma. Mali alanda buna borç satın almak derler," dedi.

Partridge başını salladı. "Bu işlerden hiç anlamam." "Ama o kadar da karmaşık değil. Anlaşmaya göre Globanic içinde iki büyük tatil beldesi de olan büyük toprakları bedava denecek bir fiyata satın alıyor. Bunun karşılığında da Peru'nun bir kısmı Globanic tarafından 'güvenceye kavuşan' uluslararası borcu azalacak."

"Bunlar dürüst ve yasal mıdır?"

Sergio omuzlarını silkti. "Tam sınırdaki diyelim. Ama yasal olmalı. Burada Globanic büyük bir kâr elde ediyor, Peru halkı için aynı şey söylenemez ama."

"Eğer görüşün böyleyse neden radyoda yayınlamadın?" "İki nedenle. Bir kere Sendero'dan gelen bilgileri iyice araştırmadan asla yayınlamam. Bunun kontrol ettim ve gerçek olduğunu anladım. İkincisi, Globanic böyle tatlı bir kâr elde ediyorsa, hükümette birisi iyice yağlanmış ya da yağlanacak demektir. Şimdi tınu alıştırıyorum. Gelecek haftaya yayınlarım belki."

"Bundan bir kopya alabilir miyim?"

"Al onu, sende kalsın. Bende bir kopya daha var."

Partridge ertesi Cuma günü, Cumartesi yola çıkmalarından önce bir konuyu daha kontrol etmek istedi. CBA grubunu önce sabık doktor Baudelio'nun ve şimdi de Dolores'in oturduğu Huancavelica Sokağı'ndaki daireye götürülen telefon numarasını başka bilen var mıydı? Eğer böyle ise, bir başkası da Nueva Esperanza'nın önemini anlamış olabilirdi.

Don Kettering Çarşamba günü telefonda konuştuklarında FBI'nın da CBA Haberlerinde yayınlandıktan sonra Hac-kensack'taki hücreli telefonları elde etmiş olacağını söylemişti. Şu halde FBI'nın bu telefonlarla yapılmış konuşmaları

547

ve Kettering'in Partridge'e verdiği Lima numarasını öğrenmiş olması mümkündür. FBI bundan sonra bu bilgiyi CIA'ya iletmek durumundaydı; ancak iki kuruluşun rekabeti nedeniyle bunu yapmamış olabilirdi. Ayrıca, FBI Peru hükümeti yetkililerinden birine bu numarayı araştırmasını söylemiş olabilirdi.

Partridge'in isteği üzerine Fernandez Cuma öğleden sonra Dolores'i bir kere daha ziyaret etti. Kadın sarhoş olmasına karşın soruşturma yapmak üzere kimsenin gelmediğini söyledi. Böylece, nedeni ne olursa olsun, o numarayı CBA'dan başka araştırılan olmamıştı.

O öğleden sonra Peru radyosundan Angus Sloane'un ölümünü ve kesik başının Lima'daki Amerikan Büyükelçili-đi'nde bulunduğunu öğrendiler.

Bunu duyan Partridge hemen Minh Van Canh ile olay yerine koştı ve uydu aracılığıyla o akşamın Milli Akşam Haberleri programına bir haber geçti. O sırada diğer televizyon ve gazete muhabirleri de yetişmişlerdi ama Partridge onlarla konuşmadan oradan uzaklaşmayı başarabilirdi.

Nicky'nin kesik parmakları gibi Crawford'un babasının bu feci ölümü de Partridge'in vicdanına yük olmuştu. Peru'ya üç rehineyi kurtarmayı umarak gelmişti ve şimdiden başarısızlığa uğramış bulunuyordu.

Partridge işini bitirdikten sonra otele döndü ve geceyi yatağına uzanmış ve yapayalnız olarak geçirdi. Ertesi sabah şafak sökmeden bir saat önce kalktığında iki şey yapmaya kararlıydı. Biri basit ve el yazısıyla yazılmış bir vasiyetname yazmak, diğeri de bir telgraf hazırlamak. Böylece kiralık steysin arabayla havaalanına giderken Ri-ta'ya vasiyetnamesini tanık olarak imzalattı. Ayrıca Oak-land'a gönderilecek olan telgrafi da çekmesi için kadına verdi.

Partridge'in Sergio'dan öğrendiği Globanic-Peru borç satışı anlaşmasını da konuştular. "Sen okuduktan sonra sanı-

548

nm bunu Leş Chippingham'a göndermemiz gerekecek," dedi. "Ancak burada yaptıklarımızla hiçbir ilgisi yok ve ben bu haberi kullanmak istemiyorum. Sergio nasıl olsa haftaya açıklayacak. Eh, ekmeğimizi veren Globanic'e bu kadarlık bir yardımımız dokunsun bari."

*

Cheyenne II Lima'dan şafaktan önce havalandı. Yetmiş dakika sonra Partridge, Minh, O'Hara ve Fernandez'in inecekleri yere gelmişlerdi.

Yol bomboştı, ne bir araba vardı ne de bir insan. Her iki tarafta dev bir yorgan gibi kilometrelerce yeşillik uzanıyordu. Pilot Oswald Zileri arkaya dönüp yolcularına, "İniyoruz," dedi. "Uçaktan inmeye hazır olun. Yerde gerektiğinden bir saniye bue fazla durmak istemiyorum."

Sonra ani bir dalışla yolun üstüne geldi, tekerlekleri yere değdi ve kısacık bir mesafede durdu. Dört yolcu sırt çantaları ve diğer araç gereçleriyle atladılar, uçak bir dakika sonra havalandı.

"Haydi, hemen ormana dalalım!" dedi Partridge.

549

13

HARRY Partridge'in bu yoğun Cuma gününde New York'ta kendisi hakkında bir kriz yaşanmakta olduğundan haberi yoktu. .

Margot Lloyd-Mason sabah kahvaltısını ederken Theodore Elliott telefon etmiş ve kendisini Globanic'in Pleasant-ville merkezinde 'hemen' beklediğini bildirmişti. Margot bunun saat on randevusu demek olduğunu öğrendi. Pleasant-ville'deki sekreter bunun Globanic başkanının günün ilk randevusu olduğunu bildirmişti.

Margot kendi sekreterine telefon edip sabah randevularını iptal ya da ertelemesini söyledi.

Theo Elliott'un ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Margot, Globanic başkanının odasına girince Elliott selam sabahla hiç zaman kaybetmeden, "Neden Peru'daki lanet muhabirlerine hakim olamıyorsun?" diye sordu.

Margot şaşırmıştı. "Ne demek istiyorsun? Oradaki çalışmalarımız için kutlamalar alıyoruz. Kamuoyu araştırmaları..."

"Ben kötüleyici, karalayıcı haberlerden söz ediyorum." Elliott elini sertçe masasına indirdi. "Dün gece Peru devlet başkanı Castaneda telefon etti. CBA'nın Peru hakkında bütün haberlerinin kırıcı ve olumsuz olduğunu söylüyor. CBA'ya ateş püskürüyor. Ben de en az onun kadar öfkeliyim."

550

"Ama diğer şirketler ve New York Times da aynı tutum-dalar, onlardan farklı bir yanımız yok ki."

"Bana başkalarından söz etme. Ben bizden söz ediyorum! Ayı. ;a Castaneda bu işte başı bizim çektiğimize ve diğerlerinin de bizi izlediklerine inanıyor. Bunu açıkça söyledi bana."

Her ikisi de ayaktaydılar. Elliott Margot'a oturmasını söylememişti. "Belirli bir şey var mıydı?" diye sordu.

"Var elbette!" Globanic'in başkanı masası üzerinde duran beş altı video kasetini gösterdi. "Başkan'ın dün akşamki telefonundan sonra adamımı yollayıp senin televizyonunun bu haftalık haber programlarını aldırırım. Hepsini seyredince Castaneda'nın ne demek istediğini anladım. Hepsi kara haberlerle, Peru'da her şeyin

kötüye gittiği haberleriyle dolu. Olumlu hiçbir şey yok. Peru'nun parlak bir geleceği olduğundan, tatil geçirilecek yer olduğundan, o kahrolası İşiltılı Yol isyancılarının çok yakında ortadan kaldırılacağından hiç söz edilmiyor."

"Ama Theo, onların yenilmeyeceğini herkes biliyor."

Elliott sanki bunu duymamış gibi bağıarak konuşmaya devam etti. "Başkan Castaneda'mn neden kızdığını anlıyorum. Globanic'in işine gelmez bunlar ve bunun nedenini de biliyorsun. Seni bu konuda uyarmıştım ama sözlerim bir kulağından girip ötekenden çıktı kuşkusuz. Bir şey daha var -Fossie Xenos da ateş püskürüyor. Senin bu borç satın alma anlaşmasını bilerek baltaladığına düşünüyor hatta."

"Saçma! Ve sen de bunu bilirsin. Ama belki de durumu düzeltecek bir şey yapabiliriz." Margot durumun ilk düşündüğünden daha ciddi olduğunu anlamıştı. Kendisinin Globa-nic'teki geleceği sözkonusu bile olabilirdi.

"Ben sana ne yapacağını söyleyeyim." Elliott'un sesi çelik gibi sertleşmişti. "O Partridge midir nedir, onun ilk uçakla buraya dönmesini ve kovulmasını istiyorum."

"Onu geri çekebiliriz, ama kovma konusunu bilemem."

551

"Kovulacak dedim! Bu sabah kulağın ağır mı işitiyor, Margot? O orospu çocuğunun CBA'dan atılmasını istiyorum. Pazartesi sabahı ilk iş olarak. Ben de Peru Başkanına telefon edip, 'Bak, bizim o belalı herifi kovduk işte, senin ülkeneye onu gönderdiğimizize pişmanız, bir daha böyle bir yanlışlık yapmayacağız,' diyeceğim."

Margot CBA'da karşısına çıkacak güçlüklerin farkındaydı. "Bak Theo, Partridge uzun zamandır CBA'da çalışıyor. Yaklaşık yirmi beş yıl olmalı ve çok iyi bir sicili vardır."

Elliott kurnazca sırıttı. "Öyleyse orospu çocuğuna altın bir kol saati armağan edersin. Ne yaparsan yap, umurumda bile değil. Onu at ki, Pazartesi sabahı telefon edebileyim. Seni bir konuda daha uyarmak istiyorum, Margot."

"Nedir o, Theo?"

Elliott masasının arkasına geçip koltuğuna oturdu. Margot'un da oturmasını işaret ederek, "Bir muhabirin ya da metin yazarının özel insanlar olduğunu düşünmek çok tehlikeli bir şeydir. Onların hiçbir özellikleri yoktur ve kendi önemleri hakkında abartılı fikirlere kapılırlar. Metin yazan kıtlığı asla olmamıştır. Birini kesersen yerine iki tane çıkiverir."

"Bu dünyada önemli olanlar senin benim gibi insanlardır, Margot. O yüzden canımızın istediği zaman parayı bastırıp yazarını da, muhabirini de satın alırız. Sen de Partridge gibi artık eskimiş birinden kurtulunca tıpkı lahana alır gibi kolejden yeni çıkmış bir genç seçersin."

Margot gülümsedi; amirinin öfkesi azalmış olmalıydı. "İlginç bir görüş," dedi.

"Uygula bunu. Bir şey daha var."

"Seni dinliyorum."

"Globanic'tekilerin, ki ben de bunların arasındayım, senin ve Leon ironwood'un ve Fossie Xenos'un günün birinde benim oturduğum yere oturmak için nasıl bir mücadele içinde olduğunuzun farkındalar. Sana şunu söyleyeyim, Fossie

552

ile senin arandaki yarışta, bu sabah Fossie birkaç burun ilerdeydi."

Başkan elini salladı. "Hepsi bu kadar. Peru işi bitince beni öğleden sonra ararsın."

Margot bürosuna dönünce Leslie Chippingham'a bir not gönderdi. Haber Dairesi Başkanı 'hemen' gelmeliydi. Margot o sabah çağırılmasına çok içerlemişti. Şimdi de kendisi aynı şeyi yapacaktı.

Ayrıca EUiott'un Fossie'nin birkaç burun ilerde olduğunu söylemesinden hiç hoşlanmamıştı. Eğer bu doğruysa, bunu hemen tersine çevirmek için bir şey yapmalıydı. Margot basit bir organizasyon bozukluğu olarak gördüğü ve kolayca düzeltilebilecek bir şey için kendi meslek planlarının yıkılmasına asla razı olmazdı. Öğleden hemen sonra Chippingham geldiğinde, tıpkı Elliott gibi o da hemen konuya girdi.

"Şimdi konuşacağım konuda tartışma istemiyorum, sana bir emir veriyorum," dedi. "Harry Partridge hemen işten çıkarılacaktır. Onun yarın CBA'da olmasını istemiyorum. Bir anlaşma olduğunu biliyorum, ve o anlaşmaya göre yapılması gereken her şeyi yapacaksın. Ayrıca belki yann ama mutlaka Pazar gününden önce Peru'dan ayrılmış olacaktır. Eğer bu özel uçak kiralamayı bile gerektirse, bunu yapacaksın."

Chippingham kulaklarına inanamayarak ağzı açık bir halde kadını dinliyordu. Sonunda konuşmayı becerdi.

"Ciddi konuşuyor olamazsın."

"Çok ciddiyim ve tartışma istemem demiştim."

"Böyle şey olmaz!" Chippingham sesini yükseltti. "C-BA'ya yirmi küsur yıl hizmet etmiş en iyi muhabirlerimizden birinin böyle neden gösterilmeden işten atılması karşısında sessiz kalamam."

553

"Neden seni ilgilendirmez."

"Ben haber Dairesi Başkanım, değil mi? Margot, rica ediyorum! Harry ne yaptı ki? Kötü bir şey mi? Eğer bir şey yapmışsa bunu bilmek isterim."

"İlle de bilmek istiyorsan, verdiği haberler yüzünden."

"Ama en iyi haberi o veriyor. Dürüst. Bilgili. Önyargısız. Kime istersen sor bunu!"

"Sormama gerek yok. Hem herkes senin gibi düşünmüyor."

Chippingham kuşkuyla baktı kadının yüzüne. "Globa-nic'in işi bu, değil mi? Dostun olan o Theodore Elliott zorbası, değil mi?"

"Dikkatli ol!" diye Margot adamı uyardı. Bu konuşma yeteri kadar uzamıştı.

"Daha fazla bir açıklama yapacak değilim," dedi buz gibi bir sesle. "Eğer emrim bu günün sonuna kadar yerine getirilmemişse senin de işine son verildi demektir. Yann haber dairesine yeni birini getirir ve istediğimi ona yaptırırım."

"Bunu gerçekten yaparsın, değil mi?" Chippingham kadına şaşkınlık ve nefretle bakıyordu.

"Hiç kuşkun olmasın. Eğer yerinde kalmak istiyorsan akşama kadar bana istediğimin yapıldığını bildirmelisin. Şimdi git artık."

Chippingham çıkınca Margot kendisinin de Theo Elliott kadar sert olabildiğini fark ederek memnun oldun. CBA Haberleri'ne dönen Leş Chippingham oyalanmaya çalıştığını bilerek günlük işlerine baktıktan sonra sekreterini saat üçe doğru çağırıp rahatsız edilmek istemediğini, kendisi haber verene kadar hiç telefon bağlanmamasını söyledi. Düşünecek zamana ihtiyacı vardı.

Kapıyı içerden kilitleyerek toplantı masasının bir iskem-
554

leşine, en sevdiği tablo olan Andrew Wyeth'in bir manzarası karşısına oturdu. Ancak o gün tabloyu falan gördüğü yoktu; karşı karşıya bulunduğu önemli karardan başka bir şey düşünemiyordu.

Yaşamında bir bunalım noktasına geldiğinin farkındaydı.

Margot'un dediğini yapıp da belirli bir neden obuadan Harry Partridge'i işten atarsa özsaygısını kaybetmiş olacaktı. Bir başkasının kaprisini tatmin için dürüst, mesleğinde usta ve saygı gören bir insana, bir dosta karşı haksız ve utanılacak bir şekilde davranmış olacaktı. Öteki insanın kim olduğunu ve kaprisini bilmiyordu, ancak bunu daha sonra öğreneceklerinden emindi. Bu arada kesin olarak bildiği bir şey bu işe her nasılsa Theodore Elliott'un karışmış olduğuydu.

Chippingham bunu yapmış olarak yaşamaya devam edebilir miydi? Yaşamında korumak istediği standartları uygularsa bunu sanmıyordu.

Ama madalyonun öteki yüzü de vardı; bu işi kendisi yapmasa bir başkası yapacaktı. Margot bunu açık açık söylemişti. Ve birini bulmakta güçlük çekmeyeceği kesindi. Çevrede, hele CBA Haberleri'nin içinde gözü yukarlarda olan hevesli çoktu.

Kısacası Harry Partridge'in CBA'da sonu gelmişti.

Bu önemli bir noktaydı: CBA'da.

Harry Partridge'in CBA'dan ayrıldığı haberi yayılınca on beş dakika bile işsiz kalmazdı. Diğer şirketler onu kapmak için yarışa girerlerdi. Hatta yeni bir şirkette yeni bir kontratla çok daha fazla para bile alırdı.

Ama kovulmuş bir haber dairesi müdürü? O bambaşka bir hikayeydi ve Chippingham, Margot sözünde durduğu takdirde ne ile karşı karşıya kalacağını çok iyi biliyordu.

Haber dairesi başkanı olarak onun da bir kontratı vardı ve buna göre tazminat olarak bir milyon dolara yakın para alacaktı. Bunun önemli bir kısmı vergiye gidecek, gerisini

555

de alacaklıları kemireceklerdi. Kalan bir şey olursa onu Sta-sia'nın avukatlarının alacaklarından hiç kuşkusu yoktu. Sonunda Dört Mevsim lokantasında iki kişilik bir yemek parası kalırsa hiç şaşmazdı.

Sonra yeni bir iş sorunu vardı. Partridge'in aksine diğer şirketlerden kendisini arayan olmayacaktı. Bunun nedeni bir şirkette bir haber dairesi müdürü olmasıydı ve kendisi piyasada böyle bir boşluk olduğunu duymuş değildi. Bunun dışında televizyon şirketleri başarılı haber müdürleri isterlerdi; kuşkulu koşullar altında işinden ayrılmış birini değil. Zaten piyasada bunu doğrulayacak kadar eski haber dairesi müdürü vardı.

Bütün bunlardan çıkan sonuç daha az parayla daha küçük bir işe razı olması demektir ve Stasia o paranın da bir kısmını isteyecekti.

Gelecek gerçekten ürkütücüydü.

Eğer Margot'un istediğini yapmazsa.

Chippingham o anda yapmakta olduğu şeyi dramatik terimlerle anlatmak istediği takdirde, ruhunun kabuğunu soyduğunu ve orada gördüğü şeylerden hiç hoşlanmadığını söyleyebilirdi.

Ancak bir sonuca varması da kaçınılmazdı. İnsanın yaşamında önce kendisini koruması gereken anlar vardı. Sana bunu yapmaktan nefret ediyorum, Harry, ama başka seçeneğim yok, diye düşündü.

Chippingham on beş dakika sonra odasındaki bir masada eski günlerin anısına sakladığı eski ve mekanik bir Underwood yazı makinesinde yazdığı mektubu bir kere daha okudu.

Azizim Harry,
556

CBA Haberlerindeki işine bu andan başlayarak son verildiğini üzümlere bildiririm.

CBA ile yaptığın-anlaşmaya uygun olarak...

Chippingham, Partridge'in anlaşma koşullarını biliyordu. Şirket anlaşmayı istediği anda bozabilirdi, ancak bu takdirde kontrat süresinin sonuna kadar tam aylığını ödemek zorundaydı. Kontrat bitimine de daha bir yıl vardı. Ancak diğer bir koşul da, bu durumda Partridge'in altı ay süreyle başka bir şirkette çalışmasını yasaklıyordu.

Chippingham mektubunda bu ikinci koşulu kaldırılıyordu, Partridge bir yıl para almaya devam edecekti, ama isterse hemen ertesi günü başka bir şirkette işe başlayabilirdi. Bu durumda Harry'ye yapabileceği tek şey buydu.

Chippingham mektubu Lima'ya telefaksyla göndermeye karar vermişti. Dışardaki odada bir faks makinesi vardı. Daha başta bu işi telefonla yapamayacağını anlamıştı.

Yazdığı mektubu imzalayacakken kapısı vuruldu ve açıldı. Chippingham güdüsel bir hareketle mektubu ters çevirdi.

İçeri Crawford Sloane girmişti. Elinde bir ajans bülteni vardı. Sloane ağlıyordu.

"Leş, seni görmek istedim. Bu şimdi geldi."

Chippingham, Sloane'un uzattığı kağıdı aldı. Chicago Tribune'un Lima'dan aldığı bir haberde Angus Sloane'un kesik başının bulunuşu bildiriliyordu.

"Aman Tanrım! Crawf..." Chippingham söyleyecek bir söz bulamayıp içinden gelen bir hareketle kollarını açtı, kucaklaştılar.

Sloane, "Başka bir şey söyleme," dedi. "Bunun altından kalkabileceğimi sanmıyorum. Bu akşam haberleri okuyamam. Teresa Toy'u çağırılmalarını söyledim..."

"Hepsini unut, Crawf. Biz gerekeni yaparız."

"Hayır!" Sloane başını salladı. "Yapmam gereken bir

557

şey var. Learjet'le Lima'ya gitmek istiyorum. Jessica ile Nicky için henüz bir fırsat varken... orada olmalıyım.

Önce Larchmont'a gideceğim, oradan da Teterboro'ya." "Bundan emin misin, Crawf? Doğru olur mu bu?"

"Gidiyorum, Leş. Beni durdurmaya kalkma. CBA uçak parası vermezse, kendi cebimden veririm."

"Buna gerek yok, Lear'in hazırlanmasını söyleyeceğim." Chippingham daha sonra bunu yapmıştı. Uçak gece Te-terboro' 'an ayrılacak ve sabah Peru'da olacaktı.

Angus Sloane'un bu korkunç haberi yüzünden Chip-pingham'ın Partridge'e yazdığı mektup o öğleden sonra epey geç bir saatte imzalanıp fakslandı. Chippingham sekreteri gittikten sonra mektubu Entel Peru numarasına fakslamıştı. Aynı binada olan CBA bürosuna elden verilecek olan mektubun üzeri 'Bay Harry Partridge'e Özel'yazılı bir zarfa konulmasını istemişti.

Chippingham Sloane'a mektuptan söz etmeyi düşündü-y-se de onun başının yeteri kadar sıkıntıda olduğuna karar verdi. Crawf un mektuba kızacağını biliyordu. Tıpkı Partridge'in kızıp açıklama yapması için telefona sarılacağı gibi. Ama o başka bir günün işindiydi.

Chippingham saat altıyı çeyrek geçe Margot'a telefon edip, "İsteddiğini yaptım," dedi, sonra da Crawford Sloane'un babasını anlattı.

"Duydum ve üzüldüm," dedi kadın. "Diğer işte de çok gecikmiştin, artık senden umudu kesmiştim. Ama teşekkür ederim."

558

L

14

CHEYENNE H'nin indiği yerden tropik ormana giren Partridge ile diğer üçünün durumları epey güçlü.

Çoğunlukla bitki altında kalan yol -eğer buna yol denebilirse- sık sık tümüyle gözden kayboluyordu. Palayı andıran bıçaklarla ancak geçebilecekleri kadar bir delik açabiliyorlardı ağaçlar ve sarmaşıklar arasında. Uzun ağaçlar başlan üstünde kavuşuyordu. Gökyüzü yağmur vaad edercesine kurşuniydi. Ağaçların çoğunun garip biçimde bükülmüş gövdeleri, kalın kabukları ve meşini andıran yaprakları vardı. Partridge bir yerde Peru'da sekiz bin ağaç türü olduğunu okumuştı. Daha alçaklardaki çalılıklar, bambular, asalak bitkiler hep birbirine geçmişti ve aynı kitapta okuduğu 'yeşil cehennem' tanımına çok uyuyordu.

Hele o günkü korkunç sıcakta cehennem çok da yerinde bir terimdi. Çok geçmeden terden sırlıklam olmuşlardı; sinek sürüleri durumlarını daha da kötüleştiriyordu. tik başlarda sivrisinek kovucusu sürünmüşler ve bunu yolda da devam ettirmişlerse de, Ken O'Hara'nın dediği gibi 'Bücür şeytanlar tadından hoşlanmış' olmalarıydı.

Yolu tekrar bulduklarında ağaçların çok sık olmaları nedeniyle altlarındaki bitki örtüsünün daha zayıf olduğu yerlere rastlamaya başlamışlar, böylece de hızları biraz artmıştı. Yol olmamış olsaydı bir adım bile ilerleyemeyecekleri kesindi.

559

Fernandez, "Bu yolun fazla kullanılıyor olmaması bize yaradı," dedi.

Amaçları Nueva Esperanza'ya yaklaşmak, ancak köyü tepeden gören bir yerde kalmaktı. Orada ormanda gizlenmiş olarak köyü, özellikle gündüz saatlerinde gözetleyeceklerdi. Ondan sonra görüp öğrendiklerine göre bir plan oluşturacaklardı.

Yüzlerce millik bir alan Huallaga Nehri dışında tümüyle ormanla kaplıydı. Ancak Fernandez'in haritasında hedeflerinin yakınlarında tepeler görülüyordu ki bunlardan biri gözetleme işine yarayabilirdi. Nueva Esperanza ise buldukları noktadan dokuz mil kadar uzaktaydı ki, bu koşullar altında aşılacak bir uzaklık sayılırdı.

Partridge Jessica'nın video bandıyla gönderdiği ikinci işareti ezberlemişti. Rita'nın getirdiği mektupta Crawford Sloane Jessica'nın sol kulağını kaşımalarının, burada güvenlik zaman zaman gevşek. Dışardan bir müdahale başardı olabilir, demek istediğini yazmıştı. Bu bilginin doğru olup olmadığı kısa bir süre sonra öğrenilecekti.

Bu arada güç de olsa ilerlemeye devam ediyorlardı.

Saat ikindiye yaklaşmış da herkes bitkinlikten yere yığılacak hale geldiğinde Fernandez, Nueva Esperanza'nın yakın olabileceğini bildirdi. "Yedi mile yakın yol geldiğimizi sanıyorum," dedi. "Görünmememiz gerek. Ses falan duyarsanız hemen saklanın."

Minh Van Cahn iki yanına bakınca, "Olur," dedi. "Ama buna zorunlu kalmayacağımızı umarım."

Fernandez'in uyarısından sonra yürümek biraz daha kolaylaşmıştı, hatta yolu kesen birkaç patikayla bile karşılaşmışlardı. Fernandez bu bölgede pek çok koka tarlası bulunduğunu ve yılın diğer mevsimlerinde çok kalabalık olduğunu anlattı. Dört ila altı aylık büyüme dönemlerinde koka bitkisinin pek bakıma ihtiyacı olmadığı için yetiştiriciler ancak harman zamanı buraya gelip tepelerdeki kulübelerine yerleşirlerdi.

560

Fernandez haritası ve pusulası yardımıyla yolu buluyordu. Şimdi bir tepeye tırmanmaya başlamışlardı. Bir saat sonra bir açıklığa girdiler. Açıklığın öte yanında ağaçlar arasında bir kulübe göze çarpıyordu.

Fernandez açıklığı ve kulübeyi dikkatle inceledikten sonra ortalıkta kimsenin olmadığına karar verdi. Oradan doğruya doğru yine ormana girdiler ama az sonra Fernandez'in el işaretiyle durdular. Fernandez bir çalı kümesini aralayıp işaretlerle gelip bakmalarını söyledi. Birer birer adamın yanına gidip bakınca elli altmış metre kadar altlarında ve yarım mil ilerde birkaç harap bina gördüler. Nehrin kıyısında da yirmi yirmi beş kulübe vardı. Binalardan nehrin üzerindeki tahta iskeleye çamur bir yol gidiyordu, iskeleye çeşitli tekneler bağlıydı. Partridge, sesinde bir rahatlıkla, "Nueva Esperanza'yı bulduk sanırım," dedi.

Harry Partridge yolda Fernandez'e bıraktığı liderliği yeniden ele aldı.

"Az sonra hava karacak," dedi. Güneş ufuk çizgisine çok yaklaşmıştı. "Karanlık basmadan mümkün olduğu kadar çok şey görmek istiyorum. Minh öteki dürbünleri al ve yanıma gel. Fernandez ile Ken, siz de bir nöbet yeri bulun ve biri arkamızı kollayarak nöbete başlasın. Birini görürseniz hemen bana haber verin."

Partridge elinde dürbünü olduğu halde çalılar arasına yatıp yüzüstü sürünmeye başladı. Minh de onu taklit etti. İki adam az sonra aşağısını rahatça görebilecekleri ama kendilerinin görünmeyeceği bir yer bulmuşlardı. Partridge köyü dürbünle taramaya başladı.

Köyde hemen hemen hiç hareket yoktu. İskelede iki adam dıştan takma bir motoru sökmekteydiler.

Kulübelerin birinden bir kadın çıkıp arka tarafa iki kova boşalttı, sonra

Gece Terörü - F. 36

561

yine içeri girdi. Ormandan çıkan bir adam başka bir kulübeye girdi. Kaburgaları çıkmış iki köpek bir kenarda açıkta duran çöp yığınında eşeleniyorlardı.

Partridge bundan sonra tek tek binaları incelemeye başladı. Tutsaklar bunlardan birinde bulunuyor olabilirdi ama dışardan hiçbir şey belli olmuyordu. En az tam bir günlük gözetleme gerekecekti, bu da kurtarma operasyonunun ne o gece ne de yarın sabah yapılamayacağı demektir. Işık her an biraz daha azalırken oturup bakmaya devam etti.

Tropiklerde güneş batmaz karanlık olurdu. Evlerde birer ikişer soluk bir ışık görünmeye başlamıştı.

Partridge dürbünü indirip bir saatlik gözetlemeden yorulan gözlerini ovuşturdu. O gün daha başka bir şey göremeyecekleri kesindi.

Tam o anda Minh koluna dokunarak aşağıdaki kulübeleri gösterdi. Partridge dürbünü gözlerine götürdü. Artık iyice kararmış havada bir gölge gördü - iki grup ev arasındaki yolda yürüyen bir adam. Daha öncekilere göre bu adamın yürüyüşünde bir amaçlılık vardı. Bir şey daha değişti; Partridge gözlerini iyice kısarak baktı... evet, tamam! Adamın omzunda tüfek vardı. Partridge ile Minh dürbünleriyle adamı izlemeye başladılar.

Kulübelerden biri diğerlerinden biraz uzaktaydı. Partridge bunu daha önce de görmüş, ama dikkatini çekecek bir özellik bulamamıştı. Silahlı adam kulübenin içine girip gözden kayboldu. Ön kapı yerindeki açıldıktan dışarı loş bir ışık vuruyordu.

Bir süre daha izledilerse de birkaç dakika hiçbir şey olmadı. Sonra kulübeden biri çıkıp hızlı adımlarla uzaklaştı. O solgun ışıkta bile iki şey seçilebiliyordu: bu deminki adam değildi ve bu da silah taşıyordu. Partridge heyecanla, acaba nöbet değişmesine mi tanık olduk? diye düşündü. Ancak bu kadar kanıt yetmezdi, daha bir süre izleyeceklerdi. Yine de o tek başına duran kulübe-

562

de Jessica ile Nicky'nin tutuldukları olasılığı giderek güçleniyordu.

Partridge bir iki gün öncesine kadar Angus Sloane'un da orada tutulmuş olacağını düşünmemeye çalıştı. Saatler geçiyordu.

Partridge, "Nueva Esperanza'da geceleri nasıl bir canlılık olduğunu, bunun ne kadar sürdüğünü, insanların ışıklarını kaçta söndürdüklerini bilmemiz gerek," demişti. "Onun için, çok ayrıntılı bir rapor istiyorum."

Partridge'in isteği üzerine Minh gözetleme yerinde bir saat daha tek başına kalmış, sonra da nöbet Ken O'Hara'ya geçmişti.

"Herkes mümkün olduğunca dinlensin," diye Partridge emretti. "Ancak gözetleme yeri ile ağaçlar arasındaki açıklıkta da sürekli birileri olmalı. Yani iki kişi uyurken iki kişi de nöbet tutacak." Sonunda ikişer saatlik nöbet tutmaya karar verdiler.

Fernandez buldukları boş kulübeye hamaklarla cibinlikleri kurmuştu. Hamaklar rahatsızdı ama günün yorgunluğuyla bunu kimsede önemseyecek hâl yoktu. Yatanlar kısa sürede uykuya daldılar. Gece aniden yağmur bastırıp da kulübenin tavanından sular akınca naylon örtüler getirmenin ne kadar doğru olduğu ortaya çıktı. Fernandez hamakları hemen örterek ıslanmamalarını sağladı. Nöbet tutanlar da yağmur yarım saat sonra kesilene kadar naylonlara sarılıp oturmuşlardı.

Yemek için özel bir düzenleme yapmamışlardı. Kuru yiyeceklerin tutumla kullanılması gerektiğini biliyorlardı. Lima'dan getirdikleri su çoktan tükenmişti ve Fernandez şişeleri ormandaki bir dereден doldurmuştu. Yerel suların çoğunun uyuşturucu fabrikalarının kullandıkları kimyasal maddelerle kirlenmiş olduğunu da söylemişti. Şimdi şişelerdeki su-

563

yun berbat bir tadı vardı, o nedenle ellerinden geldiğince az içmeye çalışıyorlardı. Partridge ertesi sabah şafak sökerken Nueva Esperanza gecesi hakkındaki sorularının yanıtlandığını gördü. Bir yerden gelen gitar sesi ve sarhoş kahkahaları dışında köyde bir hareket olmamıştı. Bunlar da karanlık bastıktan üç üçbuçuk saat sonrasına kadar sürmüştü. Sabahın bir buçuğunda tüm köy sessizliğe ve karanlığa bürünmüştü.

Şimdi öğrenmeleri gereken şey nöbetçilerin kaç saatte bir ve saat kaçta değiştiklerini öğrenmekti. Sabaha kadar bu konuda kesin bir şey elde edememişlerdi. Eğer gece nöbetçi değişmişse bunu gözden kaçırmış olacaktı.

Aynı şekilde gözetlemeye gün boyunca devam ettiler.

Yine gün boyunca nöbette olmayanlar, güçlerinin ilerde gerekeceğini bildikleri için hamaklardan yararlanıyorlardı.

Partridge öğleden sonra hamakta dinlenirken yaptıkları şeyi düşündü. Gerçekten bütün bunlar olmakta mıydı? Bu küçük grupla rehineri kurtarmaya kalkışmaları mıydılar? Birkaç saate kadar ya öldürecekler, ya da kendileri ölecekti. Bütün bunlar çılgınlık mıydı yoksa?

Kendisi profesyonel bir muhabirdi, değil mi? Savaş ve çatışmaları izleyen ama onların içinde yer almayan bir televizyon muhabiriydi. Ama bir anda kendi kararıyla bir serüvenci, bir paralı asker oluvermişti. Bu değişimin bir anlamı var mıydı?

Bunun yanıtı ne olursa olsun, hemen ardında bir başka • soru vardı: Kendisi, Harry Partridge orada gerekeni yapmayacak olursa, bunu kim yapacaktı?

Bir şey daha vardı: Savaşları izleyen bir muhabir, özellikle de bir televizyon muhabiri şiddetten, karışıklıktan, çirkin yaralanmalardan ve ani ölümden asla fazla uzak kalmazdı. Bu tehlikeleri yaşayan, paylaşan ve kimi zaman da acısını çeken insanlar daha sonra bunları, sadece bir ekranda seyredenlere hiçbir tehlike getirmeyen görüntüler halinde kentli Amerikasının temiz ve düzenli odalarına taşımaktaydılar.

564

Ancak bu görüntüler giderek daha tehlikeli oluyor, hem zaman hem de mesafe olarak biraz daha yaklaşıyordu ve bu görüntüler yalnız ekranlarda değil, yakında sert gerçekler olarak Amerikan kentlerinin sokaklarında da görülecekti. Geri kalmış, bölünmüş ve savaştan parçalanmış yarım dünyanın şiddet ve terörizmi Amerikan topraklarına her gün biraz daha yaklaşıyordu. Kaçınılmaz olan bu durumu uluslararası bilimadamları uzun bir zamandır beklemekteydiler.

Bir zamanlar Amerika'nın korunması olarak kabul edilen Monroe Doktrini artık işlerliğini kaybetmişti; bugünlerde kimse bunu ağızına almaya büe zahmet etmiyordu. Slo-ane ailesinin Birleşik Devletler içinde

yabancı ajanlar tarafından kaçırılması uluslararası terörizmin artık oraya da ulaştığını gösteriyordu. Arkadan daha pek çok şey gelecekti: terörist bombalamaları, rehine almalar, sokakların taranması. Bundan kaçınmanın mümkünü yoktu. Aynı derecede/ trajik olan şey yakında bunlara karışmayanların, isteseler de istemeseler de, karışacakları gerçeği idi.

Partridge bu yüzden kendilerinin bu olaya karışmalarının gerçek dışı olmadığına inanıyordu. Özellikle Minh van Cahn'ın durumlarında bir özellik görmediğinden emindi. Kendi yurdunda bu bölücü savaşı yaşamış olan Minh, şimdi giriştikleri bu işi kendilerinden daha kolayca kabul edecekti.

Ve bütün bu düşüncelerin ötesinde ve üzerinde Jessica vardı. Herhalde çok yakında, o kulübenin içinde olan Jessica.

Birden daha fazla yorgunluğa dayanamayıp uyuya kaldı.

Partridge nöbet saatinden on beş dakika önce uyanıp hamaktan atlayıp genel durumu görmek için dışarı çıktı. Açıklıktaki nöbet yerinde herhangi bir şey olmamıştı. An-~ak gözetleme yerinde belirli bilgiler edinilmişti.

* Dün gece gördükleri yerde düzenli bir silahlı adam de-

565

ğişmesi tutsakların o tek başına duran kulübede oldukları inancını güçleniyordu. Dört saatte bir nöbetçi değiştiği söylenebilirdi. Ancak kimi değişimlerde yirmi dakika kadar bir gecikmeye düzensizlik görülüyordu ki, Partridge bunun, Jes-sica'nın mesajını doğrularak, nöbetçilerin ilgisizliğinden olduğuna emindi.

* Sabahtan beri o kulübeye kadınlar iki kere yiyeceğe benzer tencereler taşımışlardı. Yemekleri getiren kadın içerden aldığı bir kovayı çalılıklar arasına boşaltmıştı.

* Köyde sadece o kulübenin önünde nöbetçi vardı.

* Nöbetçiler otomatik silahlar taşıyorlarsa da asker gibi görünmüyorlar ya da eğitimli bir birim havası vermiyorlardı.

* Nueva Esperanza'ya gün boyunca gidiş geü'şler hep tekneyle olmuştu. Tekerlekli araç görülmemişti. Motorların çalışması için anahtar gerekmiyordu, bu nedenle gerekirse kaçmak için birini çalmak kolay olacaktı. Diğer yandan çalınan motoru izleyecek pek çok tekne vardı. Tekne konusunda bilgili olan Ken O'Hara içlerinden en iyilerini seçmişti.

* Gözetleyicilerin hepsi gözetlenenlerin çok rahat oldukları konusunda fikir birliğine varmışlardı. Bu da dışardan bir müdahale beklemediklerini gösteriyordu. Fernandez, "Eğer öyle bir şey olsaydı dışarı ve buraya nöbetçi çıkarırlardı," dedi.

Partridge akşama doğru üç arkadaşını çağırarak, "Bu kadar gözetleme yeter. Bu gece aşağı ineceğiz," dedi. Fernandez'e, "Bizi buradan sen indireceksin," dedi sonra. "Kulübeye sabah saat ikide varmak istiyorum. Tam bir sessizlik olacak. Konuşmak gerekirse fısıltıyla konuşacağız."

"Bir savaş düzeni var mı, Harry?" diye sordu Minh.

"Evet. Ben önden gidip ortalığı gözden geçirdikten sonra içeri gireceğim. Minh sen arkamı koruyacaksın.

Fernandez iyice arkada kalıp öteki evlerden kimsenin çıkıp çıkma-

566

diğına bakacak, ama gerekirse bize yardıma gelecek."

Fernandez başını salladı.

Partridge O'Hara'ya döndü. "Ken, sen doğruca iskeleye gideceksin. Tekneyle gideceğiz buradan. Jessica ile Nicho-las'ı ne durumda bulacağımızı bilmiyoruz. Buraya gelirken geçtiğimiz yola dayanamayabilirler."

"Anlaşıldı. Bir motor seçmemi istiyorsun."

"Evet, fırsat bulursan ötekileri de bozmaya çalış, ama unutma -kesinlikle gürültü yok."

"Motoru çalıştırdığımız zaman gürültü olacak ama."

"Hayır olmayacak. Kürekle gideceğiz, nehrin ortasına gelince de akıntıya bırakacağız. Motoru ancak duyulmayacak kadar uzaklaşınca çalıştıracacağız."

Partridge bütün bunları ancak işler yolunda gittiği takdirde yapacaklarını biliyordu. Eğer aksitik olursa silah kullanma dahil, duruma göre tavır alacaklardı.

Fernandez, "Uçağa hangi pistte bineceğimize karar verdin mi?" diye sordu.

"Bu kararı motora bindikten sonra, ne kadar vaktimiz kaldığını hesaplayarak vereceğim."

Şimdi gerekli olan silahlarını kontrol etmek, gereksiz yükleri atmak ve mümkün olduğu kadar az eşyayla yola çıkmayı sağlamaktı.

Hepsini bir korku ve heyecan karışımı bir duygu kaplamıştı artık.

567

15

T İMA'da Cheyenne IFyi uğurlayan Rita Abrams o Cu-jL/martesi günü iki kere çok şaşırılmıştı.

Bir kere Crawford Sloane'u hiç bekleliyordu. CBA'nın Entel Peru odasına gelen mesajda Sloane'un sabah erkenden Lima'da olacağı bildirliyordu ki, o saatte gelmiş bile olabilirdi. Aldığı mesaj üzerine Cesar Otelini arayınca Sloane'un henüz otele gelmediğini öğrendi ve gelince kendisini araması için bir not bıraktı. İkinci ve daha büyük sürpriz de Leş Chippingham'ın bir akşam önce Harry Partridge'e faksla gönderdiği mektuptu. Talimata göre bunun üzerinde 'Özel' yazılı bir zarfa konulması gerekiyordu ama işi başından aşkın Entel faks memurunun bunu görmediği belliydi. Diğer evraklar gibi o da açık olarak gelince Rita mektubu gözlerine inanamayarak okudu.

Harry kovulmuştu! Mektupta, "Hemen" diyordu ve mümkünse Peru'yu Cumartesi günü - o gün yani- terk edecekti. Her ne olursa olsun Pazar gününden geç kalmayacaktı. Amerika'ya sefer yapan bir uçak bulamazsa kiralama yetkisi vardı.

Rita konuyu düşündükçe gittikçe daha gülünç ve daha küstahça buluyordu; özellikle de şimdi. Crawford'un Lima'ya gelmesinin bununla bir ilgisi var mıydı acaba? Mutlaka olmalıydı. Şimdi Harry'ye böyle çirkin ve iğrenç bir davramış-

568

ta bulunulduğu için öfkesi her an biraz daha artarken sabırsızlıkla Sloane'u beklemekteydi.

Bu arada Nueva Esperanza'ya doğru yola çıkmış olan Partridge'e durumu bildirmek de olanaksızdı.

Sloane telefon etmedi. Otele gelip de Rita'nın mesajını alınca hemen bir taksiye atlayıp Entel'e gitti. Daha önce görevle Lima'ya gelmiş olduğu için yolları biliyordu.

Rita'ya ilk sorusu, "Harry nerede?" oldu.

"Ormanda," dedi Rita. "Senin karınla çocuğunu kurtarmak için canını tehlikeye atmaya gitti." Sonra faksla gelen mektubu adama verdi. "Bu ne demek oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?" Crawford Sloane mektubu aldı. İki kere okuduktan sonra başını salladı. "Bir yanlışlık olmalı. Başka bir şey olamaz."

Rita'nın sesi sertliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. "Yani bu konuda bir şey bilmediğini mi söylemek istiyorsun?"

"Elbette bilmiyorum." Sloane sabırsızlıkla başını salladı. "Harry benim dostumdur. Şu anda ona herkesten çok ihtiyacım var. Lütfen bana onun ormanda ne yaptığını söyle." Sloane mektubu bir saçmalık, üzerinde durulması gerekmeyen bir şey olarak görüyordu.

Rita yutkunduydu. Gözleri dolmuştu. Kendi yanılmasına ve haksızlığına kızmıştı. "Çok özür dilerim, Crawford!" dedi. Ve ilk olarak adamın yüzündeki gerilim izlerini, gözlerindeki acıyı fark etti. Sekiz gün öncesinden daha berbat görünüyordu. "Bunu her nasılsa senin... neyse, boşver!"

Rita kendini toparladı. "Bak sana Harry ile diğerlerinin ne yaptıklarını anlatayım." Sonra Nueva Esperanza'a gidişlerini, Partridge'in ne yapmak istediğini anlattı. Partridge'in telefonlara güvenmediği için planını New York'a bildirmediğini söyledi.

"Ben o pilotla konuşup Harry ile diğerlerini bıraktığı zaman nasıl olduklarını öğrenmek istiyorum," dedi Sloane. "A-damın adı neydi?"

569

"Zileri." Rita saatine baktı. "Henüz dönmemiştir, ama az sonra telefon edip öğrenirim. Kahvaltı ettin mi?" Sloane başını salladı.

"Burada bir kafeterya var. Yürü aşağı inelim."

Kahvelerini içerken Rita, "Crawf, babanı duyunca hepimiz şok geçirdik," dedi. "Özellikle de Harry. Daha hızlı davranmadığı için kendisini suçladığını biliyorum, ama o zaman da elimizdeki bilgiler..."

Sloane kadını eliyle susturdu. "Harry'yi hiçbir şey için asla suçlamayacağım. Bundan sonra olacaklar için de. Kimse ondan fazlasını yapamazdı."

"Bundan eminim. İşte o yüzden bunu inanılmaz buluyorum." Leş Chippingham imzalı mektubu gösterdi yine.

"Burada bir yanlışlık yok, Crawford. Bu bilerek yapılmış bir şey. İnsanlar böyle yanlışlar yapmazlar."

Sloane mektubu bir daha okudu. "Yukarı çıkınca New York'a telefon ederim."

"Ama ondan önce biraz düşünmemiz gerek. Bunun ardında bizim bilmediğimiz bir şey var. Dün New York'ta olağandışı bir şey olmuş muydu?"

"CBA'damıyani?"

"Evet."

Sloane düşündü. "Sanmıyorum... Les'in Margot Lloyd-Mason tarafından acele çağırıldığını duymuştum. Merkeze gitmişti Leş. Ama neden çağırıldığını bilmiyorum."

Rita'nın aklına bir şey geldi. "Globanic ile ilgili bir şey olabilir mi? Belki de şu." Rita çantasından Harry Partridge'in o sabah verdiği kağıtları çıkardı.

Sloane kağıtları alıp okudu. "Çok ilginç! Muazzam bir borç satış anlaşması. Büyük paralar dönüyordur. Bunu nereden aldın?"

"Harry verdi." Rita Harry'nin havaalanına giderlerken anlattıkları tekrar etti. "Harry bana bu haberi kullanmayacağını söylemişti," dedi. "Bize ekmeğimizi veren Globanic'e bu

570

kadarcık bir yardımımız olsun demişti."

"Bununla Harry'nin kovulması arasında bir ilişki olabilir. Böyle bir olasılık görüyorum. Haydi yukarı gidip Les'i arayalım."

"Yukarı çıkmadan önce bir şey yapmak istiyorum," dedi Rita.

Yapmak istediği Victor Velasco'yu çağırtmaktı.

Entel'in uluslararası müdürü birkaç dakika sonra yanındaydı. Rita, "New York'a kimsenin dinlemediği güvenli bir hat istiyorum," dedi.

Velasco utanmış görünüyordu. "Yani sizce..."

"Evet."

"Lütfen benim odama gelin. Oradaki telefonu kullanırsınız."

Rita ile Crawford Sloane müdürün ardından aynı kattaki odasına gittiler. "Lütfen benim masamı kullanın," diyen adam kırmızı bir telefon gösterdi. "Bu hat güvenlidir. Size garanti ederim. Doğrudan çevirebilirsiniz."

"Teşekkür ederim." Partridge Nueva Esperanza'ya doğru yola çıktığı için Rita'nın onun nerede olduğunu söylemeye niyeti yoktu.

Velasco ikisini de başıyla selamlayıp odadan çıktı, kapıyı arkasından kapattı.

Sloane önce Leş Chippingham'ın CBA Haberleri'ndeki numarasını aradı. Cumartesi günü olduğu için telefona kimsenin çıkmamasında garip bir şey yoktu. Garip olan, Haber Dairesi başkanının bulunacağı yerin numarasını CBA santralına bırakmamış olmasıydı. Sloane cebindeki deftere bakıp Chippingham'ın Manhattan'daki evinin numarasını çevirdi. Orada da kimse yoktu. Chippingham'ın kirni haftaso-nunu geçirdiği bir Scardale numarası daha vardı. Ama orada da çıkmadı.

"Sanki bu sabah özellikle bulunmasını istemiyor," dedi Sloane. Bir süre düşündü.

571

"Ne düşünüyorsun?" diye Rita sordu.

"Margot Lloyd-Mason'u arayıp aramamayı." Sloane kırmızı telefonu açtı. "Arayacağım."

Şirket merkezindeki santral memuru, "Bayan Lloyd-Mason bugün bürosuna gelmedi," dedi.

"Ben Crawford Sloane. Bana ev numarasını verebilir misiniz?"

"Ev numarası rehberde yoktur, Bay Sloane. Bunu vermeme izin yok."

"Ama sizde numarası var mı?"

Santral memuru duraksadı. "Evet, efendim."

"Senin adın ne?"

"Noreen."

"Güzel bir ad. Noreen adını oldum olası severim. Şimdi beni iyi dinle, Noreen. Benim sesimi tanıdın mı?"

"Evet, efendim. Her gece haberleri seyrederim. Ama son günlerde..."

"Teşekkür ederim, Noreen. Ben Lima'dan telefon ediyorum ve Bayan Lloyd-Mason'la mutlaka konuşmam gerek. O numarayı verirsen bunu senden aldığımı kimseye söylememeye söz veriyorum. Bir daha oraya geldiğimde santrale.ge-lip sana teşekkür edeceğim."

"Gerçekten buraya gelir miydiniz, Bay Sloane? Buna hepimiz çok sevinirdik."

"Ben verdiği sözü tutarım. Numara, Noreen."

Sloane kadının söylediği numarayı yazdı.

Bu kere telefon ikinci çalışmada uşak sesli bir erkek tarafından açıldı. Sloane kendisini tanıştırdı, Bayan Lloyd Ma-son'la konuşmak istediğini söyledi.

Birkaç dakika sonra Margot'un sesi duyuldu. "Efendim?"

"Ben Crawf. Lima'dan arıyorum."

"Evet, oradan aradığınızı söylediler, Bay Sloane. Doğrusu beni, özellikle de neden evimden aradığınızı merak et-

572

tim. Önce size baş sağlığı dilemek isterim."

"Teşekkür ederim."

Kendisi gibi bir insandan beklenenin aksine Sloane CBA başkanına adı ile hitap etmezdi, kadının da bunu böyle sürdürmek niyetinde olduğu anlaşılıyordu. Ayrıca sesinden ve tonundan doğrudan doğruya sorularla hiçbir yere varamayacağı anlamıştı. Çok kere başarılı olan eski bir muhabir numarasına baş vurmaya karar verdi.

"Bayan Lloyd-Mason, dün Harry Partridge'i CBA'dan kovmaya karar verdiğinizde acaba onun karımı, oğlumu ve babamı bulup kurtarmak çabasında ne büyük bir başarı elde ettiğini biliyor muydunuz?"

JBeklediği yanıt hemen geldi. "Bunun benim kararım olduğunu size kim söyledi?"

İşte şu anda sen söyledin, demek isterdi Sloan. Ama kendini tutarak, "Çok kapalı bir alan olan televizyon haberciliğinde hiçbir şey sır değildir. Sizi bunun için aradım."

"Şu anda bunu tartışmak istemiyorum."

"Çok yazık." Sloane kadına telefonu kapatma fırsatı vermemek için çok hızlı konuşuyordu. "Ben de sizin Harry'nin kovulmasıyla Globanic'in Peru'yla yaptığı borç satın alma işinin ilgisi hakkında konuşmak istersiniz sanıyordum. Yoksa Harry'nin dürüst haberleri o işte büyük lokmayı yutacak birine mi dokundu?" Hattın öteki ucunda Margot'un soluklan duyuluyordu. Az sonra sesi sakinleşince, "Bunu nereden duydunuz?" diye sordu.

Demek bir ilişki vardı!

"Harry bu borç satın alma anlaşmasını öğrenmişti. Birinci sınıf bir muhabir olduğunu biliyorsunuz. Hatta şu anda CBA için canını tehlikeye atmış durumdadır. Her neyse, Harry bu bilgiyi kullanmamaya karar vermişti. Bunu da şöyle ifade etmiş: Bize ekmeğimizi veren Globanic için hiç olmazsa bu kadarlık bir yardımımız olsun."

573

Yine sessizlik. Margot, "Demek bu olay açıklanmayacak?" diye sordu.

"Bu bambaşka bir sorun. Bu hikayeyi öğrenen ve anlaşmanın kopyası elinde olan Lima'lı bir radyo muhabiri var. Haberi haftaya açıklamak niyetinde. Peru dışında da duyulacaktır sanırım, değil mi?"

Margot karşılık vermedi. Sloane onun telefonu kapattığından kuşkulananarak, "Orada mısınız?" diye sordu.

"Evet."

"Acaba Harry Partridge'e yaptığınızı yapmamış olmayı mı düşünüyorsunuz?"

"Hayır." Margot'un akli bambaşka yerlerde gibiydi. "Hayır, başka şeyler düşünüyordum," dedi.

"Bayan Lloyd-Mason.." Crawford haberlerdeki iğrenç şeyleri okurken kullandığı sert sesle konuşuyordu. "Son zamanlarda size ne kadar soğuk yürekli bir orospu olduğunuzu söyleyen oldu mu?"

Sonra kırmızı telefonu kapattı.

Margot telefonu kapatırken bu kendini bir şey sanan Bay Crawford Sloane ile yakında hesaplaşmaya karar verdi. Ama şimdi değil. Şu anda daha önemli şeyler vardı.

Globanic ile Peru hakkındaki haber kadını çok sarsmıştı. Ama geçmişte sarsıldığı çok olmuştu ve uzun süre öyle kalmış değildi. Margot iş dünyasındaki bu yere bu kadar hızlı gelmesinde pek çok aksilikle karşılaşmış ama bunlardan yararlanmayı bilmişti. Şimdi de böyle bir şey yapmalıydı. Elindeki olanakları düşündü.

Bir kere hemen o gün Theo Elliott'u aramalıydı. Theo önemli konularda evinde bile olsa rahatsız edilmeye aldırmazdı.

Ona Peru'da Globanic anlaşması hakkında söylentiler çıktığını, Perulu bir muhabirin her nasılsa anlaşma metnini bir taslağını ele geçirdiğini ve yayınlamaya hazır olduğunu söyleyecekti. Bunun ne CBA ile, ne de başka bir Amerikan

574

televizyon ya da gazetesiyle ilgisi yoktu. Kötü bir sızıntıydı ama Peru'da olmuş bir şeydi.

Bunun bir talihsizlik olduğunu söyleyecekti, bir hüküm vermek istemiyordu ama acaba Fossie Xenos, özellikle Peru'dayken, kimlerle ne konuştuğunu biliyor muydu? Doğrusu Fossie'nin heyecanlı tabiatını bildiği için bu sızıntının kaynağı o olamaz mıydı?

Theo'ya Peru basını arasındaki çekişmeden dolayı haberin CBA'ya geldiğini söyleyecekti. Ancak Margot bu haberin yayınlanmaması için kesin emir vermişti.

Eğer talihli varsa, gelecek hafta kendi üzerinde toplanacak olan ters ilgiyi Fossie'nin üstüne yöneltmiş olacaktı.

Margot o sırada Harry Partridge'i de şöyle bir düşündü. Yeniden işe alınsa mıydı? Ama sonra bunu istemedi. Böyle bir şey yapmak durumu daha da karıştırdı. Partridge önemli değildi, o karar öyle kalabilirdi. Üstelik Theo Peru Başkanı Castaneda'ya Pazartesi telefon edip baş belasını işten kovup Peru'dan geri getirttiğini söylemek istiyordu.

Stratejisinin başardı olacağından emin olarak telefonu açıp Theo Elliott'un ev numarasını çevirdi.

AeroLibertad sahibi ve pilotu Oswaldo Zileri Crawford Sloane'un kim olduğunu biliyordu ve gereken saygıyı göstermişti.

"Bay Sloane, arkadaşlarınız uçağı kiraladıkları zaman kendilerine amaçlarının ne olduğunu bilmek istemediğimi söylemiştim. Ama şimdi sizi görünce bunu tahmin ediyorum ve size de onlara da başarılar dilerim."

"Teşekkür ederim," dedi Sloane. Rita ile Zileri'nin Lima Havaalanı yakınlarındaki bürosundaydılar. "Bu sabah Bay Partridge ile diğerlerini bıraktığınızda ortalık ne durumdaydı."

Zilera omuzlarını silkti. "Ormanı her zaman olduğu gibi

575

yemyeşil ve sonsuzdu. Arkadaşlarınız dışında başka hiç kimse yoktu."

Rita, Zileri'ye, "Sizinle yolcu sayısını konuşurken üç kişi olacağını ummuştuk, ama şimdi iki kişi kaldılar," dedi. "Bay Sloane'un babası hakkındaki acı haberi duydum." Pilot başını salladı. "Çok vahşi bir zamanda yaşıyoruz."

Sloane, "Şimdi acaba..." diye söze başladı.

Zileri onun sözünü tamamladı. "...Sizinle Bayan Abram-sa'a gidenleri geri götürmek için gidildiğinde yer var mı diye merak ediyorsunuz."

"Evet."

"Olabilir. Beklenen yolculardan biri çocuk olduğundan ve herhangi bir yükleri olmayacağından ağırlık bir sorun olmaz. Yarın sabah ve yine ertesi sabah şafak sökmeden burada olmalısınız."

"Olacağız," dedi Rita. Sloane'a döndü. "Harry oraya gittiğinin ertesi günü dönebileceklerini sanmıyordu. Onun için yarınki gidiş, ihtiyaçları olabileceği düşünülerek yapılacak. Harry aslında ancak öbür gün dönebileceklerini umuyordu."

Rita'nın kendini yapmak zorunda hissettiği bir şey daha vardı. Crawford a bir şey söylemeden Leş Chippingham'a Pazartesi elinde olacak bir faks çekecekti. Mektubunu haber dairesindeki faks makinesine değil de, Nal'dakinin numarasına gönderdi. Orada mektup başkaları tarafından da okunabilecekti.

Rita'nın mektubu şöyleydi:

L. W. Chippingham CBA Haberleri Haber Dairesi Başkanı
576

Kopya: Bütün İlan tahtalarına

Mektubun ilan tahtalarına aşılmayacağından kuşkusu yoktu. Ama Nal'daki yapımcı arkadaşları kendisinin mektubun yayılmasını istediğini anlayacaklar, biri mektubun elden ele dolaştırılması için kopyalarını çıkaracaktı.

Seni korkak ve bencil orospu çocuğu! Harry Partridge'i herhangi bir uyarıda bulunmadan, bir açıklama yapmadan, o Buzdağı-kadın Lloyd-Mason'u tatmin etmek için kovman CBA'da adil ve dürüst olan her şeye karşı bir ihanetten başka bir şey değildir.

Harry bu işten Chanel No.5 kokusuyla çıkacaktır. Oysa sen zaten olduğun lağım faresi kokusunu yayacaksın çevrene.

Seninle yatmaya nasıl razı olduğumu hiç anlamıyorum. Ama bir daha asla! Dünyadaki dikilmiş tek organ seninki olsa bile, asla!

Bundan sonra seninle çalışmaya gelince...ööh!

Şimdi olduğun kişi ile kıyaslanınca eski halini hatırlayarak üzülüyorum.

Eski dostun, eski hayranın, eski kadının, eski yönetmen,

Rita Abrams

Rita bu mektup alınıp hazmedildikten sonra yeni iş arayanın sadece Harry olmayacağını biliyordu. Ama umurunda bile değildi. Faksın gittiğini seyredip de bir dakika sonra New York'ta olacağını bilirken epey rahatlamıştı.

Gece Terörü - F. 37

577

16

Esperanza'da gece saat ikiyi on geçiyordu.

Jessica saatlerdir huzursuzdu, bir uyuyor bir uyanıyor, zaman zaman rüya görüyor, sonra rüyaları gerçekte karışan karabasanlara dönüşüyordu.

Birkaç dakika önce uyanırken hücresinin karşısındaki pencere açıldığından bakınca, içerden vuran soluk ışıpta Harry Partridge'in yüzünü gördüğünü sanmıştı. Yüz geldiği gibi bir anda kaybolmuştu. Jessica uyanık mıydı?

Yoksa hâlâ rüya mı görüyordu?

Jessica kendini toparlamak isterken yüz, bir kere daha pencerenin altından yükseldi ve bu kere kaybolmadı. Bir el anlamadığı bir işaret yaptı. Jessica bir daha dikkatle baktı yüze. Olabilir miydi? Evet, Harry Partridge bu diye karar verdiğinde kalbi yerinden kopacakmış gibi oldu.

Yüz sessizce bir şey söylüyor, dudaklar kıpırdıyordu. Jessica anlamak için kendini zorlayınca 'nöbetçi' sözcüğünü okuyabildi. Evet, nöbetçi nerede? diye soruyordu.

O sırada nöbette Vicente vardı. Nöbete bir saat kadar önce geldiğinden geç kalmış olmalıydı ki, Ramon'la takış-mıştı. Ramon öfkeyle bağırması, Vicente de ona karşılık vermeye çalışınca çok içmiş gibi dili sürçmüştü.

Jessica her zaman olduğu gibi Ramon'un gitmesine sevinmişti. Nöbetçilerin en zalimi oydu ve tutsakların konuşmaması kuralını da ondan başka uygulayan yoktu.

578

Jessica başını çevirince Vicente'yi görebiliyordu. Pencereden uzaktaki iskemlede oturuyordu. Pek emin değildi, ama gözleri kapak gibiydi. Otomatik silahını yambaşına duvara yaslamıştı. Hemen öte yanda tavan kirişlerinden birine asılı bir gaz lambası vardı, Jessica dışardaki yüzü o lambanın ışığında görebiliyordu.

Vicente'nin aniden kendisini görmesi tehlikesine karşı çok dikkatli olarak sessiz soruya başını adamın oturduğu yere sallayarak karşılık verdi.

Penceredeki yüz -Jessica bunu hâlâ Harry Partridge'in yüzü olarak kabul etmekte güçlük çekiyordu- yine ağızıyla sözcükler oluşturmaya başladı. Jessica biraz daha dikkatini topladı. Üçüncü kereden sonra ne dediğini anladı: "Çağır onu!"

Jessica anladığını göstermek için başını salladı. Kalbi yerinden kopacak gibiydi. Bunun bir tek anlamı olabiliirdi: O kadar uzun süredir umdukları kurtulma sonunda gerçekleşiyordu. Ama aynı zamanda, başlatılan bu şeyin bitirilmesinin kolay olmayacağını da biliyordu.

"Vicente!" Sesini gereği kadar yükselttiğini sanıyordu, ama uyuklayan adama duyuramamıştı bile. Biraz daha zorlanarak, "Vicente!" diye seslendi.

Adam bu kere kıpırdadı. Gözlerini açtı, Jessica'yla göz göze geldiler. Jessica adamın yanına gelmesini işaret etti.

Vicente yerinde doğruldu. Kalkmaya çalışırken Jessica onun kendisini toparlamaya, ayılmaya çalıştığını hissetti. Adam ayağa kalktı, yürümeye başladı, sonra hemen dönüp silahını aldı. Silahı gerektiği takdirde kullanmaya hazırmış gibi tutuyordu.

Onu çağırarak için bir nedeni olmalıydı. En iyisi el işaretiyle Nicky'nin yanına gitmek istediğini gösterecekti. İsteği reddedilecekti ama bunun o anda hiç önemi yoktu.

579

Harry'nin ne düşündüğünü bilemiyordu. Heyecan ve gerilimi artarken bildiği tek şey, geleceğini umduğu ama asla gelmeyeceğinden korktuğu bu anın gelmiş olmasıydı.

Pencerenin dışında çömelmiş olan Partridge susturuculu tabancasını elinde sınımsıkı tutuyordu. Bu gece her şey planlara uygun olarak gittiye de eylemin en önemli ve en güç kısmının şimdi başlayacağını biliyordu. Bundan sonraki birkaç saniye pek bir seçeneği yoktu, bunlardan biri de bir anda karar vermek zorunda olmasıydı. Şu anda görüldüğü kadarıyla tabancasıyla tehdit ederek nöbetçiyi hareketsiz bırakabilir, sonra da elini kolunu bağlayıp ağızını tıkayarak ya orada bırakabilir ya da tutsak olarak yanlarına alabilirlerdi. Bu ikinci seçeneği pek istemiyordu. Üçüncü seçenek de adamın öldürülmesiydi, ancak bunu yapmayı da hiç istemiyordu.

Kendi lehinde olan bir şey vardı: Jessica, tıpkı eskilerden hatırladığı gibi, çabuk düşünüp çabuk anlayan bir insandı.

Onun adama iki kere seslendiğini duydu, göremediği bir yerden gelen ufak tefek sesleri, sonra da nöbetçinin ayak seslerini duydu. Soluğunu tutup nöbetçi kendisinden yana baktığı takdirde yere yatmaya hazırlandı.

Ama adamın sırtının kendisine dönük olması sahneyi değerlendirebilmesi için gerekli bir iki saniyeyi kazandırmıştı Partridge'e.

İlk farkettiği şey adamın elindeki Kalaşnikof otomatik tüfeğiydi ve tutuşundan kullanmayı bildiği anlaşılıyordu. Onunla kıyaslanınca kendi Browning'i oyuncak saydırdı.

Vardığı sonuç kaçınılmazdı: ilk ateşi kendisi edip sürpriz unsurundan yararlanacak ve adamı öldürecekti.

Ama bir engel vardı. Jessica. Jessica şimdi Partridge ve nöbetçiyle aynı çizgi üzerindeydi. Nöbetçiye ateş edip Jessi-ca'yı da vurmak olasıydı.

580

|

Partridge'in bir kumar oynaması gerekiyordu. Başka bir fırsat olamayacaktı, olamazdı. Ve kumar da Jessica'nın hızlı düşünüp ani hareket etmesi üzerine oynanıyordu.

Partridge derin bir soluk alıp yüksek ve açık bir sesle, "Jessica, hemen yere yat, haydi!" diye seslendi.

Nöbetçi bir anda dönüp tüfeği üzerine doğrulttu. Ama Partridge adama nişan almıştı bile. Bir an önce kendisine silah kullanmasını öğreten eğitmenin sözlerini hatırlamıştı: "Birini öldürmek istiyorsan başına nişan alma. Tetiğe ne kadar hafifçe bassan da namlu havaya kalkar ve kurşun adamın başı üstünden geçebilir. O yüzden kalbe ya da biraz daha aşağıya nişan alacaksın. Bu durumda kurşun kalbin üstüne bue rastlasa büyük hasar verir, hatta öldürebilir. Eğer öl-dürmemişse bile ikinci el ateş edecek zamanın kalır."

Partridge tetiğe bastı ve Browning neredeyse fisıltı gibi bir 'fitt' sesi çıkardı. Partridge susturucuyla daha önce de ateş etmişse de sessizliğine hep şaşardı, ikinci el ateş için gerek olmadığı görülüyordu. Birinci kurşun tam kalbe isabet etmiş, kan akmaya başlamıştı. Adam bir an şaşırılmış gibi oldu, sonra silahı elinden düşürerek yere yığıldı.

Partridge ateş ettiği anda Jessica'nın kendini yere attığını görmüştü. Kadın şimdi ayağa kalkıyordu.

Partridge kapıya dönerken kendisinden önce davranan bir gölge gördü. Arkasını koruması için bıraktığı Minh Van Cahn elinde UZI'si olduğu halde yerinden fırlayıp nöbetçiye koşmuş ve Partridge'e başını sallayarak öldüğünü belirtmişti. Minh bundan sonra Jessica'nın hücrelerine gidip asma kilide baktı. "Anahtarı nerede bunun?" diye sordu.

"Nöbetçinin oturduğu yerde."

Yan hücrede Nicky uykusunda dönüyordu. Birden doğrulup, "Anne, ne oluyor?" diye sordu.

"Her şey yolunda, Nicky!"

Nicky elinde Kalaşnikovla kendisine doğru gelen Partridge'le bir çiviye asılı anahtarları almakta olan Minh'e bak-

581

ti. "Kim bunlar, anne?"

"Dostlar, canım. Hem de çok iyi dostlar."

Hâlâ uykulu olan Nicky bir anda kendine geldi. Sonra yere devrilmiş adamı ve giderek genişleyen kan gölünü görünce, "Vicente bu! Vicente'yi vurmuşlar! Neden ama?" diye bağırdı.

"Bağırma, Nicky," dedi annesi.

Partridge alçak sesle, "Bunu yapmaktan hoşlanmadım, Nicholas," dedi. "Ama o beni öldürecekti. Bunu yapsaydı sizi buradan kurtaramazdık."

Nicky adamı tanıdı, "Siz Bay Partridge'siniz, değil mi?"

"Evet."

"Tanrı senden razı olsun, Harry!" dedi Jessica.

"Henüz kurtulmuş değiliz ve önümüzde uzun bir yolumuz var. Çok acele etmek zorundayız."

Minh getirdiği anahtarları deneyerek biriyle Jessica'nın hücrelerini açtı. Jessica dışarı çıktı. Birkaç saniye sonra Nicky de kurtulmuştu, ana oğul hücrelerle dış kapı arasında kucaklaştılar.

Partridge Minh'e, "Bana yardım et," dedi. Nöbetçinin cesedini Nicky'nin hücrelerine taşıyıp alçak kerevetin üstüne yatırdılar. Bu, tutsakların kaçışlarının öğrenilmesini önleyemezse de biraz geciktirebilirdi. Partridge gaz lambasının fitilini de kısarak içersini iyice loşlaştırdı.

Nicky annesinden ayrılıp Partridge'in yanına gitti. Tekdüze bir sesle, "Vicente'yi öldürmenizin önemi yok, Bay Partridge," dedi. "Arada sırada bize yardım ederdi, ama onlardan biriydi. Büyükbabamı öldürüp benim iki parmağımı kestiler. Artık piyano çakmayacağım."

"Bana Harry de," dedi Partridge. "Evet, büyükbabanı ve parmaklarını duymuştum. Çok üzüldüm."

Yine o gergin ses. "Harry, Stockholm sendromu nedir biliyor musun? Annem biliyor, istersen sana anlatır."

582

Partridge oğlana dikkatle baktı. Akıllarının alamayacağı bir felaket yaşayan insanlarda şoka daha önce de rastlamıştı, Nicky'nin de tavırları ve seçtiği sözcükler çok belirtileri gösteriyordu. Partridge elinden gelen tek şeyi yapıp kolunu Nicky'nin omzuna attı. Çocuk hemen kendisine sokuldu.

Partridge Jessica'nın kendisi gibi aynı kaygıyla oğlana baktığı görüldü. O da öldürülenin Vicente dışında biri olmasını isterdi. Ramon öldürülseydi kılı bile kıpırdamayacaktı. Ama Nicky'nin tavrı ve sözleri karşısında şaşırılmıştı.

Partridge Jessica'ya güven vermeye çalışarak başını sallarken, "Gidelim haydi," dedi.

Boş eline Kalaşnikovu almıştı, iyi bir silahtı, işlerine yarayabilirdi. Nöbetçinin üstünde bulunduğu iki yedek şarjörü de cebine indirmişti.

Minh dışarı çıkmıştı bile. Yere bıraktığı kamerasını almış, hücrelerin önünden dışarı çıkmalarını görüntülüyordu. Partridge onun özel gece objektifi kullandığına dikkat etti; bu loş ışıkta bile iyi bir görüntü alabilecekti.

Minh bir gün öncesinden sınırlı olarak çevreyi görüntülemeye başlamıştı. Ancak belirli sayıda kaset getirdiğinden kamerayı istediği kadar çok kullanamıyordu.

Tam o anda diğer kulübelere gözetleyen Fernandez içeri girdi. Soluk soluğa, "Buraya doğru biri geliyor - bir kadın!" dedi. "Silahlı galiba." Aynı anda kendilerine doğru yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Kıpırdayacak zaman kalmamıştı. Herkes olduğu yerde dondu kaldı. Jessica kapıya yakın ama yan tarafındaydı. Minh doğruca kapıya dönüktü, diğerleri arkasında gölgede kalıyorlardı. Partridge Kalaşnikovu kaldırmıştı. Silah sesinin köyü uyandıracığını biliyordu, ancak susturuculu Browning'i çıkarmak için de silahı bırakıp el değiştirmesi gerekirdi. Oysa hiç zamanı yoktu.

Socorro canlı adımlarla içeri girdi. Elinde ileri doğru tuttuğu bir Smith Wesson tabanca vardı. Jessica onu silahlı

583

görmüştü, ancak şimdiye kadar tabancasını kılıfından çıkarmış değildi.

Tabancaya karşın Socorro olağandışı bir şey görmemiş gibiydi. Hiç denecek kadar az ışıkta en yakın olan Minh'i nöbetçi sanmış olmalıydı ki, "Pense que escuche..." diye söze başladı. Ama adamın nöbetçi olmadığını fark etmişti, başını sola çevirince Jessica'yı gördü. Şaşırarak, "Que haces...?" diye bağırdı ve sustu.

Bundan sonra olaylar o kadar hızlı oldu ki, sonradan kimse tam sırasıyla anlatamayacaktı.

Socorro tabancayı kaldırarak Jessica'ya doğru bir adım attı. Daha sonraları onun Jessica'yı yakalayıp başına tabanca dayayıp rehine almak istemiş olduğunu düşüneceklerdi.

Jessica da kadın kadar hızla, bildiği ama yakalandığından beri kullanmaya fırsat bulamadığı yakın dövüş sanatını hatırladı.

General Wade, "Hasminiz size doğru geliyorsa, içgüdünüz size geri gitmenizi söyleyecektir," diye ders ve gösterilerde bu noktayı vurgulamıştı. "Hasminiz da bunu bekleyecektir. Ama bunu yapmayın! Aksine onu şaşırtarak öne doğru yürüyün -yaklaşın ona!"

Jessica yıldırım hızıyla Socorro'ya doğru fırladı, sol kolunu karşısındaki kadının sağ kolu içine sokup yukarı doğru kaldırdı. Socorro'nun kolu elinde olmadan" havaya kalkınca eli refleks bir hareketle açıldı ve tabanca düştü. Tüm olay bir saniye sürmüştü, Socorro ne olduğunu anlayamamıştı.

Jessica hiç duraklamadan iki parmağını Socorro'nun çenesi altındaki yumuşak ete gömdü. Parmakları kadının gırtlığına girip soluk almasını güçleştirdi. Jessica aynı anda bacağını Socorro'nun arkasına uzatıp kadını geri iterek dengesini kaybetti. Sonra da sınıksız yakalayıp kırıdayamaya-cak hale getirdi. Eğer bu bir savaş olsaydı bundan sonraki adım Socorro'yu boynunu kırarak öldürmekti.

Kimseyi öldürmemiş olan ve öldürmeyi de beklemeyen

584

Jessica duraksadı. Socorro'nun konuşmak istediğini fark edince parmaklarının baskısını hafifletti.

Socorro soluk soluğa, "Bırak beni... sana yardım ederim... birlikte kaçalım... yolu biliyorum."

Partridge kadını duymuştu. "Ona güvenebilir misin?" diye sordu.

Jessica yine duraksadı. Bir anlık bir acıma duydu. Socorro o kadar da kötü değildi. Onun Amerika'daki hemşirelik günlerinin kendisini iyi olmaya doğru meylettirdiğini tahmin ediyordu. Nicky'nin yanıklarının tedavi etmiş, parmakları kesildikten sonra pansuman yapmıştı. Sonra hepsi açken çikolata paketini kendilerine vermişti. Kulübenin duvarlarında pencere yerleri açtırarak yaşam koşullarını düzeltmişti.... MiguePin emirlerine karşı gelip Jessica'nın Nicky'nin hücrelerine gitmesine izin vermişti.

Ama ilk baştan beri kaçırılmada rol alan, Nicky'nin parmakları kesilirken, acımasız bir sesle, "Kes sesini! Olacakları durduramazsın!" diye bağırarak da oydu.

Jessica o bir an içinde Nicky'nin birkaç dakika önce söylediklerini hatırladı: "Vicente'yi öldürmenizin önemi yok... O arada sırada bize yardım ederdi ama onlardan biriydi... Stockholm sendromunu biliyor musunuz?... Annem biliyor..."

Stockholm sendromuna dikkat edin!

Jessica Partridge'in sorusunu başını sallayıp, "Hayır!" diye yanıtladı.

Gözgöze geldiler. Harry Jessica'nın yakın dövüşteki ustalığına çok şaşırmıştı. Bunu nerede ve neden öğrendiğini merak etti. Ancak o anda bu önemli değildi. Önemli olan Jessica'nın bir karar noktasına vardığıydı ve kadın gözleriyle kendisine bir soru soruyordu. Partridge hafifçe başını salladı. Ondan sonra olacakları görmek istemeyerek döndü.

Jessica ürpererek kolunu biraz daha sıktı, Socorro'nun boynu kırılınca da başını sertçe yana çevirip omurgasını par-

585

çaladı. Bir tak sesi duyuldu, Jessica'nın kollar arasındaki vücut gevşedi, yere devrildi.

Partridge önde olarak Jessica, Nicky, Minh ve Fernandez kimseye rastlamadan karanlık köyden çıktılar. İskelede Ken O'Hara, "Hiç gelmeyeceksiniz sandım," dedi.

"Bazı sorunlar vardı," dedi Partridge. "Hemen yola koyulalım şimdi. Hangisiyle gidiyoruz?"

"Bununla." Ken'in işaret ettiği iki dıştan takma motorlu on metre uzunluğunda bir tekneydi. O'Hara kış taraftaki plastik bidonları gösterdi. "Öteki motorlardan yedek yakıt da aldım."

"Herkes binsin!" dedi Partridge.

Daha önce bir bulutun ardına girmiş olan mehtap yine ortaya çıkmıştı. Artık her şey daha iyi görünüyordu, özellikle de suyun üstünde.

Fernandez Jessica ile Nicky'nin motora binmelerine yardım etti. Jessica Socorro'yu birkaç dakika önce öldürmüş olmanın etkisiyle yaprak gibi titriyordu. İskeleden görüntü alan Minh son olarak motora atladı, Ken O'Hara ipleri çözüp kürekle motoru suya doğru itti. Fernandez ikinci küreği aldı, nehrin ortasına doğru ilerlemeye başladılar.

Partridge çevresine bakınca O'Hara'nın beldeme süresini iyi kullandığını gördü. Birkaç motor kıyı kenarında ağır ağır batıyor, diğerleri de başlarını almış akıntıyla uzaklaşmışlardı.

"Kiminin tapasını çıkardım," dedi O'Hara. "Onlar yeniden yüzdürülebilir ama bunun için de zaman gerekir. Birkaç iyi motoru da suya attım."

"Yaşa, Ken!" Partridge O'Hara'yı yanına alma kararının yararlarını görüyordu.

İskeleden ayrılırken Partridge saatine baktı: 2.35. Ara-

586

dan on beş dakika geçip de iyice uzaklaştıklarında Ken'e motorları çalıştırmalarını söyledi.

O'Hara motorların ikisini de çalıştırınca tekne uçar gibi ileri fırladı.

Gökyüzü açıktı. Suyun üzerinde yansıyan ayışı yollarını görmelerini kolaylaştırıyordu.

"Hangi piste gideceğimize karar verdin mi?" diye sordu Fernandez.

Partridge Fernandez'in artık ezbere bildiği haritasını gözlerinin önüne getirdi.

Nehri seçtikleri için indikleri yola gitmek sözkonusu değildi. Geriye uyuşturucu kaçakçılarının bir buçuk saatte varılacak pistiyle, nehirde üç saat ve ardından ormandan üç saatlik bir yürüyüşle Sion pisti vardı.

Aero Libertad Cheyenne II uçağının başlan üstünden sabah saat sekizde geçeceği Sion'a geç kalabilirlerdi.

Diğer yandan öteki piste birkaç saat erken varırlardı ki, arkalarından bir gelen olursa, bu silahlı bir çatışmaya girmek demektir. Ama gelenler sayıca kendilerinden üstün olacaklarından bu çatışmayı kaybedecekleri kesindi.

Şu halde en iyi ve en akıllıca davranış kendileri ile Nu-eva Esperanza arasındaki mesafeyi olabildiğince arttırmaktı.

"Sion'a gideceğiz," dedi. "Nehirden çıkıp da ormana girince hiç durmadan yürümek zorunda kalacağımız için şimdi mümkün olduğunca dinlenin."

Zaman geçtikçe Jessica kendini toparlamaya başladı, titremesi ve baş dönmesi geçmişti. Yaptığı şeyin etkisinden asla kurtulamayacağına emindi. Socorro'nun o yalvarışı uzun bir süre gözlerinin önünden gitmeyecekti.

Ancak Nicky o anda güvendedi ve önemli olan da buydu.

587

Nicky'nin kulübeden çıktıklarından beri Harry Partrid-ge'in yanından ayrılmadığını, hatta kimi zaman adama ayak-bağı olduğunu görüyordu. Harry sanki Nicky'nin kendisini çekmesini istediği bir miknatıstı. Şimdi bile tekne de onun yanında oturuyor, ona sokulmak, dokunmak istiyordu. Harry'nin buna aldıracağı yoktu, hatta daha önce olduğu gibi kolunu oğlanın omzuna atmıştı.

Jessica bundan memnundu. Nicky'nin, o ansızın ortaya çıkışıyla Harry'yi çetenin kötülerinin tam karşısında olan her şeyi simgelediğini hissettiğini biliyordu.

Ama bunun daha ötesi de vardı. Nicky'nin insanlar hakkındaki içgüdüleri her zamandan güçlüydü. Jessica bir zamanlar Harry'yi sevmişti -özellikle minnet ve sevginin içine geçtiği şu anda bile bir bakıma seviyor sayılırdı. O yüzden oğlunun güdüsel olarak bu duyguyu paylaşması hiç yabancı gelmiyordu.

Nicky uyuyakalmıştı. Partridge onu uyandırmadan yanından çekilip Jessica'nın yanına oturdu. Onu gören Fernandez dengeyi bozmamak için karşı tarafa geçti.

Partridge de geçmiş düşünüyordu - bir zamanlar Jessica ile birbirlerine ne demek olduklarını. Ve bu kısacık süre içinde bile onun büyük bir değişim geçirmediğini görebiliyordu. Hayran olduğu her şey, o kıvrak zekası, sağlam ruhu, sıcaklığı, zeki yaratıcılığı hâlâ yerli yerindeydi. Partridge birbirlerini sıkça görmeleri durumunda eski aşkının tazeleneceğinden emindi.

Jessica belki de aklından geçenleri okuyarak erkeğe döndü. Partridge onun o eski günlerde aklından geçenleri okuduğunu hatırladı.

"Hiç umudunu kaybetmiş miydin, orada?" diye sordu Partridge.

"Umudumu kaybetmeme ramak kaldığı anlar olmuştu, ama tümüyle asla kaybetmedim." Jessica gülümsedi.

"Kuşkusuz kurtarma operasyonunun başında senin olduğunu bilseydim daha farklı olurdu."

588

"Biz bir takımdık," dedi Partridge. "Crawf da bu takımın bir parçasıydı. O da cehennemde yaşadın senin gibi. Döndüğümüzde birbirinize ihtiyacınız olacak."

Partridge kadının ne demek istediğini anladığını hissediyordu: Onun yaşamına kısa bir süre için dönmüşse de kısa bir süre sonra ortadan yok olacaktı.

"Çok hoş bir düşünce bu, Harry. Peki, sen ne yapacaksın?"

Partridge omuzlarını silktili. "Muhabirliğe devam edeceğim. Nasıl olsa her zaman bir yerde bir savaş vardır."

"Ya savaşlar arasında?"

Bazı soruların yanıtları yoktu. Partridge konuyu değiştirdi. "Senin Nicky tam benim oğlumun olmasını istediğim ki-şiymiş."

Bu olabilirdi, diye düşündü Jessica. O kadar yıl önce, her ikimiz için de.

Partridge elinde olmadan Gemma ile doğmamış oğlunu düşündü.

Jessica'nın yanbaşı, "Öf, Harry!" diye iç çektiğini duydu.

Bir süre konuşmayı motorların sesini dinlediler. Jessica uzanıp elini erkeğin eli üzerine koydu.

"Teşekkür ederim, Harry. Her şey için...geçmiş için, şimdi için...teşekkür ederim, sevgilim."

589

17

MİGUEL havaya üç el ateş ederek sessizliği parçaladı. Herkesi uyandırmanın en kolay yolu buydu.

Socorro ile Vicente'nin cesetlerini bulup tutsakların kaçmış olduklarını bir dakika önce anlamıştı.

Saat üçü çeyrek geçiyordu ve Miguel bilmese de rehineleri Nueva Esperanza'dan kaçırın motor yola çıkak tam kırk dakika olmuştu.

Miguel'in ani parlayan öfkesi müthiş oldu. Tutsakların bulunduğu kulübede nöbetçi iskemlesini kapıldığı gibi duvara fırlatıp paramparça etmişti. Şimdi de tutsakların kaçmasından sorumlu olanları gebertip parça parça doğramak istiyordu.

Ne yazık ki ikisi zaten ölmüşlerdi. Ve Miguel bu suçun bir kısmının de kendisinin olduğunun farkındaydı. Disiplin sağlamakta gevşek davrandığı kesindi. Ve bunu şimdi, artık iş isten geçtikten sonra görüyordu. Köye geldiklerinden beri tüm dikkat kesilmesi gerekirken zaman zaman gevşemişti. Geceleri kendisinin alması gereken önlemleri başkalarına bırakmıştı.

Bunun nedeni de bir zayıflıktı -Socorro'ya olan tutkusunu.

Hackensack'taki evde onunla yatmak istemişti -hem kaçırmadan önce, hem de sonra. Kadının kendisine meydan okuduğunu da biliyordu. Tıpkı Hackensack'ta ötekilere yaptığı gibi. Bir gece Carlos'la gürültüden kaçınmayarak seviş-

590

mis ve bunun reddettiği Rafael'i kıskançlıktan çıldırttığını görmüştü.

Ancak Miguel'in o zaman düşünecek başka şeyleri, zamanını alan sorumlulukları olduğu için Socorro'ya olan tutkusunu disiplin altında tutabilmişti.

Ama Nueva Esperanza'da öyle olmamıştı.

Miguel tropik ormandan nefret ediyordu. Oraya ilk geldikleri günkü duygularını düşündü. Ayrıca orada yapacak hiçbir şey yoktu. Rehinerleri kurtarmak için bir operasyon düzenlenmesi olasılığını hiç ciddiye almamıştı. Sendero bölgesinin ta ortasındaki Nueva Esperanza uzak ve güvenli bir yerdi. Bu yüzden günler de geceler de çok ağır geçiyordu. Ta ki, Socorro yalvarmalarına karşılık göstererek kendisini cinsel bir cennetin olduğunu kısa zamanda anladığı kapıları açana kadar.

O günden sonra hep sevişmişlerdi; bazen gündüzün ama mutlaka her akşam. Socorro o güne kadar tanıdığı en becerikli ve tatmin edici kadındı. Miguel sonunda onun kölesi olmuş, onun dışında hiçbir şey düşünememişti.

Şimdi de bu bağımlılığın cezasını ödüyordu.

O gece akıl almayacak derecede tatmin edici bir seks şöleninden sonra derin bir uykuya dalmıştı. Uykudan ancak yirmi dakika önce Socorro'yu isteyerek uyanmış, kadının yanında olmadığını görünce de keyfi kaçmıştı. Bir süre onun dönmesini beklemişti. Ancak gelen giden olmayınca her zaman üzerinden eksik etmediği Makarov tabancasını alıp kadını aramaya çıkmıştı.

Ve bulduğu şey kendisini acı gerçeklerin dünyasına döndürmüştü.

Bu olanların bedelini kendisi ödeyecekti. Hele Sendero Luminoso durumu öğrenip de tutsaklar da yakalanamadığı takdirde bunun bedeli kendi yaşamı olacaktı. Şu halde birinci derecede önemli olan, ne pahasına olursa olsun kaçakları yakalamaktı.

591

Silah seslerini duyan Gustavo ile diğerleri kulübelerden fırlamışlar kendisine doğru koşuyorlardı.

Miguel adamlara küfürler yağdırmaya başladı. "Maldita escoria, imbeciles inservibles! Por su estupidez...! Nunca vi-gilar! Solo dormir y tomar! Sin cuidar!... loş presos de mier-da se escaparon."

Sonra Gustavo'ya saldırıya başladı. "Ulan ciğeri beş para etmez manyak! Uyuz bir köpek bile senden iyi bir liderdir! Sen uyurken buraya yabancılar geldi ve senin haberin olmadı. Onlara yardımcı oldun! Nasıl gelip nereye gittiklerini araştır hemen. İz bırakmışlardır!"

Gustavo birkaç saniye sonra döndü. "Nehir yoluyla gitmişler. Teknelerden bazıları kaybolmuş, bir kısmı da batmış!"

Miguel öfkeden kudurmuşçasına iskeleye koştu. Orada iplerin kesilmiş, tekne ve motorların eksik, bazılarının sığ suda batmış olduklarını görünce çıldıracak gibi oldu. Sakinleşip kontrolü ele almadığı takdirde bu felaketten hiçbir şey kurtaramayacaklarını anlamıştı. Kendini tarafsız olarak düşünmeye zorladı.

Gustavo'ya, "Kalan teknelerin en iyi iki tanesini istiyorum," dedi. "İkisi de çift motorlu olsun. On dakika sonra değil, şimdi hazır olsun! Herkesi çalıştır. Çok acele et. Sonra herkesin yola çıkmak üzere tüm silah ve cephaneleriyle iskelede toplanmasını istiyorum."

Miguel tutsakları kurtaranların bölgeye hava yoluyla geldiklerinden emindi. En hızlı, en pratik yol buydu. Şu halde geldikleri gibi gideceklerdi ve henüz gidemedikleri de belliydi.

Ramon saat biri birkaç dakika geçe nöbeti Vicente'ye bıraktığını söylemişti. O saatte rehinerlerin hepsi hücrelerin-deydiler. Bundan hemen sonra kurtarılmış olsalar bile, sadece iki saat öndeydiler. Miguel'in içgüdüğü -ve Socorro ile Vi-cente'nin henüz soğumamış cesetleri- bu sürenin daha bile az olduğunu söylüyordu.

592

Miguel bu mantığı yürütmeye devam etti: Nueva Esperanza'da nehir yoluyla bir uçak pistindeki randevuya gitmenin iki seçeneği vardı. Yakında olan pistin adı yoktu; orasını yalnız uyuşturucu kaçakçıları kullanırdı. Diğer ise iki misli uzak olan ve üç hafta önce kendilerinin indikleri Sion'du. Miguel bu durumda bir tekneyi yakındakine, diğerini de Sion'a gönderdi. Kendisi Sion'a giden tekneydi. Miguel bunları düşünürken iskele çevresinde hummalı bir çalışma başlamıştı. Yarı yarıya batmış teknelerden ikisi kıyıya çekilmiş, suları boşaltılıyordu. Sendero grubundan olanlara köylüler de yardım ediyorlardı. Sendero Luminoso liderlerinin Nueva Esperanza'ya kızdıkları takdirde hepsini hiç düşünmeden öldüreceklerini biliyorlardı. Böyle şeyler daha önce de olmuştu.

*

Tüm acelesine karşın yola çıkmak Miguel'in istediğinden daha uzun sürdü. Ancak saat dörtten birkaç dakika önce iki motor kıydan ayrılmıştı. Sion'a giden Miguel'in motoru daha hızlıydı. Gustavo dümeneydi. Makarov tabancasından başka bir de Beretta makineli tüfeği almış olan Miguel yine öfkelenmeye başlamıştı. Rehineleri kimin kurtardığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama onları sağ olarak yakalayıp geri getirdiğinde hepsini işkence altında kıvrandıracaktı.

Gece Terörü - P. 38

593

18

A ERO Libertad'ın Cheyenne II uçağı Lima'dan şafak sö--fmkerken havalanırken Crawford Sloane'un akhna eskilerden kalma bir mısra geldi: Sabahın kanatlarını alsam ve denizin en uzak köşelerine gitsem... Dünkü Pazar günü sabahın kanatlarını alıp denize değil karaya doğru gitmişler ama bir sonuç alamamışlardı. Bugün yine karaya, ama bu kere ormana doğru gideceklerdi.

Rita, Sloane'un yanında oturuyordu. Önlerinde pilot Oswaldo Zileri ile genç ikinci pilot Felipe Guerra vardı. Üç saat süren dünkü uçuşta her üç noktanın da üzerinde uçmuşlardı. Sloane'a her üçü de gösterildiği halde Selva yukardan o kadar büyük ve kesintisizdi ki, birini diğerinden ayırt edememişti. "Vietnam gibi," dedi Rita'ya. "Ama daha sık."

Her üç noktanın çevresinde birkaç kere dönmüşler, ama hiçbir canlı izi görmeyince dönmüşlerdi. Sloane bugünün daha farklı olacağını umuyordu.

594

19

PARTRIDGE yanlış hesap yaptığının farkındaydı. Çok geç kalmışlardı.

Daha uzakta olan Sion'a gitmeye karar verirken teknede bir arıza olacağını düşünememişti. Nueva Esperanza'dan yola çıktıktan iki saat sonra ve piste doğru yürüyüşün başlayacağı noktaya bir saat kala motor arızalandı.

Her iki motor da gürültülü ama düzgün çakşırlarken birden iskele tarafındaki motordan bir ses duyuldu, motor çok geçmeden durdu. Sancak motoru çalışıyorsa da tekne şimdi çok yavaşlamıştı.

Partridge geriye, O'Hara'nın yanına gitti. "Onarılabilir bir arıza mı?"

"Hiç sanmam." Ken motor kapağını çıkarmış içine bakıyordu. "Motor fazla ısınmış, soğutucu pompa bozulmuş. Motoru sökecek araç gerecim olsaydı bile yeni parçalar gerekecekti..."

"Şu halde kesinlikle onarılmıyor, öyle mi?"

O'Hara başını salladı. "Kusura bakma, Harry."

"Peki, çalıştırsak ne olur?"

"Kısa bir süre gider, ama sonra öyle bir ısınır ki, pistonlar ve silindir bloku birbirlerine yapışırlar. Ondan sonra da motor ancak çöplüğe atılır."

"Çalıştır," dedi Partridge. "Yapabileceğimiz bir şey yoksa, hiç olmazsa ölene kadar yararlanalım."

595

O'Hara'nın tahmin ettiği gibi motor birkaç dakika daha çalıştıktan sonra bir yanık kokusu duyuldu, motor sustu ve bir daha çalışmadı. Partridge saatine baktı.

Görebildiği kadarıyla hızlan yarı yarıya düşmüştü. Yolun geri kalan kısmı bir saat değil, iki saat sürecekti.

Aslında ondan sonraki yol iki saat on beş dakika sürmüştü ve şimdi saat 6:50'de incekleri yere yaklaşmaktaydılar. Partridge ile Fernandez haritada yeri saptamışlar, yaklaşınca da atılmış konserve tenekeleri ve diğer eşyadan tanımışlardı. Şimdi Sion Havaalanı'na kadar olan üç millik zorlu yolu bir saatte aşmaları gerekecekti. Bunu başarabilirler miydi?

"Başarmak zorundayız," diye Partridge sorunlarını Jessica ile Nicky'ye anlattı. "Çok yorucu olacak, ama kesinlikle dinlenecek zamanımız yok. Gerekirse birbirimize yardımcı olacağız. Fernandez önden gidecek, ben en arkada olacağım."

Birkaç dakika sonra kumsala oturan tekneyi bırakıp önlerine dikilen ağaç duvarının arasındaki bir açıklığa girdiler.

Zamanlan olsaydı Partridge motoru nehire geri itip akıntıya bırakmak isterdi. Ama orada öylece bırakmak zorundaydılar şimdi.

Fernandez ormana girerken birden durup eliyle herkesi susturdu. Başını yana eğip dinledi. Ormana ötekilerden daha alışkın olduğundan sesleri de daha iyi alırdı. Partridge'e, "Duydun mu?" diye sordu. Partridge de dinleyince geldikleri yönde çok uzaklarda bir mırıltı duymuş gibiydi, ama bundan emin değildi. "Nedir bu?" diye sordu.

"Başka bir tekne. Henüz epey uzakta ama hızla yaklaşıyor."

Daha fazla oyalanmadan hemen ormana daldılar.

Şimdi dönüş yolları Partridge ile diğerlerinin üç gün önce uçaktan indikten sonra Nueva Esperanza'ya gittikleri yol

596

kadar çetin değildi. Bunun daha çok kullanıldığı anlaşılıyor, yol bitki örtüsü altında kaybolmuyordu.

Yine de bastıkları yere güvenemezlerdi, ağaç köklerine takılmaları, ya da çamura batmaları işten bile değildi.

Fernandez hızlı bir tempo tuttuğu ön taraftan, "Bastiğiniz yere dikkat edin," diye seslendi.

Partridge şakacı görünmeye çalışarak, "Kimseyi taşımak istemeyiz," dedi. "Şimdiden kan ter içinde kaldım zaten."

Hepsi öyleydiler. Öteki yürüyüşte olduğu gibi sıcaklık boğucuydu. Partridge'i en çok düşündüren şey Jessica ile Nicky'nin buna nasıl dayanacaklarıydı. Bir süre sonra Jessi-ca'nın inadı ve kararlılığıyla bir sorunu olmadığını anladı. Ancak Nicky'de yorulma belirtileri başlamıştı.

Nicky ilk başlarda Partridge'in yakınında olmak için geride kalmaya başlamıştı. Ancak Partridge çocukla annesinin Fernandez'in hemen arkasından yürümelerinde ısrar etmişti. "Daha sonra beraber olacağız, Nicky," dedi. "Şu anda anneninin yanında olmanı istiyorum." Nicky istemeye istemeye öne gitmişti bunun üzerine. Duydukları motor kendilerini kovalayanlar ise, Partridge saldırıyı arkadan bekliyordu. Böyle bir şey olduğunda ötekiler yola devam ederken kendisi de arkadakileri oyalamaya çahşacaktı. Omzunda taşıdığı Kalaşnikovu kontrol etmişti. Cebinde de iki yedek şarjör vardı.

Partridge saate bir daha baktı. 7:35. Kırk dakikadır yürüyorlardı. Aero Libertad ile sekizde randevularını hatırlayınca yolun üçte ikisini aşmış olduklarını umdu.

Ancak birkaç dakika sonra durmak zorunda kaldılar.

Daha sonraları düşünülünce kendilerini attıkları adıma dikkat etmeleri için uyarı Fernandez'in ayağını çamurlar arasındaki köklerin tam arasına indirmesi çok büyük bir şanssızlıktı. Partridge yardım için öne koşarken Minh ile O'Hara Fernandez'i tutmuşlar, ayağını kurtarmaya çahşıyor-

597

lardı. Fernandez'in yüzü acıyla buruşmuştu.

"Ayağıma bir şey oldu," dedi. "Çok özür dilerim."

Ayağı ağaç kökleri arasından kurtarılınca yere basama-dığını gördüler. Bileği ya burkulmuş, ya da kırılmıştı.

"Bir sedye yapıp seni taşıyacağız," dedi Partridge.

Fernandez başını salladı. "Bu mümkün olsa bile buna zaman yok. Harry, sana bir şey söylemedim ama arkamızdan gelen sesler duydum. Bizi izliyorlar ve fazla uzakta değiller. Beni bırakıp yola devam etmelisiniz." Jessica da yanlarına gelmişti. "Onu burada bırakamayız," dedi.

"Birimiz seni sırtımızda taşır," dedi O'Hara. "Ben bir deneyeyim."

"Bu sıcakta mı?" Fernandez çok sabırsızdı. "Yüz metreden fazla gidemezsin ve yürüyüş temposunu yavaşlatırsın."

Partridge bunun boşuna olacağını biliyordu. Fernandez haklıydı; onu bırakma dışında bir seçenekleri yoktu.

"Eğer pistte yardımcı bulabilirsek ve fırsat varsa seni almaya döneceğiz," dedi.

"Harry, daha fazla zaman kaybetmeyin. Acele söylemek istediğim bir iki şey var." Fernandez yolun kenarında oturmuş, sırtını bir ağaca dayamıştı. Partridge adamın yanına çö-meldi, Jessica da geldi.

"Kanm ve dört çocuğum var," dedi Fernandez. "Birinin onlara bakacağını bilmek isterdim."

"Sen CBA hesabına çalışıyorsun," dedi Partridge. "Ve CBA gereken her şeyi yapar. Sana söz veriyorum.

Çocukların eğitimini... her şeyi..."

Fernandez başını salladı. Sonra yanibaşında duran M-16 tüfeği gösterdi. "Bunu da alın, size gerekebilir. Ama benim sağ olarak ele geçmeye niyetim yok. Bir tabanca istiyorum."

t Partridge susturucusunu çıkartıp Browning tabancasını uzattı.

598

"Fernandez!" Jessica'nın gözleri sulanmıştı. "Nicky ile ben sana o kadar çok şey borçluyuz ki." Uzanıp adamı alnından öptü.

"Gidin öyleyse! Daha fazla zaman harcayıp kazandığınızı kaybetmeyin."

Jessica ayağa kalkarken Partridge uzandı, Fernandez'e sımsıkı sarılıp iki yanağından öptü. Onun arkasında Minh ve O'Hara da veda etmek üzere bekliyorlardı.

Partridge kalkıp yürümeye başladı. Bir daha arkasına bakmamıştı.

*

Miguel orman yolunun başladığı yerde bir tekne görünce bunun Nueva Esperanza'dan gelmiş olduğunu anlayarak Sion tarafına giden kabileye katıldığı için sevindi.

Kıyıya yaklaşan motordan atlayan Ramon'un öteki tekneye koşup motorları elledikten sonra, "Un motor esta cali-ente, el otro fro - fundido," diye seslendiğini duyunca sevinci arttı.

Motorun sıcak olması aradıklarının fazla ilerde olmadıkları demektir. Diğer motorun soğuk olması ise teknenin hızının düştüğü ve içindekilerin oraya varmakta geç kaldıklarını gösteriyordu.

Sendero grubu Miguele birlikte yedi kişiden oluşuyordu. Miguel adamlarına, "Burjuva pislikleri fazla uzakta olamazlar," dedi. "Onları yakalayıp cezalarını vereceğiz. Guzman'ın gazabı gibi fırlayın şimdi."

Adamlar liderlerini alkışladıktan sonra orman yoluna girdiler.

*

Rita Abrams Sion pistine yaklaşmakta olan pilota, "Birkaç dakika erken geldik," dedi. Saat sekize beş vardı. "Pist üzerinde dönüp araştırırız. Arkadaşlarınızın ancak burada olmaları olası."

Dün olduğu gibi Rita, Sloane, Zileri ve ikinci pilot Feli-599

pe altlarındaki yeşil örtüyü taramaya başladılar. Özellikle iki yanı ağaçlıklı kısacık pistin çevresinde herhangi bir kıpırtı arıyorlardı. Ancak dün olduğu gibi ortalıkta hiçbir hareket yoktu.

*

Nicky diğerlerine ayak uydurmakta giderek daha çok güçlük çekmeye başlamıştı. Jessica ile Minh ona yardım etmeye çalışıyorlardı. Çocuğu iki kolundan tutmuşlar, ayak basmanın güç olduğu yerlerden kâh kaldırarak, kâh çekerek aşırıyorlardı. Nicky'nin sonunda taşınması gerekecekse de hepsi de o anda kalan güçlerini idare etmeye çalışmaktaydılar.

Fernandez'i bırakah on dakika olmuştu. O'Hara öndeydi. Partridge yine en arkadaki yerini almış, sık sık arkasına bakıyordu. O ana kadar herhangi bir hareketlilik görememişti.

Başlarının üstündeki ağaçlar arasından gökyüzü görünmeye başlamıştı, yol da genişliyordu. Partridge bunun piste yaklaştıklarının bir işareti olacağını umdu. Bir ara çok uzaklardan bir uçak homurtusu duyduğunu sandıysa da bundan emin olamadı. Saatine bir daha baktı. Sekize beş vardı.

Tam o anda arkadan kısa ve keskin bir çatırtı duyuldu. Bir silah sesi. Fernandez olmalı, diye düşündü Partridge. Fernandez kendilerine, kovalayanların yaklaştığını bildiriyor olmalıydı. Bu düşüncesini doğrularmış gibi arkadan birkaç el daha silah atıldı.

Belki de Fernandez'i gören adamlar çevreye ateşe başlamışlardı. Ancak ne olursa olsun ateş sesleri kesildi sonra.

Partridge bitkinlikten yere yığılacak gibiydi. Son elli saattir doğru dürüst uyumadan kendini zorluyordu. Artık dikkatini toparlamakta bile güçlük duymaya başlamıştı.

Zihninin dağıldığı bu anlardan birinde en çok istediği şeyin bu hareketlilikten kurtulmak olduğunu düşündü... Bu serüven sona erdiğinde o başlamadığı tatile dönecek ve göz-

600

den kaybolacaktı... Ve her nereye giderse gitsin Vivien'i, kendisini seven tek kadını da almalıydı... Jessica ile Gemma geçmişte kalmışlardı. Vivien gelecek olabilirdi. Belki de o güne kadar kadına haksızlık etmişti; artık evlenmeyi de düşünebilirdi... Çok geç değildi... Vivien'in buna sevineceğini biliyordu...

Partridge güçlükle kendini toparladı.

Bir anda ormandan çıkmışlardı. Pist önlerindeydi şimdi! Başları üstünde bir uçak dönmekteydi. Son ana kadar güvenilir olan Ken O'Hara o kadar zamandır taşıdığı işaret tabancasını yeşil fişikle dolduruyordu. Normal olarak inebilirsin, tehlike yok, demektir yeşil.

Ancak aynı anda arkadan, çok yakından iki el silah atılmıştı.

"Yeşili değil kırmızıyı gönder!" diye bağırdı Partridge. "Çabuk ol!"

Mümkün olduğu kadar çabuk in, tehlikedeyiz demek olan kırmızıyı.

Saat sekizi birkaç dakika geçiyordu. Sion pistinin üzerindeki uçakta Zileri arkasına dönerek Rita ile Sloane'a, "Burada hiçbir hareket yok, diğer pistlere gidelim," dedi.

Uçak dönerken Sloane, "Bir dakika!" diye bağırdı. "Bir şey gördüm galiba!"

Zileri uçağı eski rotasına soktu. "Nerede?"

"Şurada," diye gösterdi Sloane. "Tam yerini bilemiyorum... Ama bir an..." Sesi kararsızlığını yansıtıyordu.

Zileri dönmeye başladı. Yine gözleriyle aşağıyı taradılar. Bir tur tamamlanınca pilot, "Bir şey göremedim, en iyisi biz yolumuza devam edelim," dedi.

Tam o anda yerden kırmızı bir işaret fişegi fırlatıldı.

601

O'Hara ikinci kırmızı fişeği de fırlattı.

"Tamam, gördüler," dedi Partridge. Uçak kendilerine doğru dönmüştü bile. Şimdi uçağın ne taraftan ineceğini kestirmeleri gerekti. Sonra diğerleri uçağa binerlerken arkadan gelecekleri oyalayacak bir yer bulacaktı.

Cheyenne II hız kaybederek döndü. Bundan sonra ateş seslerinin geldiği yere arkasını verip inecekti. Partridge arkasına bakınca silah seslerine karşın kimseyi göremedi. Silah seslerinin nedenini ancak tahmin edebilirdi. Belki de gelenlerden biri bir rastlantı olur umuduyla kör-lemesine ateş ediyordu.

O'Hara'ya, "Jessica ile Nicky'yi pistin ucuna götür ve onların yanında kal," dedi. "Uçak öteki uca varınca duracak ve bu yana dönecek. Sen uçağı karşıla ve hepiniz hemen binin. Duydun mu, Minh?"

"Duydum." Gözünü kameraya dayamış olan Minh yol boyunca olduğu gibi yine film çekmekteydi. Partridge Minh'i daha fazla düşünmeyecekti. O başının çaresine bakmayı bilirdi.

"Ya sen, Harry?" diye sordu Jessica.

"Ben yola doğru ateş ederek sizi koruyacağım. Siz uçağa bindikten sonra ben de geleceğim. Haydi, koşun şimdi!"

O'Hara Nicky'nin sağlam elini tutan Jessica'nın beline sarılıp koşturmaya başladı.

Partridge arkasına bakınca silahlı adamların piste yaklaştıklarını gördü. Hemen yâni başındaki küçük bir tümseğin ardına attı kendini. Kannüstü yatıp Kalaşnikovu gelenlere çevirdi. Tetiğe basınca birinin devrildiğini, diğerlerinin korunmak için kendilerini yere attıklarını gördü. Aynı anda uçak başının hemen üstünden geçti. Partridge görmek için başını çevirmediyse de uçağın inmek üzere olduğunu biliyordu.

602

Crawford Sloane heyecanla, "İşte oradalar!" dedi. "Gördüm onları! Jessica ile Nicky!" Uçak yere konmuş hızla ilerliyordu.

Kısacık pistin ucu giderek yaklaşırken Zileri fren yaptı. Pist sonuna geldiklerinde fren yaparken motorların yalnızca birini çalıştırarak uçağı geldikleri yöne çevirdi. Sonra hızlanmak için her iki motoru da kullanarak hızla öteki uca sürdü uçağı

Uçak Jessica, Nicky ve Ken O'Hara'mn bekledikleri yerde durdu. Felipe yerinden kalkıp arkaya geçmişti bile. Kabinin içindeki kolu çevirip kapıyı açtı.

Önce Nicky, sonra Jessica ve ardından O'Hara Slo-ane'un uzattığı elini yakalayıp uçağa bindiler. Minh de arkalarından bindi.

Sloane, Jessica ve Nicky birbirlerine sarılırken O'Hara soluk soluğa, "Harry ilerde," dedi. "Onu almamız. Teröristleri oyalıyor."

"Gördüm," dedi Zileri. Motorlara gaz verince uçak ileri fırladı.

Uçak pistin sonunda bir daha durup döndü. Şimdi kalkışa hazırda ama kapısı da açıktı.

"Arkadaşınız acele etmek zorunda," dedi Zileri. "Bir an önce buradan gitmek istiyorum."

"Gelecektir," dedi Minh. "Bizi gördü."

*

Partridge uçağı görmüştü. Arkasına bakınca onun kendisine en yakın noktaya gelmiş olduğunu gördü. Uçakla arasında yüz metre kadar vardı. Koşacaktı. Ancak Sendero çetesinin ilerlemesini önlemek için önce ormana doğru ateş edecekti. Son bir iki dakika içinde üç beş kişi daha görmüştü. Ateş edince biri daha düşmüştü. Şimdi ağaçların gövdeleri arkasındaydılar. Makineli tüfekle bir salvo onları yerinde tutarken kendisi uçağa erişebilirdi.

Kalaşnikova yeni bir şarjör takmıştı. Tetiğe basıp or-

603

man yolunun iki tarafına ateş yağdırdı. Şarjör boşalınca tüfeği attı, ayağa fırlayıp koşmaya başladı. Uçak hemen ilersin-deydi. Yetmiş saydırdı.

"Partridge yolun üçte birini almıştı ki, bacağına bir kurşun yedi. Hemen yere düştü. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki, ne olduğunu anlaması için birkaç saniye geçti.

Kurşun sağ dizinin arkasından girip dizini parçalamıştı. Kalkması olanaksızdı. Hayal edemeyeceği kadar müthiş bir acı içindeydi. O an uçağa asla yetişemeyeceğini anladı. Artık daha fazla zaman kalmadığını da biliyordu. Uçak gitmeliydi. Ve kendisi de Fernandez'in yarım saat önce yaptığını yapmalıydı.

Partridge son gücünü toparlayarak uçağın yoluna devam etmesini işaret etti. Şimdi önemli olan tek şey ne yapmak istediğinin uçaktakiler tarafından anlaşılmasıydı.

I

Birkaç saniye sonra uçak pistten kurtulup havalandı.

Jessica ile Nicky birbirlerine sarılmış ağlıyorlardı. Gözleri yarı kapalı olan Sloane, sanki gördüklerine inanamıyor-muş gibi başını ağır ağır sallıyordu.

Minh pencereden aşağısının son görüntülerini kaydetmekteydi.

*

Partridge uçağın havalandığını gördü.

Sonra bir şey daha gördü. Uzaklaşan uçağın açık kapısında Alitalia üniformalı biri kendisine el sallıyordu.

Partridge uzun zamandır tuttuğu gözyaşları akarken yediği kurşunlarla yere cansız serildi.

Minh uçağın açık kapısında kamerasını durmadan çalıştırıyordu. Zoom objektifte Partridge'in vurulduğu anı gördü. İkinci pilot Felipe Minh'in yanındaydı.

"Vuruldu!" diye bağırdı Felipe. "Yola devam etmemiz için işaret ediyor!"

Sloane kapıya koştu. "Onu almalıyız!"

"Evet!" diye haykırdı Jessica.

"Ne olur Harry'yi almadan gitmeyelim," diye Nicky yalvardı.

Savaş konusunda gerçekçi olan Minh, "Onu kurtaramazsınız, bunun için zamanımız yok," dedi.

Minh objektifinden Sendero çetesini görmüştü. Birkaç kişi pistin yanısıra ateş ederek koşmaktaydılar. Tam o anda uçağa birkaç kurşun isabet etti.

"Gidiyorum," dedi Zileri. Kalkış için flapları indirmişti zaten; şimdi levyeleri ileri itti. Felipe kapıyı kapattı.

605

604

20

HARRY Partridge'in cesedine bakan Miguel bir daha o günkü fiyaskonun asla tekrarlanmayacağına kendi kendine söz veriyordu.

Kaçırılmanın çok karmaşık olan ve ustalık isteyen ilk aşamasında inanılmayacak kadar başarılı olmuştu. Her şeyin basit olması gereken bu ikinci aşamadaysa, müthiş başarısızdı.

Bundan alınacak ders çok açıktı: Hiçbir şey kolay ya da basit değildi. Bunu çok daha önce öğrenmesi gerekirdi.

Ancak bundan sonra bir an bile unutmuyacaktı.

Şimdi sıra neye gelmişti?

İlk iş olarak Peru'dan kaçmalıydı. Kaldığı takdirde öleceği kesindi; Sendero Luminoso kendisini sağ bırakmazdı.

Nueva Esperanza'ya bile dönemezdi.

Neyse ki, buna gerek de yoktu. Oradan ayrılmadan önce bütün parasını -bunun içinde Jose Antonio Salawery'den aldığı elli bin doların büyük bir kısmı da vardı- belindeki kemere doldurmuştu. Kemerin şişkinliğini hissediyordu. Rahatsız ama güven verici.

Bu para ile Peru'dan çıkıp Kolombiya'ya gidebilirdi.

Şimdi yapacağı şey ormana dalmaktı. Yirmi beş kilometre kadar ilerde uyuşturucu taşıyan Kolombiyalı pilotların indikleri bir pist vardı. Oraya gittikten sonra parada anlaşıp uçaklardan birine binebileceğini biliyordu.

606

Nueva Esperanza grubundan kendisine engel olmaya kalkışanı vururdu. Ama bunu kimsenin yapacağını sanmıyordu. Yanındaki yedi kişiden sadece dördü yaşıyordu. Ramon ile iki kişiyi ayakları dibinde yatan bu kimliği belirsiz, ama keskin nişancı olan adam öldürmüştü.

Nueva Esperanza fiyaskosu nedeniyle Kolombiya'da bile ünü sarsılmış olacaksa da bu fazla uzun sürmezdi. Sendero Luminoso'nun aksine Kolombiya uyuşturucu kartelleri fa-natik değillerdi. Acımasızdılar ama iş bilen insanlardı. Migu-el'in bir anarşist-terörist olarak satabileceği yetenekleri vardı. Kartellerin onun gibilerine her zaman ihtiyacı olurdu.

Kolombiya bir demokrasi olarak artık son bulmuş sayılırdı. Birkaç göstermelik kurum kalmıştı, ama hepsi o kadar. Kartelin güçlü milyarder patronları eski günlere inanan bir azınlığı her gün biraz daha eksilterek bunları da ortadan kaldırma yolundaydılar.

Şimdi gerekli şey, başka ülkeleri de Kolombiya'ya çevirip uyuşturucu kartellerinin girmelerini kolaylaştırmaktı. Karteller bundan sonra hükümetlerden güçlü olacaklardı ki, Kolombiya örneğinde olduğu gibi artık ondan sonra dönüş olamazdı.

Kolombiyalaştırılacak dört yerden söz ediliyordu: Bolivya El Salvador, Guatemala ve Jamaica. Daha sonraları bu listeye yeni eklentiler yapılabilirdi.

Miguel, kendi deneyimine ve sağ kalma yeteneğine sahip bir insan için önünde pek çok iş olduğundan emindi.

607

21

CHEYENNE IF de bir süre kimse konuşamadı. Crawford Sloane karısı ve oğluna sarılmış duruyordu, üçü de çevrelerinde olup bitene kayıtsızdılar.

Sloane sonunda başını kaldırıp Minh'e, "Harry'yi.... daha fazla bir şey görebildin mi?" diye sordu.

Minh üzüntüyle başını salladı. "Kameram üzerindeydi. Birkaç kurşun daha isabet aldı. Hiçbir kuşum yok." Sloane içini çekti. "O en iyilerinden..."

Minh kendinden beklenmeyen sert bir sesle, "O en iyisiydi," dedi. "Muhabir olarak da insan olarak da. Pek çok kişi tanıdım ama bunca yıldır Harry'ye yaklaşan birini bile görmedim." Meydan okur gibi konuşmuştu. Minh, Sloane'u da Partridge'i de aynı zamandan tanırdı.

Bu bir meydan okumaysa Sloane buna karşı çıkmadı. "Sana katılıyorum," dedi.

Jessica ile Nicky dalgın bir halde onları dinliyorlardı.

Sorumluluklarını bilen bir profesyonel olan Rita Minh'e, "Çektiklerini görebilir miyim?" diye sordu. Harry'nin ölümüne karşın bir saat uzaktaki Lima'ya varınca bir program hazırlaması gerektiğini biliyordu.

Aynı zamanda dünya çapında bir haberin yalnız kendilerinde olduğunu da biliyordu.

Minh kaseti geri sarıp kamerayı Rita'ya uzattı. Rita gözünü vizöre dayayıp görüntüleri izlemeye başladı. Her za-

608

man olduğu gibi Minh yine her şeyin en önemli yanını yakalamayı başarmıştı. Görüntüler kusursuzdu.

Harry'nin vuruluşu ve sonra son kurşunlarla yere yıkılışı çok etkileyiciydi. Rita kamerayı geri verince elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Şimdi ne ağlamaya ne de Harry için yas tutmaya zamanı vardı. Bunları daha sonra, büyük bir olasılıkla bu gece yalnız kaldığı zaman yapacaktı.

Sloane, "Harry'nin bir sevgilisi falan var mıydı?" diye sordu. "Gemma öldükten sonra bir daha evlenmediğini biliyorum."

"Biri var," dedi Rita. "Adı Vivien. Toronto dışında Port Credit'te yaşayan bir hemşire."

"Ona telefon etmeliyiz. İstersen ben konuşurum."

"Sen konuş. Ve ona Harry'nin bu işe başlamadan bir vasiyetname bıraktığını ve bunun da bende olduğunu söyle. Her şeyini ona bıraktı. Vivien henüz bilmiyor ama şu anda milyonerdir. Harry'nin parasını dünyanın çeşitli yerlerinde vergisiz hesaplarda biriktirdiği anlaşılıyor. Vasiyetmaneye ekli bir de liste var."

Minh onlar konuşurken Jessica ile Nicky'nin resimlerini çekmişti. Rita onun kamerayı Nicky'nin sargılı sağ eline doğrulttuğunu görünce bir şey hatırladı. Lima'dan çıkmadan önce Entel Peru'ya gelen bir teleks mesajını çantasından çıkardı.

"Harry yola çıkmadan önce benden arkadaşlarından birine bir telgraf çekmemi istemişti. California Oakland'da bir operatöre. Arkadaşının el operasyonları konusunda dünyaca ünlü olduğunu söyledi. Telgrafta Nicholas'ın eli hakkında sorular sormuştu. İşte bu da gelen yanıt."

Sloane kadının verdiği kağıdı yüksek sesle okudu. Genç dostun hakkında gönderdiği bilgiyi ve gazetelerdeki ayrıntıları inceledim. Protez salık vermem. Protezle piyano çalması mümkün değil, hatta buna engel bile olabilir. Bunun yerine işaret ve serçe parmakları tuşlara degecek şe-

Gece Terörü - F. 39

609

kilde elini çevirmeyi öğrenmesi gerek. Bu ancak o iki parmağın kaybıyla mümkün olacağından çocuk bir bakıma şanslı sayılır. Başka iki parmağı eksik olsaydı hiç piyano çalamazdı.

Eli çevirmeyi öğrenmek için sabır ve inat gereklidir. Ama isterse bunu başarabilir. Ayrıca genç olması da önemli. Benim aynı parmaklarını kaybetmiş bir kadın hastam şimdi piyano çalıyor. İstersen ikisini bir araya getirebilirim.

Kendine dikkat, Harry. Sevgiler,

Dr. Jack Tupper

Kısa bir sessizlikten sonra Nicky, "Şuna ben de bakabilir miyim, baba?" dedi. Sloane kağıdı verdi.

"Onu sakın kaybetme," dedi Jessica. "Harry'yi hatırlatacak bir şey o." Harry ile Nicky'nin o iggüdüsel yakınlıkları kısa sürmüştü ama devam ettiği sürece de çok güzel bir şey olmuştu.

Nicky'nin Nueva Esperanza'da Harry'ye söylediklerini hatırlıyordu: Büyükbabamı öldürdüler ve piyano çalmamam için benim iki parmağımı kestiler. Nicky'nin hayal ettiği konser piyanisti olamayacağı kesindi. Ama piyano çalabilecek ve müzik zevkini başka yollarla tatmin edebilecekti.

Nicky sol elinde tuttuğu kağıdı okurken yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Sargılı elini daire şeklinde çevirmeye çalışıyordu.

"Harry'ye minnet duymadığımız bir an bile olmayacak sanırım," dedi Sloane.

"Fernandez'e de," diye Jessica atıldı. Yerel muhabirin fedakarlığını daha önce konuşmuşlardı. Şimdi Rita ile Crawford'a, Harry'nin Fernandez'i ormanda bırakırken verdiği sözü anlattı.

Fernandez karısı ile dört çocuğu olduğunu söylemiş ve Harry'ye onlara bakacak biri olup olmayacağını sormuştu. Harry de sen CBA hesabına çalışıyorsun ve CBA gereken her şeyi yapar. Sana söz veriyorum.

Çocukların eğitimini... her şeyi... demişti.

610

I

"Harry bunu demiş CBA adına konuşuyordu ve bu hukuki bir akit gibi bağlayıcıdır," dedi Sloane.

"Döndüğümüzde yerine getirilmesi için çalışırım."

"Ama bir nokta var," dedi Rita. "Bu her ne kadar kendisi bilmiyorsa da, Harry bu sözü kovulduktan sonra verdi."

Konuşmayı dinleyen Minh şaşırmişti. Rita Chipping-ham'ın mektubundan çok az insanın haberi olduğunu hatırladı.

"Önemi yok," dedi Sloane. "Harry'nin sözü tutulacaktır."

"Ama bu ortaya karar vermemiz gereken bir sorun çıkarıyor," dedi Rita. "Bugünkü haberimizde Harry'nin kovulduğundan söz edecek miyiz?"

"Hayır. Kirli çamaşırlarımızı kamuoyunun gözü önünde yıkamayacağız."

Ama sonunda duyulacak, diye düşündü Rita. Sonunda hep duyulur zaten.

Crawf Rita'nın Chippingham'a gönderdiği faksı bilmiyordu. Yazdığı mektup bir hafta sonra Times ya da Washington Post'ta çıktı.

Rita o mektup nedeniyle kendisinin de herhalde işsiz kaldığını hatırladı. Yazdıklarının dışında imzasını eski yapımcı olarak atmıştı. Neyse, her ne olursa olsun, şimdiki görevini başarıyla bitirmek zorundaydı.

"Beni rahatsız eden bir şey var," dedi Jessica. "O uçak pisti konusunda... Gerek ormanda gerekse pistte oraları daha önce gördüğüm izlenimine kapıldım. Sanırım baygınlıktan çıktığımızda oradaydık. Tabii o zaman bunun bir uçak pisti olduğunu bilmiyordum. Sonra bir şey daha var."

"Devam et," dedi not almaya başlamış olan Rita.

"Bizi tuttukları kulübede bir adam vardı. Kim ya da ne olduğunu bilmiyorum ama Amerikalı olduğundan eminim. Ona bize yardım etmesi için yalvardım, ama etmedi. Ancak elimde şu var."

611

Jessica bir gün önce hücrelerinde şiltenin altına sakladığı portreyi almış, katlayıp sutyeninin içine sokmuştu. Kağıdı Rita'ya uzattı.

Portre Learjet'in pilotu Deniz Underhill'indi.

"Bu gece bunu Milli Akşam Haberlerinde yayınlar ve teşhis eden olursa bildirmesini isteriz. Yirmi milyon içinde nasıl olsa bunu tanıyan biri çıkar."

Cheyenne II And dağlarının üzerine çıkmak için yükselmeye devam ediyordu. Ondan sonra deniz düzeyine kadar alçalıp Lima'ya varacaklardı. Saat dokuzu birkaç dakika geçiyordu. Kırk dakikalık yolları kalmıştı. Rita şimdi Crawf la birlikte günün geri kalan bölümünde ne yapacaklarını planlaması gerektiğini biliyordu.

Olanların tümünü önceden kes-tiremediyse de bir plan hazırlamıştı.

Rehinelerin kurtarılması haberi o anda yalnız CBA'nın-dı. O yüzden Peru saatiyle öğleden sonra beş buçukta yapılacak ilk yayına kadar Jessica ile Nicky'nin diğer muhabirlerden uzakta saklanmaları gerekirdi. Crawf bunu sağlardı nasıl olsa.

Bu, Jessica ile Nicky'nin, her ikisi de muhabirlerle kaynayan Cesar Oteli ile Entel Peru'ya gidemeyecekleri demektir. Aynı şey diğer büyük oteller için de geçerliydi.

Rita bunun üzerine onların Miraflores dışında oturan pilot Oswaldo Zileri'nin evlerine gitmelerini ayarladı. Saat beş buçuğa kadar orada kalırlardı. O saatten sonra basın ya da televizyon muhabirlerinin kendilerini görmelerinin önemi kalmayacaktı.

Bu arada kendisi de Bob Watson'la o geceki Milli Akşam Haberlerine bir haber hazırlarlardı. Bu uzun bir haber olacak ve Minh'in en iyi görüntülerini, kurtarılışı, Harry Partridge'in ölümünü ve Fernandez'den ormanda acıklı ayrılışlarını kullanacaktı.

Hatta New York'tan ek süre bile isteyecikti. Bu durumda istediği tüm süreyi alacağından hiç kuşkusu yoktu.

612

Rita şirketin o gece bir saatlik bir haber programı da isteyeceğinden emindi. Eh, bunun için elinde yeterli malzeme vardı. Sabık Amerikalı doktor Hartley Gosssage, ya da diğer adıyla Baudelio'nun sarhoş dostu Dolores'in kayıtları vardı. Harry bunu bir haber olarak hazırlamış ve kendi yorumunu da yapmıştı. Haber yayına hazırды.

Gerek akşam haberleri, gerekse daha sonrası için Crawf gerekli yorumları yapardı. Bu kendisi için biraz güç olacaktı kuşkusuz. Babasının, Harry Partridge'in ve Fernan-dez'in ölümlerinden, Nicky'nin parmaklarının kesilmesinden konuşmak zorunda kalacaktı. Ama önemi yok, diye düşündü Rita. Haber böylece daha inandırıcı olacak, Crawf da kendini toparlayabilecekti. Rita ile diğerleri gibi o da profesyonel bir haberciydi. Ancak bir haberi saklayamazlardı ve saklamamaları gerekirdi: Nicky ile Jessica'nın kurtulduklarını ve güvenli bir yerde olduklarını.

Bir de bülten hazırlamalıydı. CBA haberleri New Yprk'ta durumu öğrenince yayınlanmakta olan bir programı keseceklerdi. CBA bir kere daha rakiplerini geride bırakmış olacaktı.

Rita saatine baktı. Dokuzu yirmi üç geçiyordu. Yirmi dakikalık yolları kalmıştı. Havaalanından Lima'ya gidişi de hesaplarsa, bülten on buçukta yayınlanabilirdi. Birkaç küçük görüntü gönderirlerdi, tıpkı bir aydan kısa bir süre önce Dallas-Forth Worth Havaalanı'ndan Airbus kazasını biltir-dikleri zaman olduğu gibi. Gerçekten aradan o kadar kısa bir zaman mı geçmişti. Oysa o kadar çok gibi geliyordu ki. Neredeyse bambaşka bir dünyadaymış gibi.

Saat on buçuk bülteni için uydu zamanına ihtiyacı olacaktı. Rita uzanıp Zileri'nin omzuna dokunarak telsizi gösterdi. "New York'la konuşmak istiyordum, bir bağlantı mümkün mü?"

613

"Elbette."

Rita numarayı yazıp pilota uzattı. Şaşılacak kadar kısa bir süre sonra hoparlörde bir ses, "CBA Haberleri," dedi.

İkinci pilot Felipe mikrofonu Rita'ya uzattı. "Konuşun," dedi.

"Ben Rita Abrams. Bana Lima saatiyle on buçukta bir uydu kanalı ayarlayın. NaPın bundan mutlaka haberi olsun."

"Tamam," dedi ses.

"Teşekkür ederim. Güle güle." Rita mikrofonu geri verdi.

Bülten için de sonrası için de bir metin gerekecekti. Rita birkaç satır yazdı. Gerisini Crawford yazar, gerekli sözcükleri bulurdu. Her zaman öyle olmuştu. Arada kendiliğinden de bir şeyler katardı kuşkusuz. O işte de çok ustaydı.

Uçuşun geri kalan bölümünde Crawford la birlikte çalışmalıydılar. Ne yazık ki, bu onu karısıyla oğlunun kollarından kopartıp almak demektir. Ancak Crawford da onlar da bunun gerekli olduğunu anlayacaklardı. Bu meslekteki herkes gibi onlar da haberlerin her şeyden önce geldiğini bilirlerdi.

"Crawford, seninle biraz çalışmamız gerek," dedi. "Artık başlasak iyi olur."

BİTTİ

614

*~\ ÜNÜMÜZÜN dev yazarından uzun süredir beklenen heyecan verici Roman. Arthur Hailey'in "Otel", "Airport", "Wheels" gibi soluk kesen romanlarını milyonlarca kitapsever otuz yıldan beri heyecanla okumaktadır. Hailey'in üslubu pek az romancıda görülür. İnsan duygularını derinlemesine araştırarak satırların arasına sokar.

Bu güzel romanında Hailey, bizi televizyon yayın kanalının entrikalarla dolu sahne arkasına götürür. Olayların içinde haber şebekesi kadar eşit güce sahip, dehşet saçan Amerikan terör grubunun parmağı vardır.

CRA-TV'nin kilit adamı Crawford Sloane bu entrikaların içindedir. Olaylar, tatlı dilli, hoş tavırlı, ama adımlarını daima temkinli atan Sloane'nin hayat akışını değiştirmekte ve ailesini büyük tehlikelere sokmaktadır.

Arthur Hailey 1920'de İngiltere'de doğdu. II. Dünya Savaşı sırasında RAF pilotluğu yapmış olan yazar, 1947'de Kanada'ya göç etmiştir. Şimdi hem Kanada hem de İngiliz vatandaşlığına sahiptir. 1969'dan beri kızı Sheila ile Lyford Cay, Bahamalar-da yaşamaktadır.